STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 00539

GESHIKHTE FUN DER ALFARBANDISHER KOMUNISTISHER PARTEY (BOLSHEVIKES)

Permanent preservation of this book was made possible
by Ruth Chodos
in memory of
Irving Chodos

FUNDING FOR THE CORE COLLECTION OF YIDDISH LITERATURE
WAS MADE POSSIBLE IN PART BY A GRANT FROM THE
DAVID AND BARBARA B. HIRSCHHORN FOUNDATION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol
of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from
a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights
in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain
or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.
If you hold an active copyright to this work – or if you know who does –
please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

פּראָלעטאריער פון אלע לענדער, פאראייניקט זיך!

געשיכטע
פון דער
אלפארבאנדישער
קאָמוניסטישער
פארטיי
(באָלשעוויקעס)

קורצער קורס

אונטער דער רעדאקציע פון א קאָמיסיע פון צ.ק. אל.ק.פ.(ב.)

באוויליקט פון צ.ק. אל.ק.פ.(ב.). 1938 יאָר

פארלאג פאר ליטעראטור אויף אויסלענדישע שפראכן
מאָסקווע 1939

Printed in the Union of Soviet Socialist Republics

אינהאלט

זײַט

אַרײַנפיר 1

קאַפּיטל I

דער קאַמף פאַר שאַפן די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע אַרבעטער-פאַרטיי אין רוסלאַנד.

(די יאָרן 1883—1901).

1. די אָפּשאַפונג פונם לײַבאײגנטום-רעכט און די אַנטוויקלונג פונם אינדוסטריעלן קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד. דער אויפקום פון אַ מאָדערנעם אינדוסטריעלן פּראָלעטאַריאַט. די ערשטע שריט פון דער אַרבעטער-באַוועגונג 3

2. דער פאָלקיזם און מאַרקסיזם אין רוסלאַנד. פּלעכאַנאָוו און זײַן גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ". פּלעכאַנאָווס קאַמף קעגן דעם פאָלקיזם. די פאַרשפּרייטונג פון מאַרקסיזם אין רוסלאַנד 10

3. דער אָנהויב פון לענינס רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט. דער פּעטערבורגער „פאַרבאַנד פון קאַמף פאַר דער באַפרײַאונג פונם אַרבעטער-קלאַס" . . 19

4. לענינס קאַמף קעגן דעם פאָלקיזם און „לעגאַלן מאַרקסיזם". די לענינישע אידייע פון אַ בונד פונם אַרבעטער-קלאַס מיטן פּויערטום. דער ערשטער צוזאַמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל-דעמאָקראַטישער אַרבעטער-פאַרטיי 22

5. לענינס קאַמף קעגן דעם „עקאָנאָמיזם". דאָס דערשײַנען פון דער לענינישער צײַטונג „איסקראַ" 27

קורצע אויספירן 30

קאַפּיטל II

די אויסבילדונג פון דער רוסלענדישער סאָציאַל-דעמאָקראַטישער אַרבעטער-פאַרטיי. דער אויפקום פון די פראַקציעס באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס אינעווייניק אין דער פאַרטיי.

(די יאָרן 1901—1904).

1. דער אויפשטײַג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד אין די יאָרן 1901—1904 32

2. דער לעניניסטער פלאַן פון אויסבויען די מאַרקסיסטישע פּאַרטיי. דער אָפּאָרטוניזם פון די „עקאָנאָמיסטן“. דער קאַמף פון דער „איסקרא“ פאַרן לענינישן פּלאַן. לענינס בוך „וואָס דאַרף מען טאָן?“. די אידעאָלאָגישע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי 36

3. דער צווייטער צוזאַמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבעטער־פּאַרטיי. דאָס אָננעמען די פּראָגראַם און דעם סטאַטוט און דאָס שאַפן אַן איינהייטלעכע פּאַרטיי. די מיינונגס־פאַרשיידנהייטן אויפן צוזאַמענפאָר און דער אויפקום פון צוויי שטרעמונגען אין דער פּאַרטיי: אַ באָלשעוויסטישע און אַ מענשעוויסטישע 47

4. די שפּאַלטונגס־אַקציעס פון די מענשעוויסטישע לידערס און די פאַרשאַרפונג פונם קאַמף אינעווייניק אין דער פּאַרטיי נאָכן צווייטן צוזאַמענפאָר. דער אָפּאָרטוניזם פון די מענשעוויקעס. לענינס בוך „אַ טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק“. די אָרגאַניזאַציאָנעלע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי 53

קורצע אויספירן 63

קאַפּיטל III

די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס אינם פּעריאָד פון דער רוסיש־יאַפּאַנישער מלחמה און פון דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע.

(די יאָרן 1904—1907).

1. די רוסיש־יאַפּאַנישע מלחמה. דער ווייטערדיקער אויפשטייג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד. די שטרייקס אין פּעטערבורג. די דעמאָנסטראַציע פון די אַרבעטער ביים ווינטער־פּאַלאַץ דעם 9־טן יאַנואַר 1905־טן יאָר. די צעשיסונג פון דער דעמאָנסטראַציע. דער אָנהויב פון דער רעוואָליוציע 65

2. די פּאָליטישע שטרייקס און דעמאָנסטראַציעס פון די אַרבעטער. דער אָנוואוקס פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג פון די פּויערים. דער אויפשטאַנד אויף דער פּאַנצער־שיף „פּאָטיאָמקין“ 71

3. די טאַקטישע מיינונגס־פאַרשיידנהייטן צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס. דער דריטער צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי. לענינס בוך „צוויי טאַקטיקעס פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע“. די טאַקטישע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי . . . 75

4. דער ווייטערדיקער אויפשטייג פון דער רעוואָליוציע. דער אַלרוסלענדישער פּאָליטישער שטרייק אין אָקטאָבער 1905־טן יאָר. דער צוריקטריט פונם צאַריזם. דער צאַרישער מאַניפעסט. דער אויפקום פון סאָוועטן פון אַרבעטער־דעפּוטאַטן 93

5. דער דעצעמבערישער באַוואָפנטער אויפשטאַנד. די מפּלה פונם אויפשטאַנד. דער צוריקטריט פון דער רעוואָליוציע. די ערשטע מלוכה־דומע. דער פערטער (פאַראייניקונגס־) צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי 97

6. דאָס צעטרײַבן די ערשטע מלוכה־דומע. דאָס צונויפֿרופֿן די צווייטע מלוכה־דומע. דער פֿינפֿטער צוזאַמענפֿאָר פֿון דער פּאַרטיי. דאָס צעטרײַבן די צווייטע מלוכה־דומע. די סיבות פֿון דער מפּלה פֿון דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע 106

קורצע אויספֿירן 114

קאַפּיטל IV

די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס אינעם פּעריאָד פֿון דער סטאָליפּינישער רעאַקציע. די אויספֿורעמונג פֿון די באָלשעוויקעס אין אַ זעלבסטשטענדיקער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי.

(די יאָרן 1908—1912).

1. די סטאָליפּינישע רעאַקציע. די צעלייגונג אין די אָפּאָזיציאָנעלע שיכטן פֿון דער אינטעליגענץ. די ירידה־שטימונגען. דער איבערגאַנג פֿון אַ טייל פּאַרטייאישער אינטעליגענץ אין לאַגער פֿון די שונאים פֿונעם מאַרקסיזם און די פּרוּוון צו רעווידירן די טעאָריע פֿונעם מאַרקסיזם. לענינס שאַרפֿער ענטפֿער די רעוויזיאָניסטן אין זײַן בוך „מאַטעריאַליזם און עמפּיריאָקריטיציזם" און די פֿאַרטיידיקונג פֿון די טעאָרעטישע יסודות פֿון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי 117

2. וועגן דיאַלעקטישן און היסטאָרישן מאַטעריאַליזם 127

3. די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס אין די יאָרן פֿון דער סטאָליפּינישער רעאַקציע. דער קאַמף פֿון די באָלשעוויקעס קעגן די ליקווידאַטאָרן און קעגן די אָטזאָוויסטן 161

4. דער קאַמף פֿון די באָלשעוויקעס קעגן דעם טראָצקיזם. דער אַנטיפּאַרטייאישער אויגוסט־בלאָק 166

5. די פּראַגער פּאַרטיי־קאָנפֿערענץ אין יאָר 1912. די אויספֿורעמונג פֿון די באָלשעוויקעס אין אַ זעלבסטשטענדיקער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי . . . 170

קורצע אויספֿירן 175

קאַפּיטל V

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אין די יאָרן פֿונעם אויפֿשטײַג פֿון דער אַרבעטער־באַוועגונג פֿאַר דער ערשטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

(די יאָרן 1912—1914).

1. דער אויפֿשטײַג פֿון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג אין די יאָרן 1912—1914 178

2. די באָלשעוויסטישע צײַטונג „פּראַוודאַ". די באָלשעוויסטישע פֿראַקציע אין דער פֿערטער מלוכה־דומע 183

3. דער זיג פון די באָלשעוויקעס אין די לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס. דער ווייטערדיקער וואוקס פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג. ערב דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה 191

קורצע אויספירן 195

קאַפּיטל VI

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די צווייטע רעוואָלוציע אין רוסלאַנד.

(1914 יאָר—מערץ 1917 יאָר).

1. די אנטשטייאונג און די סיבות פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה . 196

2. דער אריבערגאנג פון די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל אויף דער זייט פון זייערע אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען. די צעפאַלונג פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל אויף באַזונדערע סאָציאַל-שאָוויניסטישע פּאַרטייען . 200

3. די טעאָריע און טאַקטיק פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אין די פראַגן פון מלחמה, שלום און רעוואָלוציע 204

4. די מפּלה פונם צאַרישן מיליטער אויפן פראָנט. דער ווירטשאַפטלעכער חורבן. דער קריזיס פונם צאַריזם 212

5. די פעברואַר-רעוואָלוציע. דאָס פאַלן פונם צאַריזם. די אויסבילדונג פון די סאָוועטן פון אַרבעטער- און סאָלדאַטן-דעפּוטאַטן. די אויסבילדונג פון דער צייטווייליקער רעגירונג. די צווייםאַכט 214

קורצע אויספירן 220

קאַפּיטל VII

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פון צוגרייטונג און דורכפירונג פון דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער-רעוואָלוציע.

(אַפּריל 1917 יאָר—1918 יאָר).

1. די סיטואַציע אין לאַנד נאָך דער פעברואַר-רעוואָלוציע. דאָס אַרויסגיין פון אונטערערד און דאָס אריבערגיין צו אָפענער פּאָליטישער אַרבעט. לעניננס קומען קיין פּעטראָגראַד. לענינס אַפּריל-טעזיסן. די איינשטעלונג פון דער פּאַרטיי אויף אריבערגיין צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע 222

2. דער אָנהויב פונם קריזיס פון דער צייטווייליקער רעגירונג. די אַפּריל-קאָנפערענץ פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי 229

3. די דערפאָלגן פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אין דער הויפּטשטאָט. דער ניט-געלונגענער אָנגריף פונם מיליטער פון דער צייטווייליקער רעגירונג אויפן פראָנט. דאָס דערשטיקן די יולי-דעמאָנסטראַציע פון די אַרבעטער און סאָלדאַטן 234

4. דער קורס פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אויף דער צוגרייטונג פון א באוואָפנטן אויפשטאנד. דער זעקסטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר . . . 239

5. די פאַרשווערונג פונם גענעראַל קאָרנילאָוו קעגן דער רעוואָלוציע. די צעשמעטערונג פון דער פאַרשווערונג. דער אריבערגאנג פון די סאָוועטן אין פּעטראָגראַד און מאָסקווע אויף דער זייט פון די באָלשעוויקעס . 244

6. דער אָקטאָבער־אויפשטאנד אין פּעטראָגראַד און דער ארעסט פון דער צייטווייליקער רעגירונג. דער צווייטער סאָוועטן־צוזאַמענפאָר און די אויס־בילדונג פון דער סאָוועטן־רעגירונג. די דעקרעטן פונם צווייטן סאָוועטן־צוזאַמענפאָר וועגן שלום, וועגן ערד. דער זיג פון דער סאָציאַליסטישער רע־וואָלוציע. די סיבות פונם זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע . 250

7. דער קאַמף פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי פאַר דער פאַרפעסטיקונג פון דער סאָוועטן־מאַכט. דער בריסקער שלום. דער זיבעטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר 262

8. דער לעניניסטישער פּלאַן פון צוטרעטן צו דער סאָציאַליסטישער בויאונג. די „קאָמבעדן“ און די איינצוימונג פונם באַלעבאָסטעם. דער בונט פון די „לינקע“ עסערן און דאָס דערשטיקן אים. דער פינפטער סאָוועטן־צוזאַ־מענפאָר און דאָס אָננעמען די קאָנסטיטוציע פון ר.ס.פ.ס.ר. 269

קורצע אויספירן 273

קאַפּיטל VIII

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פון דער אויסלענדישער קריגס־אינטערווענציע און פון בירגערקריג.

(די יאָרן 1918—1920).

1. דער אָנהויב פון דער אויסלענדישער קריגס־אינטערווענציע. דער ערשטער פּעריאָד פונם בירגערקריג 275

2. די קריגס־מפּלה פון דייטשלאַנד. די רעוואָלוציע אין דייטשלאַנד. די אויס־בילדונג פונם דריטן אינטערנאַציאָנאַל. דער אַכטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר . 281

3. די פאַרשטאַרקונג פון דער אינטערווענציע. די בלאָקאַדע קעגן סאָוועטן־לאַנד. קאָלטשאַקס קריגס־מאַרש און דאָס צעשמעטערן אים. דעניקינס קריגס־מאַרש און דאָס צעשמעטערן אים. דער דריי־חדשים'דיקער אָטעם־איבערכאַפּ. דער נייַנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר 288

4. דער אָנפאַל פון די פּוילישע פּאַנעס אויפן סאָוועטן־לאַנד. דער אויספאַל פונם גענעראַל וורַאַנגעל. דער דורכפאַל פונם פּוילישן פּלאַן. די צעשמע־טערונג פון וורַאַנגעלן. דער סוף פון דער אינטערווענציע 294

5. ווי־אַזוי און פאַרוואָס האָט דאָס סאָוועטן־לאַנד באַזיגט די פאַראייניקטע קרעפטן פון דער ענגליש־פראַנצויזיש־יאַפּאַניש־פּוילישער אינטערווענציע און פון דער בורזשואַז־פּריציש־ווייסגוואַרדייִשער קאָנטר־רעוואָלוציע אין רוסלאַנד? 297

קורצע אויספירן 301

קאפיטל IX

די באָלשעוויסטישע פארטיי אינם פעריאָד פון אריבערגאנג צו פרידלאכער ארבעט פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאפט.

(די יאָרן 1921—1925).

1. דאָס סאָוועטן־לאנד נאָך דער ליקווידירונג פון דער אינטערווענציע און בירגערקריג. די שוועריקייטן פון אויפשטעלונגס־פעריאָד 303
2. די דיסקוסיע אין דער פארטיי וועגן די פראָפפאראיינען. דער צענטער פארטיי־צוזאמענפאָר. די מפלה פון דער אָפּאָזיציע. דער אריבערגאנג צו דער נייער עקאָנאָמישער פאָליטיק (נעפּ) 306
3. די ערשטע סך־הכל'ען פונם נעפּ. דער עלפטער פארטיי־צוזאמענפאָר. די אויס־בילדונג פונם פארבאנד סאָוועטישע סאָציאליסטישע רעפובליקן. לענינס קראנקייט. לענינס קאָאָפּעראטיווער פּלאן. דער צוועלפטער פארטיי־צוזאמענפאָר 315
4. דער קאמף קעגן די שוועריקייטן פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאפט. די פארשטארקונג פון דער אקטיווקייט פון די טראָצקיסטן אין צוזא־מענהאנג מיט לענינס קראנקייט. די נייע דיסקוסיע אין דער פארטיי. די מפלה פון די טראָצקיסטן. לענינס טויט. דער לענינישער פריזיוו. דער דרייצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר 322
5. דער סאָוועטן־פארבאנד צום סוף פונם אויפשטעלונגס־פעריאָד. די פראגע וועגן דער סאָציאליסטישער בויאונג און דעם זיג פונם סאָציאליזם אין אונזער לאנד. די „נייע אָפּאָזיציע" פון זינאָוויעוו — קאמעניעוו. דער פערצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר. דער קורס אויף דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד 330

קורצע אויספירן 340

קאפיטל X

די באָלשעוויסטישע פארטיי אין קאמף פאר דער סאָציאליסטישער אינ־דוסטריאליזירונג פונם לאנד.

(די יאָרן 1926—1929).

1. די שוועריקייטן אינם פעריאָד פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזא־ציע און דער קאמף קעגן זיי. די אויסבילדונג פונם טראָצקיסטיש־זינאָוו־יעווישן אנטיפארטייאישן בלאָק. די אנטיסאָוועטישע ארויסטרעטונגען פונם בלאָק. די מפלה פונם בלאָק 342
2. די דערפאָלגן פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזאציע. דאָס אָפּשטייון פון דער לאנדווירטשאפט. דער פופצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר. דער קורס אויף דער קאָלעקטיוויזאציע פון דער לאנדווירטשאפט. די צעשמעטערונג פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק. פאָליטישע צוויי'פּנים'דיקייט . 349
3. דער אָנגריף קעגן דעם באלעבאָפּנטום. די בוכארינ־ריקאָווישע אנטיפאר־טייאישע גרופע. דאָס אָננעמען דעם ערשטן פינפיאָר־פּלאן. דער סאָציאליס־טישער געוועט. דער אָנהויב פון דער מאסאָווער קאָלווירטישער באוועגונג 356

קורצע אויספירן 365

קאפיטל XI

די באָלשעוויסטישע פארטיי אין קאמף פאר דער קאָלעקטיוויזירונג פון דער לאנדווירטשאפט.

(די יאָרן 1930—1934).

1. די צווישנפעלקערלאכע סיטואציע אין די יאָרן 1930—1934. דער עקאָנאָמישער קריזיס אין די קאפּיטאליסטישע לענדער. דאָס פארכאפּן מאנדזשוריע דורך יאפּאָניע. דאָס קומען פון די פאשיסטן צו דער מאכט אין דײַטשלאנד. צוויי נעסטן פון מלחמה 367

2. פון דער פּאָליטיק פון באגרענעצן די באלעבאטישע עלעמענטן צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באלעבאטישקייט, ווי א קלאס. דער קאמף קעגן די פארקריפּלונגען פון דער פארטיי־פּאָליטיק אין דער קאָלווירטישער באוועגונג. דער אָנגריף קעגן די קאפּיטאליסטישע עלעמענטן איבערן גאנצן פראָנט. דער זעכצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר 371

3. די אײַנשטעלונג אויף דער רעקאָנסטרוקציע פון אלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאפט. די ראָלע פון דער טעכניק. דער ווײַטערדיקער וואוקס פון דער קאָלווירטישער באוועגונג. די פּאָליטאָפּטײלן בײַ די מאשין־טראקטאָר־סטאנציעס. די סך־הכל׳ען פון אויספילן דעם פינפיאָר אין פיר יאָר. דער זיג פונם סאָציאליזם איבערן גאנצן פראָנט. דער זיבעצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר 382

4. דער איבערגעבורט פון די בוכארינצעס אין פּאָליטישע צווײ׳פּנים׳דיקע. דער איבערגעבורט פון די טראָצקיסטישע צווײ׳פּנים׳דיקע אין א ווײַסגווארדיײַשע באנדע מערדער און שפּיאָנען. די רוצח׳ישע דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוו. די מאָס־מיטלען פון דער פארטיי צו פארשטארקן די וואכזאמקייט פון די באָלשעוויקעס 396

קורצע אויספירן 402

קאפיטל XII

די באָלשעוויסטישע פארטיי אין קאמף פאר פארענדיקן די בויאונג פון דער סאָציאליסטישער געזעלשאפט און דאָס דורכפירן די נײַע קאָנסטיטוציע.

(די יאָרן 1935—1937).

1. די צווישנפעלקערלאכע סיטואציע אין די יאָרן 1935—1937. די צײַטווײַליקע לינדערונג פונם עקאָנאָמישן קריזיס. דער אָנהויב פון א נײַעם עקאָנאָמישן קריזיס. דאָס פארכאפּן אביסיניע דורך איטאליע. די דײַטש־איטאליענישע אינטערווענציע אין שפּאניע. דאָס ארײַנרײַסן זיך פון יאפּאָניע אין צענטראל־כינע. דער אָנהויב פון דער צווייטער אימפּעריאליסטישער מלחמה 404

2. דער ווײַטערדיקער אויפשטײַג פון דער אינדוסטריע און פון דער לאנדווירטשאפט אין פ.ס.ס.ר. די פארטערמיניקע אויספילונג פונם צווייטן פינפ=

יאָר. די רעקאָנסטרוקציע פון דער לאַנדווירטשאַפט און די פאַרענדיקונג פון דער קאָלעקטיוויזאַציע. די באַדײַטונג פון קאַדרען. די סטאַכאַנאָווישע באַ־וועגונג. דער אויפשטײַג פונם פאָלקס־וואוילשטאַנד. דער אויפשטײַג פון דער פאָלקס־קולטור. די קראַפט פון דער סאָוועטישער רעוואָלוציע . . . 409

3. דער אַכטער סאָוועטן־צוזאַמענפאָר. דאָס אָננעמען די נײַע קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר. 417

4. די ליקווידירונג פון די רעשטלאַך פון די בוכאַרינישע־טראָצקיסטישע שפּיאָ־נען, שעדיקער, פאַררעטער פונם היימלאַנד. די צוגרייטונג צו די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. דער קורס פון דער פּאַרטיי אויף אַ פאַנאַנדער־געוויקלטער אינערלאַך־פּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע. די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. 423

שלוס 431

אַנמערקונגען 444

א ר ײַ נ פ י ר.

די אַלפּאַרבאַנדישע קאָמוניסטישע פּאַרטיי (באָלשעוויקעס) האָט דורכ־געמאַכט אַ לאַנגן און רומפולן וועג פון די ערשטע קלײנינקע מאַרקסיסטי־שע קרײַזלאַך און גרופּעס, וואָס זײַנען אויפגעקומען אין רוסלאַנד אין די 80־ער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט, ביז דער גרויסער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, וואָס פירט איצט אָן מיט דער ערשטער אין דער וועלט סאָציאַליס־טישער מלוכה פון אַרבעטער און פויערים.

די אַל.ק.פּ.(ב.) איז אויסגעוואַקסן אויפן יסוד פון דער אַרבעטער־באַוועגונג אינם פאָררעוואָליוציאָנערן רוסלאַנד פון די מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך און גרופּעס, וואָס האָבן זיך פאַרבונדן מיט דער אַרבעטער־באַוועגונג און אַרײַנגעבראַכט אין איר דעם סאָציאַליסטישן באַוואוסטזײַן. די אַל.ק.פּ.(ב.) האָט זיך געהאַלטן און האַלט זיך בײַ דער רעוואָליוציאָנערער לערע פון מאַרקסיזם־לעניניזם. אירע פירער האָבן אין די נײַע באַדינגונגען פון דער עפּאָכע פון אימפּעריאַליזם, אימפּעריאַליסטישע מלחמות און פּראָלעטאַרישע רעוואָליוציעס ווײַטער אַנטוויקלט די לערע פון מאַרקס און ענגעלס, האָבן זי אויפגעהויבן אויף אַ נײַער שטופע.

די אַל.ק.פּ.(ב.) איז געוואַקסן און האָט זיך געפעסטיקט אין פּרינציפּיעלן קאַמף קעגן די קלײנבירגערלאַכע פּאַרטייען אינעווייניק אין דער אַרבעטער־באַוועגונג — קעגן די עסערן (און פריער נאָך קעגן זייערע פאָרגייער — די פאָלקיסטן), קעגן די מענשעוויקעס, אַנאַרכיסטן, בורזשואַזע נאַציאָנאַליסטן פון אַלע קאָלירן, און אינעווייניק אין דער פּאַרטיי — קעגן די מענשעוויס־טישע, אָפּאָרטוניסטישע שטרעמונגען, — קעגן די טראָצקיסטן, בוכאַרינצעס, נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער און אַנדערע אַנטילענינישע גרופּעס.

די אַל.ק.פּ.(ב.) האָט זיך געפעסטיקט און פאַרהאַרטעוועט אין רעוואָליו־

ציאָנערן קאַמף קעגן אַלע שונאים פונם ארבעטער־קלאַס, קעגן אַלע שונאים פון די ארבעטנדיקע — קעגן די פּריצים, קאַפּיטאַליסטן, באַלעגופים, שטרײַקער, שפּיאָנען, קעגן אַלע געדונגענע אַגענטן פון דער קאַפּיטאַליסטישער ארומרינגלונג.

די געשיכטע פון דער אַל.ק.פּ.(ב.) איז די געשיכטע פון דרײַ רעוואָליוציעס: פון דער בורזשואַזנע־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר, פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע אין פעברואַר 1917־טן יאָר און פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע אין אָקטאָבער 1917־טן יאָר.

די געשיכטע פון דער אַל.ק.פּ.(ב.) איז די געשיכטע פון אראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, פון אראָפּוואַרפן די מאַכט פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן, די געשיכטע פון צעשמעטערן די אויסלענדישע באַוואָפנטע אינטערווענציע אין דער צײַט פונם בירגערקריג, די געשיכטע פון אויסבויען די סאָוועטישע מלוכה און די סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט אין אונזער לאַנד.

דאָס דערלערנען די געשיכטע פון דער אַל.ק.פּ.(ב.) באַרײַכערט מיט דער דערפאַרונג פונם קאַמף פון די ארבעטער און פּויערים פון אונזער לאַנד פאַרן סאָציאַליזם.

דאָס דערלערנען די געשיכטע פון דער אַל.ק.פּ.(ב.), דאָס דערלערנען די געשיכטע פונם קאַמף פון אונזער פּאַרטיי קעגן אַלע שונאים פונם מאַרקסיזם־לעניניזם, קעגן אַלע שונאים פון די ארבעטנדיקע העלפט צו באַהערשן דעם באָלשעוויזם, העכערט די פּאָליטישע וואַכזאַמקייט.

דאָס דערלערנען די העראָאישע געשיכטע פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי באַוואָפנט מיטן וויסן די געזעצן פון דער געזעלשאַפטלעכער אַנטוויקלונג און פונם פּאָליטישן קאַמף, מיטן וויסן די טרײַב־קרעפטן פון דער רעוואָליוציע.

דאָס דערלערנען די געשיכטע פון דער אַל.ק.פּ.(ב.) פאַרפעסטיקט די זיכערקייט אינם ענדגילטיקן זיג פון דער גרויסער זאַך פון דער פּאַרטיי פון לענין—סטאַלין, אינם זיג פונם קאָמוניזם אין דער גאַנצער וועלט.

דער דאָזיקער בוך גיט איבער אינקורצן די געשיכטע פון דער אַלפאַרבאַנדישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי (באָלשעוויקעס).

קאפיטל I

דער קאמף פאר שאפן די סאָציאַל־דעמאָקראטישע ארבעטער־פּארטיי אין רוסלאנד.

(די יאָרן 1883—1901).

1. די אָפּשאפונג פונם לײַבאייגנטום־רעכט און די אנטוויקלונג פונם אינדוסטריעלן קאפּיטאליזם אין רוסלאנד. דער אויפקום פון א מאָדערנעם אינדוסטריעלן פּראָלעטאריאט. די ערשטע שריט פון דער ארבעטער־באוועגונג.

דאָס צארישע רוסלאנד איז שפּעטער פון אנדערע לענדער ארויפגעטראָטן אויפן וועג פון קאפּיטאליסטישער אנטוויקלונג. ביז די 60־ער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט איז אין רוסלאנד געווען זייער ווייניק פאבריקן און זאוואָדן. עס האָט געהערשט די לײַבאייגנטימערישע ווירטשאפט פון די אדל־לײַט—פּריצים. בײַ דער לײַבאייגנטום־אָרדענונג האָט די אינדוסטריע ניט געקאָנט ווי געהעריק זיך אנטוויקלען. די געצוואונגענע ארבעט פון די לײַב־אייגענע האָט געגעבן א נידעריקע ארבעטס־פּראָדוקטיוויטעט אין דער לאנד־ווירטשאפט. דער גאנצער גאנג פון דער עקאָנאָמישער אנטוויקלונג האָט גע־שטויסן צו דער פארניכטונג פונם לײַבאייגנטום־רעכט. אָפּגעשוואכט פון דער מלחמה־מפּלה בעת דער קרימער קאמפּאניע און אָנגעשראָקן פון די פּויערישע „בונטן" קעגן די פּריצים, איז די צארישע רעגירונג געווען געצוואונגען אָפּצו־שאפן אין יאָר 1861 דאָס לײַבאייגנטום־רעכט.

נאָר אויך נאָך דער אָפּשאפונג פונם לײַבאייגנטום־רעכט האָבן די פּריצים פאָרגעזעצט צו אונטערדריקן די פּויערים. די פּריצים האָבן בארויבט די פּויערים, אָפּגענומענדיק און אָפּשנײַדנדיק בײַ זיי בעת דער „באפרײַאונג" א באדײַטנדיקן טייל ערד, מיט וועלכער די פּויערים האָבן פריער זיך באנוצט. דעם דאָזיקן טייל ערד האָבן די פּויערים אָנגעהויבן רופן „אָטרעזקי" (אָפּ־שניטן). מע האָט די פּויערים געצוואונגען צו צאָלן די פּריצים אויסקויף־געלט פאר זייער „באפרײַאונג" — בײַ צוויי מיליארד רובל.

נאָך דער אָפּשאפונג פונם לײַבאייגנטום־רעכט זײַנען די פּויערים געווען געצוואונגען צו ארענדירן פּריצ׳ישע ערד אויף די שווערסטע באדינגונגען. חוץ דעם געלט־אָפּצאָל פאר דער ארענדע פלעגט דער פּריץ ניט זעלטן צווינ־גען די פּויערים צו באארבעטן אומזיסט מיטן פּויערשן געצײַג און פערד א

באַשטימטן סכום פּריצ׳ישע ערד. דאָס האָט געהייסן „אָטראַבאָטקי״ (אָפּאַרבעטונגען), „באַרשטשינא״ (דאָס אַרבעטן פאַרן פּריץ). אָפטער פאַר אַלץ איז דער פּויער געווען געצוואונגען צו צאָלן דעם פּריץ פאַר אַרענדירן די ערד מיט נאַטור פון דער גערעטעניש אין דער מאָס פון אַ העלפט פון זײַן גערעטעניש. דאָס האָט געהייסן אַרבעטן „איספּאָלו״ (פון דער העלפט).

אַזוי־אַרום איז פאַרבליבן כמעט די זעלבע לאַגע, וואָס בעת׳ן לײַבאייגנטום־רעכט, מיט דעם אונטערשייד בלויז, וואָס איצט איז דער פּויער געווען פּערזענלאַך פרײַ, — מע האָט אים ניט געקאָנט פאַרקויפן אָדער קויפן, ווי אַ זאַך.

די פּריצים פלעגן מיט פאַרשיידענע רויב־מיטלען (אַרענדע, שטראַפירונגען) אַרויספּרעסן די לעצטע זאַפטן פון דער אָפּגעשטאַנענער פּויערשער ווירטשאַפט. די גרונט־מאַסע פּויערטום האָט איבערן דרוק פון די פּריצים ניט געקאָנט פאַרבעסערן איר ווירטשאַפט. דערפון נעמט זיך די גוואַלדיקע אָפּגעשטאַנענקײַט פון דער לאַנדווירטשאַפט אינם פאָררעוואָלוציאָנערן רוסלאַנד, וואָס פלעגט ברענגען צו אָפטע אומגערעטענישן און צו הונגערס.

די רעשטלאַך פון דער לײַבאייגנטום־ווירטשאַפט, די קאָלאָסאַלע שטײַערן און די אויסקויף־אָפּצאָלן צו די פּריצים, וואָס דאָס פלעגט ניט זעלטן איבערשטײַגן די הכנסה פון דער פּויערשער ווירטשאַפט, פלעגן אַרויסרופן אַ רויִנירונג, אַ פאַראָרעמונג פון די פּויערים־מאַסן, פלעגן צווינגען די פּויערים אַוועקצוגיין פון די דערפער זוכן פאַרדינסטן. זיי זײַנען געגאַנגען אין די פאַבריקן און זאַוואָדן. די פאַבריקאַנטן האָבן באַקומען ביליקע אַרבעטס־קראַפט.

איבער די אַרבעטער און פּויערים איז געשטאַנען אַ גאַנצע אַרמיי איספּראַווניקעס, אוריאַדניקעס, זשאַנדאַרן, פּאָליציי־לײַט, סטראַזשניקעס, וועלכע האָבן באַשיצט דעם קייסער, די קאַפּיטאַליסטן, די פּריצים קעגן די אַרבעטנדיקע, קעגן די עקספּלואַטירטע. ביזן 1903־טן יאָר האָט עקזיסטירט לײַבשטראָף. ניט געקוקט אויף דער אָפּשאַפונג פונם לײַבאייגנטום־רעכט, פלעגט מען די פּויערים פאַר דער מינדסטער שולד, פאַר ניט באַצאָלן קיין שטײַערן שמײַסן מיט ריטער. די אַרבעטער פלעגן גע׳מ׳מית׳ט ווערן פון דער פּאָליציי און פון די קאַזאַקן, באַזונדערס בעת שטרײַקס, ווען די אַרבעטער פלעגן אָפּשטעלן די אַרבעט, ווײַל זיי האָבן מער ניט געקאָנט אויסהאַלטן די אונטערדריקונגען פון די פאַבריקאַנטן. די אַרבעטער און פּויערים האָבן ניט געהאַט קיינע פּאָליטישע רעכט אינם צאַרישן רוסלאַנד. די צאַרישע זעלבסטהערשונג איז געווען דער ערגסטער שונא פונם פאָלק.

דאָס צאַרישע רוסלאַנד איז געווען אַ טורמע פון פעלקער. די פילצאָליקע ניט־רוסישע פעלקערשאַפטן פונם צאַרישן רוסלאַנד זײַנען געווען אַבסאָליוט רעכטלאָז, האָבן כסדר געהאַט אויסצושטיין אַלערליי דערנידעריקונגען און באַליידיקונגען. די צאַרישע רעגירונג פלעגט צוגעוואוינען די רוסישע

באפעלקערונג צו קוקן אויף די אָרטגעבירטיקע פעלקערשאפטן פון די נאציאָנאלע געגנטן, ווי אויף א נידעריקערער ראסע; זי פלעגט זיי אָפיציעל רופן „אינאָראָדצי“ (פרעמדשטאמיקע), פלעגט פלאנצן פאראכטונג און האס צו זיי. די צארישע רעגירונג פלעגט באוואוסטזיניק צעבלאָזן נאציאָנאלע שנאה, פלעגט אָנרייצן איין פאָלק אויפן אנדערן, אָרגאניזירן אידישע פּאָגראָמען, די טאָטעריש-ארמענישע שחיטה אין טראנסקאווקאז.

אין די נאציאָנאלע געגנטן האָבן אלע, אָדער כמעט אלע, מלוכה-שטעלעס פארנומען רוסישע טשינאָווניקעס. אלע ענינים אין די אנשטאלטן, אין די געריכטן זיינען געפירט געוואָרן אין דער רוסישער שפראך. עס איז געווען פארבאָטן ארויסצוגעבן צייטונגען און ביכער אויף נאציאָנאלע שפּראכן, אין די שולן איז געווען פארבאָטן צו לערנען זיך אויף דער מוטערשפּראך. די צארישע רעגירונג האָט געשטרעבט צו דערשטיקן יעטווידע אנטפלעקונג פון נאציאָנאלער קולטור, האָט דורכגעפירט א פּאָליטיק פון „רוסיפיצירן“ אויף א צוואנגס-אופן די ניט-רוסישע נאציאָנאליטעטן. דער צאריזם איז ארויסגעטראָטן ווי א הענקער און פייניקער פון די ניט-רוסישע פעלקער.

נאָך דער אָפּשאפונג פונם לייבאייגנטום-רעכט איז די אנטוויקלונג פונם אינדוסטריעלן קאפּיטאליזם אין רוסלאנד אוועק גאנץ שנעל, ניט געקוקט אויף די רעשטלאך לייבאייגנטום, וואָס האָבן נאָך געהאמעוועט די דאָזיקע אנטוויקלונג. פאר 25 יאָר, פונם יאָר 1865 ביזן יאָר 1890, האָט די צאָל ארבעטער בלויז אויף די גרויסע פאבריקן, זאוואָדן און אייזנבאנען זיך פארגרעסערט פון 706 טויזנט ביז 1.433 טויזנט, דאָס הייסט מער ווי אין צוויי מאָל.

נאָך שנעלער האָט זיך גענומען אנטוויקלען די קאפּיטאליסטישע גרויס-אינדוסטריע אין רוסלאנד אין די 90-ער יאָרן. די צאָל ארבעטער אין די גרויסע פאבריקן און זאוואָדן, אין דער בארג-אינדוסטריע, אויף די אייזנבאנען איז צום סוף פון די 90-ער יאָרן בלויז אין 50 גובערניעס פונם אייראָפּעאישן רוסלאנד אויסגעוואקסן ביז 2.207 טויזנט, און אין גאנץ רוסלאנד— ביז 2.792 טויזנט.

דאָס איז געווען א מאָדערנער אינדוסטריעלער פּראָלעטאריאט, וואָס האָט זיך ראדיקאל אונטערגעשיידט פון די ארבעטער פון די פאבריקן פון לייבאייגנטום-פעריאָד און פון די ארבעטער פון דער קליינער, קוסטארישער און יעטווידער אנדערער אינדוסטריע, ווי מיט זיין באהעפטקייט אין גרויסע קאפּיטאליסטישע אונטערנעמונגען, אזוי אויך מיט זיינע רעוואָליוציאָנערע קאמפס-אייגנשאפטן.

דער אינדוסטריעלער אויפשטייג פון די 90-ער יאָרן איז אין דער ערשטער ריי געווען פארבונדן מיט דער פארשטארקטער אייזנבאן-בויאונג. אין פארלויף פונם יאָרצענדליק (די יאָרן 1890—1900) איז אויסגעבויט געוואָרן העכער 21 טויזנט ווערסט נייע אייזנבאן-ליניעס. פאר די אייזנבאנען האָט זיך געפאָדערט א קאָלאָסאלער סכום מעטאל (אויף רעלסן, לאָקאָמאָטיוון, וואגאָ-

נעם). עס האָט זיך געפאָדערט אַלץ מער הייצוואַרג, שטיינקוילן און נאַפט. דאָס האָט געבראַכט צו דער אַנטוויקלונג פון דער מעטאַלורגיע און פון דער הייצוואַרג=אינדוסטריע.

ווי אין אַלע קאַפּיטאַליסטישע לענדער, פלעגן אויך אינעם פאָררעוואָליוציאָנערן רוסלאַנד נאָך יאָרן פון אינדוסטריעלן אויפשטייג אָנקומען יאָרן פון אינדוסטריעלע קריזיסן, פון שטילשטאַנד אין דער אינדוסטריע, וואָס פלעגן שווער טרעפן דעם אַרבעטער=קלאַס, פלעגן פאַראורטיילן הונדערטער טויזנטער אַרבעטער אויף אַרבעטסלאָזיקייט און דלות.

כאָטש די אַנטוויקלונג פונעם קאַפּיטאַליזם איז נאָך דער אָפּשאַפונג פונעם לייבאייגנטום=רעכט געגאַנגען אין רוסלאַנד גאַנץ שנעל, דאָך איז רוסלאַנד אין זיין עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג זייער אָפּגעשטאַנען פון אַנדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. די קאָלאָסאַלע מערהייט באַפעלקערונג איז נאָך געווען באַשעפטיקט מיט לאַנדווירטשאַפט. אין זיין באַרימטן בוך „די אַנטוויקלונג פונעם קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד“ האָט לענין געבראַכט וויכטיקע ציפערן פון דער אַלגעמיינער באַפעלקערונג=ציילונג, וואָס איז דורכגעפירט געוואָרן אין יאָר 1897. עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז אין דער לאַנדווירטשאַפט איז געווען באַשעפטיקט ביי פינף זעקסטל פון דער גאַנצער באַפעלקערונג, און אין דער גרויסער און קליינער אינדוסטריע, אינעם האַנדל, אויפן אייזנבאַן= און וואַסער=טראַנספּאָרט, אין דער בויאונג, ביי דער וואַלד=אַרבעט און אַזוי ווייטער איז געווען באַשעפטיקט סך=הכל בלויז ביי איין זעקסט=חלק פון דער באַפעלקערונג.

דאָס באַווייזט, אַז, ניט געקוקט אויף דער אַנטוויקלונג פונעם קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד, איז רוסלאַנד געווען אַן אַגראַר לאַנד, אַן אָפּגעשטאַנענס אין עקאָנאָמישער הינזיכט, אַ קליינבירגערלאַך לאַנד, דאָס הייסט אַזאַ, וואו עס האָט נאָך געהאַט די איבערהאַנט די קליין=אייגנטימערישע, ווייניק=פּראָדוקטיווע אינדיווידועלע פּויערשע ווירטשאַפט.

די אַנטוויקלונג פונעם קאַפּיטאַליזם איז געגאַנגען ניט בלויז אין שטאָט, נאָר אויך אין דאָרף. דאָס פּויערטום, דער סאַמע צאָלרייכער קלאַס פונעם פאָררעוואָליוציאָנערן רוסלאַנד, האָט געהאַלטן אין צעפאַלן ווערן, האָט זיך דיפערענצירט. אינעם דאָרף האָט זיך פון די אַממערסטן פאַרמעגלאַכע פּויערים אויסגעטיילט אַ באַלעגופּישער אויבערשיכט, אַ דאָרפישע בורזשואַזיע, און, פון דער צווייטער זייט, זיינען פיל פּויערים רואינירט געוואָרן; עס האָט זיך פאַרגרעסערט די צאָל פּויערשע פּראָלעטאַריער און האַלב=פּראָלעטאַריער. און די צאָל מיטלפּויערים איז מיט יעדן יאָר געוואָרן אַלץ קלענער.

אין יאָר 1903 איז אין רוסלאַנד געווען ביי 10 מיליאָן פּויערשע הויפן. אין זיין בראָשור „צו דער דאָרפישער אָרעמשאַפט“ האָט לענין אויסגערעכנט, אַז פון דער דאָזיקער צאָל הויפן איז געווען ניט ווייניקער פון דריי אַ האַלב מיליאָן הויפן פון פּויערים, וואָס פ א ר מ אָ ג ן נ י ט ק י י ן פ ע ר ד.

אָט די אָרעמסטע פויערשע הויפן פלעגן געוויינלאך פארזייען אן אומבאַדײַטנ=
דיק שטיקל ערד; די איבעריקע ערד ווידער פלעגן זיי פארדינגען די באלעגופים,
און אליין פלעגן זיי אוועקגיין זוכן אנדערע פארדינסטן. לויט זייער לאגע
זײַנען די אָרעמסטע פויערים געווען נעענטער פאר אלץ צום פראָלעטאריאט.
לעגין האָט זיי אָנגערופן דאָרפישע פראָלעטאריער אָדער האלב=פראָלעטאריער.

פון דער אנדערער זײַט, האָבן אָנדערהאלבן מיליאָן רײַכע, באלעגופישע
פויערשע הויפן (פון דער גאנצער צאָל 10 מיליאָן) ארײַנגענומען צו זיך אין
די הענט א העלפט פון דעם גאנצן פויערשן פארזיי. אָט די פויערשע בור=
זשואזיע איז געוואָרן אלץ רײַכער, אונטערדריקנדיק די אָרעמשאפט און דאָס
מיטלפויערטום, אָנלעבנדיק זיך אויף דער פראצע פון די באטראקעס און טאָג=
ארבעטער און ווערנדיק פארוואנדלט אין לאנדווירטשאפטלאכע קאפיטאליסטן.

שוין אין די 70=ער יאָרן און באזונדערס אין די 80=ער יאָרן פונם פאָ=
ריקן יאָרהונדערט האָט דער ארבעטער=קלאס אין רוסלאנד אָנגעהויבן אויפ=
וואכן און האָט גענומען פירן א קאמף קעגן די קאפיטאליסטן. די לאגע פון
די ארבעטער אינם צארישן רוסלאנד איז געווען אן אומגעהויער שווערע. אין
די 80=ער יאָרן איז דער ארבעטס=טאָג אין די פאבריקן און זאוואָדן געווען
ניט ווייניקער פון 12½ שעה, און אין דער טעקסטיל=אינדוסטריע פלעגט ער
דערגיין ביז 14—15 שעה. עס איז ברייט אָנגעווענדט געוואָרן די עקספלוא=
טאציע פון פרויען= און קינדער=ארבעט. קינדער האָבן געארבעט פונקט אזוי=
פיל שעה, וויפל דערוואקסענע, נאָר באקומען פלעגן זיי, פונקט ווי די פרויען,
א סך א נידעריקערן ארבעטסלוין. דער ארבעטסלוין איז געווען ביז גאָר ני=
דעריק. דער גרעסטער טייל ארבעטער פלעגט באקומען צו 7—8 רובל א
חודש. די העכסט באלוינטע ארבעטער אויף די מעטאל=באארבעטנדיקע זא=
וואָדן און גוס=זאוואָדן פלעגן באקומען ניט מער פון 35 רובל א חודש.
עס איז ניט געווען קיין שום ארבעטס=שוץ, און דאָס האָט געבראכט צו
מאסנהאפטע צענעזיקונגען און טויט=פאלן בײַ די ארבעטער. עס איז ניט
געווען קיין פארזיכערונג פאר ארבעטער; מעדיציניש הילף פלעגט געגעבן
ווערן נאָר פאר געצאָלט. אומגעהויער שווער זײַנען געווען די וואוינונגס=
באדינגונגען. אין קלייניקע „קעמערלאך“, אין ארבעטער=קאזארמעס האָבן
געוואוינט צו 10—12 מאן ארבעטער. די פאבריקאנטן פלעגן אָפט באשווינד=
לען די ארבעטער בײַם אויסצאָלן דעם ארבעטסלוין, פלעגן צווינגען זיי צו
קויפן אין דעם באלעבאָס'ס קלייטן פראָדוקטן און צאָלן דרײַ מאָל אזויפיל,
בארויבן די ארבעטער דורך שטראפירונגען.

די ארבעטער האָבן זיך אָנגעהויבן צונויפריידן צווישן זיך און געמיינזאם
ארויסשטעלן דעם באלעבאָס פון דער פאבריק, פונם זאוואָד פאָדערונגען וועגן
פארבעסערן זייער אומדערטרעגלאכע לאגע. זיי פלעגן ווארפן די ארבעט, דאָס
הייסט, דערקלערן א „סטאטשקע“, א שטרײַק. די ערשטע שטרײַקס אין די
70=ער און 80=ער יאָרן פלעגן געוויינלאך אויסברעכן איבער די אומגעהויע=

רע שטראַפירונגען, איבער דער שווינדלעריי און גענאַרעריי בעת׳ן צעצאָלן זיך מיט די ארבעטער, איבערן אראָפּזעצן די טאַריפן.

ארויסגעבראַכטע פון געדולד, פלעגן די ארבעטער בעת די ערשטע שטרייקס טיילמאָל ברעכן די מאַשינעס, ברעכן די שויבן אין די פאַבריק־געביידעס, מאַכן א חורבן אין דעם באַלעבאָס׳ס קליידן און קאַנטאָרן.

די פאָרגעשריטענע ארבעטער האָבן אָנגעהויבן פארשטיין, אַז כּדי צו פירן א דערפאָלגרייכן קאַמף קעגן די קאַפּיטאַליסטן איז נויטיק אַן אָרגאַניזאַציע. עס האָבן אָנגעהויבן אויפקומען ארבעטער־פאַרבאַנדן.

אין יאָר 1875 האָט זיך אין אָדעס אָרגאַניזירט דער „דרום־רוסלענדישער פאַרבאַנד פון ארבעטער“. די דאָזיקע ערשטע ארבעטער־אָרגאַניזאַציע האָט עקזיסטירט 8—9 חדשים; דערנאָך איז זי דורך דער צאַרישער רעגירונג צע־שמעטערט געוואָרן.

אין פּעטערבורג האָט זיך אין יאָר 1878 אָרגאַניזירט דער „צפון׳דיקער פאַרבאַנד פון די רוסישע ארבעטער“, בראש פון וועלכן עס זיינען געשטאַנען: דער סטאָליער כאַלטורין און דער שלאָסער אָבנאָרסקי. אין דער פּראָגראַם פון דעם דאָזיקן פאַרבאַנד איז געווען געזאָגט, אַז לויט זיינע אויפגאַבעס שליסט ער זיך אָן אָן די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע ארבעטער־פּאַרטייען פון מערב. דער פאַרבאַנד האָט זיך געשטעלט פאַר אַן ענדציל דורכפירן די סאָ־ציאַליסטישע רעוואָלוציע — „אראָפּוואַרפן די עקזיסטירנדיקע פּאָליטישע און עקאָנאָמישע מלוכה־אָרדענונג, ווי אַן אָרדענונג א העכסט אומגערעכטע“. איינער פון די אָרגאַניזאַטאָרן פונם פאַרבאַנד — אָבנאָרסקי האָט א געוויסע צייט געוואוינט אין אויסלאַנד, האָט זיך דאָרטן באַקענט מיט דער טעטיקייט פון די מאַרקסיסטישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען און פונם ערשטן אינטערנאַציאָנאַל, מיט וועלכן ס׳האָט אָנגעפירט מאַרקס. דאָס האָט ארויסגע־ליגט א שטעמפּל אויף דער פּראָגראַם פונם „צפון׳דיקן פאַרבאַנד פון די רו־סישע ארבעטער“. פאַר דער נאָענטסטער אויפגאַבע זיינער האָט זיך דער דאָזי־קער פאַרבאַנד געשטעלט די דערגרייכונג פון פּאָליטישער פרייהייט און פון פּאָליטישע רעכט פאַרן פאָלק (פרייהייט פון וואָרט, פון פּרעסע, רעכט פון פאַרזאַמלונגען און אַזוי ווייטער). צווישן די נאָענטסטע פאָדערונגען איז אויך געווען די פאָדערונג צו באַגרענעצן דעם ארבעטס־טאָג.

די צאָל מיטגלידער פונם פאַרבאַנד האָט דערגרייכט 200 מאַן, און אַזוי־פיל איז אויך געווען מיטפילנדיקע. דער פאַרבאַנד האָט אָנגעהויבן באַטייליקן זיך אין די ארבעטער־שטרייקס, האָט אָנגעפירט מיט זיי. די צאַרישע רעגי־רונג האָט צעשמעטערט אויך דעם דאָזיקן ארבעטער־פאַרבאַנד.

די ארבעטער־באַוועגונג איז אָבער אַלץ ווייטער געוואַקסן, ארומכאַפּנדיק אַלץ נייע און נייע ראַיאָנען. די 80־ער יאָרן גיבן א גרויסע צאָל שטרייקס. אין פאַרלויף פונם פינפיאָר (די יאָרן 1881—1886) זיינען פאָרגעקומען הע־כער 48 שטרייקס מיט 80 טויזנט שטרייקנדיקע ארבעטער.

א באזונדערס גרויסע באדײַטונג אין דער געשיכטע פון דער רעוואָליו־ציאָנערער באוועגונג האָט געהאַט דער גרויסער שטרײַק, וואָס איז אויסגע־בראָכן אין יאָר 1885 אויף מאָראָזאָווס פאבריק אין אָרעכאָוואָ־זויעוואָ.

אין דער דאָזיקער פאבריק האָבן געארבעט בײַ 8 טויזנט ארבעטער. די ארבעטס־באדינגונגען זײַנען מיט יעדן טאָג געוואָרן ערגער: פונם יאָר 1882 ביז 1884 איז דער ארבעטסלוין אראָפּגעזעצט געוואָרן פינף מאָל. דערבײַ זײַנען די טאריפן אין יאָר 1884 אראָפּגעזעצט געוואָרן מיטאמאָל אויף א פערטל, דאָס הייסט אויף 25 פּראָצענט. נאָר חוץ דעם האָט דער פאבריקאנט מאָראָזאָוו פארמוטשעט די ארבעטער מיט שטראפירונגען. ווי עס איז קלאָר געוואָרן אויפן גער̇יכט נאָכן שטרײַק, פלעגט בײַ די ארבעטער פון יעדן פּאר־דינטן רובל אָפּגענומען ווערן, אין דער פאָרם פון שטראפירונגען, פון 30 ביז 50 קאָפּיקעס לטובת דעם פאבריקאנט. די ארבעטער האָבן ניט אויסגעהאלטן די דאָזיקע רויבערײַ און האָבן אין יאנואר 1885־טן יאָר דערקלערט א שטרײַק. דער שטרײַק איז געווען אָרגאניזירט פון פר̇יער. אָנגעפירט מיט אים האָט דער פאָרגעשריטענער ארבעטער פּיאָטר מאָיִסעיענקאָ, וועלכער איז פר̇יער געווען א מיטגליד פונם „צפון׳דיקן פארבאנד פון די רוסישע ארבעטער“ און האָט שוין געהאַט א רעוואָליוציאָנערע דערפארונג. ערב דעם שטרײַק האָט מאָיִסעיענקאָ צוזאמען מיט אנדערע אממערסטן באוואוסטזיניקע וועבער אויסגעארבעט א ריי פאָדערונגען צום פאבריקאנט; די פאָדערונגען זײַנען באשטעטיקט געוואָרן אויף א געהיימער בארא̇טונג פון די ארבעטער. פר̇יער פון אלץ האָבן די ארבעטער געפאָדערט אָפּצושטעלן די רויבערישע שטראפירונגען.

דער דאָזיקער שטרײַק איז דערשטיקט געוואָרן מיט באוואָפנטער קראפט. העכער 600 ארבעטער זײַנען ארעסטירט געוואָרן, עטלעכע צענדליק פון זיי זײַנען איבערגעגעבן געוואָרן צום געריכט.

ענלאכע שטרײַקס זײַנען פאָרגעקומען אין יאָר 1885 אין די פאבריקן אין איוואנאָוואָ־וואָזנעסענסק.

אָנגעשראָקן פונם וואוקס פון דער ארבעטער־באוועגונג, איז די צארישע רעגירונג אינם פאָלגנדיקן יאָר געווען געצוואונגען ארויסצוגעבן א געזעץ וועגן שטראפירונגען. אין דעם דאָזיקן געזעץ איז געווען גע̇זאָגט, אז דאָס שטראפי־רונגס־געלט דארף גיין ניט אין קעשענע פונם פאבריקאנט, נאָר אויף די באַ־דערפענישן פון די ארבעטער גופא.

פון דער דערפארונג פונם מאָראָזאָווער און אנדערע שטרײַקס האָבן די ארבעטער פארשטאנען, אז זיי קאָנען זיך פיל דערשלאָגן דורך אָרגאניזירטן קאמף. די ארבעטער־באוועגונג האָט אָנגעהויבן אויסצוטיילן פון איר סביבה פייאיקע אָנפירער און אָרגאניזאטאָרן, וואָס האָבן גענומען פעסט פארטיידיקן די אינטערעסן פונם ארבעטער־קלאס.

אויפן באָדן פונם וואוקס פון דער ארבעטער־באוועגונג און אונטער דער

ווירקונג פון דער מערב-אייראָפּעאישער ארבעטער-באוועגונג הויבן אָן אין דער זעלבער צײַט זיך שאַפן אין רוסלאַנד די ערשטע מארקסיסטישע אָר-גאַניזאַציעס.

2. דער פאָלקיזם און מארקסיזם אין רוסלאַנד. פּלעכאַנאָוו און זײַן גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא". פּלעכאַנאָווס קאַמף קעגן דעם פאָלקיזם. די פארשפרייטונג פון מארקסיזם אין רוסלאַנד.

איידער עס זײַנען אויפגעקומען די מארקסיסטישע גרופּעס האָבן אין רוסלאַנד געפירט א רעוואָלוציאָנערע ארבעט די פאָלקיסטן, וועלכע זײַנען געווען קעגנער פון מארקסיזם.

די ערשטע רוסישע מארקסיסטישע גרופּע איז אויפגעקומען אין יאָר 1883. דאָס איז געווען די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא" (באפרײַאונג פון ארבעט), וואָס איז אָרגאַניזירט געוואָרן דורך ג. וו. פּלעכאַנאָוו אין אויסלאַנד, אין זשענעווע, וואוהין ער איז געווען .געצוואונגען אוועקצופאָרן צוליב די פארפאָלגונגען פון דער צארישער רעגירונג פאר רעוואָלוציאָנערער טעטיקײַט.

פּלעכאַנאָוו איז אליין ביז דעם געווען א פאָלקיסט. באקענענדיק זיך אין דער עמיגראַציע מיטן מארקסיזם, האָט ער געריסן מיטן פאָלקיזם און איז געוואָרן אן אָנגעזעענער פּראָפּאַגאַנדיסט פונם מארקסיזם.

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא" האָט דורכגעמאכט א גרויסע אַר-בעט פון פארשפרייטן דעם מארקסיזם אין רוסלאַנד. זי האָט איבערגעזעצט אויף רוסיש די ווערק פון מארקס און ענגעלס: „מאַניפעסט פון דער קאָ-מוניסטישער פּארטיי", „לוין-ארבעט און קאַפּיטאַל", „די אנטוויקלונג פון סאָציאַליזם פון אוטאָפּיע צו וויסנשאַפט" און אנדערע, זי האָט זיי אָפּגעַ-דרוקט אין אויסלאַנד און גענומען געהיים פארשפרייטן אין רוסלאַנד. ג. וו. פּלעכאַנאָוו, זאַסוליטש, אַקסעלראָד און אנדערע אָנטיילנעמער פון דער דאָ-זיקער גרופּע האָבן אָנגעשריבן אויך א ריי ווערק, אין וועלכע זיי האָבן דער-קלערט די לערע פון מארקס און ענגעלס, דערקלערט די אידייען פונעם ווי סנ-שאַפטלעכן סאָציאַליזם.

מארקס און ענגעלס, די גרויסע לערער פונם פּראָלעטאַריאַט, האָבן, אין קעגנגעוויכט צו די סאָציאַליסטן—אוטאָפּיסטן, די ערשטע אויפגעקלערט, אז דער סאָציאַליזם איז ניט קיין אויסטראַכטעניש פון טרוימער (אוטאָפּיסטן), נאָר א נויטווענדיקער רעזולטאַט פון דער אנטוויקלונג פון דער מאָדערנער קאַפּיטאַליסטישער געזעלשאַפט. זיי האָבן באוויזן, אז די קאַפּיטאַליסטישע אָרדענונג וועט פאַלן פּונקט אזוי, ווי עס איז געפאַלן די לײַבאייגנטום-אָרדע-

נונג, אז דער קאפיטאליזם שאפט אליין פאר זיך א באגראבער אין פערזאָן פונם פראָלעטאריאט. זיי האָבן באוויזן, אז נאָר דער קלאסנקאמף פונם פראָ־לעטאריאט, נאָר דער זיג פונם פראָלעטאריאט איבער דער בורזשואזיע וועט אויסלייזן די מענשהייט פון קאפיטאליזם, פון עקספּלואטאציע.

מארקס און ענגעלס האָבן געלערנט דעם פראָלעטאריאט צו באזיניקן זיינע כחות, צו באזיניקן זיינע קלאסן־אינטערעסן און פאראייניקן זיך צוליב אנ־טשיידנדיקן קאמף קעגן דער בורזשואזיע. מארקס און ענגעלס האָבן אנטדעקט די געזעצן פון דער אנטוויקלונג פון דער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט און האָבן וויסנשאפטלאך דערוויזן, אז די אנטוויקלונג פון דער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט און דער קלאסנקאמף אין איר דארפן אומפארמיידלאך ברענגען דערצו, אז דער קאפיטאליזם זאָל פאלן, דארפן ברענגען צום זיג פונם פראָ־לעטאריאט, צו דער דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט.

מארקס און ענגעלס האָבן געלערנט, אז באפרייען זיך פון דעם קאפיטאלס מאכט און פארוואנדלען דאָס קאפיטאליסטישע אייגנטום אין א געזעלשאפט־לאך אייגנטום איז אוממעגלאך אויף א פרידלאכן אופן, אז אָט דאָס דערשלאָגן זיך קאָן דער ארבעטער־קלאס נאָר דורך אָנווענדן רעוואָלוציאָנערע גוואלדטאט קעגן דער בורזשואזיע, דורך א פּראָלעטארישער רעוואָלוציע, דורך איינשטעלן זיין פּאָליטישע הערשאפט — די דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט, וועלכע דארף דערשטיקן דעם ווידערשטאנד פון די עקספּלואטאטאָרן און שאפן א נייע, קלאסנלאָזע קאָמוניסטישע געזעלשאפט.

מארקס און ענגעלס האָבן געלערנט, אז דער אינדוסטריעלער פראָלעטא־ריאט איז דער סאמע רעוואָלוציאָנערער, דערפאר — דער סאמע פאָרגע־שריטענער קלאס פון דער קאפיטאליסטישער געזעלשאפט, אז בלויז אזא קלאס, ווי דער פראָלעטאריאט, קאָן צונויפזאמלען ארום זיך אלע קרעפטן, וואָס זיי־נען אומצופרידן מיטן קאפיטאליזם, און פירן זיי צו שטורעמען דעם קאפיטא־ליזם. כדי אָבער צו באזיגן די אלטע וועלט און שאפן די נייע קלאסנלאָזע גע־זעלשאפט, דארף דער פראָלעטאריאט האָבן זיין אייגענע ארבעטער־פארטיי, וועלכע מארקס און ענגעלס האָבן אָנגערופן קאָמוניסטישע פארטיי.

מיט פארשפּרייטן די אָנשויאונגען פון מארקס און ענגעלס האָט זיך טאקע פארנומען די ערשטע רוסישע מארקסיסטישע גרופּע, די פּלעכאנאָווישע גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא".

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא" האָט אויפגעהויבן די פאָן פון מארקסיזם אין דער רוסישער אויסלענדישער פרעסע אין דעם מאָמענט, ווען קיין סאָציאל־דעמאָקראטישע באוועגונג איז נאָך אין רוסלאנד ניט געווען. עס איז נויטיק געווען פריער פאר אלץ טעאָרעטיש, אידייאיש דורכלייגן דעם וועג פאר דער דאָזיקער באוועגונג. די הויפּט־אידייאישע שטערונג אויפן וועג פון פארשפּרייטן דעם מארקסיזם און די סאָציאל־דעמאָקראטישע באוועגונג זיינען אין יענער צייט געווען די פּאָלקיסטישע אָנשויאונגען, וואָס האָבן דעמאָלט גע־

הערשט צווישן די פּראָגרעסיווע ארבעטער און דער רעוואָליוציאָנער־גע־שטימטער אינטעליגענץ.

מיט דער אנטוויקלונג פונם קאפּיטאַליזם אין רוסלאַנד האָט דער ארבע־טער־קלאַס גענומען ווערן א מעכטיקע פּראָגרעסיווע קראַפט, וואָס איז פייאיק צו אַן אָרגאַניזירטן רעוואָליוציאָנערן קאַמף. די פּראָגרעסיווע ראָלע פונם ארבעטער־קלאַס האָבן אָבער די פּאָלקיסטן ניט פארשטאַנען. די רוסישע פּאָלקיסטן האָבן געמאַכט דעם טעות, וואָס זיי האָבן געהאַלטן, אז די הויפּט־רעוואָליוציאָנערע קראַפט איז ניט דער ארבעטער־קלאַס, נאָר דאָס פּויערטום, אז די מאַכט פונם קייסער און פון די פּריצים קאָן מען אראָפּוואַרפן בלויז דורך פּויערשע „בונטן". די פּאָלקיסטן האָבן ניט געקענט דעם ארבעטער־קלאַס און ניט פארשטאַנען, אז אָן א בונד מיטן ארבעטער־קלאַס און אָן זיין אָנפירונג וועלן די פּויערים אליין ניט קאָנען באַזיגן דעם צאַריזם און די פּרי־צים. די פּאָלקיסטן האָבן ניט פארשטאַנען, אז דער ארבעטער־קלאַס איז דער סאַמע רעוואָליוציאָנערער און סאַמע פּראָגרעסיווער קלאַס פון דער געזעל־שאַפט.

די פּאָלקיסטן האָבן צוערשט געפּרואווט אויפהויבן די פּויערים צום קאַמף קעגן דער צאַרישער רעגירונג. מיט דעם דאָזיקן ציל האָט די רעוואָליוציאָנערע אינטעליגענטישע יוגנט — איבערגעטאָן אין פּויערשע קליידער — זיך גע־לאָזט אין דאָרף אריין — „אין פאָלק", ווי מע פלעגט דעמאָלט זאָגן. דערפון טאַקע האָט זיך גענומען דער נאָמען „פאָלקיסטן". דאָס פּויערטום איז אָבער נאָך זיי ניט אוועק, ווייל זיי האָבן אויך די פּויערים, ווי געהעריק, ניט געקענט און ניט פארשטאַנען. די מערהייט פּאָלקיסטן איז ארעסטירט געוואָרן דורך דער פּאָליציי. דעמאָלט האָבן די פּאָלקיסטן באַשלאָסן פּאָרצוזעצן דעם קאַמף קעגן דער צאַרישער זעלבסטהערשונג בלויז מיט זייערע אייגענע כחות, אָן דעם פאָלק, און דאָס האָט געבראַכט צו נאָך מער ערנסטע פעלערן.

די פּאָלקיסטישע געהיימע געזעלשאַפט „נאַראָדנאיא וואָליא" (פאָלקס־פרייהייט) האָט גענומען זיך גרייטן צו דערמאָרדן דעם קייסער. דעם ערשטן מערץ 1881־טן יאָר האָט די נאַראָדוואָלצעס זיך איינגעגעבן צו דערהאַרגענען מיט א געוואָרפענער באָמבע דעם קייסער אלעקסאַנדער דעם צווייטן. דאָס האָט אָבער ניט געבראַכט קיין שום נוץ דעם פאָלק. מיט דערמאָרדן באַזונדע־רע פּערזאָנען האָט מען ניט געקאָנט אראָפּוואַרפן די צאַרישע זעלבסטהער־שונג, ניט געקאָנט פארניכטן דעם פּריצ'ישן קלאַס. אויפן אָרט פון דעם דער־הארגעטן קייסער איז געקומען אַן אנדערער — אלעקסאַנדער דער דריטער, וואָס פאַר זיין צייט איז די ארבעטער און פּויערים געוואָרן נאָך ערגער צו לעבן.

דער וועג, וואָס די פּאָלקיסטן האָבן אויסגעקליבן, צו קעמפן קעגן צאַריזם דורך איינצלנע מאָרדן, דורך אינדיווידועלן טעראָר, — איז געווען א פעלער־האַפטער און שעדלאַכער פאַר דער רעוואָליוציע. די פּאָליטיק פון אינדיווידועלן

טעראָר האָט געשטאַמט פון דער גיט־ריכטיקער פאָלקיסטישער טעאָריע וועגן אקטיווע „העלדן“ און פאסיווען „המון“, וועלכער דערוואַרט פון די „העלדן“ א העלדנטאט. אָט די פאלשע טעאָריע האָט געזאָגט, אז בלויז באזונדערע זיך אויסטיילנדיקע יחידים מאכן די געשיכטע, און די מאסע, דאָס פאָלק, דער קלאס, דער „המון“, ווי עס פלעגן זיך מיט ביטול אויסדריקן די פאָלקיסטישע שרייבער, איז ניט פייאיק צו באוואוסטזיניקע, אָרגאניזירטע אקציעס, ער קאָן בלויז בלינד נאָכגיין נאָך די „העלדן“. דעריבער האָבן די פאָלקיסטן זיך אָפּגעזאָגט פון מאסאָווער רעוואָליוציאָנערער ארבעט צווישן דעם פויערטום און ארבעטער־קלאס און זיינען אריבער צו אינדיווידועלן טעראָר. די פאָלקיסטן האָבן געצוואונגען איינעם פון די גרעסטע רעוואָליוציאָנערן פון יענער צייט — סטעפאן כאלטורינען — אָפּצושטעלן די ארבעט פון אָרגאניזירן דעם רעוואָליוציאָנערן ארבעטער־פארבאנד און דורכאויס זיך פארנעמען מיט טעראָר.

די פאָלקיסטן האָבן די אויפמערקזאמקייט פון די ארבעטנדיקע אָפּגעווענדט פונם קאמף קעגן דעם קלאס אונטערדריקער דורך פאר דער רעוואָליוציע אומגוצלאכע דערמאָרדונגען פון באזונדערע פאָרשטייער פון דעם דאָזיקן קלאס. זיי האָבן געהאמעוועט די אנטוויקלונג פון דער רעוואָליוציאָנערער איניציאַטיוו און אקטיווקייט פון דעם ארבעטער־קלאס און פויערטום.

די פאָלקיסטן האָבן געשטערט דעם ארבעטער־קלאס צו פארשטיין זיין אָנפירנדיקע ראָלע אין דער רעוואָליוציע און האָבן פארהאלטן דאָס שאפן א זעלבסטשטענדיקע פארטיי פונם ארבעטער־קלאס.

כאָטש די געהיימע אָרגאניזאציע פון די פאָלקיסטן איז צעקלאפט געוואָרן דורך דער צארישער רעגירונג, דאָך האָבן די פאָלקיסטישע אָנשויאונגען נאָך לאנג זיך געהאלטן צווישן דער רעוואָליוציאָנער־געשטימטער אינטעליגענץ. די רעשטלאך פון די פאָלקיסטן האָבן עקשנות'דיק זיך קעגנגעשטעלט דער פארשפרייטונג פונם מארקסיזם אין רוסלאנד, געשטערט דער אָרגאניזירונג פונם ארבעטער־קלאס.

דעריבער האָט דער מארקסיזם אין רוסלאנד געקאָנט אויסוואקסן און זיך פארפעסטיקן בלויז אין קאמף קעגן דעם פאָלקיזם.

די גרופע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא“ האָט פאנאנדערגעוויקלט א קאמף קעגן די פעלערהאפטע אָנשויאונגען פון די פאָלקיסטן, האָט אויפגעוויזן, וואָס פאר א שאָדן עס ברענגען דער ארבעטער־באוועגונג די לערע פון די פאָלקיסטן און זייערע קאמפס־מיטלען.

אין זיינע ווערק, וואָס זיינען געווענדט קעגן די פאָלקיסטן, האָט פלעכאנאָוו באוויזן, אז די אָנשויאונגען פון די פאָלקיסטן האָבן ניט קיין שום געמיינזאמס מיטן וויסנשאפטלאכן סאָציאליזם, כאָטש די פאָלקיסטן האָבן זיך אפילו אָנגערופן סאָציאליסטן.

פלעכאנאָוו האָט דער ערשטער געגעבן א מארקסיסטישע קריטיק פון די פעלערהאפטע אָנשויאונגען פון די פאָלקיסטן. דערלאנגענדיק טרעפלאכע קלעפ

די פּאָלקיסטישע אָנשויאונגען, האָט פּלעכאנאָוו גלײַכצײַטיק פּאַנאַנדערגעוויקלט א גלענצנדיקע פּאַרטיידיקונג פון די מאַרקסיסטישע אָנשויאונגען.

אין וואָס זײַנען באַשטאַנען די גרונטלאַך־פעלערהאַפטע אָנשויאונגען פון די פּאָלקיסטן, וועמען פּלעכאנאָוו האָט דערלאַנגט א צעשמעטערנדיקן קלאַפּ?

ערשטנס, האָבן די פּאָלקיסטן באַהויפּטעט, אַז דער קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד שטעלט מיט זיך פאָר א „צופעליקע" דערשײַנונג, אַז ער וועט זיך ניט אַנטוויקלען אין רוסלאַנד, פאָלגלאַך, עס וועט ניט וואַקסן און זיך ניט אַנטוויקלען אויך קיין פּראָלעטאַריאַט.

צווייטנס, האָבן די פּאָלקיסטן ניט געהאַלטן דעם אַרבעטער־קלאַס פאַרן פּאָרגעשריטענעם קלאַס אין דער רעוואָלוציע. זיי האָבן געטרוימט וועגן דערגרייכן דעם סאָציאַליזם אָן דעם פּראָלעטאַריאַט. די פּאָלקיסטן האָבן געהאַלטן פאַר דער הויפּט־רעוואָלוציאָנערער קראַפט דאָס פּויערטום, אָנגעפירט פון דער אינטעליגענץ, און די פּויערים־געמיינדע, וועלכע זיי האָבן באַטראַכט, ווי אַן עמברי‏אָן און יסוד פונם סאָציאַליזם.

דריטנס, האָבן די פּאָלקיסטן געהאַט א פעלערהאַפטן און שעדלאַכן קוק אויפן גאַנצן גאַנג פון דער געשיכטע פון דער מענטשהײַט. זיי האָבן ניט געקענט און ניט פאַרשטאַנען די געזעצן פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט. זיי זײַנען אין דער דאָזיקער הינזיכט געווען אַבסאָליוט אָפּגעשטאַנענע מענטשן. די געשיכטע, לויט זייער מיינונג, מאַכן ניט קלאַסן און ניט דער קאַמף פון די קלאַסן, נאָר בלויז איינצלנע זיך אויסטיילנדיקע פּערזענלאַכקײַטן — „העלדן", וואָס נאָך זיי גייען נאָך בלינד די מאַסע, דער „המון", דאָס פאָלק, די קלאַסן.

קעמפנדיק קעגן די פּאָלקיסטן און דעמאַסקירנדיק זיי, האָט פּלעכאנאָוו אָנגעשריבן א ריי מאַרקסיסטישע ווערק, אויף וועלכע עס האָבן זיך געלערנט און דערצויגן די מאַרקסיסטן אין רוסלאַנד. אַזעלכע ווערק פּלעכאנאָווס, ווי „סאָציאַליזם און פּאָליטישער קאַמף", „אונזערע מיינונגס־פאַרשיידנהײַטן", „צו דער פראַגע וועגן דער אַנטוויקלונג פון דעם מאָניסטישן קוק אויף דער געשיכטע", האָבן אָפּגערייניקט דעם באָדן פאַרן זיג פונם מאַרקסיזם אין רוסלאַנד.

אין זײַנע ווערק האָט פּלעכאנאָוו איבערגעגעבן די גרונט־פראַגן פונם מאַרקסיזם. א באַזונדערס וויכטיקע באַדײַטונג געהאַט זײַן בוך „צו דער פראַגע וועגן דער אַנטוויקלונג פון דעם מאָניסטישן קוק אויף דער געשיכטע", וואָס איז אַרויסגעגעבן געוואָרן אין יאָר 1895. לענין האָט אָנגעוויזן, אַז אויף דעם דאָזיקן בוך „איז דערצויגן געוואָרן א גאַנצער דור רוסישע מאַרקסיסטן" (לענין, ב. XIV, ז. 347, רוסיש).

אין זײַנע ווערק, וואָס זײַנען געווענדט קעגן די פּאָלקיסטן, האָט פּלעכאנאָוו דערוויזן, אַז ס'איז אומגעלומפּערט צו שטעלן די פראַגע אַזוי, ווי עס האָבן זי געשטעלט די פּאָלקיסטן: עס דאַרף, צי עס דאַרף זיך ניט אַנטוויקלען דער

קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד? די זאַך באַשטייט דערין, האָט געזאָגט פּלעכאַנאָוו, דערוויַזנדיק דאָס מיט פֿאַקטן, וואָס רוסלאַנד איז שוין אַרויפֿגעטראָטן אויפֿן וועג פֿון קאַפּיטאַליסטישער אַנטוויקלונג און עס איז ניטאָ אַזאַ קראַפֿט, וואָס זאָל קאָנען אָפּקערן אים פֿון דעם דאָזיקן וועג.

די אויפֿגאַבע פֿון די רעוואָליוציאָנערן איז באַשטאַנען ניט אין פֿאַרהאַלטן די אַנטוויקלונג פֿונם קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד, — דאָס וואָלטן זיי אַלץ־איינס ניט געקאָנט טאָן. די אויפֿגאַבע פֿון די רעוואָליוציאָנערן איז באַשטאַנען דערין, מע זאָל זיך אָנשפּאַרן אויף דער מעכטיקער רעוואָליוציאָנערער קראַפֿט, וואָס ווערט געבוירן דורך דער אַנטוויקלונג פֿונם קאַפּיטאַליזם, — אויפֿן אַרבעטער־קלאַס, אַנטוויקלען זיַן קלאַסן־באַוואוסטזיַן, אָרגאַניזירן אים, העלפֿן אים שאַפֿן זיַן אַרבעטער־פּאַרטיי.

פּלעכאַנאָוו האָט צעקלאַפּט אויך דעם צווייטן גרונטלאַך־פֿעלערהאַפֿטן קוק פֿון די פֿאָלקיסטן — זייער לייקענען די פֿאָרגעשריטענע ראָלע פֿונם פּראָלעטאַריאַט אינם רעוואָליוציאָנערן קאַמף. די פֿאָלקיסטן האָבן דעם אויפֿקום פֿונם פּראָלעטאַריאַט אין רוסלאַנד באַטראַכט, ווי אַ מין „היסטאָרישן אומגליק“; זיי האָבן געשריבן וועגן דער „מכה פֿון פּראָלעטאַריאַטישקייַט“. פּאַרטייַדיקנדיק די לערע פֿונם מאַרקסיזם און איר פֿולע אָנווענדבאַרקייַט צו רוסלאַנד, האָט פּלעכאַנאָוו דערוויזן, אַז ניט געקוקט דערויף, וואָס דאָס פּויערטום וועגט אַריבער אין צאָל און דער פּראָלעטאַריאַט איז פֿאַרהעלטנישמעסיק קליין אין צאָל, — איז גראָד אויפֿן פּראָלעטאַריאַט, אויף זיַן וואוקס דאַרפֿן די רעוואָליוציאָנערן לייגן זייערע הויפּט־האָפֿענונגען.

פֿאַרוואָס גראָד אויפֿן פּראָלעטאַריאַט?

דערפֿאַר, וויַל דער פּראָלעטאַריאַט, ניט געקוקט אויף זיַן איצטיקער קליינצאָליקייַט, איז אַזאַ אַרבעטנדיקער קלאַס, וואָס איז פֿאַרבונדן מיט דער אַממערסטן פֿאָרגעשריטענער ווירטשאַפֿט־פֿאָרם, — מיט דער גרויס־פּראָדוקציע, דעריבער האָט ער אַ גרויסע צוקונפֿט.

דערפֿאַר, וויַל דער פּראָלעטאַריאַט, ווי אַ קלאַס, וואַקסט פֿון יאָר צו יאָר, אַנטוויקלט זיך פּאָליטיש, לאָזט זיך צוליב די אַרבעטס־באַדינגונגען אין דער גרויס־פּראָדוקציע לייַכט אָרגאַניזירן און איז צוליב זיַן פּראָלעטאַרישער לאַגע אַממערסטן רעוואָליוציאָנער, וויַל אין דער רעוואָליוציע האָט ער ניט וואָס צו פֿאַרלירן, חוץ זיַנע קייטן.

אַנדערש האַלט עס מיטן פּויערטום.

דאָס פּויערטום (עס האָט זיך געהאַנדלט וועגן דעם איינצל־פּויערטום. — רעד.), ניט געקוקט אויף זיַן פֿילצאָליקייַט, איז אַזאַ אַרבעטנדיקער קלאַס, וואָס איז פֿאַרבונדן מיט דער אַממערסטן אָפּגעשטאַנענער ווירטשאַפֿט־פֿאָרם, — מיט דער קליין־פּראָדוקציע, איבער דעם האָט עס ניט און קאָן ניט האָבן קיין גרויסע צוקונפֿט.

דאָס פּויערטום ניט בלויז עס וואַקסט ניט, ווי אַ קלאַס, נאָר, פֿאַר־

קערט, עס ווערט צעפאלן פון יאָר צו יאָר אויף א בורזשואזיע (באלעגו־פים) און אויף אן אָרעמשאפט (פּראָלעטאריער, האלב־פּראָלעטאריער). דערצו גאָר לאָזט זיך דאָס פויערטום מחמת זײַן צעשטויבטקייט שווערער אָרגאניזירן און עס גייט ווייניקער גערן, איידער דער פּראָלעטאריאט, אין דער רעוואָלוציאָנערער באוועגונג צוליב זײַן קליין־אייגנטימערישער לאגע.

די פאָלקיסטן האָבן באהויפּטעט, אז אין רוסלאנד וועט דער סאָציאַליזם קומען ניט דורך דער דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט, נאָר דורך דער פויערים־געמיינדע, וועלכע זיי האָבן געהאלטן פארן עמבריאָן און פארן יסוד פון סאָציאליזם. די געמיינדע איז אָבער ניט געווען און האָט ניט געקאָנט זײַן ניט קיין יסוד, ניט קיין עמבריאָן פונם סאָציאליזם, ווײַל אין דער געמיינדע האָבן געהערשט די באלעגופים, די „מיראָיעדן" (בלוטצאפּערס), וואָס האָבן עקספּלויאטירט די אָרעמפויערים, די באטראקעס, די ווירטשאפטלאך־שוואכע מיטל־פויערים. דער פאָרמעל עקזיסטירנדיקער געמיינדישער ערדבאזיץ און די פון צייט צו צייט פאָרגעקומענע ערד־איבערפּארטיילונגען לויט נפשות האָבן אין קיין שום מאָס ניט געענדערט די לאגע. מיט דער ערד האָבן זיך באנוצט יענע מיטגלידער פון דער געמיינדע, וועלכע האָבן פארמאָגט ארבעטס־פי, אינווענטאר, זריעה, דאָס הייסט, די פארמעגלאכע מיטלפויערים און באלעגופים. די פויערים, וואָס האָבן ניט פארמאָגט קיין פערד, די אָרעמפויערים און בכלל די ווירטשאפטלאך־שוואכע זײַנען געווען געצוואונגען אָפּצוגעבן די ערד די באלעגופים און גיין פארדינגען זיך, ווערן באטראקעס. די פויערים־געמיינדע איז אינדער'אמת'ן געווען א באקוועמע פאָרם צו פארדעקן די באלעגופּישע דרוקווירקונג און א ביליק מיטל אין די הענט פונם צאריזם צו איינמאָנען שטײַערן פון די פויערים לויטן פּרינציפּ פון אלגעמיינער ערבות. דערפאר טאַקע האָט דער צאריזם ניט געטשעפּעט די פויערים־געמיינדע. עס וואָלט לעכערלאך געווען צו האלטן אזא געמיינדע פאר אן עמבריאָן אָדער פאר א יסוד פון סאָציאליזם.

פּלעכאנאָוו האָט צעקלאפּט אויך דעם דריטן גרונטלאך־פעלערהאפטן קוק פון די פאָלקיסטן בנוגע דער ערשטראנגיקער ראָלע אין דער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג פון „העלדן", פון זייער אויסטיילנדיקע פּערזענלאכקײַטן, פון זייערע אידייען, און וועגן דער נישטיקער ראָלע פון דער מאסע, פונם „המון", פונם פאָלק, פון די קלאסן. פּלעכאנאָוו האָט באשולדיקט די פאָלקיסטן אין אידעאליזם, דערווײַזנדיק, אז דער אמת איז ניט אויף דער זײַט פונם אידעאליזם, נאָר אויף דער זײַט פונם מאטעריאליזם פון מארקס—ענגעלס.

פּלעכאנאָוו האָט אנטוויקלט און באגרינדעט דעם שטאנדפּונקט פונם מארקסיסטישן מאטעריאליזם. אין הסכם מיטן מארקסיסטישן מאטעריאליזם, האָט ער אויפגעוויזן, ווערט די אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט אינם לעצטן סך־הכל באשטימט ניט דורך די וואונטשן און אידייען פון די זיך אויסטייל־

דיקע פערזענלאכקײַטן, נאָר דורך דער אנטוויקלונג פון די מאטעריעלע עקזיסטענץ-באדינגונגען פון דער געזעלשאפט, דורך די ענדערונגען אין די אופנים פון פראָדוצירן די מאטעריעלע גיטער, וואָס זײַנען נויטיק פאר דער עקזיסטענץ פון דער געזעלשאפט, דורך די ענדערונגען אין די קעגנזײַטיקע פארהעלטענישן פון די קלאסן אין געביט פון פראָדוצירן די מאטעריעלע גיטער, דורכן קאמף פון די קלאסן פאר דער ראָלע און אָרט אין געביט פון פראָדוצירן און פארטיילן די מאטעריעלע גיטער. ניט אידייען באשטימען די געזעלשאפטלאך-עקאָנאָמישע לאגע פון די מענשן, נאָר די געזעלשאפטלאך-עקאָנאָמישע לאגע פון די מענשן באשטימט זייערע אידייען. די זיך אויסטיילנדיקע פערזענלאכקײַטן קאָנען ווערן צונישט, אויב זייערע אידייען און וואונשן גייען אין קעגנזאץ צו דער עקאָנאָמישער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט, אין קעגנזאץ צו די באדערפענישן פון דעם פאָרגעשריטענעם קלאס, און — פארקערט — די זיך אויסטיילנדיקע מענשן קאָנען ווערן ווירקלאך זיך אויסטיילנדיקע פערזענלאכקײַטן, אויב זייערע אידייען און וואונשן דריקן ריכטיק אויס די באדערפענישן פון דער עקאָנאָמישער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט, די באדערפענישן פון דעם פאָרגעשריטענעם קלאס.

אויף די באהויפטונגען פון די פאָלקיסטן וועגן דעם, אז די מאסע — דאָס איז א המון, אז נאָר העלדן מאכן די געשיכטע און פארוואנדלען דעם המון אין א פאָלק, האָבן די מארקסיסטן געענטפערט: ניט קיין העלדן מאכן די געשיכטע, נאָר די געשיכטע מאכט העלדן, הייסט עס, — ניט די העלדן באשאפן דאָס פאָלק, נאָר דאָס פאָלק באשאפט די העלדן און באוועגט פאָראויס די געשיכטע. העלדן, זיך אויסטיילנדיקע פערזענלאכקײַטן קאָנען שפילן אן ערנסטע ראָלע אינם לעבן פון דער געזעלשאפט בלויז אויף אזויפיל, אויף וויפל זיי וועלן קענען ריכטיק פארשטיין די אנטוויקלונגס-באדינגונגען פון דער געזעלשאפט, פארשטיין, — וויאזוי צו ענדערן זיי צום בעסערן. העלדן, זיך אויסטיילנדיקע פערזענלאכקײַטן קאָנען ארײַנפאלן אין דער לאגע פון לעכערלאכע און קיינעם ניט נויטיקע שלימאזלס, — אויב זיי וועלן ניט קענען ריכטיק פארשטיין די אנטוויקלונגס-באדינגונגען פון דער געזעלשאפט און וועלן אָנהויבן שפארן קעגן די היסטאָרישע באדערפענישן פון דער געזעלשאפט, אײַנריידנדיק זיך, אז זיי זײַנען עם די „מאכערס“ פון דער געשיכטע.

צו דעם דאָזיקן מין העלדן שלימאזלס האָבן געהערט טאקע די פאָלקיסטן.

פלעכאנאָווס ליטערארישע ווערק, זײַן קאמף קעגן די פאָלקיסטן האָבן גרינטלאך אונטערגעריסן דעם אײַנפלוס פון די פאָלקיסטן צווישן דער רעוואָלוציאָנערער אינטעליגענץ. די אידייאישע צעשמעטערונג פונם פאָלקיזם איז נאָך אָבער געווען ווײַט ניט פארענדיקט. די דאָזיקע אויפגאבע—דערשלאָגן דעם פאָלקיזם, ווי א שונא פונם מארקסיזם — איז אויסגעפאלן אויפן גורל פון לעניגען.

די מערהײַט פאָלקיסטן האָט אינגיכן נאָך דער צעשמעטערונג פון דער

פּאַרטיי „נאַראָדנאַיאַ וואָליאַ“ זיך אָפּגעזאָגט פון רעוואָליוציאָנערן קאַמף קעגן דער צאַרישער רעגירונג, האָט אָנגעהויבן פּריידיקן שלום, אַ פּשרה מיט דער צאַרישער רעגירונג. די פּאָלקיסטן זײַנען אין די 80-ער און 90-ער יאָרן געוואָרן אויסדריקער פון די אינטערעסן פונעם באַלעגופנטום.

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ“ האָט צונויפגעשטעלט צוויי פּראָיעקטן פון אַ פּראָגראַם פון די רוסישע סאָציאַל-דעמאָקראַטן (דעם ערשטן אין יאָר 1884 און דעם צווייטן אין יאָר 1887). דאָס איז געווען זייער אַ וויכטיקער שריט פאַר דער צוגרייטונג צו שאַפן אַ מאַרקסיסטישע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פּאַרטיי אין רוסלאַנד.

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ“ האָט אָבער געהאַט אויך ערנסטע פעלערן. אין איר ערשטן פּראָיעקט פון אַ פּראָגראַם זײַנען נאָך געווען רעשטלאַך פון פּאָלקיסטישע אָנשויאונגען; עס איז דערלאָזט געוואָרן די טאַקטיק פון אינדיווידועלן טעראָר. פּלעכאַנאָוו האָט, ווײַטער, ניט גענומען אין חשבון, אַז אין גאַנג פון דער רעוואָליוציע קאָן און דאַרף דער פּראָלעטאַריאַט פירן נאָך זיך דאָס פּויערטום, אַז נאָר אין בונד מיטן פּויערטום וועט דער פּראָלעטאַריאַט קאָנען אָפּהאַלטן אַ זיג איבערן צאַריזם. פּלעכאַנאָוו האָט, ווײַטער, באַטראַכט די ליבעראַלע בורזשואַזיע, ווי אַ קראַפט, וואָס קאָן געבן שטיצע דער רעוואָליוציע, כאָטש אַפילו ניט קיין פעסטע שטיצע; דאָס פּויערטום האָט ער אָבער אין אייניקע ווערק זײַנע אינגאַנצן אַראָפּגעוואָרפן פון חשבון, דערקלערנדיק, צום בײַשפּיל, אַז:

„חוץ דער בורזשואַזיע און דעם פּראָלעטאַריאַט זעען מיר ניט קיין אַנדערע געזעלשאַפטלאַכע קרעפטן, אויף וועלכע עס וואָלטן געקאָנט בײַ אונז זיך אָנשפּאַרן די אָפּאָזיציאָנעלע אָדער רעוואָליוציאָנערע קאָמבינאַציעס“ (פּלעכאַנאָוו, ב. III, ז. 119, רוסיש).

די דאָזיקע פעלערהאַפטע אָנשויאונגען פּלעכאַנאָווס זײַנען געווען דער עמבריאָן פון זײַנע קינפטיקע מענשעוויסטישע אָנשויאונגען.

סאַי די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ“, סאַי די מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך פון יענער צײַט זײַנען נאָך ניט געווען פאַרבונדן פּראַקטיש מיט דער אַרבעטער-באַוועגונג. דאָס איז נאָך געווען דער פּעריאָד, ווען אין רוסלאַנד האָבן די טעאָריע פונעם מאַרקסיזם, די אידייען פונעם מאַרקסיזם, די פּראָגראַם-הנחות פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע געהאַלטן אין אַנטשטיין און באַפעסטיקן זיך. די סאָציאַל-דעמאָקראַטיע האָט אינעם יאָרצענדליק פון די יאָרן 1884—1894 נאָך עקזיסטירט אין דער פאָרם פון באַזונדערע קליינע גרופּעס און קרײַזלאַך, וואָס זײַנען ניט געווען פאַרבונדן אָדער זײַנען געווען זייער קנאַפּ פאַרבונדן מיט דער מאַסאָווער אַרבעטער-באַוועגונג. פּונקט ווי אַן עופּה'לע, וואָס איז נאָך ניט געבוירן געוואָרן, נאָר וואָס אַנטוויקלט זיך שוין אין דער מוטערטראַכט, אַזוי האָט די סאָציאַל-דעמאָקראַטיע איבערגעלעבט, ווי לענין האָט געשריבן, „אַ פּראָצעס פון מוטערטראַכט-אַנטוויקלונג“.

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ“ האָט „בלויז טעאָרעטיש געגרינדעט די סאָציאַל־דעמאָקראַטיע און געמאַכט דעם ערשטן שריט דער אַרבעטער־באַוועגונג אַקעגן“, — האָט אָנגעוויזן לענין.

לייזן די אויפגאַבע פון פאַראייניקן דעם מאַרקסיזם מיט דער אַרבעטער־באַוועגונג אין רוסלאַנד, ווי אויך פון פאַרריכטן די פעלערן פון דער גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודאַ“ איז אויסגעקומען לענינען.

3. דער אָנהויב פון לענינס רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט. דער פּעטערבורגער „פאַרבאַנד פון קאַמף פאַר דער באַפרייאונג פונם אַרבעטער־קלאַס“.

וולאַדימיר איליטש לענין, דער גרינדער פונם באָלשעוויזם, איז געבוירן געוואָרן אין דער שטאָט סימבירסק (איצט אוליאַנאָווסק) אין יאָר 1870. אין יאָר 1887 איז לענין אַנגעקומען אין קאַזאַנער אוניווערזיטעט, ער איז אָבער אינגיכן אַרעסטירט געוואָרן און אויסגעשלאָסן געוואָרן פונם אוניווערזיטעט פאַר באַטייליקן זיך אין דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג פון די סטודענטן. אין קאַזאַן איז לענין אַרײַנגעטראָטן אין אַ מאַרקסיסטיש קרײַזל, וואָס עס האָט אָרגאַניזירט פעדאָסעיעוו. נאָך לענינס איבערפאָרן קיין סאַמאַרע האָט זיך אַרום אים גיך אויסגעבילדעט דאָס ערשטע קרײַזל פון די סאַמאַרער מאַרקסיסטן. שוין דעמאָלט האָט לענין אַלעמען איבערראַשט מיט זײַן קענען דעם מאַרקסיזם.

סוף 1893־טן יאָר איז לענין איבערגעפאָרן קיין פּעטערבורג. שוין די ערשטע אַרויסטרעטונגען לענינס האָבן געמאַכט אַ שטאַרקן אײַנדרוק אויף די אָנטיילנעמער פון די פּעטערבורגער מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך. דאָס אויסערגעוויינלאַך טיף קענען מאַרקסן, דאָס קענען אָנווענדן דעם מאַרקסיזם צו דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער סיטואַציע פון רוסלאַנד פון יענער צײַט, דער הייסער, אייזנפעסטער גלויבן אינם זיג פון דער אַרבעטער־זאַך, דער אויסגעצייכנטער אָרגאַניזאַציאָנעלער טאַלאַנט — דאָס אַלץ האָט געמאַכט לענינען פאַרן אָנערקענטן אָנפירער פון די פּעטערבורגער מאַרקסיסטן.

לענין האָט אַרויסגערופן צו זיך די הייסע ליבע פון די פאָרגעשריטענע אַרבעטער, מיט וועלכע ער האָט געלערנט אין די קרײַזלאַך.

„אונזערע לעקציעס, — דערמאָנט זיך דער אַרבעטער באַבושקין וועגן לענינס לימודים אין די אַרבעטער־קרײַזלאַך,—האָבן געטראָגן אַ כאַראַקטער זייער אַ לעבעדיקן, אַן אינטערעסאַנטן; מיר פלעגן אַלע זײַן זייער צופרידן מיט די דאָזיקע לעקציעס און מיר זײַנען כסדר אַנטציקט געווען פונם אינטעלעקט פון אונזער לעקטאָר“.

אין יאָר 1895 האָט לענין פאַראייניקט אין פּעטערבורג אַלע מאַרקסיסטישע אַרבעטער־קרײַזלאַך (זיי זײַנען שוין געווען בײַ 20) אין איין „פאַרבאַנד פון

קאמף פאר דער באפרייאונג פונם ארבעטער־קלאס". דערמיט האָט ער צוגע־גרייט די שאפונג פון דער רעוואָליוציאָנערער מארקסיסטישער ארבעטער־פארטיי.

לענין האָט געשטעלט פארן „פארבאנד פון קאמף" די אויפגאבע צו פאר־בינדן זיך ענגער מיט דער מאסאָווער ארבעטער־באוועגונג און פּאָליטיש אָנ־צופירן מיט איר. פון דער פּראָפּאַגאַנדע פון מארקסיזם צווישן דער ניט גרויסער צאָל פאָרגעשריטענע ארבעטער, וואָס זײַנען געווען צונויפגעקליבן אין פּראָפּאגאנדיסטישע קרײַזלאך, האָט לענין פאָרגעלייגט אריבערצוגיין צו אק־טועלער פּאָליטישער אגיטאציע צווישן די ברייטע מאסן פונם ארבעטער־קלאס. דער דאָזיקער קער אין דער זײַט פון מאסן־אגיטאציע האָט געהאט אן ערנסטע באדײַטונג פאר דער ווײַטערדיקער אנטוויקלונג פון דער ארבעטער־באוועגונג אין רוסלאנד.

אין די 90־ער יאָרן האָט די אינדוסטריע איבערגעלעבט א פעריאָד פון אויפשטײַג. עס איז געוואקסן די צאָל ארבעטער. עס האָט זיך פארשטארקט די ארבעטער־באוועגונג. פון יאָר 1895 ביז יאָר 1899 האָבן, לויט ניט־פולע אָנגאבן, געשטרײַקט ניט ווייניקער פון 221 טויזנט ארבעטער. די ארבעטער־באוועגונג איז פארוואנדלט געוואָרן אין אן ערנסטער קראפט פונם פּאָליטישן לעבן פון לאנד. דאָס לעבן גופא האָט באשטעטיקט די אָנשויאונגען פון די מארקסיסטן, וואָס זיי האָבן פארטיידיקט אין קאמף קעגן די פּאָלקיסטן, וועגן דער פאָרגעשריטענער ראָלע פון דעם ארבעטער־קלאס אין דער רעוואָליוציאָ־נערער באוועגונג.

אונטער לענינס אָנפירונג האָט דער „פארבאנד פון קאמף פאר דער בא־פרייאונג פונם ארבעטער־קלאס" פארבונדן דעם קאמף פון די ארבעטער פאר די עקאָנאָמישע פאָדערונגען — פאר פארבעסערן די ארבעטס־באדינגונגען, פאר פארקירצן דעם ארבעטס־טאָג, פאר העכערן דעם ארבעטסלוין — מיטן פּאָליטישן קאמף קעגן דעם צאריזם. דער „פארבאנד פון קאמף" האָט דערצויגן די ארבעטער פּאָליטיש.

אונטער לענינס אָנפירונג האָט דער פעטערבורגער „פארבאנד פון קאמף פאר דער באפרייאונג פונם ארבעטער־קלאס" צום ערשטן מאָל אין רוסלאנד געגומען פארווירקלאכן די פאראייניקונג פונם סאָציאליזם מיט דער ארבעטער־באוועגונג. ווען ס'פלעגט אויסברעכן א שטרײַק אין א וועלכער־עס־איז פאבריק, פלעגט זיך דער „פארבאנד פון קאמף", וואָס האָט דורך די אָנטיילנעמער פון זײַנע קרײַזלאך גוט געוואוסט די לאגע אין די אונ־טערנעמונגען, תיכף אָפּרופן מיט ארויסלאָזן פלוגבלעטלאך, מיט ארויסלאָזן סאָציאליסטישע פּראָקלאמאציעס. אין די דאָזיקע פלוגבלעטלאך פלעגן אויפ־געדעקט ווערן די אונטערדריקונגען פון די ארבעטער מצד די פאבריקאנטן; עס פלעגט אויפגעקלערט ווערן, וויאזוי די ארבעטער דארפן קעמפן פאר זייערע אינטערעסן; עס פלעגן פארעפנטלאכט ווערן די פאָדערונגען פון די ארבעטער.

די פלוגבלעטלאך האָבן דערציילט דעם גאנצן אמת וועגן די געשווירן פונם קאפיטאליזם, וועגן דעם דלות'דיקן לעבן פון די ארבעטער, וועגן זייער אומגע־הויער־שווערער 12—14־שעה'יקער ארבעט, וועגן זייער רעכטלאָזער לאגע. טאַ־קע דאָ פלעגן אויך ארויסגעשטעלט ווערן די אנטשפרעכנדיקע פּאָליטישע פאָ־דערונגען. סוף 1894־טן יאָר האָט לענין בײַם אָנטייל פונם ארבעטער באבושקין אָנגעשריבן דאָס ערשטע אזא אגיטאַציאָנעל פלוגבלעטל און א ווענדונג צו די ארבעטער פונם סעמיאַניקאָווער זאוואָד אין פּעטערבורג, וואָס זײַנען ארויס אין א שטרײַק. הארבסט 1895־טן יאָר האָט לענין אָנגעשריבן א פלוגבלעטל צו די שטרײַקנדיקע ארבעטער און ארבעטערינס פון טאָרנטאָנס פאבריק. די דאָזיקע פאבריק האָט געהערט צו ענגלישע פאבריקאנטן, וואָס פלעגן באקומען מיליאָניקע פּראָפיטן. דער ארבעטס־טאָג האָט דאָ געדויערט העכער 14 שעה, און פארדינען פלעגן די וועבער בײַ 7 רובל א חודש. דער שטרײַק האָט זיך געענדיקט דערפאָלגרײַך פאר די ארבעטער. פאר א קורצער צײַט האָט דער „פארבאנד פון קאמף" אָפּגעדרוקט צענדליקער אזוינע פלוגבלעטלאך, ווענדונ־גען צו די ארבעטער פון פארשיידענע פאבריקן. יעדעס פלוגבלעטל אזא פלעגט שטארק הויבן דעם גײַסט פון די ארבעטער. די ארבעטער האָבן געזען, אז עס העלפן זיי, אז עס פארטיידיקן זיי די סאָציאַליסטן.

אונטער דער אָנפירונג פונם „פארבאנד פון קאמף" איז דורכגעגאנגען דער שטרײַק פון 30 טויזנט פּעטערבורגער טעקסטיל־ארבעטער זומער 1896־טן יאָר. די גרונט־פאָדערונג איז געווען פארקירצן דעם ארבעטס־טאָג. אונטערן דרוק פון דעם דאָזיקן שטרײַק איז די צארישע רעגירונג געווען גע־צוואונגען ארויסצוגעבן דעם געזעץ פון 2־טן יוני 1897־טן יאָר, וואָס באגרענעצט דעם ארבעטס־טאָג ביז 11½ שעה; ביז דעם דאָזיקן געזעץ איז דער ארבעטס־טאָג בכלל ניט געווען באגרענעצט.

אין דעצעמבער 1895־טן יאָר האָט די צארישע רעגירונג ארעסטירט לענינען. נאָר אויך אין טורמע האָט לענין ניט אויפגעהערט פירן דעם רעוואָליוציאָנערן קאמף. ער האָט געהאָלפן דעם „פארבאנד פון קאמף" מיט זײַנע עצות און אָנווײַזונגען, איבערשיקנדיק פון טורמע בראָשורן און פלוגבלעטלאך. אין טור־מע האָט לענין אָנגעשריבן די בראָשור „וועגן שטרײַקס" און דאָס פלוגבלעטל „צו דער צארישער רעגירונג", אין וועלכן ער האָט דעמאסקירט דעם ווילדן ווילקיר פון דער צארישער רעגירונג. אין טורמע טאַקע האָט לענין אָנגעשריבן דעם פּראָיעקט פון א פּראָגראם פון דער פּארטיי (געשריבן מיט מילך צווישן די שורות פון א מעדיצינישן בוך).

דער פּעטערבורגער „פארבאנד פון קאמף" האָט געגעבן א מעכטיקן שטויס צו פאראייניקן די ארבעטער־קרײַזלאך אין אזוינע פארבאנדן אויך אין אנדע־רע שטעט און געגנטן פון רוסלאנד. איבמיטן פון די 90־ער יאָרן אנטשטייען מאַרקסיסטישע אָרגאניזאציעס אין טראנסקאַווקאַז. אין יאָר 1894 ווערט גע־בילדעט אין מאָסקווע דער מאָסקווער „ארבעטער־פארבאנד". אין סיביר האָט

זיך סוף 90־ער יאָרן אָרגאניזירט דער סיבירער „סאָציאַל־דעמאָקראטישער פארבאנד“. אין די 90־ער יאָרן זײַנען אין איוואנאָוואָ־וואָזנעסענסק, יאראָסלאוול, קאָסטראָמא אנטשטאנען מארקסיסטישע גרופּעס, וועלכע האָבן זיך נאָכדעם פאראייניקט אינם „צפון׳דיקן פארבאנד פון דער סאָציאַל־דעמאָקראטישער פּארטיי“. אין ראָסטאָוו־אויפן־דאָן, אין יעקאטערינאָסלאוו, אין קיִעוו, ניקאָלאיעוו, טולע, סאמארע, קאזאן, אָרעכאָוואָ־זויעוואָ און אין אנדערע שטעט ווערן אין דער צווייטער העלפט 90־ער יאָרן געשאפן סאָציאַל־דעמאָקראטישע גרופּעס און פארבאנדן.

די באַדײַטונג פונם פּעטערבורגער „פּארבאנד פון קאמף פאר דער באַפרײַאונג פונם ארבעטער־קלאס“ איז באַשטאנען דערין, וואָס ער האָט, לויט לענינס אויסדרוק, פאָרגעשטעלט מיט זיך דעם ערשטן ערנסטן *עמבריאָן פון א רעוואָליוציאָנערער פּארטיי, וואָס שפּארט זיך אָן אויף דער ארבעטער־באַוועגונג.*

אויף דער רעוואָליוציאָנערער דערפארונג פונם פּעטערבורגער „פּארבאנד פון קאמף“ האָט לענין זיך געשטיצט אין זײַן ווײַטערדיקער ארבעט פון שאפן די מארקסיסטישע סאָציאַל־דעמאָקראטישע פּארטיי אין רוסלאנד.

נאָכן ארעסט פון לענינען און זײַנע נאָענטסטע מיטקעמפער האָט זיך דער באַשטאנד פון דער אָנפירונג מיטן פּעטערבורגער „פּארבאנד פון קאמף“ באַדײַטנדיק געענדערט. עס האָבן זיך באַוויזן נײַע מענשן, וועלכע האָבן זיך אָנגערופן „יונגע“, און לענינען מיט זײַנע מיטקעמפער — „אלטע“. זיי האָבן גענומען פירן א פעלערהאפטע פּאָליטישע ליניע; זיי האָבן דערקלערט, אז מע דארף די ארבעטער רופן בלויז צום עקאָנאָמישן קאמף קעגן די באלעבאטים; וואָס איז שייך אָבער פּאָליטישן קאמף, איז דאָס די זאך פון דער ליבעראלער בורזשואזיע, וואָס צו איר דארף געהערן די אָנפירונג מיטן פּאָליטישן קאמף.

די דאָזיקע מענשן האָט מען אָנגעהויבן רופן „עקאָנאָמיסטן“.

דאָס איז געווען די ערשטע פּשרה־מאכערישע, אָפּאָרטוניסטישע גרופּע אין די רייען פון די מארקסיסטישע אָרגאניזאציעס אין רוסלאנד.

4. לענינס קאמף קעגן דעם פּאָלקיזם און „לעגאלן מארקסיזם“. די לענינישע אידייע פון א בונד פונם ארבעטער־קלאס מיטן פּויערטום. דער ערשטער צוזאמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראטישער ארבעטער־פּארטיי.

כאָטש פּלעכאנאָוו האָט שוין אין די 80־ער יאָרן דערלאנגט דעם הויפּטקלאפּ דער פּאָלקיסטישער סיסטעם פון אָנשויאונגען, דאָך האָבן די אָנשויאונגען פון די פּאָלקיסטן אין אָנהויב פון די 90־ער יאָרן נאָך אלץ געפונען מיטגעפיל ביי א געוויסן טייל פון דער רעוואָליוציאָנערער יוגנט. א טייל פון דער יוגנט האָט נאָך אלץ געהאלטן, אז רוסלאנד קאָן אויסמײַדן דעם קאפּיטאליס-

טישן אנטוויקלונגס־וועג, אז די הויפּט־ראָלע אין דער רעוואָליוציע וועט שפּילן דאָס פּויערטום און ניט דער ארבעטער־קלאַס. די רעשטלאך פון די פּאָלקיסטן האָבן מיט אלערליי מיטלען זיך באמיט צו שטערן דער פארשפּרייטונג פונם מארקסיזם אין רוסלאנד; זיי האָבן גענומען פירן א קאמף קעגן די מארק־סיסטן, באמיענדיק זיך אויף אלע אופנים זיי צו דיסקרעדיטירן. מע האָט באַ־דאַרפט ביזן סוף אידייאיש צעשמעטערן דעם פּאָלקיזם, כדי צו זיכערן די ווייטערדיקע פארשפּרייטונג פונם מארקסיזם און די מעגלאכקייט צו שאפן א סאָציאַל־דעמאָקראטישע פארטיי.

די דאָזיקע ארבעט האָט אָפּגעטאָן לענין.

אין זיין בוך: „וואָס זיינען אזוינס די „פריינט פון פאָלק“ און וויאזוי זיי האַלטן מלחמה קעגן די סאָציאַל־דעמאָקראַטן?“ (1894־טן יאָר) האָט לענין ביזן סוף אויפגעדעקט דאָס אמת'ע פּנים פון די פּאָלקיסטן, ווי פאלשע „פריינט פון פאָלק“, וואָס גייען אין דער ווירקלאכקייט קעגן דעם פאָלק.

די פּאָלקיסטן פון די 90־ער יאָרן האָבן אין תוך שוין לאנג געהאט זיך אָפּגעזאָגט פון יעטווידן רעוואָליוציאָנערן קאמף קעגן דער צארישער רעגירונג. די ליבעראלע פּאָלקיסטן האָבן געפּריידיקט מאכן שלום מיט דער צארישער רעגירונג. „זיי מיינען פּשוט, — האָט לענין געשריבן וועגן די פּאָלקיסטן פון יענער צייט, — אז אויב מע זאָל רעכט און דערצו נאָך וואָס איידעלער א בעט טאָן ביי דער דאָזיקער רעגירונג, קאָן זי אלץ גוט איינאָרדענען“ (לענין, ב. I, ז. 161, רוסיש).

די פּאָלקיסטן פון די 90־ער יאָרן האָבן פארמאכט די אויגן אויף דער לאגע פון דער אָרעמשאפט אין דאָרף, אויף דעם קלאסנקאמף אין דאָרף, אויף דער עקספּלואטאציע פון דער אָרעמשאפט דורכן באלעגופּנטום און האָבן גע־לויבט אין הימל אריין די אנטוויקלונג פון די באלעגופישע ווירטשאפטן. זיי זיינען אין תוך געווען ארויסגעטראָטן ווי אויסדריקער פון די אינטערעסן פונם באלעגופּנטום.

אין דער זעלבער צייט האָבן די פּאָלקיסטן אין זייערע זשורנאלן געפירט א העצע קעגן די מארקסיסטן. באוואוסטזיניק פארקריפּלענדיק און פעלשנדיק די אָנשויאונגען פון די רוסישע מארקסיסטן, האָבן די פּאָלקיסטן פארזיכערט, אז די מארקסיסטן ווילן כלומר'שט די רואינירונג פונם דאָרף, אז די מארק־סיסטן ווילן כלומר'שט „אויסקאָכן יעדן מוזשיק אינם פאבריק־קעסל“. דעמאַס־קירנדיק די דאָזיקע פאלשע פּאָלקיסטישע קריטיק, האָט לענין באוויזן, אז עס האנדלט זיך ניט וועגן די „וואונשן“ פון די מארקסיסטן, נאָר וועגן דעם ווירק־לאכן גאנג פון דער אנטוויקלונג פונם קאפּיטאליזם אין רוסלאנד, וואָס ביי אים ווערט די צאָל פונם פּראָלעטאריאט אומפארמיידלאך פארגרעסערט. דער פּראָלעטאריאט וועט אָבער זיין דער באגרעבער פון דער קאפּיטאליסטישער אָרדענונג.

לענין האָט באוויזן, אז די אמת'ע פריינט פון פאָלק, וואָס ווילן פארניכטן

דעם קאפּיטאַליסטישן און פּריצ׳ישן דרוק, פאַרניכטן דעם צאַריזם, זײַנען ניט די פֿאָלקיסטן, נאָר די מאַרקסיסטן.

אין זײַן בוך „וואָס זײַנען אַזוינס די פרײַנט פון פֿאָלק" האָט לענין צום ערשטן מאָל אַרויסגערוקט די אידייע פון רעוואָליוציאָנערן בונד פון די אַרבעטער און פּויערים, ווי א הויפּט־מיטל אַראָפּצוּוואַרפן דעם צאַריזם, די פּריצים, די בורזשואַזיע.

לענין האָט אין א רײ ווערק זײַנע פון דעם דאָזיקן פּעריאָד קריטיקירט יענע מיטלען פון פּאָליטישן קאַמף פון די פֿאָלקיסטן, מיט וועלכע עס האָט זיך באַנוצט די גרונט־גרופּע פון די פֿאָלקיסטן — די נאַראָדאָוואָלצעס, און שפּעטער — די פּאַרזעצער פון די פֿאָלקיסטן — די עסערן, באַזונדערס די טאַקטיק פון אינדיווידועלן טעראָר. לענין האָט געהאַלטן די דאָזיקע טאַקטיק פאַר שעדלאַך פאַר דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג, ווײַל זי האָט דעם קאַמף פון די מאַסן פאַרביטן אויפן קאַמף פון יחידים—העלדן. זי האָט באַטײַט אומגלויבן אין דער רעוואָליוציאָנערער פֿאָלקס־באַוועגונג.

אינם בוך „וואָס זײַנען אַזוינס די פרײַנט פון פֿאָלק" האָט לענין אָנגעמערקט די גרונט־אויפגאַבעס פון די רוסישע מאַרקסיסטן. לויט לענינס מיינונג האָבן די רוסישע מאַרקסיסטן אין דער ערשטער רײ געדאַרפט אָרגאַניזירן פון די אָפּגעזונדערטע מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך אַן אײנהײַטלאַכע סאָציאַליסטישע אַרבעטער־פּאַרטיי. לענין האָט אָנגעוויזן ווײַטער, אַז גראָד דער אַרבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד אין בונד מיטן פּויערטום וועט אַראָפּוואַרפן די צאַרישע זעלבסטהערשונג, און נאָך דעם וועט דער רוסישער פּראָלעטאַריאַט אין בונד מיט די אַרבעטנדיקע און עקספּלואַטירטע מאַסן, האַנט בײַ האַנט מיטן פּראָלעטאַריאַט פון אַנדערע לענדער, גיין מיטן גלײַכן וועג פון אָפענעם פּאָליטישן קאַמף צו דער זיגרײַכער קאָמוניסטישער רעוואָליוציע.

אַזוי־אַרום האָט לענין מיט העכער 40 יאָר צוריק ריכטיק אָנגעוויזן דעם קאַמפס־וועג פונם אַרבעטער־קלאַס, באַשטימט זײַן ראָלע, ווי א פאָרגעשריטענע רעוואָליוציאָנערע קראַפט פון דער געזעלשאַפט, באַשטימט די ראָלע פונם פּויערטום, ווי א פאַרבינדעטן פונם אַרבעטער־קלאַס.

דער קאַמף פון לענינען און פון זײַנע אָנהענגער קעגן דעם פֿאָלקיזם האָט שוין אין די 90־ער יאָרן געבראַכט צו אַן ענדגילטיקער אידייאישער צעשמעטערונג פונם פֿאָלקיזם.

א קאָלאָסאַלע באַדײַטונג האָט אויך געהאַט לענינס קאַמף קעגן דעם „לעגאַלן מאַרקסיזם". צו א גרויסער געזעלשאַפטלאַכער באַוועגונג, ווי עס פּאַסירט שטענדיק אין דער געשיכטע, שמירן זיך געוואוינלאַך צו צײַטווײַליקע „מיטלויפער". אַזעלכע „מיטלויפער" זײַנען אויך געווען די אַזוי גערופענע „ל ע ג א ל ע מ א ר ק ס י ס ט ן". דער מאַרקסיזם האָט זיך גענומען ברייט פאַרשפּרייטן אין רוסלאַנד. און אָט האָבן די בורזשואַזע אינטעליגענטן אָנגעהויבן זיך פּוצן אין מאַרקסיסטישע קליידער. זיי האָבן געדרוקט זייערע אַרטיק־

לען אין לענאלע, דאָס הייסט, דערלויבטע דורך דער צאַרישער רעגירונג, צײַטונגען און זשורנאַלן. דעריבער האָט מען זיי טאַקע אָנגעהויבן רופן „לעגאַלע מאַרקסיסטן".
זיי האָבן אויף זייער אופן געפירט א קאַמף קעגן דעם פּאָלקיזם. דעם דאָזיקן קאַמף און די פּאָן פונם מאַרקסיזם האָבן זיי אָבער געפּרוּווט אויסנוצן, כדי אונטערצוואַרפן און צוצופּאַסן די אַרבעטער־באַוועגונג צו די אינטערעסן פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט, צו די אינטערעסן פון דער בורזשואַזיע. פון מאַרקס'ס לערע האָבן זיי אַרויסגעוואָרפן דעם סאַמע עיקר — די לערע וועגן דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, וועגן דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט. דער אָנגעזעענסטער לעגאַלער מאַרקסיסט פּיאָטר סטרוּווע האָט געלויבט אין הימל אַרײַן די בורזשואַזיע און אָנשטאָט רעוואָליוציאָנערן קאַמף קעגן דעם קאַפּיטאַליזם, — האָט ער גערופן צו „אָנערקענען אונזער אומקולטורעלקייט און גיין אין דער לער צום קאַפּיטאַליזם".
אין קאַמף קעגן די פּאָלקיסטן האָט לענין געהאַלטן פאַר דערלאָזבאַר א צײַטווײַליקן פאַרשטענדיקונג מיט די „לעגאַלע מאַרקסיסטן", כדי אויסצונוצן זיי קעגן די פּאָלקיסטן, צום בײַשפּיל, געמיינזאַם אַרויסלאָזן א געדרוקטן זאַמלבוך קעגן די פּאָלקיסטן. נאָר אין דער זעלבער צײַט האָט לענין מיט דער גאַנצער שאַרפקייט קריטיקירט די „לעגאַלע מאַרקסיסטן", דעמאַסקירנדיק זייער ליבעראַל־בורזשואַזן תוך.
פיל פון די דאָזיקע „מיטלויפער" זײַנען נאָכדעם געוואָרן קאַדעטן (די הויפּט־פּאַרטיי פון דער רוסישער בורזשואַזיע), און אין דער צײַט פונם בירגערקריג — פאַרביסענע ווײַסגוואַרדייער.
צוגלײַך מיט די „פאַרבאַנדן פון קאַמף" אין פּעטערבורג, מאָסקווע, קיִעוו און א.וו. זײַנען אויפגעקומען סאָציאַל־דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס אויך אין די מערב'דיקע נאַציאָנאַלע ראַנד־געביטן פון רוסלאַנד. אין די 90־ער יאָרן האָבן זיך אויסגעטיילט מאַרקסיסטישע עלעמענטן פון צווישן דער פּוילישער נאַציאָנאַליסטישער פּאַרטיי און האָבן געבילדעט די „סאָציאַל־דעמאָקראַטיע פון פּוילן און ליטע". סוף 90־ער יאָרן ווערן געשאַפן אָרגאַניזאַציעס פון דער לעטישער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע. אין אָקטאָבער 1897־טן יאָר איז אין די מערב־גובערניעס פון רוסלאַנד געשאַפן געוואָרן דער אַלגעמיינער אידישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פאַרבאַנד — דער „בונד".
אין יאָר 1898 האָבן עטלאַכע „פאַרבאַנדן פון קאַמף", דער פּעטערבורגער, מאָסקווער, קיִעווער, יעקאַטערינאָסלאַווער און דער „בונד" געמאַכט דעם ערשטן פּרוּוו צו פאַראייניקן זיך אין א סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי. מיט דעם דאָזיקן ציל האָבן זיי זיך פאַרזאַמלט אויפן ערשטן צוזאַמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבעטער־פּאַרטיי (ר.ס.ד.א.פּ.) אין מערץ 1898־טן יאָר אין מינסק.
אויפן ערשטן צוזאַמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ. זײַנען געווען סך־הכל 9 אָנ־

טיילנעמער. לעניין איז אויפֿן צוזאמענפֿאָר ניט געווען, ווײַל אין דער דאָזיקער צײַט האָט ער זיך געפֿונען אין פֿאַרשיקונג אין סיביר. דער צענטראַל־קאָמי־טעט פֿון דער פּאַרטיי, וואָס איז אויסגעוויילט געוואָרן אויפֿן צוזאמענפֿאָר, איז אינגיכן אַרעסטירט געוואָרן. דער „מאַניפֿעסט“, וואָס איז אַרויסגעלאָזט גע־וואָרן אין נאָמען פֿונעם צוזאמענפֿאָר, איז נאָך אין פֿיל הינזיכטן געווען ניט קיין צופֿרידנשטעלנדיקער. אין אים איז אויסגעמיטן געוואָרן די אויפֿגאַבע פֿון פּראָלעטאַריאַט צו דעראָבערן די פּאָליטישע מאַכט; עס איז גאָרניט געזאָגט גע־וואָרן וועגן דער העגעמאָניע פֿונעם פּראָלעטאַריאַט; עס איז אויסגעמיטן געוואָרן די פֿראַגע וועגן די פֿאַרבינדעטע פֿונעם פּראָלעטאַריאַט אין זײַן קאַמף קעגן דעם צאַריזם און דער בורזשואַזיע.

דער צוזאמענפֿאָר האָט אין זײַנע באַשלוסן און אינעם „מאַניפֿעסט“ פּראָ־קלאַמירט די שאַפֿונג פֿון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבע־טער־פּאַרטיי.

אין דעם דאָזיקן פֿאָרמעלן אַקט, וואָס האָט אָפּגעשפּילט אַ גרויסע רעוואָ־ליוציאָנער־פּראָפּאַגאַנדיסטישע ראָלע, איז באַשטאַנען די באַדײַטונג פֿונעם ערשטן צוזאמענפֿאָר פֿון דער ר.ס.ד.אַ.פּ.

דאָך, ניט געקוקט אויפֿן פֿאָרגעקומענעם ערשטן צוזאמענפֿאָר, איז פֿאַקטיש די מאַרקסיסטישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטיי אין רוסלאַנד נאָך ניט געווען געשאַפֿן. דעם צוזאמענפֿאָר האָט זיך ניט אײַנגעגעבן צו פֿאַר־אייניקן און פֿאַרבינדן אָרגאַניזאַציאָנעל די באַזונדערע מאַרקסיסטישע קרײַ־זן און אָרגאַניזאַציעס. ס׳איז נאָך ניט געווען קיין איינהײַטלעכע ליניע אין דער אַרבעט פֿון די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס; עס איז ניט געווען קיין פּראָגראַם פֿון דער פּאַרטיי, קיין סטאַטוט פֿון דער פּאַרטיי; עס איז ניט געווען קיין אָנ־פֿירונג פֿון איין צענטער.

מחמת דעם און איבער אַ ריי אַנדערע סיבות האָט די אידייאישע צע־שפּליטערטקייט אין די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס זיך גענומען פֿאַרגרעסערן, און דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט געשאַפֿן גינסטיקע באַדינגונגען, אַז אין דער אַרבעטער־באַוועגונג זאָל זיך פֿאַרשטאַרקן די אָפּאָרטוניסטישע שטרעמונג — דער „עקאָנאָמיזם“.

עס זײַנען בוימיק געווען עטלעכע יאָר אָנגעשטרענגטע אַרבעט פֿון לעני־נען און פֿון דער צײַטונג „איסקראַ“, וואָס ער האָט אָרגאַניזירט, כדי בײַצוקומען די צעשפּליטערטקייט, באַקעמפֿן די אָפּאָרטוניסטישע וואַקלענישן און צוגרייטן די אויסבילדונג פֿון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבעטער־פּאַרטיי.

5. לעני̅נס קאמף קעגן דעם „עקאָנאָמיזם". דאָס דערשײַנען פון דער לעני̅נישער צײַטונג „איסקרא".

אויפן ערשטן צוזאמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פ. איז לענין ניט געווען. אין דער דאָזיקער צײַט האָט ער זיך געפונען אין פארשיקונג אין סיביר, אינגם דאָרף שושענסקאָיע, וואוהין עס האָט אים פארטריבן די צארישע רעגירונג נאָך דעם, ווי ער איז א לאנגע צײַט אָפּגעווען אין דער פעטערבורגער טורמע אין צוזאמענהאנג מיטן ענין פונם „פארבאנד פון קאמף".

גאָר אויך אין פארשיקונג האָט לענין פאָרגעזעצט די רעוואָליוציאָנערע ארבעט. אין פארשיקונג האָט לענין פארענדיקט דאָס העכסט=וויכטיקע וויסנשאפטלאכע ווערק „די אנטוויקלונג פונם קאפיטאליזם אין רוסלאנד", וואָס האָט פארענדיקט די אידייאישע צעשמעטערונג פונם פאָלקיזם. דאָרטן טאקע האָט ער אָנגעשריבן די באוואוסטע בראָשור „די אויפגאבעס פון די רוסישע סאָציאל=דעמאָקראטן".

ניט געקוקט דערויף, וואָס לענין איז געווען אָפּגעריסן פון דער אוממיטלבארער רעוואָליוציאָנער=פראקטישער ארבעט, האָט ער דאָך באוויזן אײַנצוהיטן געוויסע פארבינדונגען מיט פראקטיקער, האָט געפירט פון זײַן פארשיקונגס=אָרט מיט זיי א קאָרעספּאָנדענץ, געמאכט אָנפראגן, געגעבן זיי עצות. לענינען האָט אין דער דאָזיקער צײַט באזונדערס אינטערעסירט די פראגע וועגן די „עקאָנאָמיסטן". ער האָט בעסער, ווי עמעצער אנדערש, פארשטאנען, אז דער „עקאָנאָמיזם" איז דאָס גרונט=קעמערל פון פשרה=מאכערײַ, פון אָפּאָרטוניזם, אז דער זיג פונם „עקאָנאָמיזם" אין דער ארבעטער=באוועגונג וועט באטײַטן אן אונטערדרײַס פון דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג פונם פראָלעטאריאט, א מפּלה פונם מארקסיזם.

און לענין האָט גענומען באקעמפן די „עקאָנאָמיסטן" שוין פון די ערשטע טעג פון זייער אויפקומען.

די „עקאָנאָמיסטן" האָבן באהויפטעט, אז די ארבעטער דארפן פירן בלויז אן עקאָנאָמישן קאמף; וואָס איז שייך ווידער דעם פּאָליטישן קאמף, איז זאָל אים פירן די ליבעראלע בורזשואזיע, וועלכע די ארבעטער דארפן שטיצן. לענין האָט געהאלטן, אז אזא מין פריידיקונג פון די „עקאָנאָמיסטן" איז אן אָפּקער אָן א זײַט פון מארקסיזם, א לייקענונג פון דער נויטיקײַט פון א זעלבסטשטענדיקער פּאָליטישער פארטיי פארן ארבעטער=קלאס, א פרואוו צו פארוואנדלען דעם ארבעטער=קלאס אין א פּאָליטישן צוגאָב צו דער בורזשואזיע.

אין יאָר 1899 האָט א גרופּע „עקאָנאָמיסטן" (פּראָקאָפּאָוויטש, קוסקאָווא און אנדערע, וועלכע זײַנען דערנאָך געוואָרן קאדעטן) ארויסגעלאָזט איר מאניפעסט. זיי זײַנען ארויסגעטראָטן קעגן דעם רעוואָליוציאָנערן מארקסיזם און האָבן געפאָדערט אָפּצוזאָגן זיך פון שאפן א זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע פאר=

טיי פונם פראָלעטאַריאַט, אָפּצוזאָגן זיך פון זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע פאָדערונגען פונם ארבעטער־קלאַס. די „עקאָנאָמיסטן" האָבן געהאַלטן, אז פּאָליטישער קאמף — דאָס איז די זאַך פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, וואָס איז שייך די ארבעטער, וועט פון זייערטוועגן געגוג זיין בלויז דער עקאָנאָמישער קאמף קעגן די באַלעבאַטים.

באַקענענדיק זיך מיט דעם דאָזיקן אָפּאָרטוניסטישן דאָקומענט, האָט לענין צונויפגערופן א באַראַטונג פון די פּאָליטישע פארשיקטע—מאַרקסיסטן, וואָס האָבן זיך געפונען אינדערנאָענט, און 17 חברים בראש מיט לענינען האָבן ארויסגעטראָגן א שאַרפן דעמאַסקירנדיקן פראָטעסט קעגן די אָנשויאונגען פון די „עקאָנאָמיסטן".

דער דאָזיקער פּראָטעסט, אָנגעשריבן פון לענינען, איז פאַרשפּרייט געוואָרן אין די מאַרקסיסטישע אָרגאַניזאַציעס איבער גאַנץ רוסלאַנד און האָט געהאַט א קאָלאָסאַלע באַדײַטונג פאַר דער אַנטוויקלונג פונם מאַרקסיסטישן געדאַנק און פון דער מאַרקסיסטישער פארטיי אין רוסלאַנד.

די רוסישע „עקאָנאָמיסטן" האָבן געפּרייִדיקט די זעלבע אָנשויאונגען, וואָס עס האָבן געפּרייִדיקט די קעגנער פונם מאַרקסיזם אין די אויסלענדישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען, די אַזוי גערופענע בערנשטייניאַנער, דאָס הייסט, די אָנהענגער פון דעם אָפּאָרטוניסט בערנשטיין.

דעריבער איז לענינס קאמף קעגן די „עקאָנאָמיסטן" אין דער זעלבער צייט געווען א קאמף קעגן דעם אינטערנאַציאָנאַלן אָפּאָרטוניזם.

דעם גרונט־קאמף קעגן דעם „עקאָנאָמיזם", פאַר שאַפן די זעלבסטשטענדיקע פּאָליטישע פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט האָט דורכגעפירט די אומלעגאַלע צײַטונג „איסקרא", וואָס לענין האָט אָרגאַניזירט.

אָנהויב 1900־טן יאָר האָבן לענין און אַנדערע מיטגלידער פונם „פאַרבאַנד פון קאמף" זיך אומגעקערט פון דער סיבירער פארשיקונג קיין רוסלאַנד. לענין האָט פאַרטראַכט צו שאַפן א גרויסע אַלגעמיין־רוסישע אומלעגאַלע מאַרקסיסטישע צײַטונג. די גרויסע צאָל קליינע מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך און אָרגאַניזאַציעס, וואָס האָבן שוין עקזיסטירט אין רוסלאַנד, זײַנען נאָך ניט געווען פאַרבונדן צווישן זיך. אין דעם דאָזיקן מאָמענט, ווען, לויט חבר סטאַלינס אויסדרוק, „די קוסטאַרעווע און קרײַזלערײַ האָבן צעפרעסן די פּאַרטיי פון אויבן ביז אַראָפּ, ווען די אידייאישע צעשפּליטערטקייט איז געווען דער כאַראַקטערשטריך פונם אינערלאַכן לעבן פון דער פּאַרטיי", איז דאָס שאַפן אַן אַלגעמיין־רוסישע אומלעגאַלע צײַטונג געווען די גרונט־אויפגאַבע פון די רוסישע רעוואָליוציאָנערע מאַרקסיסטן. בלויז אַזאַ צײַטונג האָט געקאָנט פאַרבינדן צווישן זיך די אָפּגעזונדערטע מאַרקסיסטישע אָרגאַניזאַציעס און צוגרייטן די באַשאַפונג פון א ווירקלעכער פּאַרטיי.

אַזאַ צײַטונג איז אָבער ניט מעגלעך געווען צו אָרגאַניזירן אין צאַרישן

רוסלאנד איבער די פּאָליציי־אישע פּאַרפאָלגונגען. אין פאַרלויף פון א חודש — צוויי וואָלטן די צאַרישע שפּיקעס אויסגעשפּירט די צייטונג און געמאַכט א סוף צו איר. דעריבער האָט לענין באַשלאָסן ארויסצוגעבן זי אין אויסלאַנד. דאָ האָט זיך די צייטונג געדרוקט אויף א זייער דינעם און שטאַרקן פּאַפּיר, און זי פלעגט געהיים איבערגעשיקט ווערן קיין רוסלאַנד. באַזונדערע נומערן פון „איסקרא“ זיינען איבערגעדרוקט געוואָרן אין רוסלאַנד אין געהיימע דרוקע־רייען אין באַקו, אין קישענעוו, אין סיביר.

אין האַרבסט 1900־טן יאָר איז וולאַדימיר איליטש אוועקגעפאָרן קיין אויסלאַנד, כדי צונויפרעדן זיך מיט די חברים פון דער גרופּע „אָסוואָבאָזש־דעניע טרודא“ וועגן ארויסגעבן אן אַלגעמיין־רוסישע פּאָליטישע צייטונג. דעם דאָזיקן געדאַנק האָט לענין אין אַלע פּרטים באַטראַכט אין פאַרשיי־קונג. אויפן וועג פון פאַרשיקונג האָט לענין איינגעאָרדנט וועגן דער דאָ־זיקער פראַגע א ריי באַראַטונגען אין אופא, פּסקאָוו, מאָסקווע, פּעטערבורג. אומעטום האָט ער אָפּגערעדט מיט די חברים וועגן שיפערן פאַר געהיימער קאָרעספּאָנדענץ, וועגן אדרעסן אויף צושיקן ליטעראַטור און א. וו. און האָט באַהאַנדלט מיט זיי דעם פּלאַן פונעם קומענדיקן קאַמף.

די צאַרישע רעגירונג האָט געפילט, אז אין לענינס פּערזאָן האָט זי א העכסט געפערלאַכן שונא. דער צאַרישער אָכראַניק, זשאַנדאַר זובאַטאָוו, האָט אין זיין געהיימער קאָרעספּאָנדענץ געשריבן, אז „גרעסער פון אוליאַנאָוון איז אין דער רעוואָלוציע איצט קיינער ניטאָ“, און מחמת דעם האָט ער געהאַלטן פאַר צוועקמעסיק צו אָרגאַניזירן דאָס דערמאָרדן לענינען.

ווען לענין איז געקומען צו פאָרן קיין אויסלאַנד, האָט ער זיך צונויפגע־רעדט מיט דער גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא“, דאָס הייסט, מיט פּלעכאַ־נאָוון, אַקסעלראָדן, וו. זאַסוליטש, וועגן ארויסגעבן געמיינזאַם די „איסקרא“. לענין האָט געהאַט אויסגעאַרבעט דעם גאַנצן פּלאַן פון ארויסגעבן זי פון אָנ־הויב ביזן סוף.

אין דעצעמבער 1900־טן יאָר איז אין אויסלאַנד דערשינען דער ערשטער נומער פון דער צייטונג „איסקרא“. אונטערן קעפּל פון דער צייטונג זיינען געווען די באַוואוסטע ווערטער (דער עפּיגראַף): „א י ז א י ס ק ר י וו אָ ז ג אָ־ ר י ט ס י א פּ ל א מ י א“ (פון א פונק וועט זיך צעפלאַקערן א פלאַם). די דאָזיקע ווערטער זיינען גענומען געוואָרן פון דעם ענטפער פון די דעקאַב־ריסטן דעם פּאָעט פּושקין, וועלכער האָט זיי געשיקט א באַגריסונג אין דער סיבירער פאַרשיקונג.

און ווירקלאַך, פון דעם פונק — „איסקרא“, וואָס לענין האָט אָנגעצונדן, האָט זיך נאָכדעם צעפלאַקערט דער פלאַם פון דער גרויסער רעוואָלוציאָנע־רער שׂרפה, וואָס האָט פאַרברענט אויף אש די אדעליק־פּריץ׳ישע צאַרישע מאָנאַרכיע און די בורזשואזע מאַכט.

קורצע אויספירן.

די מאַרקסיסטישע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע אַרבעטער-פּאַרטיי אין רוסלאַנד איז געשאַפן געוואָרן אין קאַמף אין דער ערשטער ריי קעגן דעם פּאָלקיזם, קעגן זײַנע אָנשויאונגען, וועלכע זײַנען פעלערהאַפט און שעדלאַך פאַר דער זאַך פון דער רעוואָליוציע.

ערשט דעמאָלט, ווען מע האָט אידייאיש צעקלאַפּט די אָנשויאונגען פון די פּאָלקיסטן, איז מעגלאַך געווען אָפּצורייניקן דעם באָדן פאַר דער שאַפונג פון דער מאַרקסיסטישער אַרבעטער-פּאַרטיי אין רוסלאַנד. אַן אַנטשיידנדיקן קלאַפּ דעם פּאָלקיזם האָט אין די 80-ער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט דערלאַנגט פּלעכאַנאָוו און זײַן גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא“.

לענין האָט אין די 90-ער יאָרן פאַרענדיקט די אידייאישע צעשמעטערונג פונם פּאָלקיזם, דערשלאָגן דעם פּאָלקיזם.

די גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע טרודא“, וואָס איז געגרינדעט געוואָרן אין יאָר 1883, האָט דורכגעמאַכט אַ גרויסע אַרבעט פון פאַרשפּרייטן דעם מאַרקסיזם אין רוסלאַנד, האָט טעאָרעטיש געגרינדעט די סאָציאַל-דעמאָקראַטיע און געמאַכט דעם ערשטן שריט דער אַרבעטער-באַוועגונג אַקעגן.

מיט דער אַנטוויקלונג פון קאַפּיטאַליזם איז אין רוסלאַנד שנעל געוואַקסן די צאָל פון אינדוסטריעלן פּראָלעטאַריאַט. אינמיטן פון די 80-ער יאָרן איז דער אַרבעטער-קלאַס אַרויפגעטראָטן אויפן וועג פון אָרגאַניזירטן קאַמף, אויפן וועג פון מאַסן-אַרויסטרעטונגען אין דער פאָרם פון אָרגאַניזירטע שטרײַקס. נאָר די מאַרקסיסטישע קרײַזלאַך און גרופּעס האָבן זיך פאַרנומען בלויז מיט פּראָפּאַגאַנדע, האָבן ניט פאַרשטאַנען די צוועקמעסיקײַט פון אַריבערגיין צו מאַסן-אַגיטאַציע אינם אַרבעטער-קלאַס, דעריבער זײַנען זיי נאָך פּראַקטיש ניט געווען פאַרבונדן מיט דער אַרבעטער-באַוועגונג, ניט אָנגעפירט מיט איר.

לענינס גרינדן דעם פּעטערבורגער „פאַרבאַנד פון קאַמף פאַר דער באַפרײַאונג פונם אַרבעטער-קלאַס“ (1895-טן יאָר), וועלכער האָט אָנגעהויבן פירן אַ מאַסן-אַגיטאַציע צווישן די אַרבעטער און האָט אָנגעפירט מיט די מאַסן-שטרײַקס, האָט באַטײַט אַ נײַעם עטאַפּ — דעם אַריבערגאַנג צו מאַסן-אַגיטאַציע צווישן די אַרבעטער און די פאַראייניקונג פונם מאַרקסיזם מיט דער אַרבעטער-באַוועגונג. דער פּעטערבורגער „פאַרבאַנד פון קאַמף פאַר דער באַפרייאונג פונם אַרבעטער-קלאַס“ איז געווען דער ערשטער עמבריאָן פון דער רעוואָליוציאָנערער פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי אין רוסלאַנד. באַלד נאָך דעם, ווי ס'האָט זיך געגרינדעט דער פּעטערבורגער „פאַרבאַנד פון קאַמף“, האָבן זיך געשאַפן אָרגאַניזאַציעס פון מאַרקסיסטן אין אַלע וויכטיקסטע אינדוסטריעלע צענטערס, ווי אויך אין די ראַנד-געביטן.

אין יאָר 1898 איז פאַרווירקלאַכט געוואָרן דער ערשטער, הגם נאָך ניט-געלונגענער פּרוּוו צו פאַראייניקן די מאַרקסיסטישע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע

אָרגאַניזאַציעס אין אַ פּאַרטיי — עס איז פאָרגעקומען דער ערשטער צוזאַ־מענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ. דער דאָזיקער צוזאַמענפאָר האָט נאָך אָבער ניט געשאַפן די פּאַרטיי: עס איז ניט געווען ניט קיין פּראָגראַם, ניט קיין סטאַטוט פון דער פּאַרטיי, ניט קיין אָנפירונג פון איין צענטער; עס איז כמעט ניט גע־ווען קיין שום פאַרבינדונג צווישן די באַזונדערע מאַרקסיסטישע קרייזלאַך און גרופּעס.

כדי צו פאַראייניקן און פאַרבינדן צווישן זיך די אָפּגעזונדערטע מאַרקסי־סטישע אָרגאַניזאַציעס אין איין פּאַרטיי, האָט לענין ארויסגערוקט און פאַר־ווירקלאַכט דעם פּלאַן פון שאַפן די ערשטע אַלגעמיין־רוסישע צייטונג פון די רעוואָליוציאָנערע מאַרקסיסטן — „איסקרא".

די הויפּט־קעגנער פון שאַפן אַן איינהייטלאַכע פּאָליטישע ארבעטער־פּאַר־טיי זיינען אין דעם דאָזיקן פּעריאָד געווען די „עקאָנאָמיסטן". זיי האָבן גע־לייקנט די נויטיקייט פון אַזאַ פּאַרטיי, זיי האָבן אונטערגעהאַלטן די אָפּגעזונ־דערטקייט און קוסטאַרעריי פון באַזונדערע גרופּעס. טאַקע קעגן זיי האָבן דאָס לענין און די צייטונג „איסקרא", וואָס ער האָט אָרגאַניזירט, געווענדט זייערע קלעפּ.

דאָס ארויסלאָזן די ערשטע נומערן „איסקרא" (די יאָרן 1900—1901) איז געווען אַן אריבערגאַנג צו אַ נייעם פּעריאָד — צום פּעריאָד, ווען פון די אָפּגעזונדערטע גרופּעס און קרייזלאַך האָט זיך ווירקלאַך אויסגעבילדעט די איינהייטלאַכע רוסלענדישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע ארבעטער־פּאַרטיי.

קאַפּיטל II

די אויסבילדונג פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבעטער־פּאַרטיי. דער אויפקום פון די פראַקציעס באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס אינעווייניק אין דער פּאַרטיי.

(די יאָרן 1901—1904).

1. דער אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד אין די יאָרן 1901—1904.

סוף XIX יאָרהונדערט איז אין אייראָפּע אויסגעבראָכן אַן אינדוסטריעלער קריזיס. דער דאָזיקער קריזיס האָט אינגיכן פאַרכאַפּט אויך רוסלאַנד. אין די קריזיס־יאָרן — 1900—1903 — זײַנען פאַרמאַכט געוואָרן ביז 3 טויזנט גרויסע און קליינע אונטערנעמונגען. עס זײַנען אַרויסגעוואָרפן געוואָרן אויף דער גאַס העכער 100 טויזנט אַרבעטער. דער אַרבעטסלוין פון די אַרבעטער, וואָס זײַנען איבערגעבליבן אין די אונטערנעמונגען, האָט זיך שאַרף פאַרקלענערט. די אומבאַדײַטנדיקע הנחות, וואָס די אַרבעטער האָבן פריִער געהאַט אַרויסגעריסן בײַ די קאַפּיטאַליסטן אין די עקשנות'דיקע עקאָנאָמישע שטרײַקס, האָבן אַצינד די קאַפּיטאַליסטן צוריקגענומען.

דער אינדוסטריעלער קריזיס, די אַרבעטסלאָזיקײַט האָבן ניט אָפּגעשטעלט און ניט אָפּגעשוואַכט די אַרבעטער־באַוועגונג. פאַרקערט, דער קאַמף פון די אַרבעטער האָט אָנגעהויבן אָנצונעמען אַן אַלץ מער רעוואָליוציאָנערן כאַראַקטער. פון עקאָנאָמישע שטרײַקס האָבן די אַרבעטער גענומען אַריבערגיין צו פּאָליטישע שטרײַקס. די אַרבעטער גייען, ענדלאַך, אַריבער צו דעמאָנסטראַציעס, שטעלן אַרויס פּאָליטישע פאָדערונגען וועגן דעמאָקראַטישע פרײַהײַטן, שטעלן אַרויס דעם לאָזונג: „נידער מיט דער צאַרישער זעלבסטהערשונג“.

אין יאָר 1901 איז דער ערשטמאַיאיקער שטרײַק אינם מיליטערישן אָבוכאָווער זאַוואָד אין פּעטערבורג פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ בלוטיקן צוזאַמענשטויס צווישן די אַרבעטער און דעם מיליטער. די אַרבעטער האָבן געקאָנט קעגנשטעלן דעם באַוואָפנטן צאַרישן מיליטער נאָר שטיינער און שטיקער אײַזן. דער עקשנות'דיקער ווידערשטאַנד פון די אַרבעטער איז געבראָכן געוואָרן. און דערנאָך איז געקומען די גרויזאַמע צערעכענונג: בײַ 800 אַרבעטער זײַנען אַרעסטירט געוואָרן, פיל זײַנען אַרײַנגעוואָרפן געוואָרן אין די טורמעס און

פאַרשיקט געוואָרן אויף קאַטאָרגע. די העראָאישע „אָבוכאָווער באַשיצונג“ האָט אָבער געהאַט אַ באַדײַטנדיקע ווירקונג אויף די אַרבעטער אין רוסלאַנד, האָט אַרויסגערופן אַ כוואַליע פון מיטגעפיל צווישן די אַרבעטער.

אין מערץ 1902-טן יאָר קומען פאָר גרויסע שטרײַקס און אַ דעמאָנסטראַציע פון די באַטומער אַרבעטער, אָרגאַניזירט פונם באַטומער סאָציאַל-דעמאָקראַטישן קאָמיטעט. די באַטומער דעמאָנסטראַציע האָט אויפגערודערט די אַרבעטער און די פויערים-מאַסן פון טראַנסקאַווקאַז.

אין דעם זעלבן 1902-טן יאָר קומט פאָר אין ראָסטאָוו-אויפן-דאָן אַ גרויסער שטרײַק. צוערשט האָבן פאַרשטרײַקט די אײַזנבאַן-אַרבעטער; אינגיכן האָבן זיך אָן זיי אָנגעשלאָסן אַרבעטער פון פיל זאַוואָדן. דער שטרײַק האָט אויפגערודערט אַלע אַרבעטער; אויף די מיטינגען הינטער דער שטאָט האָבן אין פאַרלויף פון עטלאַכע טעג זיך צונויפגעזאַמלט ביז 30 טויזנט אַרבעטער. אויף די דאָזיקע מיטינגען האָט מען געלייענט אויפן קול סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פראָקלאַמאַציעס; עס זײַנען אַרויסגעטראָטן רעדנער. די פּאָליציי און די קאַזאַקן זײַנען ניט בכח געווען צו צעטרײַבן די פילטויזנטדיקע פאַרזאַמלונגען פון אַרבעטער. ווען די פּאָליציי האָט דערמאָרדעט עטלאַכע אַרבעטער, האָט זיך אויף מאָרגן אויף זייער לויה צונויפגענומען אַ קאָלאָסאַלע דעמאָנסטראַציע פון אַרבעטער. ערשט דעמאָלט, ווען די צאַרישע רעגירונג האָט צונויפגעזאַמלט מיליטער פון די שכנ׳ישע שטעט, איז זי אימשטאַנד געווען צו דערשטיקן דעם שטרײַק. מיטן קאַמף פון די ראָסטאָווער אַרבעטער האָט אָנגעפירט דער דאָנער קאָמיטעט פון דער ר.ס.ד.א.פּ.

נאָך גרעסערע מאַסשטאַבן האָבן אָנגענומען די שטרײַקס אין יאָר 1903. אין דעם דאָזיקן יאָר קומען פאָר אין דרום פּאָליטישע מאַסן-שטרײַקס, וועלכע האָבן אַרומגעכאַפּט טראַנסקאַווקאַז (באַקו, טיפליס, באַטום) און די גרעסטע שטעט פון אוקראַאינע (אָדעס, קיִעוו, יעקאַטערינאָסלאַוו). די שטרײַקס ווערן אַלץ מער עקשנות׳דיקע, אָרגאַניזירטע. אין אונטערשייד פון די פריִערדיקע אַרויסטרעטונגען פונם אַרבעטער-קלאַס האָבן כמעט אומעטום אָנגעהויבן אָנפירן מיטן פּאָליטישן קאַמף פון די אַרבעטער די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע קאָמיטעטן.

דער אַרבעטער-קלאַס פון רוסלאַנד האָט זיך אויפגעהויבן צום רעוואָליוציאָנערן קאַמף קעגן דער צאַרישער מאַכט.

די אַרבעטער-באַוועגונג האָט געהאַט איר ווירקונג אויפן פויערטום. פרילינג און זומער 1902-טן יאָר האָט זיך אין אוקראַאינע (אין פּאָלטאַווער און כאַרקאָווער גובערניעס) און אין בײַוואָלגע פאַנאַנדערגעוויקלט די פויערים-באַוועגונג. די פויערים האָבן געצונדן די פריצ׳ישע גיטער, פאַרכאַפּט די פריצ׳ישע ערד, דערהאַרגעט די פון זיי פאַרהאַסטע זעמסקע נאַטשאַלניקעס און פריצים. קעגן די אויפגעשטאַנענע פויערים איז געשיקט געוואָרן מיליטער; מע האָט אין די פויערים געשאָסן; מע האָט זיי הונדערטערווײַז אַרעסטירט; די אָנפירער

און די אָרגאַניזאַטאָרן האָט מען אַרײַנגעוואָרפֿן אין די טורמעס; נאָר די רע=וואָליוציאָנערע באַוועגונג פֿון די פּויערים איז ווײַטער געוואַקסן.

די רעוואָליוציאָנערע אַרויסטרעטונגען פֿון די אַרבעטער און פּויערים האָבן באַוויזן, אַז אין רוסלאַנד ווערט רײַף און עס דערנענטערט זיך די רעוואָ=ליוציע.

אונטער דער ווירקונג פֿונעם רעוואָליוציאָנערן קאַמף פֿון די אַרבעטער פֿאַרשטאַרקט זיך אויך די סטודענטישע אָפּאָזיציאָנעלע באַוועגונג. די רעגירונג האָט געענטפֿערט אויף די סטודענטישע דעמאָנסטראַציעס און שטרײַקס מיט פֿאַרמאַכן די אוניווערזיטעטן; הונדערטער סטודענטן האָט זי אַרײַנגעוואָרפֿן אין די טורמעס און, ענדלאַך, צוגעטראַכט אָפּצוגעבן די ניט=געהאָרכזאַמע סטודענטן פֿאַר סאָלדאַטן. אַלס ענטפֿער דערויף האָבן די שטודירנדיקע פֿון אַלע העכערע לערן=אַנשטאַלטן ווינטער 1901—1902 יאָר אָרגאַניזירט אַן אַל=געמיינעם סטודענטן=שטרײַק. דער דאָזיקער שטרײַק האָט אַרומגעכאַפּט ביז 30 טויזנט מאַן.

די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג פֿון די אַרבעטער און פּויערים און באַזונ=דערס די רעפּרעסיעס קעגן די סטודענטן האָבן געצוואונגען אַ ריר צו טאָן זיך אויך די ליבעראַלע בורזשואַ און די ליבעראַלע פּריצים, וועלכע זײַנען געזעסן אין די אַזוי גערופֿענע זעמסטוועס, געצוואונגען זיי אויפֿצוהייבן די שטים פֿון „פּראָטעסט“ קעגן די „עקסטרעמקייטן“ פֿון דער צאַרישער רעגירונג, וואָס האָט רעפּרעסירט זייערע זינדלאַך די סטודענטן.

ווי שטיץ=פּונקטן פֿאַר די זעמסקע ליבעראַלן האָבן געדינט די זעמסקע אופּראַוועס. זעמסקע אופּראַוועס האָבן געהייסן די אָרטיקע פֿאַרוואַלטונגס=אָר=גאַנען, וואָס האָבן געהאַט צו שאַפֿן איבער ריין אָרטיקע אָנגעלעגנהייטן, אין שייכות צו דער דאָרפֿישער באַפֿעלקערונג (דורכפֿירן וועגן, אײַנאָרדענען שפּי=טאָלן און שולן). די ליבעראַלע פּריצים האָבן געשפּילט אַ גאַנץ אָנגעזעענע ראָלע אין די זעמסקע אופּראַוועס. זיי זײַנען געווען נאָענט פֿאַרבונדן מיט די ליבעראַלע בורזשואַ און האָבן זיך כמעט צונויפֿגעגאָסן מיט זיי, ווײַל זיי האָבן אַליין אָנגעהויבן אין זייערע גיטער אַריבערצוגיין פֿון דער האַלב=לײַבאייגנטימע=רישער ווירטשאַפֿט צו דער קאַפּיטאַליסטישער ווירטשאַפֿט, ווי צו אַ מער לוינבאַרער. אָט די ביידע גרופּעס ליבעראַלן זײַנען, פֿאַרשטייט זיך, געשטאַנען פֿאַר דער צאַרישער רעגירונג; זיי זײַנען אָבער געווען קעגן די „עקסטרעמ=קייטן“ פֿונעם צאַריזם, מורא האָבנדיק, אַז גראָד די דאָזיקע „עקסטרעמקייטן“ קאָנען פֿאַרשטאַרקן די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג. מורא האָבנדיק פֿאַר די „עקסטרעמקייטן“ פֿונעם צאַריזם, האָבן זיי זיך נאָך מער געשראָקן פֿאַר דער רעוואָליוציע. פּראָטעסטירנדיק קעגן די „עקסטרעמקייטן“ פֿונעם צאַריזם, האָבן די ליבעראַלן פֿאַרפֿאָלגט צוויי צילן: ערשטנס, „אַרײַנגעבן שכל“ דעם קייסער, צווייטנס, — אַרויפֿטאָן אויף זיך אַ מאַסקע פֿון „גרויסער אומצופֿרידנקייט“ מיטן צאַריזם, געווינען דעם צוטרוי פֿונם פֿאָלק, אָפּשפּאַלטן דאָס פֿאָלק אָדער

א טייל פונם פאָלק פון דער רעוואָליוציע און דערמיט גופא אָפּשוואַכן די רעוואָליוציע.

פארשטייט זיך, די זעמסקע=ליבעראַלע באַוועגונג האָט ניט פאָרגעשטעלט עפּעס געפערלאַכס פאַר דער עקזיסטענץ פונם צאַריזם, דאָך האָט זי געדינט פאַר א באַווייז, אז מיט די „דור=דורות'דיקע“ זיילן פונם צאַריזם האַלט עס ניט גאָר גלאַט.

די זעמסקע=ליבעראַלע באַוועגונג האָט געבראַכט אין יאָר 1902 צו דער אָרגאַניזירונג פון דער בורזשואַזער גרופּע „אָסוואָבאָזשדעניע“ (באַפרייאונג), וואָס האָט געבילדעט דעם קערן פון דער קינפטיקער בורזשואַזער הויפּט=פּאַרטיי אין רוסלאַנד — פון דער פּאַרטיי קאַדעטן.

זעענדיק, ווי עס צעפלייצט זיך איבערן לאַנד מיט אַן אַלץ גרויזאַמערן שטראָם די ארבעטער= און פויערים=באַוועגונג, נעמט דער צאַריזם אָן אַלע מאָס=מיטלען, כדי אָפּצושטעלן די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג. אַלץ אָפטער און אָפטער ווערט קעגן די ארבעטער=שטרייקס און דעמאָנסטראַציעס אָנגעווענדט מיליטער=קראַפט; — די קויל און די נאַהייקע ווערן דער געוואוינלאַכער ענטפער פון דער צאַרישער רעגירונג אויף די אַרויסטרעטונגען פון די ארבעטער און פויערים; די טורמעס און די פארשיקונגס=ערטער ווערן איבערגעפּולט.

צוגלייך מיט דער פארשטאַרקונג פון די רעפּרעסיעס פּרואווט די צאַרישע רעגירונג אָננעמען אויך אַנדערע, מער „עלאַסטישע“ מאָס=מיטלען, וואָס טראָגן ניט קיין כאַראַקטער פון רעפּרעסיעס, כדי אָפּצואווענדן די ארבעטער פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג. עס ווערן געמאַכט פּרואוון צו שאַפן פאַלשע ארבעטער=אָרגאַניזאַציעס אונטער דער אַפּוטרופּסות פון זשאַנדאַרן און פּאָליציי. די דאָזיקע אָרגאַניזאַציעס האָט מען דעמאָלט אָנגערופן אָרגאַניזאַציעס פון „פּאָליציייאישן סאָציאַליזם“, אָדער זובאַטאָווישע אָרגאַניזאַציעס (לויט דער פאַמיליע פונם זשאַנדאַר=פּאָלקאָווניק זובאַטאָוו, וועלכער האָט געשאַפן די דאָזיקע פּאָליציייאישע ארבעטער=אָרגאַניזאַציעס). די צאַרישע אָכראַנקע האָט זיך דורך אירע אַגענטן געפּליישט איינריידן די ארבעטער, אז די צאַרישע רעגירונג איז כּלומר'שט אַליין גרייט צו העלפן די ארבעטער באַפרידיקן זייערע עקאָנאָמישע פאָדערונגען. „צו וואָס זאָל מען זיך פארנעמען מיט פּאָליטיק, צו וואָס מאַכן א רעוואָליוציע, אז דער קייסער אַליין שטייט אויפן צד פון די ארבעטער“, — פלעגן די זובאַטאָווצעס טענה'ן צו די ארבעטער. די זובאַטאָווצעס האָבן געשאַפן אין עטלאַכע שטעט זייערע אָרגאַניזאַציעס. לויטן מוסטער פון די זובאַטאָווישע אָרגאַניזאַציעס און מיט די זעלבע צוועקן האָט דער גלח גאַפּאָן געשאַפן אין יאָר 1904 די אָרגאַניזאַציע מיטן נאָמען „סאָבראַניע רוסקיך פאַבריטשנאָ=זאַוואָדסקיך ראַבאָטשיך פּעטערבורגאַ“ (פארזאַמלונג פון די רוסישע פאַבריק=זאַוואָדישע ארבעטער פון פּעטערבורג).

דער פּרואוו פון דער צאַרישער אָכראַנקע אונטערצוּוואַרפן צו זיך די

ארבעטער־באוועגונג האָט זיך אָבער ניט איינגעגעבן. ספּראוועז זיך מיט דער אָנ־וואקסנדיקער ארבעטער־באוועגונג מיט אזוינע מאָס־מיטלען איז די צארישע רע־גירונג ניט געווען אימשטאנד. די וואקסנדיקע רעוואָליוציאָנערע באוועגונג פונם ארבעטער־קלאס האָט אָפּגעראמט פון איר וועג די דאָזיקע פּאָליצייאישע אָר־גאניזאציעס.

2. דער לענינישער פּלאַן פון אויסבויען די מארקסיסטישע פּארטיי. דער אָפּאָרטוניזם פון די „עקאָנאָמיסטן". דער קאמף פון דער „איסקרא" פארן לענינישן פּלאַן. לענינס בוך „וואָס דארף מען טאָן?". די אידעאָלאָגישע יסודות פון דער מארקסיסטישער פּארטיי.

ניט געקוקט דערויף, וואָס אין יאָר 1898 איז פּאָרגעקומען דער ערשטער צוזאמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראטישער פּארטיי, וועל־כער האָט געמאָלדן וועגן דער אויסבילדונג פון דער פּארטיי, איז די פּארטיי דאָך ניט געשאפן געוואָרן. ס'איז ניט געווען קיין פּראָגראם און קיין סטאטוט פון דער פּארטיי. דער צענטראל־קאָמיטעט פון דער פּארטיי, אויסגעוויילט אויפן ערשטן צוזאמענפאָר, איז ארעסטירט געוואָרן און איז שוין מער ניט אויפגעשטעלט געוואָרן, ווייל ס'איז ניט געווען ווער עס זאָל אים אויפשטעלן. נאָך מער, נאָכן ערשטן צוזאמענפאָר האָבן די אידייאישע צעשפּליטערטקייט און אָרגאניזאציאָנעלע צעשטויבטקייט פון דער פּארטיי זיך נאָך מער פאר־שטארקט.

אויב די יאָרן 1884—1894 זיינען געווען א פּעריאָד פון זיג איבערן פּאָל־קיזם און פון דער אידייאישער צוגרייטונג פון דער סאָציאַל־דעמאָקראטיע, און די יאָרן 1894—1898 — א פּעריאָד פון א פּרואוו, אמת, ניט קיין געלונ־גענעם, צו שאפן פון די באזונדערע מארקסיסטישע אָרגאניזאציעס א סאָציאַל־דעמאָקראטישע פּארטיי, איז דער פּעריאָד נאָכן יאָר 1898 געוואָרן א פּעריאָד פון פארשטארקונג פון דעם אידייאישן און אָרגאניזאציאָנעלן מישמאש אין דער פּארטיי. דער זיג פונם מארקסיזם איבערן פּאָלקיזם און די רעוואָליוציאָ־נערע ארויסטרעטונגען פונם ארבעטער־קלאס, וואָס האָבן באוויזן די גערעכט־קייט פון די מארקסיסטן, האָבן פארשטארקט די סימפּאטיעס פון דער רעוואָ־ליוציאָנערער יוגנט צום מארקסיזם. דער מארקסיזם איז געוואָרן א מאָדע. דאָס האָט געבראכט דערצו, אז אין די מארקסיסטישע אָרגאניזאציעס האָבן א פּלייץ געטאָן גאנצע מאסן רעוואָליוציאָנערע יוגנט פון דער אינטעליגענץ, וואָס זיינען געווען שוואך אין טעאָריע, ניט דערפארן אין אָרגאניזאציאָנעל־פּאָ־ליטישער הינזיכט און האָבן געהאט בלויז א נעפּלהאפטע, מערסטנטייל ניט ריכטיקע פאָרשטעלונג וועגן דעם מארקסיזם, א פאָרשטעלונג, וואָס איז גע־שעפּט געוואָרן פון די אָפּאָרטוניסטישע שרייבערייען פון די „לעגאלע מארק־

כיסטן", וועלכע האָבן פאַרפולט די פּרעסע. דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט געבראַכט צו אַן אַראָפּזעצונג פונם טעאָרעטישן און פּאָליטישן ניוואָ פון די מאַרקסיסטישע אָרגאַניזאַציעס, געבראַכט דערצו, אַז עס זײַנען אַהין אַרײַנגעטראָגן געוואָרן „לעגאַל-מאַרקסיסטישע" אָפּאָרטוניסטישע שטימונגען, געבראַכט צו דער פאַרשטאַרקונג פון דער אידייאישער צעשפּליטערטקייט, פון די פּאָליטישע וואַקלענישן און פונם אָרגאַניזאַציאָנעלן מישמאַש.

דער אָנוואוקס פונם אויפשטײַג פון דער אַרבעטער-באַוועגונג און די בפירוש'ע נאָענטקייט פון דער רעוואָלוציע האָבן געפאָדערט צו שאַפן אַן איינהייטלעכע צענטראַליזירטע פּאַרטיי פונם אַרבעטער-קלאַס, וועלכע איז פעאיק אָנצופירן מיט דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג. נאָר דער צושטאַנד פון די אָרטיקע פּאַרטיי-אָרגאַנען, פון די אָרטיקע קאָמיטעטן, גרופּעס און קרײַזלאַך איז געווען אַזאַ נעבאַכדיקער, און זייער אָרגאַניזאַציאָנעלע אָפּגעזונדערטקייט און אידייאישע פאַרשיידנשטימיקייט — אַזוי גרויס, אַז די אויפגאַבע צו שאַפן אַזאַ פּאַרטיי האָט פאָרגעשטעלט מיט זיך אומגעהויערע שוועריקייטן.

די שוועריקייטן זײַנען באַשטאַנען ניט בלויז דערין, וואָס בויען די פּאַרטיי איז אויסגעקומען אונטערן פײַער פון די אכזריות'דיקע פאַרפאָלגונגען מצד דעם צאַריזם, וועלכער האָט געהאַלטן אין איין אַרויסרייסן פון די רייען פון די אָרגאַניזאַציעס די בעסטע טוער און געוואָרפן זיי אין פאַרשיקונגען, אין די טורמעס, אויף קאַטאָרגע. די שוועריקייטן זײַנען נאָך באַשטאַנען דערין, וואָס אַ באַדײַטנדיקער טייל אָרטיקע קאָמיטעטן און זייערע טוער האָט פון גאָרנישט ניט געוואָלט וויסן, אויסער זייער אָרטיקער קליין-פּראַקטישער אַרבעט, האָט ניט פאַרשטאַנען דעם שאָדן דערפון, וואָס ס'איז ניטאָ קיין אָרגאַניזאַציאָנעלע און אידייאישע איינהייט פון דער פּאַרטיי, איז געווען צוגעוואוינט צו דער צעדרויבלטקייט פון דער פּאַרטיי, צום אידייאישן מישמאַש אין דער פּאַרטיי, און האָט געהאַלטן, אַז מע קאָן זיך באַגיין אָן אַן איינהייטלעכער צענטראַליזירטער פּאַרטיי.

כדי צו שאַפן אַ צענטראַליזירטע פּאַרטיי, האָט מען געדאַרפט בײַקומען די דאָזיקע אָפּגעשטאַנענקייט, די אינערטקייט און דעם שמאָלן פּראַקטיציזם פון די אָרטיקע אָרגאַנען.

דאָס איז אָבער ניט אַלץ. עס האָט עקזיסטירט אין דער פּאַרטיי אַ גאַנץ צאָלרײַכע גרופּע מענשן, וואָס האָבן פאַרמאָגט זייערע פּרעסע-אָרגאַנען, די „ראַבאָטשאַיאַ מיסל" (אַרבעטער-געדאַנק) אין רוסלאַנד און די „ראַבאָטשעיע דעלאָ" (אַרבעטער-זאַך) אין אויסלאַנד, אַ גרופּע, וועלכע האָט טעאָרעטיש באַרעכטיקט די אָרגאַניזאַציאָנעלע צעשטויבטקייט און די אידייאישע צעשפּליטערטקייט אין דער פּאַרטיי, האָט ניט זעלטן אפילו זיי באַזונגען און האָט געהאַלטן, אַז די אויפגאַבע צו שאַפן אַן איינהייטלעכע צענטראַליזירטע פּאָליטישע פּאַרטיי פונם אַרבעטער-קלאַס איז ניט קיין נויטיקע און איז אַן אָנגעטראַכטע אויפגאַבע.

דאָס זײַנען געווען די „עקאָנאָמיסטן“ און זייערע נאָכפאָלגער.

כדי צו שאפן אן איינהײַטלאכע פאָליטישע פארטיי פונם פראָלעטאריאט, האָט מען פריִער פון אלץ באדארפט צעקלאפן די „עקאָנאָמיסטן“.

פאר אויספילן די דאָזיקע אויפגאבעס און פאר אויסבויען די פארטיי פונם ארבעטער־קלאס האָט זיך טאקע גענומען לענין.

איבער דער פראגע — פון וואָס אָנהויבן די אויסבויאונג פון דער איינהײַטלאכער פארטיי פונם ארבעטער־קלאס — זײַנען געווען פארשיידענע מיינונגען. אייניקע האָבן געמיינט, אז די אויסבויאונג פון דער פארטיי דארף מען אָנהויבן פון צונויפרופן דעם צווייטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי, וועלכער וועט טאקע פאראייניקן די אָרטיקע אָרגאניזאציעס און וועט שאפן די פארטיי. לענין איז געווען קעגן אזא מיינונג. ער האָט געהאלטן, אז פריִער, איידער מע רופט צונויף דעם צוזאמענפאָר, דארף מען קלאָר מאכן די פראגע וועגן די צילן און די אויפגאבעס פון דער פארטיי, דארף מען וויסן — וואָס פאר א פארטיי ווילן מיר אויסבויען, דארף מען זיך אידייאיש פאנאנדערגרענעצן מיט די „עקאָנאָמיסטן“, דארף מען זאָגן דער פארטיי ערלאך און אָפן, אז עס עקזיסטירן צוויי פארשיידענע מיינונגען וועגן די צילן און די אויפגאבעס פון דער פארטיי, — די מיינונג פון די „עקאָנאָמיסטן“ און די מיינונג פון די רעוואָליוציאָנערע סאָציאַל־דעמאָקראטן, דארף מען נעמען פירן א ברייטע פרעסע־פראָפאגאנדע פאר די אָנשויאונגען פון דער רעוואָליוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראטיע פונקט אזוי, ווי עס פירן זי די „עקאָנאָמיסטן“ פאר זייערע אָנשויאונגען אין זייערע פרעסע־אָרגאנען, דארף מען געבן א מעגלאכקײַט די אָרטיקע אָרגאניזאציעס צו מאכן א באוואוסטזיניקן אויסוואל צווישן די דאָזיקע צוויי שטרעמונגען, — און ערשט נאָך דעם, ווען די דאָזיקע נויטיקע פאָרלויפיקע ארבעט וועט אָפּגעטאָן ווערן, — וועט מען קאָנען צונויפרופן דעם פארטיי־צוזאמענפאָר.

לענין האָט אָפן געזאָגט:

> „פריִער, איידער מע פאראייניקט זיך, און צוליב דעם, כדי צו פאראייניקן זיך, איז צוערשט נויטיק אנטשיידן און באשטימט צו פאנאנדערגרענעצן זיך“ (לענין, ב. IV, ז. 378, רוסיש).

דעריבער האָט לענין געהאלטן, אז די אויסבויאונג פון דער פאָליטישער פארטיי פונם ארבעטער־קלאס דארף מען אָנהויבן פון אָרגאניזירן אן אלגעמיין־רוסישע פאָליטישע קאמפס־צײַטונג, וואָס פירט פראָפאגאנדע און אגיטאציע פאר די אָנשויאונגען פון דער רעוואָליוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראטיע, — אז די אוועקשטעלונג פון אזא צײַטונג דארף זײַן דער ערשטער שריט פון אויסבויען די פארטיי.

אין זײַן באוואוסטן ארטיקל „פון וואָס דארף מען אָנהויבן?“ האָט לענין אָנגעוואָרפן א קאָנקרעטן פּלאן פון אויסבויען די פארטיי און אנטוויקלט אים דערנאָך אין זײַן בארימטן בוך „וואָס דארף מען טאָן?“

„דער אויסגאנגס־פונקט פון דער טעטיקייט, דער ערשטער פּראקטי־שער שריט צו שאפן די געוואונשענע אָרגאניזאציע *, ענדלאך, דער גרונט־פאָדעם, וואָס, האלטנדיק זיך אָן אים, וואָלטן מיר געקאָנט אומ־אָפּגויגלאך אנטוויקלען, פארטיפערן און פארברייטערן די דאָזיקע אָרגא־ניזאציע, דארף, לויט אונזער מיינונג, זיין, — האָט לענין געזאָגט אין דעם דאָזיקן ארטיקל, — די אוועקשטעלונג פון אן אלגעמיין־רוסישער פּאָליטישער צייטונג... אָן איר איז אוממעגלאך סיסטעמאטיש צו פירן די פּרינציפּיעל־אויסגעהאלטענע און אלזייטיקע פּראָפּאגאנדע און אגיטאציע, וואָס דאָס איז די שטענדיקע און הויפּט־אויפגאבע פון דער סאָציאל־דעמאָקראטיע בכלל און באזונדערס די לעבנסוויטיקע אויפגאבע פונם איצטיקן מאָמענט, ווען דער אינטערעס צו פּאָליטיק, צו די פראגן פון סאָציאליזם איז דערוועקט אין די אוממערסטן ברייטע שיכטן פון דער באפעלקערונג" (דאָרטן, ז. 110).

לענין האָט געהאלטן, אז אזא צייטונג וועט דינען ניט בלויז ווי א מיטל פון אידייאישער באהעפטונג פון דער פּארטיי, נאָר אויך ווי א מיטל פון אָר־גאניזאציאָנעלער פאראייניקונג פון די אָרטיקע אָרגאניזאציעס אין א פּארטיי. די נעץ אגענטן און קאָרעספּאָנדענטן פון אזא צייטונג, וואָס זיינען פאָרשטיי־ער פון די אָרטיקע אָרגאניזאציעס, וועט דינען פאר דעם קארקאס, ארום וועלכן עס וועט טאקע אָרגאניזאציאָנעל צונויפגעזאמלט ווערן די פּארטיי. ווייל, האָט געזאָגט לענין, „די צייטונג איז ניט בלויז א קאָלעקטיווער פּראָ־פּאגאנדיסט און קאָלעקטיווער אגיטאטאָר, נאָר אויך א קאָלעקטיווער אָר־גאניזאטאָר".

„די דאָזיקע נעץ אגענטן, האָט לענין געזאָגט אין דעם זעלבן אר־טיקל, וועט זיין דער קארקאס גראָד פון אזא אָרגאניזאציע, וועלכע מיר דארפן: א גענוג גרויסע, כדי ארומצוכאפּן דאָס גאנצע לאנד; א גענוג ברייטע און פארשיידנזייטיקע, כדי דורכצופירן א שטרענגע און דעטאלע ארבעטס־צעטיילונג; א גענוג אויסגעהאלטענע, כדי צו קענען ביי אלער־ליי אומשטענדן, ביי אלערליי „קערן" און אומגעריכטקייטן אומאָפּגויג־לאך פירן איר ארבעט; א גענוג בויגעוודיקע, כדי צו קענען, פון איין זייט, ארויסדרייען זיך פון א שלאכט אין אָפענעם פעלד מיט דעם איבערוועגנדיקן לויט זיין קראפט פיינט, ווען ער האָט צונויפגעזאמלט אין איין פּונקט אלע כחות, און פון דער צווייטער זייט, כדי צו קענען באנוצן זיך מיט דער ניט־רירעוודיקייט פון דעם דאָזיקן פיינט און אָנ־פאלן אויף אים דאָרטן און דעמאָלט, וואו מע דערווארט ווייניקער פון אלץ אן אָנפאל" (דאָרטן, ז. 112).

אזא צייטונג דארף זיין די „איסקרא".

---

* עס רעדט זיך וועגן שאפן די פּארטיי. — רעד.

און ווירקלאך, די „איסקרא“ איז טאקע געוואָרן אזא אלגעמיין־רוסישע פּאָליטישע צײַטונג, וואָס האָט צוגעגרייט די אידייאישע און אָרגאניזאציאָנעלע באהעפטונג פון דער פּארטיי.

וואָס איז שייך דעם געבוי און דעם באשטאנד פון דער פּארטיי גופא, האָט לענין געהאלטן, אז די פּארטיי דארף באשטיין פון צוויי טיילן: א) פון אן ענגן קרײַז רעגולערע קאדראָווע אָנפירנדיקע טוער, וואוהין עס דארפן הויפּטזאכלאך ארײַנגיין פּראָפעסיאָנעלע רעוואָליוציאָנערן, דאָס הייסט, טוער, וואָס זײַנען פרײַ פון אלע אנדערע באשעפטיקונגען, חוץ פּארטיי־ארבעט, וואָס באזיצן דעם נויטיקן מינימום טעאָרעטישע קענטעניש, פּאָליטישע דערפארונג, אָרגאניזאציאָנעלע געוואוינהייטן און די קונסט צו קעמפן קעגן דער צארישער פּאָליציי, די קונסט אויסצובאהאלטן זיך פון דער פּאָליציי און ב) פון א ברייטער נעץ פעריפעריאישע פּארטיי־אָרגאניזאציעס, פון א צאָלרײַכער מאסע פּארטיי־מיטגלידער, וואָס זײַנען ארומגערינגלט מיטן מיטגעפיל און מיט דער אונטערשטיצונג פון הונדערטער טויזנטער ארבעטנדיקע.

„איך באהויפּט, האָט לענין געשריבן, אז (1) קיין איין רעוואָליוציאָנערע באוועגונג קאָן ניט זײַן פעסט אָן א שטאנדהאפטיקער אָרגאניזאציע פון אָנפירער און אזא, וואָס היט אײַן די ירושה׳דיקײַט; (2) אז וואָס ברייטער עס איז די מאסע, וואָס ווערט סטיכיש ארײַנגעצויגן אין קאמף... אלץ דרינגלאכער איז די נויטווענדיקײַט אין אזא אָרגאניזאציע און אלץ פעסטער דארף זײַן די דאָזיקע אָרגאניזאציע... (3) אז אזא אָרגאניזאציע דארף באשטיין הויפּטזאכלאך פון מענשן, וואָס באשעפטיקן זיך פּראָפעסיאָנעל מיט רעוואָליוציאָנערער טעטיקײַט; (4) אז אין א זעלבסטהערשעריש לאנד, איז וואָס מער מיר וועלן פארשמעלערן דעם באשטאנד מיטגלידער פון אזא אָרגאניזאציע ביז דעם, אז אין איר זאָלן אָנטיילנעמען בלויז אזעלכע מיטגלידער, וואָס באשעפטיקן זיך פּראָפעסיאָנעל מיט רעוואָליוציאָנערער טעטיקײַט און האָבן באקומען א פּראָפעסיאָנעלע צוגרייטונג אין דער קונסט פון קאמף קעגן דער פּאָליטישער פּאָליציי, אלץ שווערער וועט זײַן „אויסצופאנגען“ אזא אָרגאניזאציע, און — (5) — אלץ ברייטער וועט זײַן דער באשטאנד פערזאָנען אי פונם ארבעטער־קלאס, אי פון די איבעריקע קלאסן פון דער געזעלשאפט, וואָס וועלן האָבן די מעגלאכקײַט צו באטייליקן זיך אין דער באוועגונג און אקטיוו צו ארבעטן אין איר“ (לענין, ב. IV, ז. 456, רוסיש).

וואָס איז שייך דעם כאראקטער פון דער פּארטיי, וואָס ווערט געשאפן, און איר ראָלע בנוגע דעם ארבעטער־קלאס, ווי אויך די צילן און די אויפגאבעם פון דער פּארטיי, האָט לענין געהאלטן, אז די פּארטיי דארף זײַן א פאָרגעשריטענער אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס, אז זי דארף זײַן אן אָנפירנדיקע קראפט פון דער ארבעטער־באוועגונג, וואָס פאראייניקט און ריכטעט דעם

קלאסנקאמף פונם פּראָלעטאריאט. דער ענדציל פון דער פּארטיי איז — אראָפּווארפן דעם קאפּיטאליזם און איינשטעלן דעם סאָציאליזם. דער נאָענטסטער ציל איז — אראָפּווארפן דעם צאריזם און איינשטעלן א דעמאָקראטישע אָרדענונג. און אזוי ווי אראָפּווארפן דעם קאפּיטאליזם איז אוממעגלאך אָן דעם, ווי מע זאָל פריער אראָפּווארפן דעם צאריזם, באשטייט די הויפּט־אויפגאבע פון דער פּארטיי אינם געגעבענעם מאָמענט דערין, אז מע זאָל אויפהויבן דעם ארבעטער־קלאס, אויפהויבן דאָס גאנצע פאָלק צום קאמף קעגן דעם צאריזם, פאנאנדערוויקלען די רעוואָליוציאָנערע פאָלקס־באוועגונג קעגן דעם צאריזם און אומווארפן דעם צאריזם, ווי די ערשטע און ערנסטע שטערונג אויפן וועג צום סאָציאליזם.

„די געשיכטע האָט פאר אונז אצינד אוועקגעשטעלט, האָט לעניןגעזאָגט, די נאָענטסטע אויפגאבע, וואָס איז די אממערסטן רעוואָליוציאָנערע פון אלע נאָענטסטע אויפגאבעס פונם פּראָלעטאריאט פון א וועלכן־ניט־איז אנדערן לאנד. די פארווירקלאכונג פון דער דאָזיקער אויפגאבע, די צעשטערונג פון דער סאמע מעכטיקער פעסטונג ניט בלויז פון דער אייראָפּעאישער, נאָר אויך (קאָנען מיר איצט זאָגן) פון דער אזיאטישער רעאקציע וואָלט געמאכט דעם רוסישן פּראָלעטאריאט פארן אוואנגארד פון דעם אינטערנאציאָנאלן רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאריאט“ (דאָרטן, ז. 382).

און ווייטער:

„מיר דארפן געדענקען, אז דער קאמף קעגן דער רעגירונג פאר באזונדערע פאָדערונגען, דאָס אויסקעמפן באזונדערע הנחות, — דאָס זיינען בלויז קליינע צוזאמענשטויסן מיטן שונא, דאָס זיינען קליינע געראנגלען אויף די פאָרפּאָסטנס, און דער אנטשיידענער געראנגל שטייט נאָך פאָר. עס שטייט פאר אונז אין איר פולער קראפט דעם שונא'ס פעסטונג, פון וועלכער עס באשיסן אונז כמארעס קוילן פון הארמאטן און ביקסן, וואָס ברענגען אום די בעסטע קעמפער. מיר דארפן איינגעמען די דאָזיקע פעסטונג, און מיר וועלן זי איינגעמען, אויב מיר וועלן אלע קרעפטן פונם אויפוואכנדיקן פּראָלעטאריאט פאראייניקן מיט אלע קרעפטן פון די רוסישע רעוואָליוציאָנערן אין איין פּארטיי, צו וועלכער עס וועט זיך א צי טאָן אלץ, וואָס איז פאראן אין רוסלאנד לעבעדיקס און ערלאכס. און נאָר דעמאָלט וועט מקוים ווערן די גרויסע נביאות פון דעם רוסישן ארבעטער־רעוואָליוציאָנער פּיאָטר אלעקסעיעוו: „ס'וועט זיך אויפהויבן די מוסקולדיקע האנט פון מיליאָנען ארבעטסלייט, און דער יאָך פון דעספּאָטיזם, וואָס איז ארומגעצאמט מיט סאָלדאטישע באגנעטן, וועט צעפליגן ווערן, ווי שטויב!“ (דאָרטן, ז. 59).

אזא איז געווען דער לענינישער פּלאן פון שאפן די פּארטיי פונם ארבעטער־קלאס אין די באדינגונגען פונם צאריש־זעלבסטהערשערישן רוסלאנד.

די „עקאָנאָמיסטן“ האָבן גלײַך געגומען באַשיסן דעם לעניניש פלאַן.

די „עקאָנאָמיסטן“ האָבן באַהויפּטעט, אַז דער אַלגעמײן־פּאָליטישער קאַמף קעגן דעם צאַריזם איז די זאַך פון אַלע קלאַסן, פריִער פון אַלץ — די זאַך פון דער בורזשואַזיע, דעריבער שטעלט ער ניט פאָר קיין ערנסטן אינטערעס פאַרן אַרבעטער־קלאַס, ווײַל דער הויפּט־אינטערעס פון די אַרבעטער באַשטייט אין עקאָנאָמישן קאַמף קעגן די באַלעבאַטים פאַר העכערן דעם אַרבעטסלוין, פאַר־בעסערן די אַרבעטס־באַדינגונגען און אַזוי ווייטער. דעריבער דאַרפן די סאָ־ציִאַל־דעמאָקראַטן אַוועקשטעלן ווי זייער נאָענטסטע הויפּט־אויפגאַבע ניט דעם פּאָליטישן קאַמף קעגן דעם צאַריזם, ניט דאָס אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, נאָר די אָרגאַניזירונג פונם „עקאָנאָמישן קאַמף פון די אַרבעטער קעגן די באַלע־באַטים און קעגן דער רעגירונג“, דערבײַ איז אונטער עקאָנאָמישן קאַמף קעגן דער רעגירונג פאַרשטאַנען געוואָרן דער קאַמף פאַר פאַרבעסערן די פאַבריק־זאַוואָדישע געזעצגעבונג. די „עקאָנאָמיסטן“ האָבן פאַרזיכערט, אַז אויף אַזאַ אופן וואָלט מען געקאָנט „צוגעבן דעם עקאָנאָמישן קאַמף גופא אַ פּאָליטישן כאַראַקטער“.

די „עקאָנאָמיסטן“ האָבן זיך שוין ניט דערוועגט פאָרמעל צו דערווידערן קעגן דער נויטיקייט פון אַ פּאָליטישער פּאַרטיי פאַרן אַרבעטער־קלאַס. זיי האָבן אָבער געהאַלטן, אַז די פּאַרטיי דאַרף ניט זײַן קיין אָנפירנדיקע קראַפט פון דער אַרבעטער־באַוועגונג, אַז זי דאַרף זיך ניט אַרײַנמישן אין דער סטיכי־שער באַוועגונג פונם אַרבעטער־קלאַס און ווער רעדט נאָך — אָנפירן מיט איר, נאָר זי דאַרף נאָכגיין נאָך איר, שטודירן זי און אָפּלערנען פון איר.

ווײַטער, האָבן די „עקאָנאָמיסטן“ באַהויפּטעט, אַז די ראָלע פון דעם באַ־וואוסטזיניקן עלעמענט אין דער אַרבעטער־באַוועגונג, די אָרגאַניזירנדיקע און ריכטנדיקע ראָלע פון דעם סאָציִאַליסטישן באַוואוסטזײַן, פון דער סאָציִאַליס־טישער טעאָריע איז נישטיק, אָדער כמעט נישטיק, אַז די סאָציִאַל־דעמאָקראַ־טיע דאַרף ניט הויבן די אַרבעטער ביז צו דער מדרגה פון סאָציִאַליס־טישן באַוואוסטזײַן, נאָר, פאַרקערט, זי דאַרף זיך אַליין צופּאַסן און אַראָפּ־לאָזן ביז צום גראַד פון די דורכשניטלאַכע אָדער אפילו פון די מער אָפּגע־שטאַנענע שיכטן פונם אַרבעטער־קלאַס, אַז די סאָציִאַל־דעמאָקראַטיע דאַרף ניט אײַנפלאַנצן אינם אַרבעטער־קלאַס דעם סאָציִאַליסטישן באַוואוסטזײַן, נאָר זי דאַרף אויסוואַרטן ביז די סטיכישע באַוועגונג פונם אַרבעטער־קלאַס וועט אַליין אויסאַרבעטן דעם סאָציִאַליסטישן באַוואוסטזײַן מיט אירע אייגענע כחות.

וואָס איז שייך דעם לענינישן אָרגאַניזאַציִאָנעלן פּלאַן פון אויסבויען די פּאַרטיי, האָבן זיי אים געהאַלטן פאַר עפּעס אַ מין גוואַלדטאַט איבער דער סטיכישער באַוועגונג.

לענין האָט אויף די שפּאַלטן פון דער „איסקראַ“ און, באַזונדערס, אין זײַן באַרימטן בוך „וואָס דאַרף מען טאָן?“ זיך אַרויפגעוואָרפן אויף דער דאָזיקער

אָפּאָרטוניסטישער פילאָזאָפיע פון די „עקאָנאָמיסטן“ און געמאכט פון איר
תיל=תל.

1) לענין האָט באוויזן, אז אָפּוועגדן דעם ארבעטער=קלאס פונם אלגעמיין=
פּאָליטישן קאמף קעגן דעם צאריזם און באגרענעצן זיינע אויפגאבעס מיטן
עקאָנאָמישן קאמף קעגן די באלעבאטים און קעגן דער רעגירונג, איבערלאָזנ=
דיק גאנץ אי די באלעבאטים, אי די רעגירונג, — הייסט פאראורטיילן די
ארבעטער אויף אייביקער שקלאפעריי. דער עקאָנאָמישער קאמף פון די ארבע=
טער קעגן די באלעבאטים און קעגן דער רעגירונג איז א טרייד=יוניאָניסטישער
קאמף פאר בעסערע באדינגונגען צו פארקויפן די ארבעטס=קראפט די קאפּי=
טאליסטן; די ארבעטער ווילן אָבער קעמפן ניט בלויז פאר בעסערע באדינ=
גונגען צו פארקויפן זייער ארבעטס=קראפט די קאפּיטאליסטן, נאָר אויך פאר
פארניכטן די עצם קאפּיטאליסטישע סיסטעם, וואָס פאראורטיילט זיי צו דער
נויטווענדיקייט פון פארקויפן זייער ארבעטס=קראפט די קאפּיטאליסטן און צו
ווערן עקספּלואטירט. די ארבעטער קאָנען אָבער ניט פאנאנדערוויקלען דעם
קאמף קעגן דעם קאפּיטאליזם, זיי קאָנען ניט פאנאנדערוויקלען דעם קאמף פארן
סאָציאַליזם, כל זמן עס שטייט אין וועג דער ארבעטער=באוועגונג דער צאריזם,
דער קייט=הונט פונם קאפּיטאליזם. דעריבער באשטייט די נאָענטסטע אויפגא=
בע פון דער פארטיי און פונם ארבעטער=קלאס דערין, אז מע זאָל אָפּראמען
פון וועג דעם צאריזם און דערמיט גופא דורכשלאָגן א וועג צום סאָציא=
ליזם.

2) לענין האָט באוויזן, אז באזינגען דעם סטיכישן פּראָצעס פון דער אר=
בעטער=באוועגונג און לייקענען די אָנפירנדיקע ראָלע פון דער פארטיי, רעדו=
צירנדיק איר ראָלע צו דער ראָלע פון א רעגיסטראטאָר פון געשעענישן, —
הייסט פּריידיקן „כוואָסטיזם“ („עקיזם“), פּריידיקן, אז די פּארטיי זאָל פאר=
וואנדלט ווערן אין אן עק פונם סטיכישן פּראָצעס, אין א פּאסיווער קראפט
פון דער באוועגונג, וואָס איז פעאיק בלויז נאָכצוקוקן דעם סטיכישן פּראָצעס
און פארלאָזן זיך אויף זעלבסטשטראָם. פּריידיקן אזוינס — הייסט פירן די
זאך דערצו, אז עס זאָל פארניכטעט ווערן די פּארטיי, — דאָס הייסט איבער=
לאָזן דעם ארבעטער=קלאס אָן א פּארטיי, דאָס הייסט איבערלאָזן דעם ארבע=
טער=קלאס אומבאוואָפנט. נאָר איבערלאָזן דעם ארבעטער=קלאס אומבאוואָפנט,
אין דער צייט, ווען פארן ארבעטער=קלאס שטייען אזעלכע שונאים, ווי דער
צאריזם, וואָס איז באוואָפנט מיט אלע קאמפס=מיטלען, און די בורזשואזיע,
וואָס איז אָרגאניזירט אויף א מאָדערנעם אופן און וואָס פארמאָגט איר
פּארטיי, וועלכע פירט אָן מיט איר קאמף קעגן דעם ארבעטער=קלאס, — הייסט
פארראטן דעם ארבעטער=קלאס.

3) לענין האָט באוויזן, אז בוקן זיך פאר דער סטיכישקייט פון דער אר=
בעטער=באוועגונג און אראָפּזעצן די ראָלע פון באוואוסטזיניקייט, אראָפּזעצן די
ראָלע פון סאָציאַליסטישן באוואוסטזיין, פון דער סאָציאַליסטישער טעאָריע, —

דאָס באַטײַט, ערשטנס, איזדיעקעווען זיך איבער די ארבעטער, וועלכע ציִען זיך
צו באוואוסטזיניקײַט, ווי צו ליכט, צווייטנס,—מאכן ווערטלאָז אין די אויגן פון
דער פאַרטיי די טעאָריע, דאָס הייסט, אנטווערטן דאָס געווער, וואָס מיט זײַן
הילף דערקענט זי די געגנוואַרט און זעט פאָראויס די צוקונפט, און, דריטנס,—
אראָפּקײַקלען זיך אינגאַנצן און ענדגילטיק אין זומפּ פון אָפּאָרטוניזם.

„אָן א רעוואָליוציאָנערער טעאָריע, האָט לענין געזאָגט, קאָן אויך
ניט זײַן קיין רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג... די ראָלע פון א פאָרגעשרי=
טענעם קעמפער קאָן אויספילן נאָר די פאַרטיי, וואָס ווערט אָנגעפירט
דורך א פאָרגעשריטענער טעאָריע“ (לענין, ב. IV, ז. 380, רוסיש).

4) לענין האָט באַוויזן, אז די „עקאָנאָמיסטן“ נארן אָפּ דעם ארבעטער=
קלאַס, באהויפּטנדיק, אז די סאָציאַליסטישע אידעאָלאָגיע קאָן אנטשטיין פון
דער סטיכישער באַוועגונג פונם ארבעטער=קלאַס, ווײַל אינדער'אמת'ן אנט=
שטייט די סאָציאַליסטישע אידעאָלאָגיע ניט פון דער סטיכישער באַוועגונג, נאָר
פון דער וויסנשאַפט. לייקענענדיק די נויטיקײַט פון ארײַנברענגען אינם ארבע=
טער=קלאַס דעם סאָציאַליסטישן באוואוסטזײַן, רייניקן די „עקאָנאָמיסטן“ דער=
מיט גופא אָפּ דעם וועג פאר דער בורזשואזער אידעאָלאָגיע, זיי פארלײַכטערן
ארײַנצוברענגען זי, אײַנפלאַנצן זי אינם ארבעטער=קלאַס, — הייסט עס, זיי
באַגראָבן די אידייע פון פאראייניקן די ארבעטער=באַוועגונג מיטן סאָציאַליזם,
זיי העלפן דער בורזשואזיע.

„יעטווידעס בוקן זיך פאר דער סטיכישקײַט פון דער ארבע=
טער=באַוועגונג, האָט געזאָגט לענין, יעטווידע פארמינערונג פון דער
ראָלע פונם „באוואוסטזיניקן עלעמענט“, פון דער ראָלע פון דער סאָ=
ציאַל=דעמאָקראַטיע באַטײַט דערמיט גופא, — אבסאָליוט
אומאָפּהענגיק דערפון, צי וויל עס דער, וואָס פאר=
מינערט, אָדער וויל עס ניט, — פארשטארקן דעם
אײַנפלוס פון דער בורזשואזער אידעאָלאָגיע אויף
די ארבעטער“ (דאָרטן, ז. 390).
און ווײַטער:

„די פראַגע שטייט נאָר אזוי: די בורזשואזע אָדער די סאָציאַ=
ליסטישע אידעאָלאָגיע. קיין מיטן איז דאָ ניטאָ... דעריבער איז יעט=
ווידע פארמינערונג פון דער סאָציאַליסטישער אידעאָלאָגיע, יעטווי=
דע באַזײַטיקונג פון איר באַטײַט דערמיט גופא פארשטארקן די
בורזשואזע אידעאָלאָגיע“ (דאָרטן, ז. 391—392).

5) אונטערציִענדיק די סך=הכל'ען צו אלע פעלערן פון די „עקאָנאָ=
מיסטן“, איז לענין געקומען צו דעם אויספיר, אז די „עקאָנאָמיסטן“ ווילן
האָבן ניט קיין פאַרטיי פון סאָציאַלער רעוואָליוציע, וואָס באַפרײַט דעם אר=
בעטער=קלאַס פונם קאַפּיטאַליזם, נאָר א פאַרטיי פון „סאָציאַלע רעפאָרמעס“,
וועלכע זעצן פאָראויס די אײַנהיטונג פון דער הערשאַפט פונם קאַפּיטאַליזם,

אז די „עקאָנאָמיסטן" זײַנען דעריבער רעפאָרמיסטן, וואָס פארראטן די גרונט־אינטערעסן פונם פראָלעטאריאט.

6) לענין האָט, ענדלאך, באוויזן, אז דער „עקאָנאָמיזם" — דאָס איז ניט קיין צופעליקע דערשײַנונג אין רוסלאנד, אז די „עקאָנאָמיסטן" זײַנען דורכפירער פון דעם בורזשואזן אײַנפלוס אויפן ארבעטער־קלאס, אז זיי האָבן פארבינדעטע אין די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראטישע פארטייען אין דער פערזאָן פון די רעוויזיאָניסטן, — די אָנהענגער פונם אָפּאָרטוניסט בערנשטיין. אין מערב האָט זיך צווישן דער סאָציאַל־דעמאָקראטיע אלץ מער גענומען פארפעסטיקן די אָפּאָרטוניסטישע שטרעמונג, וואָס איז ארויסגעטראָטן אונטער דער פאָן פון „פרײַהײַט צו קריטיקירן" מארקסן, האָט געפאָדערט א „רעוויזיע", דאָס הייסט איבערקוקן מארקס'ס לערע (פונדאנען שטאמט דער נאָמען „רעוויזיאָניזם"), האָט געפאָדערט אָפּצוזאָגן זיך פון רעוואָליוציע, פון סאָציאַליזם, פון דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט. לענין האָט באוויזן, אז פונקט אזא ליניע פון אָפּזאָגן זיך פון רעוואָליוציאָנערן קאמף, פון סאָציאַליזם, פון דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט — האָבן געפירט די רוסישע „עקאָנאָמיסטן".

אָט דאָס זײַנען די טעאָרעטישע גרונט־הנחות, וואָס לענין האָט אנטוויקלט אין זײַן בוך „וואָס דארף מען טאָן?".

די פארשפרייטונג פון „וואָס דארף מען טאָן?" האָט געבראכט דערצו, אז אין א יאָר ארום נאָך זײַן דערשײַנען (דערשינען איז ער אין מערץ 1902־טן יאָר), צום צווייטן צוזאמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראטישער פארטיי, איז פון די אידייאישע פאָזיציעס פונם „עקאָנאָמיזם" פארבליבן בלויז אן אומאָנגענעמע דעראינערונג, און די מערהײַט פארטיי־טוער האָט די צונעמעניש „עקאָנאָמיסט" אָנגעהויבן אויפנעמען ווי א באליידיקונג.

דאָס איז געווען א פולשטענדיקע אידייאישע צעשמעטערונג פונם „עקאָנאָמיזם", א צעשמעטערונג פון דער אידעאָלאָגיע פונם אָפּאָרטוניזם, עקיזם, זעלבסטשטראָם.

דערמיט באגרענעצט זיך אָבער ניט די באדײַטונג פון לענינס ווערק „וואָס דארף מען טאָן?"

די היסטאָרישע באדײַטונג פון „וואָס דארף מען טאָן?" באשטייט דעריז, וואָס לענין האָט אין אָט דעם בארימטן בוך זײַנעם:

1) דער ערשטער אין דער געשיכטע פונם מארקסיסטישן געדאנק אנטבלויזט ביז צו די וואָרצלען די אידייאישע קוואלן פונם אָפּאָרטוניזם און באוויזן, אז זיי באשטייען פריער פון אלץ אין בוקן זיך פאר דער סטיכישקײַט פון דער ארבעטער־באוועגונג און אין אראָפּזעצן די ראָלע פונם סאָציאַליסטישן באוואוסטזײַן אין דער ארבעטער־באוועגונג;

2) אויפגעהויבן אויף א הויך די באדײַטונג פון דער טעאָריע, פון דער

באוואוסטזיניקײט, פון דער פארטיי, ווי א רעוואָליוציאָניזירנדיקע און אָנפירנ־דיקע קראפט פון דער סטיכישער ארבעטער־באוועגונג;

3) גלײַכצײַטיק באגרינדעט די מארקסיסטישע גרונט־הנחה, וואָס זאָגט, אַז די מארקסיסטישע פארטיי איז די פאראייניקונג פון דער ארבעטער־באוועגונג מיטן סאָציאליזם;

4) געגעבן א גענויע פאנאנדערארבעטונג פון די אידעאָלאָגישע יסודות פון דער מארקסיסטישער פארטיי.

די טעאָרעטישע הנחות, וואָס זײַנען אנטוויקלט געוואָרן אין „וואָס דארף מען טאָן?", זײַנען נאָכדעם געלייגט געוואָרן אין יסוד פון דער אידעאָלאָגיע פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי.

פארמאָגנדיק אזא טעאָרעטיש רײַכטום, האָט די „איסקרא" געקאָנט פאַנאנדערוויקלען און האָט ווירקלאך פאנאנדערגעוויקלט א ברייטע קאמפאניע פארן לעניניש פלאן פון אויסבויען די פארטיי, פאר צונויפזאמלען די קרעפטן פון דער פארטיי, פארן צווייטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי, פאר א רעוואָליוציאָנערער סאָציאל־דעמאָקראטיע, קעגן די „עקאָנאָמיסטן", קעגן אלע און אלערליי אָפּאָרטוניסטן, קעגן די רעוויזיאָניסטן.

די וויכטיקסטע זאך פון דער „איסקרא" איז געווען דאָס אויסארבעטן א פּראָיעקט פון א פּראָגראם פון דער פארטיי. די פּראָגראם פון דער ארבעטער־פּארטיי איז, ווי באוואוסט, א קורצע וויסנשאפטלאך־פאָרמולירטע איבערגעבונג פון די צילן און אויפגאבעס פונם קאמף פונם ארבעטער־קלאס. די פּראָגראם שטעלט פעסט סאי דעם ענדציל פון דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג פונם פּראָלעטאריאט, סאי אויך יענע פאָדערונגען, פאר וועלכע די פארטיי קעמפט אויפן וועג צום ענדציל. דעריבער האָט די אויסארבעטונג פונם פּראָיעקט פון דער פּראָגראם ניט געקאָנט ניט האָבן קיין ערשטראנגיקע באדײַטונג.

בעת דער אויסארבעטונג פונם פּראָיעקט פון דער פּראָגראם זײַנען אינע־ווייניק אין דער רעדאקציע „איסקרא" אנטשטאנען ערנסטע מיינונגס־פארשיי־דנהײַטן צווישן לענינען און פּלעכאנאָוון, און אויך מיט אנדערע מיטגלידער פון דער רעדאקציע. די דאָזיקע מיינונגס־פארשיידנהײַטן און שטרײַטן האָבן שיר ניט געבראכט צו א פולשטענדיקן אײַנרײַס צווישן לענינען און פּלעכא־נאָוון. נאָר דער אײַנרײַס איז נאָך דעמאָלט ניט פאָרגעקומען. לענין האָט זיך דערשלאָגן דערצו, אז אינם פּראָיעקט פון דער פּראָגראם איז ארײַנגעטראָגן געוואָרן דער וויכטיקסטער פונקט וועגן דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט און ס'איז דײַטלאך אָנגעוויזן געוואָרן אויף דער אָנפירנדיקער ראָלע פונם ארבע־טער־קלאס אין דער רעוואָליוציע.

לענינען געהערט אויך אין דער פּראָגראם פון דער פארטיי דער גאנצער אגראר־טייל פון דער דאָזיקער פּראָגראם. לענין איז שוין דעמאָלט געשטאנען פאר דער נאציאָנאליזירונג פון דער ערד; נאָר אויפן ערשטן עטאפּ פונם קאמף האָט ער געהאלטן פאר נויטיק ארויסצורוקן די פאָדערונג פון אומקערן צו

די פּויערים די „אָפּשניטן“, דאָס הייסט די ערד, וואָס די פּריצים האָבן בעת דער „באפרייאונג“ פון די פּויערים אָפּגעשניטן פון דער פּויערשער ערד. קעגן דער נאַציאָנאַליזירונג פון דער ערד איז ארויסגעטראָטן פּלעכאַנאָוו.

לענינס שטרײַטן מיט פּלעכאַנאָוון איבער דער פּראָגראם פון דער פּאַרטיי האָבן טיילווײַז באשטימט די קינפטיקע מיינונגס־פארשיידנהײַטן צווישן די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס.

3. דער צווייטער צוזאמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראטישער ארבעטער־פּארטיי. דאָס אָננעמען די פּראָגראם און דעם סטאטוט און דאָס שאפן אַן איינהײַטלאַכע פּארטיי. די מיינונגס־פארשיידנהײַטן אויפן צוזאמענפאָר און דער אויפקום פון צוויי שטרעמונגען אין דער פּארטיי: א באָלשעוויסטישע און א מענשעוויסטישע.

אזויארום האָבן דער זיג פון די לעניניסטישע פּרינציפּן און דער דערפאָלגרײַכער קאמף פון דער „איסקרא“ פארן לענינישן אָרגאניזאציאָנעלן פּלאן צוגעגרייט אלע גרונט־באדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק, כדי צו שאפן די פּארטיי, אָדער, ווי מע האָט דעמאָלט געזאָגט, — שאפן אווירקלאַכע פּארטיי. די איסקרישע ריכטונג האָט געזיגט צווישן די סאָציאַל־דעמאָקראטישע אָרגאניזאציעס אין רוסלאנד. אצינד האָט מען געקאָנט צונויפרופן דעם צווייטן צוזאמענפאָר פון דער פּארטיי.

דעם 17־טן (30־טן) יולי 1903־טן יאָר האָט זיך געעפנט דער צווייטער צוזאמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ. דער צוזאמענפאָר איז זיך צונויפגעקומען אין אויסלאנד, געהיים. צוערשט זײַנען די זיצונגען זײַנע פאָרגעקומען אין בריסעל. דערנאָך האָט אָבער די בעלגישע פּאָליציי פאָרגעלייגט די דעלעגאטן פונם צוזאמענפאָר צו פארלאָזן בעלגיע. דעמאָלט איז דער צוזאמענפאָר אריבערגעפאָרן קיין לאָנדאָן.

סך־הכל זײַנען אויפן צוזאמענפאָר זיך צונויפגעפאָרן 43 דעלעגאטן פון 26 אָרגאניזאציעס. יעדער קאָמיטעט האָט געהאט דאָס רעכט שיקן אויפן צוזאמענפאָר צו 2 דעלעגאטן, נאָר איניקע האָבן געשיקט בלויז צו איינעם. אזוי ארום האָבן די 43 דעלעגאטן געהאט 51 שטימען מיט באשטימונגס־רעכט.

די הויפּט־אויפגאבע פונם צוזאמענפאָר איז באשטאנען „אין שאפן א ווירקלאַכע פּארטיי אויף יענע פּרינציפּיעלע און אָרגאניזאציאָנעלע יסודות, וואָס זײַנען ארויסגערוקט און פאנאנדערגעארבעט געוואָרן דורך דער „איסקרא“ (לענין, ב. VI, ז. 164, רוסיש).

דער באשטאנד פונם צוזאמענפאָר איז געווען ניט קיין איינארטיקער. אויפן צוזאמענפאָר זײַנען ניט געווען פארטראָטן די אויסגעשפּראָכענע „עקאָ־

נאָמיסטן" צוליב דער מפּלה, וואָס זיי האָבן געכאַפּט. נאָר אין דעם דאָזיקן פּע־ריאָד האָבן זיי זיך אַזוי קונציק איבערגעניצעוועט, אַז זיי האָט זיך איינגע־געבן דורכצושלעפּן עטלאַכע דעלעגאַטן זייערע. חוץ דעם, האָבן די דעלעגאַטן פונם „בונד" בלויז אויפן וואָרט זיך אונטערגעשיידט פון די „עקאָנאָמיסטן", פאַקטיש זיינען זיי געשטאַנען פאַר די „עקאָנאָמיסטן".

אויפן צוזאַמענפאָר זיינען, אַזויאַרום, ביינגעווען ניט בלויז אָנהענגער פון דער „איסקרא", נאָר אויך קעגנער אירע. אָנהענגער פון דער „איסקרא" זיי־נען געווען 33, דאָס הייסט, די מערהייט. נאָר ניט אַלע, וואָס האָבן זיך צוגע־רעכנט צו די איסקראָווצעס, זיינען געווען עכטע איסקראָווצעס — לעניניצעס. די דעלעגאַטן האָבן זיך צעקלאַפּט אויף עטלאַכע גרופּירונגען. די אָנהענגער פון לענינען, אָדער די פעסטע איסקראָווצעס, האָבן געהאַט 24 שטימען, 9 איסקראָווצעס זיינען געגאַנגען נאָך מאַרטאָוון. דאָס זיינען געווען ניט קיין שטאַנדהאַפטיקע איסקראָווצעס. א טייל דעלעגאַטן האָט זיך געוואַקלט צווישן דער „איסקרא" און אירע קעגנער — אַזעלכע זיינען אויפן צוזאַמענפאָר גע־ווען 10 שטימען. דאָס איז געווען דער צענטער. די אָפענע קעגנער פון דער „איסקרא" האָבן געהאַט 8 שטימען (3 „עקאָנאָמיסטן" און 5 בונדאָווצעס). עס איז גענוג געווען, אַז די איסקראָווצעס זאָלן זיך צעשפּאַלטן, און די שונאים פון דער „איסקרא" וואָלטן געקאָנט באַקומען די אויבערהאַנט.

דערפון איז צו זען, וואָס פאַר א קאָמפּליצירטע סיטואַציע עס איז גע־ווען אויפן צוזאַמענפאָר. לענין האָט אַוועקגעלייגט פיל כחות, כדי צו זיכערן דעם זיג פון דער „איסקרא" אויפן צוזאַמענפאָר.

די וויכטיקסטע זאַך פונם צוזאַמענפאָר איז געווען — אָננעמען די פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי. די הויפּט־פראַגע, וואָס האָט אַרויסגערופן דערוועדערונגען מצד דעם אָפּאָרטוניסטישן טייל פונם צוזאַמענפאָר ביים באַהאַנדלען די פּראָ־גראַם, — איז געווען די פראַגע וועגן דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט. די אָפּאָרטוניסטן זיינען ניט מסכים געווען מיטן רעוואָליוציאָנערן טייל פונם צו־זאַמענפאָר אויך איבער א ריי אַנדערע פּראָגראַם־פראַגן. זיי האָבן אָבער באַ־שלאָסן צו געבן א שלאַכט, דער עיקר, איבער דער פראַגע וועגן דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, פאַררופנדיק זיך דערויף, וואָס א ריי סאָציאַל־דעמאָקראַ־טישע פּאַרטייען אין אויסלאַנד האָט ניט אין איר פּראָגראַם קיין פונקט וועגן דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט, דעריבער וואָלט מען אויך געקאָנט ניט אײַנשליסן אים אין דער פּראָגראַם פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דע־מאָקראַטיע.

די אָפּאָרטוניסטן האָבן אויך דערוועדערט קעגן אײַנשליסן אין דער פּראָ־גראַם פון דער פּאַרטיי די פאָדערונגען בנוגע דער פּויערים־פראַגע. די דאָזיקע מענטשן האָבן ניט געוואָלט קיין רעוואָליוציע; דעריבער האָבן זיי זיך געהאַלטן פרעמד צו דעם פאַרבינדעטן פונם אַרבעטער־קלאַס — צום פּויערטום, זיך באַצויגן צו אים אומפרײַנטלאַך.

די בונדאָוועס און די פּוילישע סאָציאַל-דעמאָקראַטן האָבן דערווידערט קעגן רעכט פון נאַציעס אויף זעלבסטבאַשטימונג. לענין האָט שטענדיק געלערנט, אַז דער אַרבעטער-קלאַס איז מחויב צו קעמפן קעגן דעם נאַציאָנאַלן דרוק. דערווידערן קעגן דער דאָזיקער פאָדערונג אין דער פּראָגראַם איז געווען אַלצאיינס, ווי פאַרלייגן אָפּצוזאָגן זיך פון פּראָלעטאַרישן אינטערנאַציאָנאַליזם, ווערן אַ מיטהעלפער פונם נאַציאָנאַלן דרוק.

לענין האָט דערלאַנגט אָט די אַלע דערווידערונגען אַ צעשמעטערנדיקן קלאַפּ.

דער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען די פּראָגראַם, וועלכע עס האָט פאָרגעלייגט די „איסקרא“.

די דאָזיקע פּראָגראַם איז באַשטאַנען פון צוויי טיילן — פון אַ פּראָגראַם-מאַקסימום און אַ פּראָגראַם-מינימום. אין דער פּראָגראַם-מאַקסימום האָט זיך גערעדט וועגן דער הויפּט-אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי פונם אַרבעטער-קלאַס — וועגן דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע, וועגן אַראָפּוואַרפן די מאַכט פון די קאַפּיטאַליסטן, וועגן איינשטעלן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט. אין דער פּראָגראַם-מינימום האָט זיך גערעדט וועגן די נאָענטסטע אויפגאַבעס פון דער פּאַרטיי, וואָס ווערן דורכגעפירט נאָך ביזן אַראָפּוואַרפן די קאַפּיטאַליסטישע אָרדענונג, ביזן איינשטעלן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט: וועגן אַראָפּוואַרפן די צאַרישע זעלבסטהערשונג, איינשטעלן אַ דעמאָקראַטישע רעפּובליק, איינפירן פאַר די אַרבעטער אַן 8-שעה'יקן אַרבעטס-טאָג, פאַרניכטן אין דאָרף אַלע רעשטלאַך פון לייבאייגנטום, אומקערן די פּויערים די ערד, וואָס די פּריצים האָבן ביי זיי אָפּגענומען (די „אָפּשניטן“).

שפּעטער האָבן די באָלשעוויקעס די פאָדערונג צו אומקערן די „אָפּשניטן“ פאַרביטן אויף דער פאָדערונג צו קאָנפיסקירן די גאַנצע פּריצ'ישע ערד.

די פּראָגראַם, וואָס איז אָנגענומען געוואָרן אויפן צווייטן צוזאַמענפאָר, איז געווען אַ רעוואָלוציאָנערע פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי פונם אַרבעטער-קלאַס.

זי האָט עקזיסטירט ביזן אַכטן פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר, ווען אונזער פּאַרטיי האָט נאָכן זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אָנגענומען אַ נייע פּראָגראַם.

נאָכן אָננעמען די פּראָגראַם איז דער צווייטער פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר אַריבערגעגאַנגען צום באַהאַנדלען דעם פּראָיעקט פון פּאַרטיי-סטאַטוט. אָנגענומען די פּראָגראַם און געשאַפן די יסודות פאַר דער אידייאישער פאַראייניקונג פון דער פּאַרטיי, האָט דער צוזאַמענפאָר אויך געדאַרפט אָננעמען אַ סטאַטוט פון דער פּאַרטיי, כדי צו מאַכן אַ סוף צו דער קוסטאַרעריי און קרייזלעריי, צו דער אָרגאַניזאַציאָנעלער צעדרויבלטקייט און אָפּוועזנקייט פון אַ פעסטער דיסציפּלין אין דער פּאַרטיי.

אויב דאָס אָננעמען די פּראָגראַם איז אַדורך פאַרהעלטנישמעסיק גלאַט, האָט אָבער די פראַגע וועגן דעם סטאַטוט פון דער פּאַרטיי אַרויסגערופן אויפן

צוזאמענפאָר פארבימערטע שטרייטיקייטן. אממערסטנס שאַרפע מיינונגס=פאַר=
שיידנהייטן האָבן זיך פאנאנדערגעוויקלט איבער דער פאָרמולירונג פונם ערשטן
פּאראגראף פונם סטאטוט — וועגן מיטגלידערשאַפט אין דער פּארטיי. ווער
קאָן זײַן א מיטגליד פון דער פּארטיי, א וועלכער דארף זײַן דער באשטאנד פון
דער פּארטיי, וואָס דארף מיט זיך פאָרשטעלן די פּארטיי אין אָרגאניזאציאָנע=
לער הינזיכט — אן אָרגאניזירט גאנצעס, אָדער עפּעס אזוינס ניט קיין אויס=
געפורעמטס — אָט דאָס זײַנען געווען די פראגן, וואָס זײַנען אנטשטאנען אין
צוזאמענהאנג מיטן ערשטן פּאראגראף פונם סטאטוט. עס האָבן געקעמפט
צוויי פאָרמולירונגען: לענינס פאָרמולירונג, וועלכע עס האָבן געשטיצט פּלעכא=
נאָוו און די פעסטע איסקראָווצעס, און מארטאָווס פאָרמולירונג, וועלכע עס
האָבן געשטיצט אקסעלראָד, זאסוליטש, די ניט=שטאנדהאפטיקע איסקראָווצעס,
טראָצקי און דער גאנצער אָפן אָפּאָרטוניסטישער טייל פונם צוזאמענפאָר.

לענינס פאָרמולירונג האָט געזאָגט, אז א מיטגליד פון דער פּארטיי קאָן
זײַן יעדער איינער, ווער עס אָנערקענט די פּראָגראם פון דער פּארטיי, שטיצט
די פּארטיי אין מאטעריעלער הינזיכט און איז א מיטגליד פון איינער פון אי=
רע אָרגאניזאציעס. מארטאָווס פאָרמולירונג, ווידער, האלטנדיק דאָס אָנערקע=
נען די פּראָגראם און דאָס מאטעריעלע שטיצן די פּארטיי פאר נויטווענדיקע
באדינגונגען פון פּארטיי=מיטגלידערשאפט, האָט אָבער ניט געהאלטן דעם אָנ=
טייל אין איינער פון די אָרגאניזאציעס פון דער פּארטיי פאר א תנאי פון
מיטגלידערשאפט אין דער פּארטיי, האלטנדיק, אז א מיטגליד פון דער פּארטיי
קאָן אפילו זײַן ניט קיין מיטגליד פון איינער פון די אָרגאניזאציעס פון דער
פּארטיי.

לענין האָט באטראכט די פּארטיי, ווי אן *אָרגאניזירטן* אָטריאד,
וואָס זײַנע מיטגלידער פאררעכענען זיך אין דער פּארטיי ניט אליין, נאָר זיי
ווערן אָנגענומען אין דער פּארטיי דורך איינער פון אירע אָרגאניזאציעס און
ווארפן זיך, הייסט עס, אונטער דער פּארטיי=דיסציפּלין, בעת מארטאָוו האָט
באטראכט די פּארטיי ווי עפּעס אָרגאניזאציאָנעל *ניט אויסגעפו=
רעמטס*, וואָס די מיטגלידער דערפון פאררעכענען זיך אליין אין דער פּאַר=
טיי און זײַנען, הייסט עס, ניט מחויב זיך אונטערצואווארפן דער פּארטיי=די=
סציפּלין, וויבאלד זיי גייען ניט ארײַן אין קיין איינער פון די אָרגאניזאציעס
פון דער פּארטיי.

אזויארום האָט מארטאָווס פאָרמולירונג, אין אונטערשייד פון דער לעניני=
שער פאָרמולירונג, ברייט געעפנט די טירן פון דער פּארטיי פאר ניט=שטאנד=
האפטיקע, ניט=פּראָלעטארישע עלעמענטן. ערב דער בורזשואז=דעמאָקראטישער
רעוואָליוציע זײַנען צווישן דער בורזשואזער אינטעליגענץ געווען אזוינע מענשן,
וואָס האָבן צײַטווײַליק מיטגעפילט דער רעוואָליוציע, זיי האָבן פון צײַט צו
צײַט געקאָנט אפילו טאָן א קליינע געפעליקײַט דער פּארטיי. די דאָזיקע
מענשן וואָלטן אָבער ניט גענומען ארײַנטרעטן אין אן אָרגאניזאציע, אונטער=

ווארפֿן זיך דער פּארטיי־דיסציפּלין, אויספֿילן פּארטיי־אויפֿגעבונגען, זיי וואָלטן זיך ניט געשטעלט אין די גרעפּארן, וואָס זײַנען געווען דערמיט פֿארבונדן. און אזעלכע מענשן האָבן מארטאָוו און אנדערע מענשעוויקעס פֿאָרגעלייגט צו רע־כענען פֿאר מיטגלידער פֿון דער פּארטיי, פֿאָרגעלייגט צו געבן זיי דאָס רעכט און די מעגלאכקײַט צו ווירקן אויף די פּארטיי־ענינים. זיי האָבן אפילו פֿאָרגע־לייגט געבן יעדן שטרײַקער דאָס רעכט צו „פֿאררעכענען" זיך פֿאר א מיטגליד פֿון דער פּארטיי, הגם אין די שטרײַקס האָבן אָנטיילגענומען אויך ניט־סאָציאַ־ליסטן, אנארכיסטן, עסערן.

עס האָט זיך באקומען אזוי, אז אָנשטאָט א מאָנאָליטישער און שלאכט־גרייטער, דײַטלאך־אָרגאניזירטער פּארטיי, פֿאר וועלכער עס האָבן אויפֿן צוזאַ־מענפֿאָר געקעמפֿט לענין און די לענינצעס, האָבן די מארטאָווצעס געוואָלט האָבן א פֿארשיידנפֿארביקע און צעשוואומענע, ניט אויסגעפֿורעמטע פּארטיי, וואָס האָט ניט געקאָנט זײַן קיין שלאכט־פּארטיי כאָטשבי דערפֿאר, ווײַל זי וואָלט געווען א פֿארשיידנפֿארביקע און וואָלט ניט געקאָנט האָבן קיין פֿעסטע דיסציפּלין.

דאָס, וואָס די ניט־שטאנדהאפֿטיקע איסקראָווצעס האָבן זיך אָפּגעשפּאָלטן פֿון די פֿעסטע איסקראָווצעס, זייער בונד מיטן צענטער און דאָס, וואָס צו זיי האָבן זיך פֿאראייניקט די אָפֿענע אָפּאָרטוניסטן, — האָט געגעבן מארטאָוון אן איבערוואָג אין דער דאָזיקער פֿראגע. מיט א מערהײַט פֿון 28 שטימען קעגן 22 בײַ איין אָפּגעהאלטענעם האָט דער צוזאמענפֿאָר אָנגענומען דעם ערשטן פּאראגראף פֿונם סטאטוט אין מארטאָווס פֿאָרמולירונג.

נאָך דער שפּאלטונג פֿון די איסקראָווצעס איבערן ערשטן פּאראגראף פֿונם סטאטוט האָט דער קאמף אויפֿן צוזאמענפֿאָר זיך נאָך מער פֿארשארפֿט. דער צוזאמענפֿאָר האָט זיך דערנענטערט צום שלוס, צו די וואלן פֿון די אָנפֿירנ־דיקע אינסטיטוציעס פֿון דער פּארטיי — פֿון דער רעדאקציע פֿונם צענטראל־אָרגאן פֿון דער פּארטיי („איסקרא") און פֿונם צענטראל־קאָמיטעט. נאָר איי־דער דער צוזאמענפֿאָר איז אריבער צו די וואלן, זײַנען פֿאָרגעקומען עטלאכע געשעענישן, וואָס האָבן געענדערט די כחות־פֿארהעלטעניש אויפֿן צוזאמענ־פֿאָר.

אין צוזאמענהאנג מיטן סטאטוט פֿון דער פּארטיי איז דעם צוזאמענפֿאָר אויסגעקומען צו באשעפֿטיקן זיך מיטן „בונד". דער „בונד" האָט פּרעטענדירט אויף א באזונדערער לאגע אין דער פּארטיי. ער האָט געפֿאָדערט, אז מע זאָל אים אָנערקענען פֿארן אייניציקן פֿארטרעטער פֿון די אידישע ארבעטער אין רוסלאנד. אײַנגיין אויף דער דאָזיקער פֿאָדערונג פֿונם „בונד" האָט באטײַט צעטיילן די ארבעטער אין די פּארטיי־אָרגאניזאציעס לויטן נאציאָנאלן סימן, זיך אָפּזאָגן פֿון איינהײַטלאכע טעריטאָריאַלע קלאסן־אָרגאניזאציעס פֿונם אר־בעטער־קלאס. דער צוזאמענפֿאָר האָט אָפּגעוואָרפֿן דעם בונדישן אָרגאניזאַ־ציאָנעלן נאציאָנאליזם. דעמאָלט האָבן די בונדאָווצעס פֿארלאָזט דעם צוזאַ־

מענפֿאַר. עס זײַנען אוועק פֿונם צוזאַמענפֿאַר אויך צווײ „עקאָנאָמיסטן“, וועלכע דער צוזאַמענפֿאַר האָט זיך אָפּגעזאָגט צו אָנערקענען זייער אויסלענדישן פֿאַרבאַנד פֿאַר א פֿאָרשטעטער פֿון דער פּאַרטיי אין אויסלאַנד.

דאָס אוועקגיין פֿון זיבן אָפּאָרטוניסטן פֿונם צוזאַמענפֿאַר האָט געענדערט די כּחות־פֿאַרהעלטעניש לטובֿת די לעניניסטן.

די פֿראַגע וועגן דעם באַשטאַנד פֿון די צענטראַלע אינסטיטוציעס פֿון דער פּאַרטיי איז פֿון סאַמע אָנהייב אָן געווען אין צענטער פֿון לענינס אויפֿמערקזאַמקייט. לענין האָט געהאַלטן פֿאַר נייטיק דורכצופֿירן אין צענטראַל־קאָמיטעט פֿעסטע און קאָנזעקווענטע רעוואָלוציאָנערן. די מאַרטאָוועצעס האָבן זיך געוואָלט דערשלאָגן, אַז אינם צענטראַל־קאָמיטעט זאָלן האָבן די איבערהאַנט די ניט־שטאַנדהאַפֿטיקע, אָפּאָרטוניסטישע עלעמענטן. די מערהייט פֿונם צוזאַמענפֿאַר איז אין דער דאָזיקער פֿראַגע אַוועק נאָך לענינען. אין צענטראַל־קאָמיטעט זײַנען אויסגעוויילט געוואָרן לענינס אָנהענגער.

לויט לענינס פֿאָרשלאָג זײַנען אין דער רעדאַקציע פֿון דער „איסקראַ“ אויסגעוויילט געוואָרן לענין, פּלעכאַנאָוו און מאַרטאָוו. מאַרטאָוו האָט געפֿאָדערט אויפֿן צוזאַמענפֿאַר, אַז אין באַשטאַנד פֿון דער רעדאַקציע „איסקראַ“ זאָלן אויסגעוויילט ווערן אַלע זעקס אַלטע רעדאַקטאָרן פֿון דער „איסקראַ“, וואָס די מערהייט זייערע איז באַשטאַנען פֿון מאַרטאָווס אָנהענגער. דער צוזאַמענפֿאַר האָט מיט א מערהייט אָפּגעוואָרפֿן דעם דאָזיקן פֿאָרשלאָג. ס'איז אויסגעוויילט געוואָרן דער דרײַלינג, וועלכן עס האָט פֿאָרגעלייגט לענין. דעמאָלט האָט מאַרטאָוו געמאָלדן, אַז ער וועט אין דער רעדאַקציע פֿונם צענטראַל־אָרגאַן ניט אַרײַן.

אויף אַזאַ אופֿן האָט דער צוזאַמענפֿאַר מיט זײַן אָפּשטימונג איבער דער פֿראַגע וועגן די צענטראַלע אינסטיטוציעס פֿון דער פּאַרטיי פֿאַרפֿעסטיקט די מפּלה פֿון מאַרטאָווס אָנהענגער און דעם זיג פֿון לענינס אָנהענגער.

פֿון דעם מאָמענט אָן האָט מען לענינס אָנהענגער, וואָס האָבן באַקומען אויפֿן צוזאַמענפֿאַר די מערהייט שטימען בײַ די וואַלן, גענומען רופֿן באָלשעוויקעס (פֿונם וואָרט באָלשינסטוואָ — מערהייט), און די קעגנער לענינס, וואָס האָבן באַקומען די מינדערהייט שטימען, האָט מען גענומען רופֿן מענשעוויקעס (פֿונם וואָרט מענשינסטוואָ — מינדערהייט).

אונטערציִענדיק די סך־הכּל'ען צו דער אַרבעט פֿונם צווייטן צוזאַמענפֿאַר, קאָן מען קומען צו פֿאָלגנדיקע אויספֿירן:

1) דער צוזאַמענפֿאַר האָט פֿאַרפֿעסטיקט דעם זיג פֿונם מאַרקסיזם איבערן „עקאָנאָמיזם“, איבערן אָפֿענעם אָפּאָרטוניזם;

2) דער צוזאַמענפֿאַר האָט אָנגענומען די פּראָגראַם און דעם סטאַטוט, געשאַפֿן די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטיי און אויסגעבויט, אַזוי אַרום, די ראַמען פֿאַר אַן אייניקלעכער פּאַרטיי;

3) דער צוזאַמענפֿאַר האָט אויפֿגעדעקט די אָנוועזנקייט פֿון ערנסטע אָר־

גאניזאציאָנעלע מיינונגס־פאַרשיידנהײַטן, וועלכע האָבן צעטיילט די פּאַרטיי אויף צוויי טיילן, אויף באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס, וואָס די ערשטע פון זיי פאַרטיידיקן די אָרגאַניזאַציאָנעלע פּרינציפּן פון דער רעוואָליוציאָנערער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, און די צווייטע קײַקלען זיך אין זומפּ פון אָרגאַניזאַציאָנעלער צעשוואומענקײַט, אין זומפּ פון אָפּאָרטוניזם;

4) דער צוזאַמענפאָר האָט באַוויזן, אַז דאָס אָרט פון די אַלטע אָפּאָרטוניסטן, וואָס די פּאַרטיי האָט שוין צעקלאַפּט, דאָס אָרט פון די „עקאָנאָמיסטן“ — הויבן אָן פאַרנעמען אין דער פּאַרטיי נײַע אָפּאָרטוניסטן, — די מענשעוויקעס;

5) דער צוזאַמענפאָר האָט אין געביט פון אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן זיך אַרויסגעוויזן ניט אויף דער הויך פון זײַן לאַגע; ער האָט געהאַט וואַקלונגען, טיילמאָל געגעבן אפילו אָן איבערוואָג די מענשעוויקעס, און כאָטש ער האָט זיך לסוף פאַרריכט, דאָך האָט ער ניט געקענט ניט בלויז דעמאַסקירן דעם אָפּאָרטוניזם פון די מענשעוויקעס אין די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן און איזאָלירן זיי אין דער פּאַרטיי, נאָר אפילו שטעלן פאַר דער פּאַרטיי אַזאַ מין אויפגאַבע.

אָט דער לעצטער אומשטאַנד איז געווען איינע פון די הויפּט־סיבות, פאַרוואָס דער קאַמף צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס האָט זיך נאָכן צוזאַמענפאָר ניט בלויז ניט אײַנגעשטילט, נאָר, פאַרקערט, זיך נאָך מער פאַרשאַרפט.

4. די שפּאַלטונגס־אַקציעס פון די מענשעוויסטישע לידערס און די פאַרשאַרפונג פונם קאַמף אינעווייניק אין דער פּאַרטיי נאָכן צווייטן צוזאַמענפאָר. דער אָפּאָרטוניזם פון די מענשעוויקעס. לענינס בוך „א טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק“. די אָרגאַניזאַציאָנעלע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי.

נאָכן צווייטן צוזאַמענפאָר האָט דער קאַמף אינעווייניק אין דער פּאַרטיי זיך נאָך מער פאַרשאַרפט. די מענשעוויקעס האָבן מיט אַלע כחות זיך באַמיט אַראָפּצורײַסן די באַשלוסן פונם צווייטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר און פאַרכאַפּן די צענטערס פון דער פּאַרטיי. די מענשעוויקעס האָבן געפאָדערט אײַנצושליסן זייערע פאָרשטייער אין דער רעדאַקציע פון דער „איסקרא“ און אין צ.ק. אין אַזאַ צאָל, אַז זיי זאָלן האָבן די מערהײַט אין דער רעדאַקציע און פּונקט אַזאַ צאָל מענשעוויקעס אין צ.ק., ווי די באָלשעוויקעס האָבן. מחמת דעם, וואָס דאָס האָט ווידערגעשפּראָכן די דירעקטע באַשלוסן פונם צווייטן צוזאַמענפאָר, האָבן די באָלשעוויקעס אָפּגעוואָרפן די פאָדערונגען פון די מענשעוויקעס. דעמאָלט האָבן די מענשעוויקעס געהיים פון דער פּאַרטיי געשאַפן זייער אַנטי־פּאַרטייאישע פראַקציאָנעלע אָרגאַניזאַציע, וואָס בראש פון איר

זײַנען געשטאַנען מארטאָוו, טראָצקי און אקסעלראָד, און האָבן „אויפגעהויבן, ווי מארטאָוו האָט געשריבן, אן אויפשטאנד קעגן דעם לעניניזם״. פּאר א מעטאָד פון קאמף קעגן דער פּארטיי האָבן זיי אויסגעקליבן — „דעזאָרגאניזירן די גאנצע פּארטיי=ארבעט, קאליע מאכן די זאך, טאָרמאָזירן אלץ און אלעס״ (לענינס אויסדרוק). זיי האָבן זיך פארפעסטיקט אין דער „אויסלענדישער ליגע״ פון די רוסישע סאָציאַל=דעמאָקראטן, וואָס $^{9}/_{10}$ פון איר זײַנען באשטאַנען פון אינטעליגענטן—עמיגראנטן, אָפּגעריסן פון דער ארבעט אין רוסלאנד, און האָבן גענומען באשיסן פון דאָרטן די פּארטיי, לענינען, די לענינצעס.

די מענשעוויקעס האָט שטארק געהאָלפן פּלעכאנאָוו. אויפן צווייטן צוזאמענפאָר איז פּלעכאנאָוו געגאנגען צוזאמען מיט לענינען. נאָר נאָכן צווייטן צוזאמענפאָר האָט זיך פּלעכאנאָוו געלאָזט אָנשרעקן פון די מענשעוויקעס דורך דער דראָאונג פון א שפּאלטונג. ער האָט באשלאָסן אום יעטווידן פּרײַז „שלום מאכן״ מיט די מענשעוויקעס. צו די מענשעוויקעס האָט פּלעכאנאָוו געצויגן די לאסט פון זײַנע פריערדיקע אָפּאָרטוניסטישע פעלערן. פון א שלום=מאכער מיט די אָפּאָרטוניסטן—מענשעוויקעס איז פּלעכאנאָוו אינגיכן אליין געוואָרן א מענשעוויק. פּלעכאנאָוו האָט געפאָדערט אײַנצושליסן אין באשטאנד פון דער רעדאקציע „איסקרא״ אלע אלטע רעדאקטאָרן—מענשעוויקעס, וואָס זײַנען אָפּגעוואָרפן געוואָרן דורכן צוזאמענפאָר. לענין האָט, פארשטייט זיך, ניט געקאָנט אײַנגיין הערויף, און ער איז ארויסגעטראָטן פון דער רעדאקציע „איסקרא״, כדי צו פארפעסטיקן זיך אינם צ.ק. פון דער פּארטיי און פון דער דאָזיקער פּאָזיציע שלאָגן די אָפּאָרטוניסטן. ברעכנדיק דעם ווילן פונם צוזאמענפאָר, האָט פּלעכאנאָוו איינער אליין קאָאָפּטירט אין באשטאנד פון דער רעדאקציע „איסקרא״ די געוועזענע רעדאקטאָרן—מענשעוויקעס. פון דעם מאָמענט אָן, פונם נומער 52 „איסקרא״, האָבן די מענשעוויקעס זי פארוואנדלט אין זייערן אָרגאן און האָבן גענומען פּריידיקן דורך דער „איסקרא״ זייערע אָפּאָרטוניסטישע אָנשויאונגען.

פון דעם מאָמענט אָן האָט מען אָנגעהויבן ריידן אין דער פּארטיי וועגן דער *אלטער* „איסקרא״, ווי וועגן דער לענינישער, באָלשעוויסטישער „איסקרא״, און וועגן דער *נײַער* „איסקרא״, ווי וועגן דער מענשעוויסטישער, אָפּאָרטוניסטישער.

מיטן אריבערגאנג פון דער „איסקרא״ אין די הענט פון די מענשעוויקעס איז זי געוואָרן אן אָרגאן פון קאמף קעגן לענינען, קעגן די באָלשעוויקעס, אן אָרגאן פון פּראָפּאגאנדע פון מענשעוויסטישן אָפּאָרטוניזם, פריער פון אלץ, אין געביט פון אָרגאניזאציאָנעלע פראגן. זיך פאראייניקט מיט די „עקאָנאָמיסטן״ און מיט די בונדאָווצעס, האָבן די מענשעוויקעס אָנגעהויבן אויף די שפּאלטן פון דער „איסקרא״ א צוג קעגן, ווי זיי האָבן געזאָגט, — דעם לעניניזם. פּלעכאנאָוו האָט זיך ניט געקאָנט אײַנהאלטן אויף די פּאָזיציעס פון שלום=מאכערײַ און האָט זיך אין א געוויסער צײַט ארום אויך פאראייניקט

צום צוג. און אזוי טאקע האָט עס געמוזט פאסירן לויט דער לאָגיק פון דער זאך: ווער עס באשטייט אויף שלום־מאכערײַ מיט די אָפּאָרטוניסטן, יענער מוז זיך אראָפּקײַקלען צום אָפּאָרטוניזם. פון די שפּאלטן פון דער נײַער „איס־קרא" האָבן זיך פון דער ברייטער האנט א שאָט געטאָן מעלדונגען און אר־טיקלען וועגן דעם, אז די פּארטיי דארף ניט זײַן קיין אָרגאניזאציאָנעל־גאנ־צעס, אז מע דארף דערלאָזן אינם באשטאנד פון דער פּארטיי די עקזיסטענץ פון פּרײַע גרופּעס און יחידים, וואָס זײַנען ניט מחויב אונטערצוואווארפן זיך די באשלוסן פון אירע אָרגאנען, אז מע דארף לאָזן יעדן אינטעליגענט, וואָס פילט מיט דער פּארטיי, ווי אויך „יעדן שטרײַקער" און „יעדן דעמאָנסטראנט" צו דערקלערן זיך פאר א מיטגליד פון דער פּארטיי, אז די פאָדערונג אונטער־צוואווארפן זיך אלע באשלוסן פון דער פּארטיי איז א „פאָרמעל־ביוראָקראטי־שע" באציאונג צו דער זאך, אז די פאָדערונג וועגן דעם — די מינדערהײַט זאָל זיך אונטערוואורפן דער מערהײַט, באטײַט „מעכאניש אונטערדריקן" דעם ווילן פון די מיטגלידער פון דער פּארטיי, אז די פאָדערונג וועגן דעם — אלע מיטגלידער פון דער פּארטיי, אי די לידערס, אי די פּשוט'ע מיטגלידער, זאָלן זיך אלצאיינס אונטערוואורפן דער דיסציפּלין פון דער פּארטיי — באטײַט אײַנשטעלן „לײַבאייגנטום־רעכט" אין דער פּארטיי, אז „מיר" דארפן אין דער פּארטיי ניט קיין צענטראליזם, נאָר אנארכישן „אויטאָנאָמיזם", וואָס גיט דאָס רעכט באזונדערע פּערזאָנען און אָרגאניזאציעס פון דער פּארטיי ניט אויסצו־פילן די באשלוסן פון דער פּארטיי.

דאָס איז געווען א צעיושעטע פּראָפּאגאנדע פון אָרגאניזאציאָנעלער צע־לאָזנקײַט, פון אונטעררײַסן די פּארטייאישקײַט און די פּארטיי־דיסציפּלין, פון לויבן אין הימל ארײַן דעם אינטעליגענטישן אינדיווידואליזם, פון בארעכטיקן די אנארכישע אומדיסציפּלינירטקײַט.

די מענשעוויקעס האָבן בפירוש געשלעפּט די פּארטיי צוריק פונם צווייטן צוזאמענפאָר פון דער פּארטיי צו אָרגאניזאציאָנעלער צעדרויבלטקײַט, צו קרײַזלערײַ, צו קוסטארערײַ.

מע האָט געמוזט געבן די מענשעוויקעס אן אנטשיידנדיקן שארפן ענטפער.

דעם דאָזיקן שארפן ענטפער האָט זיי געגעבן לענין אין זײַן בארימטן בוך „א טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק", וואָס איז דערשינען אין מאי 1904־טן יאָר.

אָט זײַנען די אָרגאניזאציאָנעלע גרונטלאגעס, וואָס לענין האָט אנטוויקלט אין דעם דאָזיקן בוך און וואָס זײַנען דערנאָך געוואָרן די אָרגאניזאציאָנעלע יסודות פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי.

1) די מארקסיסטישע פּארטיי איז א טייל פונם ארבעטער־קלאס, זײַנער אן אָטריאד. אָטריאדן האָט אָבער דער ארבעטער־קלאס א סך, — הייסט עס, ניט יעדער אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס קאָן אָנגערופן ווערן פּארטיי פונם ארבעטער־קלאס. די פּארטיי אונטערשיידט זיך פון אנדערע אָטריאדן פונם אר־

בעטער־קלאס פריִער פון אלץ דערמיט, וואָס זי איז ניט קיין פּשוט'ער אָטריאד, נאָר א **פאָרגעשריטענער** אָטריאד, א **באוואוסטזיניקער** אָטריאד, א **מארקסיסטישער** אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס, אַן אָטריאד, וועלכער איז באוואָפנט מיטן וויסן דאָס געזעלשאפטלאכע לעבן, מיטן וויסן די געזעצן פון דער אנטוויקלונג פונם געזעלשאפטלאכן לעבן, מיטן וויסן די געזעצן פון קלאסנקאמף און איז, מחמת דעם, פייאיק צו פירן דעם ארבעטער־קלאס, אָנצופירן מיט זײַן קאמף. דעריבער טאָר מען ניט צונויפמישן די פארטיי און דעם ארבעטער־קלאס, ווי מע טאָר ניט צונויפמישן א טייל מיטן גאנצן; מע טאָר ניט פאָדערן, אז יעדער שטרײַקער זאָל זיך קאָנען דערקלערן פאר א מיטגליד פון דער פארטיי, ווײַל ווער עס מישט צונויף די פארטיי און דעם קלאס, דער זעצט אראָפּ דעם ניוואָ פון באוואוסטזיניקײַט פון דער פארטיי ביז צום ניוואָ פון „יעדן שטרײַקער", דער פארניכטעט די פארטיי אלס פאָרגעשריטענעם באוואוסטזיניקן אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס. די אויפגאבע פון דער פארטיי באשטייט ניט דערין, אז זי זאָל **אראָפּזעצן** איר ניוואָ ביז צום ניוואָ פון „יעדן שטרײַקער", נאָר דערין, אז זי זאָל **אויפהויבן** די מאסן ארבעטער, **אויפהויבן** „יעדן שטרײַקער" ביז צום ניוואָ פון דער פארטיי.

„מיר זײַנען די פארטיי פון א קלאס, האָט לענין געשריבן, און דעריבער דארף **כמעט דער גאנצער קלאס** (און אין מלחמה־צײַטן, אין דער עפּאָכע פון בירגערקריג, טאקע אבסאָליוט דער גאנצער קלאס) זײַן טעטיק אונטער דער אָנפירונג פון אונזער פארטיי, דארף צושטיין צו אונזער פארטיי, ווי ווײַט מעגלאך שטײַפער; עס וואָלט אָבער געהייסן מאנילאָווטשינע און „עקיזם" צו מיינען, אז כמעט דער גאנצער קלאס אָדער דער גאנצער קלאס איז ווען־עס־איז אימשטאנד, בײַם קאפּיטאליזם, אויפצוהויבן זיך ביז צו דער באוואוסטזיניקײַט און אקטיווקײַט פון זײַן פאָרגעשריטענעם אָטריאד, פון זײַן סאָציאל־דעמאָקראטישער פארטיי. קיין איין נאָך פארשטאנדיקער סאָציאל־דעמאָקראט האָט ניט געצווייפלט דערין, אז בײַם קאפּיטאליזם איז אפילו די פּראָפעסיאָנעלע אָרגאניזאציע (א מער פּרימיטיווע, א מער צוטריטלאכע פאר דער באוואוסטזיניקײַט פון די ניט־אנטוויקלטע שיכטן) ניט אימשטאנד ארומצוכאפּן כמעט דעם גאנצן אָדער דעם גאנצן ארבעטער־קלאס. בלויז אָפּנארן זיך, צומאכן די אויגן אויף דער קאָלאָסאלקײַט פון אונזערע אויפגאבעס, פארשמעלערן די דאָזיקע אויפגאבעס — וואָלט באטײַט פארגעסן וועגן דעם אונטערשייד צווישן דעם פאָרגעשריטענעם אָטריאד און די אלע מאסן, וועלכע ציִען זיך צו אים, פארגעסן וועגן דער שטענדיקער פליכט פונם פאָרגעשריטענעם אָטריאד **אויפצוהויבן** אלץ מער און מער ברייטע שיכטן ביז צו דעם דאָזיקן פאָרגעשריטענעם ניוואָ" (**לענין**, ב. VI, ז. 205—206, רוסיש).

2) די פּארטיי איז ניט בלויז דער פּאָרגעשריטענער, דער באוואוסטזיניקער אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס, נאָר, צוזאמען דערמיט, אויך — אן *אָרגאניזירטער* אָטריאד פונם ארבעטער־קלאס, אן אָטריאד, וואָס האָט זײַן דיסציפּלין, וועלכע איז אָבליגאטאָריש פאר זײַנע מיטגלידער. דעריבער דארפן די מיטגלידער פון דער פּארטיי אומבאדינגט זײַן מיטגלידער פון איינער פון די אָרגאניזאציעס פון דער פּארטיי. ווען די פּארטיי וואָלט געווען ניט קיין אָרגאניזירטער אָטריאד פונם קלאס, ניט קיין *סיסטעם פון אָרגאניזאציע*, נאָר א פּשוט'ע סומע מענשן, וואָס דערקלערן זיך אליין פאר מיטגלידער פון דער פּארטיי, גייען אָבער ניט ארײַן אין קיין איינער פון די אָרגאניזאציעס פון דער פּארטיי און זײַנען, ווי עס באטײַט, *ניט אָרגאניזירט*, דאָס הייסט, — זיי זײַנען ניט מחויב אונטערצואווארפן זיך די פּארטיי־באשלוסן, — וואָלט די פּארטיי קיינמאָל ניט געהאט קיין איינהײַטלאכן ווילן; זי וואָלט קיינמאָל ניט געקאָנט פארווירקלאכן די איינהײַט פון די אקציעס פון אירע מיטגלידער, — הייסט עס, זי וואָלט ניט געהאט קיין מעגלאכקײַט אָנצופירן מיטן קאמף פונם ארבעטער־קלאס. די פּארטיי קאָן בלויז אין דעם פאל אָנפירן פּראקטיש מיטן קאמף פונם ארבעטער־קלאס און ריכטן אים צו איין ציל, ווען אלע אירע מיטגלידער וועלן זײַן *אָרגאניזירט* אין אן איינהײַטלאכן אלגעמיינעם אָטריאד, וואָס איז באהעפט דורך דער איינהײַט פון ווילן, דורך דער איינהײַט פון אקציעס, דורך דער איינהײַט פון דיסציפּלין.

די דערווידערונג פון די מענשעוויקעס, אז אין אזא פאל וועלן פיל אינטעליגענטן, לאָמיר זאָגן, פּראָפעסאָרן, סטודענטן, גימנאזיסטן א.ד.ג. איבערבלײַבן אויסער דער פּארטיי, ווײַל זיי ווילן ניט ארײַנטרעטן אין די אָדער יענע אָרגאניזאציעס פון דער פּארטיי אָדער דערפאר, ווײַל זיי האלטן פאר א באלעסטיקונג פאר זיך די דיסציפּלין פון דער פּארטיי, אָדער דערפאר, ווי פּלעכאנאָוו האָט געזאָגט אויפן צווייטן צוזאמענפאָר, ווײַל זיי האלטן פאר א „דערנידעריקונג פאר זיך דאָס ארײַנטרעטן אין דער אָדער אנדערער אָרטיקער אָרגאניזאציע“, — די דאָזיקע דערווידערונג פון די מענשעוויקעס שלאָגט דאָך די מענשעוויקעס גופא, ווײַל די פּארטיי דארף ניט האָבן אזוינע מיטגלידער, וואָס פילן זיך באלעסטיקט פון פּארטיי־דיסציפּלין און האָבן מורא ארײַנצוטרעטן אין א פּארטיי־אָרגאניזאציע. די ארבעטער האָבן קיין מורא ניט פאר דיסציפּלין און אָרגאניזאציע און זיי טרעטן גערן ארײַן אין אן אָרגאניזאציע, אויב זיי האָבן באשלאָסן צו ווערן מיטגלידער פון דער פּארטיי. פאר דיסציפּלין און אָרגאניזאציע האָבן מורא אינדיווידואליסטיש־געשטימטע אינטעליגענטן, און זיי וועלן ווירקלאך פארבלײַבן אויסער דער פּארטיי. נאָר דאָס איז דאָך טאקע גוט, ווײַל די פּארטיי וועט פּטור ווערן פון אן אָנפלייץ פון ניט־שטאנדהאפטיקע עלעמענטן, אן אָנפלייץ, וועלכער האָט זיך באזונדערס פארשטארקט אצינד, אינם פּעריאָד, ווען עס הויבט זיך אָן אן אויפשטײַג פון דער בורזשואז־דעמאָקראטישער רעוואָלוציע.

„אויב איך זאָג, האָט לעניו געשריבן, אז די פּאַרטיי דאַרף זײַן אַ סומע (און ניט קיין איינפאַכע אַריטמעטישע סומע, נאָר אַ קאָמפּלעקס) פון אָרגאַניזאַציעס, איז... דריק איך אויס דערמיט אַבסאָליוט קלאָר און פּינקטלאַך מײַן וואונש, מײַן פאָדערונג, אז די פּאַרטיי, ווי דער פּאָרגעשריטענער אָטריאַד פונם קלאַס, זאָל מיט זיך פאָרשטעלן אַזוינס, וואָס איז ווי ווײַט מעגלאַך מער אָרגאַניזירט, אז די פּאַרטיי זאָל אויפנעמען אין זיך בלויז אַזוינע עלעמענטן, וואָס דערלאָזן כאָטש אַ מינימום אָרגאַניזירטקײַט..." (לעניו, ב. VI, ז. 203, רוסיש).

און ווײַטער:

„אויפן וואָרט פּאַרטיידיקט מאַרטאָוו פאָרמולע די אינטערעסן פון די ברייטע שיכטן פונם פּראָלעטאַריאַט; פאַקטיש וועט די דאָזיקע פאָרמולע דינען די אינטערעסן פון דער בורזשואַזער אינטעליגענץ, וואָס ווײַכט אויס פּראָלעטאַרישע דיסציפּלין און אָרגאַניזאַציע. קיינער וועט זיך ניט באַשליסן צו לייקענען, אז די אינטעליגענץ, ווי אַ באַזונדערער שיכט פון די מאָדערנע קאַפּיטאַליסטישע געזעלשאַפטן, ווערט כאַראַקטעריזירט, אין אַלגעמיין און אינגאַנצן גענומען, גראָד מיט אינדיווידואַליזם און מיט דער אומפעייאיקײַט צו דיסציפּלין און אָרגאַניזאַציע" (דאָרטן, ז. 212).

און נאָך:

„דער פּראָלעטאַריאַט האָט קיין מורא ניט פאַר אָרגאַניזאַציע און דיסציפּלין... דער פּראָלעטאַריאַט וועט זיך ניט נעמען זאָרגן וועגן דעם, אז די הערן פּראָפעסאָרן און גימנאַזיסטן, וואָס ווילן ניט אַרײַנטרעטן אין אַן אָרגאַניזאַציע, זאָלן אָנערקענט ווערן ווי פּאַרטיי-מיטגלידער פאַר דער אַרבעט אונטערן קאָנטראָל פון אַן אָרגאַניזאַציע... ניט דעם פּראָלעטאַריאַט, נאָר אייניקע אינטעליגענטן אין אונזער פּאַרטיי פעלט זעלבסטדערציאונג אין גײַסט פון אָרגאַניזאַציע און דיסציפּלין" (דאָרטן, ז. 307).

3) די פּאַרטיי איז ניט פּשוט אַן אָרגאַניזירטער אָטריאַד, נאָר די „העכסטע פאָרם פון אָרגאַניזאַציע" צווישן אַלע אַנדערע אָרגאַניזאַציעס פונם אַרבעטער-קלאַס, אַן אָרגאַניזאַציע, וואָס איז באַרופן אָנצופירן מיט אַלע איבעריקע אָרגאַניזאַציעס פונם אַרבעטער-קלאַס. די פּאַרטיי, ווי די העכסטע פאָרם פון אָרגאַניזאַציע, וואָס באַשטייט פון די בעסטע מענטשן פונם קלאַס, וועלכע זײַנען באַוואָפנט מיט דער פּאָרגעשריטענער טעאָריע, מיטן וויסן די געזעצן פון קלאַסנקאַמף און מיט דער דערפאַרונג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג, האָט אַלע מעגלאַכקײַטן אָנצופירן — און איז מחויב אָנצופירן — מיט אַלע אַנדערע אָרגאַניזאַציעס פונם אַרבעטער-קלאַס. די שטרעבונג פון די מענשעוויקעס צו פאַרמינערן און אַראָפּזעצן די אָנפירנדיקע

ראָלע פון דער פּאַרטיי פירט צו אַן אָפּשוואַכונג פון אַלע אַנדערע אָרגאַניזאַציעס פונם פּראָלעטאַריאַט, וואָס ווערן אָנגעפירט פון דער פּאַרטיי, — דאָס הייסט, — צו אַן אָפּשוואַכונג און אַנטוואָפענונג פונם פּראָלעטאַריאַט, ווײַל „בײַם פּראָלעטאַריאַט איז ניטאָ קיין אַנדער געווער אין קאַמף פאַר דער מאַכט, חוץ אָרגאַניזאַציע" (דאָרטן, ז. 328).

4) די פּאַרטיי איז אַ פ א ר ק ע ר פּ ע ר ו נ ג פ ו ן ד ע ר פ א ר ב י נ ד ו נ ג פונם פאָרגעשריטענעם אָטריאַד פונם אַרבעטער־קלאַס מ י ט ד י מ י ל י א ָנ י ק ע מ א ס ן פ ו נ ם א ר ב ע ט ע ר ־ ק ל א ס. אַ ווי ווײַט בעסטער פאָרגעשריטענער אָטריאַד די פּאַרטיי זאָל ניט זײַן און ווי ווײַט גוט אָרגאַניזירט זי זאָל ניט זײַן, קאָן זי דאָך ניט לעבן און זיך אַנטוויקלען אָן פאַרבינדונגען מיט די אומפּאַרטייאישע מאַסן, אָן דער פאַרמערונג פון די דאָזיקע פאַרבינדונגען, אָן דער פאַרפעסטיקונג פון די דאָזיקע פאַרבינדונגען. אַ פּאַרטיי, וואָס האָט זיך אײַנגעשלאָסן אין זיך אַליין, וואָס האָט זיך אָפּגעזונדערט פון די מאַסן און האָט פאַרלאָרן אָדער אפילו אָפּגעשוואַכט די פאַרבינדונגען מיט איר קלאַס, — מוז פאַרלירן דעם צוטרוי און די אונטערשטיצונג פון די מאַסן, — הייסט עס — זי מוז אומפאַרמײַדלאַך אומקומען. כדי צו לעבן מיט אַ פולן לעבן און אַנטוויקלען זיך, דאַרף די פּאַרטיי פאַרמערן די פאַרבינדונגען מיט די מאַסן און זיך דערשלאָגן דעם צוטרוי פון די מיליאָניקע מאַסן פון איר קלאַס.

„כדי צו זײַן אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פ א ר ט י י, האָט לענין געזאָגט, דאַרף מען זיך דערשלאָגן די א ו נ ט ע ר ש ט י צ ו נ ג גראָד פונם ק ל א ס" (דאָרטן, ז. 208).

5) כדי ריכטיק פונקציאָנירן און פּלאַנמעסיק אָנפירן מיט די מאַסן, — דאַרף די פּאַרטיי זײַן אָרגאַניזירט אויף די יסודות פון צ ע נ ט ר א ל י ז ם, מיט אַן איינהײַטלאַכן סטאַטוט, מיט אַן איינהײַטלאַכער פּאַרטיי־דיסציפּלין, מיט אַן איינהײַטלאַכן אָנפירנדיקן אָרגאַן בראָש, אין פערזאָן פונם פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר, און אין דער צײַט צווישן די צוזאַמענפאָרן — אין פערזאָן פונם צ.ק. פון דער פּאַרטיי, מיט אונטערוואַרפן זיך מצד דער מינדערהײַט דער מערהײַט, מצד באַזונדערע אָרגאַניזאַציעס — דעם צענטער, מצד די נידעריקערע אָרגאַניזאַציעס — די העכערע. אָן די דאָזיקע באַדינגונגען קאָן די פּאַרטיי פונם אַרבעטער־קלאַס ניט זײַן קיין ווירקלאַכע פּאַרטיי, קאָן ניט אויספילן אירע אויפגאַבעס פון אָנפירן מיטן קלאַס.

פאַרשטייט זיך, אַז איבער דער אומלעגאַלער עקזיסטענץ פון דער פּאַרטיי אין די באַדינגונגען פון דער צאַרישער זעלבסטהערשונג האָבן די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס אין יענער צײַט ניט געקאָנט געבויט ווערן אויפן יסוד פון געווײלטקײַט פון אונטן, מחמת דעם איז די פּאַרטיי געווען געצוואונגען צו האָבן אַ שטרענג־קאָנספּיראַטיוון כאַראַקטער. לענין האָט אָבער געהאַלטן, אַז אָט די צ ײַ ט ווײַ ל י ק ע דערשײַנונג אינם לעבן פון אונזער פּאַרטיי וועט אָפּפאַלן

באלד פון די ערשטע טעג, ווי עס וועט ליקווידירט ווערן דער צאריזם, ווען די פארטיי וועט ווערן אן אָפענע, א לעגאלע, און די פארטיי-אָרגאניזאציעס וועלן זיך בויען אויף די יסודות פון דעמאָקראטישע וואלן, אויף די יסודות פון דעמאָקראטישן צענטראליזם.

„פריצער, האָט לענין געשריבן, איז אונזער פארטיי ניט געווען קיין אָרגאניזירט פאָרמעל גאנצעס, נאָר בלויז א סומע פון באזונדערע גרופּעס; דעריבער האָבן קיין אנדערע באציאונגען צווישן די דאָזיקע גרופּעס, אויסער אידייאישער אויפווירקונג, אפילו ניט געקאָנט זײַן. איצט זײַנען מיר געוואָרן אן אָרגאניזירטע פארטיי, און דאָס באטײַט טאקע די שאפונג פון מאכט, די פארוואנדלונג פונם אויטאָריטעט פון אידייען אין אן אויטאָריטעט פון מאכט, דאָס באטײַט דאָס אונטערוואַרפן זיך מצד די נידעריקערע פארטייאישע אינסטאנצן די העכערע“ (לענין, ב. VI, ז. 291, רוסיש).

באשולדיקנדיק די מענשעוויקעס אין אָרגאניזאציאָנעלן ניהיליזם און פריצ'ישן אנארכיזם, וואָס דערלאָזט ניט איבער זיך קיין מאכט פון דער פארטיי און פון איר דיסציפּלין, האָט לענין געשריבן:

„דעם רוסישן ניהיליסט איז אָט דער פריצ'ישער אנארכיזם באזונדערס אייגנטימלאך. די פארטיי-אָרגאניזאציע דאכט זיך אים אויס ווי א משונה'דיקע „פאבריק“, דאָס אונטערוואַרפן זיך מצד א טייל דעם גאנצן און מצד דער מינדערהײַט דער מערהײַט שטעלט זיך אים פאָר ווי „פארקנעכטונג“... די ארבעטס-צעטיילונג אונטער דער אָנפירונג פון א צענטער רופט בײַ אים ארויס טראגיקאָמישע גװיאָמערן קעגן דער פארוואנדלונג פון מענשן אין „רעדעלאך און שרײַפעלאך“ (דערבײַ רעכנט זיך פאר א באזונדערס מערדערישן מין פון דער דאָזיקער פארוואנדלונג דאָס פארוואנדלען רעדאקטאָרן אין מיטארבעטער), דאָס דערמאָנען וועגן דעם אָרגאניזאציאָנעלן סטאטוט פון דער פארטיי רופט ארויס א פאראכטונגס-גרימאסע און א ביטול'דיקע (אויפן אדרעס פון די „פאָרמאליסטן“) באמערקונג, אז מע וואָלט געקאָנט גאָר אָן א סטאטוט“ (דאָרטן, ז. 310).

6) די פארטיי, אויב זי וויל אײַנהיטן די איינהײַט פון אירע רייען, דארף זי אין איר פּראקטיק דורכפירן אן איינהײַטלאכע פּראָלעטארישע דיסציפּלין, וואָס איז א לצאיינס אָבליגאטאָריש פאר אלע פארטיי-מיטגלידער, סײַ פאר די לידערס, סײַ פאר די פּשוט'ע מיטגלידער. דעריבער דארף אין דער פארטיי ניט זײַן קיין אײַנטיילונג אויף „אויסדערוויילטע“, וואָס פאר זיי איז די דיסציפּלין ניט אָבליגאטאָריש, און אויף „ניט-אויסדערוויילטע“, וועלכע זײַנען מחויב אונטערצוואַרפן זיך דער דיסציפּלין. אָן דעם דאָזיקן תנאי קאָנען ניט אײַנגעהיט ווערן די גאנצקײַט פון דער פארטיי און די איינהײַט פון אירע רייען.

„די פּוּלסטע אָפּווענקײט, האָט לענין געשריבן, פון ראַציאָנע־לע אַרגומענטן קעגן דער רעדאַקציע, וואָס איז באַשטימט געוואָרן דורכן צוזאַמענפאָר, ווערט ביי מאַרטאָוון און קאָמפּאַניע בעסער פון אַלץ איליוסטרירט מיט זייער אייגן ווערטל: „מיר זיינען ניט קיין לייב־אייגענע!"... די פּסיכאָלאָגיע פון דעם בורזשואזן אינטעליגענט, וועלכער פאַררעכנט זיך צו די „אויסדערוויילטע נשמות", וואָס שטייען העכער פון מאַסן־אָרגאַניזאַציע און מאַסן־דיסציפּלין, טרעט דאָ אַרויס זעלטן בולט... דעם אינטעליגענטישן אינדיווידואַליזם... ווײַזט זיך אויס יעט־ווידע פּראָלעטאַרישע אָרגאַניזאַציע און דיסציפּלין ווי לײַבאייגנ־טום־רעכט" (דאָרטן, ז. 282).

און ווײַטער:

„אין דעם ערך, ווי עס ווערט אויסגעבילדעט ביי אונז אַן עכטע פּאַרטיי, דאַרף דער באַוואוסטזיניקער אַרבעטער זיך אויסלערנען אונטער־שיידן צווישן דער פּסיכאָלאָגיע פון אַ קריגער פון דער פּראָלעטאַרישער אַרמיי און דער פּסיכאָלאָגיע פון אַ בורזשואזן אינטעליגענט, וועלכער בראַווירט מיט דער אַנאַרכישער פראַזע; ער דאַרף זיך אויסלערנען פּאָ־דערן, אַז ניט בלויז די פּשוט'ע, נאָר אויך די „מענטשן פון אויבן־אָן" זאָלן אויספילן די פליכטן פון אַ פּאַרטיי־מיטגליד" (דאָרטן, ז. 312).

אונטערצײַענדיק די סך־הכל'ען צום אַנאַליז פון די מיינונגס־פאַרשיידנהייטן און קוואַליפיצירנדיק די פּאָזיציע פון די מענשעוויקעס ווי „אָפּאָרטוניזם אין אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן", האָט לענין געהאַלטן, אַז איינע פון די הויפּט־זינד פונם מענשעוויזם איז דאָס ניט־דערשאַצן די באַדײַטונג פון דער פּאַרטייאישער אָרגאַניזאַציע, אַלס געווער פונם פּראָלעטאַריאַט אין זײַן קאַמף פאַר זײַן באַפרײַאונג. די מענשעוויקעס האָבן געהאַלטן, אַז די פּאַרטייאישע אָרגאַני־זאַציע פונם פּראָלעטאַריאַט האָט ניט קיין ערנסטע באַדײַטונג פאַרן זיג פון דער רעוואָליוציע. להפוך די מענשעוויקעס האָט לענין געהאַלטן, אַז בלויז די אידייאישע פאַראייניקונג פונם פּראָלעטאַריאַט איז ניט־גענוג פאַר אַ זיג, — כדי צו זיגן, איז נויטיק „פאַרפעסטיקן" די אידייאישע אייניקייט „מיט מאַטעריעלער אָרגאַניזאַציע־אייניקייט" פונם פּראָלעטאַריאַט. לענין האָט געהאַלטן, אַז נאָר ביי דעם דאָזיקן באַדינג קאָן דער פּראָלעטאַריאַט ווערן אַן אומבאַזיגבאַרע קראַפט.

„ביי דעם פּראָלעטאַריאַט, האָט לענין געשריבן, איז ניטאָ קיין אַנ־דער געווער אין קאַמף פאַר דער מאַכט, חוץ אָרגאַניזאַציע. ווערנדיק צעאייניקט דורך דער הערשאַפט פון דער אַנאַרכישער קאָנקורענץ אין דער בורזשואזער וועלט, צוגעדריקט פון דער געצוואונגענער אַרבעט פאַרן קאַפּיטאַל, כסדר אָפּגעוואָרפן „אויפן דעק" פון פולשטענדיקן דלות, פאַרווילדעוועטקייט און דעגענערירונג, קאָן דער פּראָלעטאַריאַט ווערן און ער וועט אומפאַרמײַדלאַך ווערן אַן אומבאַזיגבאַרע קראַפט

נאָר אדאנק דעם, וואָס די אידייאישע פאראייניקונג זײַנע דורך די פּרינציפּן פונם מארקסיזם ווערט פארפעסטיקט דורך דער מאטעריעלער אייגהײַטלאכקײַט פון אָרגאניזאציע, וואָס באהעפט די מיליאָנען ארבעטנדיקע אין אן ארמיי פונם ארבעטער-קלאס. קעגן דער דאָזיקער ארמיי וועט ניט אײַנשטיין ניט די אויסגעעלטערטע מאכט פון דער רוסישער זעלבסטהערשונג, ניט די אויסגעעלטערט ווערנדיקע מאכט פונם צווישנפעלקערלאכן קאפּיטאל" (*לענין*, ב. VI, ז. 328, רוסיש).

מיט די דאָזיקע גביא'ישע ווערטער פארענדיקט לענין זײַן בוך.

אָט דאָס זײַנען די אָרגאניזאציאָנעלע גרונט-הנחות, וואָס לענין האָט אנטוויקלט אין זײַן בארימטן בוך „א טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק".

די באדײַטונג פון דעם דאָזיקן בוך באשטייט פריער פון אלץ דערין, וואָס ער האָט פארטיידיקט די פארטייאישקײַט קעגן דער קרײַזלערײַ און די פארטיי קעגן די דעזאָרגאניזאטאָרן, האָט צעשמעטערט דעם מענשעוויסטישן אָפּאָרטוניזם אין די אָרגאניזאציאָנעלע פראגן און האָט געלייגט די אָרגאניזאציאָנעלע יסודות פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי.

דערמיט אָבער שעפּט זיך ניט אויס די באדײַטונג פון בוך. זײַן היסטאָרישע באדײַטונג באשטייט דערין, וואָס אין אים האָט לענין דער ערשטער אין דער געשיכטע פונם מארקסיזם פאנאנדערגעארבעט די *לערע וועגן דער פארטיי*, אלס דער אָנפירנדיקער *אָרגאניזאציע* פונם פּראָלעטאריאט, אלס גרונט-*געווער* אין די הענט פונם פּראָלעטאריאט, אָן וועלכן עס איז ניט מעגלאך צו זיגן אין קאמף פאר דער פּראָלעטארישער דיקטאטור.

די פארשפּרייטונג פון לענינס בוך „א טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק" צווישן די פארטיי-טוער האָט געבראכט דערצו, אז די מערהײַט אָרטיקע אָרגאניזאציעס האָט זיך באהעפט ארום לענינען.

נאָר וואָס ענגער די אָרגאניזאציעס האָבן זיך באהעפט ארום די באָלשעוויקעס, אלץ פארביטערטער האָבן זיך אויפגעפירט די מענשעוויסטישע לידערס.

זומער 1904-טן יאָר האָבן די מענשעוויקעס פארכאַפּט די מערהײַט אינם צ.ק., אדאנק דער הילף פון פּלעכאנאָוון און דעם פארראט פון צוויי דעמאָראליזירטע באָלשעוויקעס, קראסין און נאָסקאָוו. ס'איז קלאָר געווען, אז די מענשעוויקעס פירן די זאך צו א שפּאלטונג. דאָס פארלירן די „איסקרא" און דעם צ.ק. האָט געשטעלט די באָלשעוויקעס אין א שווערער לאגע. עס איז נויטיק געווען צו אָרגאניזירן אן אייגענע באָלשעוויסטישע צײַטונג. עס איז נויטיק געווען צו אָרגאניזירן א נײַעם — דעם דריטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי, כדי צו שאפן א נײַעם צ.ק. פון דער פארטיי און אָפּפארטיקן זיך מיט די מענשעוויקעס.

פאר דער דאָזיקער זאך האָט זיך גענומען לענין, האָבן זיך גענומען די באָלשעוויקעס.

די באָלשעוויקעס האָבן גענומען פירן א קאמף פאר צונויפרופן דעם דריטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי. אין אויגוסט 1904־טן יאָר איז אין דער שווייץ אונטער לעניגס אָנפירונג פאָרגעקומען א בעראטונג פון 22 באָל־שעוויקעס. די דאָזיקע בעראטונג האָט אָנגענומען א ווענדונג „צו דער פאר־טיי“, וואָס איז געוואָרן פאר די באָלשעוויקעס א פראָגראם פון קאמף פאר צונויפרופן דעם דריטן צוזאמענפאָר.

אויף דריי געגנט־קאָנפערענצן פון די באָלשעוויסטישע קאָמיטעטן (אויף דער דרום'דיקער, קאווקאזער און צפון'דיקער) איז אויסגעוויילט געוואָרן א ביו־ראָ פון די קאָמיטעטן פון דער מערהייט, און זי האָט גענומען פירן א פראק־טישע צוגרייטונג צום דריטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי.

דעם 4־טן יאנואר 1905־טן יאָר איז דערשינען דער ערשטער נומער פון דער באָלשעוויסטישער צייטונג „ווּפעריאָד“ (פאָראויס).

אזויארום האָבן זיך אין דער פארטיי אויסגעבילדעט צוויי אָפּגעזונדערטע פראקציעס, באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס, מיט אייגענע צענטערס, מיט איי־גענע פרעסע־אָרגאנען.

קורצע אויספירן.

אינם פעריאָד פון די יאָרן 1901—1904 וואקסן און פארשטארקן זיך אין רוסלאנד אויפן יסוד פונם וואוקס פון דער רעוואָליוציאָנערער ארבעטער־באוועגונג די מארקסיסטישע סאָציאַל־דעמאָקראטישע אָרגאניזאציעס. אין איינ־געשפארטן פרינציפּיעלן קאמף קעגן די „עקאָנאָמיסטן“ זיגט די רעוואָליוציאָ־נערע ליניע פון דער לעניגישער „איסקרא“; עס ווערן בייגעקומען די אידיי־אישע צעשפּליטערטקייט און „קוסטארערײַ“.

די „איסקרא“ פארבינדט צווישן זיך די אָפּגעזונדערטע סאָציאַל־דעמאָקרא־טישע קרייזלאך און גרופּעס און גרייט צו דעם צווייטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי. אויפן צווייטן צוזאמענפאָר אין יאָר 1903 האָט זיך אויסגעבילדעט די רוסלענדישע סאָציאַל־דעמאָקראטישע ארבעטער־פארטיי; עס זיינען אָנגע־נומען געוואָרן די פראָגראם, דער סטאטוט פון דער פארטיי, עס זיינען גע־שאפן געוואָרן די צענטראלע אָנפירנדיקע אָרגאנען פון דער פארטיי.

אין קאמף, וואָס איז פאָרגעקומען אויפן צווייטן צוזאמענפאָר, פארן ענד־גילטיקן זיג פון דער איסקראָווישער ריכטונג קומען אויף אינעווייניק אין דער ר.ס.ד.א.פּ. צוויי גרופּעס. די גרופּע באָלשעוויקעס און די גרופּע מענשעוויקעס.

די הויפּט־מיינונגס־פארשיידנהייטן צווישן די באָלשעוויקעס און מענשע־וויקעס נאָכן צווייטן צוזאמענפאָר וויקלען זיך פאנאנדער איבער די אָרגאני־זאציאָנעלע פראגן.

די מענשעוויקעס דערנעענטערן זיך מיט די „עקאָנאָמיסטן“ און פארנעמען זייער אָרט אין דער פארטיי. דער אָפּאָרטוניזם פון די מענשעוויקעס רופט

זיך דערווײַל אָפּ אין געביט פון די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן. די מענשעוויקעס זײַנען קעגן א רעוואָליוציאָנערער קאַמפּס־פּאַרטיי פון לעניניש טיפּ. זיי זײַנען פאר א צעשוואָומענער, נים־אָרגאַניזירטער, עקיסטישער פּאַרטיי. זיי פירן א ליניע פון שפּאַלטונג אין דער פּאַרטיי. מיט פּלעכאַנאָווס הילף פאַרכאַפּן זיי די „איסקרא" און דעם צ.ק., אויסנוצנדיק די דאָזיקע צענטערס פאר זייערע שפּאַלטונגס־צילן.

זעענדיק די געפאר פון א שפּאַלטונג מצד די מענשעוויקעס, נעמען די באָלשעוויקעס אָן מאָס־מיטלען אײַנצוצווימען די שפּאַלטער; זיי מאָביליזירן די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס פאר צונויפרופן דעם דריטן צוזאַמענפאָר, גיבן ארויס זייער צײַטונג „וופּעריאָד".

אזויארום איז ערב דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע, אינם פעריאָד פון דער זיך שוין אָנגעהויבענער רוסיש־יאַפּאַנישער מלחמה טרעטן ארויס די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס, ווי אָפּגעזונדערטע איינע פון דער אנדערער פּאָליטישע גרופּעס.

קאַפּיטל III

די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס אינם פעריאָד פון דער רוסיש־יאַפּאַנישער מלחמה און פון דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע.

(די יאָרן 1904—1907).

1. די רוסיש־יאַפּאַנישע מלחמה. דער ווײַטערדיקער אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג אין רוסלאַנד. די שטרײַקס אין פּעטערבורג. די דעמאָנסטראַציע פון די אַרבעטער בײַם ווינטער־פּאַלאַץ דעם 9־טן יאַנואַר 1905־טן יאָר. די צעשיסונג פון דער דעמאָנסטראַציע. דער אָנהייב פון דער רעוואָליוציע.

פונם סוף XIX יאָרהונדערט האָבן די אימפּעריאַליסטישע מלוכות אָנגעהויבן א פאַרשטאַרקטן קאַמף פאַר דער הערשאַפט אויפן שטילן אָקעאַן, פאַר צעטיילן כינע. אין דעם דאָזיקן קאַמף האָט זיך באַטייליקט אויך דאָס צאַרישע רוסלאַנד. אין יאָר 1900 האָט דאָס צאַרישע מיליטער צוזאַמען מיטן יאַפּאַנישן, דײַטשישן, ענגלישן, פראַנצויזישן מיט אומדערהערטער אכזריות דערשטיקט אין כינע דעם פאָלקס־אויפשטאַנד, וועלכער איז געווען מיט זײַן שאַרף געצילט קעגן די אויסלענדער—אימפּעריאַליסטן. פריער נאָך האָט די צאַרישע רעגירונג געצוואונגען כינע איבערצוגעבן רוסלאַנד דעם ליאַאָדונער האַלבאינזל מיט דער פעסטונג פּאָרט־אַרטור. רוסלאַנד האָט זיך דערשלאָגן דאָס רעכט צו בויען אײַזנבאַנען אויף דער כינעזישער טעריטאָריע. עס איז אויסגעבויט געוואָרן אן אײַזנבאַן אין צפון־מאַנדזשוריע — די כינעזישע מזרח־אײַזנבאַן (ק.וו.זש.ד.) און עס איז אַרײַנגעפירט געוואָרן רוסיש מיליטער צו באַשיצן זי. צפון־מאַנדזשוריע איז אַרונטערגעפאַלן אונטער דער מיליטערישער אָקופּאַציע פונם צאַרישן רוסלאַנד. דער צאַריזם האָט זיך גענומען צושאַרן צו קאָרייע. די רוסישע בורזשואַזיע האָט געבויט פּלענער צו שאַפן א „זשאָלטאָראָסיע“ (געל־רוסלאַנד) אין מאַנדזשוריע.

אין זײַנע פאַרכאַפּונגען אויפן ווײַטן מזרח האָט זיך דער צאַריזם צוזאַמענגעשטויסן מיט אן אַנדער רויבער — מיט יאַפּאַניע, וועלכע איז גיך פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אן אימפּעריאַליסטיש לאַנד און האָט אויך געשטרעבט

523—5

צו פאַרכאַפּונגען אויפן אזיאַטישן קאָנטינענט, אין דער ערשטער ריי אויפן חשבון פון כינע. יאפּאַניע האָט, פונקט ווי דאָס צארישע רוסלאנד, געשטרעבט צונעמען פאַר זיך קאָרייע און מאנדזשוריע. יאפּאַניע האָט שוין דעמאָלט געטרוימט צו פאַרכאַפּן סאַכאַלין און דעם ווייטן מזרח. ענגלאנד, וואָס האָט מורא געהאַט פאַר דער פאַרשטאַרקונג פון צארישן רוסלאנד אויפן ווייטן מזרח, איז געהיים געווען אויפן צד פון יאַפּאַניע. עס האָט געריפּט א רוסיש־יאפּאַנישע מלחמה. צו דער דאָזיקער מלחמה איז די צארישע רעגירונג געשטויסן געוואָרן דורך דער גרויס־בורזשואזיע, וואָס האָט געזוכט נייע מערק, און דורך די אממערסטן רעאקציאָנערע שיכטן פּריצים.

ניט ווארטנדיק ביז די צארישע רעגירונג וועט דערקלערן מלחמה, האָט יאפּאַניע די ערשטע אָנגעהויבן די מלחמה. האָבנדיק א גוטע אויסשפּירונג אין רוסלאנד, האָט יאפּאַניע אויסגערעכנט, אז אין דעם דאָזיקן קאַמף וועט זי האָבן ניט קיין צוגעגרייטן קעגנער. אין יאנואר 1904־טן יאָר איז יאפּאַניע אומגעריכט, ניט דערקלערנדיק קיין מלחמה, אָנגעפאלן אויף דער רוסישער פעסטונג פּאָרט־ארטור און האָט פאַרשאַפט דעם רוסישן פלאָט, וואָס האָט זיך געפונען אין פּאָרט־ארטור, ערנסטע פארלוסטן.

אָט אזוי האָט זיך אָנגעהויבן די רוסיש־יאפּאַנישע מלחמה.

די צארישע רעגירונג האָט אויסגערעכנט, אז די מלחמה וועט איר העלפן צו פאַרפעסטיקן איר פּאָליטישע לאגע און אָפּשטעלן די רעוואָלוציע. אירע אויסרעכענונגען האָבן זיך אָבער ניט באַרעכטיקט. די מלחמה האָט נאָך מער צעטרייסלט דעם צאריזם.

שלעכט באוואָפנט און שלעכט געשולט, אָנגעפירט פון טאלאנטלאָזע און פאַרקויפטע גענעראלן, האָט די רוסישע ארמיי אָנגעהויבן ליידן איין מפּלה נאָך דער אנדערער.

פון דער מלחמה האָבן זיך אָנגעלעבט די קאפּיטאַליסטן, טשינאָווניקעס, גענעראלן. ארום און ארום האָט געהערשט גנבה. דאָס מיליטער איז באַזאָרגט געוואָרן שלעכט. ווען עס פלעגן אויספעלן הארמאַטן־קוילן (סנאַריאדן), פלעגט די ארמיי ווי פון חוזק וואגנס באקומען וואגאָנעס מיט הייליקע בילדער (איקאָנעס). די סאָלדאטן פלעגן זאָגן מיט פארביטערונג: „די יאפּאַנער שלאָגן אונז מיט סנאריאדן, און מיר זיי — מיט איקאָנעס“. אָנשטאָט אריבערצופירן די פאַרוואונדעטע, האָבן ספּעציעלע צוגן ארויסגעפירט דאָס פאַרמעגן, וואָס די צארישע גענעראלן האָבן אָנגערויבט.

די יאפּאַנער האָבן באלאגערט און נאָכדעם איינגענומען די פעסטונג פּאָרט־ארטור. געבראַכט דער צארישער ארמיי א ריי מפּלות, האָבן זיי זי אונטער מוקדען צעשמעטערט. די דרייהונדערט־טויזנטקעפּיקע צארישע ארמיי האָט אין דער דאָזיקער שלאַכט פאַרלאָרן ביז 120 טויזנט מאַן געהארגעטע, פאַרוואונדעטע, געפאנגענע. גלייך נאָך דעם זיינען אינם צוזאַמער דורכגום געקומען די פולשטענדיקע צעשמעטערונג און אומקום פונם צארישן פלאָט, וועל־

בער איז געשיקט געוואָרן פון באַלטישן ים צו הילף דעם באַלאַגערטן פּאָרט־אַרטור. די מפּלה ביי צוסימאַ האָט באַטייט אַ פולשטענדיקע קאַטאַסטראָפע: פון צוואַנציק קריגס־שיפן, וואָס דער קייסער האָט געשיקט, זיינען דרייצן דערטרונקען און פאַרניכטעט געוואָרן, פיר זיינען גענומען געוואָרן אין געפאַנגענשאַפט. דאָס צאַרישע רוסלאַנד האָט ענדגילטיק פאַרשפּילט די מלחמה.

די צאַרישע רעגירונג איז געווען געצוואונגען צו שליסן אַ שענדלאַכן שלום מיט יאַפּאָניע. יאַפּאָניע האָט פאַרכאַפּט קאָרייע, צוגענומען ביי רוסלאַנד פּאָרט־אַרטור און אַ העלפט סאַכאַלין.

די פאָלקס־מאַסן האָבן ניט געוואָלט די דאָזיקע מלחמה און האָבן פאַרשטאַנען איר שעדלאַכקייט פאַר רוסלאַנד. פאַר דער אָפּגעשטאַנענקייט פונם צאַרישן רוסלאַנד האָט דאָס פאָלק טייער באַצאָלט.

די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס האָבן זיך פאַרשיידן באַצויגן צו דער דאָזיקער מלחמה.

די מענשעוויקעס, דערונטער טראָצקי, האָבן זיך אַראָפּגעקייקלט אויף די פּאָזיציעס פון באַשיצלעריי, דאָס הייסט, פון פאַרטיידיקן דאָס „פאָטערלאַנד" פונם קייסער, פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן.

לענין און די באָלשעוויקעס האָבן, פאַרקערט, געהאַלטן, אַז די מפּלה פון דער צאַרישער רעגירונג אין אָט דער רויבערישער מלחמה איז נוצלאַך, ווייל זי וועט ברענגען צו דער אָפּשוואַכונג פונם צאַריזם און צו דער פאַרשטאַרקונג פון דער רעוואָליוציע.

די מפּלות פונם צאַרישן מיליטער האָבן אויפגעדעקט פאַר די ברייטסטע פאָלקס־מאַסן די צעפוילטקייט פונם צאַריזם. דער האַס צום צאַריזם איז אין די פאָלקס־מאַסן מיט יעדן טאָג געוואַקסן. דאָס פאַלן פון פּאָרט־אַרטור איז דער אָנהויב פונם פאַלן פון דער זעלבסטהערשונג, האָט לענין געשריבן.

דער קייסער האָט געוואָלט מיט דער מלחמה דערשטיקן די רעוואָליוציע. דערשלאָגן האָט ער זיך דעם היפּוך. די רוסיש־יאַפּאַנישע מלחמה האָט פאַרשנעלערט די רעוואָליוציע.

אינם צאַרישן רוסלאַנד איז דער קאַפּיטאַליסטישער דרוק פאַרשטאַרקט געוואָרן דורכן דרוק פונם צאַריזם. די אַרבעטער האָבן געליטן ניט בלויז פון דער קאַפּיטאַליסטישער עקספּלואַטאַציע, פון קאַטאָרזשנער אַרבעט, נאָר אויך פון דער רעכטלאָזיקייט פונם גאַנצן פאָלק. דעריבער האָבן די באַוואוסטזיניקע אַרבעטער געשטרעבט צו שטעלן זיך בראש פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג פון אַלע דעמאָקראַטישע עלעמענטן פון שטאָט און דאָרף קעגן דעם צאַריזם. דאָס פויערטום האָט זיך געשטיקט פון ערדלאָזיקייט, פון די פּילצאָליקע רעשטלאַך פון לייבאייגנטום; עס איז געווען פאַרקנעכטעט ביים פּריץ און באַלעגוף. די פעלקער, וואָס האָבן באַוואוינט דאָס צאַרישע רוסלאַנד, האָבן געקרעכצט אונטער אַ דאָפּלטן דרוק — פון זייערע אייגענע און פון

די רוסישע פּריצים און קאַפּיטאַליסטן. דער עקאָנאָמישער קריזיס פון די יאָרן 1903—1900 האָט פאַרשטאַרקט די פּלאָגן פון די אַרבעטנדיקע מאַסן; די מלחמה האָט די דאָזיקע פּלאָגן נאָך מער פאַרשאַרפט. די מפּלות אין דער מלחמה האָבן פאַרשטאַרקט אין די מאַסן דעם האַס צום צאַריזם. עס האָט אָנגעהויבן פּלאַצן דאָס געדולד ביים פאָלק.

ווי עס איז צו זען, זיינען סיבות פאַר אַ רעוואָלוציע געווען מער ווי גענוג.

אין דעצעמבער 1904-טן יאָר איז אונטער דער אָנפירונג פונם באַקוער קאָ־מיטעט באָלשעוויקעס דורכגעפירט געוואָרן אַ ריזיקער, גוט אָרגאַניזירטער שטרייק פון די באַקוער אַרבעטער. דער דאָזיקער שטרייק האָט זיך פאַרענ־דיקט מיטן זיג פון די אַרבעטער, מיט שליסן דעם ערשטן אין דער געשיכטע פון דער אַרבעטער־באַוועגונג אין רוסלאַנד קאָלעקטיוון אָפּמאַך צווישן די אַר־בעטער און די נאַפט־אינדוסטריעלער.

דער באַקוער שטרייק איז געווען דער אָנהויב פונם רעוואָלוציאָנערן אויפ־שטייג אין טראַנסקאַוקאַז און אין אַ רייִ ראַיאָנען פון רוסלאַנד.

„דער באַקוער שטרייק האָט געדינט אַלס סיגנאַל פון די רומפולע יאַנואַר־פעברואַר־אַרויסטרעטונגען אין גאַנץ רוסלאַנד“ (סטאַלין).

דער דאָזיקער שטרייק איז געווען אַ מין בליץ פאַר אַ געוויטער — ערב דעם גרויסן רעוואָלוציאָנערן שטורעם.

דער אָנהויב פונם רעוואָלוציאָנערן שטורעם זיינען געווען די געשעענישן פונם 9-טן (22-טן) יאַנואַר 1905-טן יאָר אין פּעטערבורג.

דעם 3-טן יאַנואַר 1905-טן יאָר האָט זיך אָנגעהויבן אַ שטרייק אויפן גרעסטן זאַוואָד פון פּעטערבורג—אויפן פּוטילאָווער (איצט קיראָווער זאַוואָד). דער דאָזיקער שטרייק האָט זיך אָנגעהויבן איבער דעם, וואָס מע האָט אָפּ־געזאָגט פונם זאַוואָד פיר אַרבעטער. דער שטרייק אויפן פּוטילאָווער זאַוואָד איז זיך שנעל צעוואַקסן; עס זיינען צו אים צוגעשטאַנען אַנדערע זאַוואָדן און פאַבריקן פון פּעטערבורג. דער שטרייק איז געוואָרן אַן אַלגעמיינער. די באַוועגונג איז גרויזאַם געוואַקסן. די צאַרישע רעגירונג האָט באַשלאָסן דער־שטיקן די באַוועגונג ביים סאַמע אָנהויב.

נאָך אין יאָר 1904, פאַר דעם פּוטילאָווער שטרייק, האָט די פּאָליציי גע־שאַפן מיט דער הילף פונם פּראָוואָקאַטאָר דעם גלח גאַפּאָן אירע אַן אָרגאַני־זאַציע צווישן די אַרבעטער — „סאָבראַניע רוסקיך פאַבריטשנאָ-זאַוואָדסקיך ראַבאָטשיך“ (פאַרזאַמלונג פון די רוסישע פאַבריק-זאַוואָדישע אַרבעטער). די דאָזיקע אָרגאַניזאַציע האָט געהאַט אירע אָפּטיילונגען אין אַלע ראַיאָנען פון פּעטערבורג. ווען עס האָט זיך אָנגעהויבן דער שטרייק, האָט דער גלח גאַפּאָן פאָרגעלייגט אויף די פאַרזאַמלונגען פון זיין געזעלשאַפט אַ פּראָוואָקאַטאָרישן פּלאַן: דעם 9-טן יאַנואַר זאָלן זיך אַלע אַרבעטער צונויפזאַמלען און אין אַ

פרידלאכער פּראָצעסיע מיט קלויסטער=פאָנען און צארישע פּאָרטרעטן זיך לאָזן גיין צום ווינטער=פּאלאץ און דערלאנגען דעם קייסער א פּעטיציע (א בקשה) וועגן זייערע נויטן. דער קייסער, הייסט עס, וועט ארויסגיין צום פאָלק, וועט אים אויסהערן און באפרידיקן זײַנע פאָדערונגען. גאפּאָן האָט זיך אונטערגענומען העלפן דער צארישער אָכראנקע: ארויסרופן א צעשיסונג פון די ארבעטער און דערטרינקען אין בלוט די ארבעטער=באוועגונג. נאָר דער פּאָליצייאישער פּלאן האָט זיך אויסגעקערעוועט קעגן דער צארישער רעגירונג.

די פּעטיציע איז באהאנדלט געוואָרן אויף ארבעטער=פארזאמלונגען; עס זײַנען אין איר ארײַנגעטראָגן געוואָרן אויסבעסערונגען און ענדערונגען. אויף די דאָזיקע פארזאמלונגען זײַנען ארויסגעטראָטן אויך באָלשעוויקעס, ניט אָנגערופנדיק זיך אָפן באָלשעוויקעס. אונטער זייער ווירקונג זײַנען אין דער פּעטיציע אײַנגעשלאָסן געוואָרן די פאָדערונגען וועגן פרײַהײַט פון פרעסע און וואָרט, וועגן פרײַהײַט פון ארבעטער=פאראיינען, וועגן צונויפרופן א גרינדונגס=פארזאמלונג אויף צו ענדערן די מלוכה=אָרדענונג פון רוסלאנד, וועגן גלײַכהײַט פון אלע פארן געזעץ, וועגן אָפּטיילן די קירך פון דער מלוכה, אָפּשטעלן די מלחמה, אײַנשטעלן אן 8=שעה'יקן ארבעטס=טאָג, איבערגעבן די ערד צו די פּויערים.

ארויסטרעטנדיק אויף די דאָזיקע פארזאמלונגען, האָבן די באָלשעוויקעס אויפגעוויזן די ארבעטער, אז פרײַהײַט קאָן מען זיך ניט דערשלאָגן דורך ביטעס צום קייסער, נאָר מע קעמפט זי אויס מיט געווער אין די הענט. די באָלשעוויקעס האָבן געוואָרנט, אז מע וועט אין די ארבעטער שיסן. אָפּהאלטן די פּראָצעסיע צום ווינטער=פּאלאץ האָבן זיי אָבער ניט געקאָנט. א באדײַטנדיקער טייל ארבעטער האָט נאָך געגלויבט, אז דער קייסער וועט זיי העלפן. די באוועגונג האָט „מיט א קאָלאָסאלער קראפט ארומגעכאפּט די מאסן.

אין דער פּעטיציע פון די פּעטערבורגער ארבעטער איז געזאָגט געוואָרן:

„מיר, ארבעטער פון דער שטאָט פּעטערבורג, אונזערע פרויען, קינדער און הילפלאָזע זקנים — די עלטערן, זײַנען געקומען צו דיר, קייסער, זוכן אמת און שוץ. מיר זײַנען פאראָרעמט געוואָרן; מע אונטערדריקט אונז; מע באלעסטיקט אונז מיט האָרעוואניע איבער די כחות; מע איזדיעקעוועט זיך איבער אונז; מע האלט אונז ניט פאר קיין מענשן... האָבן מיר געדולדעט; נאָר מע שטויסט אונז אלץ ווייטער און ווײַטער אין תהום פון דלות, פון רעכטלאָזיקײַט און אומוויסן; עס שטיקן אונז דעספּאָטיזם און ווילקיר... עס עקט זיך דאָס געדולד. עס איז פאר אונז געקומען יענער שרעקלאכער מאָמענט, ווען עס איז בעסער שוין דער טויט, איידער עס זאָל דויערן ווײַטער די אומדערטרעגלאכע פּײַן..."

דעם 9=טן יאנואר 1905=טן יאָר גאנצפרי האָבן זיך די ארבעטער אוועק= געלאָזט צום ווינטער=פּאלאַץ, וואו עס האָט זיך דעמאָלט געפונען דער קיי= סער. די ארבעטער זיינען געגאנגען צום קייסער מיט גאנצע געזינדן — מיט די פרויען, קינדער און אלטע לייט, געטראָגן דעם קייסערס פּאָרטרעטן און קלויסטער=פּאָנען, געזונגען תפילות, געגאנגען אומבאוואָפנט. סך=הכל האָבן זיך פארזאמלט אויף די גאסן העכער 140 טויזנט מאן.

ניקאָלאי דער צווייטער האָט זיי באגעגנט אומפריינטלאך. ער האָט באַ= פוילן צו שיסן אין די אומבאוואָפנטע ארבעטער. העכער טויזנט ארבעטער זיינען דעם דאָזיקן טאָג דערהארגעט געוואָרן דורכן צארישן מיליטער, הע= כער 2 טויזנט זיינען פארוואונדעט געוואָרן. די פּעטערבורגער גאסן זיינען פארגאָסן געוואָרן מיט ארבעטער=בלוט.

די באָלשעוויקעס זיינען געגאנגען צוזאמען מיט די ארבעטער. פיל פון זיי זיינען דערהארגעט אָדער ארעסטירט געוואָרן. די באָלשעוויקעס האָבן דאָ גופא אויף די גאסן, וואָס זיינען געווען פארגאָסן מיט ארבעטער=בלוט, דערקלערט די ארבעטער, ווער עס איז דער שולדיקער פון אָט דער שוידערלאכער רציחה און וויאזוי מע דארף קעגן אים קעמפן.

דעם טאָג פון 9=טן יאנואר האָט מען אָנגעהויבן רופן „דער בלוטיקער זונטאג“. דעם 9=טן יאנואר האָבן די ארבעטער באקומען א בלוטיקע לעקציע. אין דעם דאָזיקן טאָג איז צעשאָסן געוואָרן דאָס גלויבן פון די ארבעטער אינם קייסער. זיי האָבן פארשטאנען, אז נאָר דורך קאמף קאָן מען זיך דערשלאָגן רעכט פאר זיך. שוין אָוונט־צו דעם 9=טן יאנואר האָט מען אין די ארבעטער= ראיאָנען גענומען בויען באריקאדן. די ארבעטער האָבן געזאָגט: „דער קייסער האָט אונז ארייַנגעקאטעוועט, נו — וועלן מיר אים אויך ארייַנקאטעווען!“

די שרעקלאכע ידיעה וועגן דער בלוטיקער רציחה פונם קייסער האָט זיך צעטראָגן אומעטום. צאָרן און האס האָבן ארומגעכאפּט דעם גאנצן ארבע= טער=קלאס, דאָס גאנצע לאנד. עס איז ניט געווען קיין איין שטאָט, וואו די ארבעטער זאָלן ניט האָבן געשטרייקט, ווי א צייכן פון פּראָטעסט קעגן דער רציחה פונם קייסער, אונ וואו זיי זאָלן ניט האָבן ארויסגעשטעלט קיין פּאָ= ליטישע פאָדערונגען. די ארבעטער זיינען איצט געגאנגען אויף דער גאס מיטן לאָזונג „נידער מיט דער זעלבסטהערשונג“. די צאָל שטרייקער האָט אין יאנואר דערגרייכט א ריזיקע ציפער — 440 טויזנט. פאר איין חודש האָבן געשטרייקט מער ארבעטער, איידער פארן גאנצן פאָריקן יאָרצענדליק. די ארבעטער=באַ= וועגונג האָט זיך אויפגעהויבן אויף א קאָלאָסאלער הויך.

אין רוסלאנד האָט זיך אָנגעהויבן די רעוואָליוציע.

2. די פּאָליטישע שטרייקס און דעמאָנסטראַציעס פון די אַרבעטער. דער אָנוואוקס פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג פון די פּויערים. דער אויפשטאַנד אויף דער פּאַנצער־שיף „פּאָ־טיאָמקין”.

נאָכן 9=טן יאַנואַר האָט דער רעוואָלוציאָנערער קאַמף פון די אַרבעטער אָנגענומען אַ מער שאַרפן, פּאָליטישן כאַראַקטער. פון עקאָנאָמישע שטרייקס און סאָלידאַריטעט=שטרייקס האָבן די אַרבעטער גענומען אַריבערגיין צו פּאָליטישע שטרייקס, צו דעמאָנסטראַציעס, און ערטערווייז — צו אַ באַוואָפנטן ווידערשטאַנד דעם צאַרישן מיליטער. אַ באַזונדערס עקשנות'דיקן און אָרגאַניזירטן כאַראַקטער האָבן די שטרייקס געהאַט אין די גרויסע שטעט, וואו עס זיינען געווען קאָנצענטרירט באַדייטנדיקע מאַסן אַרבעטער, — אין פּעטערבורג, מאָסקווע, וואַרשע, ריגע, באַקו. אין די ערשטע רייען פונם קעמפנדיקן פּראָלעטאַריאַט זיינען געגאַנגען די מעטאַליסטן. די פּאָרגעשריטענע אָטריאַדן אַרבעטער האָבן מיט זייערע שטרייקס פאַנאַנדערגעוויגט די ווייניקער באַוואוסטזיניקע שיכטן, אויפגעהויבן צום קאַמף דעם גאַנצן אַרבעטער=קלאַס. דער איינפלוס פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע איז גיך געוואַקסן.

די ערשטמאַיאיקע דעמאָנסטראַציעס זיינען אין אַ ריי ערטער באַגלייט געווען פון צוזאַמענשטויסן מיט דער פּאָליציי און מיטן מיליטער. אין וואַרשע זיינען אין רעזולטאַט פון צעשיסן די דעמאָנסטראַציע געווען עטלעכע הונדערט דערהאַרגעטע און פאַרוואונדעטע. אויף דער צעשיסונג אין וואַרשע האָבן די אַרבעטער, לויטן רוף פון דער פּוילישער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע, געענטפערט מיט אַן אַלגעמיינעם פּראָטעסט=שטרייק. אין פאַרלויף פון גאַנץ מאַי האָבן ניט אויפגעהערט די שטרייקס און די דעמאָנסטראַציעס. אין די מאַי=שטרייקס אין רוסלאַנד האָבן אָנטיילגענומען העכער 200 טויזנט אַרבעטער. די אַרבעטער פון באַקו, לאָדז, איוואַנאָוואָ=וואָזנעסענסק זיינען אַרומגעכאַפּט געוואָרן דורך אַן אַלגעמיינעם שטרייק. אָפט האָבן די שטרייקנדיקע אַרבעטער און דעמאָנסטראַנטן געהאַט צוזאַמענשטויסן מיטן צאַרישן מיליטער. אַזעלכע צוזאַמענשטויסן זיינען געווען אין אַ ריי שטעט — אין אָדעס, וואַרשע, ריגע, לאָדז און אַנדערע.

אַ באַזונדערס שאַרפן כאַראַקטער האָט דער קאַמף אָנגענומען אינעם גרויסן אינדוסטריעלן צענטער פון פּוילן — אין דער שטאָט לאָדז. די אַרבעטער פון לאָדז האָבן באַדעקט די שטאָטישע גאַסן מיט צענדליקער באַריקאַדן און האָבן דריי טעג (22—24 יוני 1905=טן יאָר) געפירט גאַסן=שלאַכטן קעגן צאַרישן מיליטער. די באַוואָפנטע אַרויסטרעטונג האָט זיך דאָ צונויפגעגאָסן מיטן אַלגעמיינעם שטרייק. לענין האָט די דאָזיקע שלאַכטן געהאַלטן פאַר דעם ערשטן באַוואָפנטן אַרויסטריט פון די אַרבעטער אין רוסלאַנד.

צווישן די זומער=שטרייקס צייכנט זיך באַזונדערס אויס דער שטרייק פון

די איוואַנאָוואָ=וואָזנעסענסקער ארבעטער. ער האָט געדויערט פון סוף מאי ביז אָנהויב אויגוסט 1905=טן יאָר, דאָס הייסט, כמעט צוויי און א האלב חדשים. אינם שטרײַק האָבן אָנטיילגענומען בײַ 70 טויזנט ארבעטער; צווישן זיי זײַנען געווען פיל פרויען. מיטן שטרײַק האָט אָנגעפירט דער צפון'דיקער קאָמיטעט פון די באָלשעוויקעס. כמעט יעדן טאָג פלעגן הינטער דער שטאָט, אויפן טײַך טאלקא, זיך צונויפזאמלען טויזנטער ארבעטער. דאָ, אויף די פאַרזאמלונגען, פלעגן זיי באהאנדלען זייערע ארבעטער=נויטן. אויף די פארזאמלונגען פון די ארבעטער פלעגן ארויסטרעטן באָלשעוויקעס. כדי צו דערשטיקן דעם שטרײַק, האָט די צארישע מאכט באפוילן דעם מיליטער צעטרײַבן די ארבעטער, שיסן אין זיי. עס זײַנען דערהארגעט געוואָרן עטלאכע צענדליק און פארוואונדעט געוואָרן עטלאכע הונדערט ארבעטער. די שטאָט איז דערקלערט געוואָרן אין באלאגערונגס=צושטאנד. די ארבעטער האָבן זיך אָבער געהאלטן פעסט און זײַנען צו דער ארבעט ניט געגאנגען. די ארבעטער און זייערע פאמיליעס האָבן געהונגערט, נאָר זיי האָבן זיך ניט אונטערגעגעבן. בלויז דער עכסטער גראד אויסצערונג האָט געצוואונגען די ארבעטער שטעלן זיך צו דער ארבעט. דער שטרײַק האָט פארהארטעוועט די ארבעטער; ער האָט באוויזן א מוסטער פון מוט, פעסטקײַט, אויסגעהאלטנקײַט, סאָלידאַריטעט פונם ארבעטער=קלאס. ער האָט געדינט ווי אן עכטע שול פון פּאָליטישער דערציאונג פאר די איוואַנאָוואָ=וואָזנעסענסקער ארבעטער.

אינם פערלאָך פון דעם דאָזיקן שטרײַק האָבן די איוואַנאָוואָ=וואָזנעסענסקער ארבעטער געשאפן א ראט פון באפולמעכטיקטע, וועלכער איז פאקטיש געווען איינער פון די ערשטע סאָוועטן פון ארבעטער=דעפוטאטן אין רוסלאנד.

די פּאָליטישע שטרײַקס פון די ארבעטער האָבן אויפגעטרייסלט דאָס גאנצע לאנד. באלד נאָך דער שטאָט האָט זיך גענומען אויפהויבן דאָס דאָרף. פון פרילינג האָבן זיך אָנגעהויבן פּויערים=אומרועז. די פּויערים זײַנען אין ריזיקע המונים געגאנגען קעגן די פּריצים, געשמעטערט זייערע גיטער, די צוקעראון בראנפן=זאוואָדן, געצונדן די פּריץ'ישע פּאלאצן און הויפן. אין א ריי ערטער האָבן די פּויערים פארכאפּט די פּריץ'ישע ערד, געהאקט מאסנווײַז וואלד, געפאָדערט, אז מע זאָל איבערגעבן דעם פאָלק די ערד פון די פּריצים. די פּויערים האָבן פארכאפּט פּריץ'יש ברויט און אנדער פּראָוויאנט און פארטיילט עם צווישן די הונגערנדיקע. די פּריצים זײַנען פון פחד געווען געצוואונגען צו לויפן אין די שטעט. די צארישע רעגירונג האָט ארויסגעשיקט סאָלדאטן און קאזאקן צו דערשטיקן די אויפשטאנדן פון די פּויערים. דאָס מיליטער פלעגט צעשיסן פּויערים, ארעסטירן די „זאטשינשטשיקעס“ (איניציאטאָרן), שמײַסן און פּײַניקן זיי. די פּויערים האָבן אָבער ניט אויפגעהערט צו קעמפן.

די באוועגונג פון די פּויערים האָט זיך גענומען אלץ ברייטער פארשפּרייטן אין צענטער פון רוסלאנד, אין בײַוואָלגע, אין טראנסקאווקאז, באזונדערס אין גרוזיע.

די סאָציאַל־דעמאָקראַטן האָבן אַלץ טיפער גענומען אַרײַנדרינגען אין דאָרף. דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי האָט אַרויסגעלאָזט אַ ווענדונג צו די פּויערים: „פּויערים, צו אײַך איז געווענדט אונזער וואָרט". די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע קאָמיטעטן אין טווערער, סאַראַטאָווער, פּאָלטאַווער, טשערניגאָווער, יעקאַטערינאָסלאַווער, טיפליסער און פיל אַנדערע גובערניעס האָבן אַרויסגעלאָזט אויפרופן צו די פּויערים. אין די דערפער פלעגן די סאָציאַל־דעמאָקראַטן אײַנאָרדענען פאַרזאַמלונגען, אָרגאַניזירן קרײַזלאַך פון פּויערים, שאַפן פּויערים־קאָמיטעטן. זומער 1905־טן יאָר זײַנען אין אַ רײ ערטער פאָרגעקומען שטרײַקס פון די לאַנדווירטשאַפטלאַכע אַרבעטער, אָרגאַניזירט דורך די סאָציאַל־דעמאָקראַטן.

דאָס איז אָבער געווען בלויז אַן אָנהויב פונעם פּויערשן קאַמף. די פּויערים־באַוועגונג האָט אַרומגעכאַפּט בלויז 85 אויעזדן, דאָס הייסט, אַן ערך אַ זיבעטל פון דער גאַנצער צאָל אויעזדן פונעם אייראָפּעאישן טייל פון צאַרישן רוסלאַנד.

די אַרבעטער־ און פּויערים־באַוועגונג און די רײ מפּלות פונעם רוסישן מיליטער אין דער רוסיש־יאַפּאַנישער מלחמה האָבן געהאַט זייער ווירקונג אויף דער אַרמיי. אָט דער אָנשפּאַר פונעם צאַריזם האָט זיך אַ וואַקל געטאָן.

אין יוני 1905־טן יאָר איז אויסגעבראָכן אַן אויפשטאַנד אינעם שוואַרץ־ים'ישן פלאָט, אויף דער פּאַנצער־שיף „פּאָטיאָמקין". די פּאַנצער־שיף איז אין דער דאָזיקער צײַט געשטאַנען נישט ווײַט פון אָדעס, וואו עס איז פאָרגעקומען אַן אַלגעמיינער שטרײַק פון די אַרבעטער. די אויפגעשטאַנענע מאַטראָסן האָבן זיך צערעכנט מיט די פון זיי אַמטערסטן פאַרהאַסטע אָפיצירן און האָבן געבראַכט די פּאַנצער־שיף קיין אָדעס. די פּאַנצער־שיף „פּאָטיאָמקין" איז אַריבערגעגאַנגען אויף דער זײַט פון דער רעוואָלוציע.

לענין האָט צוגעגעבן דעם דאָזיקן אויפשטאַנד אַ קאָלאָסאַלע באַדײַטונג. ער האָט געהאַלטן פאַר נויטיק, אַז די באָלשעוויקעס זאָלן אָנפירן מיט דער דאָזיקער באַוועגונג, זאָלן זי פאַרבינדן מיט דער באַוועגונג פון די אַרבעטער, פּויערים און אָרטיקע גאַרניזאָנען.

דער קייסער האָט אַרויסגעשיקט קעגן „פּאָטיאָמקינען" קריגס־שיפן; די מאַטראָסן פון די דאָזיקע שיפן האָבן זיך אָבער אָפּגעזאָגט צו שיסן אין זייערע אויפגעשטאַנענע חברים. עטלאַכע טעג האָט אויף דער פּאַנצער־שיף „פּאָטיאָמקין" געפלאַטערט די רויטע פאָן פון דער רעוואָלוציע. נאָר דעמאָלט, אין יאָר 1905, איז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס נישט געווען די איינציקע פּאַרטיי, וואָס האָט אָנגעפירט מיט דער באַוועגונג, ווי דאָס איז געווען שפּעטער, אין יאָר 1917. אויפן „פּאָטיאָמקין" זײַנען געווען נישט ווייניק מענשעוויקעס, עסערן און אַנאַרכיסטן. דעריבער איז, נישט געקוקט דערויף, וואָס אינעם אויפשטאַנד האָבן אָנטיילגענומען איינצלנע סאָציאַל־דעמאָקראַטן, האָט ער דאָך נישט געהאַט קיין ריכטיקע און גענוג דערפאַרענע אָנפירונג. אַ טייל מאַטראָסן האָט

זיך אין די אנטשיידנדיקע מאָמענטן א וואקל געטאָן. די איבעריקע שיפן פונם שווארץ־ים'ישן פלאָט זײַנען ניט צוגעשטאַנען צו דער אויפגעשטאַנענער פאַנ־צער־שיף. ניט האָבנדיק קיין קוילן און קיין פּראָוויזיע, איז די רעוואָליוציאָ־נערע פאַנצער־שיף געווען געצוואונגען אוועקגיין צו די ברעגן פון רומעניע און זיך אונטערגעבן דער רומענישער מאכט.

דער אויפשטאַנד פון די מאַטראָסן אויף דער פאַנצער־שיף „פּאָטיאָמקין“ האָט זיך פאַרענדיקט מיט א מפּלה. די מאַטראָסן, וואָס זײַנען נאָכדעם אַרײַנ־געפאַלן אין די הענט פון דער צארישער רעגירונג, זײַנען איבערגעגעבן גע־וואָרן צום געריכט. א טייל איז געקעפּט געוואָרן, א טייל איז פאַרשיקט גע־וואָרן אויף קאַטאָרגע. נאָר דער עצם פאַקט פון דעם אויפשטאַנד האָט גע־האַט אַן אויסשליסלאַך־וויכטיקע באַדײַטונג. דער אויפשטאַנד אויף דער פאַנ־צער־שיף „פּאָטיאָמקין“ איז געווען די ערשטע רעוואָליוציאָנערע מאַסן־ארויס־טרעטונג אין דער ארמיי און פלאָט, דער ערשטער אריבערגאַנג פון א גרויסן צארישן מיליטער־טייל אויף דער זײַט פון דער רעוואָליוציע. דער דאָזיקער אויפשטאַנד האָט פאַר די ארבעטער־ און פּויערים־מאַסן און באַזונדערס פאַר די סאָלדאַטן־ און מאַטראָסן־מאַסן גופא געמאַכט מער פאַרשטענדלאַך און נע־ענטער דעם געדאַנק וועגן דער פאַראייניקונג פון דער ארמיי און פלאָט צום ארבעטער־קלאַס, צום פאָלק.

דער אריבערגאַנג פון די ארבעטער צו פּאָליטישע מאַסן־שטרײַקס און דע־מאָנסטראַציעס, די פאַרשטאַרקונג פון דער פּויערים־באַוועגונג, די באַוואָפנטע צוזאַמענשטויסן פונם פאָלק מיט דער פּאָליציי און מיטן מיליטער, ענדלאַד, דער אויפשטאַנד אינם שווארץ־ים'ישן פלאָט, — דאָס אַלץ האָט געערדט וועגן דעם, אז עס ווערן רײַף די באַדינגונגען פאַר א באַוואָפנטן אויפשטאַנד פונם פאָלק. דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט געצוואונגען די ליבעראַלע בור־זשואַזיע ערנסט זיך א ריר צו טאָן. מורא האָבנדיק פאַר דער רעוואָליוציע און צוזאַמען דערמיט שרעקנדיק דעם קייסער מיט רעוואָליוציע, האָט זי גע־זוכט אַן אויסגלײַך מיטן קייסער קעגן דער רעוואָליוציע און האָט געפאָדערט קליינע רעפאָרמען „פאַרן פאָלק“, כדי צו „באַרואיקן“ דאָס פאָלק, צעשפּאַלטן די כחות פון דער רעוואָליוציע און דערמיט גופא באַוואָרענען זיך קעגן דעם „שוידער פון דער רעוואָליוציע“. „מע דאַרף צושנײַדן ערד די פּויערים, אניט וועלן זיי אונז צעשנײַדן“, — האָבן געזאָגט די ליבעראַלע פּריצים. די ליבע־ראַלע בורזשואַזיע האָט זיך געגרייט צו טיילן די מאַכט מיטן קייסער. „דער פּראָ־לעטאַריאַט קעמפט, די בורזשואַזיע גנב'עט זיך צו דער מאַכט“, — האָט לענין געשריבן אין די דאָזיקע טעג וועגן דער טאַקטיק פונם ארבעטער־קלאַס און דער טאַקטיק פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע.

די צארישע רעגירונג האָט פאַרגעזעצט שטיקן די ארבעטער און פּויערים מיט גרויזאַמער אכזריות. זי האָט אָבער ניט געקאָנט ניט זען, אז בלויז מיט רעפּרעסיעס איז ניט מעגלאַך צו ספּראַווען זיך מיט דער רעוואָליוציע. דערי־

בער האָט זי צוגלײַך מיט די רעפרעסיעס גענומען אָנווענדן די פאָליטיק פון לאווירן. פון איין זײַט, האָט זי מיט דער הילף פון אירע פראָוואָקאטאָרן גענומען אָנרייצן איינס אויף דאָס אנדערע די פעלקער פון רוסלאנד, אײַנאָרדענענדיק* אידישע פאָגראָמען און אן ארמעניש-טאָטערישע שחיטה. פון דער אנדערער זײַט, האָט זי צוגעזאָגט צונויפרופן א „פארטרעטונגס-אינסטיטוציע“ אין דער פאָרם פון א „זעמסקי סאָבאָר“ אָדער פון א מלוכה-דומע און האָט באאויפטראָגט דעם מיניסטער בוליגין פאנאנדערצוארבעטן א פראָיעקט פון אזא דומע, דערבײַ אָבער אויף אזא אופן, אז די דאָזיקע דומע זאָל ניט האָבן קיין געזעצגעבערישע רעכט. די אלע מאָס-מיטלען זײַנען פאָרגענומען געוואָרן, כדי צו צעשפאלטן די כחות פון דער רעוואָליוציע און אָפצורײַסן פון דער רעוואָליוציע די מעסיקע שיכטן פונם פאָלק.

די באָלשעוויקעס האָבן דערקלערט א באָיקאָט דער בוליגינישער דומע, שטעלנדיק זיך פאר א ציל אראָפצורײַסן די דאָזיקע קאריקאטור אויף א פאָלקס-פארטרעטונג.

די מענשעוויקעס, פארקערט — האָבן באשלאָסן ניט אראָפצורײַסן די דומע און האָבן געהאלטן פאר נויטיק צו באטייליקן זיך אין איר.

3. די טאקטישע מיינונגס-פארשיידנהײַטן צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס. דער דריטער צוזאמענפאָר פון דער פארטיי. לענינס בוך „צוויי טאקטיקעס פון דער סאָציאל-דעמאָקראטיע אין דער דעמאָקראטישער רעוואָליוציע“. די טאקטישע יסודות פון דער מארקסיסטישער פארטיי.

די רעוואָליוציע האָט געבראכט אין באוועגונג אלע קלאסן פון דער געזעלשאפט. דער קער אינם פאָליטישן לעבן פונם לאנד, וואָס איז ארויסגערופן געוואָרן דורך דער רעוואָליוציע, האָט זיי אראָפגערוקט פון די אלטע, אײַנגעזעסענע פאָזיציעס און זיי געצוואונגען צו איבערגרופירן זיך, צוגעפאסט צו דער נײַער סיטואציע. יעדער קלאס, יעדע פארטיי האָבן זיך באמיט אויסצוארבעטן אן אייגענע טאקטיק, אן אייגענע ליניע פון אויפפירונג, אן אייגענע באציאונג צו די אנדערע קלאסן, אן אייגענע באציאונג צו דער רעגירונג. אפילו די צארישע רעגירונג איז געווען געצוואונגען אויסצוארבעטן איר אייגענע, אומגעוואוינלאכע פאר איר, נײַע טאקטיק, צוזאָגנדיק צונויפצורופן א „פארטרעטונגס-אינסטיטוציע“ — די בוליגינישע דומע.

עס איז נויטיק געווען אויך דער סאָציאל-דעמאָקראטישער פארטיי אויסצוארבעטן איר אייגענע טאקטיק. דאָס האָט געפאָדערט דער אָנוואקסנדיקער אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציע. דאָס האָבן געפאָדערט די דרינגענדיקע פראק-

פּישע פראגן, וואָס האָבן זיך געשטעלט פאַרן פּראָלעטאַריאַט: וועגן אָרגאַ־ניזירן א באַוואָפנטן אויפשטאַנד, וועגן אראָפּוואַרפן די צאַרישע רעגירונג, וועגן שאַפן א צײַטווײַליקע רעוואָליוציאָנערע רעגירונג, וועגן דעם אָנטייל פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דאָזיקער רעגירונג, וועגן דער באַציאונג צום פּויערטום, וועגן דער באַציאונג צו דער ליבעראַלער בורזשואַזיע א.ד.ג. עס איז נויטיק געווען אויסצואַרבעטן אַן אייניקע־טאַקטיש דורכגעטראַכטע מאַרקסיסטישע טאַקטיק פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע.

צוליב דעם אָפּאָרטוניזם און די שפּאַלטונגס־אַקציעס פון די מענשעוויקעס האָט אָבער די רוסלענדישע סאָציאַל־דעמאָקראַטיע זיך אַרויסגעוויזן אין דער דאָזיקער צײַט צעשפּאָלטן אויף צוויי פראַקציעס. די שפּאַלטונג האָט מען נאָך ניט געקאָנט האַלטן פאַר א פולשטענדיקער, און די דאָזיקע צוויי פראַק־ציעס זײַנען נאָך פאָרמעל ניט געווען קיין צוויי פאַרשיידענע פּאַרטייען; פּ א ק ט י ש האָבן זיי אָבער שטאַרק דערמאָנט אָן צוויי פאַרשיידענע פּאַרטייען, וואָס האָבן זייערע אייגענע צענטערס, זייערע אייגענע צײַטונגען.

דער פאַרטיפערונג פון דער שפּאַלטונג האָט מיטגעהאָלפן דער אומשטאַנד, וואָס די מענשעוויקעס האָבן צו זייערע אַלטע מיינונגס־פאַרשיידנהייטן מיט דער מערהײַט פון דער פּאַרטיי איבער די אָ ר ג א נ י ז א צ י אָ נ ע ל ע פראַגן צוגעגעבן נײַע מיינונגס־פאַרשיידנהײַטן, — מיינונגס־פאַרשיידנהייטן איבער טּ א ק ט י ש ע פראַגן.

די אָפּוועזנקײַט פון אַן אייניקײַטלעכער פּאַרטיי האָט געבראַכט צו דער אָפּוועזנקײַט פון אַן אייניקײַטלעכער פּאַרטיי־טאַקטיק.

מע וואָלט געקאָנט געפינען אַן אויסוועג פון דער לאַגע, ווען מע זאָל תיכּף צונויפרופן דעם אָרדנטלעכן דריטן צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי, אײַנשטעלן אויפן צוזאַמענפאָר אַן אייניקײַטלעכע טאַקטיק און פאַרפליכטן די מינדערהײַט ערלאַך דורכצופירן אין לעבן די באַשלוסן פונם צוזאַמענפאָר, אונטערוואַרפן זיך די באַשלוסן פון דער מערהײַט פונם צוזאַמענפאָר. גראָד דעם דאָזיקן אויסוועג האָבן טאַקע די באָלשעוויקעס פאָרגעלייגט די מענשעוויקעס. נאָר די מענשעוויקעס האָבן אפילו ניט געוואָלט הערן וועגן א דריטן צוזאַמענפאָר. האַלטנדיק פאַר א פאַרברעכן איבערצולאָזן אויף ווײַטער די פּאַרטיי אָן א טאַקטיק, וואָס זאָל זײַן באַוויליקט פון דער פּאַרטיי און אָבליגאַטאָריש פאַר אַלע פּאַרטיי־מיטגלידער, האָבן די באָלשעוויקעס באַשלאָסן נעמען אויף זיך די איניציאַטיוו פון צונויפרופן דעם דריטן צוזאַמענפאָר.

אויפן צוזאַמענפאָר זײַנען אײַנגעלאַדן געוואָרן אַלע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי, ווי די באָלשעוויסטישע, אַזוי אויך די מענשעוויסטישע. די מענ־שעוויקעס האָבן זיך אָבער אָפּגעזאָגט אָנטיילצונעמען אינם דריטן צוזאַמענ־פאָר און האָבן באַשלאָסן צונויפרופן זייערן אַן אייגענעם צוזאַמענפאָר. זיי האָבן זייער צוזאַמענפאָר אָנגערופן קאָנפערענץ, ווײַל בײַ זיי האָט זיך אַרויס־געוויזן ווייניק דעלעגאַטן; פּאַקטיש איז עס אָבער געווען א צוזאַמענפאָר, א

פּאַרטיי־צוזאַמענפאַר פון די מענשעוויקעס, וואָס די באַשלוסן זײַנע האָבן זיך גערעכנט אָבליגאַטאָריש פאַר אַלע מענשעוויקעס.

אין אַפּריל 1905־טן יאָר איז אין לאָנדאָן צונויפגערופן געוואָרן דער דריטער צוזאַמענפאָר פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי. אויפן צוזאַמענפאָר זײַנען זיך צונויפגעפאָרן 24 דעלעגאַטן פון 20 באָלשעוויסטישע קאָמיטעטן. עס זײַנען געווען פאָרגעשטעלט אַלע גרויסע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי.

דער צוזאַמענפאָר האָט פאַראורטיילט די מענשעוויקעס, ווי אַ „זיך אָפּגעשפּאָלטענעם טייל פון דער פּאַרטיי", און איז אַריבער צו די אָרדנטלאַכע פראַגן פון אויסאַרבעטן די טאַקטיק פון דער פּאַרטיי.

גלײַכצײַטיק מיטן צוזאַמענפאָר האָט אין זשענעווע זיך פאַרזאַמלט די קאָנפערענץ פון די מענשעוויקעס.

„צוויי צוזאַמענפאָרן — צוויי פּאַרטייען", — אַזוי האָט באַשטימט די לאַגע לענין.

אי דער צוזאַמענפאָר, אי די קאָנפערענץ האָבן, אין תוך גענומען, באַהאַנדלט איינע און די זעלבע טאַקטישע פראַגן. נאָר באַשלוסן איבער די דאָזיקע פראַגן זײַנען אָנגענומען געוואָרן פון אַ דירעקט־קעגנזעצלאַכן כאַראַקטער. די צוויי פאַרשיידענע רייען רעזאָליוציעס, וואָס זײַנען אָנגענומען געוואָרן אויפן צוזאַמענפאָר און אויף דער קאָנפערענץ, האָבן אויפגעדעקט די גאַנצע טיפקײַט פון די טאַקטישע מיינונגס־פאַרשיידנהײַטן צווישן דעם דריטן צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי און דער קאָנפערענץ פון די מענשעוויקעס, צווישן די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס.

אָט זײַנען די גרונט־פּונקטן פון די דאָזיקע מיינונגס־פאַרשיידנהײַטן.

די טאַקטישע ליניע פונם דריטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

דער צוזאַמענפאָר האָט געהאַלטן, אַז, ניט געקוקט אויפן בורזשואַז־דעמאָקראַטישן כאַראַקטער פון דער פאָרקומענדיקער רעוואָליוציע, ניט געקוקט דערויף, וואָס זי קאָן ניט אינם געגעבענעם מאָמענט אַרויסגיין פון די ראַמען פון דעם, וואָס עס איז דערלאָזבאַר בײַם קאַפּיטאַליזם, איז אין דעם פולשטענדיקן זיג אירן פאַראינטערעסירט פריִער פון אַלץ דער פּראָלעטאַריאַט, ווײַל דער זיג פון דער דאָזיקער רעוואָליוציע וואָלט געגעבן דעם פּראָלעטאַריאַט די מעגלאַכקײַט צו אָרגאַניזירן זיך, אויפצוהויבן זיך פּאָליטיש, באַקומען דערפאַרונג און געוואוינהײַטן פון פּאָליטישער אָנפירונג מיט די אַרבעטנדיקע מאַסן און אַריבערגיין פון דער רעוואָליוציע דער בורזשואַזער צו אַ רעוואָליוציע אַ סאָציאַליסטישער.

די טאַקטיק פונם פּראָלעטאַריאַט, וואָס איז אויסגערעכנט אויפן פולשטענדיקן זיג פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע, קאָן אונטערגעשטיצט ווערן בלויז פונם פּויערטום, ווײַל דאָס פּויערטום קאָן ניט אָפּרעכענען זיך מיט די פּריצים און באַקומען די פּריצ'ישע ערד אָן אַ פולשטענ־

דיקן זיג פון דער רעוואָליוציע. דאָס פויערטום איז דעריבער א נאטירלאכער פארבינדעטער פונם פּראָלעטאריאט.

די ליבעראלע בורזשואזיע איז ניט פאראינטערעסירט אינם פולשטענדיקן זיג פון דער דאָזיקער רעוואָליוציע, ווײַל זי דארף האָבן די צארישע מאכט ווי א בײַטש קעגן די ארבעטער און פויערים, פאר וועמען זי האָט מער פון אלץ מורא, און זי וועט זיך באמיִען אײַנצוהיטן די צארישע מאכט, באגרענעצנדיק זי עטוואָס אין רעכט. דעריבער וועט די ליבעראלע בורזשואזיע זיך באמיִען צו פארענדיקן די זאך דורך אן אויסגלײַך מיטן קייסער אויף דער באזע פון א קאָנסטיטוציִאָנעלער מאָנארכיע.

די רעוואָליוציע וועט זיגן בלויז אין דעם פאל, ווען בראש פון איר וועט שטיין דער פּראָלעטאריאט, ווען דער פּראָלעטאריאט, ווי דער פירער פון דער רעוואָליוציע, וועט קענען זיכערן א בונד מיטן פויערטום, ווען די ליבעראלע בורזשואזיע וועט זײַן איזאָלירט, ווען די סאָציִאל-דעמאָקראטיע וועט נעמען אן אקטיוון אָנטייל אין דער זאך פון אָרגאניזירן דעם פאָלקס-אויפשטאנד קעגן דעם צאריזם, ווען אין רעזולטאט פונם זיגרײַכן אויפשטאנד וועט געשאפן ווערן א צײַטווײַליקע רעוואָליוציִאָנערע רעגירונג, וואָס איז פייאיק ארויסצורײַסן די וואָרצלען פון דער קאָנטר-רעוואָליוציע און צונויפרופן אן אלפאָלקישע גרינדונגס-פארזאמלונג, ווען די סאָציִאל-דעמאָקראטיע וועט זיך ניט אָפּזאָגן בײַ גינסטיקע באדינגונגען צו באטייליקן זיך אין דער צײַטווײַליקער רעוואָליוציִאָנערער רעגירונג, כדי צו דערפירן די רעוואָליוציע ביזן סוף.

די טאקטישע ליניע פון דער קאָנפערענץ פון די מענשעוויקעס. אזוי ווי די רעוואָליוציע איז א בורזשואזע, קאָן דער פירער פון דער רעוואָליוציע זײַן בלויז די ליבעראלע בורזשואזיע. ניט מיטן פויערטום דארף זיך דערנעענטערן דער פּראָלעטאריאט, נאָר מיט דער ליבעראלער בורזשואזיע. דער עיקר איז דאָ — ניט אָפּשרעקן די ליבעראלע בורזשואזיע מיט דער אייגענער רעוואָליוציִאָנערישקײַט און ניט געבן איר קיין מאָטיוו פאר אָפּשאָקלען זיך פון דער רעוואָליוציע, ווײַל אויב זי וועט זיך אָפּשאָקלען פון דער רעוואָליוציע, וועט די רעוואָליוציע אָפּגעשוואכט ווערן.

עס איז מעגלאך, אז דער אויפשטאנד וועט זיגן, נאָר די סאָציִאל-דעמאָקראטיע דארף נאָכן זיג פונם אויפשטאנד אָפּגיין אָן א זײַט, כדי ניט אָפּצושרעקן די ליבעראלע בורזשואזיע. ס'איז מעגלאך, אז אין רעזולטאט פונם אויפשטאנד וועט געשאפן ווערן א צײַטווײַליקע רעוואָליוציִאָנערע רעגירונג, נאָר די סאָציִאל-דעמאָקראטיע דארף אין קיין פאל ניט אָנטיילנעמען אין איר, ווײַל די דאָזיקע רעגירונג וועט ניט זײַן קיין סאָציִאליסטישע לויט איר כאראקטער, און דער עיקר, — וואָס מיט איר אָנטייל אין דער רעגירונג און מיט איר רעוואָליוציִאָנערישקײַט קאָן די סאָציִאל-דעמאָקראטיע אָפּשרעקן די ליבעראלע בורזשואזיע און דערמיט אונטעררײַסן די רעוואָליוציע.

פון שטאנדפונקט פון די פערספעקטיוון פון דער רעוואָליוציע וואָלט בעסער געווען, ווען עס וואָלט צונויפגערופן געוואָרן א וועלכע־עס=איז פארטרעטונגס=אינסטיטוציע, א מין „זעמסקי סאָבאָר“ אָדער א מלוכה=דומע, אויף וועלכער דער ארבעטער=קלאס וואָלט געקאָנט מאכן א דרוק פון אויס, כדי צו פארוואנדלען זי אין א גרינדונגס=פארזאמלונג אָדער שטויסן זי דערצו, אז זי זאָל צונויפרופן א גרינדונגס=פארזאמלונג.

דער פראָלעטאריאט האָט זיך זײַנע באזונדערע, ריין ארבעטער=אינטערעסן, און ער וואָלט זיך גערארפט באשעפטיקן מאקע מיט די דאָזיקע אינטערעסן און ניט פרואוון ווערן דער פירער פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע, וועלכע איז אן אלגעמיין=פאָליטישע רעוואָליוציע און וועלכע האָט א שייכות, דעריבער, צו אלע קלאסן און ניט בלויז צום פראָלעטאריאט.

אָט דאָס זײַנען געווען, אינקורצן, די צוויי טאקטיקעס פון די צוויי פראקציעס פון דער רוסלענדישער סאָציאַל=דעמאָקראטישער ארבעטער=פארטיי.

א קלאסישע קריטיק פון דער טאקטיק פון די מענשעוויקעס און א געניאַלע באגרינדונג פון דער באָלשעוויסטישער טאקטיק האָט געגעבן לענין אין זײַן היסטאָרישן בוך „צוויי טאקטיקעס פון דער סאָציאַל=דעמאָקראטיע אין דער דעמאָקראטישער רעוואָליוציע“.

דער בוך איז דערשינען אין יולי 1905=טן יאָר, דאָס הייסט, אין צוויי חדשים ארום נאָכן דריטן צוזאמענפאָר פון דער פארטיי. אורטיילנדיק לויטן נאָמען פונם בוך, וואָלט מען געקאָנט מיינען, אז לענין באריירט דאָ די פראגן פון דער טאקטיק בלויז פונם פעריאָד פון דער בורזשואז=דעמאָקראטישער רעוואָליוציע און האָט אין זינען נאָר די רוסישע מענשעוויקעס. אינדער'אמת'ן אָבער האָט ער, קריטיקירנדיק די טאקטיק פון די מענשעוויקעס, צוזאמען דערמיט אויך דעמאסקירט די טאקטיק פונם אינטערנאציאָנאלן אָפּאָרטוניזם; באגרינדנדיק, ווידער, די טאקטיק פון די מארקסיסטן אינם פעריאָד פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע און דורכפירנדיק דעם אונטערשייד צווישן א רעוואָליוציע א בורזשואזער און א רעוואָליוציע א סאָציאַליסטישער, — האָט ער צוזאמען דערמיט פאָרמולירט די יסודות פון דער מארקסיסטישער טאקטיק אינם פעריאָד פונם אריבערגאנג פון א רעוואָליוציע א בורזשואזער צו א רעוואָליוציע א סאָציאַליסטישער.

אָט דאָס זײַנען די טאקטישע גרונט=הנחות, וואָס לענין האָט אנטוויקלט אין זײַן בראָשור „צוויי טאקטיקעס פון דער סאָציאַל=דעמאָקראטיע אין דער דעמאָקראטישער רעוואָליוציע“.

1) די טאקטישע גרונט=הנחה, וואָס דרינגט אדורך לענינס בוך, איז די אידייע וועגן דעם, אז דער פראָלעטאריאט קאָן און דארף זײַן דער פ י ר ע ר פון דער בורזשואז=דעמאָקראטישער רעוואָליוציע, דער אָ נ פ י ר ע ר פון דער בורזשואז=דעמאָקראטישער רעוואָליוציע אין רוסלאנד.

לענין האָט אָנערקענט דעם בורזשואזן כאראקטער פון דער דאָזיקער רע-

וואָליוציע, ווײַל זי איז, ווי ער האָט אָנגעוויזן, „גיט פּייאיק אומטיטלבאר ארויסצוגײן פון די ראמען פון בלויז א דעמאָקראטישער איבערקערעניש". ער האָט אָבער געהאלטן, אז זי איז ניט קיין רעוואָליוציע פון אן אויבער־שיכט, נאָר א פאָלקס־רעוואָליוציע, אזא, וואָס ברענגט אין באוועגונג דאָס גאנצע פאָלק, דעם גאנצן ארבעטער־קלאס, דאָס גאנצע פויערטום. דעריבער האָט לענין געהאלטן פאר א פארראט בנוגע די אינטערעסן פונם פּראָלעטאריאט די פּרואוון פון די מענשעוויקעס צו פארמינערן די באדײַטונג פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע פארן פּראָלעטאריאט, אראָפּצוזעצן די ראָלע פונם פּראָלעטאריאט אין איר און באזײַטיקן פון איר דעם פּראָלעטאריאט.

„דער מארקסיזם, האָט לענין געשריבן, לערנט דעם פּראָלעטאריער ניט צו באזײַטיקן זיך פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע, ניט גלײַכ־גילטיק באציִען זיך צו איר, ניט אָפּגעבן די אָנפירונג אין איר דער בורזשואזיע, נאָר, פארקערט, — העכסט ענערגיש אָנטיילנעמען, אויפן אנטשיידנסטן אופן קעמפן פארן קאָנזעקווענטן פּראָלעטארישן דעמאָק־ראטיזם, פאר דערפירן די רעוואָליוציע ביזן סוף" (לענין, ב. VIII, ז. 58, רוסיש).

„מיר דארפן ניט פארגעסן, האָט לענין ווײַטער געשריבן, אז ס'איז ניטאָ און עס קאָן ניט זײַן בײַ דער איצטיקער צײַט קיין אנדער מיטל צו דערנענטערן דעם סאָציאליזם, ווי פולשטענדיקע פּאָליטישע פרײַ־הײַט, ווי א דעמאָקראטישע רעפּובליק" (דאָרטן, ז. 104).

לענין האָט פאָראויסגעזען צוויי מעגלאכע אויסגאנגען פון דער רעוואָליוציע:

א) אָדער די זאך וועט זיך ענדיקן מיט אן אנטשיידענעם זיג איבערן צאריזם, מיט אראָפּווארפן דעם צאריזם און אײַנשטעלן א דעמאָקראטישע רעפּובליק;

ב) אָדער, אויב ס'וועט ניט קלעקן קיין כּחות, קאָן זיך די זאך ענדיקן מיט אן אויסגלײַך צווישן קייסער מיט דער בורזשואזיע אויפן חשבון פונם פאָלק, מיט עפּעס אן ארומגעשניטענער קאָנסטיטוציע, גיכער פאר אלץ — מיט א קאריקאטור אויף אזא קאָנסטיטוציע.

דער פּראָלעטאריאט איז פאראינטערעסירט אין א בעסערן אויסגאנג, דאָס הייסט אין אן אנטשיידענעם זיג איבערן צאריזם. אזא אויסגאנג איז אָבער מעגלאך בלויז אין דעם פאל, ווען דער פּראָלעטאריאט וועט קענען ווערן דער פירער, דער אָנפירער פון דער רעוואָליוציע.

„דער אויסגאנג פון דער רעוואָליוציע, האָט לענין געשריבן, הענגט אָפּ דערפון, צי דער ארבעטער־קלאס וועט שפּילן די ראָלע פון א מיטהעלפער פון דער בורזשואזיע, א מעכטיקן לויט דער קראפט פון זײַן אָנדראנג אויף דער זעלבסטהערשונג, נאָר אן אָנמעכטיקן פּאָלי־טיש, אָדער די ראָלע פון אן אָנפירער פון דער פאָלקס־רעוואָליוציע" (דאָרטן, ז. 32).

לענין האָט געהאלטן, אז דער פּראָלעטאריאט האָט אלע מ ע ג ל א כ ק י י ט ן פּטור צו ווערן פון דעם גורל פון א מיטהעלפער פון דער בורזשואזיע און ווערן אן אָנפירער פון דער בורזשואז־דעמאָקראטישער רעוואָליוציע. די דאָ־זיקע מעגלאכקייטן באשטייען לויט לענינען אין פאָלגנדיקן:

ערשטנס, איז „דער פּראָלעטאריאט, זייענדיק לויט דער לאגע זיינער דער אממערסטן פאָרגעשריטענער און איינציקער קאָנזעקווענט־רעוואָליוציאָנערער קלאס, דערמיט גופא בארופן צו שפּילן אן אָנפירנדיקע ראָלע אין דער אלגעמיין־דעמאָקראטישער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג פון רוסלאנד" (דאָרט, ז. 75).

צווייטנס, האָט דער פּראָלעטאריאט זיין אייגענע, אומאָפּהענגיקע פון דער בורזשואזיע, פּאָליטישע פּארטיי, וואָס גיט אים די מעגלאכקייט צו באהעפטן זיך „אין אן איינהייטלאכער און זעלבסטשטענדיקער פּאָליטישער קראפט" (דאָרט, ז. 75).

דריטנס, איז דער פּראָלעטאריאט מער פאראינטערעסירט אינם אנטשיי־דענעם זיג פון דער רעוואָליוציע, איידער די בורזשואזיע, וואָס מחמת דעם איז „א י ן א ג ע וו י ס ן ז י ן די בורזשואזע רעוואָליוציע מ ע ר ל ו י נ ב א ר פאר דעם פּראָלעטאריאט, איידער פאר דער בורזשואזיע" (דאָרט, ז. 57).

„דער בורזשואזיע לוינט אָנצושפּארן זיך, האָט לענין געשריבן,

> אויף געוויסע רעשטלאך פונם אמאָל קעגן דעם פּראָלעטאריאט, צום ביישפּיל, אויף דער מאָנארכיע, אויף דער שטענדיקער ארמיי א.ד.ג. דער בורזשואזיע לוינט, אז די בורזשואזע רעוואָליוציע זאָל ניט אָפּ־ראמען צופיל אנטשיידן אלע רעשטלאך פונם אמאָל, נאָר זי זאָל אי־בערלאָזן אייניקע פון זיי, דאָס הייסט, אז די דאָזיקע רעוואָליוציע זאָל זיין ניט קיין פולשטענדיק קאָנזעקווענטע, זאָל ניט דערגיין ביזן סוף, זאָל ניט זיין אנטשיידן און אָנ'רחמנות'דיק... דער בורזשואזיע לוינט בעסער, אז די נויטיקע איבערגעשטאלטונגען אין בורזשואז־דעמאָקראַ־טישער ריכטונג זאָלן פאָרקומען לאנגזאמער, בהדרגה'דיקער, פאָרזיכטי־קער, אומאנטשלאָסענער, דורך רעפאָרמען און ניט דורך א רעוואָליו־ציע... אז די דאָזיקע איבערגעשטאלטונגען זאָלן ווי ווייט מעגלאך ווייניקער אנטוויקלען די רעוואָליוציאָנערע זעלבסטטעטיקייט, איניציאטיוו און ענערגיע פונם פּשוט'ן פאָלק, דאָס הייסט, פונם פּויערטום און בא־זונדערס פון די ארבעטער, ווייל אנדערש וועט די ארבעטער נאָך גרינ־גער זיין, ווי די פראנצויזן זאָגן, „אריבערצולייגן די ביקס פון איין אקסל אויפן צווייטן", דאָס הייסט, ווענדן קעגן דער בורזשואזיע גופא דאָס זעלבע געווער, מיט וועלכן עס וועט זיי באאָרגן די בורזשואזע רעוואָליוציע, — די זעלבע פרייהייט, וועלכע זי וועט געבן, די זעלבע דעמאָקראטישע אינסטיטוציעס, וואָס וועלן אנטשטיין אויפן באָדן, וואָס איז אָפּגערייניקט פון לייבאייגנטום. פארקערט, דעם ארבעטער־קלאס

לויגט בעסער, אַז די גויטיקע איבערגעשטאַלטונגען אין בורזשואַז־דעמאָקראַטישער ריכטונג זאָלן פאָרקומען גראָד ניט אויף אַ רעפאָרמאַטאָרישן, נאָר אויף אַ רעוואָליוציאָנערן וועג, ווײַל דער רעפאָרמאַטאָרישער וועג איז אַ וועג פון אָפציִעניש, פון פאַרשלעפעניש, פון אַ פײַנלאַך־לאַנגזאַמער אָפשטאַרבונג פון די פוילנדיקע טיילן פונם פאָלקס־אָרגאַניזם. פון דער פוילונג זייערער לײַדן פריִער פאַר אַלץ און מער פאַר אַלץ דער פראָלעטאַריאַט און דאָס פויערטום. דער רעוואָליוציאָנערער וועג איז אַ וועג פון אַ שנעלער, אַמווייניקסטן שמערצלאַכער אָפעראַציע בנוגע דעם פראָלעטאַריאַט, אַ וועג פון דירעקט באַזײַטיקן די פוילנדיקע טיילן, אַ וועג פון קלענסטער נאָכגיביקײַט און פאָרזיכטיקײַט בנוגע דער מאָנאַרכיע און צו איר אַנטשפרעכנדיקע עקלהאַפטע און פאַסקודנע צעפוילטע אינסטיטוציעס, וואָס פאַר'סם'ען מיט זייער פוילעניש די לופט" (לענין, ב. VIII, ז. 57—58, רוסיש).

„דעריבער, האָט לענין פאָרגעזעצט, קעמפט טאַקע דער פראָלעטאַריאַט פאַר אַ רעפובליק אין די ערשטע רייען, אָפוואַרפנדיק מיט פאַראַכטונג די נאַרישע און פאַר אים אומווירדיקע עצות זיך צו רעכענען דערמיט, צי וועט זיך ניט אָפשאָקלען די בורזשואַזיע" (דאָרטן, ז. 94).

צוליב דעם, אַז די מ ע ג ל א כ ק ײַ ט ן פון דער פראָלעטאַרישער אָנפירונג מיט דער רעוואָליוציע זאָלן פאַרוואַנדלט ווערן אין אַ ו ו י ר ק ל א כ ק ײַ ט, צוליב דעם, אַז דער פראָלעטאַריאַט זאָל ווערן פ א ק ט י ש דער פירער, דער אָנפירער פון דער בורזשואַזער רעוואָליוציע,—צוליב דעם זײַנען, לויט לענינען, נויטיק ווייניקסטנס צוויי באַדינגונגען.

צוליב דעם איז נויטיק, ערשטנס, אַז דער פראָלעטאַריאַט זאָל האָבן אַ פאַרבינדעטן, וואָס איז פאַראינטערעסירט אין דעם אַנטשיידענעם זיג איבערן צאַריזם און וואָס קאָן זײַן געשטימט צו אויפנעמען די אָנפירונג פונם פראָלעטאַריאַט. דאָס האָט געפאָדערט די עצם אידייע פון אָנפירונג, ווײַל דער אָנפירער הערט אויף צו זײַן אַן אָנפירער, אויב עס זײַנען ניטאָ קיין אָנגעפירטע, דער פירער הערט אויף צו זײַן אַ פירער, אויב עס זײַנען ניטאָ קיין געפירטע. פאַר אַזאַ פאַרבינדעטן האָט לענין געהאַלטן דאָס פויערטום.

צוליב דעם איז נויטיק, צווייטנס, אַז דער קלאַס, וואָס קעמפט קעגן דעם פראָלעטאַריאַט פאַר דער אָנפירונג מיט דער רעוואָליוציע און וואָס שטרעבט צו דערשלאָגן זיך, אַז ער אַליין זאָל ווערן איר איינציקער אָנפירער, — זאָל אָפגעשטויסן ווערן פונם אָנפירונגס־געביט און זאָל איזאָלירט ווערן. דאָס האָט אויך געפאָדערט די עצם אידייע פון אָנפירונג, וואָס שליסט אויס די מעגלאַכקײַט צו דערלאָזן צוויי אָנפירער פון דער רעוואָליוציע. פאַר אַזאַ קלאַס האָט לענין געהאַלטן די ליבעראַלע בורזשואַזיע.

„אַ קאָנזעקווענטער קעמפער פאַר דעמאָקראַטיזם, האָט לענין געשריבן, קאָן זײַן נאָר דער פראָלעטאַריאַט. אַ זיגרײַכער קעמפער פאַר

דעמאָקראטיזם קאָן ער ווערן נאָר ביי דעם באדינג, ווען צו זיין רעוואָליוציאָנערן קאמף וועט צושטיין די מאסע פויערטום" (דאָרטן, ז. 65). און ווייטער:

„דאָס פויערטום שליסט אין זיך איין א מאסע האלב-פראָלעטארישע עלעמענטן צוגלייך מיט קליינבירגערלאכע. דאָס מאכט אים אויך פאר ניט-שטאנדהאפטיק, צווינגענדיק דעם פראָלעטאריאט צו באהעפטן זיך אין א שטרענג-קלאסן-פארטיי. די ניט-שטאנדהאפטיקייט פונם פויערטום אונטערשיידט זיך אָבער אויף א ראדיקאלן אופן פון דער ניט-שטאנדהאפטיקייט פון דער בורזשואזיע, ווייל דאָס פויערטום איז אינם געגעבענעם מאָמענט פאראינטערעסירט ניט אזויפיל אין דער אומבאדינגטער אָפּהיטונג פון פריוואט-אייגנטום, וויפל אין אָפּנעמען די פריצ'ישע ערד, איינעם פון די הויפט-מינים פון דעם דאָזיקן אייגנטום. ניט ווערנדיק דערפון סאָציאליסטיש, ניט אויפהערנדיק צו זיין קליינבירגערלאך, איז דאָס פויערטום פייאיק צו ווערן א פולשטענדיקער און ראדיקאלסטער אָנהענגער פון דער דעמאָקראטישער רעוואָליוציע. דאָס פויערטום וועט אומפארמיידלאך ווערן אזא, אויב נאָר דער גאנג פון די רעוואָליוציאָנערע געשעענישן, וואָס קלערט אים אויף, וועט זיך ניט איבעררייסן צו פרי דורכן פארראט פון דער בורזשואזיע און דורך א מפּלה פונם פראָלעטאריאט. דאָס פויערטום וועט, ביים אָנגעוויזענעם תנאי, אומפארמיידלאך ווערן א זייל פון דער רעוואָליוציע און פון דער רעפּובליק, ווייל נאָר די רעוואָליוציע, וואָס וועט האָבן פולשטענדיק געזיגט, וועט קאָנען געבן דעם פויערטום אלץ אין געביט פון ערד-רעפאָרמעס, דאָס אלץ, וואָס דאָס פויערטום וויל, וועגן וואָס עס טרוימט, וואָס עס איז ווירקלאך אים נויטיק" (דאָרטן, ז. 94).

אנאליזירנדיק די דערווידערונגען פון די מענשעוויקעס, וואָס האָבן באהויפּט, אז אזא מין טאקטיק פון די באָלשעוויקעס „וועט צווינגען די בורזשואזע קלאסן אָפּצושאָקלען זיך פון דער רעוואָליוציע און וועט דערמיט אָפּשוואכן איר שוואונג", און כאראקטעריזירנדיק זיי, די דערווידערונגען, ווי א „טאקטיק פון פארראטן די רעוואָליוציע", ווי א „טאקטיק פון פארוואנדלען דעם פראָלעטאריאט אין א נעבאכדיקער נאָכשלעפּעניש פון די בורזשואזע קלאסן", האָט לענין געשריבן:

„ווער עס פארשטייט ווירקלאך די ראָלע פונם פויערטום אין דער זיגרייכער רוסישער רעוואָליוציע, דער וואָלט ניט פייאיק געווען צו זאָגן, אז דער שוואונג פון דער רעוואָליוציע וועט אָפּגעשוואכט ווערן, ווען די בורזשואזיע וועט זיך אָפּשאָקלען. ווייל אינדער'אמת'ן וועט זיך ערשט דעמאָלט אָנהויבן דער עכטער שוואונג פון דער רוסישער רעוואָליוציע, ערשט דעמאָלט וועט עס זיין ווירקלאך דער גרעסטער רעוואָליוציאָנערער שוואונג, וואָס איז מעגלאך אין דער עפּאָכע פון א בורזשואז-

דעמאָקראטישער איבערקערעניש, ווען די בורזשואזיע וועט זיך אָפשאָקלען און ווי אן אקטיווער רעוואָליוציאָנער וועט ארויסטרעטן די מאסע פויערטום צוגלײַך מיטן פראָלעטאריאט. כדי צו זײַן א קאָנזעקווענט=דערפירטע ביזן סוף, דארף אונזער דעמאָקראטישע רעוואָליוציע זיך אָנשפארן אויף אזעלכע כחות, וועלכע זײַנען פייאיק צו פאראליזירן די אומפארמײַדלאכע אומקאָנזעקווענטקײַט פון דער בורזשואזיע, דאָס הייסט, וואָס זײַנען טאקע פייאיק צו „צווינגען זי אָפצושאָקלען זיך" (לענין, ב. VIII, ז. 95—96, רוסיש).

אָט אזא איז די טאקטישע גרונט=הנחה וועגן דעם פראָלעטאריאט, ווי א פירער פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע, די טאקטישע גרונט=הנחה וועגן דער העגעמאָניע (אָנפירנדיקער ראָלע) פונם פראָלעטאריאט אין דער בורזשואזער רעוואָליוציע, וואָס לענין האָט אנטוויקלט אין זײַן בוך „צוויי טאקטיקעס פון דער סאָציאל=דעמאָקראטיע אין דער דעמאָקראטישער רעוואָליוציע".

דאָס איז געווען א נײַע אײַנשטעלונג פון דער מארקסיסטישער פארטיי אין די פראגן פון טאקטיק אין דער בורזשואז=דעמאָקראטישער רעוואָליוציע, אן אײַנשטעלונג, וואָס האָט זיך טיף אונטערגעשיידט פון די טאקטישע אײַנשטעלונגען, וואָס האָבן ביז דעמאָלט עקזיסטירט אינם מארקסיסטישן ארסענאל. ביז אהער פלעגט די זאך זיך אויסלאָזן צו דעם, אז אין די בורזשואזע רעוואָליוציעס, אין מערב, צום בײַשפיל, איז די אָנפירנדיקע ראָלע פארבליבן פאר דער בורזשואזיע; דער פראָלעטאריאט האָט ווילנדיק=ניט=ווילנדיק געשפילט די ראָלע פון אירן א מיטהעלפער, און דאָס פויערטום איז געווען א רעזערוו פון דער בורזשואזיע. די מארקסיסטן האָבן געהאלטן אזא קאָמבינאציע פאר א מער אָדער ווייניקער אומפארמײַדלאכער, דאָ אויפן אָרט צוגעבנדיק, אז דער פראָלעטאריאט דארף דערבײַ פארטיידיקן ווי ווײַט מעגלאך זײַנע נאָענטסטע קלאסן=פאָדערונגען און האָבן זײַן אייגענע פאָליטישע פארטיי. אצינד, אין דער נײַער היסטאָרישער סיטואציע, האָט זיך די זאך א קער געטאָן לויט לענינס אײַנשטעלונג אויף אזא אופן, אז דער פראָלעטאריאט האָט גענומען ווערן די אָנפירנדיקע קראפט פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע; די בורזשואזיע האָט גענומען אָפגעשטויסן ווערן פון דער אָנפירונג מיט דער רעוואָליוציע, און דאָס פויערטום האָט גענומען פארוואנדלט ווערן אין א רעזערוו פונם פראָלעטאריאט.

די ריידערײַ וועגן דעם, אז פלעכאנאָוו „איז אויך געשטאנען" פאר דער העגעמאָניע פונם פראָלעטאריאט, באזירט זיך אויף א מיספארשטייעניש. פלעכאנאָוו האָט קאָקעטירט מיט דער אידייע פון העגעמאָניע פונם פראָלעטאריאט און האָט גאָרנישט געהאט קעגן אָנערקענען זי אויפן וואָרט, — דאָס איז ריכטיק; פאקטיש איז ער אָבער געווען קעגן דעם תוך פון דער דאָזיקער אידייע. די העגעמאָניע פונם פראָלעטאריאט באטײַט די אָנפירנדיקע ראָלע פונם פראָלעטאריאט אין דער בורזשואזער רעוואָליוציע בײַ דער פאָליטיק פון א ב ו נ ד

פונם פּראָלעטאַריאַט מיטן פויערטום, ביי דער פּאָליטיק פון איזאָלירן די ליבעראַלע בורזשואַזיע, בעת פּלעכאַנאָוו איז, ווי באַוואוסט, געווען קעגן דער פּאָליטיק פון איזאָלירן די ליבעראַלע בורזשואַזיע, פאַר דער פּאָליטיק פון א פּשרה מיט דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, קעגן דער פּאָליטיק פון א בונד פונם פּראָלעטאַריאַט מיטן פויערטום. אינדער'אמת'ן איז פּלעכאַנאָווס טאַקטישע איינשטעלונג געווען א מענשעוויסטישע איינשטעלונג פון לייקענען די העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט.

2) אלס דאָס וויכטיקסטע מיטל צו אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם און דעראָבערן די דעמאָקראַטישע רעפּובליק האָט לענין געהאַלטן דעם זיגרייכן באַוואָפנטן אויפשטאַנד פונם פאָלק. טראָץ די מענשעוויקעס האָט לענין געהאַלטן, אז „די אַלגעמיין-דעמאָקראַטישע רעוואָלוציאָנערע באַוועגונג האָט שוין געבראַכט צו דער נויטווענדיקייט פון א באַוואָפנטן אויפשטאַנד“, אז דאָס „אָרגאַניזירן דעם פּראָלעטאַריאַט צו אַן אויפשטאַנד“ איז שוין „אַוועקגעשטעלט געוואָרן אין טאָג-אָרדענונג, ווי איינע פון די וועזנטלעכע און נויטווענדיקע הויפּט-אויפגאַבעס פון דער פּאַרטיי“, אז ס'איז נויטיק „אָנצונעמען די סאַמע ענערגישע מאָס-מיטלען צו באַוואָפענען דעם פּראָלעטאַריאַט און זיכערן די מעגלעכקייט פון אוממיטלבאַרער אָנפירונג מיטן אויפשטאַנד“ (דאָרט, ז. 75).

כדי צוצופירן די מאַסן צום אויפשטאַנד און מאַכן דעם אויפשטאַנד גופא פאַר אַן אַלפאָלקישן, האָט לענין געהאַלטן פאַר נויטיק צו געבן אַזעלכע לאָזונגען, אַזעלכע רופן צו די מאַסן, וואָס וואָלטן געקאָנט צעבינדן די רעוואָלוציאָנערע איניציאַטיוו פון די מאַסן, אָרגאַניזירן זיי צום אויפשטאַנד און דעזאָרגאַניזירן דעם מאַכט-אַפּאַראַט פונם צאַריזם. פאַר אַזעלכע לאָזונגען האָט ער געהאַלטן די טאַקטישע באַשלוסן פונם דריטן צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי, וואָס צו פּאַרטיידיקן זיי איז געווען געווידמעט לענינס בוך „צוויי טאַקטיקעס פון דער סאָציאַל-דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעוואָלוציע“.

פאַר אַזעלכע לאָזונגען האָט ער געהאַלטן:

א) די אָנווענדונג פון „פּאָליטישע מאַסן-שטרייקס, וואָס קאָנען האָבן א וויכטיקע באַדייטונג ביים אָנהויב און אין סאַמע גאַנג פונם אויפשטאַנד“ (דאָרט, ז. 75);

ב) דאָס אָרגאַניזירן „די תיכּף'דיקע פאַרווירקלעכונג אויף א רעוואָלוציאָנערן אופן פונם 8-שעה'יקן אַרבעטס-טאָג און אַנדערע פאָדערונגען פונם אַרבעטער-קלאַס, וואָס שטייען אויף דער ריי“ (דאָרט, ז. 47);

ג) „די תיכּף'דיקע אָרגאַניזירונג פון רעוואָלוציאָנערע פויערים-קאָמיטעטן, כדי דורכצופירן“ אויף א רעוואָלוציאָנערן אופן „אַלע דעמאָקראַטישע איבערגעשטאַלטונגען“ ביז דער קאָנפיסקירונג פון דער פּריצ'ישער ערד (דאָרט, ז. 88);

ד) די באַוואָפענונג פון די אַרבעטער.

דאָ זײַנען באַזונדערס אינטערעסאַנט צוויי מאָמענטן:

ערשטנס, די טאַקטיק פון רעוואָליוציאָנערער פאַרווירקלאַכונג פונם 8־שעה'יקן אַרבעטס־טאָג אין שטאָט און פון די דעמאָקראַטישע אײַ־בערגעשטאַלטונגען אין דאָרף, דאָס הייסט, אַזאַ פאַרווירקלאַכונג, וועלכע רעכנט זיך ניט מיט דער מאַכט, רעכנט זיך ניט מיטן געזעץ, איגנאָרירט אַי די מאַכט, אַי די געזעצלאַכקײַט, בְּרעכט די עקזיסטירנדיקע געזעצן און שטעלט אײַן נײַע אָרדענונגען אויף אַן אייגנוויליקן אופן, אין סדר פון אַ געשעענעם פאַקט. דאָס איז געווען אַ נײַ טאַקטיש מיטל, וואָס דאָס אָנ־ווענדן אים האָט פּאַראַליזירט דעם מאַכט־אַפּאַראַט פונם צאַריזם און האָט צעבונדן די אַקטיווקײַט און די שעפּערישע איניציאַטיוו פון די מאַסן. אויפן יסוד פון דער דאָזיקער טאַקטיק זײַנען אויסגעוואַקסן רעוואָליו־ציאָנערע שטרײַק־קאָמיטעטן אין שטאָט און רעוואָליוציאָנערע פּויערים־קאָ־מיטעטן אין דאָרף, וואָס די ערשטע פון זיי האָבן זיך דערנאָך אַנטוויקלט אין סאָוועטן פון אַרבעטער־דעפּוטאַטן, און די צווייטע — אין סאָוועטן פון פּויערים־דעפּוטאַטן.

צווייטנס, די אָנווענדונג פון פּאָליטישע מאַסן־שטרײַקס, די אָנ־ווענדונג פון אַלגעמיינע פּאָליטישע שטרײַקס, וואָס האָבן דערנאָך, אין גאַנג פון דער רעוואָליוציע, געשפּילט אַן ערשטראַנגיקע ראָלע אין דער רעוואָליו־ציאָנערער מאָביליזירונג פון די מאַסן. דאָס איז געווען אַ נײַ, זייער וויכטיק געווער אין די הענט פונם פּראָלעטאַריאַט, אַ געווער, וואָס איז ביז דעמאָלט ניט געווען באַקאַנט אין דער פּראַקטיק פון די מאַרקסיסטישע פּאַרטייען און וואָס האָט דערנאָך באַקומען בירגער־רעכט.

לעניִן האָט געהאַלטן, אַז אין רעזולטאַט פון אַ זיגרײַכן אויפשטאַנד פונם פֿאָלק דאַרף די צאַרישע רעגירונג פאַרביטן ווערן מיט אַ צײַטווײַלי־קער רעוואָליוציאָנערער רעגירונג. די אויפגאַבעס פון דער צײַטווײַליקער רע־וואָליוציאָנערער רעגירונג באַשטייען אין פאַרפעסטיקן די דעראָבערונגען פון דער רעוואָליוציע, אין דערשטיקן דעם ווידערשטאַנד פון דער קאָנטר־רעוואָ־ליוציע און אין פאַרווירקלאַכן די פּראָגראַם־מינימום פון דער רוסלענדישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אַרבעטער־פּאַרטיי. לעניִן האָט געהאַלטן, אַז אָן דער פאַרווירקלאַכונג פון די דאָזיקע אויפגאַבעס איז ניט מעגלאַך קיין אַנט־שיידענער זיג איבערן צאַריזם. נאָר כדי צו פאַרווירקלאַכן די דאָזיקע אויפ־גאַבעס און דערשלאָגן זיך אַן אַנטשיידענעם זיג איבערן צאַריזם, דאַרף די צײַטווײַליקע רעוואָליוציאָנערע רעגירונג זײַן ניט קיין געוואוינלאַכע רעגירונג, נאָר אַ רעגירונג פון דיקטאַטור פון די קלאַסן, וואָס האָבן געזיגט, — פון די אַרבעטער און פּויערים, זי דאַרף זײַן אַ רעוואָליוציאָנערע דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום. פאַררופנדיק זיך אויף מאַרקס'ס באַוואוסטער הנחה וועגן דעם, אַז „יעטווידע צײַטווײַליקע מלוכה'שע אײַנאָרדענונג נאָך אַ רעוואָליוציע פאָדערט דיקטאַטור און דערבײַ אַן ענערגישע דיקטאַטור", איז

לעניִן געקומען צום אויספיר, אַז די צײַטווײַליקע רעוואָליוציאָנערע רעגירונג, אויב זי וויל זיכערן אַן אַנטשיידענעם זיג איבערן צאַריזם, קאָן זי ניט זײַן קיין שום אַנדער זאַך, ווי די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום.

„אַן אַנטשיידענער זיג פון דער רעוואָליוציע איבערן צאַריזם, האָט לעניִן געשריבן, איז די רעוואָליוציאָנער־דעמאָקראַטישע דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום... און אַזאַ זיג וועט זײַן גראָד אַ דיקטאַטור, דאָס הייסט, זי וועט דאַרפן אומפאַרמײַדלאַך זיך אָנשפּאַרן אויף מיליטערישער קראַפט, אויף דער באַוואָפענונג פון דער מאַסע, אויף אַן אויפשטאַנד, און ניט אויף די אָדער יענע, אויף אַ „לעגאַלן“, „פרידלאַכן אויפן“, געשאַפענע אינסטיטוציעס. דאָס קאָן זײַן בלויז אַ דיקטאַטור, ווײַל די פאַרווירקלאַכונג פון די איבערגעשטאַלטונגען, וואָס זײַנען תּיכּף און אומבאַדינגט נויטיק פאַרן פּראָלעטאַריאַט און פאַרן פּויערטום, וועט אַרויסרופן אַ פאַרביטערטן ווידערשטאַנד אי מצד די פּריצים, אי מצד די גרויס־בורזשוואַ, אי מצד דעם צאַריזם. אָן אַ דיקטאַטור איז אוממעגלאַך אײַנצוברעכן דעם דאָזיקן ווידערשטאַנד, אָפּצושלאָגן די קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע פּרוּוון. דאָס וועט אָבער, פאַרשטייט זיך, זײַן ניט קיין סאָציאַליסטישע, נאָר אַ דעמאָקראַטישע דיקטאַטור. זי וועט ניט קאָנען אָנרירן (אָן אַ גאַנצער ריי צווישן־שטופעס פון דער רעוואָליוציאָנערער אַנטוויקלונג) די יסודות פונם קאַפּיטאַליזם. זי וועט, אין בעסטן פאַל, קאָנען אַרײַנברענגען אַ ראַדיקאַלע איבערפאַרטיילונג פונם ערד־אייגנטום לטובת דעם פּויערטום, דורכפירן אַ קאָנזעקווענטן און פולן דעמאָקראַטיזם ביז צו אַ רעפּובליק, אַרויסרײַסן מיטן וואָרצל אַלע אַזיאַטישע, קנעכטישע שטריכן ניט בלויז פונם דאָרפישן שטייגער, נאָר אויך פונם פאַבריק־שטייגער, מאַכן אַן אָנהויב צו פאַרבעסערן ערנסט די לאַגע פון די אַרבעטער און צו העכערן זייער לעבנס־ניוואָ; ענדלאַך — דאָס לעצטע לויט דער ריי, נאָר ניט לויט דער וויכטיקײַט — אַריבערטראָגן די רעוואָליוציאָנערע שׂרפה קיין אייראָפּע. אַזאַ מין זיג וועט נאָך בכלל ניט מאַכן פון אונזער בורזשואַזער רעוואָליוציע אַ רעוואָליוציע אַ סאָציאַליסטישע; די דעמאָקראַטישע איבערקערעניש וועט ניט אַרויסגיין אוממיטלבאַר פון די ראַמען פון די בורזשואַזע געזעלשאַפטלאַך־עקאָנאָמישע פאַרהעלטענישן; דאָך וועט די באַדײַטונג פון אַזאַ מין זיג זײַן אַ גיגאַנטישע פאַר דער קינפטיקער אַנטוויקלונג אי פון רוסלאַנד, אי פון דער גאַנצער וועלט. קיין זאַך וועט אין אַזאַ מאָס ניט אויפהייבן די רעוואָליוציאָנערע ענערגיע פונם אַלוועלטלאַכן פּראָלעטאַריאַט, קיין זאַך וועט אַזוי שטאַרק ניט פאַרקירצן דעם וועג, וואָס פירט צו זײַן פולשטענדיקן זיג, ווי אָט דער אַנטשיידענער זיג פון

דער רעוואָליוציע, וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין רוסלאַנד" (לעגין, ב. VIII, ז. 62—63, רוסיש).

וואָס איז שייך דער באַציאונג פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע צו דער ציַיטוויַליקער רעוואָליוציאָנערער רעגירונג און צו דער דערלאָזבאַרקיַיט, אַז די סאָציאַל=דעמאָקראַטיע זאָל אין איר אָנטייל נעמען, האָט לענין פולשטענדיק פאַרטיידיקט די אַנטשפּרעכנדיקע רעזאָליוציע פונם דריטן פּאַרטיי=צוזאַמענפאָר, וועלכע זאָגט:

„אָפּהענגיק פון דער קרעפטן=פאַרהעלטעניש און פון אַנדערע פאַקטאָרן, וואָס לאָזן זיך ניט פּינקטלאַך פאָראויס צו באַשטימען, איז דערלאָזבאַר, אַז די באַפולמעכטיקטע פון אונזער פּאַרטיי זאָלן אָנטייל נעמען אין דער ציַיטוויַליקער רעוואָליוציאָנערער רעגירונג, מיטן צוועק צו קעמפן אום'ברחמנות'דיק קעגן אַלע קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע פרואוון און צו פאַרטיידיקן די זעלבסטשטענדיקע אינטערעסן פונם אַרבעטער=קלאַס; ווי אַ נויטווענדיקער באַדינג פון אַזאַ מין אָנטיילנעמען ווערט געשטעלט דער שטרענגער קאָנטראָל פון דער פּאַרטיי איבער אירע באַפולמעכטיקטע און די אומאָפּנויגלאַכע איַינהיטונג פון דער אומאָפּהענגיקיַיט פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע, וואָס שטרעבט צו אַ פולשטענדיקער סאָציאַליסטישער איבערקערעניש און איז אויף אַזויפיל אום'בשלום'דיק פיַינטלאַך צו אַלע בורזשואַזע פּאַרטייען; אומאָפּהענגיק דערפון, צי עס וועט מעגלאַך זיַין דער אָנטייל פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע אין דער ציַיטוויַליקער רעוואָליוציאָנערער רעגירונג, דאַרף מען אין די סאַמע ברייטע שיכטן פונם פּראָלעטאַריאַט פּראָפּאַגאַנדירן די אידייע פון דער נויטווענדיקיַיט פון אַ שטענדיקן דרוק אויף דער ציַיטוויַליקער רעגירונג מצד דעם באַוואָפנטן און פון דער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע אָנגעפירטן פּראָלעטאַריאַט מיטן צוועק צו אָפּהיטן, פאַרפעסטיקן און פאַרברייטערן די דעראָבערונגען פון דער רעוואָליוציע" (דאָרטן, ז. 37).

די דערווידערונגען פון די מענשעוויקעס, אַז די ציַיטוויַליקע רעגירונג וועט דאָך פאָרט זיַין אַ בורזשואַזע רעגירונג, אַז מע קאָן ניט דערלאָזן דעם אָנטייל פון די סאָציאַל=דעמאָקראַטן אין אַזאַ רעגירונג, אויב מע זאָל ניט וועלן באַגיין דעם זעלבן פעלער, וואָס עס איז באַגאַנגען דער פראַנצויזישער סאָציאַליסט מילעראַן, וועלכער האָט אָנטיילגענומען אין דער פראַנצויזישער בורזשואַזער רעגירונג, — האָט לענין אָפּגעוואָרפן מיט דער אָנוויַיזונג דערויף, אַז די מענשעוויקעס מישן דאָ צונויף צוויי פאַרשיידענע זאַכן און וויַיזן אַרויס זייער אומפייאיקיַיט צוצוגיין מאַרקסיסטיש צו דער פראַגע: אין פראַנקריַיך האָט זיך געהאַנדלט וועגן דעם אָנטייל פון די סאָציאַליסטן אין אַ רעאַקציאָנערער בורזשואַזער רעגירונג אין אַ פּעריאָד פון אָפּוועזנקיַיט פון אַ רעוואָליוציאָנערער לאַגע אין לאַנד, און דאָס האָט פאַרפליכ=

מעט די סאָציאַליסטן ניט אָנטיילצונעמען אין אזא רעגירונג; אין רוסלאַנד אָבער האנדלט זיך וועגן דעם אָנטייל פון די סאָציאַליסטן אין א רעוואָליוציאָנערער בורזשואזער רעגירונג, וואָס קעמפט פאר דעם זיג פון דער רעוואָליוציע אין ברען־פּעריאָד פון דער רעוואָליוציע, — דאָס איז אן אומשטאנד, וואָס מאכט דערלאָזבאר און ביי גינסטיקע באדינגונגען — אָבליגאטאָריש דעם אָנטייל פון די סאָציאַל־דעמאָקראטן אין אזא רעגירונג — כדי צו שלאָגן די קאָנטר־רעוואָליוציע ניט בלויז „פון אונטן", פון אויסן, נאָר אויך „פון אויבן", פון אינעווייניק אין דער רעגירונג.

3) שטרייטנדיק פאר דעם זיג פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע און פאר דער דעראָבערונג פון א דעמאָקראטישער רעפּובליק, האָט לענין כלל ניט געמיינט צו בלייבן שטעקן אויפן דעמאָקראטישן עטאַפּ און באגרענעצן דעם שוואונג פון דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג מיט אויספילן די בורזשואז־דעמאָקראטישע אויפגאבעם. פארקערט: לענין האָט געהאלטן, אז באלד נאָכן אויספילן די דעמאָקראטישע אויפגאבעם דארף זיך אָנהויבן א קאמף פונם פּראָלעטאריאט און פון די אנדערע עקספּלואטירטע מאסן שוין פאר דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. לענין האָט דאָס געוואוסט און האָט געהאלטן פאר דער פליכט פון דער סאָציאַל־דעמאָקראטיע אָנצונעמען אלע מיטלען דערצו, אז די בורזשואז־דעמאָקראטישע רעוואָליוציע זאָל אָנהויבן אריבערוואקסן אין א רעוואָליוציע א סאָציאַליסטישער. די דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט און פויערטום איז נויטיק געווען לענינען ניט צוליב דעם, כדי, האָבנדיק פארענדיקט דעם זיג פון דער רעוואָליוציע איבערן צאַריזם, פארענדיקן אויף דעם די רעוואָליוציע, נאָר צוליב דעם, כדי צו פארלענגערן ווי מעגלאך מער דעם צושטאנד פון רעוואָליוציע, פארניכטן ביזן גרונט די רעשטלאך פון דער קאָנטר־רעוואָליוציע, אריבערוואַרפן קיין אייראָפּע דעם פלאם פון דער רעוואָליוציע און, געבנדיק אין פארלויף פון דער דאָזיקער צייט דעם פּראָלעטאריאט א מעגלאכקייט זיך אויפצוקלערן פּאָליטיש און אָרגאניזירן זיך אין א גרויסער ארמיי, — אָנהויבן א דירעקטן אריבערגאנג צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

ריידנדיק וועגן דעם שוואונג פון דער בורזשואזער רעוואָליוציע און וועגן דעם, וואָס פאר א כאראקטער די מארקסיסטישע פּארטיי דארף צוגעבן דעם דאָזיקן שוואונג, האָט לענין געשריבן:

„דער פּראָלעטאריאט דארף דורכפירן ביזן סוף די דעמאָקראטישע איבערקערעניש, פאראייניקנדיק צו זיך די מאסע פויערטום, כדי צו דערשטיקן מיט קראפט דעם ווידערשטאנד פון דער זעלבסטהערשונג און פאראליזירן די ניט־שטאנדהאפטיקייט פון דער בורזשואזיע. דער פּראָלעטאריאט דארף מאכן א סאָציאַליסטישע איבערקערעניש, פאראייניקנדיק צו זיך די מאסע האלב־פּראָלעטארישע עלעמענטן פון דער באפעלקערונג, כדי איינברעכן מיט קראפט דעם ווידערשטאנד פון דער

בורזשואזיע און פאראליזירן די ניט־שטאַנדהאַפטיקײט פונם פויערטום און פונם קלײנבירגערטום. אָט אַזעלכע זײַנען די אױפגאַבעס פונם פּראָלעטאַריאַט, וואָס די נײַ־איסקראָווצעס (דאָס הייסט די מענשעווי־קעס. — ר ע ד.) שטעלן פאָר אַזוי שמאָל אין אַלע זײערע אַרויסזאָ־גונגען און רעזאָליוציעס וועגן דעם שוואונג פון דער רעוואָליוציע״ (לענין, ב. VIII, ז. 96, רוסיש).

אָדער נאָך:

„בראַש פונם גאַנצן פאָלק און באַזונדערס פונם פויערטום — פאַר פולשטענדיקער פרײַהײט, פאַר א קאָנזעקווענטער דעמאָקראַטישער אי־בערקערעניש, פאַר א רעפובליק! בראַש פון אַלע אַרבעטנדיקע און עקספּלואַטירטע — פאַר סאָציאַליזם! אַזאַ דאַרף זײַן אין דער ווירק־לאַכקײט די פּאָליטיק פונם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, אַזאַ איז דער קלאַסן־לאָזונג, וואָס דאַרף דורכדרינגען און באַשטימען מיט זיך די לייזונג פון יעדער טאַקטישער פראַגע, פון יעדן פּראַקטישן שריט פון דער אַרבעטער־פּאַרטײ אין דער צײַט פון דער רעוואָליוציע״ (דאָרטן, ז. 105).

כדי עס זאָלן ניט פאַרבלײַבן קיין שום אומקלאָרקײטן, האָט לענין אין צוויי חדשים אַרום נאָך דעם, ווי עס איז דערשינען זײַן בוך „צוויי טאַקטי־קעס״, אינם אַרטיקל „די באַציאונג פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע צו דער פויערים־באַוועגונג״ — דערקלערט:

„פון דער רעוואָליוציע דער דעמאָקראַטישער וועלן מיר גלײַך אָנ־הויבן אַריבערגיין און פונקט אין דער מאָס פון אונזער קראַפט, פון דער קראַפט פונם באַוואוסטזיניקן און אָרגאַניזירטן פּראָלעטאַריאַט, וועלן מיר אָנהויבן אַריבערגיין צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. מיר שטייען פאַר אַן אומאויפהערלאַכער רעוואָליוציע. מיר וועלן זיך ניט אָפּשטעלן אויפן האַלבן וועג״ (דאָרטן, ז. 186).

דאָס איז געווען א נײַע אײַנשטעלונג אין דער פראַגע וועגן דער פאַרהעל־טעניש צווישן דער בורזשואַזער און דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציעס, א נײַע טעאָריע פון דער כחות־איבערגרופּירונג אַרום דעם פּראָלעטאַריאַט צום סוף פון דער בורזשואַזער רעוואָליוציע צוליבן דירעקטן אַריבערגאַנג צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע, — די טעאָריע פון אַ ר י ב ע ר װ א ק ס ו נ ג פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע אין א רעוואָליוציע א סאָ־ציאַליסטישער.

אויסאַרבעטנדיק אָט די נײַע אײַנשטעלונג, האָט זיך לענין געשטיצט, ערשטנס, אויף מאַרקס׳ס באַוואוסטער הנחה וועגן דער אומאויפהערלאַכער רע־וואָליוציע, וואָס איז געגעבן געוואָרן אין סוף פון די פערציקער יאָרן פונם פאָ־ריקן יאָרהונדערט אין דער „װענדונג צום פאַרבאַנד פון די קאָמוניסטן״, און, צווייטנס, אויף מאַרקס׳ס באַוואוסטן געדאַנק וועגן דער נויטיקײט צונויפצופּאָרן

די פויערשע רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג מיט דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע, וועלכן ער האָט אַרויסגעזאָגט אינם בריוו צו ענגעלסן אין יאָר 1856, וואו ער האָט געזאָגט: „די גאַנצע זאַך וועט אין דײַטשלאַנד זײַן אָפּהענגיק פון דער מעגלאַכקײַט צו שטיצן די פּראָלעטאַרישע רעוואָליוציע דורך אַ מין צווייטער אויפלאַגע פון דער פויערים־מלחמה". די דאָזיקע גענאַלע געדאַנקען פון מאַרקסן האָבן אָבער נאָכדעם ניט געקראָגן זייער אַנטוויקלונג אין די ווערק פון מאַרקס און ענגעלס, און די טעאָרעטיקער פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל האָבן אָנגענומען אַלע מיטלען, כדי צו באַגראָבן זיי אין קבר און אויסמעקן זיי פון זכרון. אויף לענינס גורל איז אויסגעפאַלן די אויפגאַבע — אַרויסשלעפּן אויף דער העלער שײַן מאַרקס'ס פאַרגעסענע הנחות און פולשטענדיק אויפשטעלן זיי. אויפשטעלנדיק די דאָזיקע הנחות פון מאַרקסן, האָט אָבער לענין זיך ניט באַגרענעצט, — און האָט זיך ניט געקאָנט באַגרענעצן, — מיט פּשוט איבער'חזר'ן זיי, נאָר ער האָט זיי אַנטוויקלט ווײַטער און איבערגעאַרבעט אין אַ האַרמאָנישער טעאָריע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע, אַרײַנפירנדיק אין דער זאַך אַ נײַעם מאָמענט, ווי אַן אָבליגאַטאָרישן מאָמענט פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע, — דעם בונד פונם פּראָלעטאַריאַט מיט די האַלב־פּראָלעטאַרישע עלעמענטן פון שטאָט און דאָרף, ווי אַ באַדינג פאַרן זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע.

די דאָזיקע אײַנשטעלונג האָט געמאַכט אַ תּל פון די טאַקטישע פּאָזיציעס פון דער מערב־אייראָפּעאישער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, וועלכע איז אַרויסגעגאַנגען דערפון, אַז נאָך דער בורזשואַזער רעוואָליוציע דאַרפן די פויערים־מאַסן, דערונטער די אָרעמפויערשע מאַסן, — אומבאַדינגט אָפּגיין פון דער רעוואָליוציע, און מחמת דעם דאַרף נאָך דער בורזשואַזער רעוואָליוציע אָנקומען אַ דויערנדיקער פעריאָד פון אַן איבעררײַס, אַ דויערנדיקער פעריאָד פון „פרידן־אײַנשטעלונג" פון אַ 50—100 יאָר, אויב ניט מער, וואָס אין פאַרלויף פון אים וועט דער פּראָלעטאַריאַט „פרידלאַך" עקספּלואַטירט ווערן, און די בורזשואַזיע וועט „געזעצלאַך" זיך אָנלעבן, ביז עס וועט ניט קומען די צײַט פאַר אַ נײַער, סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

דאָס איז געווען אַ נײַע טעאָריע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע, וואָס ווערט פאַרווירקלאַכט ניט דורכן איזאָלירטן פּראָלעטאַריאַט קעגן דער גאַנצער בורזשואַזיע, נאָר דורכן פּראָלעטאַריאַט דעם העגעמאָן, וואָס האָט פאַרבינדעטע אין פערזאָן פון די האַלב־פּראָלעטאַרישע עלעמענטן פון דער באַפעלקערונג, אין פערזאָן פון די מיליאָנען „אַרבעטנדיקע און עקספּלואַטירטע מאַסן".

לויט דער דאָזיקער טעאָריע האָט די העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט אין דער בורזשואַזער רעוואָליוציע בײַם בונד פונם פּראָלעטאַריאַט מיטן פויערטום געדאַרפט אַריבערוואַקסן אין העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט אין

דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע ב ײ ם ב ו נ ד פונם פּראָלעטאַריאַט מיט די איבעריקע אַרבעטנדיקע און עקספּלואַטירטע מאַסן, און די דעמאָקראַ־טישע דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום האָט געדאַרפט צו־גרייטן דעם באָדן פאַר דער סאָציאַליסטישער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַ־ריאַט.

זי האָט אומגעוואָרפן די גאַנגבאַרע טעאָריע פון די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן, וועלכע האָבן געלייקנט די רעוואָליוציאָנערע מעג־לעכקייטן פון די האַלב־פּראָלעטאַרישע מאַסן פון שטאָט און דאָרף, און וועל־כע זײַנען אַרויסגעגאַנגען דערפון, אַז „חוץ דער בורזשואַזיע און דעם פּראָלע־טאַריאַט זעען מיר ניט קיין אַנדערע געזעלשאַפטלעכע כחות, אויף וועלכע עס וואָלטן זיך בײַ אונז געקאָנט אָנשפּאַרן די אָפּאָזיציאָנעלע אָדער רעוואָליוציאָ־נערע קאָמבינאַציעס“ (פּלעכאַנאָווס ווערטער, וואָס זײַנען טיפּיש פאַר די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן).

די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן האָבן געהאַלטן, אַז אין דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע וועט דער פּראָלעטאַריאַט זײַן א ל י י ן, קעגן דער ג א נ צ ע ר בורזשואַזיע, אָן פאַרבינדעטע, קעגן א ל ע ניט־פּראָלעטאַרישע קלאַסן און שיכטן. זיי האָבן זיך ניט געוואָלט רעכענען מיט דעם פאַקט, אַז דער קאַפּיטאַל עקספּלואַטירט ניט בלויז די פּראָלעטאַריער, נאָר אויך מיליאָ־נען האַלב־פּראָלעטאַרישע שיכטן פון שטאָט און דאָרף, וואָס זײַנען דערדריקט דורכן קאַפּיטאַליזם און וואָס קאָנען זײַן פאַרבינדעטע פונם פּראָלעטאַריאַט אין קאַמף פאַר באַפרײַען די געזעלשאַפט פון קאַפּיטאַליסטישן דרוק. דערי־בער האָבן די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן געהאַלטן, אַז די באַדינגונגען פאַר א סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע אין אייראָפּע זײַנען נאָך ניט רײַף געוואָרן, אַז מע קאָן די דאָזיקע באַדינגונגען האַלטן פאַר רײַף־גע־וואָרענע בלויז דעמאָלט, ווען דער פּראָלעטאַריאַט וועט ווערן די מערהייט פון דער נאַציע, די מערהייט פון דער געזעלשאַפט אין רעזולטאַט פון דער ווײַ־טערדיקער עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

אָט די פוילע און אַנטיפּראָלעטאַרישע אײַנשטעלונג פון די מערב־אייראָ־פּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן האָט די לעניניסטישע טעאָריע פון דער סאָציאַ־ליסטישער רעוואָליוציע איבערגעקערט מיטן קאָפּ אַראָפּ.

אין לענינס טעאָריע איז נאָך ניט געווען קיין דירעקטער אויספיר וועגן דער מעגלעכקייט פונם זיג פונם סאָציאַליזם אין איין, באַזונדער גענומען, לאַנד. עס זײַנען אָבער אין איר געווען פאַרליגט אַלע אָדער כמעט אַלע גרונט־עלעמענטן, וואָס זײַנען נויטיק צוליב דעם, כדי פריִער אָדער שפּעטער מאַכן אַזאַ אויספיר.

ווי באַוואוסט, איז לענין געקומען צו אַזאַ אויספיר אין 1915־טן יאָר, דאָס הייסט, אין 10 יאָר אַרום.

אָט דאָס זײַנען די טאַקטישע גרונט־הנחות, וואָס לענין האָט אַנטוויקלט

אין זײַן היסטאָרישן בוך „צװײ טאַקטיקעס פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעװאָליוציע“.

די היסטאָרישע באַדײַטונג פון דעם דאָזיקן װערק לענינס באַשטײט פריער פון אַלץ דערין, װאָס ער האָט אידײאיש צעשמעטערט די קלײנבירגערלאַכע טאַקטישע אײַנשטעלונג פון די מענשעװיקעס, האָט באַװאָפנט דעם אַרבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד צו דער װײַטערדיקער פאַנאַנדערװיקלונג פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעװאָליוציע, צו אַ נײַעם אָנדראַנג אויפן צאַריזם און האָט געגעבן די רוסישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן אַ קלאָרע פּערספּעקטיװ װעגן דער נויטװענדיקײַט פון דער איבערװאַקסונג פון דער בורזשואַזער רעװאָליוציע אין אַ רעװאָליוציע אַ סאָציאַליסטישער.

דערמיט װערט אָבער ניט אויסגעשעפּט די באַדײַטונג פון לענינס װערק. זײַן אומשאַצבאַרע באַדײַטונג באַשטײט דערין, װאָס עס האָט באַרײַכערט דעם מאַרקסיזם מיט אַ נײַער טעאָריע פון רעװאָליוציע און האָט געלײגט די יסו־דות פון יענער רעװאָליוציאָנערער טאַקטיק פון דער באָלשעװיסטישער פּאַר־טײ, װאָס מיט איר הילף האָט דער פּראָלעטאַריאַט פון אונזער לאַנד אין יאָר 1917 אָפּגעהאַלטן דעם זיג איבערן קאַפּיטאַליזם.

4. דער װײַטערדיקער אויפשטײַג פון דער רעװאָליוציע. דער אַלרוסלענדישער פּאָליטישער שטרײַק אין אָקטאָבער 1905־טן יאָר. דער צוריקטריט פונם צאַריזם. דער צאַרישער מאַני־פעסט. דער אויפקום פון סאָװעטן פון אַרבעטער־דעפּוטאַטן.

האַרבסט־צו פון יאָר 1905 האָט די רעװאָליוציאָנערע באַװעגונג אַרומגע־כאַפּט דאָס גאַנצע לאַנד. זי איז אָנגעװאַקסן מיט אַ ריזיקער קראַפט.

דעם 19־טן סעפּטעמבער האָט זיך אין מאָסקװע אָנגעהויבן אַ שטרײַק פון די דרוקער. ער האָט זיך איבערגעװאָרפן קײן פּעטערבורג און אין אַ רײ אַנדערע שטעט. אין מאָסקװע גופא איז דער שטרײַק פון די דרוקער גע־שטיצט געװאָרן מצד די אַרבעטער פון אַנדערע פּראָדוקציעס און איז פאַר־װאַנדלט געװאָרן אין אַן אַלגעמײנעם פּאָליטישן שטרײַק.

אָנהויב אָקטאָבער האָט זיך אָנגעהויבן אַ שטרײַק אויף דער מאָסקװע־קאַזאַנער אײַזנבאַן. אין אַ טאָג אַרום האָט פאַרשטרײַקט דער גאַנצער מאָס־קװער אײַזנבאַן־קנופּ. אינגיכן האָט דער שטרײַק אַרומגעכאַפּט אַלע אײַזנבאַ־נען פונם לאַנד. עס האָבן אויפגעהערט אַרבעטן די פּאָסט און דער טעלע־גראַף. די אַרבעטער האָבן אין פאַרשײדענע שטעט פון רוסלאַנד זיך פאַר־זאַמלט אויף פּילטויזנטדיקע מיטינגען און באַשלאָסן אָפּצושטעלן די אַרבעט. דער שטרײַק האָט אַרומגעכאַפּט אײן פאַבריק נאָך דער אַנדערער, אײן זאַװאָד נאָכן אַנדערן, אײן שטאָט נאָך דער אַנדערער, אײן ראַיאָן נאָכן אַנדערן. צו

די שטרײַקנדיקע ארבעטער האָבן זיך פאראייניקט קליינע אָנגעשטעלטע, שטו־דירנדיקע, אינטעליגענץ — אדוואָקאטן, אינזשענירן, דאָקטוירים.

דער אָקטאָבערישער פּאָליטישער שטרײַק איז געוואָרן אן אלרוסלענדישער און האָט ארומגעכאַפּט כמעט דאָס גאנצע לאנד, ביז צו די ווײַטסטע ראיאָ־נען, ארומגעכאַפּט כמעט אלע ארבעטער, ביז די סאמע אָפּגעשטאַנענע שיכטן. אין דעם אלגעמיינעם פּאָליטישן שטרײַק האָט אָנטיילגענומען בײַ א מיליאָן בלויז אינדוסטריעלע ארבעטער, ניט רעכענענדיק די אײַזנבאנער, די פּאָסט־און טעלעגראַף־אָנגעשטעלטע און אנדערע, וועלכע האָבן אויך געגעבן א גרויסע צאָל שטרײַקנדיקע. דאָס גאנצע לעבן פונם לאנד איז אָפּגעשטעלט געוואָרן. די קראַפט פון דער רעגירונג איז פּאראליזירט געוואָרן.

דער ארבעטער־קלאַס האָט זיך געשטעלט בראָש פונם קאמף פון די פאָלקס־מאסן קעגן דער זעלבסטהערשונג.

דער לאָזונג פון די באָלשעוויקעס וועגן א פּאָליטישן מאסן־שטרײַק האָט געגעבן זײַנע רעזולטאטן.

דער אָקטאָבערישער אלגעמיינער שטרײַק, וואָס האָט באוויזן די קראַפט, די מעכטיקײַט פון דער פּראָלעטארישער באוועגונג, האָט געצוואונגען דעם אויף טויט איבערגעשראָקענעם קייסער ארויסצוטרעטן מיטן מאניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער. אינם מאניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער 1905־טן יאָר זײַנען צוגעזאָגט געוואָרן דעם פאָלק די „אומוואקלבארע יסודות פון בירגערלאכער פרײַהײַט: ווירקלאכע אומבארירלאכקײַט פון פּערזאָן, פרײַהײַט פון געוויסן, פון וואָרט, פון פארזאמלונגען און פון פאראיינען". עס איז צוגעזאָגט געוואָרן צונויפצורופן א געזעצגעבערישע דומע, צוציִען צו די וואלן אלע קלאסן פון דער באפעלקערונג.

אזויארום איז דורך דער קראַפט פון דער רעוואָליוציע אָפּגעראמט גע־וואָרן די בוליגינישע באראטונגס־דומע. די באָלשעוויסטישע טאקטיק פון באָיקאָט פון דער בוליגינישער דומע האָט זיך ארויסגעוויזן פאר א ריכטיקער.

און דאָך, ניט געקוקט דערויף, איז דער מאניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער געווען אן אָפּנארן די פאָלקס־מאסן, א צאריש שפּיצל, א מין אָטעם־אָי־בערכאַפּ, וואָס דער קייסער האָט גערדאַרפט נויטיק האָבן, כדי אײַנצושלעפערן די לײַכטגלויביקע, געווינען צײַט, אָננעמען זיך מיט כחות און דערנאָך דער־לאנגען א קלאַפּ דער רעוואָליוציע. צוזאָגנדיק אויפן וואָרט פרײַהײַט, האָט די צארישע רעגירונג אין דער ווירקלאכקײַט קיין שום ממשות׳דיקס ניט געגעבן. די ארבעטער און די פּויערים האָבן דערווײַל, חוץ צוזאָגענישן פון דער רעגי־רונג, גאָרנישט ניט באקומען. אָנשטאָט דער דערווארטער ברייטער פּאָליטי־שער אמניסטיע איז דעם 21־טן אָקטאָבער געגעבן געוואָרן אן אמניסטיע אן אומבאדײַטנדיקן טייל פּאָליטישע ארעסטירטע. אין דער זעלבער צײַט האָט די רעגירונג מיטן ציל צו צעשפּליטערן די כחות פונם פאָלק אָרגאניזירט א רײַ בלוטיקע אידישע פּאָגראָמען, בעת וועלכע עס זײַנען אומגעקומען טויזנטער

און טויזנטער מענשן, און כדי אָפּצורעכענען זיך מיט דער רעוואָליוציע, האָט זי געשאפן באנדיטישע פּאָליציייאישע אָרגאניזאציעס: דעם „סאָיוז רוסקאָוואָ נאראָדא“ (פארבאנד פון רוסישן פאָלק), „סאָיוז מיכאאילא ארכאנגעלא“ (פארבאנד פונם ארכאנגעל מיכאאיל). די דאָזיקע אָרגאניזאציעס, וואו עס האָבן געשפּילט אן אָנגעזעענע ראָלע די רעאקציאָנערע פּריצים, סוחרים, גלחים און האלב-קרימינעלע לומפּן-עלעמענטן, האָט דאָס פאָלק גענומען רופן מיטן נאָמען „די שווארצע מאה“. די שווארץ-מאה'ניקעס פלעגן אָפּן צע'ממית'ן און דערמאָרדן מיט דער הילף פון דער פּאָליציי פאָרגעשריטענע ארבעטער, רעוואָליוציאָנערן צווישן דער אינטעליגענץ, סטודענטן, אונטעררייסן און צעשיסן מיטינגען און פארזאמלונגען פון די בירגער. אָט אזוי האָבן עס דערוויל אויסגעזעען די רעזולטאטן פונם צארישן מאניפעסט.

דעמאָלט איז אין פאָלק געווען גאנגבאר אזא מין לידעלע וועגן דעם קייסערס מאניפעסט:

„דער צאר האָט זיך דערשראָקן, געגעבן א מאניפעסט:
פאר די טויטע—פרייהייט, די לעבעדיקע — ארעסט“.

די באָלשעוויקעס האָבן אויפגעקלערט די מאסן, אז דער מאניפעסט פונם 17-טן אָקטאָבער איז א פאסטקע. די אויפפירונג פון דער רעגירונג נאָכן מאניפעסט האָבן זיי געשטעמפּלט, ווי א פּראָוואָקאציע. די באָלשעוויקעס האָבן גערופן די ארבעטער צום געווער, צום צוגרייטן א באוואָפנטן אויפשטאנד.

די ארבעטער האָבן זיך נאָך מער ענערגיש גענומען שאפן שלאכט-דרושינעס. ס'איז זיי קלאָר געווארן, אז דער ערשטער זיג פונם 17-טן אָקטאָבער, וועלכער איז ארויסגעריסן געווארן דורכן אלגעמיינעם פּאָליטישן שטרייק, פאָדערט פון זיי ווייטערדיקע אָנשטרענגונגען, ווייטערדיקן קאמף אויף אראָפּצוּוואַרפן דעם צאריזם.

דעם מאניפעסט פון 17-טן אָקטאָבער האָט לענין אָפּגעשאצט, ווי א מאָמענט פון א געוויסן צייטווייליקן גלייכגעוויכט פון כחות, ווען, האָבנדיק ארויסגעריסן ביים קייסער דעם מאניפעסט, זיינען דער פּראָלעטאריאט און דאָס פויערטום נאָך ניט בכח אומצוּוואַרפן דעם צאריזם, און דער צאריזם קאָן שוין ניט רעגירן בלויז מיט די פריערדיקע מיטלען און איז געצוואונגען צוצוזאָגן אויפן ווארט „בירגערלאכע פרייהייטן“ און א „געזעצגעבערישע“ דומע.

אין די שטורמישע טעג פונם אָקטאָבערישן פּאָליטישן שטרייק, אינם פייער פון קאמף קעגן צאריזם, האָט די רעוואָליוציאָנערע שעפערישקייט פון די ארבעטער-מאסן באשאפן א נייַ מעכטיק געווער — די סאָוועטן פון די ארבעטער-דעפּוטאטן.

די סאָוועטן פון די ארבעטער-דעפּוטאטן, וועלכע האָבן מיט זיך פאָרגעשטעלט א פארזאמלונג פון דעלעגאטן פון אלע פאבריקן און זאוואָדן, זיינען

געווען אזא פּאָליטישע מאסן־אָרגאניזאציע פונם ארבעטער־קלאס, וואָס איז נאָך ניט געזעען געוואָרן אין דער וועלט. די סאָוועטן, וואָס זיינען צום ערשטן מאָל געבוירן געוואָרן אין יאָר 1905, זיינען געווען א פּ אָ ר ב י ל ד פון דער סאָוועטן־מאכט, וואָס דער פּראָלעטאריאט האָט אונטער דער אָנפירונג פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי געשאפן אין יאָר 1917. די סאָוועטן זיינען געווען א נייע רעוואָלוציאָנערע פאָרם פון פאָלקס־שאפונג. זיי זיינען געשאפן געוואָרן אויסשליסלאך דורך די רעוואָלוציאָנערע שיכטן פון דער באפעלקערונג, ברע־כנדיק אלערליי געזעצן און נאָרמעס פונם צאריזם. זיי זיינען געווען אן אנט־פּלעקונג פון דער זעלבסטטעטיקייט פונם פאָלק, וואָס האָט זיך אויפגעהויבן צום קאמף קעגן דעם צאריזם.

די באָלשעוויקעס האָבן באטראכט די סאָוועטן, ווי עמבריאָנען פון דער רעוואָלוציאָנערער מאכט. זיי האָבן געהאלטן, אז די קראפט און די באדייטונג פון די סאָוועטן איז דורכאויס אָפּהענגיק פון דער קראפט און דערפאָלג פונם אויפשטאנד.

די מענשעוויקעס האָבן ניט געהאלטן די סאָוועטן ניט פאר קיין עמבריאָ־נעלע אָרגאנען פון דער רעוואָלוציאָנערער מאכט, ניט פאר קיין אָרגאנען פון אויפשטאנד. זיי האָבן אויף זיי געקוקט, ווי אויף אָרגאנען פון אָרטיקער זעלבסטפארוואלטונג, ווי אויף א מין דעמאָקראטיזירטע שטאָטישע זעלבסט־פארוואלטונגען.

דעם 13־טן (26־טן) אָקטאָבער 1905־טן יאָר זיינען אין פּעטערבורג אין אלע פאבריקן און זאוואָדן פאָרגעקומען וואלן אין סאָוועט פון די ארבעטער־דעפּו־טאטן. ביינאכט איז פאָרגעקומען די ערשטע זיצונג פונם סאָוועט. גלייך נאָך פּעטערבורג אָרגאניזירט זיך א סאָוועט פון ארבעטער־דעפּוטאטן אין מאָסקווע.

דער סאָוועט פון די ארבעטער־דעפּוטאטן פון פּעטערבורג, ווי דער סאָוועט פונם גרעסטן אינדוסטריעלן און רעוואָלוציאָנערן צענטער פון רוסלאנד, פון דער הויפּטשטאָט פון דער צארישער אימפּעריע, האָט געדארפט שפּילן אן אנטשיידנדיקע ראָלע אין דער רעוואָלוציע פון יאָר 1905. ער האָט אָבער זיי־נע אויפגאבעס ניט אויסגעפילט איבער דער שלעכטער, מענשעוויסטישער אָנפירונג מיטן סאָוועט. ווי באוואוסט, איז לענין נאָך דעמאָלט ניט געווען אין פּעטערבורג, ער האָט זיך נאָך אלץ געפונען אין אויסלאנד. די מענשעווי־קעס האָבן זיך באנוצט מיט לענינס אָפּוועזנקייט, האָבן זיך דורכגעשמוגלט אין פּעטערבורגער סאָוועט און האָבן פארכאפּט אין אים די אָנפירונג. עס איז ניט קיין וואונדער, וואָס ביי אזעלכע באדינגונגען האָט זיך די מענשעווי־קעס כרוסטאליאָוו, טראָצקין, פארוואוסן און אנדערע איינגעגעבן א קער צו טאָן דעם פּעטערבורגער סאָוועט קעגן דער פּאָליטיק פון אויפשטאנד. אָנשטאָט צו דערנעענטערן די סאָלדאטן מיטן סאָוועט און פארבינדן זיי אין אלגעמיי־נעם קאמף, האָבן זיי געפאָדערט צו דערווייטערן די סאָלדאטן פון פּעטער־

בורג. אָנשטאָט צו באוואָפּנען די אַרבעטער און גרייטן זיי צו אַן אויפשטאַנד, האָט זיך דער סאָוועט געשטויסן אויף איין אָרט און האָט זיך נעגאַטיוו באַצויגן צו דער צוגרייטונג פון אַן אויפשטאַנד.

גאָר אַן אַנדער ראָלע האָט געשפּילט אין דער רעוואָליוציע דער מאָסקווער סאָוועט פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן. דער מאָסקווער סאָוועט האָט גלייך פון די ערשטע טעג פון זײַן עקזיסטענץ דורכגעפירט ביזן סוף אַ רעוואָליוציאָנערע פּאָליטיק. די אָנפירונג אינם מאָסקווער סאָוועט האָט געהערט צו די באָלשעוויקעס. אַדאַנק די באָלשעוויקעס איז אין מאָסקווע צוגלײַך מיטן סאָוועט פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן אַנטשטאַנען אַ סאָוועט פון סאָלדאַטישע דעפּוטאַטן. דער מאָסקווער סאָוועט איז געוואָרן אַן אָרגאַן פון באַוואָפנטן אויפשטאַנד.

אין פאַרלויף פון אָקטאָבער—דעצעמבער 1905־טן יאָר זײַנען געשאַפן געוואָרן סאָוועטן פון אַרבעטער־דעפּוטאַטן אין אַ ריי גרויסע שטעט און כמעט אין אַלע אַרבעטער־צענטערס. עס זײַנען געמאַכט געוואָרן פּרוּוון צו אָרגאַניזירן סאָוועטן פון סאָלדאַטישע און מאַטראָסישע דעפּוטאַטן, פאַראייניקן זיי מיט די סאָוועטן פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן. וואו־ניט־וואו זײַנען געשאַפן געוואָרן סאָוועטן פון אַרבעטער־ און פּויערים־דעפּוטאַטן.

דער אײַנפלוס פון די סאָוועטן איז געווען אַ קאָלאָסאַלער. ניט געקוקט דערויף, וואָס זיי זײַנען אָפט אַנטשטאַנען סטיכיש, זײַנען געווען ניט־אויסגעפורעמט און צעשוואָומען אין זייער באַשטאַנד, זײַנען זיי דאָך געווען טעטיק, ווי אַ מאַכט. די סאָוועטן האָבן אויף אַ פאַרכאַפּונגס־אופן פאַרווירקלעכט די פרײַהײַט פון פּרעסע, אײַנגעשטעלט אַן 8־שעה'יקן אַרבעטס־טאָג, זיך געווענדט צום פאָלק מיט אַ רוף ניט צו צאָלן קיין שטײַערן דער צאַרישער רעגירונג. אין באַזונדערע פאַלן האָבן זיי קאָנפיסקירט דאָס געלט פון דער צאַרישער רעגירונג און עס פאַרווענדט אויף די באַדערפעניש פון דער רעוואָליוציע.

5. דער דעצעמבערישער באַוואָפנטער אויפשטאַנד. די מפּלה פונם אויפשטאַנד. דער צוריקטריט פון דער רעוואָליוציע. די ערשטע מלוכה־דומע. דער פערטער (פאַראייניקונגס־) צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי.

אין אָקטאָבער און נאָוועמבער 1905־טן יאָר האָט דער רעוואָליוציאָנערער קאַמף פון די מאַסן ווײַטער זיך אַנטוויקלט מיט אַ קאָלאָסאַלער קראַפט. עס האָבן ניט אויפגעהערט די שטרײַקס פון די אַרבעטער.

דער קאַמף פון די פּויערים קעגן די פּריצים האָט אין האַרבסט 1905־טן יאָר אָנגענומען ברייטע מאַסשטאַבן. די פּויערים־באַוועגונג האָט אַרומגעכאַפּט העכער אַ דריטל אויעזדן פונם גאַנצן לאַנד. סאַראַטאָווער, טאַמבאָווער, טשערניגאָווער, טיפליסער, קוטאַאיסער און אייניקע אַנדערע גובערניעס זײַנען אַרומ־

געבאפט געוואָרן מיט עכטע פויערים־אויפשטאַנדן. דאָך איז דער אָנדראַנג פון די פויערים־מאַסן געווען נאָך ניט קיין גענוגנדיקער. דער פויערים־באַוועגונג האָבן געפעלט אָרגאַניזירטקייט און אָנפירונג.

עס האָבן זיך פאַרשטאַרקט די אומרוען אויך צווישן די סאָלדאַטן אין א ריי שטעט — אין טיפליס, וולאַדיוואָסטאָק, טאַשקענט, סאַמאַרקאַנד, קורסק, סוכום, וואַרשע, קיעוו, ריגע. עס איז אויסגעבראָכן אַן אויפשטאַנד אין קראָנשטאַדט און צווישן די מאַטראָסן פונם שוואַרץ־ים'ישן פלאָט אין סעוואַסטאָפאָל (אין נאָוועמבער 1905־טן יאָר). נאָר, זייענדיק אָפּגעזונדערט, זיינען די דאָזיקע אויפשטאַנדן דערשטיקט געוואָרן דורכן צאַריזם.

ווי א מאָטיוו פאַר די אויפשטאַנדן אין באַזונדערע טיילן פון דער אַרמיי און פלאָט איז ניט זעלטן געווען די זייער גראָבע באַהאַנדלונג מצד די אָפיצירן, די שלעכטע שפּייז („אַרבעס־בונטן") און א. וו. די מאַסע אויפגעשטאַנענע מאַטראָסן און סאָלדאַטן האָט נאָך ניט געהאַט קיין קלאָרן באַוואוסטזיין פון דער נויטיקייט אַראָפּצוואַרפן די צאַרישע רעגירונג, פון דער נויטיקייט ענערגיש פאָרצוזעצן דעם באַוואָפנטן קאַמף. די אויפגעשטאַנענע מאַטראָסן און סאָלדאַטן זיינען נאָך געווען צו פרידלאַך, גוטמוטיק געשטימט, ניט זעלטן זיינען זיי באַגאַנגען פעלערן, באַפרייענדיק די אָפיצירן, וואָס זיינען געווען אַרעסטירט אין אָנהויב פונם אויפשטאַנד, און האָבן זיך געלאָזט בארואיקן פון די צוזאָגענישן און אייַנרייידענישן פון נאַטשאַלסטווע.

די רעוואָליוציע איז צוגעקומען האַרט צו א באַוואָפנטן אויפשטאַנד. די באָלשעוויקעס האָבן גערופן די מאַסן צו א באַוואָפנטן אויפשטאַנד קעגן דעם קייסער און די פריצים, האָבן זיי אויפגעקלערט זיין אומפאַרמיידלאַכקייט. אומדערמידלאַך האָבן די באָלשעוויקעס געגרייט דעם באַוואָפנטן אויפשטאַנד. עס איז געפירט געוואָרן א רעוואָליוציאָנערע אַרבעט צווישן די סאָלדאַטן און מאַטראָסן; עס זיינען געשאַפן געוואָרן אין דער אַרמיי מיליטערישע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי. עס זיינען געשאַפן געוואָרן אין א ריי שטעט שלאַכט־דרוזשינעס פון אַרבעטער; די דרוזשיניקעס האָט מען געלערנט, ווי צו באַגייז זיך מיט געווער. עס זיינען אָרגאַניזירט געוואָרן אַן אויפקויף פון געווער אין אויסלאַנד און דאָס איבערשיקן עס געהיים קיין רוסלאַנד. אין דער אָרגאַניזירונג פונם געווער־טראַנספּאָרט האָבן אָנטיילגענומען אָנגעזעענע טוער פון דער פּאַרטיי.

אין נאָוועמבער 1905־טן יאָר האָט זיך לענין אומגעקערט קיין רוסלאַנד. אויסבאַהאַלטנדיק זיך פון די צאַרישע זשאַנדאַרמען און שפּיאָנען, האָט לענין אין די דאָזיקע טעג גענומען א דירעקטן אָנטייל אין צוגרייטן דעם באַוואָפנטן אויפשטאַנד. זיינע אַרטיקלען אין דער באָלשעוויסטישער צייטונג „נאָוואיא זשיזן" (נייַ לעבן) האָבן געדינט פאַר אָנווייַזונגען אין דער טאָגטעגלאַכער אַרבעט פון דער פּאַרטיי.

אין דער דאָזיקער צייט האָט חבר סטאַלין געפירט א קאָלאָסאַלע רעוואָ־

ליוציאָנערע ארבעט אין טראַנסקאַווקאַז. חבר סטאַלין האָט דעמאַסקירט און געשמעטערט די מענשעוויקעס, ווי קעגנער פון דער רעוואָליוציע און פונם באוואָפנטן אויפשטאַנד. ער האָט פעסט געגרייט די ארבעטער צו אַן אַנטשיידענער שלאַכט קעגן דער זעלבסטהערשונג. אויף א מיטינג אין טיפליס אין טאָג, ווען ס'איז פארעפנטלאַכט געוואָרן דער צארישער מאַניפעסט, האָט חבר סטאַלין געזאָגט צו די ארבעטער:

„וואָס דארפן מיר, כדי ווירקלאַך צו זיגן? דערצו דארף מען דריי זאַכן: דאָס ערשטע — באוואָפענונג, דאָס צווייטע — באוואָפענונג, דאָס דריטע — נאָכאַמאָל און נאָכאַמאָל באוואָפענונג".

אין דעצעמבער 1905-טן יאָר האָט זיך אין פינלאַנד, אין טאַמערפאָרס, צונויפגעזאַמלט א קאָנפערענץ פון די באָלשעוויקעס. כאָטש די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס זײַנען פאָרמעל געווען אין איין סאָציאַל-דעמאָקראַטישער פּארטיי, זײַנען זיי אָבער פאַקטיש געווען צוויי פארשיידענע פּארטייען מיט זייערע אייגענע באַזונדערע צענטערס. אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ האָבן זיך צום ערשטן מאָל פּערזענלאַך באַגעגנט לענין און סטאַלין. ביז דעמאָלט פלעגן זיי האַלטן די פארבינדונג צווישן זיך דורך בריוו אָדער דורך חברים.

פון די באַשלוסן פון דער טאַמערפאָרסער קאָנפערענץ דארף מען פאַרציי־כענען צוויי באַשלוסן: איינער — וועגן אויפשטעלן די איינהײַט פון דער פּאַר־טיי, וועלכע איז פאַקטיש געווען צעשפּאָלטן אויף צוויי פּארטייען, און דער אַנ־דערער — וועגן באָיקאָטירן די ערשטע אַזוי גערופענע וויטע-דומע.

אַזוי ווי צו דער דאָזיקער צײַט האָט זיך שוין אין מאָסקווע געהאַט אָנגע־הויבן דער באוואָפנטער אויפשטאַנד, האָט די קאָנפערענץ, לויט לענינס עצה, אײַליק פארענדיקט איר ארבעט, און די דעלעגאַטן זײַנען זיך פאַנאַנדערגע־פאָרן אויף די ערטער, כדי פּערזענלאַך אָנטיילצונעמען אינם אויפשטאַנד.

עס האָט אָבער ניט געדרעמלט אויך די צארישע רעגירונג. זי האָט זיך אויך געגרייט צו אַן אַנטשיידענעם קאַמף. געשלאָסן א שלום מיט יאַפּאָניע און פארגרינגערט דערמיט איר שווערע לאַגע, איז די צארישע רעגירונג אריבער־געגאַנגען אין אָנגריף אויף די ארבעטער און פּויערים. די צארישע רעגירונג האָט דערקלערט קריגס-צושטאַנד אין א ריי גובערניעס, וואָס זײַנען געווען ארומ־געכאַפּט דורך פּויערים-אויפשטאַנדן, זי האָט ארויסגעגעבן אכזריות'דיקע באַ־פעלן — „קיין ארעסטירטע זאָלן ניט זײַן", „קיין קוילן ניט זשאַלעווען"; זי האָט פאַראָרדנט צו ארעסטירן די אָנפירער פון דער רעוואָליוציאָנערער באַ־וועגונג און צעטרײַבן די סאָוועטן פון די ארבעטער-דעפּוטאַטן.

די מאָסקווער באָלשעוויקעס און דער מאָסקווער סאָוועט פון די ארבע־טער-דעפּוטאַטן, מיט וועלכן זיי האָבן אָנגעפירט און וועלכער איז געווען פארבונדן מיט די ברייטע מאַסן ארבעטער, האָבן אין צוזאַמענהאַנג דערמיט באַשלאָסן דורכצופירן א תּיכף'דיקע צוגרייטונג צו א באוואָפנטן אויפשטאַנד. דעם 5-טן (18-טן) דעצעמבער האָט דער מאָסקווער קאָמיטעט אָנגענומען א באַ־

שלום: פאַרלייגן דעם סאָוועט צו מעלדן אן אַלגעמיין־פּאָליטישן שטרייק, כּדי אין גאנג פונם קאמף אריבערפירן אים אין אן אויפשטאנד. דער דאָזיקער באַשלוס איז געשטיצט געוואָרן אויף מאסאָווע ארבעטער־פארזאמלונגען. דער מאָסקווער סאָוועט האָט דיסקאַנטירט דעם ווילן פונם ארבעטער־קלאס און האָט איינמוטיק באשטימט אָנצוהויבן אן אלגעמיינעם פּאָליטישן שטרייק.

אָנהויבנדיק דעם אויפשטאנד, האָט דער פראָלעטאריאט פון מאָסקווע געהאט זײַן אייגענע שלאַכט־אָרגאַניזאציע — בײַ טויזנט דרוזשיניקעס, וואָס העכער א העלפט פון זיי זײַנען געווען באָלשעוויקעס. שלאַכט־דרוזשינעס זײַנען אויך געווען אין א ריי פאבריקן פון מאָסקווע. ארום און האָבן די אויפשטענדלער געהאט בײַ צוויי טויזנט דרוזשיניקעס. די ארבעטער האָבן גערעכנט צו נייטראליזירן דעם גארניזאָן, אָפּשפּאַלטן א טייל פונם גארניזאָן און אוועקפירן אים נאָך זיך.

דעם 7־טן (20־טן) דעצעמבער האָט זיך אין מאָסקווע אָנגעהויבן א פּאָליטישער שטרייק. דעם שטרייק האָט זיך אָבער ניט אײַנגעגעבן צו פארשפּרייטן איבערן גאנצן לאַנד, — ער איז ניט גענוג געשטיצט געוואָרן אין פּעטערבורג, און דאָס האָט פון סאמע אָנהויב אָן אָפּגעשוואַכט די שאנסן אויפן דערפאָלג פונם אויפשטאנד. די ניקאָלאַיעווער, איצט אָקטאָבערישע, אײַזנבאַן איז געבליבן אין די הענט פון דער צארישער רעגירונג. די באוועגונג אויף דער דאָזיקער ליניע האָט זיך ניט אָפּגעשטעלט, און די רעגירונג האָט געקאָנט אריבערוואַרפן פון פּעטערבורג קיין מאָסקווע גווארדייאישע פּאָלקן צו דערשטיקן דעם אויפשטאנד.

אין מאָסקווע גופא האָט זיך דער גארניזאָן געוואַקלט. טיילווײַז אויסרעכענענדיק אויף דער אונטערשטיצונג פונם גארניזאָן, האָבן די ארבעטער אָנגעהויבן דעם אויפשטאנד. נאָר די רעוואָלוציאָנערן האָבן דורכגעלאָזט די צײַט, און די צארישע רעגירונג האָט זיך ספּראוועט מיט די אומרועןאינם גארניזאָן.

דעם 9־טן (22־טן) דעצעמבער האָבן זיך אין מאָסקווע באוויזן די ערשטע באריקאדן. אינגיכן זײַנען די גאסן פון מאָסקווע באדעקט געוואָרן מיט באריקאדן. די צארישע רעגירונג האָט געלאָזט אין גאנג ארטילעריע. זי האָט צונויפגעזאמלט מיליטער, וואָס האָט אין פיל מאָל אריבערגעשטיגן די כוחות פון די אויפשטענדלער. אין פארלויף פון 9 טעג האָבן עטלאכע טויזנט באוואָפנטע ארבעטער געפירט א העראָאישן קאמף. ערשט דעמאָלט, ווען דער צאַריזם האָט אריבערגעוואָרפן פּאָלקן פון פּעטערבורג, פון טווער און פון דער מערב־געגנט, איז ער אימשטאנד געווען צו דערשטיקן דעם אויפשטאנד. די אָנפירנדיקע אָרגאנען פונם אויפשטאנד זײַנען ערב דער סאמע שלאַכט טיילווײַז ארעסטירט געוואָרן, טיילווײַז איזאָלירט געוואָרן. דער מאָסקווער קאָמיטעט פון די באָלשעוויקעס איז ארעסטירט געוואָרן. די באוואָפנטע ארויסטרעטונג איז פארוואַנדלט געוואָרן אין אן אויפשטאנד פון באזונדערע ראיאָנען,

באנאנדערגעשיידטע איינער פון דעם אנדערן. געבליבן אָן אַן אָנפירנדיקן צענטער, ניט האָבנדיק קיין אלגעמיין־שטאָטישן פּלאַן פון קאמף, האָבן די ראיאָנען זיך באגרענעצט הויפּטזאכלאך מיט באשיצונג. דאָס איז געווען דער גרונט־קוואַל פון דער שוואכקייט פונם מאָסקווער אויפשטאנד און איינע פון די סיבות פון זײַן מפּלה, ווי דאָס האָט נאָכדעם פארצייכנט לענין.

א באזונדערס עקשנות'דיקן און פארביטערטן כאראקטער האָט געטראָגן דער אויפשטאנד אויף דער רויטער פּרעסניע אין מאָסקווע. די רויטע פּרעסניע איז געווען די הויפּט־פעסטונג פונם אויפשטאנד, איר צענטער. דאָ האָבן זיך קאָנצענטרירט די בעסטע שלאכט־דרוזשינעס, מיט וועלכע עס האָבן אָנגעפירט די באָלשעוויקעס. די רויטע פּרעסניע איז אָבער דערשטיקט געוואָרן דורך פייער און שווערד, פארגאָסן געוואָרן מיט בלוט; זי האָט געפלאקערט אין ווי־דערשייַן פון שרפות, וואָס זייַנען אָנגעצונדן געוואָרן דורך דער ארטילעריע. דער מאָסקווער אויפשטאנד איז דערשטיקט געוואָרן.

אויפשטאנדן זייַנען פאָרגעקומען ניט בלויז אין מאָסקווע. מיט רעוואָלוי־ציאָנערע אויפשטאנדן איז אויך געווען ארומגעכאַפּט א רייִ אנדערע שטעט און ראיאָנען. באוואָפנטע אויפשטאנדן זייַנען פאָרגעקומען אין קראסנאָיארסק, מאָטאָוויליכע (פּערם), נאָוואָראָסעיסק, סאָרמאָוואָ, סעוואסטאָפּאָל, קראָנ־שטאדט.

צו א באוואָפנטן קאמף האָבן זיך אויפגעהויבן אויך די אונטערדריקטע פעלקער פון רוסלאנד. כמעט גאנץ גרוזיע איז געווען ארומגעכאפּט מיט אַן אויפשטאנד. א גרויסער אויפשטאנד איז פאָרגעקומען אין אוקראאיניע אין דאָנ־באס: אין גאָרלאָווקע, אלעקסאנדראָווסק, לוגאנסק (וואָראָשילאָווגראד). אַן עקשנות'דיקן כאראקטער האָט געטראָגן דער קאמף אין לעטלאנד. אין פינ־לאנד האָבן די ארבעטער געשאפן זייער רויטע גווארדיע און אויפגעהויבן אַן אויפשטאנד.

נאָר די אלע אויפשטאנדן האָט דער צאריזם, פּונקט ווי דעם מאָסקווער אויפשטאנד, דערשטיקט מיט אוממענטשלאכער אכזריות.

די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס האָבן געגעבן א פארשיידענע אָפּ־שאצונג דעם דעצעמבערישן באוואָפנטן אויפשטאנד.

דער מענשעוויק פּלעכאנאָוו האָט נאָכן באוואָפנטן אויפשטאנד פאָרגע־וואָרפן דער פּארטיי: „מע האָט זיך ניט געדארפט נעמען פארן געווער". די מענשעוויקעס האָבן אויפגעוויזן, אז אַן אויפשטאנד איז א ניט נויטיקע און שעדלאכע זאך, אז אין דער רעוואָליוציע קאָן מען זיך באגיין אָן אַן אויפ־שטאנד, אז א דערפאָלג קאָן מען זיך דערשלאָגן ניט דורך א באוואָפנטן אויפ־שטאנד, נאָר דורך פרידלאכע קאמפס־מיטלען.

די באָלשעוויקעס האָבן געשטעמפּלט אזא אָפּשאצונג, ווי א פארדעטערי־שע. זיי האָבן געהאלטן, אז די דערפארונג פון דעם מאָסקווער באוואָפנטן אויפשטאנד האָט בלויז באשטעטיקט די מעגלאכקייט פון א דערפאָלגרייכן

באוואָפנטן קאמף פונם ארבעטער־קלאס. אויף פּלעכאנאָווס פאָרוואורף: „מע האָט זיך ניט געדאַרפט נעמען פארן געווער", האָט לענין געענטפערט:

„פאַרקערט, מע האָט געדאַרפט נאָך מער אנטשיידן, ענערגיש און אָנגרייפעריש זיך נעמען פארן געווער, מע האָט געדאַרפט דערקלערן די מאסן די אוממעגלאכקייט פון בלויז א פרידלאכן שטרייק אליין און די נויטיקייט פון שרעקלאָזן און אָנ'רחמנות'דיקן באוואָפנטן קאמף" (לענין, ב. X, ז. 50, רוסיש).

דער דעצעמבער־אויפשטאנד פון יאָר 1905 איז געווען דער העכסטער פונקט פון דער רעוואָליוציע. אין דעצעמבער האָט די צארישע זעלבסטהערשונג געבראכט א מפּלה דעם אויפשטאנד. נאָך דער מפּלה פונם דעצעמבער־אויפשטאנד האָט זיך אָנגעהויבן א קער צו א בהדרגה'דיקן צוריקטריט פון דער רעוואָליוציע. אויפן אָרט פונם אויפשטייג פון דער רעוואָליוציע איז געקומען איר שטופנווייזער גאנג בארג־אראָפּ.

די צארישע רעגירונג האָט זיך געאיילט אויסצונוצן די דאָזיקע מפּלה, כדי צו דערשלאָגן די רעוואָליוציע. די צארישע הענקער און טורמע־לייט האָבן פאנאנדערגעוויקלט זייער בלוטיקע ארבעט. שטראָף־עקספעדיציעס אין פוילן, לעטלאנד, עסטלאנד, טראנסקאווקאז, סיביר האָבן געבושעוועט מיט דער גאנצער קראפט.

דאָך איז די רעוואָליוציע נאָך ניט געווען דערשטיקט. די ארבעטער און די רעוואָליוציאָנערע פּויערים זיינען צוריקגעטראָטן לאנגזאם, מיט שלאכטן. אין קאמף זיינען ארייננגעצויגן געוואָרן נייע שיכטן ארבעטער. אין די שטרייקס האָט אין יאָר 1906 אָנטיילגענומען העכער א מיליאָן ארבעטער. אין 1907־טן יאָר — 740 טויזנט. די פּויערים־באוועגונג האָט אין דער ערשטער העלפט 1906־טן יאָר ארומגעכאפּט ביי א העלפט אויעזדן פונם צארישן רוסלאנד, אין דער צווייטער העלפט יאָר — א פינפטל פון אלע אויעזדן. די אומרוען אין דער אַרמיי און פלאָט האָבן געדויערט ווייטער.

די צארישע רעגירונג האָט אין איר קאמף קעגן דער רעוואָליוציע זיך ניט באגרענעצט בלויז מיט רעפּרעסיעס אליין. דערשלאָגנדיק זיך די ערשטע דערפאָלגן אדאנק די רעפּרעסיעס, האָט זי באשלאָסן צו דערלאנגען א נייעם קלאפּ דער רעוואָליוציע דורך צונויפרופן א נייע, „געזעצגעבערישע" דומע. מיטן צונויפרופן די דאָזיקע דומע האָט זי גערעכנט אָפּשפּאלטן די פּויערים פון דער רעוואָליוציע און דערמיט מאכן א סוף צו דער רעוואָליוציע. אין דעצעמבער 1905־טן יאָר האָט די צארישע רעגירונג ארויסגעגעבן א געזעץ וועגן צונויפרופן א נייע „געזעצגעבערישע" דומע, אין אונטערשייד פון דער אלטער, בוליגינישער „בעראטונגס"־דומע, וועלכע איז אראָפּגעשמיסן געוואָרן דורכן באָלשעוויסטישן באָיקאָט. דער צארישער וואל־געזעץ איז, פארשטייט זיך, געווען אן אנטידעמאָקראטישער. די וואלן זיינען געווען ניט קיין אלגעמיינע. ביי העכער א העלפט באפעלקערונג איז בכלל אָפּגענומען געוואָרן דאָס

שטימרעכט, צום בײַשפּיל, בײַ פרויען און בײַ העכער 2 מיליאָן ארבעטער. די וואלן זײַנען געווען ניט קיין גלײַכע. די וויילער זײַנען אײַנגעטיילט געוואָרן אויף 4 קוריעס, ווי מע פלעגט דעמאָלט זאָגן: אויף אן ערדבאזיצערישער (די פּריצים), אויף א שטאָטישער (די בורזשואזיע), אויף א פּויערשער און אויף אן ארבעטערשער. די וואלן זײַנען געווען ניט קיין דירעקטע, נאָר פילשטופּיקע. די וואלן זײַנען פאקטיש געווען ניט קיין געהיימע. דער וואל־געזעץ האָט געזיכערט, אז אין דער דומע זאָל א הײַפל פּריצים און קאפּיטאליסטן הערשן איבער מיליאָנען ארבעטער און פּויערים.

מיט דער דומע האָט דער קייסער געוואָלט אָפּווענדן די מאסן פון דער רעוואָליוציע. א באדײַטנדיקער טייל פּויערטום האָט אין יענער צײַט געגלויבט אין דער מעגלאכקײַט צו באקומען דורך דער דומע ערד. די קאדעטן, די מענשעוויקעס און די עסערן האָבן אָפּגענארט די ארבעטער און די פּויערים, אז מע קאָן כלומר׳שט אָן אן אויפשטאנד, אָן א רעוואָליוציע זיך דערשלאָגן אזעלכע אָרדענונגען, וואָס זײַנען נויטיק פארן פאָלק. אין קאמף קעגן דעם דאָזיקן גענארן דאָס פאָלק האָבן די באָלשעוויקעס דערקלערט און דורכגעפירט א טאקטיק פון באָיקאָט קעגן דער ערשטער מלוכה־דומע אין הסכם מיטן באַשלוס, וואָס איז אָנגענומען געוואָרן אויף דער טאמערפאָרסער קאָנפערענץ.

פירנדיק א קאמף קעגן דעם צאריזם, האָבן די ארבעטער צוזאמען דערמיט געפאָדערט אן אייניקײַט פון קרעפטן פון דער פארטיי, די פאראייניקונג פון דער פארטיי פונם פראָלעטאריאט. באוואָפנטע מיט דעם באוואוסטן באַשלוס פון דער טאמערפאָרסער קאָנפערענץ וועגן אייניקײַט, האָבן די באָלשעוויקעס געשטיצט די דאָזיקע פאָדערונג פון די ארבעטער און האָבן פאָרגעלייגט די מענשעוויקעס צונויפצורופן א פאראייניקונגס־צוזאמענפאָר פון דער פארטיי. אונטערן דרוק פון די ארבעטער־מאסן זײַנען די מענשעוויקעס געווען געצוואונגען אײַנגיין אויף א פאראייניקונג.

לענין איז געווען פאר א פאראייניקונג; ער איז אָבער געווען פאר אזא פאראייניקונג, בײַ וועלכער עס זאָלן ניט פארווישט ווערן די מיינונגס־פארשיידנהײַטן איבער די פראגן פון דער רעוואָליוציע. א גרויסן שאָדן האָבן געבראכט דער פארטיי די שלום־מאכער (באָגדאנאָוו, קראסין און אנדערע), וועלכע האָבן זיך באמיט צו דערווײַזן, אז עס זײַנען ניטאָ קיין ערנסטע מיינונגס־פארשיידנהײַטן צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס. קעמפנדיק קעגן די שלום־מאכער, האָט לענין געפאָדערט, אז די באָלשעוויקעס זאָלן קומען אויפן צוזאמענפאָר מיט זייער אייגענער פּלאטפאָרם, כדי פאר די ארבעטער זאָל זײַן קלאָר, אויף וועלכע פּאָזיציעס די באָלשעוויקעס שטייען און אויף וואָס פאר א באָדן עס קומט פאָר די פאראייניקונג. די באָלשעוויקעס האָבן אויסגעארבעט אזא פּלאטפאָרם און האָבן זי איבערגעגעבן צו דער באהאנדלונג פון די מיטגלידער פון דער פארטיי.

אין אפּריל 1906־טן יאָר איז אין שטאָקהאָלם (שוועדן) זיך צונויפגעקומען

דער פערטער צוזאמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ., וועלכן מע האָט אָנגערופן פאַראייניקונגס־צוזאמענפאָר. אויפן צוזאמענפאָר זײַנען בײַגעווען 111 דע־לעגאַטן מיט באַשטימונגס־רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 57 אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי. חוץ דעם זײַנען אויפן צוזאמענפאָר געווען פאָר־שטייער פון די נאַציאָנאַלע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען: 3 — פונם „בונד“, 3 — פון דער פּוילישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער פּאַרטיי און 3 — פון דער לעטישער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער אָרגאַניזאַציע.

מחמת דער צעשמעטערונג פון די באָלשעוויסטישע אָרגאַניזאַציעס בעת און נאָך דעם דעצעמבער־אויפשטאַנד האָבן ניט אַלע באָלשעוויסטישע אָרגאַני־זאַציעס געקאָנט שיקן דעלעגאַטן. חוץ דעם האָבן די מענשעוויקעס אין די „פרײַהײַטס־טעג“ פון יאָר 1905 אויפגענומען אין זייערע רייען א מאַסע קליינ־בירגערלעכע אינטעליגענץ, וואָס האָט ניט געהאַט קיין שום געמיינזאַמס מיטן רעוואָליוציאָנערן מאַרקסיזם. עס איז גענוג אָנצואווײַזן דערויף, אז די טיפליסער מענשעוויקעס (און אין טיפליס איז געווען ווייניק אינדוסטריעלע אַרבעטער) האָבן געשיקט אויפן צוזאמענפאָר פּונקט אַזויפיל דעלעגאַטן, וויפל עס האָט געשיקט די גרעסטע פּראָלעטאַרישע אָרגאַניזאַציע — די פּעטערבורגער. מחמת דעם האָט זיך טאַקע אַרויסגעוויזן, אז אויפן שטאָקהאָלמער צוזאמענ־פאָר איז די מערהײַט, אמת, אן אומבאַדײַטנדיקע, געווען אויף דער זײַט פון די מענשעוויקעס.

אזא באַשטאַנד פונם צוזאמענפאָר האָט באַשטימט דעם מענשעוויסטישן כאַראַקטער פון די באַשלוסן איבער א גאַנצער ריי פראַגן.

אויף דעם דאָזיקן צוזאמענפאָר איז פאָרגעקומען בלויז א פ א ר מ ע ל ע פאַראייניקונג. אין תוך זײַנען די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס פאַרבליבן בײַ זייערע אָנשויאונגען, מיט זייערע אייגענע זעלבסטשטענדיקע אָרגאַניזאַציעס.

די וויכטיקסטע פראַגן, וואָס זײַנען באַהאַנדלט געוואָרן אויפן פערטן צו־זאמענפאָר, זײַנען געווען: די אַגראַר־פראַגע, די אָפּשאַצונג פונם מאָמענט און פון די קלאַסן־אויפגאַבעס פונם פּראָלעטאַריאַט, די באַציאונג צו דער מלוכה־דומע, אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן.

ניט געקוקט דערויף, וואָס די מענשעוויקעס זײַנען אויף דעם דאָזיקן צו־זאמענפאָר געווען אין דער מערהײַט, זײַנען זיי געצוואונגען געווען אָנצונעמען די לענינישע פאָרמולירונג פונם ערשטן פּאַראַגראַף פונם סטאַטוט וועגן פּאַר־טיי־מיטגלידערשאַפט, כדי ניט אָפּצושטויסן פון זיך די אַרבעטער.

אין דער אַגראַר־פראַגע האָט לענין פאַרטיידיקט די נ א צ י אָ נ א ל י ז י־ר ו נ ג פון דער ערד. לענין האָט געהאַלטן פאַר מעגלאַך די נאַציאָנאַליזירונג פון דער ערד בלויז בײַם זיג פון דער רעוואָליוציע, בלויז נאָכן אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם. די נאַציאָנאַליזירונג פון דער ערד וואָלט אין דעם דאָזיקן פאַל פאַרלײַכטערט דעם פּראָלעטאַריאַט אין בונד מיט דער דאָרפישער אָרעמשאַפט דעם אַריבערגאַנג צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. די נאַציאָנאַליזירונג

פון דער ערד האָט געפאָדערט אָפּנעמען אָן געצאָלט (קאָנפיסקירן) די גאַנצע פּריץ'ישע ערד לטובֿת די פּויערים. די באָלשעוויסטישע אַגראַר-פּראָגראַם האָט גערופן די פּויערים צו א רעוואָליוציע קעגן דעם קייסער און די פּריצים.

אויף אַנדערע פּאָזיציעס זײַנען געשטאַנען די מענשעוויקעס. זיי האָבן פּאַרטיידיקט די פּראָגראַם פון מוניציפּאַליזירונג. לויט דער דאָזיקער פּראָגראַם האָט די פּריץ'ישע ערד געדאַרפט אַרײַנקומען ניט אין רשות, אפילו ניט אין באַנוץ פון די פּויערשע געזעלשאַפטן, נאָר אין רשות פון די מוניציפּאַליטעטן (דאָס הייסט, פון די אָרטיקע זעלבסטפאַרוואַלטונגען אָדער זעמסטוועס). די פּויערים וואָלטן געדאַרפט די דאָזיקע ערד אַרענדירן, יעדערער לויט זײַנע כּוחות.

די מענשעוויסטישע פּראָגראַם פון מוניציפּאַליזירונג איז געווען א פּשרה-מאַכערישע, דעריבער — א שעדלעכע פאַר דער רעוואָליוציע. זי האָט ניט געקאָנט מאָביליזירן די פּויערים צום רעוואָליוציאָנערן קאַמף; זי איז ניט געווען אויסגערעכנט אויף א פולשטענדיקער פאַרניכטונג פון דעם פּריץ'ישן ערד-באַזיץ. די מענשעוויסטישע פּראָגראַם איז געווען אויסגערעכנט אויף א האַלבלאַכן אויסגאַנג פון דער רעוואָליוציע. די מענשעוויקעס האָבן ניט געוואָלט אויפהויבן די פּויערים צו א רעוואָליוציע.

דער צוזאַמענפאָר האָט מיט א מערהײַט שטימען אָנגענומען די מענשעוויסטישע פּראָגראַם.

די מענשעוויקעס האָבן אַנטפּלעקט זייער אַנטיפּראָלעטאַרישן, אָפּאָרטוניסטישן תּוך באַזונדערס בעת'ן באַהאַנדלען די רעזאָליוציע וועגן דער אָפּשאַצונג פונם איצטיקן מאָמענט און וועגן דער מלוכה-דומע. דער מענשעוויק מאַרטינאָוו איז אָפן אַרויסגעטראָטן קעגן דער העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט אין דער רעוואָליוציע. ענטפערנדיק די מענשעוויקעס, האָט חבֿר סטאַלין אַוועקגעשטעלט די פראַגע שאַרף:

„אָדער די העגעמאָניע פונם פּראָלעטאַריאַט, אָדער די העגעמאָניע פון דער דעמאָקראַטישער בורזשואַזיע — אָט וויאַזוי עס שטייט די פראַגע אין דער פּאַרטיי, אָט אין וואָס עס באַשטייען אונזערע מיינונגס-פאַרשיידנהײַטן".

וואָס איז שייך דער מלוכה-דומע האָבן די מענשעוויקעס אין זייער רעזאָליוציע זי געלויבט אין הימל אַרײַן, ווי דאָס בעסטע מיטל צו לייזן די פראַגן פון דער רעוואָליוציע, צו באַפרײַען דאָס פאָלק פונם צאַריזם. די באָלשעוויקעס, פאַרקערט, האָבן באַטראַכט די דומע ווי אַן אָנמעכטיקן צוגאָב צום צאַריזם, ווי א שירמע, וואָס דעקט צו די וואונדן פונם צאַריזם, א שירמע, וועלכע דער צאַריזם וועט תּיכּף אָפּוואַרפן, ווי נאָר זי וועט ווערן פאַר אים אומבאַקוועם.

אין דעם צענטראַל-קאָמיטעט, וואָס איז אויסגעוויילט געוואָרן אויפן פערטן צוזאַמענפאָר, זײַנען אַרײַנגעגאַנגען 3 באָלשעוויקעס און 6 מענשעוויקעס. אין

דער רעדאקציע פונם צענטראַל־אָרגאַן זײַנען אַרײַנגעגאַנגען בלויז מענשעוויקעס אַליין.

ס'איז קלאָר געווען, אז דער אינערלאַך־פּאַרטייאישער קאַמף וועט פאָרגע־זעצט ווערן.

דער קאַמף צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס האָט זיך נאָכן פאַרמעלן צוזאַמענפאָר צעפּלאַקערט מיט אַ נײַער קראַפט. אין די אָרטיקע, פאַר־מעל־פּאַראייניקטע אָרגאַניזאַציעס, זײַנען זייער אָפט אַרויסגעטראָטן מיט באַ־ריכטן וועגן דעם צוזאַמענפאָר צוויי פאָרטרעגער — איינער פון די באָלשע־וויקעס, דער אנדערער — פון די מענשעוויקעס. אין רעזולטאַט פון דער באַ־האַנדלונג פון די צוויי ליניעס האָט זיך די מערהייט מיטגלידער פון דער אָר־גאַניזאַציע מערסטנטייל געשטעלט אויף דער זײַט פון די באָלשעוויקעס.

דאָס לעבן האָט אַלץ מער דערוויזן, אַז גערעכט זײַנען די באָלשעוויקעס. דער מענשעוויסטישער צ.ק., וואָס איז אויסגעוויילט געוואָרן דורכן פערטן צו־זאַמענפאָר, האָט אַלץ מער אַנטפּלעקט זײַן אָפּאָרטוניזם, זיין פולשטענדיקע אומפּייאיקייט אָנצופירן מיטן רעוואָליוציאָנערן קאַמף פון די מאַסן. זומער און האַרבסט 1906־טן יאָר האָט זיך דער רעוואָליוציאָנערער קאַמף פון די מאַסן ווידער פאַרשטאַרקט. אין קראָנשטאַדט און אין סוועאַבאָרג זײַנען אויפגע־שטאַנען די מאַטראָסן; עס האָט זיך צעפּלאַקערט דער קאַמף פונם פויערטום קעגן די פּריצים. און דער מענשעוויסטישער צ.ק. האָט געגעבן אָפּאָרטוניס־טישע לאָזונגען, נאָך וועלכע די מאַסן זײַנען ניט געגאַנגען.

6. דאָס צעטרײַבן די ערשטע מלוכה־דומע. דאָס צונויפרופן די צווייטע מלוכה־דומע. דער פינפטער צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי. דאָס צעטרײַבן די צווייטע מלוכה־דומע. די סיבות פון דער מפּלה פון דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע.

אזוי ווי די ערשטע מלוכה־דומע האָט זיך אַרויסגעוויזן פאַר ניט גענוג גע־האָרכזאַם, האָט די צאַרישע רעגירונג זומער 1906־טן יאָר זי צעטריבן. זי האָט נאָך מער פאַרשטאַרקט די רעפּרעסיעס קעגן פאָלק, פאַנאַנדערגעוויקלט אַ פּאָגראָם־טעטיקייט פון שטראָף־עקספּעדיציעס איבערן גאַנצן לאַנד און האָט געמאָלדן וועגן איר באַשלוס צונויפצורופן אינגיכן די צווייטע מלוכה־דומע. די צאַרישע רעגירונג איז בפירוש אַלץ פרעכער געוואָרן. זי האָט שוין ניט מורא געהאַט פאַר דער רעוואָליוציע, זעענדיק, אַז די רעוואָליוציע גייט באַרג־אַראָפּ.

די באָלשעוויקעס האָבן געדאַרפט לייזן די פראַגע וועגן אָנטיילנעמען אָדער באָיקאָטירן די צווייטע דומע. ריידנדיק וועגן באָיקאָט, האָבן די באָלשעוויקעס געוואוינלאַך געהאַט אין זינען אן אַקטיוון באָיקאָט און ניט קיין פּשוט'ן און פּאַסיוון אָפּהאַלטן זיך פון אָנטיילנעמען אין די וואַלן. די באָלשעוויקעס האָבן

באטראכט דעם אקטיוון באָיקאָט ווי א רעוואָליוציאָנער מיטל צו וואָרענען דאָס פאָלק וועגן דעם פּראוו פונם קייסער אריבערצופירן דאָס פאָלק פונם רעוואָליוציאָנערן וועג אויפן וועג פון צארישער „קאָנסטיטוציע", ווי א מיטל אראָפּצורײַסן אזא מין פּראוו און צו אָרגאניזירן א נײַעם אָנגריף פונם פאָלק אויפן צאריזם.

די דערפארונג פונם באָיקאָט פון דער בוליגינישער דומע האָט באוויזן, אז דער באָיקאָט איז „געווען די איינציק=ריכטיקע טאקטיק, וועלכע איז אינגאנצן באשטעטיקט געוואָרן דורך די געשעענישן" (ל ע נ י ן, ב. X, ז. 27, רוסיש). דער דאָזיקער באָיקאָט איז געווען א געלונגענער, מחמת ער האָט ניט בלויז געוואָרנט דאָס פאָלק וועגן דער געפאר פונם צאריש=קאָנסטיטוציאָנעלן וועג, נאָר ער האָט אויך אראָפּגעריסן די דומע, איידער זי האָט נאָך באוויזן צו געבוירן ווערן. ער איז געווען געלונגען דערפאר, ווײַל ער איז דורכגעפירט געוואָרן בײַם *אָנוואקסנדיקן אויפשטײַג* פון דער רעוואָליוציע און האָט זיך געשטיצט אויף דעם דאָזיקן אויפשטײַג, און ניט בײַם בארג=אראָפּ=גאנג פון דער רעוואָליוציע, ווײַל אראָפּרײַסן די דומע קאָן מען נאָר אין די באדינגונגען פון *אויפשטײַג* פון דער רעוואָליוציע.

דער באָיקאָט פון דער וויטע=דומע, דאָס הייסט, פון דער ערשטער דומע, איז דורכגעפירט געוואָרן נאָך דער מפּלה פונם דעצעמבער=אויפשטאנד, ווען דער קייסער האָט זיך ארויסגעוויזן ווי א זיגער, דאָס הייסט, ווען מע האָט געקאָנט מיינען, אז די רעוואָליוציע האָט גענומען גיין בארג=אראָפּ.

„נאָר ס'איז זעלבסטפארשטענדלאך, האָט לענין געשריבן, דעם דאָזיקן זיג (פונם קייסער. — ר ע ד.) איז נאָך דעמאָלט ניט געווען קיין גרונט צו האלטן פאר אן אנטשיידנעם זיג. דער דעצעמבער=אויפשטאנד פון 1905=טן יאָר האָט געהאט זײַן פּאָרזעצונג אין דער פאָרם פון א גאנצער ריי אָפּגעזונדערטע און טיילווײַזע מיליטערישע אויפשטאנדן און שטרײַקס זומער 1906=טן יאָר. דער לאָזונג פון באָיקאָט פון דער וויטע=דומע איז געווען א לאָזונג פון קאמף פאר דער קאָנצענטרירונג און פאראלגעמיינערונג פון די דאָזיקע אויפשטאנדן" (ל ע נ י ן, ב. XII, ז. 20, רוסיש).

דער באָיקאָט פון דער וויטע=דומע האָט ניט געקאָנט אראָפּרײַסן די דומע, כאָטש ער האָט היפּש ארונטערגעריסן דעם אויטאָריטעט פון דער דאָזיקער דומע און האָט אָפּגעשוואכט דעם גלויבן פון א טייל באפעלקערונג אין דער דומע. ער האָט ניט געקאָנט אראָפּרײַסן די דומע, ווײַל ער איז דורכגעפירט געוואָרן, ווי עס איז איצט קלאָר געוואָרן, אין דער סיטואציע פון גיין בארג=אראָפּ, פון ירידה פון דער רעוואָליוציע. דעריבער האָט זיך דער באָיקאָט פון דער ערשטער דומע אין 1906=טן יאָר ארויסגעוויזן פאר ניט קיין געלונגענעם. אין פארבינדונג דערמיט האָט לענין אין זײַן בארימטער בראָשור „די קינדער=קראנקײַט פון „לינקשאפט" אינם קאָמוניזם" געשריבן:

„דער באָלשעוויסטישער באָיקאָט פונם „פארלאמענט" אין 1905־טן יאָר האָט בארײַכערט דעם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאריאט מיט אן אויסערסט־ווערטפולער פּאָליטישער דערפארונג, האָבנדיק באוויזן, אז בײַ דער צונויפפאָרונג פון לעגאלע און אומלעגאלע, פון פארלאמענטארישע און אויסערפארלאמענטארישע פאָרמען פון קאמף איז אמאָל נוצלאך און אפילו אָבליגאטאָריש צו קענען אָפּזאָגן זיך פון פארלאמענטארישע... א פעלער, הגם ניט קיין גרויסער, אזא, וואָס לאָזט זיך לײַכט פאררירכטן, איז שוין געווען דאָס, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן באָיקאָטירט די „דומע" אין 1906־טן יאָר... צו פּאָליטיק און צו פארטייען קאָן מען—מיט די אנטשפּרעכנדיקע ענדערונגען—אָנווענדן דאָס, וואָס באציט זיך צו באזונדערע מענטשן. קלוג איז ניט דער, וועלכער עס מאכט ניט קיין פעלערן, אזעלכע מענטשן זײַנען ניטאָ און קאָנען ניט זײַן; קלוג איז דער, וועלכער עס מאכט פעלערן ניט זייער קיין וועזנטלאַכע און וועלכער עס קען לײַכט און גיך זיי פאררירכטן" (לענין, ב. XXV, ז. 182—183, רוסיש).

וואָס איז שייך דער צווייטער מלוכה־דומע, האָט לענין געהאלטן, אז מחמת דער געענדערטער סיטואציע און דער ירידה פון דער רעוואָליוציע, דארפן די באָלשעוויקעס „איבערקוקן די פראגע וועגן באָיקאָט פון דער מלוכה־דומע" (לענין, ב. X, ז. 26, רוסיש).

„די געשיכטע האָט באוויזן, האָט לענין געשריבן, אז ווען די דומע זאמלט זיך צונויף, ווערט געשאפן א מעגלאכקייט פון נוצלאכער אגיטאציע פון אינעווייניק פון איר און ארום איר; — אז די טאקטיק פון דערנעענטערונג מיטן רעוואָליוציאָנערן פויערטום קעגן די קאדעטן איז מעגלאך אינעווייניק אין דער דומע" (דאָרטן, ז. 29).

פון דעם אלעם איז ארויסגעדרונגען, אז מע דארף קענען ניט בלויז אנטשיידן אָנגרײַפן, אָנגרײַפן אין די ערשטע רייען, ווען עס איז פאראן אן אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציע, נאָר אויך ריכטיק צוריקטרעטן, צוריקטרעטן די לעצטע, ווען עס איז שוין ניטאָ קיין אויפשטײַג, ענדערנדיק די טאקטיק אין הסכם מיט דער געענדערטער סיטואציע, צוריקטרעטן ניט צעשפּליטערטערהייט, נאָר אָרגאניזירט, רואיק, אָן פאניק, אויסנוצנדיק די מינדסטע מעגלאכקײַטן, כדי ארויסצופירן די קאדרען פון אונטערן שונא'ס קלאפּ, זיך איבערבויען, אנזאמלען כחות און זיך צוגרייטן צו א נײַעם אָנגריף אויפן שונא.

די באָלשעוויקעס האָבן באשלאָסן אָנטיילצונעמען אין די וואלן אין דער צווייטער דומע.

די באָלשעוויקעס זײַנען אָבער געגאנגען אין דער דומע ארײַן ניט צוליב אָרגאנישער „געזעצגעבערישער" ארבעט אין איר אין בלאָק מיט די קאדעטן, ווי דאָס האָבן געטאָן די מענשעוויקעס, נאָר כדי אויסצונוצן זי ווי א טריבונע אין די אינטערעסן פון דער רעוואָליוציע.

דער מענשעוויסטישער צ.ק., פֿאַרקערט, האָט גערופֿן צו שליסן וואַל-פֿאַרשטענדיקונגען מיט די קאַדעטן, שטיצן אין דער דומע די קאַדעטן, באַטראַכטנדיק די דומע ווי אַ געזעצגעבערישע אינסטיטוציע, וואָס איז פֿייאיק איינצוצוימען די צאַרישע רעגירונג.

די מערהייט פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציעס איז אַרויסגעטראָטן קעגן דער פּאָליטיק פֿונעם מענשעוויסטישן צ.ק.

די באָלשעוויקעס האָבן געפֿאָדערט צונויפֿרופֿן אַ נייעם צוזאַמענפֿאָר פֿון דער פּאַרטיי.

אין מאַי 1907-טן יאָר איז זיך אין לאָנדאָן צונויפֿגעקומען דער פֿינפֿטער צוזאַמענפֿאָר פֿון דער פּאַרטיי. צו דעם דאָזיקן צוזאַמענפֿאָר האָט די ר.ס.ד.א.פּ. (צוזאַמען מיט די נאַציאָנאַלע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס) געציילט ביז 150 טויזנט מיטגלידער. סך-הכּל זיינען אויפֿן צוזאַמענפֿאָר ביי געווען 336 דעלעגאַטן. באָלשעוויקעס זיינען געווען 105, מענשעוויקעס — 97. די איבעריקע דעלעגאַטן האָבן פֿאָרגעשטעלט די נאַציאָנאַלע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס — די פּוילישע און לעטישע סאָציאַל-דעמאָקראַטן און דעם „בונד“, וועלכע זיינען אַריינגענומען געוואָרן אין דער ר.ס.ד.א.פּ. אויפֿן פֿאָריקן צוזאַמענפֿאָר.

טראָצקי האָט געפּרוּווט צונויפֿקלאַפּן אויפֿן צוזאַמענפֿאָר זיינע אַ באַזונדערע צענטריסטישע, דאָס הייסט, אַ האַלב-מענשעוויסטישע גרופּקע, נאָר קיינער איז נאָך אים ניט געגאַנגען.

אַזוי ווי די באָלשעוויקעס האָבן געפֿירט נאָך זיך די פּאָליאַקן און די לעטן, האָבן זיי געהאַט אויפֿן צוזאַמענפֿאָר אַ שטאַנדהאַפֿטיקע מערהייט.

איינע פֿון די גרונט-פֿראַגן פֿונעם קאַמף אויפֿן צוזאַמענפֿאָר איז געווען די פֿראַגע וועגן דער באַציאונג צו די בורזשואַזע פּאַרטייען. איבער דער דאָזיקער פֿראַגע איז צווישן די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס געגאַנגען אַ קאַמף נאָך אויפֿן צווייטן צוזאַמענפֿאָר. דער צוזאַמענפֿאָר האָט געגעבן אַ באָלשעוויסטישע אָפּשאַצונג אַלע ניט-פּראָלעטאַרישע פּאַרטייען — די שוואַרץ'מאה"ניקעס, די אָקטיאַבריסטן, קאַדעטן, עסערן — און האָט פֿאָרמולירט די באָלשעוויסטישע טאַקטיק בנוגע די דאָזיקע פּאַרטייען.

דער צוזאַמענפֿאָר האָט באַוויליקט די פּאָליטיק פֿון די באָלשעוויקעס און האָט אָנגענומען אַ באַשלוס צו פֿירן אַן אָנ'רחמנות'דיקן קאַמף סיי קעגן די שוואַרץ'מאה'דיקע פּאַרטייען — קעגן „סאָיוז רוסקאָוואָ נאַראָדאַ“, קעגן די מאָנאַרכיסטן, קעגן ראַט פֿונעם פֿאַראייניקטן אַדלטום, סיי קעגן „פֿאַרבאַנד פֿונעם 17-טן אָקטאָבער“ (אָקטיאַבריסטן), קעגן דער האַנדלס-אינדוסטריעלער פּאַרטיי און קעגן דער פּאַרטיי פֿון „פֿרידלאַכער באַנייאונג“. די דאָזיקע אַלע פּאַרטייען זיינען געווען אויסגעשפּראָכן קאָנטר-רעוואָלוציאָנערע.

וואָס איז שייך דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, דער פּאַרטיי קאַדעטן, האָט דער צוזאַמענפֿאָר פֿאָרגעלייגט צו פֿירן אַן אומ'בשלום'דיקן דעמאַסקירנדיקן

קאמף קעגן איר. דער צוזאמענפאָר האָט פאָרגעלייגט צו דעמאסקירן דעם צביעות'דיקן, פאלשן „דעמאָקראטיזם" פון דער קאדעטישער פארטיי און קעמפן קעגן די פרואוון פון דער ליבעראלער בורזשואזיע צו שטעלן זיך בראָש פון דער באוועגונג פונם פויערטום.

בנוגע די אזוי גערופענע פאָלקיסטישע אָדער ארבעטס־פארטייען (די פאָלקס־סאָציאַליסטן, די ארבעטס־גרופע (טרודאָוואיא גרופא), די עסערן) האָט דער צוזאמענפאָר רעקאָמענדירט צו אנטבלויזן זייערע פרואוון פון מאסקירן זיך אלס סאָציאַליסטן. אין דער זעלבער צייט האָט דער צוזאמענפאָר דער־לאָזט באזונדערע פארשטענדיקונגען מיט די דאָזיקע פארטייען צוליב אן אל־געמיינעם און גלייכצייטיקן אָנדראנג קעגן דעם צאריזם און קעגן דער קא־דעטישער בורזשואזיע, אויף וויפל די דאָזיקע פארטייען זיינען דעמאָלט גע־ווען דעמאָקראטישע פארטייען און האָבן אויסגעדריקט די אינטערעסן פונם קליינבירגערטום פון שטאָט און דאָרף.

נאָך פארן צוזאמענפאָר זיינען די מענשעוויקעס ארויסגעטראָטן מיט א פאָרשלאָג וועגן צונויפרופן אן אזוי גערופענעם „ארבעטער־צוזאמענפאָר". דער פלאן פון די מענשעוויקעס איז באשטאנען דערין, אז מע זאָל צונויפרופן אזא צוזאמענפאָר, אין וועלכן עס זאָלן אָנטיילנעמען אי די סאָציאַל־דעמאָקראטן, אי די עסערן, אי די אנארכיסטן. דער דאָזיקער „ארבעטער"־צוזאמענפאָר האָט געזאָלט שאפן עפעס א מין „אומפארטייאישע פארטיי" אָדער א מין „ברייטע", קליינבירגערלאכע פראָגראמלאָזע ארבעטער־פארטיי. לענין האָט דע־מאסקירט אָט דעם העכסט שעדלאכן פרואוו פון די מענשעוויקעס — צו לי־קווידירן די סאָציאַל־דעמאָקראטישע ארבעטער־פארטיי און לאָזן צעשווענקען ווערן דעם פאָרגעשריטענעם אַוואַנגאַרד פונם ארבעטער־קלאס אין דער קלייַנבירגער־לאכער מאסע. דער צוזאמענפאָר האָט שארף פארורטיילט דעם מענשעוויס־טישן לאָזונג פון אן „ארבעטער־צוזאמענפאָר".

א באזונדער אָרט אין דער ארבעט פונם צוזאמענפאָר האָט פארנומען די פראגע וועגן די פראָפסאראיינען. די מענשעוויקעס האָבן פארטיידיקט די „נייט־ראלקייט" פון די פראָפסאראיינען, דאָס הייסט, זיי זיינען ארויסגעטראָטן קעגן דער אָנפירנדיקער ראָלע פון דער פארטיי אין די פראָפסאראיינען. דער צו־זאמענפאָר האָט אָפּגעוואָרפן דעם פאָרשלאָג פון די מענשעוויקעס און האָט אָנגענומען א באָלשעוויסטישע רעזאָלוציע וועגן די פראָפסאראיינען. אין דער דאָזיקער רעזאָליוציע איז געווען אָנגעוויזן, אז די פארטיי דארף זיך דער־שלאָגן די אידייאישע און פאָליטישע אָנפירונג מיט די פראָפסאראיינען.

דער פינפטער צוזאמענפאָר האָט באטייט א גרויסן זיג פון די באָל־שעוויקעס אין דער ארבעטער־באוועגונג. די באָלשעוויקעס האָבן זיך אָבער ניט געגומען גרויסהאלטן, רוען אויף די לאָרבער־קרענץ. ניט דאָס האָט זיי לענין געלערנט. די באָלשעוויקעס האָבן געוואוסט, אז פאָראויס שטייט נאָך דער א קאמף קעגן די מענשעוויקעס.

חבֿר סטאלין האָט אין זײַן ארטיקל „נאָטיצן פון א דעלעגאט", וואָס איז דערשינען אין יאָר 1907, געגעבן אזא אָפּשאצונג די רעזאָלוטאָן פונם צוזאמענפאָר:

„די פאקטישע פאראייניקונג פון די פאָרגעשריטענע ארבעטער פון גאנץ רוסלאנד אין אן איינהײטלאכער אלרוסלענדישער פארטײ אונטער דער פאָן פון דער רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל-דעמאָקראטיע — אזא איז דער זין פונם לאָנדאָנער צוזאמענפאָר, אזא איז זײַן אלגעמיינער כאראקטער".

אין דעם דאָזיקן ארטיקל האָט חבר סטאלין געבראכט אָנגאבן וועגן דעם באשטאנד פונם צוזאמענפאָר. עס האָט זיך ארויסגעוויזן, אז די באָלשעוויסטישע דעלעגאטן זײַנען געשיקט געוואָרן אויפן צוזאמענפאָר דער עיקר פון די גרויסע אינדוסטריעלע ראיאָנען (פעטערבורג, מאָסקווע, אוראל, איוואנאָווא-וואָזנעסענסק און אנדערע). די מענשעוויקעס אָבער זײַנען ארײַנגעפאלן אויפן צוזאמענפאָר פון ראיאָנען מיט א קליין-פראָדוקציע, פון ראיאָנען, וואו עס זײַנען געווען אין דער מערהײט האנטווערקער-ארבעטער, האלב-פראָלעטאריער, און אויך פון א ריי ריין פויערשע ראיאָנען.

„עס איז באשײמפערלאך, — האָט אָנגעוויזן חבר סטאלין, אונטערשטרײַכנדיק די סך-הכל'ען פונם צוזאמענפאָר, — אז די טאקטיק פון די באָלשעוויקעס איז די טאקטיק פון די גרויס-אינדוסטריעלע פראָלעטאריער, די טאקטיק פון יענע ראיאָנען, וואו די קלאסן-ווידערשפרוכן זײַנען באזונדערס קלאָר און דער קלאסנקאמף איז באזונדערס שארף. דער באָלשעוויזם — דאָס איז די טאקטיק פון די עכטע פראָלעטאריער. פון דער אנדערער זײַט, איז ניט ווייניקער באשײמפערלאך אויך דאָס, אז די טאקטיק פון די מענשעוויקעס איז דער עיקר די טאקטיק פון האנטווערקער-ארבעטער און פון פויערשע האלב-פראָלעטאריער, די טאקטיק פון יענע ראיאָנען, וואו די קלאסן-ווידערשפרוכן זײַנען ניט אינגאנצן קלאָר און דער קלאסנקאמף איז פארמאסקירט. דער מענשעוויזם — דאָס איז די טאקטיק פון די האלב-בורזשואזע עלעמענטן פונם פראָלעטאריאט. אָט דאָס דערציילן די ציפערן" (פראָטאָקאָלן פונם פינפטן צוזאמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ., ז. XI און XII, 1935-טן יאָר, רוסיש).

צעטרײַבנדיק די ערשטע דומע, האָט דער קייסער גערעכנט באקומען א מער געהאָרכזאמע צווייטע דומע. נאָר אויך די צווייטע דומע האָט ניט בארעכטיקט די דערוואַרטונגען. דער קייסער האָט דעריבער באשלאָסן צעטרײַבן אויך די דאָזיקע דומע און צונויפרופן א דריטע דומע בײַ א מער פארערגערטן וואל-געזעץ — האָפנדיק, אז זי וועט זײַן א מער געהאָרכזאמע.

אינגיכן נאָכן פינפטן צוזאמענפאָר האָט די צארישע רעגירונג געמאכט

די אזוי גערופענע דריט־יונישע איבערקערעניש. דעם 3־טן יוני 1907־טן יאָר האָט דער קייסער צעטריבן די צווייטע מלוכה־דומע. די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע דומע־פּראקציע, וואָס האָט געציילט 65 דעפּוטאטן, איז ארעסטירט און פארשיקט געוואָרן קיין סיביר. עס איז פארעפנטלאכט געוואָרן א נייער וואל־געזעץ. די רעכט פון די ארבעטער און פּויערים זיינען נאָך מער ארומגעשניטן געוואָרן. די צארישע רעגירונג האָט פאָרגעזעצט אָנצוגרייפן.

דער צארישער מיניסטער סטאָליפּין האָט פאנאנדערגעוויקלט זיין בלוטיקע עקזעקוציע איבער די ארבעטער און פּויערים. טויזנטער רעוואָליוציאָנערע ארבעטער און פּויערים זיינען צעשאָסן געוואָרן דורך די שטראָף־עקספּעדיציעס און געהאנגען געוואָרן. אין די צארישע הענקער־שטיבלאך האָט מען געמאטערט און געפּייניקט די רעוואָליוציאָנערן. באזונדערס אכזריות׳דיק זיינען פארפאָלגט געוואָרן די ארבעטער־אָרגאניזאציעס, אין דער ערשטער ריי די באָלשעוויקעס. די צארישע שפּיקעס האָבן געזוכט לענינען, וועלכער האָט געוואוינט געהיים אין פינלאנד. זיי האָבן געוואָלט צערעכענען זיך מיטן פירער פון דער רעוואָליוציע. מיט א קאָלאָסאלער געפאר האָט זיך לענינען אין דעצעמבער 1907־טן יאָר איינגעגעבן ווידער אריבערקלייבן זיך קיין אויסלאנד, אין עמיגראציע.

עס זיינען אָנגעקומען די שווערע יארן פון דער סטאָליפּינישער רעאקציע.

די ערשטע רוסישע רעוואָליוציע האָט זיך, אזויארום, פארענדיקט מיט א מפּלה.

דערצו האָבן מיטגעווירקט די פאָלגנדיקע סיבות:

1. עס איז נאָך ניט געווען אין דער רעוואָליוציע קיין פעסטער בונד פון די ארבעטער און פּויערים קעגן דעם צאריזם. די פּויערים האָבן זיך אויפגעהויבן צום קאמף קעגן די פּריצים און זיינען געגאנגען אויף א בונד מיט די ארבעטער קעגן די פּריצים. זיי האָבן אָבער נאָך ניט פארשטאנען, אז ניט האָבנדיק אראָפּגעוואָרפן דעם קייסער, איז אוממעגלאך אראָפּצוּוואַרפן די פּריצים, זיי האָבן ניט פארשטאנען, אז דער קייסער האנדלט פאראיינס מיט די פּריצים, און א באדייטנדיקער טייל פּויערים האָט נאָך געגלויבט דעם קייסער און געלייגט האָפענונגען אויף דער צארישער מלוכה־דומע. דעריבער האָבן פיל פּויערים ניט געוואָלט גיין אויף א בונד מיט די ארבעטער צו אראָפּוואַרפן דעם צאריזם. די פּויערים האָבן מער געגלויבט דער פּשרה־מאכערישער פּארטיי עסערן, איידער די עכטע רעוואָליוציאָנערן — די באָלשעוויקעס. אין רעזולטאט פון דעם איז דער קאמף פון די פּויערים קעגן די פּריצים געווען ניט גענוג אָרגאניזירט. לענין האָט אָנגעוויזן:

„...די פּויערים האָבן געהאנדלט צו צעשטויבט, ניט אָרגאניזירט, ניט גענוג אָנגרייפעריש, און דערין באשטייט איינע פון די גרונט־סיבות פון דער מפּלה פון דער רעוואָליוציע" (לענין, ב. XIX, ז. 354, רוסיש).

2. דאָס, וואָס א באַדײַטנדיקער טייל פויערים האָט ניט געוואָלט גיין צוזאמען מיט די ארבעטער אויף אראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, האָט זיך אָפּגערופן אויך אויף דער אויפפירונג פון דער ארמיי, וואָס די מערהײַט אירע זײַנען געווען זין פון פויערים, אָנגעטאָנענע אין סאָלדאטישע שינעלן. אין באזונדערע טיילן פון דער צארישער ארמיי זײַנען פאָרגעקומען אומרוען און אויפשטאנדן, נאָר די מערהײַט סאָלדאטן האָט נאָך געהאָלפן דעם קייסער דערשטיקן די שטרײַקס און אויפשטאנדן פון די ארבעטער.

3. ניט גענוג סאָלידאריש האָבן אויך געהאנדלט די ארבעטער. די פאָרגעשריטענע אָטריאדן פונם ארבעטער=קלאס האָבן אין 1905=טן יאָר פאנאנדערגעוויקלט א העראָאישן רעוואָליוציאָנערן קאמף. די מער אָפּגעשטאנענע שיכטן — די ארבעטער פון די אמווייניקסטן אינדוסטריעלע גובערניעס, די, וואָס וואוינען אין דאָרף, — האָבן זיך צעוויגט לאנגזאמער. זייער אָנטייל אינם רעוואָליוציאָנערן קאמף האָט זיך באזונדערס פארשטארקט אין 1906=טן יאָר, נאָר צו דער דאָזיקער צײַט איז שוין דער אוואנגארד פונם ארבעטער=קלאס געווען אין א באַדײַטנדיקער מאָס אָפּגעשוואכט.

4. דער ארבעטער=קלאס איז געווען די פאָרגעשריטענע קראַפט, די גרונט=קראפט פון דער רעוואָליוציע; נאָר אין די רייען פון דער פארטיי פונם ארבעטער=קלאס זײַנען ניט געווען די נויטיקע איינהײַט און באהעפטקײַט. די ר.ס.ד.א.פּ.— די פארטיי פונם ארבעטער=קלאס — איז געווען צעקלאפט אויף צוויי גרופּעס: אויף באָלשעוויקעס און אויף מענשעוויקעס. די באָלשעוויקעס האָבן געפירט א קאָנזעקווענטע רעוואָליוציאָנערע ליניע און גערופן די ארבעטער אראָפּצוואווארפן דעם צאריזם; די מענשעוויקעס האָבן מיט זייער פּשרה=מאכערישער טאקטיק טאָרמאָזירט די רעוואָליוציע, געפּלאָנטערט א באַדײַטנדיקן טייל ארבעטער, געשפּאָלטן דעם ארבעטער=קלאס. דעריבער זײַנען די ארבעטער ארויסגעטראָטן אין דער רעוואָליוציע ניט שטענדיק סאָלידאריש, און, ניט האָבנדיק נאָך קיין איינהײַט אין זײַנע אייגענע רייען, האָט דער ארבעטער=קלאס ניט געקאָנט ווערן דער עכטער פירער פון דער רעוואָליוציע.

5. דער צארישער זעלבסטהערשונג האָבן געהאָלפן אינם דערשטיקן די רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר די מערב=אייראָפּעאישע אימפּעריאליסטן. די אויסלענדישע קאפּיטאליסטן האָבן מורא געהאט פאר זייערע קאפּיטאלן, וואָס זיי האָבן ארײַנגעלייגט אין רוסלאנד, און פאר די קאָלאָסאלע הכנסות. חוץ דעם האָבן זיי מורא געהאט, אז אין פאל, אויב די רוסישע רעוואָליוציע וועט זיגן, וועלן זיך אויפהויבן אויף א רעוואָליוציע אויך די ארבעטער פון אנדערע לענדער. דעריבער האָבן די מערב=אייראָפּעאישע אימפּעריאליסטן געהאָלפן דעם קייסער דעם הענקער. די פראנצויזישע באנקירן האָבן געגעבן א גרויסע הלואה דעם קייסער אויף צו דערשטיקן די רעוואָליוציע.

דער דײַטשישער קייזער האָט געהאַלטן גרייט א פּילטויזנטדיקע ארמיי פאר אַן אינטערווענציע צו הילף דעם רוסישן קייסער.

6. עס האָט ערנסט געהאָלפן דעם קייסער דער שלום מיט יאַפּאַניע, וואָס איז געשלאָסן געוואָרן אין סעפּטעמבער 1905־טן יאָר. די מפּלה אין דער מלחמה און דער באַדראָענדיקער וואוקס פון דער רעוואָליוציע האָבן גע־צוואונגען דעם קייסער צואײַלן זיך מיט אונטערשרײַבן דעם שלום. די מפּלה אין דער מלחמה האָט אָפּגעשוואַכט דעם צאַריזם. דאָס שליסן דעם שלום האָט פאַרפעסטיקט די לאַגע פונם קייסער.

קורצע אויספירן.

די ערשטע רוסישע רעוואָליוציע שטעלט מיט זיך פאָר א גאַנצע היסטאָ־רישע פאַזע אין דער אַנטוויקלונג פון אונזער לאַנד. די דאָזיקע היסטאָרי־שע פאַזע באַשטייט פון צוויי פּעריאָדן: פון דעם ערשטן פּעריאָד, ווען די רעוואָליוציע איז געגאַנגען באַרג־אַרויף — פון דעם אַלגעמיינעם פּאָליטישן שטרײַק אין אָקטאָבער צום באַוואָפנטן אויפשטאַנד אין דעצעמבער, אויס־נוצנדיק די שוואַכקײַט פונם קייסער, וועלכער האָט געליטן מפּלות אויף די פעלדער פון מאַנדזשוריע, אָפּראַמענדיק די בוליגינישע דומע און אַרויס־רײַסנדיק בײַם קייסער א הנחה נאָך א הנחה, און פון דעם צווייטן פּע־ריאָד, ווען דער קייסער קומט צו־זיך נאָכן שליסן דעם שלום מיט יאַפּאַניע און נוצט אויס די שרעק פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע פאַר דער רע־וואָליוציע, נוצט אויס די וואַקלונגען פונם פּויערטום, וואַרפט זיי צו ווי עפּעס א נדבה די ווימע־דומע און גייט אַריבער אין אָנגריף קעגן דעם אַר־בעטער־קלאַס, קעגן דער רעוואָליוציע.

פאַר א וועלכע־עס־איז דרײַ יאָר רעוואָליוציע (די יאָרן 1905—1907) באַקומען דער אַרבעטער־קלאַס און דאָס פּויערטום אַזא רײַכע שול פון פּאָ־ליטישער דערציאונג, וואָס אַזא וואָלטן זיי ניט געקאָנט באַקומען פאַר דרײַ־סיק יאָר געוויינלעכער פרידלעכער אַנטוויקלונג. עטלעכע יאָר רעוואָליוציע האָבן געמאַכט קלאָר דאָס, וואָס מע וואָלט ניט געקאָנט קלאָר מאַכן אין פאַרלויף פון צענדליקער יאָרן בײַ פרידלעכע באַדינגונגען פון אַנטוויקלונג.

די רעוואָליוציע האָט אויפגעדעקט, אַז דער צאַריזם איז א פאַרביסע־נער שונא פונם פאָלק, אַז דער צאַריזם — דאָס איז יענער הויקער, וואָס נאָר דער קבר קאָן אים אויסגלײַכן.

די רעוואָליוציע האָט באַוויזן, אַז די ליבעראַלע בורזשואַזיע זוכט א בונד ניט מיטן פאָלק, נאָר מיטן קייסער, אַז זי איז א קאָנטר־רעוואָליוציאָ־נערע קראַפט, וואָס א פאַרשטענדיקונג מיט איר איז אַלצאיינס ווי פאַרראַטן דאָס פאָלק.

די רעוואָליוציע האָט באַוויזן, אַז דער פירער פון דער בורזשואַז־דע־

מאָקראַטישער רעוואָלוציע קאָן זײַן בלויז דער ארבעטער=קלאַס, אַז בלויז ער איז פֿייאיק אָפּשטופּן די ליבעראַלע קאַדעטישע בורזשואַזיע, ארויסבאַפרײַען דאָס פּויערטום פֿון אונטער איר ווירקונג, צעשמעטערן די פּריצים, דערפֿירן די רעוואָלוציע ביזן סוף און אָפּרייניקן דעם וועג צום סאָציאַליזם.

די רעוואָלוציע האָט, ענדלאַך, באַוויזן, אַז דאָס ארבעטנדיקע פּויערטום איז, ניט געקוקט אויף זײַנע וואַקלונגען, דאָך די איינציקע ערנסטע קראַפֿט, וואָס איז פֿייאיק צו גיין אויף אַ בונד מיטן ארבעטער=קלאַס.

צוויי ליניעס האָבן געקעמפֿט אין דער ר.ס.ד.א.פּ. בעת דער רעוואָלוציע, די ליניע פֿון די באָלשעוויקעס און די ליניע פֿון די מענשעוויקעס. די באָלשעוויקעס האָבן געהאַלטן אַ קורס אויף פֿאַנאַנדערוויקלען די רעוואָלוציע, אויף אַראָפּוואַרפֿן דעם צאַריזם דורך אַ באַוואָפֿנטן אויפֿשטאַנד, אויף דער העגעמאָניע פֿונעם ארבעטער=קלאַס, אויף איזאָלירן די קאַדעטישע בורזשואַזיע, אויף אַ בונד מיטן פּויערטום, אויף שאַפֿן אַ צײַטווײַליקע רעוואָלוציאָנערע רעגירונג פֿון פֿאָרשטייער פֿון די ארבעטער און פּויערים, אויף דערפֿירן די רעוואָלוציע ביזן זיגרײַכן סוף. די מענשעוויקעס, פֿאַרקערט, האָבן געהאַלטן אַ קורס אויף צונויפֿוויקלען די רעוואָלוציע. אָנשטאָט אַראָפּוואַרפֿן דעם צאַריזם דורך אַן אויפֿשטאַנד האָבן זיי פֿאָרגעלייגט רעפֿאָרמירן און „אויסבעסערן“ אים; אָנשטאָט דער העגעמאָניע פֿונעם פּראָלעטאַריאַט — די העגעמאָניע פֿון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, אָנשטאָט דעם בונד מיטן פּויערטום — אַ בונד מיט דער קאַדעטישער בורזשואַזיע, אָנשטאָט אַ צײַטווײַליקער רעוואָלוציאָנערער רעגירונג — די מלוכה=דומע, ווי אַ צענטער פֿון די „רעוואָלוציאָנערע כחות“ פֿונעם לאַנד.

אָט אַזוי האָבן זיך די מענשעוויקעס אַראָפּגעקײַקלט אין זומפּ פֿון פּשרה=מאַכערײַ און זײַנען געוואָרן דורכפֿירער פֿון דעם בורזשואַזן אײַנפֿלוס אויפֿן ארבעטער=קלאַס, געוואָרן פּאַקטיש אַגענטן פֿון דער בורזשואַזיע אינעם ארבעטער=קלאַס.

די באָלשעוויקעס האָבן זיך ארויסגעוויזן ווי די איינציקע רעוואָלוציאָנער=מאַרקסיסטישע קראַפֿט אין דער פּאַרטיי און אינעם לאַנד.

פֿאַרשטייט זיך, אַז נאָך אַזעלכע ערנסטע מיינונגס=פֿאַרשיידנהײַטן האָט זיך די ר.ס.ד.א.פּ. ארויסגעוויזן פּאַקטיש צעשפּאָלטן אויף צוויי פּאַרטייען, אויף דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס און דער פּאַרטיי מענשעוויקעס. דער פֿערטער צוזאַמענפֿאָר פֿון דער פּאַרטיי האָט גאָרניט געענדערט אין דער פּאַקטישער זאַכלאַגע אינעווייניק אין דער פּאַרטיי. ער האָט נאָר אײַנגעהיט און עטוואָס פֿאַרפֿעסטיקט די פֿ אָ ר מ ע ל ע איינהײַט פֿון דער פּאַרטיי. דער פֿינפֿטער צוזאַמענפֿאָר פֿון דער פּאַרטיי האָט געמאַכט אַ טראָט פֿאָראויס אין דער זײַט פֿון דער פּ אַ ק ט י ש ע ר פֿאַראייניקונג פֿון דער פּאַרטיי, דערבײַ איז די דאָזיקע פֿאַראייניקונג פֿאָרגעקומען אונטער דער פֿאָן פֿונעם באָלשעוויזם.

אונטערזיענדיק די סך=הכל'ען פֿון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג,

האָט דער פינפטער צוזאמענפאָר פון דער פּאַרטיי פּאַראורטיילט די ליניע פון די מענשעוויקעס, ווי א פּשרה־מאכערישע, און האָט באַוויליקט די באָל־שעוויסטישע ליניע, ווי א רעוואָליוציאָנער־מאַרקסיסטישע; דערמיט האָט ער אַן איבעריק מאָל באַשטעטיקט דאָס, וואָס איז שוין געווען באַשטעטיקט דורכן גאַנצן גאַנג פון דער ערשטער רוסישער רעוואָליוציע.

די רעוואָליוציע האָט באַוויזן, אַז די באָלשעוויקעס קענען אָנגרייפן, ווען דאָס פאָדערט די סיטואַציע, אַז זיי האָבן זיך אויסגעלערנט אָנצוגרייפן אין די ערשטע רייען און פירן נאָך זיך דאָס פאָלק צום שטורם. די רעוואָליוציע האָט אָבער אויסער דעם באַוויזן, אַז די באָלשעוויקעס קענען אויך צוריקטרעטן אין אָרדענונג, ווען די סיטואַציע נעמט אָן אַן אומגינסטיקן כאַראַקטער, ווען די רעוואָליוציע גייט באַרג־אַראָפּ, אַז די באָלשעוויקעס האָבן זיך אויס־געלערנט ריכטיק צוריקטרעטן, אָן פּאַניק און טומלעניש, כדי אײַנצוהיטן די קאַדרען, אָנגעמען זיך מיט כחות און, איבערבויענדיק זיך צוגעפּאַסט צו דער נײַער סיטואַציע, פונדאָסנײַ זיך לאָזן אין אַן אָנגריף אויפן שונא.

מע קאָן ניט באַזיגן דעם שונא אָן דער קענטעניש ריכטיק אָנצוגרייפן.

מע קאָן ניט אויסמײַדן קיין צעשמעטערונג בעת א מפּלה אָן דער קענ־טעניש ריכטיק צוריקטרעטן, צוריקטרעטן אָן פּאַניק, אָן צעטומלטקייט.

קאַפּיטל IV

די מענשעוויקעס און די באָלשעוויקעס אינם פעריאָד פון דער סטאָליפּינישער רעאקציע. די אויספורעמונג פון די באָלשעוויקעס אין א זעלבסטשטענדיקער מארקסיסטישער פארטיי.

(די יאָרן *1908—1912*).

1. די סטאָליפּינישע רעאקציע. די צעלייגונג אין די אָפּאָזיציאָנעלע שיכטן פון דער אינטעליגענץ. די ירידה־שטימונגען. דער אריבערגאנג פון א טייל פארטייאישער אינטעליגענץ אין לאגער פון די שונאים פונם מארקסיזם און די פּרואוון צו רעווידירן די טעאָריע פונם מארקסיזם. לענינס שארפער ענטפער די רעוויזיאָניסטן אין זיין בוך „מאטעריאליזם און עמפּיריאָקריטיציזם" און די פארטיידיקונג פון די טעאָרעטישע יסודות פון דער מארקסיסטישער פארטיי.

די צווייטע מלוכה־דומע איז פאנאנדערגעלאָזט געוואָרן דורך דער צארישער רעגירונג דעם 3־טן יוני 1907־טן יאָר. דעם דאָזיקן טאָג איז אָנגענומען אין דער געשיכטע צו רופן דער טאָג פון דער דריט־יונישער מלוכה־איבערקערעניש. די צארישע רעגירונג האָט ארויסגעגעבן א נייעם געזעץ וועגן די וואלן אין דער דריטער מלוכה־דומע און האָט דערמיט גופא געבראָכן איר אייגענעם מאניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער 1905־טן יאָר, ווייל לויט דעם דאָזיקן מאניפעסט האָט זי געדארפט ארויסגעבן נייע געזעצן בלויז מיט דער הסכמה פון דער דומע. די סאָציאל־דעמאָקראטישע פראקציע פון דער צווייטער דומע איז איבערגעגעבן געוואָרן צום געריכט; די פאָרשטייער פונם ארבעטער־קלאס זיינען אוועקגעשיקט געוואָרן אויף קאטאָרגע און אין פארשיקונג אויף צוואנגס־באזעצונג.

דער נייער וואל־געזעץ איז צונויפגעשטעלט געוואָרן אזוי, אז ער האָט אויף א סך פארגרעסערט אין דער דומע די צאָל פאָרשטייער פון די פּריצים און פון דער האנדלס־אינדוסטריעלער בורזשואזיע. אין דער זעלבער

צײַט איז אין עטלאַכע מאָל פאַרקירצט געוואָרן די אַזוי אויך קלײנע צאָל פאַרשטײער פון די פויערים און אַרבעטער.

די דריטע דומע איז לויט איר באַשטאַנד געװען אַ שוואַרצ׳מאה׳דיק־קאַדעטישע. פון דער אַלגעמײנער צאָל 442 דעפוטאַטן זײַנען אין איר געװען: רעכטע (שוואַרצ׳מאה׳ניקעס) — 171, אָקטיאַבריסטן און מיטגלידער פון קרוב׳ישע צו זײ גרופעס — 113, קאַדעטן און מיטגלידער פון נאָענטע צו זײ גרופעס — 101, טרודאָוויקעס — 13, סאָציאַל־דעמאָקראַטן — 18.

אין פערזאָן פון די רעכטע (זײ האָבן אַזוי געהײסן דערפאַר, װײַל זײ זײַנען געזעסן אין דער דומע אויף דער רעכטער זײַט) זײַנען געװען פאַרגעשטעלט די פאַרביסנסטע שונאים פון די אַרבעטער און פויערים — די שוואַרצ׳מאה׳דיקע פּריצים—לײַבאײגנטימער, װאָס פלעגן אײַנאָרדענען מאַסן־עקזעקוציעס און צעשיסונגען פון די פויערים בעת׳ן דערשטיקן די פויערים־באַוועגונג, װאָס זײַנען געװען די אָרגאַניזאַטאָרן פון אידישע פּאָגראָמען, פון צע׳ממית׳ן אַרבעטער־דעמאָנסטראַציעס, פון װילדע אונטערצינדונגען פון די לאָקאַלן, װאו עס פלעגן פאָרקומען מיטינגען אין די טעג פון דער רעװאָליוציע. די רעכטע זײַנען געשטאַנען פאַר דערשטיקן די אַרבעטנדיקע אויפן סאַמע אַכזריות׳דיקן אופן, פאַר אומבאַגרענעצטער צאַרישער מאַכט, קעגן דעם צאַרישן מאַניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער 1905־טן יאָר.

נאָענט צו די רעכטע האָט זיך אין דער דומע אָנגעשלאָסן די פאַרטײ אָקטיאַבריסטן, אָדער דער „פאַרבאַנד פונם 17־טן אָקטאָבער“. די אָקטיאַבריסטן האָבן פאָרגעשטעלט די אינטערעסן פונם גרויס־אינדוסטריעלן קאַפּיטאַל און פון די גרויסע פּריצים, װאָס האָבן געפירט די װירטשאַפט אויף אַ קאַפּיטאַליסטישן אופן (אין אָנהויב רעװאָליוציע פון 1905־טן יאָר איז צו די אָקטיאַבריסטן אַריבער אַ היפּשער טײל קאַדעטן פון צװישן די גרויסע פּריצים). די אָקטיאַבריסטן האָבן זיך אונטערגעשײדט פון די רעכטע בלויז מיטן אָנערקענען — אױ דאָס בלויז אויפן װאָרט — דעם מאַניפעסט פונם 17־טן אָקטאָבער. די אָקטיאַבריסטן האָבן פולשטענדיק געשטיצט סײ די אינערלאַכע, סײ די אויסערלאַכע פּאָליטיק פון דער צאַרישער רעגירונג.

די קאַדעטן, אָדער די „קאָנסטיטוציאָנעל־דעמאָקראַטישע“ פאַרטײ, האָבן אין דער דריטער דומע געהאַט װײניקער ערטער, אײדער אין דער ערשטער און צװײטער דומע. דאָס דערקלערט זיך דערמיט, װאָס אַ טײל פּריצ׳ישע שטימען איז פון די קאַדעטן אַריבער צו די אָקטיאַבריסטן.

אין דער דריטער דומע איז געװען פאָרגעשטעלט אַ קלײנצאָליקע גרופּע קלײנבירגערלאַכע דעמאָקראַטן, די אַזוי גערופענע טרודאָוויקעס. די טרודאָוויקעס האָבן זיך אין דער דומע געוואַקלט צװישן די קאַדעטן און דער אַרבעטער־דעמאָקראַטיע (די באָלשעוויקעס). לענין האָט אָנגעוויזן, אַז כאָטש די טרודאָוויקעס זײַנען מורא׳דיק שװאַך אין דער דומע, דאָך שטעלן זײ פאָר מ א ס ן, פויערישע מאַסן. די װאַקלונגען פון די טרודאָוויקעס צװישן

די קאדעטן און דער ארבעטער־דעמאָקראטיע זײַנען אומפארמײַדלאך ארויס־געדרונגען פון דער קלאסן־לאגע פון קליינע באלעבאטים. לעניז האָט פאר די דעפוטאטן—באָלשעוויקעס, פאר דער ארבעטער־דעמאָקראטיע ארויס־געררוקט די אויפגאבע — „העלפן די שוואכע קליינבירגערלאכע דעמאָקראטן, ארויסרײַסן זיי פון אונטער דער ווירקונג פון די ליבעראלן, באהעפטן דעם לאגער פון דער דעמאָקראטיע קעגן די קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע קאדעטן און ניט בלויז קעגן די רעכטע...״ (לעניז, ב. XV, ז. 486, רוסיש).

סאי אינם גאנג פון דער רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר, סאי באזונדערס נאָך איר מפּלה האָבן זיך די קאדעטן אלץ מער ארויסגעוויזן פאר א קאָנטר־רעוואָליוציאָנערער קראפט. זיי האָבן אלץ מער אראָפּגעוואָרפן פון זיך די „דעמאָקראטישע״ מאסקע, זײַנען ארויסגעטראָטן ווי עכטע מאָנארכיסטן, פארטיידיקער פונם צאריזם. אין יאָר 1909 האָט א גרופּע העכסט אָנגע־זעענע קאדעטישע שרײַבער ארויסגעלאָזט א זאמלבוך „וועכי״ (וועג־צייכנס), אין וועלכן די קאדעטן האָבן אין נאָמען פון דער בורזשואזיע באדאנקט דעם צאריזם פארן דערשטיקן די רעוואָליוציע. פּויזענדיק און ארויסווײַזנ־דיק קנעכטישקײַט פאר דער צארישער רעגירונג פון בײַטש און תּליה, האָבן די קאדעטן אָפן געשריבן, אז מע דארף „בענטשן די דאָזיקע מאכט, וואָס בלויז זי אליין מיט אירע באגנעטן און טורמעס באשיצט נאָך אונז (דאָס הייסט, די ליבעראלע בורזשואזיע) פונם פאָלקס־צאָרן״.

צעטריבן די צווייטע מלוכה־דומע און זיך צערעכנט מיט דער סאָציאַל־דעמאָקראטישער פראקציע פון דער מלוכה־דומע, האָט די צארישע רעגירונג גענומען אויף א פארשטארקטן אופן פארניכטן די פּאָליטישע און עקאָנאָמישע אָרגאניזאציעס פונם פּראָלעטאריאט. די קאטאָרגע־טורמעס, פעסטונגען און פאר־שיקונגס־ערטער זײַנען איבערפולט געוואָרן מיט רעוואָליוציאָנערן. די רעוואָ־ליוציאָנערן האָט מען חיה'ש גע'ממית'ט אין די טורמעס, געפּײַניקט און גע־מאטערט. דער שווארצ'מאה'דיקער טעראָר האָט געבושעוועט מיט דער גאנ־צער קראפט. דער צארישער מיניסטער סטאָליפּין האָט באדעקט דאָס לאנד מיט תּליות. עס זײַנען געקעפּט געוואָרן עטלאכע טויזנט רעוואָליוציאָנערן. די תּליה האָט מען אין יענער צײַט גערופן „דער סטאָליפּינישער האלזטוך״.

דערשטיקנדיק די רעוואָליוציאָנערע באוועגונג פון די ארבעטער און פּויע־רים, האָט די צארישע רעגירונג זיך ניט געקאָנט באגרענעצן בלויז מיט רע־פּרעסיעס, שטראָף־עקספּעדיציעס, צעשיסונגען, מיט טורמע, קאטאָרגע. די צא־רישע רעגירונג האָט מיט אומרו צוגעזעען, ווי דער נאאיווער גלויבן פונם פּוי־ערטום אין דעם „צאר־באטיושקא״ (פּאָטערל־קייסער) פארשווינדט אלץ מער און מער. דעריבער האָט זי אָנגעווענדט א גרויסן מאנעוור,—זי האָט פאר־טראכט צו שאפן זיך א פעסטן אָנשפּאר אין דאָרף אין פּערזאָן פונם צאָל־רײַכן קלאס דאָרפישע בורזשואזיע — פונם באלעגופּנטום.

דעם 9־טן נאָוועמבער 1906־טן יאָר האָט סטאָליפּין ארויסגעגעבן א נײַעם

ערד=גענויצט וועגן אויסטיילן די פויערים פון דער געמיינדע אויף כוטאָרן. לויטן סטאָליפינישן ערד=געזעץ איז צעשטערט געוואָרן דער געמיינדישער ערד=באַנוץ. יעדן פויער איז פאָרגעלייגט געוואָרן צו נעמען זײַן ערד=חלק אין פּערזענלאכן באַזיץ, זיך אויסטיילן פון דער געמיינדע. דער פויער האָט געקאָנט זײַן ערד=חלק פאַרקויפן, בעת פריִער האָט ער אויף דעם קיין רעכט ניט געהאַט. די געזעלשאַפט איז געווען מחויב אויסצוטיילן ערד די פויערים, וואָס גייען אַרויס פון דער געמיינדע, אין איין אָרט (א כוטאָר, אָן אָטרוב).

די רײַכע פויערים — די באַלעגופים האָבן דערבײַ באַקומען די מעגלאַכקײַט אויפצוקויפן בײַ די ווירטשאַפטלאַך שוואַכע פויערים פאַר א ביליקן פרײַז זייער ערד. אין פאַרלויף פון עטלאַכע יאָר נאָכן אַרויסגעבן דעם דאָזיקן געזעץ איז העכער א מיליאָן ווירטשאַפטלאַך שוואַכע פויערים געבליבן אינגאַנצן אָן ערד און איז רואינירט געוואָרן. אויפן חשבון פון דעם, וואָס די ווירטשאַפטלאַך שוואַכע פויערים האָבן אָנגעוואָרן די ערד, איז אויסגעוואַקסן די צאָל באַלעגופישע כוטאָרן און אָטרובן. טיילמאָל זײַנען דאָס געווען אמת'ע מאַיאָנטקעס, וואו עס איז ברייט אָנגעווענדט געוואָרן געדונגענע, באַטראַקישע אַרבעט. די רעגירונג האָט געצוואונגען די פויערים אויסצוטיילן פון דער געמיינדע פאַר די באַלעגופים—כוטאָראַנער די בעסטע ערד.

אויב בעת דער „באַפרײַאונג" פון די פויערים האָבן די פּריצים גערויבט די פויערישע ערד, האָבן איצטער די באַלעגופים גענומען רויבן די געמיינדע=ערד, באַקומענדיק די בעסטע באַצירקן און אויפקויפנדיק פאַר ביליקע פרײַזן די ערד=חלקים בײַ דער אָרעמשאַפט.

די צאַרישע רעגירונג האָט אַרויסגעגעבן די באַלעגופים היפּשע הלוואות אויף אויפצוקויפן ערד און אײַנצואָרדענען די כוטאָרן. פון די באַלעגופים האָט סטאָליפין געוואָלט מאַכן קליינינקע פּריצים, טרײַע פאַרטיידיקער פון דער צאַרישער זעלבסטהערשונג.

סך=הכל האָבן פאַר נײַן יאָר (פון 1906=טן ביז 1915=טן יאָר) זיך אויסגעטיילט פון דער געמיינדע העכער צוויי מיליאָן הויף=באַלעבאַטים.

די סטאָליפינשטשינע האָט נאָך מער פאַרערגערט די לאַגע פון די פויערים, וואָס האָבן געהאַט ווייניק ערד, און פון דער דאָרפישער אָרעמשאַפט. די דיפערענצירונג פונם פויערטום האָט זיך פאַרשטאַרקט. עס האָבן זיך אָנגעהויבן צוזאַמענשטויסן צווישן די פויערים און די באַלעגופים—כוטאָראַנער.

צוזאַמען דערמיט האָט דאָס פויערטום גענומען פאַרשטיין, אַז עס וועט ניט באַקומען די פּריצ'ישע ערד, כל זמן עס עקזיסטירן די צאַרישע רעגירונג און די פּריצ'יש=קאַדעטישע מלוכה=דומע.

אין די יאָרן, ווען עס האָט זיך פאַרשטאַרקט דאָס אויסטיילן זיך אויף די כוטאָרן (1907—1909), גייט צוערשט די פויערים=באַוועגונג באַרג=אַראָפּ, נאָר אינגיכן, אין די יאָרן 1910—1911 און שפּעטער, קומט פאָר, אויפן

באַדן פונם צוזאַמענשטויס צווישן די געמיינדע־פויערים מיט די כוטאָראַנער, א פארשטארקונג פון דער פויערים־באַוועגונג קעגן די פּריצים און די באַלע־גופים—כוטאָראַנער.

אויך אין געביט פון דער אינדוסטריע זײַנען נאָך דער רעוואָלוציע פאָר־געקומען באַדײַטנדיקע ענדערונגען. די קאָנצענטרירונג פון דער אינדוסטריע, דאָס הייסט, די פאַרגרעסערונג און די צונויפזאַמלונג פון דער אינדוסטריע אין די הענט פון אַלץ גרעסערע קאַפּיטאַליסטישע גרופּעס, האָט זיך באַדײַטנ־דיק פאַרשטאַרקט. נאָך ביז דער רעוואָלוציע פון 1905־טן יאָר האָבן זיך די קאַפּיטאַליסטן אָנגעהויבן פאַראייניקן אין פאַרבאַנדן, כדי צו העכערן די פּרײַזן אויף סחורות אינם לאַנד גופא, און דעם באַקומענעם איבער־רווח פאַרווענדן אין א פאָנד אויף צו סטימולירן דעם עקספּאָרט, כדי צו קאָנען אַרויסוואַרפן סחורות אויף די אויסערלאַנדישע מערק אויף נידעריקע פּרײַזן און דעראָבערן די אויסערלאַנדישע מערק. אַזוינע פאַרבאַנדן, אַזוינע פאַראייניקונגען פון די קאַפּיטאַליסטן (מאָנאָפּאָליעס) האָבן געהייסן טרעסטן און סינדיקאַטן. נאָך דער רעוואָלוציע האָט זיך די צאָל בורזשואַזע טרעסטן און סינדיקאַטן נאָך מער פאַרגרעסערט. עס האָט זיך אויך פאַרגרעסערט די צאָל גרויסע בענק און עס איז געוואַקסן זייער ראָלע אין דער אינדוסטריע. עס האָט זיך פאַרגרעסערט דער צופלוס פון אויסלענדישע קאַפּיטאַלן קיין רוסלאַנד.

אַזוי־אַרום איז דער קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד אַלץ מער געוואָרן א מאָ־נאָפּאָליסטישער, אַן אימפּעריאַליסטישער קאַפּיטאַליזם.

נאָך עטלעכע יאָר שטילשטאַנד האָט די אינדוסטריע ווידער אויפגעלעבט: עס איז אויסגעוואַקסן דער אַרויסבאַקום פון קוילן, די אויסאַרבעטונג פון מעטאַל, דער אַרויסבאַקום פון נאַפט; עס האָט זיך פאַרגרעסערט די פּראָ־דוקציע פון געוועבן, פון צוקער, עס איז שטאַרק אויסגעוואַקסן דער אַרויס־פיר פון תבואה קיין אויסלאַנד.

כאָטש רוסלאַנד האָט אין דער דאָזיקער צײַט געמאַכט א געוויסן שריט פאָראויס אין זײַן אינדוסטריע, דאָך איז עס נאָך אַלץ געבליבן אַן אָפּגע־שטאַנען לאַנד אין פאַרגלײַך מיט מערב־אייראָפּע און אַן אָפּהענגיקס פון די אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטן. אין רוסלאַנד איז ניט געווען אַוועקגעשטעלט די פּראָדוקציע פון מאַשינעס און װערקשטעלן — זיי פלעגן אַרײַנגעפירט ווערן פון אויסלאַנד. עס איז אויך ניט געווען קיין אויטאָמאָביל־אינדוסטריע; עס איז ניט געווען קיין כעמישע אינדוסטריע; ס'איז ניט געווען קיין פּראָ־דוקציע פון מינעראַלע באַמיסטיקונגען. אין דער פּראָדוקציע פון באַוואָפענונג איז רוסלאַנד אויך אָפּגעשטאַנען פון אַנדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער.

אָנווײַזנדיק אויפן נידעריקן ניוואָ פונם מעטאַל־געברויך אין רוסלאַנד, ווי אויף א סימן פון זײַן אָפּגעשטאַנענקײַט, האָט לענין געשריבן:

„פאַרן האַלבן יאָרהונדערט נאָך דער באַפרײַאונג פון די פויערים איז דער געברויך פון אײַזן אין רוסלאַנד אויסגעוואַקסן אין פינף מאָל,

און דאָך פאַרבלײַבט רוסלאַנד אַן אומגעהויער, אומגעזעען אָפּגעשטאַ־
נען לאַנד, אַן אָרעמס און אַ האַלב ווילדס, אַן אויסגעשטאַטעס מיט
מאָדערנע פּראָדוציר־געצײַג אין פיר מאָל ערגער פון ענגלאַנד, אין
פינף מאָל ערגער פון דײַטשלאַנד, אין צען מאָל ערגער פון אַמעריקע"
(לענין, ב. XVI, ז. 543, רוסיש).

א דירעקטער רעזולטאַט פון דער ווירטשאַפטלאַכער און פּאָליטישער אָפּ־
געשטאַנענקײַט פון רוסלאַנד איז געווען דאָס, וואָס סײ דער רוסישער קאַפּי־
טאַליזם, אַזוי אויך דער צאַריזם גופא זײַנען געווען אָפּהענגיק פון דעם מערב־
אייראָפּעאישן קאַפּיטאַליזם.

דאָס האָט זיך אויסגעדריקט דערין, וואָס אַזוינע וויכטיקסטע צווײַגן פון
דער פאָלקסווירטשאַפט, ווי קוילן, נאַפט, עלעקטריע־אינדוסטריע, מעטאַלור־
גיע, האָבן זיך געפונען אין די הענט פונם אויסלענדישן קאַפּיטאַל, און כמעט
אַלע מאַשינעס, די גאַנצע אויסשטאַטונג איז דאָס צאַרישע רוסלאַנד געווען
געצוואונגען אַרײַנצופירן פון אויסלאַנד.

דאָס האָט זיך אויסגעדריקט אין די פאַרקנעכטנדיקע אויסלענדישע הלוואות,
וואָס כדי צו באַצאָלן די פּראָצענטן פאַר זיי האָט דער צאַריזם יערלאַך
אַרויסגעפּרעסט פון דער באַפעלקערונג פיל הונדערטער מיליאָנען רובל.

דאָס האָט זיך אויסגעדריקט אין די געהיימע אָפּמאַכן מיט די „פאַר־
בינדעטע", לויט וועלכע דער צאַריזם האָט זיך פאַרפליכטעט אין פאַל פון
א מלחמה אַרויסצושטעלן מיליאָנען רוסישע סאָלדאַטן אויף די אימפּעריאַ־
ליסטישע פראָנטן, כדי אונטערצושטיצן די „פאַרבינדעטע" און זיכערן משוגע־
נע רוחים די ענגליש־פראַנצויזישע קאַפּיטאַליסטן.

די יאָרן פון דער סטאָליפּינישער רעאַקציע האָבן זיך באַזונדערס אויס־
געצייכנט מיט רוצח'ישע אָנפאַלן פון די זשאַנדאַרן און פּאָליציי־לײַט, פון
די צאַרישע פּראָוואָקאַטאָרן און שוואַרץ'מאה'דיקע פּאָגראָמשטשיקעס אויפן
אַרבעטער־קלאַס. נאָר ניט בלויז די צאַרישע „אָפּריטשניקעס" זײַנען דער־
גאַנגען די אַרבעטער די יאָרן מיט רעפּרעסיעס. אין דעם פּרט זײַנען ניט
אָפּגעשטאַנען פון זיי די פאַבריקאַנטן און זאַוואָדטשיקעס, וועלכע האָבן באַ־
זונדערס פאַרשטאַרקט דעם אָנגריף אויפן אַרבעטער־קלאַס אין די יאָרן פון
שטילשטאַנד פון דער אינדוסטריע און פונם וואוקס פון דער אַרבעטסלאָזי־
קײַט. די פאַבריקאַנטן פלעגן מאַסנווײַז אָפּזאָגן די אַרבעטער פון דער אַר־
בעט (דערקלערן לאָקאַוטן), האָבן אײַנגעפירט „שוואַרצע ביכער", אין וועל־
כע מע פלעגט אַרײַנשרײַבן די באַוואוסטזיניקע אַרבעטער, וואָס האָבן אַק־
טיוו אָנטיילגענומען אין די שטרײַקס. די, וואָס פלעגן אַרײַנפאַלן אין אָט
דעם „שוואַרצן בוך" אָדער „שוואַרצן צעטל", האָט מען ניט אָנגענומען אויף
אַרבעט אין קיין איין אונטערנעמונג, וואָס איז אַרײַנגעגאַנגען אינם פאַר־
באַנד פון די פאַבריקאַנטן פון דעם דאָזיקן אינדוסטריע־צווײַג. די טאַריפן
זײַנען שוין אין 1908־טן יאָר אַראָפּגעזעצט געוואָרן אויף 10—15 פּראָצענט.

דער ארבעטס־טאָג איז אומעטום פאַרלענגערט געוואָרן ביז 10—12 שעה. עס האָט ווידער געגומען אויפבליִען די סיסטעם פון רויבערישע שטראָפירונגען.

די מפּלה פון דער רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר האָט ארויסגערופן א צעפאלונג און א צעלייגונג צווישן די מיטלויפער פון דער רעוואָליוציע. באזונדערס האָבן זיך די צעלייגונג און די ירידה־שטימונגען פארשטארקט צווישן דער אינטעליגענץ. די מיטלויפער, וואָס זײַנען אין די רייען פון דער רעוואָליוציע געקומען פון דער בורזשואזער סביבה אינם פעריאָד פון שטור־מישן אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציע, זײַנען אָפּגעגאַנגען פון דער פארטיי אין די טעג פון דער רעאקציע. א טייל פון זיי איז אוועק אין לאַגער פון די אָפענע שונאים פון דער רעוואָליוציע, א טייל האָט זיך פארשטעקט אין די גאנץ־געבליבענע לעגאלע געזעלשאפטן פונם ארבעטער־קלאס און האָט זיך באמיט אראָפּפירן דעם פּראָלעטאריאט פונם רעוואָליוציאָנערן וועג, האָט זיך באמיט צו דיסקרעדיטירן די רעוואָליוציאָנערע פארטיי פונם פּראָלעטאריאט. אָפּגייענדיק פון דער רעוואָליוציע, האָבן זיך די מיטלויפער באמיט זיך צו־פּאסן צו דער רעאקציע, אײַנלעבן זיך מיטן צאריזם.

די צארישע רעגירונג האָט אויסגענוצט די מפּלה פון דער רעוואָליוציע, כדי צו פארווערבירן די סאמע פּחדנ'ישע מיטלויפער פון דער רעוואָליוציע און די מיטלויפער, וואָס האָבן געציטערט פאר דער אייגענער פעל, פאר אי־רע אגענטן—פאר פּראָוואָקאטאָרן. די נידערטרעכטיקע יודאס—פּראָוואָקא־טאָרן, וואָס די צארישע אָכראנקע האָט ארײַנגעשיקט אין די ארבעטער־ און פארטיי־אָרגאניזאציעס, האָבן געשפּיאָנעוועט פון אינעווייניק און פארראטן די רעוואָליוציאָנערן.

דער אָנגריף פון דער קאָנטר־רעוואָליוציע איז געגאַנגען אויך אויפן אידעִ־אָלאָגישן פראָנט. עס איז אויפגעקומען א גאנצע כאָפּטע מאָדישע שרײַבער, וואָס האָבן „קריטיקירט" און „געמאכט צו בלאָטע גלײַך" דעם מארקסיזם, באשפּיגן די רעוואָליוציע, זיך איזדיעקעוועט איבער איר, באזונגען פארראט, באזונגען געשלעכטלאכע אויסגעלאסנקײַט אונטערן שלייער פון „קולט פון דער פּערזענלאכקײַט".

אין געביט פון פילאָזאָפיע האָבן זיך פארשטארקט די פּרואוון צו „קרי־טיקירן", רעווידירן דעם מארקסיזם, און עס האָבן זיך אויך באוויזן כל'ערליי רעליגיעזע שטרעמונגען, צוגעדעקט מיט כלומר'שט „וויסנשאפטלאכע" ארגו־מענטן.

„קריטיקירן" דעם מארקסיזם איז געוואָרן א מאָדע.

אָט די אלע הערן, ניט געקוקט אויף זייער גאנצער פארשיידנפארביקײַט, האָבן פארפאָלגט איין אלגעמיינעם ציל — אָפּווענדן די מאסן פון דער רע־וואָליוציע.

די ירידה־שטימונגען און דער אומגלויבן האָבן אָנגערירט אויך איין טייל פארטייאישע אינטעליגענטן, וואָס האָבן זיך געהאלטן פאר מארקסיסטן, נאָר

זיי זײַנען קיינמאָל ניט געשטאַנען פעסט אויף די פּאָזיציעס פונם מאַרקסיזם. צווישן זיי זײַנען געווען אַזעלכע שרײַבער, ווי באָגדאַנאָוו, באַזאַראָוו, לונאַטשאַרסקי (וועלכע זײַנען אין 1905־טן יאָר צוגעשטאַנען צו די באָלשעוויקעס), יושקעוויטש, וואַלענטינאָוו (מענשעוויקעס). זיי האָבן פאַנאַנדערגעוויקלט גלײַכצײַטיק אַ „קריטיק" קעגן די פילאָזאָפיש־טעאָרעטישע יסודות פונם מאַרקסיזם, דאָס הייסט, קעגן דעם דיאַלעקטישן מאַטעריאַליזם, און קעגן זײַנע וויסנשאַפטלעך־היסטאָרישע יסודות, דאָס הייסט, קעגן דעם היסטאָרישן מאַטעריאַליזם. פון געוויינלעכער קריטיק האָט זיך די דאָזיקע קריטיק אונטערגעשיידט דערמיט, וואָס זי איז געפירט געוואָרן ניט אָפן און ערלעך, נאָר פאַרוואַלירט און צביעות'דיק אונטערן פלאַג פון „פאַרטיידיקן" די גרונט־פּאָזיציעס פונם מאַרקסיזם. מיר, האָבן זיי גע'טענה'ט, זײַנען אין גרונט מאַרקסיסטן, מיר ווילן אָבער געוואַלט „אויסבעסערן" דעם מאַרקסיזם, באַפרײַען אים פון אייניקע גרונט־הנחות. אינדער'אמת'ן זײַנען זיי געווען פײַנטלעך צום מאַרקסיזם, ווײַל זיי האָבן זיך באַמיט אונטערצורײַסן די טעאָרעטישע יסודות פונם מאַרקסיזם, כאָטש אויפן וואָרט האָבן זיי צביעות'דיק געלייקנט זייער פײַנטלאַכקײַט צום מאַרקסיזם און האָבן צוויי'פּנים'דיק פּאָרגעזעצט אָנצורופן זיך מאַרקסיסטן. די געפאַר פון אַזאַ צביעות'דיקער קריטיק איז באַשטאַנען דערין, וואָס זי, די קריטיק, איז געווען אויסגערעכנט אויף אָפּצונאַרן די פּשוט'ע פּאַרטיי־טוער און האָט זיי געקאָנט אַרײַנברענגען אין טעות. און וואָס מער צביעות'דיק עס איז געפירט געוואָרן אָט די קריטיק אויף אַרונטערצורײַסן די טעאָרעטישע יסודות פונם מאַרקסיזם, אַלץ געפערלאַכער איז זי געוואָרן פאַר דער פּאַרטיי, ווײַל אַלץ ענגער האָט זי זיך צונויפגעשלאָסן מיטן אַלגעמיינעם מאַרש פון דער רעאַקציע קעגן דער פּאַרטיי, קעגן דער רעוואָלוציע. אַ טייל אינטעליגענטן, וואָס איז אָפּגעגאַנגען פונם מאַרקסיזם, איז דערגאַנגען דערצו, אַז ער האָט אָנגעהויבן פּרײדיקן די נויטיקײַט צו שאַפן אַ נײַע רעליגיע (די אַזוי גערופענע „גאָטזוכער" און „גאָטבויער").

פאַר די מאַרקסיסטן איז געשטאַנען אַ דרינגענדיקע אויפגאַבע — געבן דעם געהעריקן שאַרפן ענטפער אָט די איבערגעבורטלער אין געביט פון דער טעאָריע פונם מאַרקסיזם, אַרונטעררײַסן פון זיי די מאַסקע, אויפדעקן זיי ביזן סוף און פאַרטיידיקן, אויף אַזאַ אופן, די טעאָרעטישע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי.

מע האָט זיך געקאָנט ריכטן, אַז פאַר דער אויספילונג פון דער דאָזיקער אויפגאַבע וועלן זיך נעמען פּלעכאַנאָוו און זײַנע מענשעוויסטישע פרײַנט, וואָס האָבן זיך געהאַלטן פאַר „באַוואוסטע טעאָרעטיקער פונם מאַרקסיזם". יענע האָבן אָבער געפונען פאַר גלײַכער אָפּצוקומען מיט אַ פּאָר אומבאַדײַטנדיקע אַרטיקלען פון אַ פעליעטאָניש־קריטישן כאַראַקטער, און — פּטור.

די דאָזיקע אויפגאַבע האָט אויסגעפילט לענין אין זײַן באַרימטן בוך „מאַטעריאַליזם און עמפּיריאָקריטיציזם", וואָס איז דערשינען אין יאָר 1909.

„פאר א קנאפן האלב יאָר, האָט לענין געשריבן אין דעם דאָזיקן בוך, זײַנען דערשינען פיר ביכער, וואָס זײַנען געווידמעט דער עיקר און כמעט דורכאויס די אָנפאַלן אויפן דיאַלעקטישן מאַטעריאַליזם. אהערצו געהערן פריער פאר אלץ די „עטיודן איבער (? מע וואָלט געדאַרפט זאָגן: קעגן) דער פילאָזאָפיע פונם מאַרקסיזם", ספּב, 1908, א זאמלונג ארטיקלען פון באזאראָוו, באָגדאנאָוו, לונאטשארסקי, בערמאַן, געלפאָנד, יושקעוויטש, סוואָראָוו; דערנאָך די ביכער: יוש־קעוויטשעס — „דער מאטעריאליזם און דער קריטישער רעאליזם", בערמאנס — „די דיאלעקטיק אין ליכט פון דער מאָדערנער דערקענ־טעניש־טעאָריע", וואלענטינאָווס — „די פילאָזאָפישע קאָנסטרוקציעס פונם מארקסיזם"... אָט די אלע פערזאָנען,—ניט געקוקט אויף די שאר־פע פארשיידנהײַטן פון פּאָליטישע אָנשויאונגען, — פאראייניקט דורך דער שנאה קעגן דעם דיאלעקטישן מאטעריאליזם, פּרעטענדירן אין דער זעלבער צײַט דערויף, אז זיי זײַנען אין דער פילאָזאָפיע מארק־סיסטן! ענגעלסעם דיאלעקטיק איז מיסטיק,—זאָגט בערמאן, ענגעלסעם אָנשויאונגען זײַנען „פארעלטערט", — טוט א וואָרף פארבײַגייענדיק, אזוי ווי עפּעס זעלבסטפארשטענדלאכס, באזאראָוו, — דער מאטע־ריאליזם ווײַזט זיך ארויס פאר אָפּגעפרעגט דורך אונזערע דרייסטע קריגער, וועלכע פאררופן זיך שטאָלץ אויף דער „מאָדערנער דער־קענטעניש־טעאָריע", אויף דער „נײַסטער פילאָזאָפיע" (אָדער „נײַסטן פּאָזיטיוויזם"), אויף דער „פילאָזאָפיע פון דער מאָדער־נער נאטורוויסנשאפט", אָדער אפילו אויף דער „פילאָזאָפיע פון דער נאטורוויסנשאפט פונם XX יאָרהונדערט" (לענין, ב. XIII, ז. 11, רוסיש).

ענטפערנדיק לונאטשארסקין, וועלכער האָט, ווי א בארעכטיקונג פאר זײַ־נע פרײַנט — די רעוויזיאָניסטן אין דער פילאָזאָפיע, געזאָגט: „אפשר האָבן מיר א טעות, נאָר מיר זוכן", — האָט לענין געשריבן:

„וואָס איז שייך מיר, בין איך אויך א „זוכנדיקער" אין דער פי־לאָזאָפיע. נעמלאך: אין די דאָזיקע נאָטיצן (עס האנדלט זיך וועגן בוך „מאטעריאליזם און עמפּיריאָקריטיציזם". — רעד.) האָב איך זיך געשטעלט פאר אן אויפגאבע אויסצוזוכן, אויף וואָס האָבן זיך עס אויסגעלונקען די מענשן, וועלכע דערלאנגען אונטערן אויסזעען פון מארקסיזם עטוואָס אומגעהויער מטושטש'עס, פארפּלאָנטערטס און רע־אקציאָנערס" (דאָרטן, ז. 12).

פאקטיש אָבער איז לענינס בוך ווײַט ארויס פון די ראמען פון אָט דער באשיידענער אויפגאבע. אינדער'אמת'ן איז לענינס בוך ניט בלויז א קריטיק פון באָגדאנאָוון, יושקעוויטשן, באזאראָוון, וואלענטינאָוון און פון זייערע פי־לאָזאָפישע לערער, — אווענאריאוס און מאך, וואָס האָבן זיך געפּרואווט אין

זייערע ווערק אונטערטראָגן א ראפינירטן און צוגעגלעטן אידעאַליזם — אין
קעגנגעוויכט צום מארקסיסטישן מאטעריאַליזם. לענינס בוך איז צוזאמען דער=
מיט א פארטיידיקונג פון די טעאָרעטישע יסודות פונם מארקסיזם — פון
דעם דיאַלעקטישן און היסטאָרישן מאטעריאַליזם — און א מאטעריאַליסטי=
שע פאראַלגעמיינערונג פון אַלעם וויכטיקן און וועזנטלאכן פון דעם, וואָס איז
דערוואָרבן געוואָרן דורך דער וויסנשאפט און, פריער פון אַלץ, דורך דער
נאטורוויסנשאפט פאר א גאנצן היסטאָרישן פעריאָד, פארן פעריאָד, זינט
עס איז געשטאָרבן ענגעלס ביז עס איז דערשינען לענינס בוך „מאטעריא=
ליזם און עמפיריאָקריטיציזם“.

צעקריטיקירט ווי געהעריק די רוסישע עמפיריאָקריטיקער און זייערע
אויסלענדישע לערער, קומט לענין אין זיין בוך צו פאָלגנדיקע אויספירן קעגן
דעם פילאָזאָפיש=טעאָרעטישן רעוויזיאָניזם:

1) „אַן אַלץ מער ראפינירטע פאלסיפיצירונג פונם מארקסיזם,
אַלץ מער ראפינירטע צופוצונגען פון אנטימאטעריאַליסטישע לערעס
אונטער מארקסיזם, — אָט מיט וואָס עס ווערט כאראקטעריזירט דער
מאָדערנער רעוויזיאָניזם אי אין דער פאָליטישער עקאָנאָמיע, אי אין
די פראגן פון טאקטיק, אי אין דער פילאָזאָפיע בכלל“ (לענין,
ב. XIII, ז. 270, רוסיש);

2) „די גאנצע שול פון מאך און אווענאריאוס גייט צום אידעא=
ליזם“ (דאָרטן, ז. 291);

3) „אונזערע מאכיסטן זיינען אַלע געבליבן שטעקן אין אידעאַליזם“
(דאָרטן, ז. 282);

4) „הינטער דער גנאָסעאָלאָגישער סכאָלאסטיק פון עמפיריאָקרי=
טיציזם קאָן מען ניט ניט זעען דעם קאמף פון פארטייען אין דער פי=
לאָזאָפיע, — א קאמף, וואָס אין לעצטן סך=הכל דריקט ער אויס די
טענדענצן און די אידעאָלאָגיע פון די פיינטלאכע קלאסן פון דער מאָ=
דערנער געזעלשאפט“ (דאָרטן, ז. 292);

5) „די אָביעקטיווע ראָלע, די קלאסן=ראָלע פון דעם עמפריאָקרי=
טיציזם ווערט דורכאויס רעדוצירט צו באדינען די פידעאיסטן (רעאק=
ציאָנערן, וואָס גיבן אָפּ דעם פאָרצוג דער אמונה לגבי דער וויסנשאפט.—
ר ע ד.) אין זייער קאמף קעגן דעם מאטעריאַליזם בכלל און קעגן דעם
היסטאָרישן מאטעריאַליזם בפרט“ (דאָרטן, ז. 292);

6) „דער אידעאַליזם דער פילאָזאָפישער איז... דער וו ע ג צו
פאָפּאָווישטשינע (קלעריקאַלער אָבסקוראנטיזם)“ (דאָרטן, ז. 304).

כדי אָפּצושאצן די קאָלאָסאַלע באדייטונג פון לענינס בוך אין דער גע=
שיכטע פון אונזער פארטיי און פארשטיין — וואָס פאר א טעאָרעטיש רייכ=
טום לענין האָט פארטיידיקט קעגן אַלע און אַלערליי רעוויזיאָניסטן און אי=
בערגעבורטלער פונם פעריאָד פון דער סטאָליפינישער רעאקציע, איז נויטיק,

כאָמשבי אינקורצן, זיך באקענען מיט די יסודות פון דעם דיאַלעקטישן און היסטאָרישן מאַטעריאַליזם.

דאָס איז נאָך מער נויטיק דערפאַר, ווייל דער דיאַלעקטישער און היסטאָרישער מאַטעריאַליזם בילדן דעם טעאָרעטישן פונדאַמענט פונם קאָמוניזם, די טעאָרעטישע יסודות פון דער מאַרקסיסטישער פּאַרטיי, איז עס די פליכט פון יעדן אַקטיוון טוער פון אונזער פּאַרטיי צו וויסן די דאָזיקע יסודות און, פאָלגלאַך, באַהערשן זיי.

אַלזאָ:

1) וואָס איז אַזוינס דיאַלעקטישער מאַטעריאַליזם?

2) וואָס איז אַזוינס היסטאָרישער מאַטעריאַליזם?

2. וועגן דיאַלעקטישן און היסטאָרישן מאַטעריאַליזם.

דער דיאַלעקטישער מאַטעריאַליזם איז די וועלט-אָנשויאונג פון דער מאַרקסיסטיש-לענינישער פּאַרטיי. זי הייסט דיאַלעקטישער מאַטעריאַליזם דערפאַר, ווייל איר צוגאַנג צו די נאַטור-דערשיינונגען, איר מעטאָד פון דערלערנען די נאַטור-דערשיינונגען, איר מעטאָד פון דערקענען די דאָזיקע דערשיינונגען איז א ד י א ל ע ק ט י ש ע ר, און איר אויסטייטשן די נאַטור-דערשיינונגען, איר אויפפאַסן די נאַטור-דערשיינונגען, איר טעאָריע איז א מ א ט ע ר י א ל י ס ט י ש ע.

דער היסטאָרישער מאַטעריאַליזם איז די פאַרשפּרייטונג פון די הנחות פונם דיאַלעקטישן מאַטעריאַליזם אויף דער דערלערנונג פונם געזעלשאַפטלאַכן לעבן, די אָנווענדונג פון די הנחות פונם דיאַלעקטישן מאַטעריאַליזם צו די דערשיינונגען פונם לעבן פון דער געזעלשאַפט, צו דער דערלערנונג פון דער געזעלשאַפט, צו דער דערלערנונג פון דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט.

כאַראַקטעריזירנדיק זייער דיאַלעקטישן מעטאָד, פאַררופן זיך געוויינלאַך מאַרקס און ענגעלס אויף העגעלן, ווי אויף דעם פילאָזאָף, וועלכער האָט פאָרמולירט די גרונט-שטריכן פון דער דיאַלעקטיק. דאָס באַטייט אָבער ניט, אַז מאַרקס'ס און ענגעלסעס דיאַלעקטיק איז אידענטיש צו העגעלס דיאַלעקטיק. אינדער'אמת'ן האָבן מאַרקס און ענגעלס גענומען פון העגעלס דיאַלעקטיק בלויז איר „ראַציאָנעלן קערן", אָפּוואַרפנדיק דעם העגעלישן אידעאַליסטישן שאָלאַכץ און אַנטוויקלענדיק די דיאַלעקטיק ווייטער, כדי צוצוגעבן איר א מאָדערנעם וויסנשאַפטלאַכן אויסזעען.

„מיין דיאַלעקטישער מעטאָד, זאָגט מאַרקס, איז אין יסוד זיינעם ניט בלויז פאַרשיידן פון דעם העגעלישן, נאָר ער איז זיין דירעקטער קעגנזאַץ. פאַר העגעלן איז דער פּראָצעס פון דענקען, וועלכן ער פאַרוואַנדלט אונטערן נאָמען אידייע אפילו אין א זעלבסטשטענדיקן סובּיעקט, דער דעמיאורג (באַשעפער) פון דעם ווירקלאַכן, וואָס בילדעט

בלויז זײַן אויסערלאכע דערשײַנונג. בײַ מיר איז, פאַרקערט, דאָס אידעאלע ניט עפּעס אנדערש, ווי דאָס מאַטעריעלע, וואָס איז אריבערגעזעצט אין דעם מענטשנס קאָפּ און איז אין אים איבערגעשטאַלטעט“ (ק. מ א ר ק ס, נאָכוואָרט צו דער צווייטער דײַטשישער אויפלאַגע פונם 1=טן באַנד „קאַפּיטאַל“).

כאַראַקטעריזירנדיק זייער מאַטעריאַליזם, פאַררופן זיך געוואוינלאַך מאַרקס און ענגעלס אויף פייערבאַכן, ווי אויף דעם פילאָזאָף, וועלכער האָט אויפגעשטעלט דעם מאַטעריאַליזם אין זײַנע רעכט. דאָס באַטײַט אָבער ניט, אַז דער מאַטעריאַליזם פון מאַרקסן און ענגעלסן איז אידענטיש צום מאַטעריאַליזם פון פייערבאַכן. אינדער'אמת'ן האָבן מאַרקס און ענגעלס גענומען פון פייערבאַכס מאַטעריאַליזם זײַן „גרונט=קערן“, האָבן אנטוויקלט אים ווײַטער אין אַ וויסנשאַפטלאַך=פילאָזאָפישער טעאָריע פון מאַטעריאַליזם און האָבן אָפּגעוואָרפן אָן אַ זײַט זײַנע אידעאַליסטישע און רעליגיעז=עטישע אָנשיכטונגען. עס איז באַוואוסט, אַז, זײַענדיק אין גרונט אַ מאַטעריאַליסט, איז פייערבאַך געווען קעגן דעם נאָמען — מאַטעריאַליזם. ענגעלס האָט ניט איין מאָל דערקלערט, אַז פייערבאַך, „ניט געקוקט אויף דעם מאַטעריאַליסטישן יסוד, האָט זיך נאָך ניט באַפרײַט פון די אַלטע אידעאַליסטישע פּענטעס“, אַז „דערווירקלאַכער אידעאַליזם פייערבאַכס ווערט תיכף אַנטפּלעקט, ווי נאָר מיר קומען צו צו זײַן עטיק און פילאָזאָפיע פון רעליגיע“ (ק. מ א ר ק ס און פ. ע נ ג ע ל ס, ב. XIV, ז. 652—654).

דיאַלעקטיק שטאַמט פונם גריכישן וואָרט „דיאַלעגאָ“, וואָס באַטײַט פירן אַ שמועס, פירן אַ פּאָלעמיק. אונטער דיאַלעקטיק האָט מען אין אַלטערטום פאַרשטאַנען די קונסט צו דערשלאָגן זיך דעם אמת דורך אויפדעקן די ווידערשפּרוכן אין דעם קעגנערס אורטיילונגען און דורך בײַקומען די דאָזיקע ווידערשפּרוכן. אינם אַלטערטום האָבן אייניקע פילאָזאָפן געהאַלטן, אַז אויפדעקן ווידערשפּרוכן אינם דענקען און צוזאַמענשטויסן קעגנזעצלאַכע מיינונגען איז דאָס בעסטע מיטל צו אַנטפּלעקן דעם אמת. אָט דער דיאַלעקטישער אופן פון דענקען, וואָס איז נאָכדעם פאַרשפּרייט געוואָרן אויף די דערשײַנונגען פון דער נאַטור, האָט זיך פאַרוואַנדלט אינם דיאַלעקטישן מעטאָד פון דערקענען די נאַטור, וועלכער האָט באַטראַכט די נאַטור=דערשײַנונגען ווי אייביק זיך באַוועגנדיקע און זיך ענדערנדיקע, און די אַנטוויקלונג פון דער נאַטור — ווי אַ רעזולטאַט פון אַנטוויקלונג פון ווידערשפּרוכן אין דער נאַטור, ווי אַ רעזולטאַט פון קעגנזײַטיקער ווירקונג פון קעגנזעצלאַכע כּחות אין דער נאַטור.

אין איר יסוד איז די דיאַלעקטיק דירעקט קעגנזעצלאַך צו דער מעטאַפיזיק.

1) דער מאַרקסיסטישער ד י א ל ע ק ט י ש ע ר מ ע ט אָ ד ווערט כאַראַקטעריזירט מיט פאָלגנדיקע גרונט=שטריכן:

א) אין קעגנזאַץ צו דער מעטאַפיזיק באַטראַכט די דיאַלעקטיק די נאַטור

ניט ווי א צופעליקע אָנהויפונג פון געגנשטאנדן, דערשײַנונגען, וואָס זײַנען אָפּגעריסן איינס פונם אנדערן, איזאָלירט איינס פונם אנדערן און ניט אָפּהענגיק איינס פונם אנדערן, — נאָר ווי א געקניפּטס, איינהײַטלאַך גאנצעס, וואו די געגנשטאנדן, די דערשײַנונגען זײַנען אָרגאניש פארבונדן איינס מיטן אנדערן, זײַנען אָפּהענגיק איינס פונם אנדערן און באשטימען איינס דאָס אנדערע.

דעריבער האלט דער דיאלעקטישער מעטאָד, אז קיין איין דערשײַנונג אין דער נאטור קאָן ניט פארשטאנען ווערן, אויב מע זאָל זי נעמען איזאָלירט, אָן א צוזאמענהאנג מיט די ארומיקע דערשײַנונגען, ווײַל יעטווידע דערשײַנונג אין יעטווידן געביט פון דער נאטור קאָן פארוואנדלט ווערן אין אן אבסורד, אויב מע זאָל זי באטראכטן אויסער דעם צוזאמענהאנג מיט די ארומיקע באדינגונגען, אָפּגעריסן פון זיי; און, פארקערט, יעטווידע דערשײַנונג קאָן פארשטאנען און באגרינדעט ווערן, אויב זי וועט באטראכט אין איר אומצעטײַלבארער פארבינדונג מיט די ארומיקע דערשײַנונגען, אין איר באדינגטקײַט פון די דערשײַנונגען, וואָס רינגלען זי ארום.

ב) אין קעגנזאץ צו דער מעטאפיזיק באטראכט די דיאלעקטיק די נאטור ניט ווי א צושטאנד פון רו און אומבאוועגלאכקײַט, פון פארגליווערטקײַט און אומפארענדערלאכקײַט, נאָר ווי א צושטאנד פון אומאויפהערלאכער באוועגונג און ענדערונג, פון אומאויפהערלאכער באנייאונג און אנטוויקלונג, וואו שטענדיק אנטשטייט עפּעס און אנטוויקלט זיך, ווערט עפּעס צעשטערט און לעבט אָפּ זײַן צײַט.

דעריבער פאָדערט דער דיאלעקטישער מעטאָד, אז די דערשײַנונגען זאָלן באטראכט ווערן ניט בלויז פונם שטאנדפּונקט פון זייער קעגנזײַטיקער פארבינדונג און באדינגטקײַט, נאָר אויך פונם שטאנדפּונקט פון זייער באוועגונג, פון זייער ענדערונג, פון זייער אנטוויקלונג, פונם שטאנדפּונקט פון זייער אנטשטייאונג און אָפּשטארבונג.

פארן דיאלעקטישן מעטאָד איז פריער פאר אלץ וויכטיק ניט דאָס, וואָס דאכט זיך אוים אינם געגעבענעם מאָמענט פעסט, הויבט שוין אָבער אָן אָפּצושטארבן, נאָר דאָס, וואָס אנטשטייט און אנטוויקלט זיך, אויב אפילו דאָס זעט אוים אינם געגעבענעם מאָמענט ניט פעסט, ווײַל פאר אים איז ניט בייקומבאר בלויז דאָס, וואָס אנטשטייט און אנטוויקלט זיך.

„די גאנצע נאטור, זאָגט ענגעלס, פון קלענסטן ביזן גרעסטן, פון א זאמדקערל ביז דער זון, אָנגעהויבן פון א פּראָטיסט (דאָס לעבעדיקע אורקעמערל.—ר ע ד.) ביז דעם מענטש, געפינט זיך אין אייביקער אנטשטייאונג און פארניכטונג, אין אומאויפהערלאכער פליסונג, אין כסדר'דיקער באוועגונג און פארענדערונג" (דאָרט, ז. 484).

דעריבער, זאָגט ענגעלס, נעמט די דיאלעקטיק „די געגנשטאנדן און זייערע אינטעלעקטועלע אָפּשפּיגלונגען הויפּטזאכלאַך אין זייער קעגנזײַטיקער פארבינ-

דונג, אין זייער געקייטלטקײט, אין זייער באוועגונג, אין זייער אנטשטייאונג און פארשוויגדונג" (ק. מארקס און פ. ענגעלס, ב. XIV, ז. 23).

ג) אין קעגנזאץ צו דער מעטאפיזיק באטראכט די דיאלעקטיק דעם אנט־וויקלונגס־פראָצעס ניט ווי אן איינפאכן פראָצעס פון וואוקס, וואו די קוואנ־טיטאטיווע ענדערונגען פירן ניט צו קיין קוואליטאטיווע ענדערונגען, — נאָר ווי אזא אנטוויקלונג, וואָס גייט אריבער פון אומבאדייטנדיקע און פארבאָרגע־נע קוואנטיטאטיווע ענדערונגען צו ענדערונגען אָפענע, צו ענדערונגען ראדיקא־לע, צו ענדערונגען קוואליטאטיווע, וואו די קוואליטאטיווע ענדערונגען קומען אָן ניט בהדרגה'דיק, נאָר גיך, מיטאמאָל, אין דער פאָרם פון א שפרונגארטיקן איבערגאנג פון איין צושטאנד צו אן אנדער צושטאנד; זיי קומען אָן ניט צו־פעליק, נאָר געזעצמעסיק; זיי קומען ווי א רעזולטאט פון אָנזאמלען אומבא־מערקבארע און בהדרגה'דיקע קוואנטיטאטיווע ענדערונגען.

דעריבער האלט דער דיאלעקטישער מעטאָד, אז דעם פראָצעס פון אנט־וויקלונג דארף מען פארשטיין ניט ווי א באוועגונג איבער א קרייז, ניט ווי אן איינפאכע איבער'חזר'ונג פון דעם דורכגעגאנגענעם, נאָר ווי א באוועגונג א פּראָגרעסירנדיקע, ווי א באוועגונג איבער א שטייגנדיקער ליניע, ווי אן אי־בערגאנג פונם אלטן קוואליטאטיוון צושטאנד צו א נייעם קוואליטאטיוון צו־שטאנד, ווי אן אנטוויקלונג פונם איינפאכן צום קאָמפּליצירטן, פונם נידערי־קערן צום העכערן.

„די נאטור, זאָגט ענגעלס, איז דער פּרואוו־שטיין פון דער דיאלעק־טיק, און די מאָדערנע נאטורוויסנשאפט, וואָס האָט צוגעשטעלט פאר דעם דאָזיקן פּרואוו אן אויסערסט רייכן, מיט יעדן טאָג אלץ גרעסער ווערנדיקן מאטעריאל, האָט דערמיט גופא דערוויזן, אז אין דער נאטור קומט, סוף כל סוף, אלץ פאָר דיאלעקטיש און ניט מעטאפיזיש, אז זי באוועגט זיך ניט אין אן אייביק־איינארטיקן, כסדר פונדאָסניי זיך איבער'חזר'נדיקן קרייז, נאָר זי לעבט דורך אווירקלאכע געשיכטע. דאָ דארף מען פריער פאר אלץ אָנווייזן אויף דארווינען, וועלכער האָט דערלאנגט דעם גוואלדיקסטן קלאַפּ דער מעטאפיזישער נאטור־אויפפא־סונג דערמיט, וואָס ער האָט דערוויזן, אז די גאנצע הײנטיקע אָרגאני־שע נאטור, די געוויקסן און די בעלי־חיים, און דערמיט אויך דער מענש, איז א פּראָדוקט פון אן אנטוויקלונגס־פּראָצעס, וואָס האָט גע־דויערט מיליאָנען יאָרן" (דאָרטן, ז. 23).

כאראקטעריזירנדיק די דיאלעקטישע אנטוויקלונג, ווי אן איבערגאנג פון קוואנטיטאטיווע ענדערונגען צו קוואליטאטיווע ענדערונגען, זאָגט ענגעלס:

„אין דער פיזיק... איז יעדע פארענדערונג אן איבערגאנג פון קוואנטיטעט אין קוואליטעט — א רעזולטאט פון דער קוואנטיטאטיווער פארענדערונג, וואָס איז אייגנטימלאך דעם קערפּער, אָדער פונם מיט־

געטיילטן אים סכום באַוועגונג פון א וועלכער־עס=איז פאָרם. אזוי, צום
ביישפיל, האָט די טעמפּעראַטור פון וואסער די ערשטע צייט קיין שום
באַדייטונג ניט בנוגע איר טראָפּנדיק=פליסיקן צושטאנד; נאָר ביי א
פארגרעסערונג אָדער פארקלענערונג פון דער טעמפּעראַטור פון פלי=
סיקן וואסער קומט אָן א מאָמענט, ווען אָט דער צושטאנד פון צונויפ=
געקייטלטקייט (קאָהעזיע) ענדערט זיך, און דאָס וואסער ווערט
פארוואנדלט: אין איין פאל — אין דאמף, אין צווייטן — אין אייז...
אזוי, אשטייגער, איז נויטיק א באשטימטער מיגימום קראפט פון
שטראָם, אז א פלאטינום=דראָט זאָל אָנהויבן געבן ליכט; אזוי, אשטיי=
גער, האָט יעדער מעטאל זיין שמעלץ=ווארעמקייט; אזוי, אשטייגער,
האָט יעדע פליסיקייט ביים געגעבענעם דרוק איר באשטימטן פריר=
פונקט און זיד=פונקט — אויף וויפל מיר זיינען אימשטאנד ביי
אונזערע מיטלען ארויסצוקריגן די אנטשפּרעכנדיקע טעמפּעראַטור;
אזוי, ענדלאך, האָט יעדער גאז זיין קריטישן פונקט, ביי וועלכן מע קאָן
אים דורכן אנטשפּרעכנדיקן דרוק= און אָפּקילונגס=אופן פארוואנדלען
אין א פליסיקן צושטאנד... די אזוי גערופענע קאָנסטאנטן פון דער פי=
זיק (די איבערגאנגס=פונקטן פון איין צושטאנד אין א צווייטן צו=
שטאנד.—ר ע ד.) זיינען מערסטנטייל ניט עפּעס אנדערש, ווי דער נאָ=
מען פון די קנופּ=פונקטן, וואו די קוואנטיטאטיווע (פארענדערונג) פאר=
גרעסערונג אָדער פארקלענערונג פון דער באַוועגונג רופט ארויס א
קוואליטאטיווע פארענדערונג אינם צושטאנד פון דעם אנטשפּרעכנדיקן
קערפּער,—וואו, פאָלגלאך, די קוואנטיטעט גייט אריבער אין קוואלי=
טעט" (דאָרטן, ז. 527—528).

אריבערגייענדיק, ווייטער, צו כעמיע, זעצט ענגעלס פאָר:

„די כעמיע קאָן מען אָנרופן די וויסנשאפט וועגן די קוואליטאטיווע
פארענדערונגען פון קערפּערס, וואָס קומען פאָר אונטער דער ווירקונג פון
דער פארענדערונג פון דעם קוואנטיטאטיוון באשטאנד. דאָס האָט שוין
געוואוסט העגעל גופא... לאָמיר נעמען זויערשטאָף: אויב אין א מאָלע=
קול פאראייניקן זיך דאָ דריי אטאָמען און ניט קיין צוויי, ווי געוואוינ=
לאך, האָבן מיר פאר זיך אָזאָן — א קערפּער, וואָס מיט זיין ריח און
ווירקונג אונטערשיידט ער זיך באשטימט פון געוואוינלאכן זויערשטאָף.
און וואָס זאָל מען זאָגן וועגן די פארשיידענע פּראָפּאָרצן, אין וועלכע
דאָס זויערשטאָף פאראייניקט זיך מיט אזאָט אָדער מיט שוועבל, און
וואָס יעדער פון זיי גיט א קערפּער, וועלכער איז קוואליטאטיוו אנדערש
פון אלע אנדערע קערפּערס!" (דאָרטן, ז. 528).

ענדלאך, קריטיקירנדיק דיורינגען, וועלכער זידלט אָן א שיר העגעלן און
גלייך אויפן אָרט נעמט ער ביי אים איבער בשתיקה די באוואוסטע הנחה וועגן
דעם, אז דער אריבערגאנג פונם קעניגרייך פון דער עמפינדונגסלאָזער וועלט אין

קעניגרײַך פון עמפינדונג, פונם קעניגרײַך פון דער ניט־אָרגאַנישער וועלט אין קעניגרײַך פונם אָרגאַנישן לעבן — איז א שפּרונג אין א נײַעם צושטאַנד, זאָגט ענגעלס:

„דאָס איז דאָך העגעלס קנופּ־ליניע פון מאָס־פאַרהעלטענישן, וואו א ריין־קוואַנטיטאַטיווע פאַרגרעסערונג אָדער פאַרקלענערונג רופט ארויס אין באַשטימטע קנופּ־פונקטן א קוואַליטאַטיוון שפּרונג, ווי, צום בײַשפּיל, אין דעם פאַל פון אָנוואַרעמען אָדער אָפּקילן וואַסער, וואו די זיד־ און פריר־פונקטן זײַנען עס יענע קנופּן, וואָס — בײַ א נאָרמאַלן דרוק — קומט אין זיי פאָר דער שפּרונג אין א נײַעם אגרעגאַט־צושטאַנד, וואו די קוואַנטיטעט, פאָלגלאַך, גייט אריבער אין קוואַליטעט“ (ק. מאַרקס און פ. ענגעלס, ב. XIV, ז. 45—46).

ד) אין קעגנזאַץ צו דער מעטאַפיזיק גייט די דיאַלעקטיק ארויס דערפון, אז פאַר די נאַטור־געגנשטאַנדן, פאַר די נאַטור־דערשײַנונגען זײַנען אייגנטימלאַך אינערלאַכע ווידערשפּרוכן, ווײַל זיי אַלע האָבן זייער נעגאַטיווע און פּאָזיטיווע זײַט, זייער פאַרגאַנגענהײַט און צוקונפט, זייער אָפּלעבנדיקס און זיך אַנטוויקלענדיקס, אז דער קאַמף פון די דאָזיקע קעגנזאַצן, דער קאַמף צווישן דעם אַלטן און דעם נײַעם, צווישן דעם אָפּשטאַרבנדיקן און דעם געבוירן־ווערנדיקן, צווישן דעם אָפּלעבנדיקן און דעם זיך אַנטוויקלענדיקן, בילדעט דעם אינערלאַכן אינהאַלט פונם אַנטוויקלונגס־פּראָצעס, דעם אינערלאַכן אינהאַלט פון דער פאַרוואַנדלונג פון די קוואַנטיטאַטיווע ענדערונגען אין קוואַליטאַטיווע.

דעריבער האַלט דער דיאַלעקטישער מעטאָד, אז דער פּראָצעס פון אַנטוויקלונג פון נידעריקערן צום העכערן קומט פאָר ניט אין סדר פון האַרמאָנישער פאַנאַנדערוויקלונג פון די דערשײַנונגען, נאָר אין סדר פון אויפדעקן די ווידערשפּרוכן, וואָס זײַנען אייגנטימלאַך די געגנשטאַנדן, די דערשײַנונגען, אין סדר פון „קאַמף“ פון די קעגנזעצלאַכע טענדענצן, וואָס ווירקן אויפן גרונט פון די דאָזיקע ווידערשפּרוכן.

„אין אייגנטלאַכן זין איז דיאַלעקטיק, זאָגט לענין, די דערלערנונג פון דעם ווידערשפּרוך אין דעם עצם וועזן פון די געגנשטאַנדן“ (לענין, „פילאָזאָפישע העפטן“, ז. 263, רוסיש).

און ווײַטער:

„אַנטוויקלונג איז „קאַמף“ פון קעגנזאַצן“ (לענין, ב. XIII, ז. 301, רוסיש).

אָט דאָס זײַנען אינקורצן די גרונט־שטריכן פון דעם מאַרקסיסטישן דיאַלעקטישן מעטאָד.

ס׳איז ניט שווער צו פאַרשטיין, וואָס פאַר א קאָלאָסאַלע באַדײַטונג עס האָט די פאַרשפּרייטונג פון די הנחות פונם דיאַלעקטישן מעטאָד אויף דער דערלערנונג פונם געזעלשאַפטלאַכן לעבן, אויף דער דערלערנונג פון דער גע־

שיכטע פון דער געזעלשאפט, וואָס פאר א קאָלאָסאלע באדייטונג עס האָט די אָנווענדונג פון די דאָזיקע הנחות צו דער געשיכטע פון דער געזעלשאפט, צו דער פראקטישער טעטיקייט פון דער פארטיי פונם פראָלעטאריאט.

אויב אין דער וועלט זיינען ניטאָ קיין איזאָלירטע דערשיינונגען, אויב אלע דערשיינונגען זיינען צווישן זיך פארבונדן און באשטימען איינס דאָס אנדערע, איז קלאָר, אז יעדע געזעלשאפטלאכע אָרדענונג און יעדע געזעלשאפטלאכע באוועגונג אין דער געשיכטע דארף מען אָפשאצן ניט פון שטאנדפונקט פון „אייביקער גערעכטיקייט“ אָדער פון א וועלכער־עס־איז אנדערער פאָראויס אָנגענומענער אידייע, ווי דאָס טוען ניט זעלטן די היסטאָריקער, נאָר פונם שטאנדפונקט פון יענע באדינגונגען, וואָס האָבן געבוירן די דאָזיקע אָרדענונג און די דאָזיקע געזעלשאפטלאכע באוועגונג און מיט וועלכע זיי זיינען פאר־בונדן.

די שקלאפן־באזיצערישע אָרדענונג איז פאר די היינטצייטיקע באדינגונ־גען אן אומזין, א קעגן־נאטירלאכע טפשות. די שקלאפן־באזיצערישע אָרדע־נונג אין די באדינגונגען פון דער צעפאלנדיקער אוראלטער געמיינדע־אָרדענונג איז אן אבסאָליוט פארשטענדלאכע און געזעצמעסיקע דערשיינונג, ווייל זי באטייט א טראָט פאָראויס אין פארגלייך מיט דער אוראלטער געמיינדע־אָרדענונג.

די פאָדערונג פון א בורזשואז־דעמאָקראטישער רעפובליק אין די עקזיס־טענץ־באדינגונגען פונם צאריזם און בורזשואזער געזעלשאפט, לאָמיר זאָגן, אין יאָר 1905 אין רוסלאנד איז געווען אן אבסאָליוט פארשטענדלאכע, ריכ־טיקע און רעוואָליוציאָנערע פאָדערונג, ווייל א בורזשואזע רעפובליק האָט דעמאָלט באטייט א טראָט פאָראויס. די פאָדערונג פון א בורזשואז־דעמאָ־קראטישער רעפובליק פאר אונזערע איצטיקע באדינגונגען אין פ.ס.ס.ר. איז אן אומזיניקע און קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע פאָדערונג, ווייל א בורזשואזע רעפובליק אין פארגלייך מיט דער סאָוועטן־רעפובליק איז א טראָט צוריק.

אלץ איז אָפהענגיק פון די באדינגונגען, פון אָרט און צייט.

עס איז פארשטענדלאך, אז אָן אזא היסטאָרישן צוגאנג צו געזעל־שאפטלאכע דערשיינונגען איז ניט מעגלאך די עקזיסטענץ און די אנטוויקלונג פון דער וויסנשאפט וועגן געשיכטע, ווייל נאָר אזא צוגאנג לייזט אויס די הי־סטאָרישע וויסנשאפט פון פארוואנדלען זיך אין א כאאָס פון צופעליקייטן און אין א קופע העכסט אומגעלומפערטע פעלערן.

ווייטער. אויב די וועלט געפינט זיך אין אומאויפהערלאכער באוועגונג און אנטוויקלונג, אויב די אָפשטארבונג פון דעם אלטן און דער אָנוואוקס פון דעם נייעם איז א געזעץ פון דער אנטוויקלונג, איז קלאָר, אז עס זיינען ניטאָ מער קיין „אומפארענדערלאכע“ געזעלשאפטלאכע אָרדענונגען, קיין „אייביקע פרינ־ציפּן“ פון פריוואט־אייגנטום און עקספּלואטאציע, קיין „אייביקע אידייען“ פון

אונטערגעוואָרפנקייט פון די פויערים צו די פריצים, פון די ארבעטער צו די קאפיטאליסטן.

הייסט עס, אז די קאפיטאליסטישע אָרדענונג קאָן מען פארבייטן מיט דער סאָציאליסטישער אָרדענונג, פונקט אזוי ווי די קאפיטאליסטישע אָרדענונג האָט אין איר צייט פארביטן די פעאָדאלע אָרדענונג.

הייסט עס, אז מע דארף זיך אָריענטירן ניט אויף יענע שיכטן פון דער געזעלשאפט, וואָס אנטוויקלען זיך ניט מער, כאָטש זיי שטעלן מיט זיך אפילו פאָר אינם געגעבענעם מאָמענט א הערשנדיקע קראפט, נאָר אויף יענע שיכטן, וואָס אנטוויקלען זיך, וואָס האָבן א צוקונפט, כאָטש זיי שטעלן מיט זיך אפילו ניט פאָר אינם געגעבענעם מאָמענט קיין הערשנדיקע קראפט.

אין די אכציקער יאָרן פונם פאָריקן יאָרהונדערט, אין דער עפּאָכע פון קאמף פון די מארקסיסטן קעגן די פאָלקיסטן, האָט דער פּראָלעטאריאט אין רוסלאנד מיט זיך פאָרגעשטעלט אן אומבאדייטנדיקע מינדערהייט אין פארגלייך מיטן אייגנצל־פויערטום, וואָס האָט געבילדעט די קאָלאָסאלע מערהייט פון דער באפעלקערונג. דער פּראָלעטאריאט האָט זיך אָבער געהאלטן אין אנטוויקלען, ווי א קלאס, בשעת דאָס פויערטום, ווי א קלאס, האָט געהאלטן אין צעפאלן זיך. טאקע דערפאר, ווייל דער פּראָלעטאריאט האָט זיך געהאלטן אין אנטוויקלען, ווי א קלאס, האָבן די מארקסיסטן זיך אָריענטירט אויפן פּראָלעטאריאט. און זיי האָבן קיין טעות ניט געהאט, ווייל, ווי באוואוסט, איז דער פּראָלעטאריאט פון אן אומבאדייטנדיקער קראפט אויסגעוואקסן נאָכדעם אין אן ערשטראנגיקער היסטאָרישער און פּאָליטישער קראפט.

הייסט עס, כדי קיין טעות ניט האָבן אין פּאָליטיק, דארף מען קוקן פאָרויס און ניט צוריק.

ווייטער. אויב דער אריבערגאנג פון לאנגזאמע קוואנטיטאטיווע פארענדערונגען אין גיכע און מיטאמאָליקע קוואליטאטיווע פארענדערונגען איז א געזעץ פון דער אנטוויקלונג, איז קלאָר, אז די רעוואָלוציאָנערע איבערקערענישן, וואָס עס מאכן די אונטערדריקטע קלאסן, שטעלן מיט זיך פאָר א פולקום נאטירלאכע און אומפארמיידלאכע דערשיינונג.

הייסט עס, דער אריבערגאנג פון קאפיטאליזם צו סאָציאליזם און די באפרייאונג פונם ארבעטער־קלאס פון אונטערן קאפיטאליסטישן דרוק קאָן פארווירקלאכט ווערן ניט מיטן וועג פון לאנגזאמע פארענדערונגען, ניט מיטן וועג פון רעפאָרמעס, נאָר בלויז מיטן וועג פון א קוואליטאטיווער פארענדערונג פון דער קאפיטאליסטישער אָרדענונג, מיטן וועג פון א רעוואָלוציע.

הייסט עס, כדי קיין טעות ניט האָבן אין פּאָליטיק, דארף מען זיין א רעוואָלוציאָנער און ניט קיין רעפאָרמיסט.

ווייטער. אויב די אנטוויקלונג קומט פאָר אין סדר פון אויפדעקן די אינערלאכע ווידערשפּרוכן, אין סדר פון צוזאמענשטויסן פון די קעגנזעצלאכע קרעפטן אויף דער באזע פון די דאָזיקע ווידערשפּרוכן, כדי ביַיצוקומען אָט די

ווידערשפּרוכן, איז קלאָר, אז דער קלאַסנקאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט איז א פולשטענדיק נאַטירלאַכע און אומפאַרמײַדלאַכע דערשײַנונג.

הייסט עס, ניט פאַרשמירן דאַרף מען די ווידערשפּרוכן פון די קאַפּיטאַליסטישע פּאַראָנדקעס, נאָר אויפדעקן זיי און צעוויקלען, ניט לעשן דאַרף מען דעם קלאַסנקאַמף, נאָר דערפירן אים ביזן סוף.

הייסט עס, כדי קיין טעות ניט האָבן אין פּאָליטיק, דאַרף מען דורכפירן אן אומקאָמפּראָמיסלאַכע פּראָלעטאַרישע קלאַסן־פּאָליטיק און ניט קיין רעפאָרמיסטישע פּאָליטיק פון די אינטערעסן פונם פּראָלעטאַריאַט און פון דער בורזשואַזיע, און ניט קיין פּשרה־מאַכערישע פּאָליטיק פון „אַרײַנוואַקסן" פונם קאַפּיטאַליזם אין סאָציאַליזם.

אזוי האַלט עס מיטן מאַרקסיסטישן די:אַלעקטישן מעטאָד, אויב מע זאָל אים נעמען אין דער אָנווענדונג צום געזעלשאַפטלאַכן לעבן, אין דער אָנווענדונג צו דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט.

וואָס איז שייך דעם מאַרקסיסטישן פילאָזאָפישן מאַטעריאַליזם, איז ער אין זײַן יסוד דירעקט קעגנזעצלאַך צום פילאָזאָפישן אידעאַליזם.

2) דער מאַרקסיסטישער פילאָזאָפישער מ א ט ע ר י א ל י ז ם ווערט כאַראַקטעריזירט מיט פאָלגנדיקע גרונט־שטריכן:

א) אין קעגנזאַץ צום אידעאַליזם, וועלכער האַלט די וועלט פאַר א פאַרקערפּערונג פון אן „אַבסאָליוטער אידייע", פון א „וועלט־גײַסט", פון „באַוואוסטזײַן", — גייט מאַרקס'ס פילאָזאָפישער מאַטעריאַליזם אַרויס דערפון, אז די וועלט איז לויט איר נאַטור מ א ט ע ר י ע ל, אז די פילאַרטיקע דערשײַנונגען אין דער וועלט שטעלן מיט זיך פאָר פאַרשיידענע פאָרמען פון דער זיך באַוועגנדיקער מאַטעריע, אז די קעגנזײַטיקע פאַרבינדונג און די קעגנזײַטיקע באַדינגטקײַט פון די דערשײַנונגען, וואָס ווערן אײַנגעשטעלט דורכן די:אַלעקטישן מעטאָד, שטעלן מיט זיך פאָר געזעצמעסיקײַטן פון דער אַנטוויקלונג פון דער זיך באַוועגנדיקער מאַטעריע, אז די וועלט אַנטוויקלט זיך לויט די געזעצן פון דער באַוועגונג פון דער מאַטעריע און נויטיקט זיך ניט אין קיין שום „וועלט־גײַסט".

„די מאַטעריאַליסטישע וועלט־אָנשויאונג, זאָגט ענגעלס, באַטײַט

פּשוט אויפפאַסן די נאַטור אזוי, ווי זי איז, אָן קיין שום זײַטיקע צוגאָבן" (ק. מ א ר ק ס און פ. ע נ ג ע ל ס, ב. XIV, ז. 651).

באַרירנדיק די מאַטעריאַליסטישע אָנשויאונג פון דעם אַלטערטימלאַכן פילאָזאָף — העראַקליט, לויט וועלכן „די וועלט, אן איינהײַט פון אַלץ, איז ניט באַשאַפן געוואָרן דורך קיינעם פון די געטער און דורך קיינעם פון די מענטשן, נאָר זי איז געווען, איז און וועט זײַן אן אייביק־לעבנדיק פײַער, וואָס ווערט געזעצמעסיק אויפגעפלאַקערט און געזעצמעסיק פאַרלאָשן", — זאָגט לענין: „זייער א גוטע דערקלערונג פון די פּרינציפּן פונם די:אַלעקטישן מאַטעריאַליזם" (ל ע נ י ן, „פילאָזאָפישע העפטן", ז. 318, רוסיש).

ב) אין קעגנזאץ צום אידעאליזם, וועלכער באהויפט, אז רעאל עקזיסטירט בלויז אונזער באוואוסטזײַן, אז די מאטעריעלע וועלט, דאָס זײַן, די נאטור עקזיסטירט בלויז אין אונזער באוואוסטזײַן, אין אונזערע עמפפינדונגען, פאָר־שטעלונגען, באגריפן, — גייט דער מארקסיסטישער פילאָזאָפישער מאטע־ריאליזם ארויס דערפון, אז די מאטעריע, די נאטור, דאָס זײַן שטעלט מיט זיך פאָר אן אָביעקטיווע רעאלקייט, וואָס עקזיסטירט אויסער און אומאָפּהענ־גיק פונם באוואוסטזײַן, אז מאטעריע איז ערשטיק (אורשפרינגלאך), ווײַל זי איז דער קוואל פון די עמפפינדונגען, פון די פאָרשטעלונגען, פונם באוואוסט־זײַן, און באוואוסטזײַן איז צווייטיק (אָפּשפרינגלאך, דעריוואטיוו), ווײַל ער איז אן אָפּבילדונג פון מאטעריע, אן אָפּבילדונג פון דעם זײַן, אז דאָס דענקען איז א פּראָדוקט פון דער מאטעריע, וואָס האָט דערגרייכט אין איר אנטוויקלונג א הויכע שטופע פון פולקומהייט, נעמלאך,—א פּראָדוקט פון דעם מארך, און דער מארך — איז דער אָרגאן פון דענקען, אז מע טאָר דעריבער ניט אָפּ־טיילן דאָס דענקען פון דער מאטעריע, אויב מע וויל ניט ארײַנפאלן אין א גראָבן טעות.

„די העכסטע פראגע פון דער גאנצער פילאָזאָפיע, זאָגט ענגעלס, איז די פראגע וועגן דער פארהעלטעניש פונם דענקען צום זײַן, פון דעם גײַסט צו דער נאטור. ...די פילאָזאָפן האָבן זיך אײַנגעטיילט אין צוויי גרויסע לאגערן, לויט דעם, וויאזוי זיי האָבן געענטפערט אויף דער דאָזיקער פראגע. יענע, וואָס האָבן באהויפט, אז דער גײַסט האָט עק־זיסטירט פאר דער נאטור... האָבן געבילדעט דעם לאגער פון א י ד ע א־ל י ז ם. די אנדערע, ווידער, וואָס האָבן געהאלטן די נאטור פאר דעם הויפט־אורשפרונג, האָבן געהערט צו די פארשיידענע שולן פונם מ א־ט ע ר י א ל י ז ם" (ק. מ א ר ק ס, אויסגעוויילטע ווערק, ב. I, ז. 329).

און ווײַטער:

„די שטאָפלאכע, זינלאך־אויפנעמבארע וועלט, צו וועלכער מיר אליין געהערן, איז די איינציק־ווירקלאכע וועלט... אונזער באוואוסטזײַן און דענקען, ווי איבערזינלאך עס זאָל זיך אונז ניט אויסדאכטן, איז א פּראָדוקט פון א שטאָפלאכן קערפּערלאכן אָרגאן, פונם מארך. די מא־טעריע איז ניט קיין פּראָדוקט פונם גײַסט, נאָר דער גײַסט גופא איז בלויז דער העכסטער פּראָדוקט פון דער מאטעריע" (דאָרטן, ז. 332).

באררירנדיק די פראגע וועגן מאטעריע און דענקען, זאָגט מארקס:

„מ ע ק אָ ן ד ע ם ג ע ד א נ ק נ י ט אָ פּ ט י י ל ן פ ו ן ד ע ר מ א־ט ע ר י ע, וו ע ל כ ע ד ע נ ק ט. די מאטעריע איז דער סוביעקט פון אלע פארענדערונגען" (דאָרטן, ז. 302).

כאראקטעריזירנדיק דעם מארקסיסטישן פילאָזאָפישן מאטעריאליזם, זאָגט לענין:

„בכלל אַנערקענט דער מאַטעריאַליזם דאָס אָביעקטיוו־רעאַלע זײַן (די מאַטעריע) ווי אן אומאָפּהענגיקס פונם באַוואוסטזײַן, פון דער עמפּפינדונג, פון דער דערפאַרונג... דער באַוואוסטזײַן... איז בלויז אן אָפּשפּיגלונג פון דעם זײַן, אין בעסטן פאַל א בערך ריכטיקע (אַדעקוואַטע, אידעאַל־פּינקטלאַכע) אָפּשפּיגלונג זײַנע" (לענין, ב. XIII, ז. 266—267, רוסיש).

און ווײַטער:

א) „מאַטעריע איז דאָס, וואָס, ווירקנדיק אויף אונזערע חושים־אָרגאַנען, שאַפט עס עמפּפינדונג; די מאַטעריע איז אָביעקטיווע רעאַליטעט, וואָס איז אונז געגעבן געוואָרן אין עמפּפינדונג... די מאַטעריע, די נאַטור, דאָס זײַן, דאָס פיזישע איז דאָס ערשטיקע (אורשפּרינגלאַכע), און דער גײַסט, דער באַוואוסטזײַן, די עמפּפינדונג, דאָס פּסיכישע — איז דאָס צווייטיקע (אָפּשפּרינגלאַכע, דעריוואַטיווע)" (דאָרטן, ז. 119—120).

ב) „דאָס בילד פון דער וועלט איז א בילד דערפון, וויאַזוי די מאַטעריע באַוועגט זיך און וויאַזוי די „מ א ט ע ר י ע ד ע נ ק ט" (דאָרטן, ז. 288).

ג) „דער מאַרך איז דער אָרגאַן פון געדאַנק" (דאָרטן, ז. 125).

ג) אין קעגנזאַץ צום אידעאַליזם, וועלכער באַשטרײַט די מעגלאַכקײַט צו דערקענען די וועלט און אירע געזעצמעסיקײַטן, גלויבט ניט אין דער וואָרהאַפטיקײַט פון אונזערע קענטענישן, אַנערקענט ניט דעם אָביעקטיוון אמת און האַלט, אז די וועלט איז פול מיט „זאַכן אין זיך", וואָס די וויסנשאַפט קאָן זיי קיינמאָל ניט דערקענען, — גייט דער מאַרקסיסטישער פילאָזאָפישער מאַטעריאַליזם ארויס דערפון, אז די וועלט און אירע געזעצמעסיקײַטן זײַנען פולשטענדיק דערקענבאַר, אז אונזערע קענטענישן וועגן די געזעצן פון דער נאַטור, וואָס זײַנען דורכקאָנטראָלירט דורך דער דערפאַרונג, דורך דער פּראַקטיק, זײַנען וואָרהאַפטיקע קענטענישן, וואָס האָבן די באַדײַטונג פון אָביעקטיווע אמת'ן, אז אין דער וועלט זײַנען ניטאָ קיין אומדערקענבאַרע זאַכן; עס זײַנען בלויז פאַראַן זאַכן, וואָס זײַנען נאָך ניט דערקענט געוואָרן, נאָר וואָס וועלן אויפגעדעקט און דערקענט ווערן דורך די קרעפטן פון דער וויסנשאַפט און פּראַקטיק.

קריטיקירנדיק די הנחה פון קאַנטן און פון אַנדערע אידעאַליסטן וועגן דער אומדערקענבאַרקײַט פון דער וועלט און וועגן די אומדערקענבאַרע „זאַכן אין זיך" און פאַרטיידיקנדיק די באַוואוסטע הנחה פונם מאַטעריאַליזם וועגן דער וואָרהאַפטיקײַט פון אונזערע קענטענישן, שרײַבט ענגעלס:

„די אַנטשיידנסטע אָפּפרעגונג פון די דאָזיקע, ווי אויך פון אַלע אַנדערע, פילאָזאָפישע דריידלאַך באַשטייט אין דער פּראַקטיק, נעמלאַך, אין דעם עקספּערימענט און אין דער אינדוסטריע. אויב מיר קאָנען דערווײַזן די ריכטיקײַט פון אונזער אויפפאַסן א נאַטור־דערשײַ־

נונג דערמיט, וואָס מיר אליין מאכן זי, רופן זי ארויס פון אירע באַדינגונגען, צווינגען זי דערצו נאָך דינען פאר אונזערע צילן, דעמאָלט קומט א סוף צו דער קאַנטישער אומאויפפאסבארער „זאך אין זיך". די כעמישע שטאָפן, וואָס בילדן זיך אויס אין די קערפערס פון בעלי-חיים און געוויקסן, זיינען געבליבן אזעלכע „זאכן אין זיך", ביז די אָרגאנישע כעמיע האָט זיי ניט גענומען אויסארבעטן איינס נאָכן אנדערן; דערמיט גופא איז די „זאך אין זיך" געוואָרן א זאך פאר אונז, ווי, צום ביישפיל, אליזארין, דאָס פארב-שטאָף פון קראפּ-גראָז, וואָס מיר באקומען איצט ניט פון די וואָרצלען פון קראפּ-גראָז, וואָס וואקסט אויס אין פעלד, נאָר א סך ביליקער און איינפאכער פון שטיינקויל-דזעגעכץ. קאָפּערניקס זון-סיסטעם איז אין פארלויף פון 300 יאָר געווען א היפּאָטעזע, א העכסט ווארשיינלאכע, נאָר דאָך א היפּאָטעזע. ווען לעוועריע האָט אָבער, אויפן גרונט פון די אָנגאבן פון דער דאָזיקער סיסטעם, ניט בלויז דערוויזן, אז עס מוז עקזיסטירן נאָך איינע, ביז אהער אומבאוואוסטע, פּלאנעט, נאָר ער האָט דורך אן אויסרעכענונג אויך פעסטגעשטעלט דאָס אָרט, וואו די פּלאנעט דארף זיך געפינען אינם הימל-רוים, און ווען נאָכדעם האָט גאלע ווירקלאך געפונען די דאָזיקע פּלאנעט, איז קאָפּערניקס סיסטעם דערוויזן געוואָרן" (ק. מארקס, אויסגעוויילטע ווערק, ב. I, ז. 330).

באשולדיקנדיק באָגדאנאָוון, באזאראָוון, יושקעוויטשן און אנדערע מאכס אָנהענגער אין פידעאיזם און פארטיידיקנדיק די באוואוסטע הנחה פונם מאטעריאליזם וועגן דעם, אז אונזערע וויסנשאפטלאכע קענטענישן וועגן די געזעצמעסיקייטן אין דער נאטור זיינען וואָרהאפטיקע, אז די געזעצן פון דער וויסנשאפט שטעלן מיט זיך פאָר דעם אָביעקטיוון אמת, זאָגט לענין:

„דער מאָדערנער פידעאיזם ווארפט כלל ניט אָפּ די וויסנשאפט; ער ווארפט בלויז אָפּ די „צו גרויסע פּרעטענזיעס" פון דער וויסנשאפט, נעמלאך, די פּרעטענזיע אויף אן אָביעקטיוון אמת. אויב עס עקזיסטירט אן אָביעקטיווער אמת (ווי עס האלטן די מאטעריאליסטן), אויב די נאטורוויסנשאפט אליין איז בלויז פייאיק, אָפּשפּיגלענדיק די אויסערלאכע וועלט אין דער „דערפארונג" פון דעם מענטש, צו געבן אונז דעם אָביעקטיוון אמת, ווערט יעטווידער פידעאיזם אָפּגעוואָרפן אומבאדינגט" (לענין, ב. XIII, ז. 102, רוסיש).

אָט דאָס זיינען אינקורצן די כאראקטער-שטריכן פונם מארקסיסטישן פילאָזאָפישן מאטעריאליזם.

עס איז לייכט צו פארשטיין, וואָס פאר א קאָלאָסאלע באדייטונג עס האָט די פארשפרייטונג פון די הנחות פונם פילאָזאָפישן מאטעריאליזם אויף דער דערלערנונג פונם געזעלשאפטלאכן לעבן, אויף דער דערלערנונג פון דער געשיכטע פון דער געזעלשאפט, וואָס פאר א קאָלאָסאלע באדייטונג עס האָט די

אַנווענדונג פון די דאָזיקע הנחות צו דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט, צו דער פּראַקטישער טעטיקייט פון דער פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט.

אויב די פאַרבינדונג פון די נאַטור־דערשיינונגען און זייער קעגנזייטיקע באַדינגטקייט שטעלן מיט זיך פאָר געזעצמעסיקייטן פון דער נאַטור־אַנט־וויקלונג, דרינגט דערפון ארויס, אַז די פאַרבינדונג און קעגנזייטיקע באַדינגט־קייט פון די דערשיינונגען פונם געזעלשאַפטלאַכן לעבן — שטעלן אויך מיט זיך פאָר ניט קיין צופעליקע זאַך, נאָר געזעצמעסיקייטן פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

הייסט עס, דאָס געזעלשאַפטלאַכע לעבן, די געשיכטע פון דער געזעל־שאַפט הערט אויף צו זײַן אַן אָנהויפונג פון „צופעליקייטן", ווײַל די געשיכטע פון דער געזעלשאַפט ווערט אַ געזעצמעסיקע אַנטוויקלונג פון דער געזעל־שאַפט און די דערלערנונג פון דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט ווערט פאַרוואַנדלט אין אַ וויסנשאַפט.

הייסט עס, די פּראַקטישע טעטיקייט פון דער פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַ־ריאַט דאַרף זיך באַזירן ניט אויף די גוטע וואונטשן פון די „זיך אויסטיילנדי־קע פּערזאָנען", ניט אויף די פאָדערונגען פון „פאַרנונפט", פון „אוני־ווערסאַלער מאָראַל" א. ד. גל., נאָר אויף די געזעצמעסיקייטן פון דער אַנט־וויקלונג פון דער געזעלשאַפט, אויף דער דערלערנונג פון די דאָזיקע געזעצ־מעסיקייטן.

ווײַטער. אויב די וועלט איז דערקענבאַר און אונזערע קענטענישן וועגן די געזעצן פון דער נאַטור־אַנטוויקלונג זײַנען וואָרהאַפטיקע קענטענישן, וואָס האָבן אַ באַדײַטונג פון אָביעקטיוון אמת, דרינגט דערפון ארויס, אַז דאָס גע־זעלשאַפטלאַכע לעבן, די אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט איז אויך דערקענ־באַר, און די אָנגאַבן פון דער וויסנשאַפט וועגן די געזעצן פון דער אַנטוויק־לונג פון דער געזעלשאַפט, — זײַנען וואָרהאַפטיקע אָנגאַבן, וואָס האָבן די באַ־דײַטונג פון אָביעקטיווע אמת'ן.

הייסט עס, די וויסנשאַפט וועגן דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט קאָן, ניט געקוקט אויף דער גאַנצער קאָמפּליצירטקייט פון די דערשײַנונגען פונם געזעלשאַפטלאַכן לעבן, ווערן פונקט אַזאַ פּינקטלאַכע וויסנשאַפט, ווי, לאָמיר זאָגן, ביאָלאָגיע, אַ וויסנשאַפט, וואָס איז פּייאיק אויסצונוצן די געזעצן פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט צוליב פּראַקטישער אָנווענדונג.

הייסט עס, אין איר פּראַקטישער טעטיקייט דאַרף די פּאַרטיי פונם פּראָ־לעטאַריאַט זיך האַלטן ניט בײַ וועלכע־עס־איז צופעליקע מאָטיוון, נאָר בײַ די געזעצן פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט, בײַ די פּראַקטישע אויס־פירן פון די דאָזיקע געזעצן.

הייסט עס, דער סאָציאַליזם ווערט פון אַ טרוים וועגן אַ בעסערער צו־קונפט פון דער מענטשהייט פאַרוואַנדלט אין אַ וויסנשאַפט.

הייסט עס, די פאַרבינדונג פון דער וויסנשאַפט מיט דער פּראַקטישער טע־

פּיקײַט, די פאַרבינדונג פון דער טעאָריע מיט דער פּראַקטיק, זייער אייגנהײַט דאַרף ווערן דער וועגווײַזנדיקער שטערן פון דער פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט.

ווײַטער. אויב די נאַטור, דאָס זײַן, די מאַטעריעלע וועלט איז דאָס ערשטיקע (אורשפּרינגלאַכע), און דער באַוואוסטזײַן, דאָס דענקען איז דאָס צווייטיקע (אָפּשפּרינגלאַכע, דעריוואַטיווע), אויב די מאַטעריעלע וועלט שטעלט מיט זיך פאָר אַן אָביעקטיווע רעאַלקײַט, וואָס עקזיסטירט אומאָפּהענגיק פונם באַוואוסטזײַן פון די מענשן, און דער באַוואוסטזײַן איז אַן אָפּבילדונג פון דער דאָזיקער אָביעקטיווער רעאַלקײַט, דרינגט דערפון אַרויס, אַז דאָס מאַטעריעלע לעבן פון דער געזעלשאַפט, איר זײַן איז אויך דאָס ערשטיקע (אורשפּרינגלאַכע), און דאָס גײַסטיקע לעבן אירס — איז דאָס צווייטיקע (אָפּשפּרינגלאַכע, דעריוואַטיווע), אַז דאָס מאַטעריעלע לעבן פון דער געזעלשאַפט איז אַן אָביעקטיווע רעאַלקײַט, וואָס עקזיסטירט אומאָפּהענגיק פונם ווילן פון די מענשן, און דאָס גײַסטיקע לעבן פון דער געזעלשאַפט איז אַן אָפּשפּיגלונג פון דער דאָזיקער אָביעקטיווער רעאַלקײַט, אַן אָפּשפּיגלונג פון דעם זײַן.

הייסט עס, דעם קוואַל פון דער פאָרמירונג פונם גײַסטיקן לעבן פון דער געזעלשאַפט, דעם קוואַל פון דער אָפּשטאַמונג פון די געזעלשאַפטלאַכע אידייען, פון געזעלשאַפטלאַכע טעאָריעס, פון פּאָליטישע אָנשויאונגען, פון פּאָליטישע אינסטיטוציעס דאַרף מען זוכן ניט גופא אין די אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, נאָר אין די באַדינגונגען פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, אין דעם געזעלשאַפטלאַכן זײַן, וואָס זײַן אָפּשפּיגלונג זײַנען די דאָזיקע אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען א.ד.גל.

הייסט עס, אויב אין פאַרשיידענע פּעריאָדן פון דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט לאָזן זיך מערקן פאַרשיידענע געזעלשאַפטלאַכע אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, אויב בײַ דער שקלאַפן-באַזיצערישער אָרדענונג טרעפן מיר איינע געזעלשאַפטלאַכע אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, בײַם פעאָדאַליזם — אַנדערע, בײַם קאַפּיטאַליזם — דריטע, דערקלערט זיך דאָס ניט מיט דער „נאַטור“, ניט מיט דער „אייגנשאַפט“ פון די עצם אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, נאָר מיט די פאַרשיידענע באַדינגונגען פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט אין פאַרשיידענע פּעריאָדן פון דער געזעלשאַפטלאַכער אַנטוויקלונג.

וואָס עס איז דאָס זײַן פון דער געזעלשאַפט, וואָס ס'זײַנען די באַדינגונגען פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, אַזעלכע זײַנען אירע אידייען, טעאָריעס, פּאָליטישע אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס.

אין צוזאַמענהאַנג דערמיט זאָגט מאַרקס:

„ניט דער באַוואוסטזײַן פון די מענשן באַשטימט זייער זײַן, נאָר, פאַרקערט, זייער געזעלשאַפטלאַך זײַן באַשטימט זייער באַוואוסטזײַן“ (ק. מ א ר ק ס, אויסגעוויילטע ווערק, ב. I, ז. 269).

הייסט עס, כדי קיין טעות ניט האָבן אין פּאָליטיק און ניט ארײַנפאַלן אין דער לאַגע פון פּוסטע טרוימער, דארף די פּארטיי פונם פּראָלעטאַריאַט ארויסגיין אין איר טעטיקײַט ניט פון קיין אבסטראקטע „פּרינציפּן פונם מענשלאכן פארנונפט", נאָר פון די קאָנקרעטע באַדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט, ווי אן אנטשיידנדיקע קראפט פון דער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג, ניט פון די גוטע וואונשן פון „גרויסע מענשן", נאָר פון די רעאַלע באַדערפענישן פון דער אנטוויקלונג פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט.

דאָס פאלן פון די אוטאָפּיסטן, דערונטער פון די פּאָלקיסטן, אנארכיסטן, עסערן, דערקלערט זיך, אגב, דערמיט, וואָס זיי האָבן ניט אָנערקענט די פּרימאט-ראָלע פון די באַדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט אין דער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט און, ארײַנפאַלנדיק אין אידעאַליזם, האָבן זיי געבויט זייער פּראקטישע טעטיקײַט ניט אויפן יסוד פון די באַדערפענישן פון דער אנטוויקלונג פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט, נאָר אומאָפּהענגיק פון זיי און טראָץ זיי, — געבויט אויפן יסוד פון „אידעאַלע פּלענער" און „אוניווערסאַלע פּראָיעקטן", אָפּגעריסענע פונם רעאַלן לעבן פון דער געזעלשאפט.

די קראפט און די לעבנסהאפטיקײַט פונם מארקסיזם-לעניניזם באַשטייט דעריז, וואָס אין זײַן פּראקטישער טעטיקײַט שפּארט ער זיך אָן גראָד אויף די באַדערפענישן פון דער אנטוויקלונג פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט, קיינמאָל ניט אָפּרײַסנדיק זיך פונם רעאַלן לעבן פון דער געזעלשאפט.

פון מארקס'ס ווערטער דרינגט אָבער ניט ארויס, אז די געזעלשאפטלאַכע אידייען, טעאָריעס, פּאָליטישע אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס האָבן ניט קיין באַדײַטונג אינם לעבן פון דער געזעלשאפט, אז זיי האָבן ניט קיין צוריק-ווירקונג אויפן געזעלשאפטלאכן זײַן, אויף דער אנטוויקלונג פון די מאטעריעלע לעבנס-באַדינגונגען פון דער געזעלשאפט. מיר האָבן דאָ דערווײַל גערעדט וועגן דער *אָפּשטאמונג* פון די געזעלשאפטלאכע אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, וועגן זייער *אנטשטייאונג*, וועגן דעם, אז דאָס גײַסטיקע לעבן פון דער געזעלשאפט איז אן אָפּשפּיגלונג פון די באַדינגונגען פון איר מאטעריעלן לעבן. וואָס איז שייך דער *באַדײַטונג* פון די געזעלשאפטלאכע אידייען, טעאָריעס, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, וואָס איז שייך זייער *ראָלע* אין דער געשיכטע, איז דער היסטאָרישער מאטעריאליזם ניט בלויז וואָס ער לייקנט ניט אָפּ, נאָר, פארקערט, ער שטרײַכט אונטער זייער ערנסטע ראָלע און באַדײַטונג אינם לעבן פון דער געזעלשאפט, אין דער געשיכטע פון דער געזעלשאפט.

געזעלשאפטלאכע אידייען און טעאָריעס זײַנען פאראן פארשיידענע. עס זײַנען פאראן אַלטע אידייען און טעאָריעס, וואָס האָבן אָפּגעלעבט זייער צײַט און וואָס דינען די אינטערעסן פון די אָפּלעבנדיקע כחות פון דער געזעל-

שאַפט. די באַדײַטונג זײערע באַשטײט דערין, וואָס זײ טאָרמאָזירן די אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט, איר באַוועגונג פאָראױס. עס זײַנען פאַראַן נײַע, פאָרגעשריטענע אידײען און טעאָריעס, וואָס דינען די אינטערעסן פון די פאָרגעשריטענע כחות פון דער געזעלשאַפט. זײער באַדײַטונג באַשטײט דערין, וואָס זײ פאַרלײַכטערן די אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט, איר באַוועגונג פאָראױס; דערבײַ באַקומען זײ אַלץ אַ גרעסערע באַדײַטונג, וואָס פינקטלעכער זײ שפּיגלען אָפּ די באַדערפענישן פון דער אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט.

נײַע געזעלשאַפטלעכע אידײען און טעאָריעס אַנטשטײען ערשט נאָך דעם, ווי די אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט האָט אױפגעשטעלט פאַר דער געזעלשאַפט נײַע אױפגאַבעס. נאָר נאָך דעם, ווי זײ זײַנען אַנטשטאַנען, ווערן זײ אַ ביז גאָר ערנסטע קראַפט, וואָס פאַרלײַכטערט דאָס לײזן די נײַע אױפגאַבעס, וועלכע זײַנען אױפגעשטעלט געוואָרן דורך דער אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, פאַרלײַכטערט די באַוועגונג פון דער געזעלשאַפט פאָראױס. אָט דאָ לאָזט זיך טאַקע פילן די גוואַלדיק-גרױסע אָרגאַניזירנדיקע, מאָביליזירנדיקע און איבערגעשטאַלטנדיקע באַדײַטונג פון די נײַע אידײען, נײַע טעאָריעס, נײַע פּאָליטישע אָנשױונגען, נײַע פּאָליטישע אינסטיטוציעס. דערפאַר טאַקע אײגנטלעך אַנטשטײען זײ, די נײַע געזעלשאַפטלעכע אידײען און טעאָריעס, ווײַל זײ זײַנען נויטיק פאַר דער געזעלשאַפט, ווײַל אָן זײער אָרגאַניזירנדיקער, מאָביליזירנדיקער און איבערגעשטאַלטנדיקער אַרבעט איז אוממעגלעך צו לײזן די רײַף-געוואָרענע אױפגאַבעס פון דער אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט. אַנטשטאַנען אױף דער באַזע פון די נײַע אױפגאַבעס, וואָס זײַנען געשטעלט געוואָרן דורך דער אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, שלאָגן פאַר זיך דורך די נײַע געזעלשאַפטלעכע אידײען און טעאָריעס אַ וועג; זײ ווערן דאָס אײגנס פון די פאָלקס-מאַסן, זײ מאָביליזירן די פאָלקס-מאַסן, אָרגאַניזירן זײ קעגן די אָפּלעבנדיקע כחות פון דער געזעלשאַפט און פאַרלײַכטערן, אַזױאַרום, אַראָפּצוּוואַרפן די אָפּלעבנדיקע כחות פון דער געזעלשאַפט, וועלכע טאָרמאָזירן די אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט.

אָט אַזױ, אַנטשטאַנען אױף דער באַזע פון די רײַף-געוואָרענע אױפגאַבעס פון דער אַנטוויקלונג פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, פון דער אַנטוויקלונג פונם געזעלשאַפטלעכן זײַן, — ווירקן נאָכדעם די געזעלשאַפטלעכע אידײען, טעאָריעס און פּאָליטישע אינסטיטוציעס גופא אױפן געזעלשאַפטלעכן זײַן, אױפן מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, שאַפנדיק די באַדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק, כדי צו דערפירן ביזן סוף דאָס לײזן די רײַף-געוואָרענע אױפגאַבעס פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט און צו מאַכן פאַר מעגלעך איר ווײַטערדיקע אַנטוויקלונג.

אין צוזאמענהאנג דערמיט זאָגט מארקס:

„די טעאָריע ווערט א מאטעריעלע קראפט, ווי נאָר זי באהערשט די מאסן" (ק. מארקס און פ. ענגעלס, ב. I, ז. 406).

הייסט עס, כדי צו האָבן די מעגלאכקייט אויפצואווירקן אויף די באדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט און פארגיכערן זייער אנטוויקלונג, פארגיכערן זייער פארבעסערונג, דארף די פארטיי פונם פראָלעטאריאט זיך אָנשפארן אויף אזא געזעלשאפטלאכער טעאָריע, אויף אזא געזעלשאפטלאכער אידייע, וואָס שפיגלט ריכטיק אָפּ די אנטוויקלונגס-באדערפענישן פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט און איז מחמת דעם פייאיק צו ברענגען אין באוועגונג די ברייטע מאסן פונם פאָלק, פייאיק צו מאָביליזירן זיי און אָרגאניזירן פון זיי די גרויסע ארמיי פון דער פּראָלעטארישער פארטיי, וועלכע איז גרייט צו צעקלאפּן די רעאקציאָנערע כחות און דורכלייגן דעם וועג פאר די פאָרגעשריטענע כחות פון דער געזעלשאפט.

דאָס פאלן פון די „עקאָנאָמיסטן" און מענשעוויקעס דערקלערט זיך, אגב, דערמיט, וואָס זיי האָבן ניט אָנערקענט די מאָביליזירנדיקע, אָרגאניזירנדיקע און איבערגעשטאלטנדיקע ראָלע פון דער פאָרגעשריטענער טעאָריע, פון דער פאָרגעשריטענער אידייע און, ארײנפאלנדיק אין וואולגארן מאטעריאליזם, האָבן זיי רעדוצירט זייער ראָלע כמעט צו א נול,—פאָלגלאך, זיי האָבן פארורטיילט די פארטיי צו פאסיווקייט, צו נעבאכדיקער עקזיסטענץ.

די קראפט און די לעבנסהאפטיקייט פונם מארקסיזם-לעניניזם באשטייט דערין, וואָס ער שפארט זיך אָן אויף א פאָרגעשריטענער טעאָריע, וועלכע שפיגלט ריכטיק אָפּ די אנטוויקלונגס-באדערפענישן פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט, הויבט אויף די טעאָריע אויף דער פאסיקער באר איר הויך און האלט פאר זײַן חוב אויסצונוצן ביזן גרונט איר מאָביליזירנדיקע, אָרגאניזירנדיקע און איבערגעשטאלטנדיקע קראפט.

אָט אזוי לייזט דער היסטאָרישער מאטעריאליזם די פראגע וועגן דער פארהעלטעניש צווישן דעם געזעלשאפטלאכן זײַן און דעם געזעלשאפטלאכן באוואוסטזײַן, צווישן די באדינגונגען פון דער אנטוויקלונג פונם מאטעריעלן לעבן און דער אנטוויקלונג פונם גײַסטיקן לעבן פון דער געזעלשאפט.

עס בלײַבט אויסצוקלאָרן די פראגע: וואָס דארף מען פון שטאנדפונקט פונם היסטאָרישן מאטעריאליזם פארשטיין אונטער די „באדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט", וועלכע באשטימען אין לעצטן סך-הכל די פיזיאָנאָמיע פון דער געזעלשאפט, אירע אידייען, אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס און א. וו.

אינדער'אמת'ן, — וואָס זײַנען עס פאר א „באדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט", וועלכע זײַנען זייערע אונטערשייד-שטריכן?

אָן ספק, אז אין דעם באגריף „באדינגונגען פונם מאטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט" גייט, פריער פאר אלץ, ארײַן די נאטור, וואָס רינגלט ארום די

געזעלשאַפט, די געאָגראַפישע סביבה, וואָס איז איינע פון די נויטווענדיקע און באַשטענדיקע באַדינגונגען פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט און וואָס ווירקט, פאַרשטייט זיך, אויף דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט. וואָס איז די ראָלע פון דער געאָגראַפישער סביבה אין דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט? צי איז ניט די געאָגראַפישע סביבה יענע הויפּט=קראַפט, וואָס באַשטימט די פיזיאָגנאָמיע פון דער געזעלשאַפט, דעם כאַראַקטער פון דער געזעלשאַפטלעכער אָרדענונג פון מענטשן, דעם איבערגאַנג פון איין אָרדענונג צו אַן אַנדערער?

דער היסטאָרישער מאַטעריאַליזם ענטפערט אויף דער דאָזיקער פראַגע נעגאַטיוו.

די געאָגראַפישע סביבה איז, זיכער, איינע פון די באַשטענדיקע און נויטווענדיקע באַדינגונגען פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט און זי ווירקט, פאַרשטייט זיך, אויף דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט, — זי פאַרגיכערט אָדער פאַרלאַנגזאַמט דעם אַנטוויקלונגס=גאַנג פון דער געזעלשאַפט. די ווירקונג אירע איז אָבער ניט קיין באַשטימענדיקע ווירקונג, ווייל די ענדערונגען און די אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט קומען פאָר אָן אַן ערך שנעלער, ווי די ענדערונגען און די אַנטוויקלונג פון דער געאָגראַפישער סביבה. אין פאַרלויף פון דריי טויזנט יאָר האָבן אין אייראָפּע באַוויזן אומצובייטן זיך דריי פאַרשיידענע געזעלשאַפטלעכע אָרדענונגען: די אוראַלטע געמיינדע=אָרדענונג, די שקלאַפן=באַזיצערישע אָרדענונג, די פעאָדאַלע אָרדענונג, און אינם מזרח=טייל פון אייראָפּע, אין פּ.ס.ס.ר., האָבן זיך אומגעביטן אפילו פיר געזעלשאַפטלעכע אָרדענונגען. נאָר פאַר דעם זעלבן פעריאָד האָבן די געאָגראַפישע באַדינגונגען אין אייראָפּע אָדער זיך בכלל ניט געענדערט אָדער זיי האָבן זיך געענדערט אַזוי אומבאַדייטנדיק, אַז די געאָגראַפיע זאָגט זיך אפילו אָפּ צו ריידן וועגן דעם. און דאָס איז פאַרשטענדלעך. פאַר וויפל=ס'ניט=איז ערנסטע ענדערונגען פון דער געאָגראַפישער סביבה פאָדערן זיך מיליאָנען יאָרן, בעת אפילו פאַר העכסט=ערנסטע ענדערונגען פון דער געזעלשאַפטלעכער אָרדענונג פון מענטשן איז גענוג עטלעכע הונדערט אָדער א פּאָר טויזנט יאָר.

דערפון דרינגט אָבער אַרויס, אַז די געאָגראַפישע סביבה קאָן ניט זיין די הויפּט=סיבה, די באַשטימענדיקע סיבה פון דער געזעלשאַפטלעכער אַנטוויקלונג, ווייל דאָס, וואָס בלייבט כמעט ניט געענדערט אין פאַרלויף פון צענדליקער טויזנטער יאָרן, קאָן ניט דינען ווי א הויפּט=סיבה פאַר דער אַנטוויקלונג פון דעם, וואָס מאַכט דורך ראַדיקאַלע ענדערונגען אין פאַרלויף פון הונדערטער יאָרן.

ס'איז אָן ספק, ווייטער, אַז דער וואוקס פון דער באַפעלקערונג, די אָדער יענע געדיכטקייט פון דער באַפעלקערונג, גייט אויך אַריין אין דעם באַגריף „באַדינגונגען פון דעם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט“, ווייל די

מענשן זײַנען א גויטווענדיקער עלעמענט פון די באדינגונגען פונם מאטע־ריעלן לעבן פון דער געזעלשאפט, און אַז דער אַנוועזנקייט פון א געוויסן מי־נימום מענשן קאָן ניט זײַן קיין שום מאטעריעל לעבן פון דער געזעלשאפט. צי איז ניט דער וואוקס פון דער באפעלקערונג יענע הויפט־קראפט, וואָס בא־שטימט דעם כאראקטער פון דער געזעלשאפטלאכער אָרדענונג פון די מענשן?

דער היסטאָרישער מאטעריאליזם ענטפערט אויף דער דאָזיקער פראגע אויך נעגאטיוו.

פארשטייט זיך, אז דער וואוקס פון דער באפעלקערונג האָט א ווירקונג אויף דער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט; ער פארלײַכטערט אָדער פאר־לאנגזאמט די אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט; ער קאָן אָבער ניט זײַן די הויפט־קראפט פון דער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט, און זײַן ווירקונג אויף דער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט קאָן ניט זײַן קיין באשטי־מענדיקע ווירקונג, ווײַל אן און פאר זיך גיט ניט דער וואוקס פון דער באפעלקערונג קיין שליסל צו דערקלערן, פארוואָס ווערט די געגעבענע געזעל־שאפטלאכע אָרדענונג אומגעביטן גראָד אויף אזא מין נײַער אָרדענונג און ניט אויף א וועלכער־עס־איז אנדערער; פארוואָס ווערט די אוראלטע געמיינ־דע־אָרדענונג אומגעביטן גראָד אויף דער שקלאפן־באזיצערישער אָרדענונג, די שקלאפן־באזיצערישע אָרדענונג — אויף דער פעאָדאלער, די פעאָדאלע — אויף דער בורזשואזער און ניט אויף א וועלכער־עס־איז אנדער אָרדענונג.

ווען דער וואוקס פון דער באפעלקערונג וואָלט געווען די באשטימענדיקע קראפט פון דער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג, וואָלט א גרעסערע געדיכט־קײַט פון דער באפעלקערונג געמוזט אומבאדינגט ארויסרופן צום לעבן אן אנטשפרעכנדיק העכערן טיפּ געזעלשאפטלאכע אָרדענונג. אין דער ווירקלאכ־קײַט לאָזט זיך דאָס אָבער ניט מערקן. די געדיכטקײַט פון דער באפעלקערונג אין כינע איז אין פיר מאָל גרעסער, איידער אין די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע; דאָך שטייען די פאראייניקטע שטאטן, פון שטאנדפונקט פון דער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג, העכער, איידער כינע, ווײַל אין כינע הערשט נאָך אלץ די האלב־פעאָדאלע אָרדענונג, בעת די פאראייניקטע שטאטן האָבן שוין לאנג דערגרייכט די העכסטע סטאדיע פון אנטוויקלונג פונם קא־פיטאליזם. די געדיכטקײַט פון דער באפעלקערונג אין בעלגיע איז אין 19 מאָל גרעסער, איידער אין די פאראייניקטע שטאטן, און אין 26 מאָל גרעסער, איידער אין פ.ס.ס.ר., דאָך שטייען די פאראייניקטע שטאטן העכער פון בעלגיע פון שטאנדפונקט פון דער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג, און פון פ.ס.ס.ר. איז בעלגיע אָפּגעשטאנען אויף א גאנצער היסטאָרישער עפּאָכע, ווײַל אין בעלגיע הערשט די קאפיטאליסטישע אָרדענונג, בעת פ.ס.ס.ר. האָט שוין פארענדיקט מיטן קאפיטאליזם און האָט בײַ זיך אײַנגעשטעלט די סאָציאליסטישע אָרדענונג.

דערפון דרינגט אָבער ארויס, אז דער וואוקס פון דער באפעלקערונג איז ניט

און קאָן ניט זײַן די הויפּט־קראַפט פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט, וואָס באַשטימט דעם כאַראַקטער פון דער געזעלשאַפטלאַכער אָרדענונג, די פיזיאָנאָמיע פון דער געזעלשאַפט.

אין וואָס זשע באַשטייט, אויב אַזוי, יענע הויפּט־קראַפט אין דער סיסטעם פון די באַדינגונגען פונם מאַטעריעלן לעבן פון דער געזעלשאַפט, וואָס באַשטימט די פיזיאָנאָמיע פון דער געזעלשאַפט, דעם כאַראַקטער פון דער געזעלשאַפטלאַכער אָרדענונג, די אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט פון איין אָרדענונג צו אַן אַנדערער?

פאַר אַזאַ קראַפט האַלט דער היסטאָרישער מאַטעריאַליזם דעם אופן פון אַרויסבאַקומען מיטלען צום לעבן, וועלכע זײַנען נויטיק פאַר דער עקזיסטענץ פון מענטשן, דעם אופן פון פּראָדוצירן מאַטעריעלע גיטער — שפּײַז, קליידונג, שוכוואַרג, וואוינונגען, הייצוואַרג, פּראָדוציר־געצײַג א.ד.גל., וואָס זײַנען נויטיק דערצו, אַז די געזעלשאַפט זאָל קאָנען לעבן און זיך אַנטוויקלען.

כדי צו לעבן, דאַרף מען האָבן שפּײַז, קליידונג, שוכוואַרג, אַ וואוינונג, הייצוואַרג אאַז.; כדי צו האָבן די דאָזיקע מאַטעריעלע גיטער, דאַרף מען זיי פּראָדוצירן, און כדי צו פּראָדוצירן זיי, דאַרף מען האָבן פּראָדוציר־געצײַג, וואָס מיט זייער הילף פּראָדוצירן מענטשן שפּײַז, קליידונג, שוכוואַרג, וואוינונגען, הייצוואַרג א.ד.גל., מע דאַרף קענען פּראָדוצירן די דאָזיקע געצײַג, מע דאַרף זיך קענען באַנוצן מיט די דאָזיקע געצײַג.

די פּראָדוציר־געצײַג, וואָס מיט זייער הילף ווערן פּראָדוצירט די מאַטעריעלע גיטער, די מענטשן, וואָס ברענגען אין באַוועגונג די פּראָדוציר־געצײַג און פאַרווירקלעכן די פּראָדוצירונג פון די מאַטעריעלע גיטער אַדאַנק דער געוויסער פּראָדוציר־דערפאַרונג און די געוואוינהײַטן צו אַרבעט, — אָט די אַלע עלעמענטן צוזאַמען בילדן די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון דער געזעלשאַפט.

די פּראָדוקטיוו־קרעפטן בילדן אָבער בלויז איין זײַט פון דער פּראָדוקציע, איין זײַט פון דעם פּראָדוציר־אופן, די זײַט, וואָס דריקט אויס די פאַרהעלטעניש פון מענטשן צו די געגנשטאַנדן און צו די קרעפטן פון דער נאַטור, וועלכע ווערן אויסגענוצט פאַר פּראָדוצירן מאַטעריעלע גיטער. די אַנדערע זײַט פון דער פּראָדוקציע, די אַנדערע זײַט פון דעם פּראָדוציר־אופן בילדן די פאַרהעלטענישן פון מענטשן איינער צום אַנדערן אין פּראָצעס פון דער פּראָדוקציע, די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן פון די מענטשן. די מענטשן פירן אַ קאַמף מיט דער נאַטור און נוצן אויס די נאַטור פאַר פּראָדוצירן מאַטעריעלע גיטער ניט איזאָלירט איינער פונם אַנדערן, ניט ווי יחידים, וואָס זײַנען אָפּגעריסן איינער פונם אַנדערן, נאָר געמיינזאַם, גרופּעסווײַז, געזעלשאַפטווײַז. דעריבער איז די פּראָדוקציע שטענדיק און בײַ אַלע באַדינגונגען אַ געזעלשאַפטלאַכע פּראָדוקציע. פאַרווירקלאַכנדיק די פּראָדוצירונג

פון מאַטעריעלע גיטער, שטעלן צווישן זיך די מענשן איין די אָדער יענע קאָנקרעטע היסטאָרישע פאַרהעלטענישן איבעראייניק אין דער פּראָדוקציע, די אָדער יענע פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן. די דאָזיקע פאַרהעלטענישן קאָנען זיין פאַרהעלטענישן פון מיטאַרבעט און פון קעגנזייטיקער הילף פון מענשן, וואָס זיינען פריי פון עקספּלואַטאַציע; זיי קאָנען זיין פאַרהעלטענישן פון הערשאַפט און אונטערגעוואָרפנקייט; זיי קאָנען, ענדלאַך, זיין איבערגאַנגס־פאַרהעלטענישן פון איין פאָרם פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן צו א צווייטער פאָרם. וואָס פאַר א כאַראַקטער די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן זאָלן אָבער ניט האָבן, זיינען זיי—שטענדיק און ביי אלע אָרדענונגען — פונקט אזא נויטווענדיקער עלעמענט פון דער פּראָדוקציע, ווי די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון דער געזעלשאַפט.

„אין דער פּראָדוקציע, זאָגט מאַרקס, ווירקן די מענשן ניט בלויז אויף דער נאַטור, נאָר אויך איינער אויפן אנדערן. זיי קאָנען ניט פּראָדוצירן, ניט פאַראייניקנדיק זיך אויף א געוויסן אופן צוליב געמיינזאַמער טעטיקייט און צוליב קעגנזייטיקן אויסטויש מיט זייער טעטיקייט. כדי צו פּראָדוצירן, טרעטן די מענשן אריין אין באַשטימטע באַציאונגען און פאַרהעלטענישן צווישן זיך, און בלויז דורך די דאָזיקע געזעלשאַפטלעכע באַציאונגען און פאַרהעלטענישן קומט פאָר זייער אויפווירקונג אויף דער נאַטור, קומט פאָר די פּראָדוקציע“ (ק. מ א ר ק ס און פ. ע נ ג ע ל ס, ב. V, ז. 429).

הייסט עס, די פּראָדוקציע, דער פּראָדוציר־אופן כאַפּט ארום סאַי די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון דער געזעלשאַפט, סאַי אויך די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן פון די מענשן, זייענדיק, אזוי ארום, די פאַרקערפּערונג פון זייער אייניקייט אינם פּראָצעס פון פּראָדוצירן די מאַטעריעלע גיטער.

א י י נ ע פ ו ן ד י ב א ז ו נ ד ע ר ה י י ט ן פון דער פּראָדוקציע באַשטייט דעריין, וואָס קיינמאָל בלייבט זי ניט שטעקן אויף א לאַנגן פּעריאָד אויף איין פּונקט און זי געפינט זיך שטענדיק אין א צושטאַנד פון ענדערונג און אַנטוויקלונג; דערביי רופן די ענדערונגען אינם פּראָדוציר־אופן אומפאַרמיידלאַך ארויס אן ענדערונג פון דער גאַנצער געזעלשאַפטלעכער אָרדענונג, פון די געזעלשאַפטלעכע אידייען, פּאָליטישע אָנשויאונגען, פּאָליטישע אינסטיטוציעס, — זיי רופן ארויס אן איבערבוי פון דער גאַנצער געזעלשאַפטלעכער און פּאָליטישער סטרוקטור. אויף פאַרשיידענע שטופן פון דער אַנטוויקלונג באַנוצן זיך די מענשן מיט פאַרשיידענע פּראָדוציר־אופנים, אָדער, פּשוט'ער גערעדט, — זיי פירן א פאַרשיידענעם אַרט לעבן. ביי דער אוראַלטער געמיינדע עקזיסטירט איין פּראָדוציר־אופן, ביי דער שקלאַפעריי עקזיסטירט א צווייטער פּראָדוציר־אופן, ביים פעאָדאַליזם — א דריטער פּראָדוציר־אופן און א.וו. אַנטשפּרעכנדיק דערצו זיינען אויך די געזעלשאַפטלעכע אָרדענונג פון די מענשן, זייער גייסטיק לעבן, זייערע אָנשויאונגען, זייערע פּאָליטישע אינסטיטוציעס — פאַרשיידן.

וואָס פאַר א פּראָדוציר־אופן עס איז בײַ דער געזעלשאַפט, — אזא איז אין גרונט די געזעלשאַפט גופא, אזוינע זײַנען אירע אידייען און טעאָריעס, די פּאָליטישע אָנשויאונגען און אינסטיטוציעס.

אָדער, פּשוט׳ער גערעדט: וואָס פאַר אן ארט לעבן עס איז בײַ די מענשן, אזא ארט דענקען איז בײַ זיי.

דאָס באַטײַט, אז די געשיכטע פון דער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט איז, פריִער פאַר אַלץ, די געשיכטע פון דער אַנטוויקלונג פון דער פּראָדוקציע, די געשיכטע פון די פּראָדוציר־אופנים, וועלכע בײַטן אום איינער דעם אנדערן אין פארלויף פון יאָרהונדערטער, די געשיכטע פון דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן און פון די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן פון מענשן.

הייסט עס, די געשיכטע פון דער געזעלשאַפטלאַכער אַנטוויקלונג איז צו־זאַמען דערמיט די געשיכטע פון די עצם פּראָדוצירער פון די מאַטעריעלע גיטער, די געשיכטע פון די ארבעטנדיקע מאַסן, וואָס זײַנען די גרונט־כּחות פונם פּראָדוציר־פּראָצעס און וואָס פאַרווירקלאַכן די פּראָדוצירונג פון די מאַטעריעלע גיטער, וועלכע זײַנען נויטיק פאַר דער עקזיסטענץ פון דער געזעלשאַפט.

הייסט עס, די היסטאָרישע וויסנשאַפט, אויב זי וויל זײַן א ווירקלאַכע וויסנשאַפט, קאָן זי מער ניט רעדוצירן די געשיכטע פון דער געזעלשאַפט־לאַכער אַנטוויקלונג צו האַנדלונגען פון קעניגן און ארמייען־פירער, צו האַנד־לונגען פון „דעראָבערער" און „אײַנגעמער" פון מלוכות, נאָר זי דאַרף, פריִער פאַר אַלץ, זיך באַשעפטיקן מיט דער געשיכטע פון די פּראָדוצירער פון די מאַטעריעלע גיטער, מיט דער געשיכטע פון די ארבעטנדיקע מאַסן, מיט דער געשיכטע פון די פעלקער.

הייסט עס, דעם שליסל צו דערלערנען די געזעצן פון דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט דאַרף מען זוכן ניט אין די קעפּ פון די מענשן, ניט אין די אָנשויאונגען און אידייען פון דער געזעלשאַפט, נאָר אין דעם פּראָדוציר־אופן, וואָס די געזעלשאַפט פּראַקטיצירט אין יעדן געגעבענעם היסטאָרישן פּע־ריאָד, — אין דער עקאָנאָמיק פון דער געזעלשאַפט.

הייסט עס, די סאַמע ערשטע אויפגאַבע פון דער היסטאָרישער וויסנשאַפט איז דערלערנען און אויפדעקן די געזעצן פון דער פּראָדוקציע, די געזעצן פון דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן און פון פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן, די געזעצן פון דער עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

הייסט עס, די פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט, אויב זי וויל זײַן א ווירק־לאַכע פּאַרטיי, דאַרף זי, פריִער פאַר אַלץ, באַהערשן דאָס וויסן די געזעצן פון דער פּראָדוקציע־אַנטוויקלונג, דאָס וויסן די געזעצן פון דער עקאָנאָמי־שער אַנטוויקלונג פון דער געזעלשאַפט.

הייסט עס, כּדי קיין טעות ניט האָבן אין פּאָליטיק, דאַרף די פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט סײַ אין דער אויסבויאונג פון איר פּראָגראַם, סײַ אויך אין

איר פּראַקטישער טעטיקײַט, פריער פאר אלץ, ארויסגיין פון די געזעצן פון
דער אנטוויקלונג פון דער פּראָדוקציע, פון די געזעצן פון דער עקאָנאָמישער
אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט.

די צווייטע באזונדערהײַט פון דער פּראָדוקציע באשטייט דערין,
וואָס אירע ענדערונגען און איר אנטוויקלונג הויבן זיך שטענדיק אָן פון די
ענדערונגען און פון דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, פריער פאר
אלץ — פון די ענדערונגען און פון דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוציר-געצײַג.
די פּראָדוקטיוו-קרעפטן זײַנען, הייסט עס, דער אממערסטן באוועגלאכער און
רעוואָליוציאָנערער עלעמענט פון דער פּראָדוקציע. צוערשט ענדערן זיך און
אנטוויקלען זיך די פּראָדוקטיוו-קרעפטן פון דער געזעלשאפט, און דערנאָך,
אָפּהענגיק פון די דאָזיקע ענדערונגען און אנטשפּרעכנדיק צו
זיי — ענדערן זיך די פּראָדוציר-פארהעלטענישן פון די מענטשן, די עקאָנאָ-
מישע פארהעלטענישן פון די מענטשן. דאָס באטײַט אָבער ניט, אז די פּראָדו-
ציר-פארהעלטענישן ווירקן ניט אויף דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו-
קרעפטן און די לעצטע זײַנען ניט אָפּהענגיק פון די ערשטע. אנטוויקלענדיק
זיך אָפּהענגיק פון דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, ווירקן די
פּראָדוציר-פארהעלטענישן פון זייער זײַט אויף דער אנטוויקלונג פון די פּראָ-
דוקטיוו-קרעפטן, פארגיכערנדיק זי אָדער פארלאנגזאמענדיק. דערבײַ איז נוי-
טיק צו פארצייכענען, אז די פּראָדוציר-פארהעלטענישן קאָנען ניט צו לאנג
אָפּשטיין פונם וואוקס פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן און זיך געפינען אין א ווי-
דערשפּרוך מיט אים, ווײַל די פּראָדוקטיוו-קרעפטן קאָנען זיך אין דער פולער
מאָס אנטוויקלען בלויז אין דעם פאל, ווען די פּראָדוציר-פארהעלטענישן
אנטשפּרעכן דעם כאראקטער, דעם צושטאנד פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן און
מאכן פלאץ פאר דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן. דעריבער, איז
ווי די פּראָדוציר-פארהעלטענישן זאָלן ניט אָפּשטיין פון דער אנטוויקלונג פון
די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, דארפן זיי — פריער אָדער שפּעטער — קומען אין
אן אנטשפּרעכונג — און זיי קומען ווירקלאך אין אן אנטשפּרעכונג — צום
אנטוויקלונגס-צושטאנד פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, צום כאראקטער פון די
פּראָדוקטיוו-קרעפטן. אין קעגנפאל וואָלטן מיר געהאט א ראדיקאלע צעשטע-
רונג פון דער אייגהײַט פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן און פּראָדוציר-פארהעלטע-
נישן אין דער סיסטעם פון דער פּראָדוקציע, אן איבערײַס פון דער פּראָדוק-
ציע אינגאנצן גענומען, א קריזיס פון דער פּראָדוקציע, א צעשטערונג פון די
פּראָדוקטיוו-קרעפטן.

א בײַשפּיל פון ניט-אנטשפּרעכונג פון די פּראָדוציר-פארהעלטענישן צום
כאראקטער פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, א בײַשפּיל פון א קאָנפליקט צווישן
זיי — זײַנען די עקאָנאָמישע קריזיסן אין די קאפּיטאליסטישע לענדער, וואו
דאָס פּריוואט-קאפּיטאליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדוציר-מיטלען געפינט
זיך אין א שרײַענדיקער ניט-אנטשפּרעכונג מיטן געזעלשאפטלאכן כאראקטער

פונם פראָדוציר־פּראָצעס, מיטן כאראקטער פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן. א רע־זולטאט פון דער דאָזיקער ניט־אנטשפּרעכונג זײַנען די עקאָנאָמישע קריזיסן, וואָס פירן צו דער צעשטערונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן; דערבײַ שטעלט מיט זיך פאָר אָט די ניט־אנטשפּרעכונג גופא דעם עקאָנאָמישן יסוד פון א סאָציאַלער רעוואָליוציע, וואָס דער באַרוף אירער באַשטייט אין צעשטערן די איצטיקע פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן און שאַפן נײַע, וועלכע אנטשפּרעכן דעם כאראקטער פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן.

און, פאַרקערט, א בײַשפּיל פון פולשטענדיקער אנטשפּרעכונג פון די פּראָ־דוציר־פאַרהעלטענישן צום כאראקטער פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן איז די סאָ־ציאַליסטישע פאָלקסווירטשאַפט אין פ.ס.ס.ר., וואו דאָס געזעלשאַפטלאַכע אייגנ־טום אויף די פּראָדוציר־מיטלען געפינט זיך אין פולער אנטשפּרעכונג צום געזעלשאַפטלאַכן כאראקטער פונם פּראָדוציר־פּראָצעס און וואו עס זײַנען מחמת דעם ניטאָ ניט קיין עקאָנאָמישע קריזיסן, ניט קיין צעשטערונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן.

הייסט עס, די פּראָדוקטיוו־קרעפטן זײַנען ניט בלויז דער אממערסטן באַ־וועגלאַכער און רעוואָליוציאָנערער עלעמענט פון דער פּראָדוקציע. זיי זײַנען צוזאַמען דערמיט דער באַשטימענדיקער עלעמענט פון דער אנטוויקלונג פון דער פּראָדוקציע.

וואָס עס זײַנען די פּראָדוקטיוו־קרעפטן, אזעלכע דאַרפן זײַן אויך די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן.

אויב דער צושטאַנד פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן ענטפערט אויף דער פראַ־גע וועגן דעם, מיט וועלכע פּראָדוציר־געצײַג מענטשן פּראָדוצירן די נויטיקע פאַר זיי מאַטעריעלע גיטער, ענטפערט שוין דער צושטאַנד פון די פּראָדו־ציר־פאַרהעלטענישן אויף אן אנדער פראַגע: אין וועמענס באַזיץ געפינען זיך די פּראָדוציר־מיטלען (די ערד, די וועלדער, די וואַסערן, די ערד־אוצרות, די רוי־מאַטעריאַלן, די פּראָדוציר־געצײַג, די פּראָדוציר־געבײַדעס, די מיטלען פון פאַרקער און פאַרבינדונג א.ד.גל.), אין וועמענס רשות עס געפינען זיך די פּראָדוציר־מיטלען, אינם רשות פון דער גאַנצער געזעלשאַפט, אָדער אינם רשות פון באַזונדערע פּערזאָנען, גרופּעס, קלאַסן, וואָס נוצן זיי אויס פאַר עקספּלואַטירן אנדערע פּערזאָנען, גרופּעס, קלאַסן.

אָט איז א סכעמאַטיש בילד פון דער אנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון די אוראַלטע צײַטן אָן ביז אונזערע טעג. דער אריבערגאַנג פון גראָבע שטיין־געצײַג צום פײַל־און־בויגן און אין צוזאַמענהאַנג דערמיט דער אריבערגאַנג פונם יעגערישן אַרט לעבן צום פאַרהיימישן בעלי־חיים און צו דער אוראַלטער פּיצוכט; דער אריבערגאַנג פון שטיין־געצײַג צו מעטאַל־געצײַג (אײַזערנע האַק, די סאָכע מיט אן אײַזערנעם לעמעש א.ד.גל.) און, אנטשפּרע־כנדיק דערצו, דער אריבערגאַנג צו קולטיווירן געוויקסן און צו ערדאַרבעט; די ווײַטערדיקע פאַרבעסערונג פון די מעטאַל־געצײַג פאַר באַאַרבעטן מאַטע־

ריאלן, דער אריבערגאַנג צום שמידערישן בלאָזזאַק, דער אריבערגאַנג צו טעפּערײַ און, אַנטשפּרעכנדיק דערמיט, די אַנטוויקלונג פֿון דער האַנטווערקערײַ, דאָס אָפּטיילן האַנטווערקערײַ פֿון ערדאַרבעט, די אַנטוויקלונג פֿון אַ זעלבסטשטענדיקער האַנטווערקערישער און דערנאָך מאַנופֿאַקטורישער פּראָדוקציע; דער אריבערגאַנג פֿון האַנטווערקערישע פּראָדוציר=געצײַג צו דער מאַשין און די פֿאַרוואַנדלונג פֿון דער האַנטווערקעריש=מאַנופֿאַקטורישער פּראָדוקציע אין אַ מאַשין=אינדוסטריע; דער אריבערגאַנג צו אַ סיסטעם פֿון מאַשינעס און דער אויפֿקום פֿון דער מאָדערנער מאַשיניזירטער גרויס=אינדוסטריע, — אַזאַ איז דאָס אַלגעמיינע, ווײַט ניט קיין פֿול, בילד פֿון דער אַנטוויקלונג פֿון די פּראָדוקטיוו=קרעפֿטן פֿון דער געזעלשאַפֿט אין פֿאַרלויף פֿון דער געשיכטע פֿון דער מענשהײַט. דערבײַ איז פֿאַרשטענדלאַך, אַז די אַנטוויקלונג און די פֿאַרבעסערונג פֿון די פּראָדוציר=געצײַג איז פֿאַרווירקלעכט געוואָרן דורך די מענשן, וואָס האָבן אַ שײַכות צו דער פּראָדוקציע, און ניט אומאָפּהענגיק פֿון די מענשן, — הייסט עס, צוזאַמען מיט דער ענדערונג און אַנטוויקלונג פֿון די פּראָדוציר=געצײַג האָבן זיך געענדערט און אַנטוויקלט די מענשן, ווי דער וויכטיקסטער עלעמענט פֿון די פּראָדוקטיוו=קרעפֿטן, האָבן זיך געענדערט און אַנטוויקלט זייער פּראָדוציר=דערפֿאַרונג, זייערע געוואוינהײַטן צו אַרבעט, זייער קענען זיך באַנוצן מיט די פּראָדוציר=געצײַג.

אין הסכם מיט דער ענדערונג און אַנטוויקלונג פֿון די פּראָדוקטיוו=קרעפֿטן פֿון דער געזעלשאַפֿט אין פֿאַרלויף פֿון דער געשיכטע — האָבן זיך געענדערט און אַנטוויקלט די פּראָדוציר=פֿאַרהעלטענישן פֿון די מענשן, זייערע עקאָנאָמישע פֿאַרהעלטענישן.

דער געשיכטע זײַנען באַקאַנט פֿינף גרונט=טיפּן פּראָדוציר=פֿאַרהעלטענישן: דער אוראַלט=געמיינדישער, דער שקלאַפֿן=באַזיצערישער, דער פֿעאָדאַלער, דער קאַפּיטאַליסטישער, דער סאָציאַליסטישער.

בײַ דער אוראַלטער געמיינדע=אָרדענונג איז דער יסוד פֿון די פּראָדוציר=פֿאַרהעלטענישן דאָס געזעלשאַפֿטלעכע אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען. דאָס אַנטשפּרעכט אין גרונט דעם כאַראַקטער פֿון די פּראָדוקטיוו=קרעפֿטן אין דעם דאָזיקן פּעריאָד. דאָס שטיין=געצײַג און דער פֿײַל=און=בויגן, וועלכער איז שפּעטער אויפֿגעקומען, האָבן אויסגעשלאָסן די מעגלעכקײַט צו קעמפֿן איינציקווײַז מיט די נאַטור=כּוחות און רויב=חיות. כּדי צונויפֿזאַמלען פֿרוכט אין וואַלד, פֿאַנגען פֿיש אין וואַסער, אויסבויען אַ וועלכע=עס=איז וואוינונג, זײַנען מענשן געצוואונגען צו אַרבעטן געמיינזאַם, אויב זיי ווילן ניט ווערן קיין קרבן פֿון הונגער=טויט, פֿון רויב=חיות אָדער פֿון די שכנ׳ישע געזעלשאַפֿטן. די געמיינזאַמע אַרבעט פֿירט צו געמיינזאַם אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען, ווי אויך אויף די פּראָדוקטן פֿון דער פּראָדוקציע. דאָ האָט מען נאָך ניט קיין באַגריף וועגן פּריוואַט=אייגנטום אויף פּראָדוציר=מיטלען, אויב ניט רעכענען דאָס פּערזענלעכע אייגנטום אויף אייניקע פּראָדוציר=גע=

צײַג, װאָס זײַנען צוזאַמען דערמיט געצײַג צו פֿאַרטײדיקן זיך פֿון רױב=חיות.
דאָ איז ניטאָ קײן עקספּלואַטאַציע, קײן קלאַסן.

בײַ דער שקלאַפֿן=באַזיצערישער אָרדענונג איז דער יסוד פֿון די פּראָדו=
ציר=פֿאַרהעלטענישן דאָס אײגנטום פֿונם שקלאַפֿן=באַזיצער אױף די פּראָדו=
ציר=מיטלען, און אױך אױף דעם אַרבעטס=מאַן פֿון דער פּראָדוקציע, — אױפֿן
שקלאַף, װאָס דער שקלאַפֿן=באַזיצער קאָן אים פֿאַרקױפֿן, קױפֿן, טױטן, װי אַ
בהמה. אַזעלכע פּראָדוציר=פֿאַרהעלטענישן אַנטשפּרעכן אין גרונט דעם צו=
שטאַנד פֿון די פּראָדוקטיװ=קרעפֿטן אין דעם דאָזיקן פּעריאָד. אָנשטאָט שטײן=
געצײַג האָבן אַצינד די מענטשן געהאַט אין זײער רשות מעטאַל=געצײַג; אָנ=
שטאָט דער דלות'דיקער און פּרימיטיװער יעגער=װירטשאַפֿט, װאָס האָט ניט
געװאוסט ניט פֿון קײן פֿיצוכט, ניט פֿון קײן ערדאַרבעט, זײַנען אױפֿגעקומען
פֿיצוכט, ערדאַרבעט, האַנטװערקערײַ, איז אױפֿגעקומען אַן אַרבעטס=פֿאַרטײ=
לונג צװישן די דאָזיקע פּראָדוציר=צװײַגן; עס איז אױפֿגעקומען די מעגלעכ=
קײַט פֿון פּראָדוקטן=אױסטױש צװישן באַזונדערע פּערזאָנען און געזעלשאַפֿטן,
די מעגלעכקײַט פֿון אָנזאַמלען רײַכטום אין די הענט פֿון װײניקע, אַ װירקלא=
כע אָנזאַמלונג פֿון פּראָדוציר=מיטלען אין די הענט פֿון אַ מינדערהײַט, די
מעגלעכקײַט, אַז די מערהײַט זאָל אונטערגעװאָרפֿן װערן דער מינדערהײַט און
פֿאַרװאַנדלט װערן אין שקלאַפֿן. דאָ איז שױן ניטאָ קײן געמײנזאַמע און
פֿרײַע אַרבעט פֿון אַלע מיטגלידער פֿון דער געזעלשאַפֿט אינם פּראָדוציר=
פּראָצעס, — דאָ הערשט צװאַנגס=אַרבעט פֿון די שקלאַפֿן, װאָס װערן עקס=
פּלואַטירט פֿון די ניט=אַרבעטנדיקע שקלאַפֿן=באַזיצער. ס'איז דעריבער אױך
ניטאָ קײן געמײנזאַם אײגנטום אױף די פּראָדוציר=מיטלען, װי אױך אױף די
פּראָדוקטן פֿון דער פּראָדוקציע. אָנשטאָט דעם קומט דאָס פּריװאַט=אײגנטום
דאָ איז דער שקלאַפֿן=באַזיצער דער ערשטער און גרינטלעכער פֿולװערטיקער
אײגנטימער.

רײַכע און אָרעמע, עקספּלואַטאַטאָרן און עקספּלואַטירטע, פֿולבאַרעכטיק=
טע און רעכטלאָזע, אַ פֿאַרביסענער קלאַסנקאַמף צװישן זײ — אַזאַ איז דאָס
בילד פֿון דער שקלאַפֿן=באַזיצערישער אָרדענונג.

בײַ דער פֿעאָדאַלער אָרדענונג איז דער יסוד פֿון די פּראָדוציר=פֿאַרהעל=
טענישן דאָס אײגנטום פֿון דעם פֿעאָדאַל אױף די פּראָדוציר=מיטלען און דאָס
ניט=פֿולע אײגנטום אױפֿן אַרבעטס=מאַן פֿון דער פּראָדוקציע, — אױפֿן לײַב=
אײגענעם, װאָס דער פֿעאָדאַל קאָן אים שױן ניט טױטן, נאָר ער קאָן אים
פֿאַרקױפֿן, קױפֿן. צוגלײַך מיטן פֿעאָדאַלן אײגנטום עקזיסטירט דאָס אינדיװי=
דועלע אײגנטום פֿונם פּױער און האַנטװערקער אױף די פּראָדוציר=געצײַג און
אױף זײַן פּריװאַטער װירטשאַפֿט, װאָס איז באַזירט אױף פּערזענלעכער אַר=
בעט. אַזעלכע פּראָדוציר=פֿאַרהעלטענישן אַנטשפּרעכן אין גרונט דעם צושטאַנד
פֿון די פּראָדוקטיװ=קרעפֿטן אין דעם דאָזיקן פּעריאָד. די װײַטערדיקע פֿאַר=
בעסערונג פֿון שמעלצן און באַאַרבעטן אײַזן; די פֿאַרשפּרײטונג פֿונם אײַזער=

נעם אקער און פונם וועבשטול; די ווײַטערדיקע אנטוויקלונג פון דער ערד=
ארבעט, פון גערטנערײַ, ווײַן=פּראָדוקציע, פּוטער=פּראָדוקציע; דער אויפקום
פון מאנופאקטור=אונטערנעמונגען צוגלײַך מיט האנטווערקער=ווארשטאטן. —
אָט דאָס זײַנען די גרונט=שטריכן פונם צושטאנד פון די פּראָדוקטיוו=קרעפטן.

די נײַע פּראָדוקטיוו=קרעפטן פאָדערן, אז דער ארבעטס=מאן זאָל האָבן א
וועלכע=ס'ניט=איז איניציאטיוו אין דער פּראָדוקציע און א נייגונג צו ארבעט,
א פאראינטערעסירטקײַט אין דער ארבעט. דעריבער ווארפט אוועק דער
פעאָדאל דעם שקלאַף, ווי אן ארבעטס=מאן, וואָס איז ניט פאראינטערעסירט
און איז אבסאָליוט איניציאטיוולאָז אין דער ארבעט, און האלט פאר בעסער
האָבן צו טאָן מיטן לייב=אייגענעם, וועלכער האָט זיך זײַןווירטשאפט, זײַנע
פּראָדוציר=געצײַג און וועלכער האָט אין דער ארבעט א געוויסע פאראינטערע=
סירטקײַט, וואָס איז נויטיק, כדי צו באארבעטן די ערד און אויסצאָלן דעם
פעאָדאל מיט נאטור פון זײַן גערעטעניש.

דאָס פּריוואט=אייגנטום באקומט דאָ א ווײַטערדיקע אנטוויקלונג. די
עקספּלואטאציע איז כמעט פונקט אזא אכזריות'דיקע, ווי בײַ דער שקלאפּע=
רײַ, — זי איז בלויז עטוואָס געלינדערט. דער קלאסנקאמף צווישן די עקס=
פּלואטאטאָרן און די עקספּלואטירטע איז דער גרונט=שטריך פון דער פעאָ=
דאלער אָרדענונג.

בײַ דער קאפּיטאליסטישער אָרדענונג איז דער יסוד פון די פּראָדוציר=
פארהעלטענישן דאָס קאפּיטאליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען
בײַ דער אָפּוועזנקײַט פון אייגנטום אויף די ארבעטס=לײַט פון דער פּראָדוק=
ציע, — די לוין=ארבעטער, וואָס דער קאפּיטאליסט קאָן זיי ניט טויטן, קאָן
זיי ניט פארקויפן, ווײַל זיי זײַנען פרײַ פון פערזענלאכער אָפּהענגיקײַט, נאָר
זיי זײַנען בארויבט פון פּראָדוציר=מיטלען, און כדי ניט צו שטארבן פון הונ=
גער, זײַנען זיי געצוואונגען צו פארקויפן זייער ארבעטס=קראפט דעם קאפּי=
טאליסט און טראָגן אויפן האלז דעם יאָך פון עקספּלואטאציע. צוגלײַך מיטן
קאפּיטאליסטישן אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען עקזיסטירט און האָט די
ערשטע צײַט א ברייטע פארשפּרייטונג דאָס פּריוואט=אייגנטום אויף פּראָדו=
ציר=מיטלען, וואָס באזירט זיך אויף פערזענלאכער ארבעט, פונם פּויער און
האנטווערקער, וועלכע זײַנען באפרײַט פון לײַבאייגנטימערישער אָפּהענגיקײַט.
אָנשטאָט האנטווערקער=ווארשטאטן און מאנופאקטור=אונטערנעמונגען זײַנען
אויפגעקומען ריזיקע פאבריקן און זאוואָדן, באוואָפנטע מיט מאשינעס. אָנ=
שטאָט די אדל=גיטער, וואָס ווערן באארבעט מיט פּרימיטיווע פּויערשע פּראָ=
דוציר=געצײַג, זײַנען אויפגעקומען גרויסע קאפּיטאליסטישע עקאָנאָמיעס, וואָס
ווערן געפירט אויף דער באזע פון אגראָטעכניק און וואָס זײַנען באזאָרגט
מיט לאנדווירטשאפטלאכע מאשינעס.

די נײַע פּראָדוקטיוו=קרעפטן פאָדערן, אז די ארבעטס=לײַט פון דער פּראָ=
דוקציע זאָלן זײַן מער קולטורעלע און פארשטאנדיקע, איידער די דערשלאָ=

גענע און פינסטערע לײַב=אײגענע, אַז זײ זאָלן זײַן פײאיק צו פארשטײן א מאשין און ריכטיק צו באגײן זיך מיט איר. דעריבער האַלטן די קאפּיטאליסטן פאר בעסער האָבן צו טאָן מיט לױן=ארבעטער, װאָס זײַנען פרײַ פון די לײַב=אײגנטימערישע פּענטעס, זײַנען גענוג קולטורעל, כדי ריכטיק צו באגײן זיך מיט די מאשינעס.

אנטװיקלט ביז צו א קאָלאָסאלן פארנעם די פּראָדוקטיװ=קרעפטן, האָט אָבער דער קאפּיטאליזם זיך פארפּלאָנטערט אין אומדערלײזבארע פאר אים װידערשפּרוכן. פּראָדוצירנדיק אַלץ מער און מער סחורות און אראָפּזעצנדיק די פּרײַזן אויף די סחורות, פארשארפט דער קאפּיטאליזם די קאָנקורענץ, ער רואינירט די מאסע קלײנע און מיטעלע פּריװאט=אײגנטימער, מאכט זײ פאר פּראָלעטאריער און זעצט אראָפּ זײער קויף=פײאיקײט, מחמת דעם װערט דער אָפּזאַץ פון די פּראָדוצירטע סחורות אוממעגלאך. פארברײטערנדיק, װידער, די פּראָדוקציע און צונויפזאמלענדיק אין ריזיקע פאבריקן און זאװאָדן מיליאָנען ארבעטער, גיט דער קאפּיטאליזם צו דעם פּראָדוציר=פּראָצעס א געזעלשאפטלאכן כאראקטער און רײַסט אונטער דערמיט גופא די אײגענע באזע זײַנע, װײַל דער געזעלשאפטלאכער כאראקטער פונם פּראָדוציר=פּראָצעס פאָדערט א געזעלשאפטלאך אײגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען, בעת דאָס אײגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען פארבלײַבט א פּריװאט=קאפּיטאליסטישעס, אזא, װאָס פּאַסט זיך ניט מיטן געזעלשאפטלאכן כאראקטער פונם פּראָדוציר=פּראָצעס.

אָט די אומפאראײנבארע װידערשפּרוכן צװישן דעם כאראקטער פון די פּראָדוקטיװ=קרעפטן און די פּראָדוציר=פארהעלטענישן גיבן צו װיסן װעגן זיך אין די פּעריאָדישע קריזיסן פון איבערפּראָדוקציע, װען די קאפּיטאליסטן, ניט געפינענדיק קײן צאָל=פײאיקן נאָכפרעג מחמת דער רואינירונג פון דער מאסע באפעלקערונג, װאָס זײ אלײן האָבן פארשאפט, זײַנען געצװאונגען צו פארברענען פּראָדוקטן, פארניכטן פארטיקע סחורות, אָפּשטעלן די פּראָדוקציע, צעשטערן די פּראָדוקטיװ=קרעפטן, בעת מיליאָנען פון דער באפעלקערונג זײַנען געצװאונגען צו לײַדן ארבעטסלאָזיקײט און הונגער ניט צוליב דעם, װײַל עס פעלן סחורות, נאָר צוליב דעם, װײַל עס איז אויסגעארבעט געװאָרן צופיל סחורות.

דאָס באטײַט, אז די קאפּיטאליסטישע פּראָדוציר=פארהעלטענישן האָבן אויפגעהערט צו אנטשפּרעכן דעם צושטאנד פון די פּראָדוקטיװ=קרעפטן פון דער געזעלשאפט און האָבן זיך געשטעלט אין אן אומפאראײנבארן װידערשפּרוך מיט זײ.

דאָס באטײַט, אז דער קאפּיטאליזם איז שװאנגער מיט א רעװאָלוציע, װעלכע איז בארופן דאָס איצטיקע קאפּיטאליסטישע אײגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען צו פארבײַטן אויף סאָציאליסטישן אײגנטום.

דאָס באטײַט, אז דער שארפסטער קלאסנקאמף צװישן די עקספּלואטא=

טאָרן און די עקספּלואַטירטע איז דער גרונט־שטריך פון דער קאַפּיטאַליסטי־שער אָרדענונג.

ביי דער סאָציאַליסטישער אָרדענונג, וואָס איז דערווייל פאַרווירקלעכט בלויז אין פ.ס.ס.ר., איז דער יסוד פון די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן דאָס גע־זעלשאַפטלעכע אייגנטום אויף די פּראָדוציר־מיטלען. דאָ זיינען שוין ניטאָ ניט קיין עקספּלואַטאַטאָרן, ניט קיין עקספּלואַטירטע. די אויסגעאַרבעטע פּראָדוקטן ווערן פאַרטיילט לויט דער אַרבעט אין הסכם מיטן פּרינציפּ: „ווער עס אַר־בעט ניט, דער עסט ניט". די קעגנזייטיקע פאַרהעלטענישן פון די מענטשן אינם פּראָדוציר־פּראָצעס ווערן דאָ כאַראַקטעריזירט ווי פאַרהעלטענישן פון חבר'ישער מיטאַרבעט און סאָציאַליסטישער קעגנזייטיקער הילף פון די אַרבעטס־לייט, וואָס זיינען פריי פון עקספּלואַטאַציע. דאָ געפינען זיך די פּראָדוציר־פאַרהעל־טענישן אין פולשטענדיקער אַנטשפּרעכונג מיטן צושטאַנד פון די פּראָדוק־טיוו־קרעפטן, ווייל דער געזעלשאַפטלעכער כאַראַקטער פונם פּראָדוציר־פּראָ־צעס ווערט געפעסטיקט דורכן געזעלשאַפטלעכן אייגנטום אויף די פּראָדוציר־מיטלען.

דעריבער ווייסט ניט די סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע אין פ.ס.ס.ר. פון קיין פּעריאָדישע קריזיסן פון איבערפּראָדוקציע און פון די אומגעלומפּערטקייטן, וואָס זיינען מיט זיי פאַרבונדן.

דעריבער אַנטוויקלען זיך דאָ די פּראָדוקטיוו־קרעפטן מיט אַ פאַרשנע־לערטן טעמפּ, ווייל די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן, וואָס אַנטשפּרעכן זיי, גיבן זיי די פולע רחבות פאַר אַזאַ אַנטוויקלונג.

אַזאַ איז דאָס בילד פון דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוציר־פאַהעלטענישן פון די מענטשן אין פאַרלויף פון דער געשיכטע פון דער מענטשהייט.

אָט אַזוי איז די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן אָפּהענגיק פון דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון דער געזעלשאַפט, פריער פאַר אַלץ — פון דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוציר־געצייג, וואָס מחמת איר ברענגען די ענדערונגען און די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פריער אָדער שפּעטער צו די אַנטשפּרעכנדיקע ענדערונגען און צו דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוציר־פאַרהעלטענישן.

„דער געברויך און די שאַפונג פון אַרבעטס־מיטלען *, זאָגט מאַרקס, איז כאָטש זיי זיינען אין אַן עמבריאָנעלער פאָרם אייגנטימלעך פאַר געוויסע מינים בעלי־חיים, בילדן זיי אָבער דעם ספּעציפישן כאַראַק־טער־שטריך פון דעם מענשלאַכן אַרבעטס־פּראָצעס, און דעריבער דע־פינירט פראַנקלין דעם מענטשן ווי אַ בעל־חי, וואָס מאַכט געצייג. פּונקט אַזאַ וויכטיקייט, ווי דער געבוי פון די רעשטן ביינער האָט פאַר

* אונטער „אַרבעטס־מיטלען" פאַרשטייט מאַרקס דער עיקר די פּראָדוציר־גע־צייג. — ר ע ד.

שטודירן די אָרגאַניזאַציע פון די פאַרשוואונדענע מינים בעלי־חיים, פונקט אזא וויכטיקייט האָבן די רעשטן פון די ארבעטס־מיטלען פאַר שטודירן די פאַרשוואונדענע געזעלשאַפטלעך־עקאָנאָמישע פאָרמאַציעס. די עקאָנאָמישע עפּאָכעס אונטערשיידן זיך ניט לויט דעם, וואָס עס ווערט פּראָדוצירט, נאָר לויט דעם, ווי עס ווערט פּראָדוצירט... די אַר־בעטס־מיטלען זיינען ניט בלויז א מאָס פון דער אַנטוויקלונג פון דער מענשלאַכער ארבעטס־קראַפט, נאָר אויך א ציינער פון די געזעל־שאַפטלאַכע פאַרהעלטענישן, ביי וועלכע די ארבעט ווערט געטאָן" (ק. מ א ר ק ס, „קאַפּיטאַל", ב. I, ז. 121, אויפלאַגע פון 1935 יאָר).

און ווייטער:

א) „די געזעלשאַפטלאַכע פאַרהעלטענישן זיינען ענג פאַרבונדן מיט די פּראָדוקטיוו־קרעפטן. דעראָבערנדיק נייע פּראָדוקטיוו־קרעפטן, ענדערן די מענשן זייער פּראָדוציר־אופן, און מיט דער ענדערונג פונם פּראָ־דוציר־אופן, דעם אופן פון זיכערן זייער לעבן, — ענדערן זיי אַלע זייערע געזעלשאַפטלאַכע פאַרהעלטענישן. די האַנט־מיל גיט אייך די געזעלשאַפט מיטן סיוזערען (פעאָדאַל. — ר ע ד.) אין דער שפּיץ, די דאַמף־מיל — די געזעלשאַפט מיטן אינדוסטריעלן קאַפּיטאַליסט" (ק. מ א ר ק ס און פ. ע נ ג ע ל ס, ב. V, ז. 364).

ב) „אומאויפהערלאַך קומט פאָר א באַוועגונג פון וואוקס פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן, א צעשטערונג פון די געזעלשאַפטלאַכע פאַרהעל־טענישן, אַן אַנטשטייאונג פון אידייען, אומבאַוועגלאַך איז בלויז די אַבסטראַקציע פון דער באַוועגונג" (דאָרטן, ז. 364).

כאַראַקטעריזירנדיק דעם היסטאָרישן מאַטעריאַליזם, וואָס איז פאָרמולירט געוואָרן אינם „מאַניפעסט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי", זאָגט ענגעלס:

„די עקאָנאָמישע פּראָדוקציע און די אומפאַרמיידלאַך פון איר אַרויסדרינגענדיקע סטרוקטור פון דער געזעלשאַפט פון יעטווידער היס־טאָרישער עפּאָכע בילדן דעם יסוד פון איר פּאָליטישער און אינטע־לעקטועלער געשיכטע... אין הסכם דערמיט, זינט דער צעפאַלונג פון דעם אוראַלטן געמיינדישן ערד־באַזיץ, איז די גאַנצע געשיכטע געווען א געשיכטע פון קלאַסנקאַמף, פון קאַמף צווישן די עקספּלואַטירטע און די עקספּלואַטירנדיקע, צווישן די אונטערטעניקטע און הערשנדיקע קלאַסן אויף פאַרשיידענע שטופן פון דער געזעלשאַפטלאַכער אַנטוויקלונג... איצט האָט דער דאָזיקער קאַמף דערגרייכט צו א שטופע, אויף וועלכער דער עקספּלואַטירטער און אונטערדריקטער קלאַס (דער פּראָלעטאַריאַט) קאָן זיך שוין ניט באַפרייען פון דעם אים עקספּלואַטירנדיקן און אונ־טערדריקנדיקן קלאַס (פון דער בורזשואַזיע), ניט באַפרייענדיק אין דער זעלבער צייט די גאַנצע געזעלשאַפט אויף שטענדיק פון עקספּלואַטאַ־

ציע, אונטערדריקונג און קלאסנקאמף...״ (ענגעלסעס פאָרוואָרט צו דער דײַטשישער אויסגאבע פונם „מאַניפעסט״).

די דריטע באַזונדערהײַט פון דער פּראָדוקציע באַשטייט דערין, וואָס די אַנטשטייאונג פון די נײַע פּראָדוקטיוו-קרעפטן און פון די זיי אַנט-שפּרעכנדיקע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן קומט פאָר ניט באַזונדער פון דער אַלטער אָרדענונג, ניט נאָך דער פאַרשווינדונג פון דער אַלטער אָרדענונג, נאָר אין שויס פון דער אַלטער אָרדענונג; זי קומט פאָר ניט אין רעזולטאַט פון דער בכיוון׳דיקער, באַוואוסטזיניקער טעטיקײַט פון מענטשן, נאָר סטיכיש, אומ-באַוואוסטזיניק, אומאָפּהענגיק פונעם ווילן פון די מענטשן. זי קומט פאָר סטי-כיש און אומאָפּהענגיק פונעם ווילן פון די מענטשן איבער צוויי סיבות:

ערשטנס, דערפאַר, ווײַל די מענטשן זײַנען ניט פרײַ אין דעם אויסוואַל פון דעם אָדער יענעם פּראָדוציר-אופן, ווײַל, אַרײַנטרעטנדיק אין לעבן, טרעפט שוין יעדער נײַער דור גרייטע פּראָדוקטיוו-קרעפטן און פּראָדוציר-פאַרהעלטע-נישן, ווי אַ רעזולטאַט פון דער אַרבעט פון די פאַריקע דורות, און דעריבער מוז ער די ערשטע צײַט אָננעמען דאָס אַלץ, וואָס ער טרעפט אין אַ גרייטן צו-שטאַנד אין געביט פון דער פּראָדוקציע, און צופּאַסן זיך צו דעם, כדי צו באַ-קומען די מעגלאַכקײַט פון פּראָדוצירן מאַטעריעלע גיטער.

צווייטנס, דערפאַר, ווײַל פאַרבעסערנדיק דאָס אָדער יענס פּראָדוציר-גע-צײַג, דעם אָדער יענעם עלעמענט פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן, באַזיניקן ניט די מענטשן, זיי פאַרשטייען ניט און פאַרטראַכטן זיך ניט איבער דעם, צו וואָס פאַר אַ געזעלשאַפטלאַכע רעזולטאַטן עס דאַרפן ברענגען די דאָזיקע פאַרבעסערונגען; זיי טראַכטן בלויז וועגן זייערע וואָכעדיקע אינטערעסן, וועגן דעם, ווי צו פאַרלײַכטערן זייער אַרבעט און דערשלאָגן זיך אַ וועלכע-עס-איז אומעטלבאַרע, ממשות׳דיקע נוץ פאַר זיך.

ווען אייניקע מיטגלידער פון דער אוראַלט-געמיינדישער געזעלשאַפט זײַ-נען בהדרגה און טאַפּנדיקערהייט אַריבער פון שטיין-געצײַג צו אײַזן-געצײַג, האָבן זיי, פאַרשטייט זיך, ניט געוואוסט און זיך ניט פאַרטראַכט איבער דעם, צו וואָס פאַר אַ געזעלשאַפטלאַכע רעזולטאַטן דאָס דאָזיקע נײַעס וועט ברענגען; זיי האָבן ניט פאַרשטאַנען און האָבן ניט באַזיניקט, אַז דער אַריבערגאַנג צו מעטאַל-געצײַג באַטײַט אַן איבערקערעניש אין דער פּראָדוק-ציע, אַז ער וועט סוף כל סוף ברענגען צו דער שקלאַפן-באַזיצערישער אָר-דענונג, — זיי האָבן פּשוט געוואָלט פאַרגרינגערן זייער אַרבעט און דערשלאָגן זיך אַ נאָענטסטע ממשות׳דיקע נוץ,—זייער באַוואוסטזיניקע טעטיקײַט האָט זיך באַגרענעצט מיט די ענגע ראַמען פון אָט דער וואָכעדיקער פּערזענלאַכער נוץ.

ווען די יונגע בורזשואַזיע פון אייראָפּע האָט אינם פּעריאָד פון דער פעאָ-דאַלער אָרדענונג באַגלײַך מיט קליינע צעך-וואַרשטאַטן גענומען בויען גרוי-סע מאַנופאַקטורישע אונטערנעמונגען און האָט, אויף אַזאַ אופן, באַוועגט פאָראויס די פּראָדוקטיוו-קרעפטן פון דער געזעלשאַפט, האָט זי, פאַרשטייט

זיך, ניט געוואוסט און זיך ניט פארטראכט איבער דעם, צו וואָס פאר א *געזעלשאפטלאכע* פאָלגן אָט דאָס נײַעם וועט ברענגען; זי האָט ניט באזיניקט און ניט פארשטאנען, אז אָט דאָס „קלײנינקע“ נײַעם וועט ברענגען צו אזא איבערגרופּירונג פון די געזעלשאפטלאכע כחות, וואָס דארף זיך ענדיקן מיט א רעוואָליוציע אי קעגן דער קעניגלאכער מאכט, וואָס אירע גנעדיקײַטן האָט זי אזוי הויך געשאצט, אי קעגן די אדל־לײַט, אין וועמענס רייען אירע בעסטע פאָרשטייער האָבן גאנץ אָפט געטרוימט ארײַנצופאלן, — זי האָט פשוט געוואָלט ביליקער מאכן די פראָדוקציע פון די סחורות, ארויסוואַרפן וואָס מער סחורות אויף די מערק פון אזיע און פון דער נאָרוואָס אנטדעקטער אמעריקע און באקומען וואָס מער רוח, — איר באוואוסטזיניקע טעטיקײַט האָט זיך באגרענעצט מיט די ענגע ראמען פון אָט דער וואָכעדיקער פּראקטיק.

ווען די רוסישע קאפיטאליסטן, צוזאמען מיט די אויסלענדישע קאפיטאליסטן, האָבן אינטענסיוו פארשפרייט אין רוסלאנד די מאָדערנע מאשיניזירטע גרויס־אינדוסטריע, איבערלאָזנדיק דעם צאריזם אומגערירט און אָפּגעבנדיק די פויערים אויף פארצוקונג צו די פּריצים, האָבן זיי, פארשטייט זיך, ניט געוואוסט און זיך ניט פארטראכט איבער דעם, צו וואָס פאר א *געזעלשאפטלאכע* פאָלגן עס וועט ברענגען אָט דער ערנסטער וואוקס פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן, זיי האָבן ניט באזיניקט און ניט פארשטאנען, אז אָט דער ערנסטער שפּרונג אין געביט פון די פּראָדוקטיוו־קרעפטן פון דער געזעלשאפט וועט ברענגען צו אזא מין איבערגרופּירונג פון די געזעלשאפטלאכע קרעפטן, וואָס וועט געבן די מעגלאכקײַט דעם פּראָלעטאריאט צו פאראייניקן צו זיך דאָס פויערטום און מאכן א זיגרײַכע סאָציאליסטישע רעוואָליוציע, — זיי האָבן פשוט געוואָלט אָן א שיר פארברייטערן די אינדוסטריעלע פּראָדוקציע, באהערשן דעם קאָלאָסאלן אינערלאכן מארק, ווערן מאָנאָפּאָליסטן און ארויספּאָמפּען פון דער פאָלקסווירטשאפט וואָס מער רוח, — זייער באוואוסטזיניקע טעטיקײַט איז ניט געגאנגען ווײַטער פון זייערע וואָכעדיקע ענגפּראקטישע אינטערעסן.

אין הסכם דערמיט זאָגט מארקס:

„אין דער געזעלשאפטלאכער פּראָדוצירונג פון זייער לעבן (דאָס הייסט אין דער פּראָדוצירונג פון די מאטעריעלע גיטער, וואָס זײַנען נויטיק פארן לעבן פון די מענשן. — ר ע ד.) טרעטן די מענשן ארײַן אין באשטימטע, נויטווענדיקע, פון זייער ווילן *אומאָפּהענגיקע** פארהעלטענישן — פּראָדוציר־פארהעלטענישן, וואָס אנטשפּרעכן דער באשטימטער שטופע פון אנטוויקלונג פון זייערע מאטעריעלע פּראָדוקטיוו־קרעפטן“ (ק. מארקס, אויסגעוויילטע ווערק, ב. I, ז. 269).

---

* קורסיוו פון דער רעדאקציע.

דאָס באַטײַט אָבער ניט, אַז די ענדערונגען פון די פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן און דער אריבערגאַנג פון די אַלטע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן צו נײַע גייט דורך גלאַט, אָן קאָנפליקטן, אָן אויפטרייסלונגען. פאַרקערט, אַזאַ אריבערגאַנג קומט געוויינלעך פאָר דורך רעוואָליוציאָנערער אראָפּוואַרפונג פון די אַלטע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן און דורך באַפעסטיקן נײַע. ביז אַ געוויסן פעריאָד קומט פאָר די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיוו-קרעפטן און די ענדערונגען אין געביט פון די פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן סטיכיש, אומאָפּהענגיק פונעם ווילן פון די מענטשן. דאָס איז אָבער בלויז ביז אַ געוויסן מאָמענט, ביז דעם מאָמענט, ווען די אַנטשטאַנענע און די זיך אַנטוויקלענדיקע פּראָדוקטיוו-קרעפטן וועלן באַווײַזן ווי געהעריק רײַף צו ווערן. נאָך דעם, ווי די נײַע פּראָדוקטיוו-קרעפטן זײַנען רײַף געוואָרן, ווערן די עקזיסטירנדיקע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן און זייערע טרעגער — די הערשנדיקע קלאַסן פאַרוואַנדלט אין יענער „אומבײַקומבאַרער" פאַרצאַמונג, וואָס מע קאָן זי אָפּראַמען פון וועג בלויז דורך דער באַוואוסטזיניקער טעטיקײַט פון די נײַע קלאַסן, דורך געוואַלט-אַקטן פון די דאָזיקע קלאַסן, דורך אַ רעוואָליוציע. דאָ טרעט באַזונדערס בולט ארויס די קאָלאָסאַלע ראָלע פון די נײַע געזעלשאַפטלעכע אידייען, נײַע פּאָליטישע אינסטיטוציעס, פון דער נײַער פּאָליטישער מאַכט, וועלכע זײַנען באַרופן דורך קראַפט אָפּצושאַפן די אַלטע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן. אויפן גרונט פון דעם קאָנפליקט צווישן די נײַע פּראָדוקטיוו-קרעפטן און די אַלטע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן, אויפן גרונט פון די נײַע עקאָנאָמישע באַדערפענישן פון דער געזעלשאַפט אַנטשטייען נײַע געזעלשאַפטלעכע אידייען; די נײַע אידייען אָרגאַניזירן און מאָביליזירן די מאַסן; די מאַסן באַהעפטן זיך אין אַ נײַער פּאָליטישער אַרמיי, זיי שאַפן אַ נײַע רעוואָליוציאָנערע מאַכט און נוצן זי אויך צוליב דעם, כּדי דורך קראַפט אָפּצושאַפן די אַלטע אָרדענונגען אין געביט פון די פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן און באַפעסטיקן נײַע אָרדענונגען. דער סטיכישער פּראָצעס פון דער אַנטוויקלונג טרעט אָפּ דאָס אָרט דער באַוואוסטזיניקער טעטיקײַט פון די מענטשן, די פרידלעכע אַנטוויקלונג — דער געוואַלט-איבערקערעניש, די עוואָליוציע — דער רעוואָליוציע.

„דער פּראָלעטאַריאַט, זאָגט מאַרקס, אין קאַמף קעגן דער בורזשואַזיע פאַראייניקט זיך נויטווענדיק אין אַ קלאַס... דורך אַ רעוואָליוציע פאַרוואַנדלט ער זיך אין אַ הערשנדיקן קלאַס און ווי אַ הערשנדיקער קלאַס שאַפט ער אָפּ דורך געוואַלט די אַלטע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן" („מאַניפעסט פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי", אויסגאַבע פון 1938-טן יאָר, ז. 52).

און ווײַטער:

א) „דער פּראָלעטאַריאַט וועט אויסנוצן זײַן פּאָליטישע הערשאַפט צוליב דעם, כּדי אַרויסצורײַסן בײַ דער בורזשואַזיע טראָט נאָך טראָט דעם גאַנצן קאַפּיטאַל, צענטראַליזירן די גאַנצע פּראָדוציר-געצײַג אין

די הענט פון דער מלוכה, דאָס הייסט, פונם פּראָלעטאַריאַט, וואָס איז
אָרגאַניזירט ווי א הערשנדיקער קלאַס, און כדי ווי מעגלאַך גיכער צו
פאַרגרעסערן דעם סכום פּראָדוקטיוו=קרעפטן" („מאַניפעסט פון דער
קאָמוניסטישער פּאַרטיי", אויסגאַבע פון 1938=טן יאָר, ז. 50).

ב) „געוואַלט איז די הייבאַם פון יעטווידער אַלטער געזעלשאַפט,
ווען זי איז שוואַנגער מיט א נייער" (מ א ר ק ס, „קאַפּיטאַל", ב. I,
ז. 603, 1935=טן יאָר).

אָט איז די גענויע פאָרמולירונג פון דעם תוך פונם היסטאָרישן מאַטע=
ריאַליזם, וואָס מאַרקס האָט געגעבן אין יאָר 1859 אינם היסטאָרישן „פאָר=
וואָרט" צו זיין באַרימטן בוך „צו דער קריטיק פון דער פּאָליטישער עקאָ=
נאָמיע":

„אין דער געזעלשאַפטלאַכער פּראָדוצירונג פון זייער לעבן טרעטן
די מענטשן אַריין אין באַשטימטע, נויטווענדיקע, פון זייער ווילן אומאָפּ=
הענגיקע פאַרהעלטענישן — פּראָדוציר=פאַרהעלטענישן, וואָס אַנטשפּרעכן
דער באַשטימטער שטופע פון אַנטוויקלונג פון זייערע מאַטעריעלע פּראָ=
דוקטיוו=קרעפטן. דער סכום פון די דאָזיקע פּראָדוציר=פאַרהעלטענישן
בילדעט די עקאָנאָמישע סטרוקטור פון דער געזעלשאַפט, דעם רעאַלן
באַזיס, אויף וועלכן עס דערהויבט זיך א יורידישער און פּאָליטישער
אויבערבוי און וועלכן עס אַנטשפּרעכן באַשטימטע פאָרמען פונם געזעל=
שאַפטלאַכן באַוואוסטזיין. דער אופן פון פּראָדוצירן דאָס מאַטעריעלע
לעבן באַשטימט דעם סאָציאַלן, פּאָליטישן און גייסטיקן לעבנס=פּראָ=
צעס בכלל. ניט דער באַוואוסטזיין פון די מענטשן באַשטימט זייער זיין,
נאָר, פאַרקערט, זייער געזעלשאַפטלאַכער זיין באַשטימט זייער באַוואוסט=
זיין. אויף א געוויסער שטופע פון זייער אַנטוויקלונג קומען די מאַטע=
ריעלע פּראָדוקטיוו=קרעפטן פון דער געזעלשאַפט אין א ווידערשפּרוך
מיט די פאַראַנענע פּראָדוציר=פאַרהעלטענישן, אָדער — וואָס דאָס איז
בלויז א יורידישער אויסדרוק דערפון — מיט די אייגנטום=פאַרהעל=
טענישן, אין וועלכע זיי האָבן זיך ביז אהער געהאַט באַוועגט. פון אַנט=
וויקלונגס=פאָרמען פון די פּראָדוקטיוו=קרעפטן ווערן די דאָזיקע פאַר=
העלטענישן פאַרוואַנדלט אין זייערע פענטעס. דעמאָלט קומט אָן די
עפּאָכע פון א סאָציאַלער רעוואָליוציע. מיט דער פאַרענדערונג פון דער
עקאָנאָמישער באַזע קומט פאָר מער אָדער ווייניקער גיך אן איבערקע=
רעניש אינם גאַנצן אומגעהויערן אויבערבוי. ביים באַטראַכטן אַזוינע
איבערקערענישן מוז מען שטענדיק אונטערשיידן די מאַטעריעלע, מיט
נאַטורוויסנשאַפטלאַכער פּינקטלאַכקייט קאָנסטאַטירבאַרע איבערקעריניש
אין די עקאָנאָמישע פּראָדוציר=באַדינגונגען פון די יורידישע, פּאָליטישע,
רעליגיעזע, קינסטלערישע אָדער פילאָזאָפישע, קורץ: פון די אידעאָ=
לאָגישע פאָרמען, אין וועלכע די מענטשן באַזיניקן דעם דאָזיקן קאָנפליקט

און קעמפן מיט אים. פונקט ווי מע קאָן ניט וועגן אַן איינצלנעם מענטשן אורטיילן אויפן גרונט פון דעם, וואָס ער טראַכט וועגן זיך אַליין, פונקט אַזוי קאָן מען ניט אורטיילן וועגן אַזאַ מין איבערקערעניש־עפּאָכע לויט איר באַוואוסטזיין. פאַרקערט, דעם דאָזיקן באַוואוסטזיין דאַרף מען דערקלערן פון די ווידערשפּרוכן פונעם מאַטעריעלן לעבן, פון דעם פאַראַנענעם קאָנפליקט צווישן די געזעלשאַפטלעכע פּראָדוקטיוו־קרעפטן און די פּראָדוקציע־פאַרהעלטענישן. קיין איין געזעלשאַפטלעכע פאָרמאַציע גייט ניט אונטער פריער, איידער עס וועלן זיך אַנטוויקלען אַלע פּראָדוקטיוו־קרעפטן, פאַר וועלכע זי גענוג פּלאַץ, און נייע, העכערע פּראָדוקציע־פאַרהעלטענישן קומען קיינמאָל ניט אויף פריער, איידער ס'וועלן רייף ווערן די מאַטעריעלע באַדינגונגען פאַר זייער עקזיסטענץ אין דעם שויס פון דער אַלטער געזעלשאַפט גופא. דעריבער שטעלט פאַר זיך די מענטשהייט שטענדיק בלויז אַזוינע אויפגאַבעס, וועלכע זי קאָן לייזן, ווייל בײַ אַ נעענטערער באַטראַכטונג ווײַזט זיך שטענדיק אַרויס, אַז די עצם אויפגאַבע אַנטשטייט בלויז דעמאָלט, ווען די מאַטעריעלע באַדינגונגען פון איר לייזונג זײַנען שוין פאַראַן אָדער, יעדנפאַלס, זיי געפינען זיך אין פּראָצעס פון ווערן" (ק. מאַרקס, אויסגעוויילטע ווערק ב. I, ז. 269—270).

אַזוי האַלט עס מיטן מאַרקסיסטישן מאַטעריאַליזם, ווען מע זאָל אים נעמען אין דער אָנווענדונג צום געזעלשאַפטלעכן לעבן, אין דער אָנווענדונג צו דער געשיכטע פון דער געזעלשאַפט.

אָט דאָס זײַנען די גרונט־שטריכן פון דעם דיאַלעקטישן און היסטאָרישן מאַטעריאַליזם.

דערפון איז צו זען, וואָס פאַר אַ טעאָרעטיש רײַכטום לענין האָט פאַר דער פּאַרטיי פאַרטיידיקט קעגן די אַטענטאַטן מצד די רעוויזיאָניסטן און איבערגעבורטלער, און וואָס פאַר אַ וויכטיקע באַדײַטונג עס האָט געהאַט די דערשײַנונג פון לענינס בוך „מאַטעריאַליזם און עמפּיריאָקריטיציזם" פאַר דער אַנטוויקלונג פון אונדזער פּאַרטיי.

3. די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס אין די יאָרן פון דער סטאָליפּינישער רעאַקציע. דער קאַמף פון די באָלשעוויקעס קעגן די ליקווידאַטאָרן און קעגן די אָטזאָוויסטן.

אין די יאָרן פון רעאַקציע איז אין די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס געווען אין פיל מאָל שווערער צו אַרבעטן, איידער אינם פריִקן פּעריאָד פון דער פאַנאַנדערוויקלונג פון דער רעוואָליוציע. די צאָל מיטגלידער פון דער פּאַרטיי האָט זיך שטאַרק פאַרקלענערט. פיל קלייַנבירגערלעכע מיטלויפער פון דער פּאַרטיי,

באַזונדערס אינטעליגענטן, האָבן פאַרלאָזן די פּאַרטיי־רייען, מורא האָבנדיק פאַר די פאַרפאָלגונגען פון דער צאַרישער רעגירונג.

לענין האָט אויפגעוויזן, אַז אין אַזוינע מאָמענטן דאַרפן רעוואָלוציאָנערע פּאַרטייען זיך צולערנען. אינם פּעריאָד פון אויפשטייג פון דער רעוואָלוציע האָבן זיי זיך געלערנט אָנגרייפן; אינם פּעריאָד פון רעאַקציע דאַרפן זיי זיך אויסלערנען, וויאַזוי ריכטיק צוריקצוטרעטן, וויאַזוי אַריבערצוגיין אין אונטער־ערד, וויאַזוי איינצוהיטן און פאַרפעסטיקן די אומלעגאַלע פּאַרטיי, וויאַזוי אויסצונוצן די לעגאַלע מעגלאַכקייטן, די אַלערליי לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס, באַזונדערס, די מאַסן־אָרגאַניזאַציעס, אויף צו פאַרפעסטיקן די פאַרבינדונ־גען מיט די מאַסן.

די מענשעוויקעס זיינען צוריקגעטראָטן אין פּאַניק, ניט גלויבנדיק אין דער מעגלאַכקייט פון אַ נייעם אויפשטייג פון דער רעוואָלוציע; זיי האָבן זיך שענדלאַך אָפּגעזאָגט פון די רעוואָלוציאָנערע פאָדערונגען פון דער פּראָ־גראַם און פון די רעוואָלוציאָנערע לאָזונגען פון דער פּאַרטיי; זיי האָבן גע־וואָלט ליקווידירן, פאַרניכטן די רעוואָלוציאָנערע אומלעגאַלע פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט. דעריבער האָט מען דעם דאָזיקן מין מענשעוויקעס גענומען אָנרופן ל י ק װ י ד אַ ט אָ ר ן.

אין אונטערשייד פון די מענשעוויקעס זיינען די באָלשעוויקעס געווען זי־כער דערין, אַז אין די נאָענטסטע יאָרן וועט אָנקומען אַ רעוואָלוציאָנערער אויפשטייג, און אַז די פּאַרטיי איז מחויב גרייטן די מאַסן צו דעם דאָזיקן ניי־עם אויפשטייג. די גרונט־אויפגאַבעס פון דער רעוואָלוציע זיינען ניט געווען געלייזט. דאָס פּויערטום האָט ניט באַקומען די פּריץ'ישע ערד, די אַרבעטער האָבן ניט באַקומען קיין 8־שעה'יקן אַרבעטס־טאָג; עס איז ניט אַראָפּגעוואָרפן געוואָרן די פאַרהאַסטע פונם פאָלק צאַרישע זעלבסטהערשונג, וועלכע האָט אי־בעראַנייעם דערשטיקט יענע קליינע פּאָליטישע פרייהייטן, וואָס דאָס פאָלק האָט זיי ביי איר אויסגעקעמפט אין 1905־טן יאָר. אַזוי־אַרום זיינען פאַרבליבן אין קראַפט די סיבות, וואָס האָבן אַרויסגערופן די רעוואָלוציע אין 1905־טן יאָר. דעריבער זיינען די באָלשעוויקעס געווען זיכער אין אַ נייעם אויפשטייג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג, האָבן זיך געגרייט צו אים, געזאַמלט די כחות פונם אַרבעטער־קלאַס.

די זיכערקייט אין דער אומפאַרמיידלאַכקייט פון אַ נייעם אויפשטייג פון דער רעוואָלוציע האָבן די באָלשעוויקעס געשעפּט נאָך אויך אין דעם פאַקט, וואָס די רעוואָלוציע פון 1905־טן יאָר האָט אויסגעלערנט דעם אַרבעטער־קלאַס צו דעראָבערן זיינע רעכט אין רעוואָלוציאָנערן מאַסן־קאַמף. אין די יאָרן פון רעאַקציע, אין די יאָרן פון אָנגריף פונם קאַפּיטאַל האָבן די אַר־בעטער ניט געקאָנט פאַרגעסן די דאָזיקע לעקציעס פון 1905־טן יאָר. לענין האָט געבראַכט בריוו פון אַרבעטער, אין וועלכע זיי האָבן, דערציילנדיק וועגן די זיך אויפסניי אָנגעהויבענע אונטערדריקונגען און איזדיעקעווישן מצד

די פאַבריקאַנטן, געזאָגט: „וואַרט, עס וועט ווידער קומען דאָס 1905־טע יאָר!“.

דער פּאָליטישער גרונט־ציל פון די באָלשעוויקעס איז פאַרבליבן דער זעלבער, וואָס אין 1905־טן יאָר — אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, דערפירן ביזן סוף די בורזשואַזנ־דעמאָקראַטישע רעוואָליוציע, אַריבערגיין צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. די באָלשעוויקעס האָבן אויף קיין איין מינוט ניט פאַרגעסן וועגן דעם דאָזיקן ציל; זיי האָבן פאַרגעזעצט אַרויסצורופן פאַר די מאַסן די רעוואָליוציאָנערע גרונט־לאָזונגען: א דעמאָקראַטישע רעפּובליק, קאָנפיסקירונג פון דער פּריץ'ישער ערד, אַן 8־שעה'יקער אַרבעטס־טאָג.

די טאַקטיק פון דער פּאַרטיי האָט אָבער ניט געקאָנט פאַרבלייבן די זעלבע, וואָס אינם פּעריאָד פון אויפשטייג פון דער רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר. מע האָט ניט געקאָנט, צום ביישפּיל, אין דער נאָענטסטער צייט רופן די מאַסן צו אַן אַלגעמיין־פּאָליטישן שטרייק אָדער צו א באוואָפנטן אויפשטאַנד, ווייל מע האָט געהאַט פאַר זיך א ירידה פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג, א גוואַלדיקע מידקייט פונם אַרבעטער־קלאַס, און ערנסטע פאַרשטאַרקונג פון די רעאַקציאָנערע קלאַסן. די פּאַרטיי האָט ניט געקאָנט זיך ניט רעכענען מיט דער נייער סיטואַציע. די טאַקטיק פון אָנגריף האָט מען געדאַרפט פאַרביטן אויף א טאַקטיק פון שוץ, אויף א טאַקטיק פון צונויפזאַמלען די כחות, אויף א טאַקטיק פון אָפּפירן די קאַדרען אין אונטערערד און די אַרבעט פון דער פּאַרטיי פירן פון דער אונטערערד, אויף א טאַקטיק פון צונויפפּאָרן די אומלעגאַלע אַרבעט מיט דער אַרבעט אין די לעגאַלע אַרבעטער־אָרגאַניזאַציעס.

און די באָלשעוויקעס האָבן באַוויזן אויסצופילן די דאָזיקע אויפגאַבע.

„מיר האָבן געקענט לאַנגע יאָרן אַרבעטן ביז דער רעוואָליוציע. ניט אומזיסט האָט מען אונדז אָנגערופן שטיין־האַרטע. די סאָציאַל־דעמאָקראַטן האָבן אויסגעבילדעט א פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי, וועלכע וועט ביי זיך ניט אַראָפּפאַלן פון דעם, וואָס עס האָט זיך ניט איינגעגעבן דער ערשטער קריגס־אָנדראַנג, וועלכע וועט ניט פאַרלירן דעם קאָפּ, וועט ניט פאַרכאַפּט ווערן פון אַוואַנטיורעס“, — האָט געשריבן לענין (לענין, ב. XII, ז. 126, רוסיש).

די באָלשעוויקעס האָבן געקעמפט פאַר איינהייטן און פאַרפעסטיקן די אומלעגאַלע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס. אין דער זעלבער צייט האָבן אָבער די באָלשעוויקעס געהאַלטן פאַר נויטיק אויסצונוצן אַלע לעגאַלע מעגלאַכקייטן, יעטווידע לעגאַלע געלעגנהייט, וואָס מיט איר הילף וואָלט מען געקאָנט אונטערהאַלטן און איינהייטן די פאַרבינדונגען מיט די מאַסן און פאַרשטאַרקן דערמיט גופא די פּאַרטיי.

„דאָס איז געווען א פּעריאָד, ווען אונדזער פּאַרטיי האָט זיך א קער געטאָן פון אָפענעם רעוואָליוציאָנערן קאַמף קעגן דעם צאַריזם צו היני־

טעראָרמיקע װעגן פון קאַמף, צו אױסנוצן אַלע און אַלערלײ לעגאַלע מעגלעכקײטן — פון די פאַרזיכערונגס־קאַסעס ביז דער דומע־טריבונע. דאָס איז געװען א פערזאַך פון צוריקטרעטן, נאָך דעם, װי מיר האָבן זיך אַרױסגעװיזן צעקלאַפּט אין דער רעװאָלוציע פון 1905־טן יאָר. אָט דער קער האָט פון אונז געפאָדערט צו באַהערשן נײַע מעטאָדן פון קאַמף, כדי, אָנגעמענדיק זיך מיט כחות, װידער זיך לאָזן אין אַן אָפּע־נעם רעװאָלוציאָנערן קאַמף קעגן דעם צאַריזם" (ס ט א ל י ן, סטענאָ־גראַפישער באַריכט פונם XV צוזאַמענפאָר, ז. 366—367, 1935 י., רוסיש).

די גאַנץ־געבליבענע לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס זײַנען געװען א מין צודעק פאַר די אונטערערדישע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטײ און א מיטל פון פאַרבינדונג מיט די מאַסן. כדי אײַנצוהיטן די פאַרבינדונג מיט די מאַסן, האָבן די באָלשעװיקעס אױסגענוצט די פּראָפעסיאָנעלע פאַראײנען און אַנדערע לעגאַלע געזעלשאַפטלעכע אָרגאַניזאַציעס: די קראַנקן־פאַרזיכערונגס־קאַסעס, די אַרבעטער־קאָאָפּעראַטיװן, די קלובן און קולטור־געזעלשאַפטן, די פאָלקס־הײַ־זער. די באָלשעװיקעס האָבן אױסגענוצט די טריבונע פון דער מלוכה־דומע אױף צו דעמאַסקירן די פּאָליטיק פון דער צאַרישער רעגירונג, אױף צו דע־מאַסקירן די קאַדעטן, אױף צוציִען די פּױערים אױף דער זײַט פונם פּראָלע־טאַריאַט. דאָס אײַנהיטן די אומלעגאַלע פּאַרטײ־אָרגאַניזאַציע און דאָס אָנפירן דורך דער דאָזיקער אָרגאַניזאַציע מיט אַלע אַנדערע מינים פּאָליטישער אַרבעט האָבן געזיכערט דער פּאַרטײ די דורכפירונג פון א ריכטיקער פּאַרטײ־ליניע, די צוגרײטונג פון קרעפטן צו א נײַעם רעװאָלוציאָנערן אױפשטײַג.

די באָלשעװיקעס האָבן פאַרװירקלעכט זײער רעװאָלוציאָנערע ליניע, קעמ־פנדיק אױף צװײ פ ר אָ נ ט ן, קעגן צװײ מינים אָפּאָרטוניזם אין דער פּאַר־טײ: קעגן די ל י ק װ י ד א ט אָ ר ן, די אָפענע שׂונאים פון דער פּאַרטײ, און קעגן די אַזױ גערופענע אָ ט ז אָ װ י ס ט ן, די פאַרבאָרגענע אומפרײַנט פון דער פּאַרטײ.

לעניִן, די באָלשעװיקעס האָבן געפירט אַן אום'בשלום'דיקן קאַמף קעגן דער ליקװידאַטאָרײַ פון סאַמע אָנהײב אַנטשטײן פון דער דאָזיקער אָפּאָרטוניסטי־שער שטרעמונג. לעניִן האָט אױפגעװיזן, אַז די ליקװידאַטאָרײַ איז אַן אַגענ־טור פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע אין דער פּאַרטײ.

אין דעצעמבער 1908־טן יאָר איז אין פּאַריז פאָרגעקומען די פינפטע (אַלרוסלענדישע) קאָנפערענץ פון דער ר.ס.ד.א.פּ. די דאָזיקע קאָנפערענץ האָט לױט לעניִנס פאָרשלאָג פאַראורטײלט די ליקװידאַטאָרײַ, דאָס הײסט, די פּרוּװן פון א געװיסן טײל פּאַרטײיִשע אינטעליגענץ (מענשעװיקעס) צו „ליקװידירן די עקזיסטירנדיקע אָרגאַניזאַציע ר.ס.ד.א.פּ. און פאַרבײַטן זי אױף א פאָרמלאָזער פאַראײניקונג אין די ראַמען פון לעגאַלקײט אום יעטװידן פּרײַז, אַפילו אױב די לעצטע זאָל געקױפט װערן פאַרן פּרײַז פון בפירוש אָפּזאָגן

זיך פון דער פּראָגראַם, טאַקטיק און טראַדיציעס פון דער פּאַרטיי" (די אַל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָליוציעס, טייל I, ז. 128, רוסיש).

די קאָנפערענץ האָט גערופן אַלע פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציעס צו אַן אַנטשיי-דענעם קאַמף קעגן די ליקווידאַטאָרישע פּרוואָון.

די מענשעוויקעס האָבן זיך אָבער ניט אונטערגעוואָרפן דעם דאָזיקן באַשלוס פון דער קאָנפערענץ און האָבן זיך אַלץ מער אַראָפּגעקײַקלט אויפן וועג פון ליקווידאַטאָרסטווע, פון פאַרראַטן די רעוואָליוציע, פון דערנעענטערן זיך מיט די קאַדעטן. די מענשעוויקעס האָבן זיך אַלץ אָפענער אָפּגעזאָגט פון דער רעוואָליוציאָנערער פּראָגראַם פון דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי, פון דער פאָדערונג פון אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק, פון אַן 8-שעה'יקן אַרבעטס-טאָג, פון קאָנפיסקירן די פּריץ'ישע ערד. פאַר דעם פּרײַז פון אָפּזאָגן זיך פון דער פּראָגראַם און טאַקטיק פון דער פּאַרטיי האָבן די מענשעוויקעס געוואָלט באַקומען פון דער צאַרישער רעגירונג אַ דערלויבעניש אויף דער עקזיסטענץ פון אַן אָפענער, לעגאַלער, כלומר'שט „אַרבעטער"-פּאַרטיי. די מענשעוויקעס זײַנען גרייט געווען שלום מאַכן מיטן סטאָליפּינישן רעזשים, צופּאַסן זיך צו אים. דעריבער האָט מען די ליקווידאַטאָרן אָנגערופן אויך „סטאָליפּינישע אַרבעטער-פּאַרטיי".

גלײַכצײַטיק מיטן קאַמף קעגן די אָפענע קעגנער פון דער רעוואָליוציע — די ליקווידאַטאָרן, וואָס בראש פון זיי זײַנען געשטאַנען: דאַן, אַקסעלראָד, פּאָטרעסאָוו, דערבײַ האָבן זיי געהאָלפן מאַרטאָוו, טראָצקי און אַנדערע מענשעוויקעס, — האָבן די באָלשעוויקעס אויך געפירט אַן אומ'בשלום'דיקן קאַמף קעגן די פאַרבאָרגענע ליקווידאַטאָרן, קעגן די אָטזאָוויסטן, וואָס האָבן זייער אָפּאָרטוניזם מאַסקירט מיט אַ „לינקער" פראַזע. מיטן נאָמען אָטזאָוויסטן האָט זיך אָנגעהויבן רופן אַ טייל געוועזענע באָלשעוויקעס, וועלכע האָבן געפאָדערט אָפּצורופן די אַרבעטער-דעפּוטאַטן פון דער מלוכה-דומע און בכלל אָפּשטעלן יעטווידע אַרבעט אין די לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס.

אין יאָר 1908 האָט אַ טייל באָלשעוויקעס גענומען פאָדערן, מע זאָל אָפּרופן די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע דעפּוטאַטן פון דער מלוכה-דומע. דערפון שטאַמט דער נאָמען „אָטזאָוויסטן" (אָפּרופלער). די אָטזאָוויסטן האָבן געבילדעט זייערע אַ באַזונדערע גרופּע (באָגדאַנאָוו, לונאַטשאַרסקי, אַלעקסינסקי, פּאָקראָווסקי, בובנאָוו און אַנדערע), וועלכע האָט אָנגעהויבן אַ קאַמף קעגן לענינען און דער לענינישער ליניע. די אָטזאָוויסטן האָבן זיך אַנטשיידן אָפּגעזאָגט צו אַרבעטן אין די פּראָפעסיאָנעלע אַרבעטער-פאַראיינען און אין אַנדערע לעגאַלע געזעלשאַפטן. דערמיט האָבן זיי געבראַכט גרויס שאָדן דער אַרבעטער-זאַך. די אָטזאָוויסטן האָבן געוואָלט די פּאַרטיי אָפּרײַסן פונם אַרבעטער-קלאַס, האָבן געוואָלט אָפּנעמען אירע פאַרבינדונגען מיט די אומפּאַרטייאישע מאַסן, האָבן געוואָלט זיך פאַרשליסן אין דער אונטערערדישער אָרגאַניזאַציע און צוזאַמען דערמיט זי שטעלן אונטער אַ קלאַפּ, אָפּנעמענדיק

די מעגלאַכקײַט אױסצונוצן די לעגאַלע צװעקן. די אָטזאָװיסטן האָבן ניט פֿאַרשטאַנען, אַז אין דער מלוכה־דומע און דורך איר קאָנען די באָלשעװיקעס װירקן אױפֿן פֿאָלק בכלל, און דאָס איז געװען דער איינציקער װעג פֿון דעמאַסקירן די פּאָליטיק פֿון דער צאַרישער רעגירונג, די פּאָליטיק פֿון די קאַדעטן, װעלכע האָבן אױף אַ שװינדלערישן אופֿן זיך באַמיט אױסצופֿירן נאָך זיך דאָס פֿאָלק. די אָטזאָװיסטן האָבן געשטערט צונױפֿזאַמלען די כּוחות פֿאַר אַ נײַעם רעװאָלוציאָנערן אױפֿשטײַג.

די אָטזאָװיסטן זײַנען דעריבער געװען „ליקװידאַטאָרן אױף דער לינקער זײַט“— זײ האָבן זיך באַמיט ליקװידירן די מעגלאַכקײַט פֿון אױסנוצן די לעגאַלע אָר־גאַניזאַציעס און האָבן זיך פּאַקטיש אָפּגעזאָגט פֿון דער פּראָלעטאַרישער אָנ־פֿירונג מיט די ברײטע אומפּאַרטײאישע מאַסן, זיך אָפּגעזאָגט פֿון רעװאָלױ־ציאָנערער אַרבעט.

די באַראַטונג פֿון דער פֿאַרברײטערטער רעדאַקציע פֿון דער באָלשעװיס־טישער צײַטונג „פּראָלעטאַרי“, װאָס איז צונױפֿגערופֿן געװאָרן אין 1909־טן יאָר אױף צו באַהאַנדלען די אױפֿפֿירונג פֿון די אָטזאָװיסטן, האָט פֿאַראור־טײלט די אָטזאָװיסטן. די באָלשעװיקעס האָבן דערקלערט, אַז זײ האָבן ניט קײן שום געמײנזאַמס מיט די אָטזאָװיסטן, און האָבן זײ אױסגעשלאָסן פֿון דער באָלשעװיסטישער אָרגאַניזאַציע.

סײ די ליקװידאַטאָרן, סײ די אָטזאָװיסטן זײַנען סך־הכּל געװען ניט מער, װי קלײנבירגערלאַכע מיטלױפֿער פֿונם פּראָלעטאַריאַט און פֿון זײַן פּאַרטײ. אין אַ מאָמענט אַ שװערן פֿאַרן פּראָלעטאַריאַט האָבן די ליקװידאַטאָרן און די אָטזאָװיסטן באַזונדערס באַשײַמפּערלאַך באַװיזן זײער עכט פּנים.

4. דער קאַמף פֿון די באָלשעװיקעס קעגן דעם טראָצקיזם. דער אַנטיפּאַרטײאישער אױגוסט־בלאָק.

אין דער צײַט, װען די באָלשעװיקעס האָבן געפֿירט אַן אום׳בשלום׳דיקן קאַמף אױף צװײ פֿראָנטן — קעגן די ליקװידאַטאָרן און אָטזאָװיסטן — פֿאַר אַן אױסגעהאַלטענער ליניע פֿון דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטײ, האָט טראָצקי געשטיצט די מענשעװיקעס—ליקװידאַטאָרן. טאַקע אין די דאָזיקע יאָרן האָט אים לענין אָנגערופֿן „יודושקאַ טראָצקי“. טראָצקי האָט אָרגאַניזירט אין װין (עסטרײַך) אַ ליטעראַרישע גרופּע און האָט גענומען אַרױסגעבן אַן „אױסער־פֿראַקציאָנעלע“, אײגנטלעך אָבער אַ מענשעװיסטישע, צײַטונג. לענין האָט דעמאָלט אַזױ געשריבן װעגן טראָצקין: „טראָצקי האָט זיך גע־נומען פֿירן, װי אַ העכסט נידערטרעכטיקער קאַריעריסט און פֿראַקציאָנער... ער פּלױדערט װעגן דער פּאַרטײ, און פֿירט פֿירט ער זיך אױף ערגער פֿון אַלע אַנדערע פֿראַקציאָנערן“.

שפּעטער, אין יאָר 1912, איז טראָצקי געװען דער אָרגאַניזאַטאָר פֿון דעם אױגוסט־בלאָק, דאָס הײסט, פֿון דעם בלאָק פֿון אַלע אַנטיבאָלשעװיסטישע

גרופּעס און שטרעמונגען קעגן לענינען, קעגן דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. אין אָט דעם צום באָלשעוויזם פּײַנטלאַכן בלאָק האָבן זיך פאַראייניקט אי די ליקווידאַטאָרן, אי די אָטזאָוויסטן, האָבנדיק דערמיט דערוויזן זייער קרוב'עשאַפט. טראָצקי און די טראָצקיסטן האָבן אין אַלע גרונט-פראַגן פאַרנומען א ליקווידאַטאָרישע פּאָזיציע. נאָר די ליקווידאַטאָרײַ זײַנע האָט טראָצקי מאַסקירט מיט צענטריזם, דאָס הייסט מיט שלום-מאַכערײַ, באַהויפּטנדיק, אז ער שטייט אויסער די באָלשעוויקעס און מענשעוויקעס און וויל זיך כלומר'שט דערשלאָגן א שלום צווישן זיי. לענין האָט מכּה דעם געזאָגט, אז טראָצקי איז נידערטרעכטיקער און שעדלאַכער פון די אָפענע ליקווידאַטאָרן, ווײַל ער נאַרט אָפּ די אַרבעטער, אז ער שטייט כלומר'שט „אויסער פראַקציעס", אינדעראמת'ן אָבער שטיצט ער פולשטענדיק די מענשעוויקעס—ליקווידאַטאָרן. דער טראָצקיזם איז געווען די הויפּט-גרופּע, וואָס האָט געפּלאַנצט צענטריזם.

> „דער צענטריזם, — שרײַבט חבר סטאַלין, — איז א באַגריף א פּאָליטישער. זײַן אידעאָלאָגיע איז די אידעאָלאָגיע פון צופּאַסלערײַ, די אידעאָלאָגיע פון אונטערוואַרפן די פּראָלעטאַרישע אינטערעסן צו די אינטערעסן פונם קליינבירגערטום אינם באַשטאַנד פון איין אַלגעמיינער פּאַרטיי. די דאָזיקע אידעאָלאָגיע איז פרעמד און דערווידער דעם לעניניזם" (סטאַלין, פראַגן פון לעניניזם, ז. 379, 9-טע אויפלאַגע, רוסיש).

אין דעם דאָזיקן פעריאָד האָבן זיך קאַמעניעוו, זינאָוויעוו, ריקאָוו ארויסגעוויזן פּאַקטיש אלס פאַרבאָרגענע אַגענטן פון טראָצקין, ווײַל זיי האָבן אים ניט זעלטן ארויסגעוויזן הילף קעגן לענינען. בײַ דער מיטהילף פון זינאָוויעוון, קאַמעניעוון, ריקאָוון און אַנדערע פאַרבאָרגענע פאַרבינדעטע פון טראָצקין איז טראָץ לענינען אין יאַנואַר 1910-טן יאָר צונויפגערופן געוואָרן א פּלענום פונם צ.ק. צו דער דאָזיקער צײַט האָט זיך דער באַשטאַנד פונם צ.ק. אין רעזולטאַט פון די אַרעסטן פון א ריי באָלשעוויקעס געענדערט, און די זיך וואַקלענדיקע עלעמענטן האָבן באַקומען א מעגלאַכקײַט דורכצופירן אַנטי-לענינישע באַשלוסן. אזוי, אַשטייגער, איז אויף דעם דאָזיקן פּלענום באַשלאָסן געוואָרן צו פאַרמאַכן די באָלשעוויסטישע צײַטונג „פּראָלעטאַרי" און געבן געלט-שטיצע טראָצקיס צײַטונג „פּראַוודאַ", וואָס ער האָט ארויסגעגעבן אין ווין. קאַמעניעוו איז ארײַן אין דער רעדאַקציע פון טראָצקיס צײַטונג און האָט צוזאַמען מיט זינאָוויעוון געשטרעבט צו פאַרוואַנדלען טראָצקיס צײַטונג אין אן אָרגאַן פונם צ.ק.

בלויז לויט לענינס קאַטעגאָרישער פאָדערונג האָט דער יאַנואַר-פּלענום פונם צ.ק. אָנגענומען א באַשטימונג וועגן פאַראורטיילן די ליקווידאַטאָרײַ און דעם אָטזאָוויזם; נאָר אויך דאָ זײַנען זינאָוויעוו און קאַמעניעוו באַשטאַנען אויפן טראָצקיסטישן פאָרשלאָג, מע זאָל ניט אָנרופן די ליקווידאַטאָרן בײַ זייער אמת'ן נאָמען.

עס האָט זיך באקומען אזוי, ווי לענין האָט דאָס פאָראויסגעזעען און געוואָרנט: בלויז די באָלשעוויקעס האָבן זיך אונטערגעוואָרפן דעם באשלוס פונם פלענום פון צ.ק., האָבן פארמאכט זייער אָרגאן „פראָלעטארי“; די מענשעוויקעס אָבער האָבן פאָרגעזעצט ארויסצוגעבן זייער פראקציאָנעלן ליקווידאטאָרישן „גאָלאָס סאָציאַל-דעמאָקראטא“ (די שטים פונם סאָציאַל-דעמאָקראט).

לענינס פאָזיציע האָט פולשטענדיק געשטיצט חבר סטאלין, וועלכער איז ארויסגעטראָטן אינם נומ. 11 פונם „סאָציאַל-דעמאָקראט“ מיט א ספּעציעלן ארטיקל. אין דעם דאָזיקן ארטיקל איז פאראורטיילט געוואָרן די אויפפירונג פון די מיטהעלפער פונם טראָצקיזם, עס איז געזאָגט געוואָרן וועגן דער נויטיקייט צו ליקווידירן די אומנאָרמאלע לאגע, וואָס האָט זיך געשאפן אין דער באָלשעוויסטישער פראקציע מחמת דער פאררעטערישער אויפפירונג פון קאמעניעוו, זינאָוויעוו, ריקאָוו. אינם ארטיקל זיינען ארויסגערוקט געוואָרן די אָרדנטלאכע אויפגאבעס, וואָס זיינען שפּעטער פארווירקלאכט געוואָרן אויף דער פראגער פארטיי-קאָנפערענץ: צונויפרופן אן אלגעמיין-פארטייאישע קאָנפערענץ, ארויסגעבן א לעגאלע פארטיי-צייטונג און שאפן אן אומלעגאלן פראקטישן פארטיי-צענטער אין רוסלאנד. חבר סטאלינס ארטיקל האָט זיך באזירט אויף די באשלוסן פונם באקוער קאָמיטעט, וועלכער האָט דורכאויס געשטיצט לענינען.

אין קעגנגעוויכט צו טראָצקיס אנטיפארטייאישן אויגוסט-בלאָק, וואוהין עס זיינען ארייַנגעגאנגען אויסשליסלאך אנטיפארטייאישע עלעמענטן פון די ליקווידאטאָרן און טראָצקיסטן ביז די אָטזאָוויסטן און גאָטבויער, איז געשאפן געוואָרן א פארטייאישער בלאָק פון די אָנהענגער פון אייַנהייטן און פארפעסטיקן די אומלעגאלע פראָלעטארישע פארטיי. אין דעם דאָזיקן בלאָק זיינען ארייַנגעגאנגען די באָלשעוויקעס בראש מיט לענינען און א קליינע צאָל מענשעוויקעס—פארטייער בראש מיט פלעכאנאָוון. פארבלייַבנדיק אין א רייַ פראגן אויף מענשעוויסטישע פאָזיציעס, האָבן פלעכאנאָוו און זייַן גרופּע פארטייער—מענשעוויקעס זיך אנטשיידן אָפּגעגרענעצט פונם אויגוסט-בלאָק און פון די ליקווידאטאָרן און גענומען זיך דערשלאָגן א פארשטענדיקונג מיט די באָלשעוויקעס. לענין האָט אָנגענומען פלעכאנאָווס פאָרשלאָג און איז געגאנגען אויף א צייַטווייַליקן בלאָק מיט פלעכאנאָוון קעגן די אנטיפארטייאישע עלעמענטן, ארויסגייענדיק דערפון, אז אזא בלאָק לוינט פאר דער פארטיי און איז אן אומקום פאר די ליקווידאטאָרן.

חבר סטאלין האָט פולשטענדיק געשטיצט דעם דאָזיקן בלאָק. ער איז געווען אין דער דאָזיקער צייַט אין פארשיקונג. אין א בריוו צו לענינען פון פארשיקונג האָט חבר סטאלין געשריבן:

„לויט מייַן מיינונג איז די ליניע פונם בלאָק (לענין — פלעכאנאָוו) די איינציק ריכטיקע: 1) זי, און בלויז זי, אנטשפּרעכט די ווירקלאכע אינטערעסן פון דער ארבעט אין רוסלאנד, וואָס פאָדערן צו באהעפטן

אלע ווירקלאך=פּארטייאישע עלעמענטן; 2) זי, און בלויז זי, פּארגי=
כערט דעם פּראָצעס פון דער באפרייאונג פון די לעגאלע אָרגאניזא=
ציעס פון אונטערן דרוק פון די ליקווידאטאָרן, אויסגראָבנדיק א גרוב
צווישן די ארבעטער מעקעס * און די ליקווידאטאָרן, צעזייענדיק און
אוועקהארגענענדיק די לעצטע" (זאמלונג „ל ע נ י ן און ס ט א ל י ן",
ב. I, ז. 529—530, רוסיש).

אדאנק דער געניטער צונויפּפּאָרונג פון דער אונטערערדישער ארבעט מיט
דער לעגאלער ארבעט האָט זיך די באָלשעוויקעס איינגעגעבן צו ווערן אַ
ערנסטע קראפט אין די אָפענע ארבעטער=אָרגאניזאציעס. דאָס האָט זיך, אגב,
געלאָזט פילן אין דעם ערנסטן איינפלוס, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן גע=
האט אויף די ארבעטער=גרופּעס פון די פיר לעגאלע צוזאמענפאָרן — פון
די פאָלקס=אוניווערזיטעטן, פונם פרויען=צוזאמענפאָר, פון די פאבריק=זא=
וואָדישע דאָקטוירים און פונם אנטיאלקאָהאָל=צוזאמענפאָר, וועלכע זיינען פאָר=
געקומען אין דעם דאָזיקן פעריאָד. די ארויסטרעטונגען פון די באָלשעוויקעס
אויף די דאָזיקע לעגאלע צוזאמענפאָרן האָבן געהאט א גרויסע פּאָליטישע בא=
דייטונג, האָבן געפונען אן אָפּקלאנג אינם גאנצן לאנד. ארויסטרעטנדיק, צום
ביישפיל, אויפן צוזאמענפאָר פון די פאָלקס=אוניווערזיטעטן, האָט די באָל=
שעוויסטישע ארבעטער=דעלעגאציע דעמאסקירט די פּאָליטיק פונם צאריזם,
וועלכער האָט געשטיקט יעטווידע קולטור=ארבעט, און זי האָט אויפגעוויזן,
אז אָן דער ליקווידירונג פונם צאריזם איז ניט דענקבאר קיין עכטער קולטור=
אויפשטייג אינם לאנד. ארויסטרעטנדיק אויפן צוזאמענפאָר פון די פאבריק=
זאוואָדישע דאָקטוירים, האָט די ארבעטער=דעלעגאציע דערציילט וועגן די שווי=
דערלאכע סאניטארע באדינגונגען, אין וועלכע די ארבעטער קומט אויס צו
ארבעטן און לעבן, און איז געקומען צום אויספיר, אז אָן אראָפּוואַרפן די
צארישע אָרדענונג קאָן ווי געהעריק ניט אוועקגעשטעלט ווערן די פאבריק=
מעדיצין.

די באָלשעוויקעס האָבן ביסלאכווייז ארויסגעשטויסן די ליקווידאטאָרן פון
די פארשיידענע גאנץ=געבליבענע לעגאלע אָרגאניזאציעס. די אייגנארטיקע טאק=
טיק פון איינהייטס=פראָנט מיט דער פּלעכאנאָווישער פּארטיי=גרופּע האָט
געגעבן די באָלשעוויקעס א מעגלאכקייט צו דעראָבערן א ריי מענשעוויסטישע
ארבעטער=אָרגאניזאציעס (וויבאָרגער ראיאָן, יעקאטעריגאָסלאוו און אנד.).

אין אָט דעם שווערן פעריאָד האָבן די באָלשעוויקעס מיט זייער ארבעט
געוויזן א מוסטער, וויאזוי מע דארף צונויפּפּאָרן די לעגאלע ארבעט מיט דער
אומלעגאלער.

---

* מ ע ק ע ס — א פארקירצטער נאָמען פון די מענשעוויקעס. — ר ע ד.

5. די פראגער פארטיי־קאָנפערענץ אין יאָר 1912. די אויספּר־רעמונג פון די באָלשעוויקעס אין א זעלבסטשטענדיקער מארקסיסטישער פארטיי.

דער קאמף קעגן די ליקווידאטאָרן און אָטזאָוויסטן, ווי אויך דער קאמף קעגן די טראָצקיסטן, האָט אוועקגעשטעלט פאר די באָלשעוויקעס א לעבנס־גוויכטיקע אויפגאבע — באהעפטן אינאיינעם אלע באָלשעוויקעס און אויספּו־רעמען זיי אין א זעלבסטשטענדיקער באָלשעוויסטישער פארטיי. דאָס איז געווען דרינגלאך נויטיק ניט בלויז צוליב דעם, כדי מאכן א סוף צו די אָפּאָרטו־ניסטישע שטרעמונגען אין דער פארטיי, וואָס האָבן געשפּאָלטן דעם ארבע־טער־קלאס. דאָס איז נויטיק געווען צו טאָן אויך צוליב דעם, כדי צו דערפירן ביזן סוף די זאך פון צוגויפזאמלען די כחות פונם ארבעטער־קלאס און צוגרייטן דעם ארבעטער־קלאס צום נייעם רעוואָליוציאָנערן אויפשטייג.

נאָר כדי אויסצופילן די דאָזיקע אויפגאבע, איז פריער פאר אלץ נויטיק געווען די פארטיי אָפּרייניקן פון די אָפּאָרטוניסטן, פון די מענשעוויקעס.

אצינד האָט שוין קיינער פון די באָלשעוויקעס ניט געצווייפלט דעריז, אז דאָס ווייטערדיקע פארבלייבן פון די באָלשעוויקעס אין איין פארטיי מיט די מענשעוויקעס איז געוואָרן ניט דענקבאר. די פאררעטערישע אויפפירונג פון די מענשעוויקעס אינם פעריאָד פון דער סטאָליפינישער רעאקציע, זייערע פרואוון צו ליקווידירן די פּראָלעטארישע פארטיי און אָרגאניזירן א נייע, א רעפאָר־מיסטישע פארטיי — האָבן געמאכט פאר אומפארמיידלאך אן אפּנרייס מיט זיי. געפינענדיק זיך אין איין פארטיי מיט די מענשעוויקעס, האָבן די באָל־שעוויקעס אזוי אָדער אנדערש גענומען אויף זיך די מאָראלישע פאראנט־וואָרטלאכקייט פאר דער אויפפירונג פון די מענשעוויקעס. נעמען אָבער אויף זיך די מאָראלישע פאראנטוואָרטלאכקייט פאר דעם אָפענעם פארראט פון די מענשעוויקעס, איז שוין געוואָרן ניט דענקבאר, אויב די באָלשעוויקעס האָבן ניט געוואָלט אליין ווערן קיין פאררעטער פון דער פארטיי און פונם ארבע־טער־קלאס. די איינהייט מיט די מענשעוויקעס אין די ראמען פון איין פארטיי האָט, אזויארום, גענומען אריבערוואקסן אין א פארראט בנוגע דעם ארבע־טער־קלאס און זיין פארטיי. דעריבער איז נויטיק געווען צו דערפירן דעם פאקטישן אפּנרייס מיט די מענשעוויקעס ביזן סוף, דערפירן ביז א פאָר־מעל־אָרגאניזאציאָנעלן אפּנרייס מיט זיי און ארויסטרייבן די מענשעוויקעס פון דער פארטיי.

בלויז אויף דעם דאָזיקן וועג האָט מען געקאָנט ווידער־אויפשטעלן די רעוואָליוציאָנערע פארטיי פונם פּראָלעטאריאט מיט אן איינהייטלאכער פּראָג־ראם, מיט אן איינהייטלאכער טאקטיק, מיט אן איינהייטלאכער קלאסן־אָרגא־ניזאציע.

בלויז אויף דעם דאָזיקן וועג האָט מען געקאָנט אפּנשטעלן די ווירקלאכע

(און ניט בלויז פאָרמעלע) פּאַרטיי־איינהייט, וואָס איז צעשטערט געוואָרן דורך די מענשעוויקעס.

די דאָזיקע אויפגאַבע האָט געדראַפּט אויספילן די זעקסטע אַלגעמיין־פּאַרטייאישע קאָנפערענץ, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן געגרייט.

די דאָזיקע אויפגאַבע איז אָבער געווען בלויז איין זייט פון דער זאַך. א פּאָרמעלער איינרייס מיט די מענשעוויקעס און די אויספורעמונג פון די באָלשעוויקעס אין א באַזונדערער פּאַרטיי האָבן מיט זיך פאָרגעשטעלט, פאַרשטייט זיך, זייער א וויכטיקע פּאָליטישע אויפגאַבע. פאַר די באָלשעוויקעס איז אָבער געשטאַנען נאָך א צווייטע, א מער וויכטיקע, אויפגאַבע. די אויפגאַבע איז באַשטאַנען ניט בלויז דערין, אז מע זאָל איינרייסן מיט די מענשעוויקעס און אויספורעמען זיך אין א באַזונדערער פּאַרטיי, נאָר, פריער פאַר אַלץ, דערין, אז, האָבנדיק איינגעריסן מיט די מענשעוויקעס, זאָל מען שאַפן א נ ײ ע פּאַרטיי, שאַפן א פּאַרטיי פון א נ ײ ע ם ט י פּ, וואָס שיידט זיך אונטער פון די געוואוינלאַכע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען פון מערב, א פרייע פון אָפּאָרטוניסטישע עלעמענטן, א פייאיקע צו פירן דעם פּראָלעטאַריאַט צום קאַמף פאַר מאַכט.

קעמפנדיק קעגן די באָלשעוויקעס, האָבן אַלע מענשעוויקעס, אָן אונטערשייד פון שאַטירונגען, פון אַקסעלראָדן און מאַרטינאָוון ביז מאַרטאָוון און טראָצקין, — כסדר באַנוצט דאָס געווער, וואָס איז גענומען געוואָרן פונם אַרסענאַל פון די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן. זיי האָבן געוואָלט האָבן אין רוסלאַנד פּונקט אַזאַ מין פּאַרטיי, ווי, לאָמיר זאָגן, די דייטשישע אָדער די פראַנצויזישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטיי. דערפאַר טאַקע האָבן זיי געקעמפט קעגן די באָלשעוויקעס, ווייל זיי האָבן געשפּירט אין זיי עפּעס נייעס, אומגעוואוינלאַכס, אַזוינס, וואָס אונטערשיידט זיך פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע פון מערב. און וואָס האָבן מיט זיך דעמאָלט פאָרגעשטעלט די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען פון מערב? א געמיש, א צונויפמישאַכץ פון מאַרקסיסטישע און אָפּאָרטוניסטישע עלעמענטן, פון פריינט און קעגנער פון דער רעוואָליוציע, פון אָנהענגער און קעגנער פון פּאַרטייאישקייט — מיט א בהדרגה'דיקער אידייאישער שלום־מאַכעריי צווישן די ערשטע מיט די לעצטע, מיט א בהדרגה'דיק־פאַקטישן אונטערוואַרפן זיך מצד די ערשטע צו די לעצטע. מאַכן שלום מיט די אָפּאָרטוניסטן, מיט די פאַררעטער פון דער רעוואָליוציע, — צוליב וואָס? — האָבן די באָלשעוויקעס געפרעגט ביי די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטן. צוליב „פרידן אין דער פּאַרטיי“, צוליב „איינהייט“ — האָט מען געענטפערט די באָלשעוויקעס. אן איינהייט מיט וועמען, מיט די אָפּאָרטוניסטן? יאָ, — האָבן זיי געענטפערט, — מיט די אָפּאָרטוניסטן. ס'איז קלאָר געווען, אז אַזוינע פּאַרטייען קאָנען ניט זיין קיין רעוואָליוציאָנערע פּאַרטייען.

די באָלשעוויקעס האָבן ניט געקאָנט ניט זען, אז נאָך ענגעלסעס טויט

האָבן די מערב־אייראָפּעאישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען גענומען איבערגעבוירן ווערן פון פּאַרטייען פון סאָציאַלער רעוואָליוציע אין פּאַרטייען פון „סאָציאַלע רעפאָרמען“, און יעדע פון די דאָזיקע פּאַרטייען איז, ווי אן אָרגאַניזאַציע, שוין פאַרוואַנדלט געוואָרן פון אן אָנפירנדיקער קראַפט אין א צוגאָב צו איר אייגענער פּאַרלאַמענט־גרופּע.

די באָלשעוויקעס האָבן ניט געקאָנט ניט וויסן, אז פון אזא פּאַרטיי וועט קיין געזונט ניט צוקומען דעם פּראָלעטאַריאַט, אז אזא פּאַרטיי איז ניט פייאיק צו פירן דעם ארבעטער־קלאַס אויף א רעוואָליוציע.

די באָלשעוויקעס האָבן ניט געקאָנט ניט וויסן, אז דער פּראָלעטאַריאַט דאַרף האָבן ניט אזא פּאַרטיי, נאָר אן אַנדערע, א נייע, אן עכטע מאַרקסיס־טישע פּאַרטיי, וואָס זאָל זיין אומ׳בשלום׳דיק בנוגע די אָפּאָרטוניסטן און רעוואָליוציאָנער בנוגע דער בורזשואזיע, וואָס זאָל זיין פעסט באַהעפט און מאָנאָליטיש, וואָס זאָל זיין א פּאַרטיי פון סאָציאַלער רעוואָליוציע, א פּאַרטיי פון דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

די באָלשעוויקעס האָבן געוואָלט בײַ זיך האָבן גראָד אזא מין פּאַרטיי, א נײַע פּאַרטיי. און די באָלשעוויקעס האָבן געבויט, געגרייט אזא פּאַרטיי. די גאַנצע געשיכטע פונם קאַמף קעגן די „עקאָנאָמיסטן“, מענשעוויקעס, טראָצקיסטן, אָטזאָוויסטן, אידעאַליסטן פון אַלע קאָלירן ביז די עמפּיריאָקריטיקער אײַנגעשלאָסן, — איז געווען א געשיכטע פון צוגרייטן גראָד אזא מין פּאַרטיי. די באָלשעוויקעס האָבן געוואָלט שאַפן א נײַע, א באָלשעוויסטישע פּאַרטיי, וועלכע איז פייאיק צו זײַן א מוסטער פאַר אַלע די, וואָס האָבן געוואָלט האָבן אן עכטע רעוואָליוציאָנערע מאַרקסיסטישע פּאַרטיי. די באָל־שעוויקעס האָבן געגרייט אזא פּאַרטיי שוין פון דער צײַט פון דער אַלטער „איסקרא“. זיי האָבן זי געגרייט עקשנות׳דיק, אײַנגעשפּאַרט, ניט געקוקט אויף גאָרניט. די גרינטלאַכע און אנטשיידנדיקע ראָלע האָבן אין אָט דער צו־גרייטונגס־ארבעט געשפּילט אזעלכע ווערק לענינס, ווי „וואָס דאַרף מען טאָן?“, „צוויי טאַקטיקעס“ און א. וו. לענינס בוך „וואָס דאַרף מען טאָן?“ איז געווען די אידעאָלאָגישע צוגרייטונג פון אזא פּאַרטיי. לענינס בוך „א טראָט פאָראויס, צוויי טריט צוריק“ איז געווען די אָרגאַניזאַציאָנעלע צו־גרייטונג פון אזא פּאַרטיי. לענינס בוך „צוויי טאַקטיקעס פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע“ איז געווען די פּאָלי־טישע צוגרייטונג פון אזא פּאַרטיי. ענדלאַך, לענינס בוך „מאַטעריאַליזם און עמפּיריאָקריטיציזם“ איז געווען די טעאָרעטישע צוגרייטונג פון אזא פּאַרטיי.

מע קאָן מיט זיכערקײַט זאָגן, אז קיינמאָל נאָך אין דער געשיכטע איז קיין איין פּאָליטישע גרופּע ניט געווען אזוי גרינטלאַך צוגעגרייט צום אויס־פורעמען זיך אין א פּאַרטיי, ווי די באָלשעוויסטישע גרופּע.

בײַ די דאָזיקע באַדינגונגען האָט די אויספורעמונג פון די באָלשעוויקעס

אין א פּאַרטיי פאָרגעשטעלט מיט זיך א פולשטענדיק גרייטע און רײַף=געוואָרענע זאַך.

די אויפגאַבע פון דער זעקסטער פּאַרטיי=קאָנפערענץ איז באַשטאַנען אין באַקרויגען די שוין גרייטע זאַך מיטן אַקט פון אַרויסטרײַבן די מענשעוויקעס און פון אויספורעמען די נײַע פּאַרטיי, די פּאַרטיי באָלשעוויקעס.

די זעקסטע אַלרוסלענדישע פּאַרטיי=קאָנפערענץ איז פאָרגעקומען אין פּראַג אין יאַנואַר 1912=טן יאָר. העכער 20 פּאַרטיי=אָרגאַניזאַציעס זײַנען געווען פאַרטראָטן אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ. זי האָט פאָרמעל געהאַט דעריבער די באַדײַטונג פון א פּאַרטיי=צוזאַמענפאָר.

אין דער מיטטיילונג וועגן דער קאָנפערענץ, וואָס האָט געגעבן צו וויסן וועגן דער אויפשטעלונג פונם צעשטערטן צענטראַלן אַפּאַראַט פון דער פּאַרטיי, וועגן דער שאַפונג פון א צ.ק. פון דער פּאַרטיי, האָט זיך גערעדט וועגן דעם, אַז די יאָרן פון רעאַקציע זײַנען פאַר דער פּאַרטיי די סאַמע שווערע יאָרן, זינט די רוסלענדישע סאָציאַל=דעמאָקראַטיע האָט זיך אויסגעבילדעט ווי א באַשטימטע אָרגאַניזאַציע. ניט געקוקט אויף אַלע פאַרפאָלגונגען, אויף די שווערע קלעפּ פון אויסן, אויפן פאַרראַט און די וואַקלונגען פון די אָפּאָרטוניסטן אינעווייניק אין דער פּאַרטיי, האָט די פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט אײַנגעהיט איר פאָן און איר אָרגאַניזאַציע.

„ס'איז גאַנץ געבליבן ניט בלויז די פאָן פון דער רוסלענדישער סאָציאַל=דעמאָקראַטיע, איר פּראָגראַם, אירע רעוואָליוציאָנערע געבאָטן, ס'איז גאַנץ געבליבן איר אָרגאַניזאַציע, וואָס עס האָבן זי געקאָנט אונטערגרײַזן און אָפּשוואַכן, נאָר ניט געקאָנט אָפּמעקן ביזן גרונט קיינע שום פאַרפאָלגונגען“—איז געזאָגט געוואָרן אין דער מיטטיילונג פון דער קאָנפערענץ.

די קאָנפערענץ האָט פאַרצייכנט די ערשטע סימנים פון א נײַעם אויפשטײַג פון דער אַרבעטער=באַוועגונג אין רוסלאַנד און אַן אויפלעבונג פון דער פּאַרטיי=אַרבעט.

לויט די פאָרטראָגן פון די ערטער האָט די קאָנפערענץ קאָנסטאַטירט, אַז „אומעטום אויף די ערטער ווערט צווישן די סאָציאַל=דעמאָקראַטישע אַרבעטער געפירט אַן ענערגישע אַרבעט צו פאַרפעסטיקן די אָרטיקע אומלעגאַלע ס.=ד. אָרגאַניזאַציעס און גרופּן“.

די קאָנפערענץ האָט פאַרצייכנט, אַז אויף די ערטער איז אומעטום אָנערקענט געוואָרן דער וויכטיקסטער כּלל פון דער באָלשעוויסטישער טאַקטיק אינם פּעריאָד פון צוריקטרעטן — דער כּלל וועגן צונויפפּאָרן די אומלעגאַלע אַרבעט מיט דער לעגאַלער אין פאַרשיידענע לעגאַלע אַרבעטער=געזעלשאַפטן און פאַראיינען.

די פּראַגער קאָנפערענץ האָט אויסגעוויילט א באָלשעוויסטישן צענטראַל=קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי. אין באַשטאַנד פון דעם דאָזיקן צ.ק. זײַנען אַרײַנגעגאַנגען לענין, סטאַלין, אָרדזשאָניקידזע, סווערדלאָוו, ספּאַנדאַריאַן, גאָלאָ=

שטשאָקין און אנדערע. די חברים סטאלין און סווערדלאָוו זײַנען אויסגעוויילט געוואָרן אין צ.ק. אונטער די אויגן, ווײַל זיי זײַנען געווען אין פארשיקונג. צווישן די קאנדידאטן פונם צ.ק. איז אויסגעוויילט געוואָרן חבר קאלינין.

ס'איז געשאפן געוואָרן א פראקטישער צענטער אויף אָנצופירן מיט דער רעוואָליוציאָנערער ארבעט אין רוסלאנד (א רוסישע ביוראָ פונם צ.ק.) בראש מיט חבר סטאלין. אין דער רוסישער ביוראָ פונם צ.ק. זײַנען, חוץ חבר סטאלין, ארײַנגעגאנגען די חברים יא. סווערדלאָוו, ס. ספאנדאריאן, ס. אָרדזשאָניקידזע, מ. קאלינין, גאָלאָשטשאָקין.

די פראגער קאָנפערענץ האָט אונטערגעצויגן דעם סך־הכּל פונם גאנצן פאָריקן קאמף פון די באָלשעוויקעס קעגן דעם אָפּאָרטוניזם און האָט באַשטימט ארויסצוטרײַבן פון דער פארטיי די מענשעוויקעס.

ארויסגעטריבן די מענשעוויקעס פון דער פארטיי, האָט די פראגער קאָנפערענץ אויסגעפורעמט די זעלבסטשטענדיקע עקזיסטענץ פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי.

צעשמעטערט אידייאיש און אָרגאניזאציאָנעל די מענשעוויקעס, ארויסגעטריבן זיי פון דער פארטיי, האָבן די באָלשעוויקעס אײַנגעהיט פאר זיך די אלטע פאָן פון דער פארטיי — ר.ס.ד.א.פּ. דעריבער האָט די פארטיי באָלשעוויקעס ביזן 1918־טן יאָר פאָרגעזעצט זיך אָנצורופן רוסלענדישע סאָציאַל־דעמאָקראטישע ארבעטער־פארטיי מיטן צוגאָב אין קלאמערן — „באָלשעוויקעס".

לענין האָט געשריבן צו גאָרקין וועגן די סך־הכּל'ען פון דער פראגער קאָנפערענץ אין אָנהויב 1912־טן יאָר:

„ענדלאך האָט זיך אײַנגעגעבן — טראָץ די ליקווידאטאָרישע אויסוואורפן—ווידער־אויפלעבן די פארטיי און איר צענטראל־קאָמיטעט. איך האָף, אז איר וועט זיך פרייען דערמיט צוזאמען מיט אונז" (לענין, ב. XXIX, ז. 19, רוסיש).

אָפּשאצנדיק די באדײַטונג פון דער פראגער קאָנפערענץ, זאָגט חבר סטאלין:

„די דאָזיקע קאָנפערענץ האָט געהאט די גרעסטע באדײַטונג אין דער געשיכטע פון אונזער פארטיי, ווײַל זי האָט אײַנגעשטעלט א גרענעץ צווישן די באָלשעוויקעס און די מענשעוויקעס און האָט פאראייניקט די באָלשעוויסטישע אָרגאניזאציעס אינם גאנצן לאנד אין אן איינהײַטלאכער באָלשעוויסטישער פארטיי" (סטענאָגראפישער באריכט פונם XV צוזאמענפאָר פון דער אל.ק.פּ.(ב.), ז. 361—362, רוסיש).

נאָכן ארויסטרײַבן די מענשעוויקעס און דער אויספורעמונג פון די באָלשעוויקעס אין א זעלבסטשטענדיקער פארטיי איז די פארטיי באָלשעוויקעס געוואָרן פעסטער און שטארקער. די פארטיי פארפעסטיקט זיך דערמיט, וואָס זי רייניקט זיך אָפּ פון אָפּאָרטוניסטישע עלע־

מ ע נ ט ן — דערין איז איינער פון די לאָזונגען פון דער באָלשעוויסטישער
פּאַרטיי, אלס א פּאַרטיי פון א נייעם טיפּ, וועלכע איז פּרינציפּיעל אנדערש,
ווי די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל.
אָגרופנדיק זיך אויפן וואָרט מאַרקסיסטישע, האָבן די פּאַרטייען פונם צווייטן
אינטערנאַציאָנאַל פּאַקטיש געדולדעט אין זייער סביבה קעגנער פונם מאַרק=
כיזם, אָפענע אָפּאָרטוניסטן, און זיי האָבן זיי געלאָזט צעלייגן, אומברענגען
דעם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל. די באָלשעוויקעס, פאַרקערט, האָבן געפירט
אן אום'בשלום'דיקן קאַמף קעגן די אָפּאָרטוניסטן, אָפּגערייניקט די פּראָלעטאַ=
רישע פּאַרטיי פון דער אומריינקייט פון אָפּאָרטוניזם און האָבן זיך דערשלאָגן
דערצו, אז זיי האָבן געשאַפן א פּאַרטיי פון א נייעם טיפּ, א פּאַרטיי א לע=
ניניש, די פּאַרטיי, וואָס האָט נאָכדעם דעראָבערט די דיקטאַטור פונם פּראָ=
לעטאַריאַט.

ווען עס וואָלטן אין די רייען פון דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי פאַרבליבן
די אָפּאָרטוניסטן, וואָלט די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי ניט געקאָנט ארויסגיין
אויף א וועג און אוועקפירן נאָך זיך דעם פּראָלעטאַריאַט; זי וואָלט ניט גע=
קאָנט נעמען די מאַכט און אָרגאַניזירן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט,
זי וואָלט ניט געקאָנט ארויסגיין פון בירגערקריג ווי א זיגער, זי וואָלט ניט
געקאָנט אויסבויען דעם סאָציאַליזם.

די פּראַגער קאָנפערענץ האָט אין אירע באַשלוסן ווי אָרדנטלאַכע פּאָ=
ליטישע הויפּט-לאָזונגען פון דער פּאַרטיי ארויסגערוקט די פּראָגראַם-מינימום:
א דעמאָקראַטישע רעפּובליק, אן 8-שעה'יקער ארבעטס-טאָג, קאָנפיסקירונג פון
דער גאַנצער פּריצ'ישער ערד.

אונטער די דאָזיקע רעוואָלוציאָנערע לאָזונגען האָבן די באָלשעוויקעס
דורכגעפירט די וואַל-קאַמפּאַניע ביי די וואַלן אין דער פערטער מלוכה-דומע.

אונטער די דאָזיקע לאָזונגען איז געגאַנגען דער נייער אויפשטייג פון דער
רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג פון די ארבעטער-מאַסן אין די יאָרן 1912—1914.

קורצע אויספירן.

די יאָרן 1908—1912 זיינען געווען א ביז גאָר שווערער פּעריאָד פאַר
דער רעוואָלוציאָנערער ארבעט. נאָך דער מפּלה פון דער רעוואָלוציע,
אין די באַדינגונגען פון ירידה פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג און מיד=
קייט פון די מאַסן האָבן די באָלשעוויקעס געענדערט זייער טאַקטיק און זיי=
נען פון דירעקטן קאַמף קעגן דעם צאַריזם אריבער צו הינטעראַרומיקע
וועגן פון דעם דאָזיקן קאַמף. אין די שווערע באַדינגונגען פון דער סטאָליפּי=
נישער רעאַקציע האָבן די באָלשעוויקעס אויסגענוצט די מינדסטע לעגאַלע
מעגלאַכקייטן אויף איינצוהיטן די פאַרבינדונג מיט די מאַסן (פון די פּאַרזי=
בערונגס-קאַסעס און פּראָפּפאַראיינען ביז דער דומע-טריבונע). די באָלשעוויקעס

האָבן אומדערמידלאַך געזאַמלט קרעפטן פאַר א נײַעם אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג.

אין דער שווערער סיטואַציע פון דער מפּלה פון דער רעוואָליוציע, פון פאַנאַנדערפאַלונג פון די אָפּאָזיציאָנעלע שטרעמונגען, פון אַנטוישונג אין דער רעוואָליוציע און פאַרשטאַרקונג פון די רעוויזיאָניסטישע אויספאַלן מצד די אינטעליגענטן, וואָס זײַנען אָפּגעגאַנגען פון דער פּאַרטיי (באָגדאַנאָוו, באַזאַראָוו און אנד.), קעגן די טעאָרעטישע יסודות פון דער פּאַרטיי, האָבן זיך די באָלשעוויקעס אַרויסגעוויזן פאַר דער איינציקער קראַפט אין דער פּאַרטיי, וואָס האָבן ניט צוגעלאָזט די פּאַרטיי־פאָן, האָבן אײַנגעהיט טרײַהײַט צו דער פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי און האָבן אָפּגעשלאָגן די אַטאַקעס פון די „קריטיקער" פון דער מאַרקסיסטישער טעאָריע (לענינס בוך „מאַטעריאַליזם און עמפּיריאָקריטיציזם"). די אידייאיש מאַרקסיסטיש־לענינישע פאַרהאַרטעוועטקײַט, דאָס באַנעמען די פּערספּעקטיוון פון דער רעוואָליוציע האָבן געהאָלפן דעם גרונט־קערן פון די באָלשעוויקעס, וואָס איז געווען באַהעפט אַרום לענינען, פאַרטיידיקן די פּאַרטיי און אירע רעוואָליוציאָנערע פּרינציפּן. „ניט אומזיסט האָט מען אונז אָנגערופן שטיין־האַרטע", — האָט לענין געזאָגט וועגן די באָלשעוויקעס.

די מענשעוויקעס גייען אין דעם דאָזיקן פּעריאָד אַלץ מער אָפּ פון דער רעוואָליוציע. זיי ווערן ליקווידאַטאָרן, זיי פאָדערן ליקווידירן, פאַרניכטן די אומלעגאַלע רעוואָליוציאָנערע פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט, זיי זאָגן זיך אַלץ אָפענער אָפּ פון דער פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי, פון די רעוואָליוציאָנערע אויפגאַבעס און לאָזונגען פון דער פּאַרטיי; זיי פּרואוון זיך אָרגאַניזירן זייער אייגענע, רעפאָרמיסטישע פּאַרטיי, וועלכע די אַרבעטער האָבן געקרוינט מיטן נאָמען „סטאָליפּינישע אַרבעטער־פּאַרטיי". טראָצקי שטיצט די ליקווידאַטאָרן, צודעקנדיק זיך צבוע'קיש מיטן לאָזונג פון „איינהײַט פון דער פּאַרטיי", אינדער'אמת'ן אָבער — פון איינהײַט מיט די ליקווידאַטאָרן.

פון דער אַנדערער זײַט, פאָדערט א טייל באָלשעוויקעס, וואָס האָט ניט פאַרשטאַנען די נויטיקייט פון א קער צו נײַע, הינטעראַרומיקע וועגן פון קאַמף קעגן דעם צאַריזם, אָפּצוזאָגן זיך פון אויסנוצן די לעגאַלע מעגלאַכקײַטן, פאָדערט אָפּרופן די אַרבעטער־דעפּוטאַטן פון דער מלוכה־דומע. די אָטזאָוויסטן שטויסן די פּאַרטיי אָפּצורײַסן זיך פון די מאַסן; זיי שטערן דער צונויפזאַמלונג פון די כחות פאַר א נײַעם רעוואָליוציאָנערן אויפשטײַג. צודעקנדיק זיך מיט „לינקע" פראַזן, זאָגן זיך די אָטזאָוויסטן אין תוך אָפּ פון רעוואָליוציאָנערן קאַמף, פּונקט אַזוי, ווי די ליקווידאַטאָרן.

די ליקווידאַטאָרן און די אָטזאָוויסטן פאַראייניקן זיך קעגן לענינען אין אַן אַלגעמיינעם בלאָק, אין דעם אויגוסט־בלאָק, וואָס איז אָרגאַניזירט געוואָרן דורך טראָצקין.

אין קאַמף קעגן די ליקווידאַטאָרן און אָטזאָוויסטן, אין קאַמף קעגן דעם

אויגוסט-בלאָק באַקומען די באָלשעוויקעס די איבערהאַנט און פאַרטיידיקן מיט דערפאָלג די אומלעגאַלע פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי.

די וויכטיקסטע געשעעניש פון דעם דאָזיקן פּעריאָד איז די פּראַגער קאָנפערענץ פון דער ר.ס.ד.א.פּ. (יאַנואַר 1912-טן יאָר). אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ זײַנען אַרויסגעטריבן געוואָרן פון דער פּאַרטיי די מענשעוויקעס, עס איז אויף שטענדיק געמאַכט געוואָרן אַ סוף צו דער פאָרמעלער פאַראייניקונג פון די באָלשעוויקעס אין איין פּאַרטיי מיט די מענשעוויקעס. פון אַ פּאָליטישער גרופּע ווערן די באָלשעוויקעס אויסגעפורעמט אין דער זעלבסטשטענדיקער רוסלענדישער סאָציאַל-דעמאָקראַטישער אַרבעטער-פּאַרטיי (באָלשעוויקעס). די פּראַגער קאָנפערענץ האָט געלייגט דעם אָנהויב פון דער פּאַרטיי פון נײַעם טיפּ, פון דער פּאַרטיי פונם לעניניזם, פון דער **באָלשעוויסטישער** פּאַרטיי.

דאָס, וואָס די פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי האָט זיך אָפּגערייניקט פון די אָפּאָרטוניסטן, פון די מענשעוויקעס, — אָט די אָפּרייניקונג, וואָס עס האָט פאַרווירקלאַכט די פּראַגער קאָנפערענץ, האָט געהאַט אַ וויכטיקע, אַן אַנטשיידנדיקע באַדײַטונג פאַר דער ווײַטערדיקער אַנטוויקלונג פון דער פּאַרטיי און פון דער רעוואָליוציע. ווען די באָלשעוויקעס וואָלטן ניט געהאַט אַרויסגעטריבן פון דער פּאַרטיי די פאַררעטער פון דער אַרבעטער-זאַך, די פּשרה-מאַכער—מענשעוויקעס, וואָלט די פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי ניט געקאָנט אין יאָר 1917 אויפהויבן די מאַסן צום דעראָבערן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

קאַפּיטל V

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אין די יאָרן פונם אויפשטײַג פון דער אַרבעטער־באַוועגונג פאַר דער ערשטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

(די יאָרן 1912—1914).

1. דער אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג אין די יאָרן 1912—1914.

דער טריאומף פון דער סטאָליפּינישער רעאַקציע האָט אָבער לאַנג ניט געדויערט. עס האָט ניט געקאָנט זײַן פעסט אַזאַ רעגירונג, וואָס האָט ניט געוואָלט געבן דעם פאָלק גאָרניט, אויסער בײַטש און תּליות. די רעפּרעסיעס זײַנען געוואָרן אַזאַ געוואוינלאַכע זאַך, אַז זיי האָבן אויפגעהערט צו שרעקן דאָס פאָלק. בײַ די אַרבעטער האָט אָנגעהויבן פאַרשווינדן די מידקײַט, וואָס איז אָנגעוויייעט געוואָרן אין די ערשטע יאָרן פון דער מפּלה פון דער רעוואָליוציע. די אַרבעטער האָבן זיך ווידער גענומען אויפהויבן צום קאַמף. די פּראָוויסזעאונג פון די באָלשעוויקעס וועגן דער אומפאַרמײַדלאַכקײַט פון אַ נײַעם רעוואָליוציאָנערן אויפשטײַג האָט זיך אַרויסגעוויזן פאַר אַ ריכטיקער. שוין אין יאָר 1911 האָט די צאָל שטרײַקער איבערגעשטיגן 100 טויזנט, בעת אין די פריקע יאָרן האָט זי באַטראָפן סך־הכּל 50—60 טויזנט מאַן. נאָך די פּראַגער פּאַרטיי־קאָנפערענץ אין יאַנואַר 1912־טן יאָר האָט פאַרצייכנט, אַז עס האָט זיך אָנגעהויבן אַן אויפלעבונג אין דער אַרבעטער־באַוועגונג. נאָר אַן עכטער אויפשטײַג פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג הויבט זיך אָן אין אַפּריל—מאַי 1912־טן יאָר, ווען עס זײַנען אויסגעבראָכן פּאָליטישע מאַסן־שטרײַקס אין צוזאַמענהאַנג מיט דער לענער צעשיסונג פון אַרבעטער.

דעם 4־טן אַפּריל 1912־טן יאָר, בעת אַ שטרײַק אויף די לענער גאָלד־גריבער אין סיביר, איז לויטן באַפעל פון אַ צאַרישן זשאַנדאַר־אָפיציר דערהאַרגעט און פאַרוואונדעט געוואָרן העכער 500 אַרבעטער. די צעשיסונג פון דעם אומבאַוואָפנטן המון לענער שאַכטיאָרן, וואָס זײַנען פרידלאַך געגאַנגען פירן אונטערהאַנדלונגען מיט דער אַדמיניסטראַציע, האָט אויפגערודערט דאָס גאַנצע לאַנד. אָט די נײַע בלוטיקע רציחה פון דער צאַרישער זעלבסטהערשונג איז באַגאַנגען געוואָרן צוליב די אינטערעסן פון די באַלעבאַטים פון די לע־

נער גאָלד־גריבער—די ענגלישע קאפּיטאַליסטן, כדי איינברעכן דעם עקאָנאָמישן שטרייק פון די שאכטיאָרן. די ענגלישע קאפּיטאַליסטן און זייערע רוסישע קאָמפּאניאָנען פלעגן באקומען פון די לענער גריבער משוגע'נע פּראָפיטן — העכער 7 מיליאָן רובל יערלאך — אויפן חשבון פון דער סאמע אומפאר־שעמטער עקספּלואטאציע פון די ארבעטער. זיי האָבן געצאָלט די ארבעטער א נישטיקן ארבעטסלוין, געשפּייזט זיי מיט שלעכטע, פוילע פּראָדוקטן. ניט אויסגעהאלטן די אונטערדריקונגען און די איזדיעקעגישן, זיינען 6 טויזנט אר־בעטער פון די לענער גאָלד־גריבער ארויס אין א שטרייק.

אויף דער לענער צעשיסונג האָט דער פּראָלעטאריאט געענטפערט מיט מאסן־שטרייקס, מיט דעמאָנסטראציעס און מיטינגען אין פּעטערבורג, אין מאָסקווע, אין אלע אינדוסטריעלע צענטערס און ראיאָנען.

„מיר זיינען געווען אזוי דערשטוינט און דערשיטערט, אז מיר האָבן ניט געפונען גלייך די פּאסיקע ווערטער. וואָס פאר א פּראָטעסט מיר זאָלן ניט האָבן געמאָלדן, וואָלט דאָס געווען א שוואכער שאָטן פון דעם נשמה־אויפברויז, וואָס יעדערער פון אונז האָט איבערגעלעבט. קיין זאך וועט אונז ניט העלפן: ניט קיין טרערן, ניט קיין פּראָטעסטן, נאָר בלויז אן אָרגאניזיר־טער מאסן־קאמף", — אזוי האָבן געשריבן די ארבעטער פון איינער א גרו־פּע אונטערנעמונגען אין זייער רעזאָליוציע.

דער שטורמישער צאָרן פון די ארבעטער האָט זיך נאָך מער פארשטארקט, ווען דער צארישער מיניסטער מאקאראָוו האָט אלס ענטפער אויף דער אָנ־פראגע פון דער סאָציאַל־דעמאָקראטישער פראקציע אין דער מלוכה־דומע מכח דער לענער צעשיסונג פרעך דערקלערט: „אזוי איז געווען און אזוי וועט זיין!" די צאָל אָנטיילנעמער פון די פּאָליטישע פּראָטעסט־שטרייקס קעגן דער בלוטיקער הריגה פון די לענער ארבעטער איז אויסגעוואקסן ביז 300 טויזנט.

די לענער טעג האָבן זיך, ווי אן אורגאן, ארייננגעריסן אין דער אט־מאָספער פון „בארואיקונג", וואָס דער סטאָליפּינישער רעזשים האָט געשאפן. אָט וואָס חבר סטאלין האָט געשריבן מכח דעם אין דער באָלשעוויסטי־שער פּעטערבורגער צייטונג „זוועזדא" (שטערן) אין יאָר 1912:

„די לענער שאָסן האָבן צעבראָכן דאָס אייז פון שווייגן, און — ס'האָט זיך א ריר געטאָן דער טייך פון דער פאָלקס־באוועגונג. ס'האָט זיך א ריר געטאָן!.. אלדאָס בייז און אומברענגענדיקס, וואָס איז גע־ווען אינם היינטצייטיקן רעזשים, אלץ, אויף וואָס עס האָט געקרענקט דאָס פיל־ליידנדיקע רוסלאנד — דאָס אלץ האָט זיך צונויפגעזאמלט אין איין פאקט, אין די געשעענישן אויף דער לענע. אָט פארוואָס גראָד די לענער שאָסן האָבן געדינט פאר א סיגנאל פון שטרייקס און דע־מאָנסטראציעס".

אומזיסט האָבן די ליקווידאטאָרן און די טראָצקיסטן געהאלטן אין בא־

גראָבן די רעוואָליוציע. די לענער געשעענישן האָבן באַוויזן, אַז די רעוואָליוציאָנערע כחות לעבן, אַז אינם אַרבעטער־קלאַס האָט זיך אָנגעזאַמלט אַ קאָלאָסאַלע מאַסע רעוואָליוציאָנערע ענערגיע. די ערשטמאַיאיקע שטרייקס פון 1912־טן יאָר האָבן אַרומגעכאַפּט ביז 400 טויזנט אַרבעטער. די דאָזיקע שטרייקס האָבן געטראָגן אַ בולט פּאָליטישן כאַראַקטער; זיי זיינען דורכגעגאַנגען אונטער די באָלשעוויסטישע רעוואָליוציאָנערע לאָזונגען: אַ דעמאָקראַטישע רעפּובליק, אַן 8־שעה'יקער אַרבעטס־טאָג, קאָנפיסקירונג פון דער גאַנצער פּריץ'ישער ערד. די דאָזיקע גרונט־לאָזונגען זיינען געווען אויסגערעכנט אויף צו פאַראייניקן ניט בלויז די ברייטע מאַסן אַרבעטער, נאָר אויך די פּויערים און סאָלדאַטן צוליב אַ רעוואָליוציאָנערן אָנגריף קעגן דער זעלבסטהערשונג.

„דער גראַנדיעזער מאַי־שטרייק פונם אַלרוסלענדישן פּראָלעטאַריאַט און די מיט אים פאַרבונדענע גאַסן־דעמאָנסטראַציעס, רעוואָליוציאָנערע פּראָקלאַמאַציעס און רעוואָליוציאָנערע רעדעס פאַר המונים אַרבעטער האָבן קלאָר באַוויזן, אַז רוסלאַנד איז אַריינגעטראָטן אין אַ פּעריאָד פון רעוואָליוציאָנערן אויפשטייג", — האָט לענין געשריבן אינם אַרטיקל „רעוואָליוציאָנערער אויפשטייג" (לענין, ב. XV, ז. 533, רוסיש).

באַומרואיקט פון דער רעוואָליוציאָנערישקייט פון די אַרבעטער, זיינען די ליקווידאַטאָרן אַרויסגעטראָטן קעגן דעם שטרייק־קאַמף, אָנרופנדיק אים „שטרייק־אַזאַרט". דעם רעוואָליוציאָנערן קאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט האָבן די ליקווידאַטאָרן און זייער פאַרבינדעטער טראָצקי געוואָלט פאַרביטן אויף אַ „פּעטיציע־קאַמפּאַניע". די אַרבעטער איז פאָרגעלייגט געוואָרן אונטערצושרייבן אַ פּאַפּירל, אַ „פּעטיציע", מיט אַ בקשה וועגן „רעכט" (וועגן אָפּשאַפן די באַגרענעצונגען פון פאַראיינען, פון שטרייקס א.ד.גל.), כדי דערנאָך איבערצושיקן דאָס דאָזיקע פּאַפּירל אין דער מלוכה־דומע. די ליקווידאַטאָרן האָט זיך איינגעגעבן צונויפזאַמלען בלויז 1.300 אונטערשריפטן, בעת אַרום די רעוואָליוציאָנערע לאָזונגען, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן אַרויסגערוקט, האָבן זיך באַהעפט הונדערטער טויזנטער אַרבעטער.

דער אַרבעטער־קלאַס איז אַוועק מיטן וועג, וועלכן עס האָבן אָנגעוויזן די באָלשעוויקעס.

די עקאָנאָמישע סיטואַציע אינם לאַנד האָט אין דעם דאָזיקן פּעריאָד פאָרגעשטעלט מיט זיך פאָלגנדיק בילד:

אָנשטאָט דעם אינדוסטריעלן שטילשטאַנד איז שוין אין יאָר 1910 געקומען אַן אויפלעבונג, אַ פאַרברייטערונג פון דער פּראָדוקציע אין די גרונט־צווייגן פון דער אינדוסטריע. אויב די טשוהון־שמעלצונג האָט אין יאָר 1910 באַטראָפן 186 מיליאָן פּוד, און אין 1912־טן יאָר—256, האָט זי אין יאָר 1913 באַטראָפן 283 מיליאָן פּוד. די אויסאַרבעטונג פון שטיינקוילן האָט אין יאָר 1910 באַטראָפן 1.522 מיליאָן פּוד, און אין יאָר 1913 — שוין 2.214 מיליאָן פּוד.

גלײַכצײַטיק מיטן וואוקס פון דער קאַפּיטאַליסטישער אינדוסטריע איז גע־גאַנגען אַ שנעלער וואוקס פונם פּראָלעטאַריאַט. די באַזונדערקײַט פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע איז געווען די ווײַטערדיקע קאָנצענטרירונג פון דער פּראָדוקציע אין גרויסע און גרעסטע אונטערנעמונגען. אויב אין יאָר 1901 האָבן אין גרויסע אונטערנעמונגען מיט אַ צאָל אַרבעטער פון 500 און מער געאַרבעט 46,7% פון דער גאַנצער צאָל אַרבעטער, האָבן שוין אין יאָר 1910 אין דעם דאָזיקן טיפּ אונטערנעמונגען געאַרבעט בײַ 54%, דאָס הייסט, העכער אַ העלפט פון אַלע אַרבעטער. דאָס איז געווען אַן אומגעהער־טע קאָנצענטרירונג פון דער אינדוסטריע. אפילו אין אַזאַ אַנטוויקלט אינ־דוסטריעל לאַנד, ווי צפון־אַמעריקע, האָט אין דער דאָזיקער צײַט געאַרבעט אין די גרויסע אונטערנעמונגען בלויז בײַ אַ דריטל פון אַלע אַרבעטער.

דער וואוקס און די קאָנצענטרירטקײַט פונם פּראָלעטאַריאַט אין די גרוי־סע אונטערנעמונגען בײַ דער אָנוועזנקײַט פון אַזאַ רעוואָלוציאָנערער פּאַר־טיי, ווי די פּאַרטיי באָלשעוויקעס, האָט פאַרוואַנדלט דעם אַרבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד אין דער גרעסטער קראַפט פונם פּאָליטישן לעבן פון לאַנד. די באַרבאַרישע פאָרמען פון עקספּלואַטירן די אַרבעטער אין די אונטערנע־מונגען, צוזאַמען מיטן אומדערטרעגלעכן פּאָליציי־רעזשים פון די צאַרישע „אָפּריטשניקעס“, האָבן צוגעגעבן יעדן ערנסטן שטרײַק אַ פּאָליטישן כאַראַק־טער. און די איבערפלעכטונג פונם עקאָנאָמישן און פּאָליטישן קאַמף האָט צוגעגעבן די מאַסן־שטרײַקס אַ באַזונדערע רעוואָלוציאָנערע קראַפט.

אין אַוואַנגאַרד פון דער רעוואָלוציאָנערער אַרבעטער־באַוועגונג איז גע־גאַנגען דער העראָאישער פּראָלעטאַריאַט פון פּעטערבורג, נאָך פּעטערבורג זײַנען געגאַנגען דער בײַבאַלטישער קאַנט, מאָסקווע און מאָסקווער גובערניע, ווײַ־טער בײַוואָלגע און דרום־רוסלאַנד. אין יאָר 1913 כאַפּט די באַוועגונג אַרום דעם מערב־קאַנט, פּוילן, קאַווקאַז. אַרום און אַרום האָבן אין יאָר 1912 לויט די אָפיציעלע באַריכטן געשטרײַקט 725 טויזנט, און לויט אַנדערע מער פולע אָנגאַבן — העכער אַ מיליאָן אַרבעטער; אין יאָר 1913 לויט די אָפיציעלע באַריכטן — 861 טויזנט, און לויט מער פולע אָנגאַבן — 1.272 טויזנט. אין דער ערשטער העלפט 1914־טן יאָר האָבן זיך אין די שטרײַקס שוין באַטיי־ליקט בײַ אָנדערהאַלבן מיליאָן אַרבעטער.

אַזוי־אַרום האָט דער רעוואָלוציאָנערער אויפשטײַג פון די יאָרן 1912—1914, דער שוואונג פון דער שטרײַק־באַוועגונג דערגעענטערט דאָס לאַנד צו דער סיטואַציע, וועלכע איז געווען בײַם אָנהויב רעוואָלוציע פון 1905־טן יאָר.

די רעוואָלוציאָנערע מאַסן־שטרײַקס פונם פּראָלעטאַריאַט האָבן געהאַט אַן אַ ל ג ע מ ײ נ ע פ אָ ל ק ס־באַדײַטונג. זיי זײַנען געווען געווענדט קעגן דער זעלבסטהערשונג. די שטרײַקס האָבן אַרויסגערופן דעם מיטגעפיל בײַ דער קאָלאָסאַלער מערהײַט פון דער אַרבעטנדיקער באַפעלקערונג. די פאַבריקאַנטן

און די זאוואָדטשיקעס האָבן פאַר די שטרײַקס נקמה גענומען פון די אַר־בעטער מיט לאָקאַאוטן. אין יאָר 1913 האָבן אין מאָסקווער גובערניע די קאַ־פּיטאַליסטן ארויסגעוואָרפן אויף דער גאַס 50 טויזנט טעקסטיל־אַרבעטער. אין מערץ 1914־טן יאָר זײַנען אין פּעטערבורג אין פאַרלויף פון איין טאָג אָפּגעזאָגט געוואָרן 70 טויזנט אַרבעטער. די אַרבעטער פון אַנדערע אונטער־נעמונגען און אינדוסטריע־צווײַגן זײַנען צו הילף געקומען די שטרײַקנדיקע און די פון לאָקאַאוט געליטענע חברים מיט מאַסנהאַפטע געלט־זאַמלונגען, טײלמאָל מיט סאָלידאַריטעט־שטרײַקס.

דער אויפשטײַג פון דער אַרבעטער־באַוועגונג און די מאַסן־שטרײַקס האָבן געוועקט און אַרײַנגעצויגן אין קאַמף אויך די פּויערים־מאַסן. די פּויערים האָבן זיך ווידער גענומען אויפהויבן צום קאַמף קעגן די פּריצים; זיי האָבן פאַרניכטעט פּריצ׳ישע גיטער און באַלעגופישע כוטאָרן. אין די יאָרן 1910—1914 זײַנען פאָרגעקומען העכער 13 טויזנט פּויערים־אַרויסטרעטונגען.

ס׳האָבן זיך אָנגעהויבן רעוואָלוציאָנערע אַרויסטרעטונגען אויך צווישן דעם מיליטער. אין יאָר 1912 איז פאָרגעקומען אַ באַוואָפנטע אַרויסטרע־טונג צווישן דעם מיליטער אין טורקעסטאַן. עס האָבן געברײַט אויפשטאַנדן אינם באַלטישן פלאָט און אין סעוואַסטאָפּאָל.

די רעוואָליוציאָנערע שטרײַק־באַוועגונג און דעמאָנסטראַציעס, אָנגעפירטע פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, האָבן באַוויזן, אַז דער אַרבעטער־קלאַס פירט אַ קאַמף ניט פאַר קיין טיילווײַזע פאָדערונגען, ניט פאַר קיין „רעפאָר־מען“, נאָר פאַר באַפרײַען דאָס פאָלק פונם צאַריזם. דאָס לאַנד איז געגאַנ־גען אַקעגן אַ נײַער רעוואָליוציע.

כדי זײַן נעענטער צו רוסלאַנד, איז לענין זומער 1912־טן יאָר אַריבער־געפאָרן פון פּאַריז קיין גאַליציע (געוועזענע עסטרײַך). דאָ זײַנען אונטער זײַן פאָרזיץ פאָרגעקומען צוויי באַראַטונגען פון די מיטגלידער פונם צ.ק. און פון פאַראַנטוואָרטלאַכע טוער: איינע — אין קראָקע סוף 1912־טן יאָר און די אַנדערע — אין האַרבסט 1913־טן יאָר אין שטעטל פּאָראָנינאָ, לעבן קראָקע. אויף די דאָזיקע באַראַטונגען זײַנען אָנגענומען געוואָרן באַשלוסן איבער די וויכטיקסטע פראַגן פון דער אַרבעטער־באַוועגונג: וועגן רעוואָליוציאָנערן אויפ־שטײַג, וועגן די שטרײַקס און וועגן די אויפגאַבעס פון דער פּאַרטיי, וועגן דער פאַרפעסטיקונג פון די אומלעגאַלע אָרגאַניזאַציעס, וועגן דער סאָציאַל־דעמאָקראַטישער דומע־פראַקציע, וועגן דער פּאַרטיי־פּרעסע, וועגן דער פאַר־זיכערונגס־קאַמפּאַניע.

2. די באָלשעוויסטישע צײַטונג „פּראַוודאַ". די באָלשעוויסטישע פראַקציע אין דער פערטער מלוכה־דומע.

א מערקווירדיקע געווען זענען די העתד פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי פאַר פאַרפעסטיקן אירע אָרגאַניזאַציעס און דערווײַטערן די ווירקונג אין די מאַסן איז געווען די טעגלעכע באָלשעוויסטישע צײַטונג „פּראַוודאַ", וואָס איז ארויס־געגעבן געוואָרן אין פּעטערבורג. זי איז געגרינדעט געוואָרן אין הסכּם מיט לעניגס אָנווײַזונג, לויט דער איניציאַטיווו פון סטאַלינען, אָלמינסקין און פּאָ־לעטאַיעוון. די מאַסאָווע ארבעטער־צײַטונג „פּראַוודאַ" איז געבוירן געוואָרן צוזאַמען מיטן נײַעם אויפשטײַג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג. דעם 22־טן אַפּריל (5־טן מאַי לויטן נײַעם סטיל) 1912־טן יאָר איז דערשינען דער ערשטער נומער אירער. דאָס איז געווען אן אמת'ער יום־טוב פאַר די ארבעטער. לכּבוד דער דערשײַנונג פון דער „פּראַוודאַ" איז באַשלאָסן געוואָרן צו רעכענען דעם 5־טן מאַי פאַר א יום־טוב־טאָג פון דער ארבעטער־פּרעסע.

נאָך ביז דער „פּראַוודאַ" פלעגט דערשײַנען א וועכנטלעכע באָלשעוויסטי־שע צײַטונג „זוועזדאַ", וואָס איז געווען אויסגערעכנט פאַר פאָרגעשריטענע ארבעטער. די „זוועזדאַ" האָט געשפּילט א גרויסע ראָלע אין די לענער טעג. אין איר איז געווען פאַרעפנטלעכט א ריי קעמפערישע פּאָליטישע ארטיקלען פון לענינען און סטאַלינען, וואָס האָבן מאָביליזירט דעם ארבעטער־קלאַס צום קאַמף. אין די באַדינגונגען פונם רעוואָלוציאָנערן אויפשטײַג איז שוין אָבער א וועכנטלעכע צײַטונג פאַר דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי געווען ניט גע־נוג. מע האָט געדאַרפט האָבן א טעגלעכע פּאָליטישע מאַסן־צײַטונג, וואָס איז אויסגערעכנט אויף די ברייטסטע שיכטן ארבעטער. אזא צײַטונג איז טאַקע געווען די „פּראַוודאַ".

אין דעם דאָזיקן פּעריאָד איז די ראָלע פון דער „פּראַוודאַ" געווען אן אויסשליסלאַך גרויסע. די „פּראַוודאַ" האָט דעראָבערט אויף דער זײַט פונם באָלשעוויזם ברייטע מאַסן פונם ארבעטער־קלאַס. אין די אומשטענדן פון אומאויפהערלעכע פּאָליצייאישע פאַרפאָלגונגען, שטראַפירונגען און קאָנפיסקירונ־גען פאַר פאַרעפנטלעכן ארטיקלען און קאָרעספּאָנדענצן, וואָס האָבן ניט געשמעקט דער צענזור, האָט די „פּראַוודאַ" געקאָנט עקזיסטירן בלויז בײַ דער אקטי־ווער שטיצע פון צענדליקער טויזנטער פאָרגעשריטענע ארבעטער. די קאָלאָ־סאַלע געלט־שטראַפירונגען האָט די „פּראַוודאַ" געהאַט די מעגלעכקייט צו באַ־צאָלן בלויז אדאַנק די ברייטע געלט־זאַמלונגען צווישן די ארבעטער. גאַנץ אָפט פלעגט א באַדײַטנדיקער טייל טיראַזש פון די קאָנפיסקירטע נומערן „פּראַוודאַ" דאָך אַרײַנפאַלן צום לייענער, ווײַל די פאָרגעשריטענע ארבעטער פלעגן נאָך בײַנאַכט קומען אין דער דרוקערײַ און אוועקטראָגן מיט זיך פּעק־לאַך צײַטונגען.

די צאַרישע רעגירונג האָט פאַר צוויי מיט א האַלב יאָר אכט מאָל פאַר־

מאכט די „פּראַוודאַ“; נאָר ביי דער שטיצע פון די אַרבעטער פּלעגט זי ווידער אָנהויבן דערשיינען אונטער אַ נייעם, ענלאַכן נאָמען, צום ביישפּיל — „זאַ פּראַוודו“ (פאַרן אמת), „פּוט פּראַוודי“ (דער וועג פון אמת), „טרודאָוואַיאַ פּראַוודאַ“ (דער אַרבעטס-אמת).

אין דער צייט, ווען די „פּראַוודאַ“ פּלעגט זיך צעגיין דורכשניטלאַך צו 40 טויזנט עקזעמפּליאַרן אַ טאָג, איז דער טיראַזש פון דער מענשעוויסטישער טעגלאַכער צייטונג „לוטש“ (שטראַל) געווען ניט מער פון 15—16 טויזנט.

די אַרבעטער האָבן געהאַלטן די „פּראַוודאַ“ פאַר זייער אייגענער אַרבעטער-צייטונג; זיי האָבן זיך צו איר באַצויגן מיט גרויס צוטרוי און פּילבאַר זיך צוגעהערט צו איר שטים. יעדער עקזעמפּליאַר „פּראַוודאַ“ פּלעגט, איבערגייענדיק פון האַנט צו האַנט, באַדינען צענדליקער לייענער, פאָרמירן זייער קלאַסן-באַוואוסטזיין, דערציִען, אָרגאַניזירן, רופן צום קאַמף.

וועגן וואָס האָט געשריבן די „פּראַוודאַ“?

אין יעדן נומער „פּראַוודאַ“ זיינען געווען פאַרעפנטלאַכט צענדליקער קאָרעספּאָנדענצן פון אַרבעטער, אין וועלכע ס'זיינען באַשריבן געוואָרן דאָס אַרבעטער-לעבן, די ווילדע עקספּלואַטאַציע, די פאַרשיידענע אונטערדריקונגען און איזדיעקענישן מצד די קאַפּיטאַליסטן, מצד זייערע פאַרוואַלטערס און מייסטערס איבער די אַרבעטער. דאָס זיינען געווען שאַרפע, טרעפלאַכע דעמאַסקירונגען פון די קאַפּיטאַליסטישע פאָראָנדקעס. ניט זעלטן פּלעגט אין די גאָטיצן פון דער „פּראַוודאַ“ מיטגעטיילט ווערן וועגן זעלבסטמאָרדן פון הונגערנדיקע אַרבעטסלאָזע, וואָס האָבן זיך מיאש געווען צו געפינען אַרבעט.

די „פּראַוודאַ“ האָט געשריבן וועגן די נויטן און פאָדערונגען פון די אַרבעטער פון פאַרשיידענע פאַבריקן און אינדוסטריע-צווייגן, האָט געשריבן, וויאַזוי די אַרבעטער קעמפן פאַר זייערע פאָדערונגען. כמעט אין יעדן נומער פּלעגט געשריבן ווערן וועגן שטרייקס אין פאַרשיידענע אונטערנעמונגען. ווען עס פּלעגן פאָרקומען גרויסע, דויערנדיקע שטרייקס, פּלעגט די צייטונג אָרגאַניזירן די אַרבעטער פון אַנדערע אונטערנעמונגען און אינדוסטריע-צווייגן צו העלפן מיט זייערע זאַמלונגען די שטרייקער. טיילמאָל פּלעגן אין די שטרייק-פאָנדן צונויפגעזאַמלט ווערן צענדליקער טויזנטער רובל — קאָלאָסאַלע סומען פאַר יענער צייט, אויב מע זאָל נעמען אין אכט, אז די מערהייט אַרבעטער האָט באַקומען סך-הכל צו 70—80 קאָפּיקעס אַ טאָג. דאָס האָט דערצויגן די אַרבעטער אין גייסט פון פּראָלעטאַרישער סאָלידאַרישקייט און באַוואוסטזיין פון אייגנהייט פון די אינטערעסן פון אַלע אַרבעטער.

אויף יעדער פּאָליטישער געשעעניש, אויף יעדן זיג אָדער מפּלה פּלעגן זיך די אַרבעטער אָפּרופן מיט צושיקן אין דער „פּראַוודאַ“ בריוו, באַגריסונגען, פּראָטעסטן און אַזוי ווייטער. אין אירע אַרטיקלען האָט די „פּראַוודאַ“

פון א קאָנזעקווענטן באָלשעוויסטישן שטאנדפונקט באלויכטן די אויפגאבעס פון דער ארבעטער-באוועגונג. א לעגאלע צייטונג האָט ניט געקאָנט אָפן רופן אראָפּצוואורפן דעם צאריזם. ס'איז אויסגעקומען שרייבן מיט רמזים, וואָס די באוואוסטזיניקע ארבעטער האָבן זיי גוט פארשטאנען און וואָס האָבן אויפגעקלערט די מאסן. ווען, צום ביישפּיל, אין דער „פּראוודא“ איז געווען געשריבן וועגן די „פולע און ניט-ארומגעשניטענע פאָדערונגען פונם פינפטן יאָר“, האָבן די ארבעטער פארשטאנען, אז דאָ האנדלט זיך וועגן די רעוואָלוציאָנערע לאָזונגען פון די באָלשעוויקעס — וועגן די לאָזונגען פאר אראָפּווארפן דעם צאריזם, פאר א דעמאָקראטישער רעפּובליק, פאר קאָנפיסקירונג פון דער פּריץ'ישער ערד, פאר אן 8-שעה'יקן ארבעטס-טאָג.

די „פּראוודא“ האָט אָרגאניזירט די פאָרגעשריטענע ארבעטער ערב די וואלן אין דער פערטער דומע. זי האָט דעמאסקירט די פאררעטערישע פּאָזיציע פון די אָנהענגער פון א פארשטענדיקונג מיט דער ליבעראלער בורזשואזיע, פון די אָנהענגער פון דער „סטאָליפּינישער ארבעטער-פּארטיי“ — די מענשעוויקעס. די „פּראוודא“ האָט גערופן די ארבעטער צו שטימען פאר די אָנהענגער פון די „ניט-ארומגעשניטענע פאָדערונגען פונם פינפטן יאָר“, דאָס הייסט, פאר די באָלשעוויקעס. די וואלן זיינען געווען פילשטופיקע. צוערשט האָט מען אויף די ארבעטער-פארזאמלונגען געוויילט באפולמעכטיקטע, נאָכדעם האָבן די באפולמעכטיקטע געוויילט וואלמענער, און די וואלמענער האָבן שוין אָנטייל-גענומען אין די וואלן פונם ארבעטער-דעפּוטאט אין דער דומע. אינם טאָג פון די וואלן האָט די „פּראוודא“ פארעפנטלעכט דעם צעטל פון די וואלמענער—באָלשעוויקעס, פאר וועלכן זי האָט רעקאָמענדירט די ארבעטער צו שטימען. פארעפנטלעכן דעם דאָזיקן צעטל פריִער האָט מען ניט געטאָרט, כדי ניט צו שטעלן אונטער א געפאר פון ארעסט די אָנגעמערקטע קאנדידאטן.

די „פּראוודא“ האָט געהאָלפן אָרגאניזירן ארויסטרעטונגען פונם פּראָלעטאריאט. אין מאָמענט פונם גרויסן לאָקאאוט אין פּעטערבורג פרילינג 1914-טן יאָר, ווען ס'איז ניט צוועקמעסיק געווען צו מעלדן א מאסן-שטרייק, האָט די „פּראוודא“ גערופן די ארבעטער צו אנדערע פאָרמען פון קאמף — צו מאסן-מיטינגען אין די זאוואָדן, צו דעמאָנסטראציעס אויף דער גאס. שרייבן וועגן דעם אָפן אין דער צייטונג האָט מען ניט געטאָרט; נאָר דער דאָזיקער רוף איז געווען קלאָר פאר די באוואוסטזיניקע ארבעטער, וועלכע האָבן געלייענט לעגינם ארטיקל אונטערן באשיידענעם קעפּל „וועגן די פאָרמען פון דער ארבעטער-באוועגונג“, אין וועלכן ס'איז געזאָגט געוואָרן, אז דעם שטרייק דארף מען אינם געגעבענעם מאָמענט פארבייטן אויף א מער העכערער פאָרם פון דער ארבעטער-באוועגונג, וואָס דאָס האָט באטייט א רוף צו אָרגאניזירן מיטינגען און דעמאָנסטראציעס.

אָט אזוי איז פארווירקלעכט געוואָרן די צונויפפאָרונג פון דער אומלע-

גאלער רעוואָליוציאָנערער טעטיקײַט פון די באָלשעוויקעס מיט דער לעגאלער אגיטאציע און אָרגאניזירונג פון די ארבעטער־מאסן דורך דער „פראוודא“.

די „פראוודא“ האָט געשריבן ניט בלויז וועגן ארבעטער־לעבן, וועגן ארבעטער־שטרײַקס און דעמאָנסטראציעס. די „פראוודא“ האָט סיסטעמאטיש באלויכטן דאָס פויערשע לעבן, די הונגערס פונם פויערטום, די עקספּלואטאציע פון די פויערים מצד די פריצים—לײַבאייגנטימער, די בארויבונג פון דער בעסטער פויערשער ערד דורך די באלעגופים—כוטאָראנער אין רעזולטאט פון דער סטאָליפינישער „רעפאָרם“. די „פראוודא“ האָט באוויזן די באוואוסטזיניקע ארבעטער, ווי פיל ברענשטאָף עס האָט זיך אָנגעזאמלט אין דאָרף. די „פראוודא“ האָט געלערנט דעם פראָלעטאריאט, אז די אויפגאבעס פון דער רעוואָליוציע פון 1905־טן יאָר זײַנען ניט געלייזט געוואָרן, אז עס שטייט פאָר א נײַע רעוואָליוציע. די „פראוודא“ האָט געלערנט, אז אין אָט דער צווייטער רעוואָליוציע דארף דער פראָלעטאריאט ארויסטרעטן ווי אן עכטער פירער, ווי אן אָנפירער פונם פאָלק, אז ער וועט האָבן אין דער דאָזיקער רעוואָליוציע אזא שטארקן פארבינדעטן, ווי דאָס רעוואָליוציאָנערע פויערטום.

די מענשעוויקעס האָבן זיך געוואָלט דערשלאָגן, אז דער פראָלעטאריאט זאָל אויפהערן טראכטן וועגן רעוואָליוציע. די מענשעוויקעס האָבן אײַנגעטענה'ט מיט די ארבעטער: הערט אויף טראכטן וועגן פאָלק, וועגן די הונגערס פון די פויערים, וועגן דער הערשאפט פון די שווארצ'מאה'דיקע פריצים—לײַבאייגנטימער, קעמפט בלויז פאר דער „פרײַהײַט פון קאָאליציעס“, דערלאנגט וועגן דעם „פעטיציעס“ דער צארישער רעגירונג. די באָלשעוויקעס האָבן אויפגעקלערט די ארבעטער, אז אָט די מענשעוויסטישע פריידיקונג אָפּצוזאָגן זיך פון רעוואָליוציע, אָפּצוזאָגן זיך פון א בונד מיטן פויערטום ווערט געפירט אין די אינטערעסן פון דער בורזשואזיע, אז די ארבעטער וועלן זיכער באזיגן דעם צאריזם, אויב זיי וועלן צוציִען אויף זייער זײַט דאָס פויערטום, ווי זייער פארבינדעטן, אז די פארדאָרבענע פאסטעכער, ווי די מענשעוויקעס, אשטייגער, דארפן אָפּגעשלײַדערט ווערן, ווי שונאים פון דער רעוואָליוציע.

וועגן וואָס האָט די „פראוודא“ געשריבן אינם אָפּטייל „פויערים־לעבן“? לאָמיר נעמען ווי א בײַשפּיל עטלאכע קאָרעספּאָנדענצן פארן 1913־טן יאָר.

די קאָרעספּאָנדענץ אונטערן קעפּל „אן אגראר־פראָצעס“ האָט מיטגעטיילט פון סאמארע, אז פון די 45 פויערים פונם דאָרף נאָוואָכאסבולאט, בוגולמער אויעזד, וואָס זײַנען באשולדיקט געוואָרן אין קעגנשטעלן זיך דעם ערד־מעסטער בײַם אויסטיילן די אָטרובשטשיקעס (די, וואָס טיילן זיך אויס אויף באזונדערע ערד־חלקים) געמיינדע־ערד, איז א באדײַטנדיקער טייל פארורטיילט געוואָרן צו לאנגע יאָרן תפיסה.

א קורצינקע קאָרעספּאָנדענץ פון פסקאָווער גובערניע האָט מיטגעטיילט:

„די פויערים פונם דאָרף פּסיצא (לעבן דער סטאַנציע זאוואַליע) האָבן אַרויס־געוויזן אַ באַוואָפנטן ווידערשטאַנד די סטראַזשניקעס. עס זײַנען פאַראַן פאַר־וואונדעטע. די סיבה פונם צוזאַמענשטויס זײַנען — אַגראַרע מיספאַרשטייע־נישן. קיין פּסיצא זײַנען צוזאַמענגעצויגן געוואָרן סטראַזשניקעס; ס'זײַנען אַהין אַרויסגעפאָרן דער וויצע־גובערנאַטאָר און דער פּראָקוראָר".

אַ קאָרעספּאָנדענץ פון אופער גובערניע האָט מיטגעטיילט וועגן אַן אויס־פאַרקויף פון די פּויערשע ערד־חלקים, וועגן דעם, אַז דער הונגער און דער געזעץ וועגן אַרויסגיין פון דער דאָרפישער געמיינדע האָבן פאַרשטאַרקט דעם פּראָצעס פון פאַרערדלאָזיקן די פּויערים. אָט, אַשטייגער, דער כוטאָר באָרי־סאָווקא. דאָ זײַנען פאַראַן 27 הויפן, וואָס באַזיצן 543 דעסיאַטינעס אַקער־ערד. פאַר דער צײַט פונם הונגער האָבן 5 באַלעבאַטים פאַרקויפט אויף איי־ביק 31 דעס. צו 25—33 רובל אַ דעסיאַטין, און די ערד איז ווערט אין 3—4 מאָל טײַערער. דאָ גופא האָבן 7 הויפן פאַר'משכון'ט 177 דעס. און באַקומען צו 18—20 רובל פאַר אַ דעסיאַטין אויף 6 יאָר צו 12 פּראָצענט אַ יאָר. אויב מע זאָל נעמען אין אַכט די פאַראָרעמונג פון דער באַפעלקע־רונג און די משוגע'נע פּראָצענטן, קאָן מען זיכער זאָגן: פון די 177 דעסיא־טין מוז אַ העלפט אַריבערגיין אין די הענט פונם וואוכערניק, ווײַל ס'איז אַ ספק, צי וועט אפילו אַ העלפט פון די בעלי־חובות קאָנען באַצאָלן אַזאַ קאָ־לאָסאַלע סומע אין פאַרלויף פון 6 יאָר.

אין זײַן אַרטיקל „דער גרויס־פּריוואַטישער און קליינפּויערשער ערד־באַזיץ אין רוסלאַנד", וואָס איז פאַרעפנטלעכט געוואָרן אין דער „פּראַוודא", האָט לענין באַשײַמפּערלעך באַוויזן די אַרבעטער און פּויערים, וואָס פאַר אַ קאָ־לאָסאַלע ערד־רײַכטימער עס געפינען זיך אין די הענט פון די פּאַראַזיטן — פּריצים. בלויז 30 טויזנט גרעסטע פּריצים האָבן פאַרמאָגט בײַ 70 מיליאָן דעסיאַטין ערד. פּונקט אַזויפיל ערד איז אויסגעפאַלן אויפן חלק פון 10 מיליאָן פּויערשע הויפן. אויף יעדן גרויסן פּריץ איז דורכשניטלעך אויסגעפאַלן צו 2.300 דעסיאַטין, אויף יעדן פּויערשן הויף, אַרײַנרעכענענדיק אויך די באַ־לעגופישע הויפן, — דורכשניטלעך צו 7 דעסיאַטין; דערבײַ האָבן 5 מיליאָן ווירטשאַפטלעך־שוואַכע פּויערשע הויפן, דאָס הייסט, אַ העלפט פונם גאַנצן פּויערטום, פאַרמאָגט אויף אַ הויף ניט מער פון איינע—צוויי דעסיאַטין ערד. די דאָזיקע פאַקטן האָבן באַשײַמפּערלעך באַוויזן, אַז דער וואָרצל פונם פּויערשן דלות און הונגער ליגט אין דעם גרויסן פּריוואַטישן ערד־באַזיץ, אין די איבערבלײַבאַכצן פונם לײַבאייגנטום, וואָס דאָס פּויערטום קאָן זיך פון זיי באַפרײַען בלויז דורך אַ רעוואָליוציע, וועלכע איז אָנגעפירט פונם אַרבעטער־קלאַס.

דורך די אַרבעטער, וואָס זײַנען פאַרבונדן מיטן דאָרף, פּלעגט די „פּראַוו־דאַ" אַרײַנדרינגען אין דאָרף אַרײַן, וועקנדיק צו רעוואָלוציאָנערן קאַמף די פאַרגעשריטענע פּויערים.

אינם פּערזאָד, ווען די „פּראוודא“ איז געשאפן געוואָרן, האָבן די אומלע־גאלע סאָציאַל־דעמאָקראטישע אָרגאניזאציעס זיך געפונען אינגאנצן אין די הענט פון די באָלשעוויקעס; נאָר די לעגאלע פאָרמען פון אָרגאניזאציע — די דומע־פראקציע, די פּרעסע, די פארזיכערונגס־קאסעס, די פּראָפפאראיינען — זיינען נאָך ניט אינגאנצן געווען אָפּגעקעמפט ביי די מענשעוויקעס. ס'איז נויטיק געווען אן אנטשיידענער קאמף פון די באָלשעוויקעס פאר ארויסטרייבן די ליקווידאטאָרן פון די לעגאלע אָרגאניזאציעס פונם ארבעטער־קלאס. דער דאָזיקער קאמף איז באקרוינט געוואָרן מיט דערפאָלג אדאנק דער „פּראוודא“.

די „פּראוודא“ איז געשטאנען אין צענטער פונם קאמף פאר פּארטיי־אישקייט, פאר דער ווידערבאשאפונג פון דער מ א ס אָ ו ע ר רעוואָליוציאָנערער ארבעטער־פּארטיי. די „פּראוודא“ האָט באהעפט די לעגאלע אָרגאניזאציעס ארום די אונטערערדישע נעסטן פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי און האָט געריכטעט די ארבעטער־באוועגונג צו איין באשטימטן ציל — צו דער צוגרייטונג פון דער רעוואָליוציע.

די „פּראוודא“ האָט געהאט א ריזיקע צאָל ארבעטער־קאָרעספּאָנדענטן. בלויז פאר איין יאָר זיינען אין איר אָפּגעדרוקט געוואָרן העכער 11 טויזנט ארבעטער־קאָרעספּאָנדענצן. די „פּראוודא“ פלעגט זיך אָבער פארבינדן מיט די ארבעטער־מאסן ניט בלויז דורך בריוו און קאָרעספּאָנדענצן. א גרויסע צאָל ארבעטער פון די אונטערנעמונגען פלעגט יעדן טאָג ארייננקומען אין דער רעדאקציע. אין דער רעדאקציע „פּראוודא“ איז געווען קאָנצענטרירט א באדייטנדיקער טייל אָרגאניזאציאָנעלע ארבעט פון דער פּארטיי. דאָ פלעגן איינגעאָרדנט ווערן באגעגענישן מיט פאָרשטייער פון די אָרטיקע פּארטיי־קעמערלאך; אהער פלעגן אָנקומען ידיעות וועגן דער פּארטיי־ארבעט אין די פאבריקן און זאוואָדן, פונדאנען פלעגן איבערגעגעבן ווערן פּארטיי־דירעקטיוון פונם פּעטערבורגער קאָמיטעט און פונם צענטראל־קאָמיטעט פון דער פּארטיי.

אין רעזולטאט פון צוויי א האלב יאָר עקשנות'דיקן קאמף קעגן די ליקווידאטאָרן פאר דער ווידערבאשאפונג פון דער מאסאָווער רעוואָליוציאָנערער ארבעטער־פּארטיי האָבן זיך די באָלשעוויקעס דערשלאָגן דערצו, אז צו זומער 1914־טן יאָר זיינען נאָך דער באָלשעוויסטישער פּארטיי, נאָך דער „פּראוודיסטישער“ טאקטיק געגאנגען פ י ר פ י נ פ ט ל פון די אקטיווע ארבעטער פון רוסלאנד. וועגן דעם האָט געעדות, צום ביישפּיל, דער פאקט, וואָס פון דער אלגעמיינער צאָל 7 טויזנט ארבעטער־גרופּעס, וועלכע האָבן אין 1914־טן יאָר דורכגעפירט זאמלונגען לטובת די ארבעטער־צייטונגען, האָבן 5.600 גרופּעס געזאמלט געלט פאר דער באָלשעוויסטישער פּרעסע און בלויז 1.400 גרופּעס — פאר דער מענשעוויסטישער. דערפאר אָבער האָבן די מענשעוויקעס געהאט א סך „רייכע פריינט“ צווישן דער ליבעראלער בורזשואזיע און בורזשואזער אינטעליגענץ, וואָס פלעגן געבן העכער א העלפט מיטלען, וועלכע זיינען נויטיק געווען אויף אויסצוהאלטן די מענשעוויסטישע צייטונג.

די באָלשעוויקעס האָט מען דעמאָלט גערופן „פּראַווּדיסטן“. מיט דער „פּראַווּדאַ“ איז געוואַקסן אַ גאַנצער דור פונם רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, וועלכער האָט נאָכדעם דורכגעפירט די סאָציאַליסטישע אָקטאָבער־רעוואָלוציע. הינטער דער „פּראַווּדאַ“ זײַנען געשטאַנען צענדליקער און הונדערטער טויזנטער אַרבעטער. אין די יאָרן פונם רעוואָלוציאָנערן אויפשטײַג (1912—1914) איז געלייגט געוואָרן דער פעסטער פונדאַמענט פון דער מאַסאָווער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, וואָס קיין שום פאַרפאָלגונגען פונם צאַריזם אין פּעריאָד פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה האָבן אים ניט געקאָנט צעשטערן.

„די „פּראַווּדאַ“ פון 1912־טן יאָר — דאָס איז די פונדאַמענטלייגונג פונם זיג פונם באָלשעוויזם אין 1917־טן יאָר“ (סטאַלין).

אַ צווייטער אַלגעמיין־רוסלענדישער לעגאַלער פּאַרטיי־אָרגאַן איז געווען די באָלשעוויסטישע פּראַקציע אין דער פערטער מלוכה־דומע.

אין יאָר 1912 האָט די רעגירונג באַשטימט וואַלן אין דער פערטער דומע. אונזער פּאַרטיי האָט צוגעגעבן אַ גרויסע באַדײַטונג דעם אָנטייל אין די וואַלן. די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע דומע־פּראַקציע און די צײַטונג „פּראַווּדאַ“ זײַנען געווען די גרונטיקע לעגאַלע שטיץ־פּונקטן פון אַלגעמיין־רוסלענדישן מאַסשטאַב, וואָס דורך זיי האָט די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי דורכגעפירט איר רעוואָלוציאָנערע אַרבעט אין די מאַסן.

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי איז אַרויסגעטראָטן בײַ די וואַלן אין דער דומע זעלבסטשטענדיק אונטער אירע אייגענע לאָזונגען, דערלאַנגענדיק קלעפּ גלײַכצײַטיק אי די רעגירונגס־פּאַרטייען, אי דער ליבעראַלער בורזשואַזיע (די קאַדעטן). די וואַל־קאַמפּאַניע האָבן די באָלשעוויקעס געפירט אונטער די לאָזונגען פון אַ דעמאָקראַטישער רעפּובליק, אַן 8־שעה'יקן אַרבעטס־טאָג, קאָנפיסקירונג פון דער פּריץ'ישער ערד.

די וואַלן אין דער פערטער דומע זײַנען פאָרגעקומען אין האַרבסט 1912־טן יאָר. אומצופרידן מיטן גאַנג פון די וואַלן אין פּעטערבורג, האָט די רעגירונג אין אָנהויב אָקטאָבער געפּרואווט ברעכן די וואַל־רעכט פון די אַרבעטער אין אַ רײַ גרעסטע זאַוואָדן. אַלס ענטפער דערויף האָט דער פּעטערבורגער קאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי, לויטן פאָרשלאָג פונם חבר סטאַלין, גערופן די אַרבעטער פון די גרעסטע אונטערנעמונגען צו אַן איינטאָגיקן שטרײַק. זײַענדיק אַוועקגעשטעלט אין אַ שווערער לאַגע, איז די רעגירונג געווען געצוווּנגען נאָכצוגעבן, און די אַרבעטער האָבן אויף די פאַרזאַמלונגען באַקומען אַ מעגלאַכקײַט אויסצוּוויילן יענע, וועמען זיי האָבן געוואָלט. די אַרבעטער האָבן מיט אַ קאָלאָסאַלער מערהײַט געשטימט פאַרן „נאַקאַז“ (אָנזאָג) צו די באַפולמעכטיקטע און דעם דעפּוטאַט, וועלכן ס'האָט צונויפגעשטעלט חבר סטאַלין. דער „אָנזאָג פון די פּעטערבורגער אַרבעטער צו זייער אַרבעטער־דעפּוטאַט“ האָט דערמאָנט וועגן די ניט־געלייזטע אויפגאַבעס פון 1905־טן יאָר.

„...מיר מיינען, — איז געזאָגט געוואָרן אינם „אָנזאָג“, — אז רוס־לאַנד לעבט ערב אָנקומענדיקע מאַסן־באַוועגונגען, קאָן זײַן, נאָך מער טיפע, איידער אינם פינפטן יאָר... דער איניציאַטאָר פון די דאָזיקע באַוועגונגען וועט זײַן, אַזוי ווי אינם פינפטן יאָר, דער אמעריסטן פאָר־געשריטענער קלאַס פון דער רוסישער געזעלשאַפט, דער רוסישער פראָ־לעטאַריאַט. זײַן פאַרבינדעטער ווידער קאָן זײַן בלויז דאָס פיל־ליידנ־דיקע פויערטום, וואָס איז בלויז פאַראינטערעסירט אין דער אנט־קנעכטונג פון רוסלאַנד“.

דער „אָנזאָג“ האָט דערקלערט, אז די קינפטיקע ארויסטרעטונגען פונם פאָלק דאַרפן אָננעמען די פאָרם פון קאַמף אויף צוויי פראָנטן — סאַי קעגן דער צאַרישער רעגירונג, סאַי אויך קעגן דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, וואָס זוכט א פאַרשטענדיקונג מיטן צאַריזם.

לענין האָט צוגעגעבן א גרויסע באַדײַטונג דעם „אָנזאָג“, וואָס האָט גע־רופן די ארבעטער צו רעוואָליוציאָנערן קאַמף. און די ארבעטער אין זייערע רעזאָליוציעס האָבן זיך אָפּגערופן אויף דעם דאָזיקן רוף.

די באָלשעוויקעס האָבן געזיגט בײַ די וואַלן, און אין דער דומע איז פון די ארבעטער פון פעטערבורג אויסגעוויילט געוואָרן חבר באַדאַיעוו.

די ארבעטער האָבן געוויילט אין דער דומע באַזונדער פון די איבעריקע שיכטן באַפעלקערונג (די אַזוי גערופענע ארבעטער־קוריע). פון נײַן דעפּוטאַטן פון דער ארבעטער־קוריע זײַנען זעקס געווען מיטגלידער פון דער באָלשעוויס־טישער פּאַרטיי: באַדאַיעוו, פּעטראָווסקי, מוראַנאָוו, סאַמאָילאָוו, שאַגאָוו און מאַלינאָווסקי (וועלכער האָט זיך נאָכדעם ארויסגעוויזן פאַר א פּראָוואָקאַטאָר). די באָלשעוויסטישע דעפּוטאַטן זײַנען דורכגעגאַנגען פון די גרעסטע אינדוס־טריעלע צענטערס, וועלכע האָבן געציילט ניט ווייניקער פון $^4/_5$ פונם ארבעטער־קלאַס. נאָר אייניקע ליקווידאַטאָרן זײַנען אויסגעוויילט געוואָרן ניט פון די אר־בעטער, דאָס הייסט, ניט לויט דער ארבעטער־קוריע. דעריבער האָבן זיך אין דער דומע ארויסגעוויזן 7 ליקווידאַטאָרן קעגן 6 באָלשעוויקעס. צוערשט האָבן די באָלשעוויקעס און די ליקווידאַטאָרן געבילדעט אין דער דומע איין אַלגע־מיינע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פראַקציע. נאָך אַן עקשנות'דיקן קאַמף קעגן די ליקווידאַטאָרן, וועלכע האָבן געשטערט דער רעוואָליוציאָנערער ארבעט פון די באָלשעוויקעס, זײַנען די דעפּוטאַטן—באָלשעוויקעס אין אָקטאָבער 1913־טן יאָר לויט דער אָנווײַזונג פונם צענטראַל־קאָמיטעט פון דער באָלשע־וויסטישער פּאַרטיי ארויסגעטראָטן פון דער פאַראייניקטער סאָציאַל־דעמאָקראַ־טישער פראַקציע און האָבן געבילדעט א זעלבסטשטענדיקע באָלשעוויסטישע פראַקציע.

די באָלשעוויסטישע דעפּוטאַטן זײַנען ארויסגעטראָטן אין דער דומע מיט רעוואָליוציאָנערע רעדעס, אין וועלכע זיי האָבן דעמאַסקירט די זעלבסטהער־שערישע אָרדענונג, געמאַכט אָנפראַגן דער רעגירונג וועגן די עקזעקוציעס

איבער די ארבעטער, וועגן דער אוממענטשלאכער עקספּלואַטאַציע פון די אַר־בעטער מצד די קאַפּיטאַליסטן.

זיי זײַנען אין דער דומע אויך אַרויסגעטראָטן איבער דער אַגראַר־פראַגע, געווען אין זייערע רעדעס די פּויערים צום קאַמף קעגן די לײַבאייגנטימער—פּריצים, דעמאַסקירט די קאַדעטישע פּאַרטיי, וואָס איז געווען קעגן קאָנפיס־קירן די פּריצ'ישע ערד און איבערגעבן זי צו די פּויערים.

די באָלשעוויקעס האָבן אַרײַנגעטראָגן אין דער מלוכה־דומע אַ געזעץ־פּראָיעקט וועגן אַן 8־שעה'יקן אַרבעטס־טאָג, וועלכן די שוואַרץ'מאַה'יקע דומע האָט, פאַרשטייט זיך, ניט אָנגענומען, נאָר וועלכער האָט אָפּגעשפּילט אַ גרויסע אַגיטאַציאָנעלע ראָלע.

די באָלשעוויסטישע פראַקציע אין דער דומע איז געווען ענג פאַרבונדן מיטן צ.ק. פון דער פּאַרטיי, מיט לענינען און האָט באַקומען פון אים אָנווײַזונגען. אוממיטלבאַר האָט מיט איר אָנגעפירט חבר סטאַלין, אין דער צײַט, ווען ער האָט זיך געפונען אין פּעטערבורג.

ניט באַגרענעצנדיק זיך מיט דער אַרבעט אין דער דומע, האָבן די דעפּו־טאַטן—באָלשעוויקעס אַנטוויקלט אַ גרויסע טעטיקײַט אויסער דער דומע. זיי פלעגן אַרויספאָרן אויף די פאַבריקן און זאַוואָדן, אַרומפאָרן איבער די אַרבעטער־צענטערס פון לאַנד מיט פּאָרטראָגן, אײַנאָרדענען געהיימע פאַרזאַמ־לונגען, אויף וועלכע זיי פלעגן אויפקלערן די באַשלוסן פון דער פּאַרטיי, שאַפן נײַע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס. די דעפּוטאַטן האָבן געניט צונויפגעפּאָרט די לע־גאַלע טעטיקײַט מיט דער אומלעגאַלער, אונטערערדישער אַרבעט.

3. דער זיג פון די באָלשעוויקעס אין די לעגאַלע אָרגאַניזאַ־ציעס. דער ווײַטערדיקער וואוקס פון דער רעוואָליוציאָנע־רער באַוועגונג. ערב דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

די פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט אין דעם האַזיקן פּעריאָד באַוויזן מוסטערן פון אָנפירונג מיט אַלע פאָרמען און אַנטפּלעקונגען פונם קלאַסנקאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט. זי האָט געבויט אומטערערדישע אָרגאַניזאַציעס. זי האָט אַרויסגעגעבן אומלעגאַלע פלוגבלעטלאַך. זי האָט געפירט אַ געהיימע רעוואָ־ליוציאָנערע אַרבעט אין די מאַסן. צוזאַמען דערמיט האָט זי אַלץ מער באַ־הערשט די פאַרשיידענע לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס פונם אַרבעטער־קלאַס. די פּאַרטיי האָט געשטרעבט צו דעראָבערן די פּראָפעסיאָנעלע פאַראיינען, די פאָלקס־הײַזער, די אָוונט־אוניווערזיטעטן, די קלובן, די פאַרזיכערונגס־אַנ־שטאַלטן. די דאָזיקע לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס האָבן פון לאַנג אָן געדינט ווי אַן אָפּדאַך פאַר די ליקווידאַטאָרן. די באָלשעוויקעס האָבן גענומען פירן אַן ענער־גישן קאַמף פאַר פאַרוואַנדלען די לעגאַלע געזעלשאַפטן אין אָנשפּאַר־פּונקטן פון אונזער פּאַרטיי. מײַסטערהאַפט פאַראייניקנדיק די אומלעגאַלע אַרבעט

מיט דער לעגאַלער, האָבן די באָלשעוויקעס דעראָבערט אויף זייער זײַט אין ביידע הויפּטשטעט די מערהײַט פּראָפעסיאָנעלע פאַראייניקונגען. א באַזונ־דערס גלענצנדיקן זיג האָבן די באָלשעוויקעס אָפּגעהאַלטן בעת די וואַלן פון דער פאַרוואַלטונג פונם מעטאַליסטן־פאַראיין אין פּעטערבורג אין יאָר 1913: אויף א פאַרזאַמלונג פון 3 טויזנט מעטאַליסטן האָבן קוים 150 מאַן געשטימט פאַר די ליקווידאַטאָרן.

דאָס זעלבע דאַרף מען זאָגן וועגן אזא לעגאַלער אָרגאַניזאַציע, ווי די סאָ־ציאַל־דעמאָקראַטישע פראַקציע אין דער פערטער מלוכה־דומע. כאָטש די מענ־שעוויקעס האָבן אין דער דומע געהאַט 7 דעפּוטאַטן און די באָלשעוויקעס 6 דעפּוטאַטן, האָט דער מענשעוויסטישער זיבנלינג, וואָס איז דורכגעגאַנגען, דער עיקר, פון ניט קיין ארבעטער־ראַיאָנען, קוים פאַרטראָטן 1/5 פונם ארבעטער־קלאַס, בעת דער באָלשעוויסטישער זעקסטלינג, וועלכער איז דורכגעגאַנגען פון די גרונטיקע אינדוסטריעלע צענטערס פונם לאַנד (פּעטערבורג, מאָסקווע, איוואַנאָוואָ־וואָזנעסענסק, קאָסטראָמא, יעקאַטערינאָסלאַוו, כאַרקאָוו), האָט פאַרטראָטן העכער 4/5 פונם ארבעטער־קלאַס פונם לאַנד. די ארבעטער האָבן פאַר זייערע דעפּוטאַטן געהאַלטן דעם זעקסטלינג (באַדאַיעוו, פּעטראָווסקי א. אנד.), און ניט דעם זיבנלינג.

די באָלשעוויקעס האָט זיך אײַנגעגעבן צו דעראָבערן די לעגאַלע אָרגאַני־זאַציעס דערפאַר, ווײַל, ניט געקוקט אויף די ווילדע פאַרפאָלגונגען מצד דעם צאַריזם און אויף דער העצע מצד די ליקווידאַטאָרן און טראָצקיסטן, האָבן זיי באַוויזן אײַנצוהיטן די אומלעגאַלע פּאַרטיי און א פעסטע דיסציפּלין אין זייע־רע רייען, האָבן פעסט פאַרטיידיקט די אינטערעסן פונם ארבעטער־קלאַס, זײַ־נען געווען ענג פאַרבונדן מיט די מאַסן און האָבן געפירט אן אומ'בשלום'דיקן קאַמף קעגן די שונאים פון דער ארבעטער־באַוועגונג.

אַזויאַרום האָט זיך דער זיג פון די באָלשעוויקעס און די מפּלה פון די מענשעוויקעס אין די לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס אַנטוויקלט איבער דער גאַנצער ליניע. סאַי אין געביט פון אגיטאַציע פון דער דומע־טריבונע, סאַי אויך אין געביט פון דער ארבעטער־פּרעסע און פון אַנדערע לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס זײַ־נען די מענשעוויקעס אָפּגעוואָרפן געוואָרן אין הינטערגרונט. אַרומגעכאַפּט פון דער רעוואָליוציאָנערער באַוועגונג, האָט דער ארבעטער־קלאַס באַשטימט זיך באַהעפט אַרום די באָלשעוויקעס, אָפּוואַרפנדיק אָן א זײַט די מענשעוויקעס.

צו דעם אַלעם האָבן זיך די מענשעוויקעס אַרויסגעוויזן באַנקראָט אין גע־ביט פון דער נאַציאָנאַלער פראַגע. די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג אין די ראַנד־געביטן פון רוסלאַנד האָט געפאָדערט א קלאָרע פּראָגראַם איבער דער נאַציאָנאַלער פראַגע. נאָר די מענשעוויקעס האָבן ניט געהאַט קיין שום פּראָ־גראַם, אויב ניט רעכענען די „קולטור־אויטאָנאָמיע“ פונם „בונד“, וועלכע האָט קיינעם ניט געקאָנט באַפרידיקן. בלויז די באָלשעוויקעס האָבן געהאַט א מאַרקסיסטישע פּראָגראַם איבער דער נאַציאָנאַלער פראַגע, די פּראָגראַם,

וואָס איז פאָרמולירט געוואָרן אינם חבר סטאַלינס אַרטיקל „דער מאַרקסיזם און די נאַציִאָנאַלע פראַגע“ און אין לענינס אַרטיקלען „וועגן דעם רעכט פון נאַציעס אויף זעלבסטבאַשטימונג“ און „קריטישע נאָטיצן איבער דער נאַציִאָנאַלער פראַגע“.

קיין וואונדער ניט, וואָס נאָך אַזוינע מפּלות פונם מענשעוויזם האָט דער אויגוסט-בלאָק גענומען פּלאַצן אין אַלע נעט. א צונויפגעשטעלטער פון פאַרשיידנפאַרביקע עלעמענטן, האָט ער ניט אויסגעהאַלטן דעם אָנדראַנג פון די באָלשעוויקעס און האָט אָנגעהויבן צעפאַלן זיך אויף טיילן. א געשאַפענער צוליב קאַמף קעגן די באָלשעוויקעס, איז זיך דער אויגוסט-בלאָק אינגיכן צעפאַלן אונטער די קלעפּ פון די באָלשעוויקעס. צוערשט זײַנען פונם בלאָק אַוועק די וופּעריאָדאָווצעס (באָגדאַנאָוו, לונאַטשאַרסקי א. אנד.), נאָכדעם זײַנען אַרויס די לעטן, דערנאָך זײַנען זיך צעקראָכן די איבעריקע.

געכאַפּט א מפּלה אין קאַמף קעגן די באָלשעוויקעס, האָבן זיך די ליקווידאַטאָרן געווענדט נאָך הילף צום צווייטן אינטערנאַציִאָנאַל. דער צווייטער אינטערנאַציִאָנאַל איז זיי געקומען צו הילף. אונטערן אויסרייד פון „שלום מאַכן“ צווישן די באָלשעוויקעס מיט די ליקווידאַטאָרן, אונטערן אויסרייד פון אײַנשטעלן א „שלום אין דער פּאַרטיי“ האָט דער צווייטער אינטערנאַציִאָנאַל אויפגעפאָדערט די באָלשעוויקעס אויפהערן קריטיקירן די פּשרה-מאַכערישע פּאָליטיק פון די ליקווידאַטאָרן. די באָלשעוויקעס זײַנען אָבער געווען אומ'בשלום'דיק: זיי האָבן זיך אָפּגעזאָגט צו אונטערוואַרפן זיך די באַשלוסן פונם אָפּאָרטוניסטישן צווייטן אינטערנאַציִאָנאַל און זײַנען ניט אײַנגעגאַנגען אויף קיין שום הנחות.

דער זיג פון די באָלשעוויקעס אין די לעגאַלע אָרגאַניזאַציעס איז ניט געווען און האָט ניט געקאָנט זײַן קיין צופעליקער. ער איז ניט געווען קיין צופעליקער ניט נאָר דערפאַר, ווײַל בלויז די באָלשעוויקעס האָבן געהאַט א ריכטיקע מאַרקסיסטישע טעאָריע, א קלאָרע פּראָגראַם און אין שלאַכטן א פאַרהאַרטעוועטע רעוואָלוציִאָנערע פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי. ער איז ניט געווען קיין צופעליקער אויך דערפאַר, ווײַל דער זיג פון די באָלשעוויקעס האָט אָפּגעשפּיגלט דעם וואוקס פונם רעוואָלוציִאָנערן אויפשטײַג.

די רעוואָלוציִאָנערע באַוועגונג פון די אַרבעטער האָט זיך אַלץ מער פאַנאַנדערגעוויקלט, אַרומכאַפּנדיק נײַע שטעט און געגנטן. מיטן אָנקום פונם יאָר 1914 האָבן די שטרײַקס פון די אַרבעטער ניט בלויז ניט גענומען זיך אײַנשטילן, נאָר, פאַרקערט, זיי האָבן זיך גענומען פאַנאַנדערוויקלען מיט א נײַער קראַפט. די שטרײַקס זײַנען געוואָרן אַלץ מער אײַנגעשפּאַרטע, זיי האָבן אַרומגעכאַפּט אַלץ א גרעסערע צאָל אַרבעטער. דעם 9-טן יאַנואַר האָבן געשטרײַקט 250 טויזנט אַרבעטער, דערונטער 140 טויזנט אין פּעטערבורג. דעם 1-טן מאַי האָט געשטרײַקט העכער א האַלב מיליאָן, דערונטער אין פּעטערבורג — העכער 250 טויזנט. אין די שטרײַקס האָבן די אַרבעטער אַרויסגעוויזן אוי-

סערגעוואינלאכע שטאנדהאפטיקייט. אויפן אָבוכאָווער זאוואָד אין פעטערבורג האָט דער שטרייק געדויערט העכער צוויי חדשים, אויף לעסנערס זאוואָד — ביי דריי חדשים. די מאסן־אָפּ׳סס׳ונגען אין א ריי אונטערנעמונגען פון פעטערבורג האָבן ארויסגערופן א שטרייק פון 115 טויזנט ארבעטער און גלייך נאָך דעם דעמאָנסטראציעס. די באוועגונג האָט געהאלטן אין איין אָנוואקסן. סך־הכל האָבן פארן ערשטן האלביאָר פון 1914־טן יאָר (איינגעשלאָסן אויך דעם אָנהויב יולי) געשטרייקט 1.425 טויזנט ארבעטער.

אין מאי האָט זיך אָנגעהויבן אן אלגעמיינער שטרייק פון די נאפט־אינדוסטריעלע ארבעטער אין באקו, וועלכער האָט צוגעשמידט צו זיך די אויפמערקזאמקייט פון דעם גאנצן פראָלעטאריאט פון רוסלאנד. דער שטרייק איז דורכגעגאנגען אָרגאניזירט. דעם 20־טן יוני איז אין באקו פאָרגעקומען א דעמאָנסטראציע פון 20 טויזנט ארבעטער. די פאָליציי האָט אָנגענומען קעגן די באקוער ארבעטער אכזריות׳דיקע מאָס־מיטלען. אלס צייכן פון פראָטעסט און סאָלידארישקייט מיט די באקוער ארבעטער האָט זיך אָנגעהויבן א שטרייק אין מאָסקווע, וועלכער האָט זיך אריבערגעוואָרפן אין אנדערע ראיאָנען.

דעם 3־טן יולי איז אויפן פוטילאָווער זאוואָד אין פעטערבורג פאָרגעקומען א מיטינג וועגן דעם באקוער שטרייק. די פאָליציי האָט געשאָסן אין די ארבעטער. א גוואלדיקע אויפרעגונג האָט ארומגעכאפט דעם פעטערבורגער פראָלעטאריאט. דעם 4־טן יולי האָבן אין פעטערבורג לויטן רוף פונם פעטערבורגער פארטיי־קאָמיטעט פארשטרייקט, אלס צייכן פון פראָטעסט, 90 טויזנט ארבעטער. דעם 7־טן יולי האָבן געשטרייקט 130 טויזנט, דעם 8־טן יולי— 150 טויזנט, דעם 11־טן יולי—200 טויזנט.

אלע זאוואָדן זיינען ארומגעכאפט געוואָרן מיט אויפרעגונג; אומעטום זיינען פאָרגעקומען מיטינגען און דעמאָנסטראציעס. די זאך איז דערגאנגען ביז צו פרואוון פון בויען באריקאדן. באריקאדן האָט מען אויך געבויט אין באקו און אין לאָדז. אין א ריי פונקטן האָט די פאָליציי געשאָסן אין די ארבעטער. כדי צו דערשטיקן די באוועגונג, האָט די רעגירונג פאָרגענומען „אויסעראָרדנטלאכע" מאָס־מיטלען; די הויפטשטאָט איז פארוואנדלט געוואָרן אין א קריגס־לאגער, די „פראוודא" איז פארמאכט געוואָרן.

אין דער דאָזיקער צייט האָט זיך אָבער באוויזן אויף דער סצענע א נייע קראפט פון א צווישנפעלקערלאכן כאראקטער — די אימפעריאליסטישע מלחמה, — וועלכע האָט געמוזט ענדערן דעם גאנג פון די געשעענישן. פונקט אין דער צייט פון די יוליער רעוואָלוציאָנערע געשעענישן איז אין פעטערבורג געקומען צו פאָרן צוליב אונטערהאנדלונגען מיטן קייסער וועגן דעם אָנהויב פון דער פאָרשטייענדיקער מלחמה דער פראנצויזישער פרעזידענט פואנקארע. אין עטלאכע טעג ארום האָט דייטשלאנד דערקלערט א מלחמה רוסלאנד. די צארישע רעגירונג האָט זיך באנוצט מיט דער מלחמה צוליב דעם, כדי צו צעשמעטערן די באָלשעוויסטישע אָרגאניזאציעס און דערשטיקן די

ארבעטער־באַוועגונג. דער אויפשטייג פון דער רעוואָליוציע איז איבערגעריסן געוואָרן דורך דער וועלט־מלחמה, אין וועלכער די צארישע רעגירונג האָט געזוכט א רעטונג פון דער רעוואָליוציע.

קורצע אויספירן.

אין די יאָרן פונם נייעם רעוואָליוציאָנערן אויפשטייג (1912—1914) האָט זיך די פּארטיי באָלשעוויקעס געשטעלט בראש פון דער ארבעטער־באַוועגונג און האָט זי געפירט אונטער די באָלשעוויסטישע לאָזונגען צו א נייער רעוואָליוציע. די פּארטיי האָט פארשטאנען ווי צו פארווירקלאכן די פאראייניקונג פון דער אומלעגאלער ארבעט מיט דער לעגאלער. איינברעכנדיק דעם ווידערשטאנד פון די ליקווידאטאָרן און פון זייערע פריינט — טראָצקיסטן און אָטזאָוויסטן, האָט זי באהערשט אלע פאָרמען פון דער לעגאלער באַוועגונג און האָט געמאכט די לעגאלע אָרגאניזאציעס פאר אָנשפּאר־פּונקטן פון איר רעוואָליוציאָנערער ארבעט.

קעמפנדיק קעגן די שונאים פונם ארבעטער־קלאס און קעגן זייערע אגענטן אין דער ארבעטער־באַוועגונג, האָט די פּארטיי פארפעסטיקט אירע רייען און פארברייטערט אירע פארבינדונגען מיטן ארבעטער־קלאס. ברייט אויסנוצנדיק די דומע־טריבונע פאר רעוואָליוציאָנערער אגיטאציע און האָבנדיק געשאפן די אויסגעצייכנטע מאסאָווע ארבעטער־צייטונג „פּראוודא“, האָט די פּארטיי דערצויגן א נייעם דור רעוואָליוציאָנערע ארבעטער—פּראוודיסטן. דער דאָזיקער שיכט ארבעטער איז אין די יאָרן פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה פארבליבן טריי צו דער פאָן פונם אינטערנאציאָנאליזם און פון פּראָלעטארישער רעוואָליוציע. טאקע ער איז נאָכדעם געווען דער יאָדער פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי אין די טעג פון דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע אין 1917־טן יאָר.

ערב דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה האָט די פּארטיי אָנגעפירט מיט די רעוואָליוציאָנערע ארויסטרעטונגען פונם ארבעטער־קלאס. דאָס זיינען געווען אוואנגארד־שלאכטן, וועלכע זיינען איבערגעריסן געוואָרן דורך דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה, וועלכע זיינען אָבער נאָכדעם, אין דריי יאָר ארום, ווידער באנייט געוואָרן, כדי אראָפּצוװארפן דעם צאריזם. אין שווערן פּעריאָד פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה איז די באָלשעוויסטישע פּארטיי ארויסגעטראָטן מיט פאנאנדערגעוויקלטע פאָנען פון פּראָלעטארישן אינטערנאציאָנאליזם.

קאַפּיטל VI

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פֿון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די צווייטע רעוואָלוציע אין רוסלאַנד.

(1914 יאָר — מערץ 1917 יאָר).

1. די אַנטשטייאונג און די סיבות פֿון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

דעם 14-טן (27-טן) יולי 1914-טן יאָר האָט די צאַרישע רעגירונג דערקלערט אַן אַלגעמיינע מאָביליזאַציע. דעם 19-טן יולי (1-טן אויגוסט) האָט דייטשלאַנד דערקלערט אַ מלחמה רוסלאַנד.

רוסלאַנד איז אַריינגעטראָטן אין דער מלחמה.

נאָך לאַנג פֿאַרן אָנהויב פֿון דער מלחמה האָבן לענין, די באָלשעוויקעס פֿאָראויסגעזעען איר אומפֿאַרמיידלעכקייט. אויף די אינטערנאַציאָנאַלע צוזאַמענפֿאָרן פֿון די סאָציאַליסטן איז לענין אַרויסגעטראָטן מיט זיינע פֿאָרשלאָגן, וואָס זיינען געווען געריכטעט דערצו, אַז מע זאָל באַשטימען די רעוואָלוציאָנערע אויספֿירונגס-ליניע פֿון די סאָציאַליסטן אין פֿאַל, אויב עס וועט אויסברעכן אַ מלחמה.

לענין האָט אויפֿגעוויזן, אַז מלחמות זיינען אַן אומפֿאַרמיידלעכער באַגלייטער פֿונם קאַפּיטאַליזם. די רויבערײַ פֿון פֿרעמדע לענדער, דאָס דעראָבערן און באַרויבן די קאָלאָניעס, דאָס פֿאַרכאַפּן נייע מערק זיינען ניט איין מאָל געווען די סיבות פֿון דעראָבערונגס-מלחמות פֿון די קאַפּיטאַליסטישע מלוכות. מלחמה איז פֿאַר די קאַפּיטאַליסטישע לענדער פּונקט אַזאַ נאַטירלעכער און געזעצלעכער צושטאַנד, ווי די עקספּלואַטאַציע פֿונם אַרבעטער-קלאַס.

באַזונדערס זיינען מלחמות געוואָרן אומפֿאַרמיידלעך, ווען דער קאַפּיטאַליזם איז סוף XIX און אָנהויב XX יאָרהונדערט ענדגילטיק אַריבערגעוואַקסן אין דער העכסטער און לעצטער שטופֿע פֿון זיין אַנטוויקלונג — אינם אימפּעריאַליזם. ביים אימפּעריאַליזם האָבן אַן אַנטשיידנדיקע ראָלע אינם לעבן פֿון די קאַפּיטאַליסטישע מלוכות באַקומען די מעכטיקע פֿאַראייניקונגען (מאָנאָפּאָליעס) פֿון די קאַפּיטאַליסטן און די בענק. דער פֿינאַנץ-קאַפּיטאַל איז געוואָרן באַלעבאָס אין די קאַפּיטאַליסטישע מלוכות. דער פֿינאַנץ-קאַפּיטאַל האָט געפֿאָדערט נייע מערק, דאָס פֿאַרכאַפּן נייע קאָלאָניעס, נייע ערטער פֿאַרן אַרויספֿיר פֿון קאַפּיטאַל, נייע קוואַלן פֿון רוישטאָף.

נאָר שוין סוף XIX יאָרהונדערט איז די גאַנצע טעריטאָריע פונם ערד־קײַלאך געווען צעטיילט צווישן די קאַפּיטאַליסטישע מלוכות. די אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם אין דער עפּאָכע פונם אימפּעריאַליזם קומט אָבער פאָר העכסט ניט־גלײַכמעסיק און שפּרונגאַרטיק: איינע לענדער, וואָס זײַנען פריִער געווען אויפן ערשטן אָרט, אַנטוויקלען זייער אינדוסטריע פאַרהעלטעניסמעסיק לאַנגזאַם, אַנדערע, וואָס זײַנען פריִער געווען הינטערשטעליק, יאָגן מיט שנעלע שפּרונגען זיי אָן און יאָגן זיי אַריבער. עס האָט זיך געענדערט די פאַרהעלטעניש פון די עקאָנאָמישע און מיליטערישע כחות צווישן די אימפּעריאַליסטישע מלוכות. עס איז אויפגעקומען אַ שטרעבונג צו אַ נײַער איבער־פּאַרטיילונג פון דער וועלט. דער קאַמף פאַר אַ נײַער איבערפּאַרטיילונג פון דער וועלט האָט אַרויסגערופן די אומפאַרמײַדלאַכקײַט פון אַן אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די מלחמה פון 1914־טן יאָר איז געווען אַ מלחמה פאַר איבער־פּאַרטיילן די וועלט און די ווירקונגס־ספערן. זי איז אַ לאַנגע צײַט פאַר דעם צוגעגרייט געוואָרן פון אַלע אימפּעריאַליסטישע מלוכות. די שולדיקע אין איר זײַנען די אימפּעריאַליסטן פון אַלע לענדער.

באַזונדערס אָבער איז די דאָזיקע מלחמה געגרייט געוואָרן דורך דײַטשלאַנד און עסטרײַך, פון איין זײַט, דורך פראַנקרײַך, ענגלאַנד און דעם אָפּהענגיקן פון זיי רוסלאַנד — פון דער אַנדערער זײַט. אין יאָר 1907 איז אַנטשטאַנען די דרײַען־פאַרשטענדיקונג, אָדער די אַנטאַנט, — אַ פאַרבאַנד פון ענגלאַנד, פראַנקרײַך און רוסלאַנד. אַ צווייטן אימפּעריאַליסטישן פאַרבאַנד האָבן געבילדעט דײַטשלאַנד, עסטרײַך־אונגאַרן און איטאַליע. איטאַליע איז אָבער אין אָנהויב מלחמה פון 1914־טן יאָר אַרויסגעטראָטן פון דעם דאָזיקן פאַרבאַנד און האָט זיך נאָכדעם אָנגעשלאָסן אָן דער אַנטאַנט. דײַטשלאַנד און עסטרײַך־אונגאַרן זײַנען געשטיצט געוואָרן דורך בולגאַריע און טערקײַ.

צוגרייטנדיק זיך צו דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה, האָט דײַטשלאַנד געשטרעבט אָפּצונעמען בײַ ענגלאַנד און פראַנקרײַך די קאָלאָניעס, בײַ רוסלאַנד — אוקראַאינע, פּוילן, בײַבאַלטיק. האָבנדיק אויסגעבויט די באַגדאַדער אײַזנבאַן, האָט דײַטשלאַנד באַדראָט דער הערשאַפט פון ענגלאַנד אויפן נאָענטן מזרח. ענגלאַנד האָט מורא געהאַט פאַרן וואוקס פון די ים־באַוואָפענונגען פון דײַטשלאַנד.

דאָס צאַרישע רוסלאַנד האָט געשטרעבט צו צעטיילן טערקײַ, געטרוימט וועגן דעראָבערן די דורכגוסן פונם שוואַרצן ים צום מיטללענדישן ים (די דאַרדאַנעלן), וועגן פאַרכאַפּן קאָנסטאַנטינאָפּאָל. אין די פּלענער פון דער צאַרישער רעגירונג איז אויך אַרײַנגעגאַנגען דאָס פאַרכאַפּן גאַליציע — אַ טייל פון עסטרײַך־אונגאַרן.

ענגלאַנד האָט געשטרעבט מיט דער הילף פון דער מלחמה צעקלאַפּן זײַן געפערלאַכן קאָנקורענט — דײַטשלאַנד, וועמענס סחורות עס האָבן פאַר דער

מלחמה אליין מער אַנגעהויבן ארויסצושטויסן אויפן וועלט־מארק די ענגלישע סחורות. חוץ דעם, האָט ענגלאנד געפּלאנעוועט צו פארכאַפּן ביי טערקיי מע־סאָפּאָטאמיע, פּאלעסטינע און זיך פעסט פארפונדעווען אין עגיפּטן.

די פראנצויזישע קאפּיטאליסטן האָבן געשטרעבט צו פארכאַפּן ביי דייטש־לאנד די רייכע אין קוילן און אייזן סאארער באסיין און עלזאס־לאָטארינגיע, וואָס דייטשלאנד האָט זי אָפּגענומען ביי פראנקרייך אין דער מלחמה פון די יאָרן 1870—1871.

אזוי ארום האָבן צו דער אימפּעריאליסטישער מלחמה געבראכט די ביז גאָר גרויסע ווידערשפּרוכן צווישן צוויי גרופּעס קאפּיטאליסטישע מלוכות.

אָט די רויבערישע מלחמה פאר איבערפארטיילן די וועלט האָט אָנגערירט די אינטערעסן פון אַלע אימפּעריאליסטישע לענדער, און דערפאר זיינען שפּע־טער אין איר ארייַנגעצויגן געוואָרן יאפּאָניע, די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע און א ריי אנדערע מלוכות.

די מלחמה איז געוואָרן אַן אַלוועלטלאכע.

די אימפּעריאליסטישע מלחמה איז געגרייט געוואָרן דורך דער בורזשוא־זיע טיף געהיים פון אירע פעלקער. ווען די מלחמה איז אויסגעבראָכן, האָט יעדע אימפּעריאליסטישע רעגירונג זיך באמיט דערווייזן, אז ניט זי איז אָנגע־פאלן אויף די שכנים, נאָר מע איז אָנגעפאלן אויף איר. די בורזשואזיע האָט גענארט דאָס פאָלק, אויסבאהאלטנדיק די אמת'ע צילן פון דער מלחמה, איר אימפּעריאליסטישן, פארכאפּערישן כאראקטער. יעדע אימפּעריאליסטישע רע־גירונג האָט דערקלערט, אז די מלחמה ווערט געפירט צוליב פארטיידיקן איר היימלאנד.

אָפּנארן דאָס פאָלק האָבן דער בורזשואזיע געהאָלפן די אָפּאָרטוניסטן פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל. די סאָציאל־דעמאָקראטן פונם צווייטן אינטער־נאציאָנאל האָבן נידערטרעכטיק פארראטן די זאך פונם סאָציאליזם, די זאך פון דער אינטערנאציאָנאלער סאָלידאריטעט פונם פּראָלעטאריאט. זיי זיינען ניט בלויז ניט ארויסגעטראָטן קעגן דער מלחמה, נאָר, פארקערט, זיי האָבן געהאָלפן דער בורזשואזיע אָנצוהעצן די ארבעטער און פּויערים פון די מלחמה־האלטנדיקע מלוכות איינע קעגן די אנדערע אונטערן פלאג פון פארטיי־דיקן דאָס פאָטערלאנד.

רוסלאנד איז ניט צופעליק ארויסגעטראָטן אין דער אימפּעריאליסטישער מלחמה אויפן צד פון דער אנטאנט — פון פראנקרייך און ענגלאנד. מע מוז האָבן אין זינען, אז פארן 1914־טן יאָר האָבן די וויכטיקסטע אינדוסטריע־צווייגן פון רוסלאנד זיך געפונען אין די הענט פונם אויסלענדישן קאפּיטאל — הויפּטזאכלאך, פונם פראנצויזישן, ענגלישן און בעלגישן, דאָס הייסט, פון די אנטאנט־לענדער. די וויכטיקסטע מעטאלורגישע זאוואָדן פון רוסלאנד האָבן זיך געפונען אין די הענט פון פראנצויזישע קאפּיטאליסטן. אינגאנצן גענומען אין די מעטאלורגיע כמעט אויף דריי פערטל (אויף 72 פּראָצענט) געווען

אָפּהענגיק פונם אויסלענדישן קאַפּיטאַל. אין דער שטיינקוילן־אינדוסטריע — אין דאָנבאַס — איז געווען דאָס זעלבע בילד. ביי אַ העלפט פונם גאַנצ־ ארויסבאַקום האָט זיך געפונען אין די הענט פונם ענגליש־פראַנצויזישן קאַ־ פּיטאַל. אַ באַדייטנדיקער טייל פּראָפיטן פון דער רוסישער אינדוסטריע איז נעגאַנגען אין די אויסלענדישע, דער עיקר — אין די ענגליש־פראַנצויזישע, בענק. אָט די אַלע אומשטענדן פּליוס די מיליאַרדיקע הלוואות, וואָס דער קיי־ סער האָט געשלאָסן אין פראַנקרייך און אין ענגלאַנד, האָבן דעם צאַריזם צו־ געשמידט צום ענגליש־פראַנצויזישן אימפּעריאַליזם, פאַרוואַנדלט רוסלאַנד אין אַ צינז־צאָלער פון די דאָזיקע לענדער, אין זייערער אַ האַלב־קאָלאָניע.

אָנהויבנדיק די מלחמה, האָט די רוסישע בורזשואַזיע אויסגערעכנט צו פאַרריכטן אירע געשעפטן: דעראָבערן נייע מערק, אָנלעבן זיך אויף די מיליט־ טערישע באַשטעלונגען און ליפערונגען און פאַראייניס דערשטיקן די רעוואָלוי־ ציאָנערע באַוועגונג, אויסנוצנדיק די מלחמה־סיטואַציע.

דאָס צאַרישע רוסלאַנד איז אַרײַנגעטראָטן אין דער מלחמה ניט צוגע־ גרייט. די אינדוסטריע פון רוסלאַנד איז געווען שטאַרק אָפּגעשטאַנען פון די אַנדערע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. עס האָבן אין איר געהערשט אַלטע פאַב־ ריקן און זאַוואָדן מיט אַן אָפּגענוצטער אויסשטאַטונג. די לאַנדווירטשאַפט האָט, ביי דער אָנוועזנקייט פון אַ האַלב־לײַבאייגנטימערישן ערד־באַזיץ און פון אַ מאַסע פאַראָרעמטן, רואינירטן פּויערטום, ניט געקאָנט דינען ווי אַ פעסטע עקאָנאָמישע באַזע צו פירן אַ דויערנדיקע מלחמה.

דער קייסער האָט זיך אָנגעשפּאַרט דער עיקר אויף די פּריצים—לײַבאייג־ נטימער. די גרויסע שוואַרצ'מאה'יקע פּריצים אין בלאָק מיט די גרויסע קאַ־ פּיטאַליסטן האָבן געבאַלעבאַטעוועט אין לאַנד און אין דער מלוכה־דומע. זיי האָבן דורכאויס געשטיצט די אינערלאַכע און אויסערלאַכע פּאָליטיק פון דער צאַרישער רעגירונג. די רוסישע אימפּעריאַליסטישע בורזשואַזיע האָט געלייגט האָפענונגען אויף דער צאַרישער זעלבסטהערשונג, ווי אויף אַ געפּאַנצערטן פויסט, וואָס האָט איר געקאָנט זיכערן דאָס פאַרכאַפּן נייע מערק און נייע לענדער, פון איין זײַט, און דערשטיקן די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג פון די אַרבעטער און פּויערים — פון דער אַנדערער זײַט.

די פּאַרטיי פון דער ליבעראַלער בורזשואַזיע — די קאַדעטן — האָט זיך ארויסגעשטעלט כלומר'שט ווי אַן אָפּאָזיציע; די אויסערלאַכע פּאָליטיק פון דער צאַרישער רעגירונג האָט זי אָבער געשטיצט אָן רעזערוואַציעס.

די קליינבירגערלאַכע פּאַרטייען פון די עסערן און מענשעוויקעס האָבן פון סאַמע אָנהויב מלחמה, מאַסקירנדיק זיך מיטן פּלאַג פון סאָציאַליזם, געהאָלפן דער בורזשואַזיע אָפּצונאַרן דאָס פאָלק, אויסצובאַהאַלטן דעם אימפּעריאַליס־ טישן, דעם רויבערישן כאַראַקטער פון דער מלחמה. זיי האָבן געפּריידיקט די נויטיקייט צו פאַרטיידיקן, די נויטיקייט צו באַשיצן דאָס בורזשואַזע „פאָ־ טערלאַנד“ קעגן די „פּרײַסישע באַרבאַרן“; זיי האָבן געשטיצט די פּאָליטיק פון

„בירגער־פרידן" און האָבן, אזויארום, געהאָלפן דער רעגירונג פונם רוסישן קייסער צו פירן די מלחמה, פונקט אזוי, ווי די דײַטשישע סאָציאַל־דעמאָקראטן האָבן געהאָלפן דער רעגירונג פונם דײַטשישן קייזער צו פירן די מלחמה קעגן די „רוסישע באַרבאַרן".

בלויז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס איז געבליבן געטרײַ צו דער גרויסער פאָן פונם רעוואָליוציאָנערן אינטערנאַציאָנאַליזם, פאַרבלײַבנדיק פעסט אויף די מאַרקסיסטישע פּאָזיציעס פון אנטשיידענעם קאמף קעגן דער צאַרישער זעלבסטהערשונג, קעגן די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן, קעגן דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי האָט באַלד פון די ערשטע מלחמה־טעג זיך געהאַלטן בײַ דער אײַנשטעלונג, אַז די מלחמה איז אָנגעהויבן געוואָרן ניט צוליב פּאַרטיידיקן דאָס פאָטערלאַנד, נאָר צוליב פאַרכאַפּן פרעמדע לענדער, צוליב באַרויבן פרעמדע פעלקער אין די אינטערעסן פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן, אַז קעגן דער דאָזיקער מלחמה דאַרפן די אַרבעטער פירן אַן אנטשיידענע מלחמה.

דער אַרבעטער־קלאַס האָט געשטיצט די פּאַרטיי באָלשעוויקעס.

אמת, דער בורזשואַז־פּאַטריאָטישער טשאַד, וואָס האָט אין אָנהויב מלחמה ארומגעכאַפּט די אינטעליגענץ און די באַלעגופּישע שיכטן פונם פּויערטום, האָט אָנגערירט אויך אַ געוויסן טייל אַרבעטער. דאָס זײַנען אָבער דער עיקר געווען מיטגלידער פונם כוליגאַנישן „סאָיוז רוסקאָוואָ נאַראָדאַ" און אַ טייל עסעריש־מענשעוויסטיש־געשטימטע אַרבעטער; זיי האָבן, פאַרשטייט זיך, ניט אָפּגעשפּיגלט און האָבן ניט געקאָנט אָפּשפּיגלען די שטימונגען פונם אַרבעטער־קלאַס. די דאָזיקע עלעמענטן האָבן זיך עם טאַקע אַרויסגעוויזן ווי אָנטיילנעמער פון די שאָוויניסטישע מאַניפעסטאַציעס פון דער בורזשואַזיע, וואָס די צאַרישע רעגירונג האָט אָרגאַניזירט אין די ערשטע טעג פון דער מלחמה.

2. דער אַריבערגאַנג פון די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל אויף דער זײַט פון זייערע אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען. די צעפאַלונג פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל אויף באַזונדערע סאָציאַל־שאָוויניסטישע פּאַרטייען.

לענין האָט ניט איין מאָל געוואָרנט וועגן דעם אָפּאָרטוניזם פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל און וועגן דער ניט־שטאַנדהאַפטיקייט פון זײַנע פירער. ער האָט די גאַנצע צײַט גע'טענה'ט, אַז די פירער פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל זײַנען בלויז אויפן וואָרט קעגן מלחמה, אַז אין פאַל, ווען די מלחמה וועט אָנקומען, קאָנען זיי ענדערן זייער פּאָזיציע און אַריבערלויפן אויף דער זײַט פון דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע, קאָנען ווערן אָנהענגער פון

דער מלחמה. און שוין די ערשטע טעג פון דער מלחמה האָבן באשטעטיקט לענינס פאָראויסזאגונג.

אין יאָר 1910 איז אויפן קאָנגרעס פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל אין קאָפּענהאגען אָנגענומען געוואָרן א באשלוס, אז די סאָציאַליסטן דארפן אין די פארלאמענטן שטימען קעגן מלחמה־קרעדיטן. בעת דער מלחמה אויף די באלקאנען אין יאָר 1912 האָט דער צווישנפעלקערלאכער קאָנגרעס פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל אין באזעל דערקלערט, אז די ארבעטער פון אלע לענדער האלטן פאר א פארברעכן צו שיסן איינער אינם אנדערן צוליב דער פארגרע־סערונג פון די פראָפיטן פון די קאפיטאליסטן. אזוי איז עס געווען אויפן וואָרט, אין רעזאָלוציעס.

ווען עס האָט אָבער א קנאל געטאָן דער דונער פון דער אימפּעריאליסטי־שער מלחמה און מע האָט געדארפט די דאָזיקע באשלוסן דורכפירן אין לעבן, האָבן זיך די פירער פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל ארויסגעוויזן פאר פאר־רעטער, פאר פעלשער פונם פראָלעטאריאט, האָבן זיך ארויסגעוויזן פאר די־נער פון דער בורזשואזיע, — זיי זיינען געוואָרן אָנהענגער פון דער מלחמה.

דעם 4־טן אויגוסט 1914־טן יאָר האָט די דייטשישע סאָציאַל־דעמאָקראַ־טיע געשטימט אין פארלאמענט פאר מלחמה־קרעדיטן, פאר אונטערשטיצן די אימפּעריאליסטישע מלחמה. דאָס זעלבע האָט געטאָן די איבערוויגנ־דיקע מערהייט סאָציאַליסטן פון פראנקרייך, ענגלאנד, בעלגיע און אנדערע לענדער.

דער צווייטער אינטערנאציאָנאל האָט אויפגעהערט צו עקזיסטירן. ער איז זיך פאקטיש צעפאלן אויף באזונדערע סאָציאַל־שאָוויניסטישע פארטייען, וואָס האלטן מלחמה איינע מיט דער אנדערער.

פארראטנדיק דעם פּראָלעטאריאט, זיינען די פירער פון די סאָציאַליסטי־שע פארטייען אריבערגעגאנגען אויף דער פּאָזיציע פון סאָציאַל־שאָוויניזם און פון פארטיידיקן די אימפּעריאליסטישע בורזשואזיע. זיי האָבן געהאָלפן די אימפּעריאליסטישע רעגירונגען פארטומלען דעם ארבעטער־קלאס און פארגיפטן אים מיטן סם פון נאציאָנאליזם. די דאָזיקע סאָציאַל־פאררעטער האָבן אונטערן פלאג פון פארטיידיקן דאָס פאָטערלאנד געגומען אָנהעצן די דייטשישע ארבע־טער אויף די פראנצויזישע, און די ענגלישע און די פראנצויזישע ארבעטער — אויף די דייטשישע. בלויז אן אומבאדייטנדיקע מינדערהייט אינם צווייטן אינ־טערנאציאָנאל איז געבליבן אויף אן אינטערנאציאָנאליסטישער פּאָזיציע און איז אוועק קעגן שטראָם, אמת, ניט גאָר איינגאנצן זיכער און ניט איינגאנצן באשטימט, נאָר דאָך איז זי אוועק קעגן שטראָם.

בלויז די פארטיי באָלשעוויקעס האָט תיכף און אָן קיין שום וואקלונגען אויפגעהויבן די פאָן פון אנטשיידענעם קאמף קעגן דער אימפּעריאליסטישער מלחמה. אין די טעזיסן וועגן דער מלחמה, וואָס לענין האָט אָנגעשריבן אין האָרבסט 1914־טן יאָר, האָט לענין אָנגעוויזן, אז דאָס פאלן פונם צווייטן אינ־

טערנאַציאָנאַל איז ניט קיין צופעליקײַט. דעם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל האָבן אומגעבראַכט די אָפּאָרטוניסטן, קעגן וועלכע עס האָבן שוין לאַנג געוואָרנט די בעסטע פאָרשטייער פונם רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט.

די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל זײַנען אויך ביז דער מלחמה געווען אָנגעשטעקט מיט אָפּאָרטוניזם. די אָפּאָרטוניסטן האָבן אָפן געפּרײַדיקט דאָס אָפּזאָגן זיך פונם רעוואָלוציאָנערן קאַמף, געפּרײַדיקט די טעאָריע פון „פרידלאַכער ארײַנוואַקסונג פונם קאַפּיטאַליזם אין סאָציאַליזם". דער צווייטער אינטערנאַציאָנאַל האָט ניט געוואָלט קעמפן קעגן אָפּאָרטוניזם; ער איז געשטאַנען פאַר א שלום מיט אים און האָט אים געלאָזט זיך פאַרפעסטיקן. האַלטנדיק זיך בײַ א שלום-מאַכערישער פּאָליטיק בנוגע דעם אָפּאָרטוניזם, איז דער צווייטער אינטערנאַציאָנאַל אליין געוואָרן אן אָפּאָרטוניסטישער.

די אימפּעריאַליסטישע בורזשואַזיע האָט אויפן חשבון פון אירע רוחים פון די קאָלאָניעס, פון עקספּלואַטירן די אָפּגעשטאַנענע לענדער סיסטע-מאַטיש דורך א העכערן אַרבעטסלוין און דורך אַנדערע געשאַנקען אונטערגע-קויפט דעם אויבערשיכט פון די קוואַליפיצירטע אַרבעטער, די אַזוי גערופענע אַרבעטער-אַריסטאָקראַטיע. פון דעם דאָזיקן צווישן-שיכט אַרבעטער איז אַרויסגעקומען ניט ווייניק אָנפירער פון די פּראָפפאַראיינען און קאָאָפּעראַטיוון, מוניציפּאַלע און פּאַרלאַמענט-דעפּוטאַטן, טוער פון דער פּרעסע און פון די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע אָרגאַניזאַציעס. מורא האָבנדיק צו פאַרלירן זייער לאַגע, זײַנען די דאָזיקע מענטשן אין מאָמענט פון דער מלחמה געוואָרן קעגנער פון דער רעוואָלוציע, געוואָרן די סאַמע היציקע פאַרטיידיקער פון זייער בור-זשואַזיע, פון זייערע אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען.

די אָפּאָרטוניסטן זײַנען געוואָרן סאָציאַל-שאָוויניסטן.

די סאָציאַל-שאָוויניסטן, דערונטער די רוסישע מענשעוויקעס און עסערן, האָבן געפּרײַדיקט קלאַסן-פרידן פון די אַרבעטער מיט דער בורזשואַזיע אינם לאַנד גופא און מלחמה מיט די אַנדערע פעלקער אויסער דעם אייגענעם לאַנד. זיי האָבן גענאַרט די מאַסן מכח די אמת'ע שולדיקע פון דער מלחמה, דערקלערנדיק, אַז די בורזשואַזיע פון זייער לאַנד איז ניט שולדיק אין דער מלחמה. פיל סאָציאַל-שאָוויניסטן זײַנען געוואָרן מיניסטאָרן פון די אימ-פּעריאַליסטישע רעגירונגען פון זייער לאַנד.

ניט ווייניקער געפערלאַך פאַר דער זאַך פונם פּראָלעטאַריאַט זײַנען געווען די פאַרבאָרגענע סאָציאַל-שאָוויניסטן, די אַזוי גערופענע צענטריסטן. די צענ-טריסטן — קאַוטסקי, טראָצקי, מאַרטאָוו און אַנדערע האָבן באַרעכטיקט און פאַרטיידיקט די אָפענע סאָציאַל-שאָוויניסטן, הייסט עס, זיי האָבן צוזאַמען מיט די סאָציאַל-שאָוויניסטן פאַרראַטן דעם פּראָלעטאַריאַט, צודעקנדיק זייער פאַרראַט מיט „לינקע" פראַזן וועגן קאַמף קעגן דער מלחמה, וואָס זײַנען געווען אויסגערעכנט אויף אָפּנאַרן דעם אַרבעטער-קלאַס. פאַקטיש האָבן די צענ-טריסטן געשטיצט די מלחמה, ווײַל דער פאָרשלאָג פון די צענטריסטן ניט צו

שטימען קעגן די קרעדיטן אויף מלחמה און זיך באַנוגענען מיט אָפּהאַלטן זיך בײַם אָפּשטימען די קרעדיטן אויף מלחמה — האָט באַטײַט שטיצן די מלחמה. זיי האָבן אויך, ווי די סאָציאַל־שאָוויניסטן, געפאָדערט אָפּצוזאָגן זיך פון קלאַסנקאַמף בעת דער מלחמה, כדי ניט שטערן דער אייגענער אימפּעריאַליסטישער רעגירונג צו פירן די מלחמה. דער צענטריסט טראָצקי איז אין אַלע וויכטיקסטע פראַגן פון מלחמה און סאָציאַליזם געווען קעגן לענינען, קעגן דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי.

לענין האָט באַלד פון די ערשטע טעג פון דער מלחמה גענומען זאַמלען כחות צו שאַפן אַ נײַעם, אַ דריטן אינטערנאַציאָנאַל. שוין אינם מאַניפעסט קעגן דער מלחמה אין נאָוועמבער 1914־טן יאָר האָט דער צ.ק. פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אַוועקגעשטעלט די אויפגאַבע צו שאַפן אַ דריטן אינטערנאַציאָנאַל אָנשטאָט דעם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, וואָס האָט געליטן אַ שענדלאַכן קראַך.

אין פעברואַר 1915־טן יאָר איז אין לאָנדאָן אויף דער קאָנפערענץ פון די סאָציאַליסטן פון די אַנטאַנט־לענדער לויט לענינס אויפטראָג אַרויסגעטראָטן חבר ליטווינאָוו. ליטווינאָוו האָט אויפגעפאָדערט, אַז די סאָציאַליסטן (וואַנדערוועלדע, סאַמבאַ, געד) זאָלן אַרויסטרעטן פון די בורזשואַזע רעגירונגען פון בעלגיע און פראַנקרײַך און זאָלן פולשטענדיק איבנרײַסן מיט די אימפּעריאַליסטן, אָפּזאָגן זיך פון מיטאַרבעטן מיט זיי. ער האָט געפאָדערט פון אַלע סאָציאַליסטן אַן אַנטשיידענעם קאַמף קעגן זייערע אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען און אַז זיי זאָלן פאַראורטיילן דאָס שטימען פאַר די מלחמה־קרעדיטן. נאָר ליטווינאָווס שטים האָט אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ דורכגעקלונגען איינזאַם.

אָנהויב סעפּטעמבער 1915־טן יאָר איז זיך אין צימערוואַלד צונויפגעקומען די ערשטע קאָנפערענץ פון די אינטערנאַציאָנאַליסטן. לענין האָט די דאָזיקע קאָנפערענץ אָנגערופן „ערשטער שריט“ אין דער אַנטוויקלונג פון דער אינטערנאַציאָנאַלער באַוועגונג קעגן מלחמה. לענין האָט געבילדעט אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ די צימערוואַלדער לינקע גרופּע. נאָר אין אָט דער צימערוואַלדער לינקער האָט די איינציק־ריכטיקע, ביז סוף קאָנזעקווענטע פּאָזיציע קעגן דער מלחמה פאַרנומען בלויז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס בראש מיט לענינען. די צימערוואַלדער לינקע האָט אַרויסגעגעבן אויף דער דײַטשישער שפּראַך דעם זשורנאַל „דער אָנזאָגער“, אין וועלכן עס האָבן זיך געדרוקט לענינס אַרטיקלען.

אין יאָר 1916 האָט זיך אײַנגעגעבן צונויפרופן אינם שווייצאַרישן דאָרף קינטאַל אַ צווייטע קאָנפערענץ פון די אינטערנאַציאָנאַליסטן. זי הייסט צווייטע צימערוואַלדער קאָנפערענץ. צו דער דאָזיקער צײַט האָבן שוין כמעט אין אַלע לענדער זיך געהאַט אויסגעטיילט גרופּעס אינטערנאַציאָנאַליסטן; עס האָט זיך שאַרפער אָנגעמערקט די צעשפּאַלטונג צווישן די אינטערנאַציאָנאַליסטישע

עלעמענטן מיט די סאָציאַל־שאָוויניסטן. און דער עיקר — די מאַסן אליין זיי־נען צו דער דאָזיקער צײַט לינקער געוואָרן אונטערן אײַנפלוס פון דער מלחמה און פון די אומגליקן, וואָס זי האָט געבראַכט. דער קינטאַלער מאַניפעסט איז אויסגעאַרבעט געוואָרן אין רעזולטאַט פון א פאַרשטענדיקונג צווישן די פאַר־שיידענע גרופּעס, וואָס האָבן געקעמפט אויף דער קאָנפערענץ. ער איז געווען א טראָט פאָראויס אין פאַרגלײַך מיטן צימערוואַלדער מאַניפעסט.

נאָר אויך די קינטאַלער קאָנפערענץ האָט ניט אָנגענומען די גרונט־הנחות פון דער פּאָליטיק פון די באָלשעוויקעס: די פאַרוואַנדלונג פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה אין א בירגערקריג, די מפּלה פון די אייגענע אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען אין דער מלחמה, די אָרגאַניזירונג פון א דריטן אינטערנאַציאָנאַל. דאָך האָט די קינטאַלער קאָנפערענץ מיטגעהאָלפן דער אויסטיילונג פון די אינטערנאַציאָנאַליסטישע עלעמענטן, וואָס פון זיי האָט זיך נאָכדעם געבילדעט דער קאָמוניסטישער דריטער אינטערנאַציאָנאַל.

לענין האָט קריטיקירט די פעלערן פון די ניט־קאָנזעקווענטע אינטערנאַציאָנאַליסטן פון צווישן די לינקע סאָציאַל־דעמאָקראַטן, אַזוינע, ווי ראָזע ליוק־סעמבורג, קאַרל ליבקנעכט; נאָר אין דער זעלבער צײַט האָט ער זיי גע־האָלפן צו פאַרנעמען א ריכטיקע פּאָזיציע.

3. די טעאָריע און טאַקטיק פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אין די פראַגן פון מלחמה, שלום און רעוואָלוציע.

די באָלשעוויקעס זײַנען ניט געווען קיין פּשוט'ע פּאַציפיסטן (אָנהענגער פון שלום), וואָס זיפצן וועגן שלום און באַגרענעצן זיך מיט דער פּראָפּאַגאַנ־דע פון שלום, ווי דאָס האָט געטאָן די מערהײַט לינקע סאָציאַל־דעמאָקראַטן. די באָלשעוויקעס זײַנען געשטאַנען פאַר אן אַקטיוון רעוואָלוציאָנערן קאַמף פאַר שלום ביז צום אַראָפּוואַרפן די מאַכט פון דער קריגערישער אימפּעריאַ־ליסטישער בורזשואַזיע. די באָלשעוויקעס האָבן די זאַך פון שלום פאַרבונדן מיט דער זאַך פון זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, האַלטנדיק, אַז דאָס אַממערסטן־ריכטיקע מיטל צו ליקווידירן די מלחמה און דערגרייכן א גערעכטיקן שלום, א שלום אָן אַנעקסיעס און קאָנטריבוציעס, — איז אַראָפּ־וואַרפן די מאַכט פון דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע.

קעגן דעם מענשעוויסטיש־עסערישן אָפּזאָגן זיך פון רעוואָלוציע און דעם פאַררעטערישן לאָזונג וועגן אײַנהיטן „בירגער־פרידן" בעת דער מלחמה — האָבן די באָלשעוויקעס אַרויסגערוקט דעם לאָזונג פון „פ א ר וו א נ ד ל ע ן די אימפּעריאַליסטישע מלחמה אין א בירגערקריג". דער דאָ־זיקער לאָזונג האָט באַטײַט, אַז די אַרבעטנדיקע, דערונטער די באַוואָפנטע אַרבעטער און פּויערים, וואָס זײַנען איבערגעטאָן אין סאָלדאַטישע שינעלן, דאַרפן אויסקערעווען דאָס געווער קעגן דער אייגענער בורזשואַזיע און אַראָפּ־

װארפֿן איר מאכט, אױב זײ װילן פּטור װערן פֿון דער מלחמה און דערשלאָגן זיך א גערעכטיקן שלום.

קעגן דער מענשעװיסטיש־עסערישער פּאָליטיק פֿון פּארטײדיקן דאָס בור־זשואזע פֿאָטערלאַנד האָבן די באָלשעװיקעס ארױסגערוקט די פּאָליטיק פֿון „א מפּלה פֿון דער אײגענער רעגירונג אין דער אימפּעריא־ליסטישער מלחמה". דאָס האָט באַטײַט, אז מע מוז שטימען קעגן מלחמה־קרעדיטן, שאַפֿן אומלעגאַלע רעװאָלוציאָנערע אָרגאַניזאַציעס אין דער אַרמײ, שטיצן דאָס ברידערן זיך פֿון די סאָלדאַטן אױפֿן פֿראָנט און אָרגאַני־זירן רעװאָלוציאָנערע אַרױסטרעטונגען פֿון די אַרבעטער און פּױערים קעגן דער מלחמה, אַריבערפֿירנדיק זײ אין אן אױפֿשטאַנד קעגן דער אײגענער אימפּעריאַליסטישער רעגירונג.

די באָלשעװיקעס האָבן געהאַלטן, אז דאָס קלענסטע בײז פֿאַרן פֿאָלק איז דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה װאָלט געװען א קריגס־מפּלה פֿון דער צאַ־רישער רעגירונג, װײַל דאָס װאָלט פֿאַרלײַכטערט דעם זיג פֿונעם פֿאָלק איבערן צאַריזם און דעם דערפֿאָלגרײַכן קאַמף פֿונעם אַרבעטער־קלאַס פֿאַר דער באַ־פֿרײַאונג פֿון אונטער דער קאַפּיטאַליסטישער שקלאַפֿערײַ און פֿון די אימפּע־ריאַליסטישע מלחמות. דערבײַ האָט לענין געהאַלטן, אז די פּאָליטיק פֿון א מפּלה פֿון דער אײגענער אימפּעריאַליסטישער רעגירונג דאַרפֿן דורכפֿירן ניט בלױז די רוסישע רעװאָלוציאָנערן, נאָר אױך די רעװאָלוציאָנערע פּאַרטײען פֿונעם אַרבעטער־קלאַס פֿון אַלע מלחמה־האַלטנדיקע לענדער.

די באָלשעװיקעס זײַנען ניט געװען קעגן יעטװידער מלחמה. זײ זײַנען געװען בלױז קעגן א פֿאַרכאַפּערישער, קעגן אן אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די באָלשעװיקעס האָבן געהאַלטן, אז עס זײַנען פֿאַראַן צװײערלײ מינים מלחמות:

א) א מלחמה א גערעכטיקע, ניט קײן פֿאַרכאַפּערישע, א באַפֿרײַערי־שע, אזא, װאָס איר ציל איז אָדער פֿאַרטײדיקן דאָס פֿאָלק פֿון אן אױסער־לאַכן אָנפֿאַל און פֿון פּרוּװן צו פֿאַרשקלאַפֿן עס, אָדער באַפֿרײַען דאָס פֿאָלק פֿון דער שקלאַפֿערײַ פֿונעם קאַפּיטאַליזם, אָדער, ענדלאַך, באַפֿרײַען די קאָלאָ־ניעס און אָפּהענגיקע לענדער פֿון אונטערן דרוק פֿון די אימפּעריאַליסטן, און

ב) א מלחמה אן אומגערעכטיקע, א פֿאַרכאַפּערישע, אזא, װאָס האָט דעם ציל צו פֿאַרכאַפּן און פֿאַרשקלאַפֿן פֿרעמדע לענדער, פֿרעמדע פֿעלקער.

א מלחמה פֿונעם ערשטן מין האָבן די באָלשעװיקעס געשטיצט. װאָס איז שײך א מלחמה פֿונעם צװײטן מין, האָבן די באָלשעװיקעס געהאַלטן, אז מע דאַרף קעגן איר פֿירן אן אַנטשײדענעם קאַמף ביז צו א רעװאָלוציע און ביזן אַראָפּװאַרפֿן די אײגענע אימפּעריאַליסטישע רעגירונג.

א קאָלאָסאַלע באַדײַטונג פֿאַרן אַרבעטער־קלאַס פֿון דער גאַנצער װעלט האָבן געהאַט לענינס טעאָרעטישע אַרבעטן אין דער צײַט פֿון דער מלחמה.

פרילינג 1916־טן יאָר האָט לענין אָנגעשריבן דאָס ווערק: „דער אימפּעריאַ־ליזם, ווי די העכסטע סטאַדיע פונם קאַפּיטאַליזם". לענין האָט אין דעם דאָ־זיקן בוך באַוויזן, אַז דער אימפּעריאַליזם — דאָס איז די העכסטע סטאַדיע פונם קאַפּיטאַליזם, ווען ער האָט שוין באַוויזן פון א „פּראָגרעסיוון" קאַפּיטאַ־ליזם צו פאַרוואַנדלען זיך אין א קאַפּיטאַליזם א פּאַראַזיטישן, אין א קאַפּי־טאַליזם א פאַרפוילט ווערנדיקן, אַז דער אימפּעריאַליזם — דאָס איז דער שטאַרבנדיקער קאַפּיטאַליזם. דאָס האָט, פאַרשטייט זיך, ניט באַטײַט, אַז דער קאַפּיטאַליזם וועט אליין אָפּשטאַרבן, אָן א רעוואָליוציע פונם פּראָלעטאַריאַט, אַז ער וועט אליין צעפוילט ווערן אויף זײַן וואָרצל. לענין האָט שטענדיק גע־לערנט, אַז אָן א רעוואָליוציע פונם אַרבעטער־קלאַס איז אוממעגלאַך אַראָפּ־צוואַרפן דעם קאַפּיטאַליזם. דעריבער האָט לענין, דעפינירנדיק דעם אימפּע־ריאַליזם אַלס שטאַרבנדיקן קאַפּיטאַליזם, צוזאַמען דערמיט באַוויזן אין דעם דאָזיקן בוך, אַז „דער אימפּעריאַליזם — דאָס איז דער ערב פון דער סאָציאַ־לער רעוואָליוציע פונם פּראָלעטאַריאַט".

לענין האָט באַוויזן, אַז דער קאַפּיטאַליסטישער דרוק אין דער עפּאָכע פונם אימפּעריאַליזם פאַרשטאַרקט זיך אַלץ מער, אַז אין די באַדינגונגען פונם אימ־פּעריאַליזם וואַקסט די אויפגעבראַכטקייט פונם פּראָלעטאַריאַט קעגן די יסודות פונם קאַפּיטאַליזם; עס וואַקסן אָן די עלעמענטן פון רעוואָליוציאָנערן אויפ־רײַס אינעווייניק אין די קאַפּיטאַליסטישע לענדער.

לענין האָט באַוויזן, אַז אין דער עפּאָכע פונם אימפּעריאַליזם ווערט פאַר־שאַרפט דער רעוואָליוציאָנערער קריזיס אין די קאָלאָניאַלע און אָפּהענגיקע לענדער; עס וואַקסן אָן די עלעמענטן פון אויפגעבראַכטקייט קעגן דעם אימ־פּעריאַליזם, עס וואַקסן אָן די עלעמענטן פון א באַפרייאונגס־מלחמה קעגן דעם אימפּעריאַליזם.

לענין האָט באַוויזן, אַז אין די באַדינגונגען פונם אימפּעריאַליזם האָבן די ניט־גלײַכמעסיקייט פון דער אַנטוויקלונג און די ווידערשפּרוכן פונם קאַפּי־טאַליזם זיך באַזונדערס פאַרשאַרפט, אַז דער קאַמף פאַר מערק אויף אָפּצו־זעצן די סחורות און אַרויספירן קאַפּיטאַל, דער קאַמף פאַר קאָלאָניעס, פאַר רוי־וואַרג־קוואַלן מאַכט פאַר אוממײַדלאַך פּעריאָדישע אימפּעריאַליסטישע מלחמות פאַר א נײַער איבערפאַרטיילונג פון דער וועלט.

לענין האָט באַוויזן, אַז טאַקע צוליב אָט דער ניט־גלײַכמעסיקייט פון דער אַנטוויקלונג פונם קאַפּיטאַליזם קומען פאָר אימפּעריאַליסטישע מלחמות, וואָס שוואַכן אָפּ די כּחות פונם אימפּעריאַליזם און מאַכן פאַר מעגלאַך א דורכרײַס פונם פראָנט פונם אימפּעריאַליזם דאָרטן, וואו ער וועט זיך אַרויסווײַזן אַממערסטן שוואַך.

אויפן גרונט פון דעם אַלעם איז לענין געקומען צום אויספיר, אַז עס איז פולשטענדיק מעגלאַך, דער פּראָלעטאַריאַט זאָל ערגעץ־וואו אין איין אָרט אָדער אין עטלאַכע ערטער דורכרײַסן דעם אימפּעריאַליסטישן פראָנט, אַז

ס'איז מ עג ל א ך א זיג פונם סאָציאַליזם צוערשט אין עטלאכע לענדער אָדער אפילו אין איין, באַזונדער גענומען, לאנד, אז א גלייכצייטיקער זיג פונם סאָציאַליזם אין אלע לענדער איז איבער דער ניט-גלייכמעסיקייט פון דער אנטוויקלונג פונם קאפיטאליזם אין די דאָזיקע לענדער — אוממעגלאך, אז דער סאָציאַליזם וועט זיגן צוערשט אין איין אָדער אין עטלאכע לענדער, און די איבעריקע לענדער וועלן אין פארלויף פון א געוויסער צייט פארבלייבן בורזשואזע לענדער.

אָט איז די פאָרמולירונג פון דעם געניאַלן אויספיר, וועלכן לענין האָט געגעבן אין צוויי פארשיידענע ארטיקלען, וואָס זיינען אָנגעשריבן געוואָרן אינם פעריאָד פון דער אימפעריאליסטישער מלחמה:

1) „די ניט-גלייכמעסיקייט פון דער עקאָנאָמישער און פּאָליטישער אנטוויקלונג איז אן אומבאדינגטער געזעץ פונם קאפיטאליזם. פונדאַנען דרינגט ארויס, אז ס'איז מעגלאך א זיג פונם סאָציאַליזם צוערשט אין א קליינער צאָל אָדער אפילו אין איין, באַזונדער גענומען, קאפיטאליסטיש לאנד. דער צום זיג געקומענער פּראָלעטאריאט פון דעם דאָזיקן לאנד וואָלט, האָבנדיק עקספּראָפּריאירט די קאפיטאליסטן און האָבנדיק אָרגאניזירט ביי זיך די סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע, זיך געשטעלט קעגן דער איבעריקער, קאפיטאליסטישער וועלט, צוציענדיק צו זיך די אונטערדריקטע קלאסן פון אנדערע לענדער"... (פונם ארטיקל „וועגן דעם לאָזונג פון פאראייניקטע שטאטן פון אייראָפּע", אָנגעשריבן אין אויגוסט 1915-טן יאָר) (לענין, ב. XVIII, ז. 232—233, רוסיש).

2) „די אנטוויקלונג פונם קאפיטאליזם קומט פאָר אין דער העכסטער מאָס ניט-גלייכמעסיק אין פארשיידענע לענדער. און אנדערש קאָן עס גאָר ניט זיין ביי דער סחורה-פּראָדוקציע. דערפון קומט דער אומבאשטרייטבארער אויספיר: דער סאָציאַליזם קאָן ניט זיגן גלייכצייטיק אין אלע לענדער. ער וועט זיגן צוערשט אין איין אָדער אין עטלאכע לענדער, און די איבעריקע וועלן אין פארלויף פון א געוויסער צייט פארבלייבן בורזשואזע אָדער פּאָרבורזשואזע. דאָס דארף ארויסרופן ניט בלויז רייבונגען, נאָר אויך א דירעקטע שטרעבונג פון דער בורזשואזיע פון די אנדערע לענדער צו צעשמעטערן דעם זיגרייכן פּראָלעטאריאט פון דער סאָציאַליסטישער מלוכה. אין די דאָזיקע פאלן וואָלט א מלחמה פון אונזער זייט געווען א געזעצלאכע און א גערעכטיקע. דאָס וואָלט געווען א מלחמה פאר סאָציאַליזם, פאר באפרייען פון דער בורזשואזיע די אנדערע פעלקער" (פונם ארטיקל „די קריגס-פּראָגראם פון דער פּראָלעטארישער רעוואָלוציע", אָנגעשריבן אין הארבסט 1916-טן יאָר) (לענין, ב. XIX, ז. 325, רוסיש).

דאָס איז געווען א נייע, א פארענדיקטע טעאָריע פון דער סאָציאַליסטי-

שער רעוואָליוציע, א טעאָריע וועגן דער מעגלאכקייט פונם זיג פונם סאָציאַ־ליזם אין באזונדערע לענדער, וועגן די באדינגונגען פון זיין זיג, וועגן די פערספעקטיוון פון זיין זיג, א טעאָריע, וואָס די יסודות אירע האָט לענין אָנגעצייכנט נאָך אין 1905־טן יאָר אין דער בראָשור „צוויי טאַקטיקעס פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע".

זי איז ראַדיקאַל זיך פאַנאַנדערגעגאַנגען מיט יענער אײנשטעלונג, וואָס האָט געהאַט אַן אומגאַנג צווישן די מאַרקסיסטן אינם פעריאָד פונם פ א ר־א י מ פ ע ר י א ל י ס ט י ש ן קאַפּיטאַליזם, ווען די מאַרקסיסטן האָבן געהאַלטן, אַז דער זיג פונם סאָציאַליזם אין איין א וואַסער־ניט־איז לאַנד איז אוממעגלאַך, אַז דער זיג פונם סאָציאַליזם וועט פאָרקומען גלײַכצײַטיק אין אַלע ציוויליזירטע לענדער. לענין האָט, אויפן גרונט פון די אָנגאַבן וועגן דעם א י מ פ ע ר י א ל י ס ט י ש ן קאַפּיטאַליזם, וועלכע ער האָט געבראַכט אין זײַן אויסגעצייכנטן בוך „דער אימפּעריאַליזם, ווי די העכסטע סטאַדיע פונם קאַפּיטאַליזם", איבערגעקערט די דאָזיקע אײנשטעלונג, ווי א פאַרעלטערטע, און האָט געגעבן א נײַע טעאָרעטישע אײנשטעלונג, וואָס לויט איר ווערט דער גלײַכצײַטיקער זיג פונם סאָציאַליזם אין אַלע לענדער געהאַלטן פאַר א ו מ מ ע ג ל א ך, און דער זיג פונם סאָציאַליזם אין איין, באַזונדער גענומען, קאַפּיטאַליסטיש לאַנד ווערט אָנערקענט פאַר מ ע ג ל א ך.

די אומשאַצבאַרע באַדײַטונג פון דער לענינישער טעאָריע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע באַשטייט ניט בלויז דערין, וואָס זי האָט באַרײַכערט דעם מאַרקסיזם מיט א נײַער טעאָריע און האָט אים א רוק געטאָן פאָראויס. איר באַדײַטונג באַשטייט נאָך דערין, וואָס זי גיט א רעוואָלוציאָנערע פערספעקטיוו די פּראָלעטאַריער פון באַזונדערע לענדער, זי צעבינדט זייער איניציאַטיוו אין פּראַט פון אָנדראַנג אויף זייער אייגענער, נאַציאָנאַלער, בורזשואַזיע; זי לערנט זיי אויסצונוצן די מלחמה־סיטואַציע אויף צו אָרגאַניזירן אַזאַ אָנדראַנג און פאַרפעסטיקט זייער גלויבן אינם זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע.

אַזאַ איז געווען די טעאָרעטישע און טאַקטישע אײַנשטעלונג פון די באָלשעוויקעס אין די פראַגן פון מלחמה, שלום און רעוואָליוציע.

אויפן גרונט פון דער דאָזיקער אײַנשטעלונג האָבן די באָלשעוויקעס דורכגעפירט זייער פּראַקטישע אַרבעט אין רוסלאַנד.

ניט געקוקט אויף די אכזריות'דיקע פּאָליצייאישע פאַרפאָלגונגען, האָבן די דומע־דעפּוטאַטן — די באָלשעוויקעס באַדאַיעוו, פּעטראָווסקי, מוראַנאָוו, סאַמאָילאָוו, שאַגאָוו אין אָנהויב פון דער מלחמה פאָרגענומען א רײַזע איבער א ריי אָרגאַניזאַציעס מיט פּאָרטראָגן וועגן דער באַציאונג פון די באָלשעוויקעס צו דער מלחמה און רעוואָליוציע. אין נאָוועמבער 1914־טן יאָר איז אײַנגעאָרדנט געוואָרן א באַראַטונג פון דער באָלשעוויסטישער פראַקציע פון דער מלוכה־דומע צו באַהאַנדלען די פראַגע וועגן דער באַציאונג צו דער מלחמה.

אויפן דריטן טאָג איז די דאָזיקע זיצונג אין איר פולן באשטאנד ארעסטירט געוואָרן. דער גערייכט האָט פאראורטיילט אלע דעפוטאטן צו אָפּנעמען ביי זיי די רעכט און צו פארשיקן זיי קיין מזרח-סיביר אויף צוואנגס-באזעצונג. די צארישע רעגירונג האָט באשולדיקט די באָלשעוויסטישע דעפוטאטן פון דער מלוכה-דומע „אין מלוכה-פארראט“.

אויפן גערייכט איז קלאָר געוואָרן דאָס בילד פון דער טעטיקייט פון די דומע-דעפוטאטן, וואָס האָט פארשאפט כבוד אונזער פארטיי. מוטיק האָבן זיך אויפגעפירט די באָלשעוויקעס—דעפוטאטן פארן צארישן גערייכט, פארוואנדלענדיק אים אין א טריבונע אויף דעמאסקירן די פארכאפערישע פאָליטיק פונם צאריזם.

אנדערש האָט זיך אויפגעפירט קאמעניעוו, וועלכער איז צוגעצויגן געוואָרן לויט דעם דאָזיקן ענין. איבער זיין פחדנות האָט ער זיך באלד ביי דער ערשטער געפאר אָפּגעזאָגט פון דער פאָליטיק פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי. קאמעניעוו האָט אויפן גערייכט דערקלערט, אז ער איז ניט מסכים מיט די באָלשעוויקעס אין דער פראגע וועגן מלחמה, און ווי א באווייז דערצו האָט ער געבעטן ארויסצורופן פאר אן עדות דעם מענשעוויק יאָרדאנסקי.

א גרויסע ארבעט האָבן די באָלשעוויקעס דורכגעפירט קעגן די קריגס-אינדוסטריעלע קאָמיטעטן, וואָס האָבן באדינט די מלחמה, קעגן די פרואוון פון די מענשעוויקעס אונטערצואווארפן די ארבעטער אונטער דער ווירקונג פון דער אימפעריאליסטישער בורזשואזיע. די בורזשואזיע איז געווען בלוטיק פאראינטערעסירט צו פאַרשטעלן פאר אלעמען די אימפעריאליסטישע מלחמה, ווי א מלחמה אן אלפאָלקישע. די בורזשואזיע האָט זיך דערשלאָגן בעת דער מלחמה א גרויסן איינפלוס אויף די מלוכה-ענינים, האָבנדיק געשאפן אירע אן אלרוסלענדישע אָרגאניזאציע — פארבאנדן פון די זעמסטוועס און פון די שטעט. זי האָט געדארפט אונטערווארפן אונטער איר אָנפירונג און איינפלוס אויך די ארבעטער. די בורזשואזיע האָט צוגעטראכט צוליב דעם א מיטל — שאפן „ארבעטער-גרופעס“ ביי די קריגס-אינדוסטריעלע קאָמיטעטן. די מענשעוויקעס האָבן אונטערגעכאפט די דאָזיקע אידייע פון דער בורזשואזיע. דער בורזשואזיע האָט געלוינט צוציען אין די דאָזיקע קריגס-אינדוסטריעלע קאָמיטעטן פאָרשטייער פון די ארבעטער, וועלכע זאָלן אגיטירן צווישן די ארבעטער-מאסן פאר דער נויטיקייט צו פארשטארקן די ארבעטס-פראָדוקטיווקייט אין די פאבריקן און זאוואָדן, וואָס ארבעטן אויס הארמאטן-קוילן, הארמאטן, ביקסן, פאטראָנעס, און אין אנדערע פאבריקן און זאוואָדן, וואָס האָבן געארבעט פאר דער שוץ. „אלץ פאר דער מלחמה, אלע אויף דער מלחמה“, — אזא איז געווען דער לאָזונג פון דער בורזשואזיע. פאקטיש האָט דער דאָזיקער לאָזונג באטייט: „לעב זיך אָן וויפל עס לאָזט זיך פון די קריגס-ליפערונגען און פון פארכאפן פרעמדע לענדער“. די מענשעוויקעס האָבן גענומען א טיכטיקן אָנטייל אין אָט דעם פסעוודאָ-פאטריאָטישן געשעפט, וואָס די

בורזשואזיע האָט אונטערגענומען. העלפנדיק די קאפּיטאליסטן, האָבן זיי אינטענסיוו אגיטירט די ארבעטער פאר אָנטיילנעמען אין די וואלן פון די „ארבעטער־גרופּעס“ ביַי די קריגס־אינדוסטריעלע קאָמיטעטן. די באָלשעוויקעס זיַינען געווען קעגן דעם דאָזיקן אויפטו. זיי זיַינען געווען פאר א באָיקאָט פון די קריגס־אינדוסטריעלע קאָמיטעטן און האָבן מיט דערפאָלג דורכגעפירט דעם דאָזיקן באָיקאָט. א טייל ארבעטער האָט אָבער פונדעסטוועגן אָנטיילגענומען אין דער טעטיקייט פון די קריגס־אינדוסטריעלע קאָמיטעטן אונטער דער אָנפירונג פונם באוואוסטן מענשעוויק גוואָזדיאָוו און דעם פּראָוואָקאטאָר אבראָסימאָוו. ווען די באפולמעכטיקטע פון די ארבעטער האָבן זיך אָבער אין סעפּטעמבער 1915־טן יאָר צונויפגעזאמלט צו די ענדגילטיקע וואלן אין די „ארבעטער־גרופּעס“ פון די קריגס־אינדוסטריעלע קאָמיטעטן, האָט זיך ארויסגעוויזן, אז די מערהייט באפולמעכטיקטע איז קעגן באטייליקן זיך אין זיי. די מערהייט פאָרשטייער פון די ארבעטער האָט אָנגענומען א שארפע רעזאָליוציע קעגן דעם אָנטייל אין די קריגס־אינדוסטריעלע קאָמיטעטן, האָבנדיק דערקלערט, אז די ארבעטער שטעלן פאר זיך די אויפגאבע — קעמפן פאר שלום, פאר אראָפּווארפן דעם צאריזם.

א גרויסע ארבעט האָבן די באָלשעוויקעס פאנאנדערגעוויקלט אויך אין דער ארמיי און אינם פלאָט. זיי האָבן די מאסן סאָלדאטן און מאטראָסן אויפגעקלערט, ווער עס איז שולדיק אין די אומגעהערטע מלחמה־שוידערס און אין די ליידן פונם פאָלק; זיי האָבן אויפגעקלערט, אז א רעוואָליוציע—דאָס איז פארן פאָלק דער אײנציקער אויסוועג פון דער אימפּעריאליסטישער שחיטה. די באָלשעוויקעס האָבן געשאפן קעמערלאך אין דער ארמיי און אינם פלאָט, אויפן פראָנט און אין די מיליטער־טיילן פונם הינטערלאנד, פארשפּרייט פלוגבלעטלאך מיט א רוף קעגן דער מלחמה.

אין קראָנשטאדט האָבן די באָלשעוויקעס געשאפן א „הויפּט־קאָלעקטיוו פון דער קראָנשטאדטער מיליטער־אָרגאניזאציע“, וועלכער האָט זיך געפונען אין אן ענגער פארבינדונג מיטן פּעטראָגראדער קאָמיטעט פון דער פּארטיי. ביַים פּעטראָגראדער קאָמיטעט פון דער פּארטיי איז געשאפן געוואָרן א מיליטער־אָרגאניזאציע אויף צו פירן אן ארבעט אינם גארניזאָן. אין אויגוסט 1916־טן יאָר האָט דער נאטשאלניק פון דער פּעטראָגראדער אָכראנקע ראַפּאָרטירט, אז אינם „קראָנשטאדטער קאָלעקטיוו איז די זאך אוועקגעשטעלט זייער ערנסט, קאָנספּיראטיוו, און די אָנטיילנעמער זיַינען אלע שוויַיגעוודיקע און פאָרזיכטיקע מענשן. אָט דער קאָלעקטיוו האָט פאָרשטייער אויך אויפן ברעג“.

די פּארטיי האָט אויפן פראָנט געפירט אן אגיטאציע פאר ברידערונג צווישן די סאָלדאטן פון די מלחמה־האלטנדיקע ארמייען, אונטערשטריַיכנדיק, אז דער שונא — דאָס איז די וועלט־בורזשואזיע און אז די מלחמה קאָן מען פארענדיקן נאָר פארוואנדלענדיק די אימפּעריאליסטישע מלחמה אין א ביר־

געקריג און ווענדנדיק דאָס געווער קעגן דער אייגענער בורזשואַזיע און איר רעגירונג. ס'האָבן זיך אַלץ אָפטער איבערגע'חזר'ט אַזוינע פאַלן, ווען באַזונדערע מיליטער-טיילן האָבן זיך אָפּגעזאָגט צו גיין אין אַנגריף. אַזוינע פאַקטן זיינען געווען שוין אין יאָר 1915 און באַזונדערס אין יאָר 1916.

א באַזונדערס גרויסע אַרבעט האָבן די באָלשעוויקעס פאַנאַנדערגעוויקלט אין די אַרמייען פונעם צפון-פראָנט אינעם ראַיאָן פון ביַיבאַלטיק. דער הויפּט-קאָמאַנדיר פון דער אַרמיי פונעם צפון-פראָנט דער גענעראַל רוזסקי האָט מיטגעטיילט זיין העכערער קאָמאַנדשאַפט אין אָנהויב 1917-טן יאָר וועגן דער קאָלאָסאַלער רעוואָליוצי:אָנערער אַרבעט, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן פאַנאַנדערגעוויקלט אויף דעם דאָזיקן פראָנט.

די מלחמה איז געווען א גוואַלדיקער איבערבראָך אינעם לעבן פון די פעלקער, אינעם לעבן פונעם אינטערנאַצי:אָנאַלן אַרבעטער-קלאַס. זי האָט געשטעלט אין קאָן דעם גורל פון מלוכות, דעם גורל פון פעלקער, דעם גורל פון דער סאָצי:אַליסטישער באַוועגונג. דעריבער איז זי צוזאַמען דערמיט געווען א פּרואוו-שטיין, א נסיון פאַר אַלע פּאַרטייען און שטרעמונגען, וואָס האָבן זיך אָנגערופן סאָצי:אַליסטישע. צי וועלן די דאָזיקע פּאַרטייען און שטרעמונגען פאַרבלייבן געטריי צו דער זאַך פונעם סאָצי:אַליזם, צו דער זאַך פונעם אינטערנאַצי:אָנאַליזם, אָדער זיי וועלן געפינען פאַר בעסער צו פאַרראַטן דעם אַרבעטער-קלאַס, צונויפוויקלען זייערע פאָנען און וואַרפן זיי צו די פיס פון זייער נאַצי:אָנאַלער בורזשואַזיע, — אַזוי איז דעמלט געשטאַנען די פראַגע.

די מלחמה האָט באַוויזן, אַז די פּאַרטייען פונעם צווייטן אינטערנאַצי:אָנאַל האָבן ניט אויסגעהאַלטן דעם נסיון, זיי האָבן פאַרראַטן דעם אַרבעטער-קלאַס און פאַרנויגט זייערע פאָנען פאַר דער אייגענער, נאַצי:אָנאַלער, אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע.

און אַנדערש האָבן גאָר ניט געקאָנט האַנדלען די דאָזיקע פּאַרטייען, וואָס האָבן קולטיווירט אין זייער סביבה אָפּאָרטוניזם און וואָס זיינען דערצויגן געוואָרן אויף הנחות די אָפּאָרטוניסטן, די נאַצי:אָנאַליסטן.

די מלחמה האָט באַוויזן, אַז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס איז געווען די איינציקע פּאַרטיי, וואָס האָט מיט ערע אויסגעהאַלטן דעם נסיון און איז ביזן סוף געבליבן טריי צו דער זאַך פון סאָצי:אַליזם, צו דער זאַך פון פּראָלעטאַרישן אינטערנאַצי:אָנאַליזם.

און דאָס איז פאַרשטענדלאַך: בלויז א פּאַרטיי פונעם נייעם טיפּ, בלויז א פּאַרטיי, וואָס איז דערצויגן געוואָרן אין גייסט פון אומ'בשלום'דיקן קאַמף קעגן אָפּאָרטוניזם, בלויז א פּאַרטיי, וואָס איז פריי פון אָפּאָרטוניזם און נאַצי:אָנאַליזם — בלויז אַזאַ פּאַרטיי האָט געקאָנט אויסהאַלטן דעם גרויסן נסיון און פאַרבלייבן טריי צו דער זאַך פונעם אַרבעטער-קלאַס, צו דער זאַך פונעם סאָצי:אַליזם און אינטערנאַצי:אָנאַליזם.

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי איז געווען גראָד אַזאַ פּאַרטיי.

4. די מפּלה פונם צארישן מיליטער אויפן פראָנט. דער ווירטשאַפטלאַכער חורבן. דער קריזיס פונם צאריזם.

די מלחמה האָט זיך שוין געצויגן דרײַ יאָר. די מלחמה האָט אוועקגענומען מיליאָנען מענשלאַכע לעבנס, דערהארגעטע, פארוואונדעטע, געשטאָרבענע אין רעזולטאט פון די עפּידעמיעס, וואָס די מלחמה האָט ארויסגערופן. די בורזשואזיע און די פּריצים האָבן זיך אָנגעלעבט אויף דער מלחמה. די ארבעטער און פּויערים האָבן אָבער געליטן אלץ מער נויט און דחקות. די מלחמה האָט חרוב געמאכט די פאָלקסווירטשאפט פון רוסלאנד. בײַ 14 מיליאָן געזונטע ארבעטס-לײַט זײַנען גענומען געוואָרן אין דער ארמיי, אָפּגעריסן געוואָרן פון דער ווירטשאפט. פאבריקן און זאוואָדן האָבן זיך אָפּגעשטעלט. ס'איז פארקלענערט געוואָרן דער תבואה-פארזיי — עס האָבן אויסגעפעלט ארבעטס-לײַט. די באפעלקערונג און די סאָלדאטן אויפן פראָנט האָבן געהונגערט, זײַנען געווען נאקעט און באָרוועס. די מלחמה האָט אויפגעפרעסן אלע רעסורסן פונם לאנד.

די צארישע ארמיי האָט געליטן א מפּלה נאָך א מפּלה. די דײַטשישע ארמילעריע האָט פארשאָטן דאָס צארישע מיליטער מיט א האָגל הארמאטן-קוילן. בײַ דער צארישער ארמיי האָבן אויסגעפעלט הארמאטן, ס'האָבן אויסגעפעלט הארמאטן-קוילן; עס האָבן אויסגעפעלט אפילו ביקסן. טיילמאָל איז אויף דרײַ סאָלדאטן געווען איין ביקס. שוין אין דער צײַט פון דער מלחמה האָט זיך אויפגעדעקט דער פארראט פונם צארישן קריגס-מיניסטער סוכאָמלינאָוו, וועלכער האָט זיך ארויסגעוויזן צו זײַן פארבונדן מיט דײַטשישע שפּיאָנען. סוכאָמלינאָוו האָט אויסגעפילט די אויפגעבונג פון דער דײַטשישער אויסשפּירונג — אראָפּרײַסן דאָס באזאָרגן דעם פראָנט מיט הארמאטן-קוילן, ניט געבן דעם פראָנט קיין הארמאטן, ניט געבן קיין ביקסן. אייניקע צארישע מיניסטאָרן און גענעראלן האָבן אליין בשתיקה מיטגעהאָלפן די דערפאָלגן פון דער דײַטשישער ארמיי: צוזאמען מיט דער קייסעריניע, וואָס איז געווען פארבונדן מיט די דײַטשן, האָבן זיי ארויסגעגעבן די דײַטשן מיליטער-סודות. ס'איז קיין וואונדער ניט, וואָס די צארישע ארמיי האָט געליטן א מפּלה און איז געווען געצוואונגען אָפּצוטרעטן. צום יאָר 1916 האָבן שוין די דײַטשן באוויזן צו פארכאפּן פוילן און א טייל פון בײַבאלטיק.

דאָס אלץ האָט ארויסגערופן האס און צאָרן צו דער צארישער רעגירונג צווישן די ארבעטער, פּויערים, סאָלדאטן, אינטעליגענץ, האָט פארשטארקט און פארשארפט די רעוואָליוציאָנערע באוועגונג פון די פאָלקס-מאסן קעגן דער מלחמה, קעגן דעם צאריזם ווי אין הינטערלאנד, אזוי אויך אויפן פראָנט, ווי אין צענטער, אזוי אויך אין די ראנד-געביטן.

אן אומצופרידנקײַט האָט גענומען ארומכאפּן אויך די רוסישע אימפּע-

ריאַליסטישע בורזשואַזיע. זי איז געווען דערצאָרנט דערפון, וואָס ביים צאַ־רישן הויף האָבן געבאַלעבאַטעוועט אַזוינע שווינדלער, ווי ראַספּוטין, וועלכע האָבן אָפן געפירט א ליניע אויף שליסן א סעפּאַראַטן שלום מיט די דייטשן. זי האָט זיך אַלץ מער איבערצייגט, אַז די צאַרישע רעגירונג איז ניט פייאיק צו פירן א דערפאָלגרייכע מלחמה. זי האָט מורא געהאַט, אַז כדי צו ראַטעווען זיין לאַגע, קאָן דער צאַריזם איינגיין אויף א סעפּאַראַטן שלום מיט די דייטשן. דעריבער האָט די רוסישע בורזשואַזיע באַשלאָסן דורכצופירן א הויף־איבערקערעניש, כדי אַראָפּצוזעצן דעם קייסער ניקאָלאַי דעם צווייטן און אַוועקזעצן אַנשטאָט אים פאַר א קייסער מיכאַאיל ראָמאַנאָוון, וועלכער איז געווען פאַרבונדן מיט דער בורזשואַזיע. דערמיט האָט די בורזשואַזיע געוואָלט שיסן צוויי האָזן: ערשטנס, דערקלייבן זיך צו דער מאַכט און זיכערן, אַז די אימפּעריאַליסטישע מלחמה זאָל געפירט ווערן ווייטער, צווייטנס, דורך א קליינער הויף־איבערקערעניש פאַרלויפן דעם וועג דעם אָנקום פון דער גרויסער פאָלקס־רעוואָלוציע, וואָס אירע כוואַליעס האָבן געהאַלטן אין אָנוואַקסן.

אין דער דאָזיקער זאַך האָט די רוסישע בורזשואַזיע געהאַט די פולע שטיצע מצד דער ענגלישער און פראַנצויזישער רעגירונגען. זיי האָבן געזען, אַז דער קייסער איז ניט פייאיק פאָרצוזעצן די מלחמה. זיי האָבן מורא געהאַט, אַז דער קייסער וועט פאַרענדיקן די זאַך מיט א סעפּאַראַטן שלום מיט די דייטשן. ווען די צאַרישע רעגירונג וואָלט געשלאָסן א סעפּאַראַטן שלום, וואָלטן די רעגירונגען פון ענגלאַנד און פראַנקרייך אָנגעוואָרן אין דער פּערזאָן פון רוסלאַנד א פאַרבינדעטן אין דער מלחמה, וועלכער האָט ניט בלויז אָפּגע־ווענדט אויף זיינע פראָנטן די כחות פונם קעגנער, נאָר וועלכער האָט אויך צוגעשטעלט קיין פראַנקרייך צענדליקער טויזנטער אָפּגעקליבענע רוסישע סאָל־דאַטן. דעריבער האָבן זיי געשטיצט די רוסישע בורזשואַזיע אין אירע פּרוּוון צו מאַכן א הויף־איבערקערעניש.

דער קייסער האָט זיך, אַזוי־אַרום, אַרויסגעוויזן איזאָלירט.

אין דער צייט, ווען אויפן פראָנט האָבן ניט אויפגעהערט די דורכפאַלן, איז דערווירטשאַפטלאַכער חורבן אַלץ מער און מער געוואַקסן. אין די יאַנואַר—פעברואַר־טעג פון יאָר 1917 האָט דער חורבן אויפן געביט פון שפּייז, רויוואַרג און הייצוואַרג דערגרייכט זיין העכסטע אַנטוויקלונג און גרעסטע שאַרפקייט. עס האָט זיך כמעט אָפּגעשטעלט דער צופיר פון פּראָדוקטן קיין פּעטראָגראַד און מאָסקווע. עס האָבן זיך גענומען פאַרמאַכן איין אונטערנע־מונג נאָך דער אַנדערער. דאָס פאַרמאַכן זיך פון די אונטערנעמונגען האָט פאַרשטאַרקט די אַרבעטסלאָזיקייט. באַזונדערס אומדערטרעגלאַך איז געוואָרן די לאַגע פון די אַרבעטער. אַלץ ברייטערע מאַסן פונם פאָלק זיינען געקומען צו דער איבערצייגונג, אַז אַן אויסוועג פון דער אומדערטרעגלאַכער לאַגע איז פאַראַן בלויז איינער — אַראָפּוואַרפן די צאַרישע זעלבסטהערשונג.

דער צאריזם האָט בפירוש איבערגעלעבט א טויט־קריזיס.

די בורזשואזיע האָט גערעכנט צו לייזן דעם קריזיס דורך א הויף־איבער־קערעניש.

דאָס פאָלק האָט אים אָבער געלייזט אויף זײַן אופן.

5. די פעברואר־רעוואָליוציע. דאָס פאַלן פונם צאַריזם. די אויסבילדונג פון די סאָוועטן פון ארבעטער־ און סאָלדאטן־דעפּוטאטן. די אויסבילדונג פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג. די צווייִמאכט.

דאָס יאָר 1917 האָט זיך אָנגעהויבן מיט דעם שטרײַק פון דעם 9־טן יאנואר. בעת'ן שטרײַק זײַנען פאָרגעקומען דעמאָנסטראציעס אין פּעטראָגראד, אין מאָסקווע, אין באקו, אין ניזשני־נאָווגאָראָד; דערבײַ האָט אין מאָסקווע דעם 9־טן יאנואר אָנטיילגענומען אינם שטרײַק בײַ א דריטל פון אלע ארבעטער. די צוויי־הונדערט־טויזנטדיקע דעמאָנסטראציע אויפן טווערסקאָי בולוואר איז צעטריבן געוואָרן דורך רײַטער־פּאָליציי. אין פּעטראָגראד האָבן זיך אויפן וויבאָרגער שאָסיי צו די דעמאָנסטראנטן פאראייניקט סאָלדאטן.

„די אידייע פון אן אלגעמיינעם שטרײַק, — האָט ראפּאָרטירט די פּעטראָגראדער פּאָליציי, — באקומט פון טאָג צו טאָג נײַע אָנהענגער און ווערט פּאָפּולער, ווי זי איז געווען אין 1905־טן יאָר“.

די מענשעוויקעס און די עסערן האָבן זיך באמיט ארײַנצופירן די זיך אָנגעהויבענע רעוואָליוציאָנערע באוועגונג אין די ראמען, וואָס זײַנען נויטיק דער ליבעראלער בורזשואזיע. צום טאָג פון דער עפענונג פון דער מלוכה־דומע, דעם 14־טן פעברואר, האָבן די מענשעוויקעס פאָרגעלייגט צו אָרגאניזירן א פּראָצעסיע פון די ארבעטער צו דער מלוכה־דומע. די ארבעטער־מאסן זײַנען אָבער אוועק נאָך די באָלשעוויקעס, ניט צו דער דומע, נאָר אויף א דעמאָנסטראציע.

דעם 18־טן פעברואר 1917־טן יאָר האָט זיך אָנגעהויבן א שטרײַק פון די פּוטילאָווער ארבעטער אין פּעטראָגראד. דעם 22־טן פעברואר האָבן געשטרײַקט די ארבעטער פון דער מערהײַט גרעסטע אונטערנעמונגען. אין אינטערנאציאָנאלן פרויען־טאָג, דעם 23־טן פעברואר (8־טן מערץ), זײַנען די ארבעטערנס, לויטן רוף פונם פּעטראָגראדער קאָמיטעט פון די באָלשעוויקעס, ארויסגעגאנגען אויף דער גאס דעמאָנסטרירן קעגן הונגער, מלחמה, צאריזם. די דעמאָנסטראציע פון די ארבעטערנס האָבן געשטיצט די ארבעטער מיט אן אלגעמיינער שטרײַק־ארויסטרעטונג אין פּעטראָגראד. דער פּאָליטישער שטרײַק האָט גענומען אריבערוואקסן אין אן אלגעמיינער פּאָליטישער דעמאָנסטראציע קעגן דער צארישער אָרדענונג.

דעם 24=טן פעברואר (9=טן מערץ) ווערט די דעמאָנסטראַציע באַנײַט מיט א גרעסערער קראַפט. עס האָבן שוין געשטרײַקט בײַ 200 טויזנט אַרבעטער.

דעם 25=טן פעברואר (10=טן מערץ) כאַפּט די רעוואָליוציאָנערע באַוועגונג אַרום דעם גאַנצן אַרבעטערישן פּעטראָגראַד. די פּאָליטישע שטרײַקס אין די ראַיאָנען גייען אַריבער אין אַן אַלגעמיינעם פּאָליטישן שטרײַק אין גאַנץ פּעטראָגראַד. אומעטום קומען פאָר דעמאָנסטראַציעס און צוזאַמענשטויסן מיט דער פּאָליציי. איבער די מאַסן אַרבעטער—רויטע פאָנען מיט לאָזונגען: „נידער מיטן קייסער!", „נידער מיט דער מלחמה!", „ברויט!".

דעם 26=טן פעברואר (11=טן מערץ) אינדערפרי הויבט אָן דער פּאָליטישער שטרײַק און די דעמאָנסטראַציע אַריבערוואַקסן אין פּרואוון פון אַן אויפשטאַנד. די אַרבעטער אַנטוואָפענען די פּאָליציי און די זשאַנדאַרמעריע און באַוואָפענען זיך אַליין. דער באַוואָפנטער צוזאַמענשטויס מיט דער פּאָליציי ענדיקט זיך אָבער מיט א צעשיסונג פון דער דעמאָנסטראַציע אויפן זנאַמענסקער פּלאַץ.

דער גענעראַל כאַבאַלאָוו, וואָס איז געווען קאָמאַנדיר פונם פּעטראָגראַדער מיליטער=קרײַז, מעלדעט, אַז די אַרבעטער דאַרפן צוטרעטן צו דער אַרבעט דעם 28=טן פעברואר (13=טן מערץ), אַניט וועלן זיי אָפּגעשיקט ווערן אויפן פראָנט. דעם 25=טן פעברואר (10=טן מערץ) גיט דער קייסער אָפּ א באַפעל דעם גענעראַל כאַבאַלאָוו: „איך באַפויל גלײַך מאָרגן אָפּשטעלן אין דער הויפּטשטאָט די אומאָרדענונגען".

„אָפּשטעלן" די רעוואָליוציע האָט מען שוין אָבער ניט געקאָנט.

דעם 26=טן פעברואר (11=טן מערץ) בײַטאָג האָט די 4=טע ראָטע פונם רעזערוו=באַטאַליאָן פונם פּאַוולאָווער פּאָלק גענומען שיסן, אָבער ניט אין די אַרבעטער, נאָר אין די אָטריאַדן רײַטער=גאָראָדאָוואָיעס, וואָס זײַנען אַרײַנגעטראָטן אין א שיסערײַ מיט די אַרבעטער. דער קאַמף פאַרן מיליטער האָט זיך פאַנאַנדערגעוויקלט א העכסט ענערגישער און עקשנות'דיקער, באַזונדערס מצד די פרויען—אַרבעטערנס, וועלכע האָבן זיך געווענדט אומmיטלבאַר צו די סאָלדאַטן, זיך געברידערט מיט זיי, גערופן זיי העלפן דעם פאָלק אַראָפּצוואַרפן די פון זיי פאַרהאַסטע צאַרישע זעלבסטהערשונג.

די אָנפירונג מיט דער פּראַקטישער אַרבעט פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי האָט אין דער דאָזיקער צײַט פאַרווירקלאַכט די ביוראָ פונם צענטראַל=קאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי בראש מיטן חבר מאָלאָטאָוו, וועלכער האָט זיך געפונען אין פּעטראָגראַד. די ביוראָ פונם צ.ק. האָט דעם 26=טן פעברואר (11=טן מערץ) אַרויסגעלאָזט א מאַניפעסט מיט א רוף פאָרצוזעצן דעם באַוואָפנטן קאַמף קעגן דעם צאַריזם, צו שאַפן א צײַטווײַליקע רעוואָליוציאָנערע רעגירונג.

דעם 27=טן פעברואר (12=טן מערץ) האָט דאָס מיליטער אין פּעטראָגראַד זיך אָפּגעזאָגט צו שיסן אין די אַרבעטער און האָט גענומען אַריבערגיין אויף

דער זײַט פֿונם אױפֿגעשטאַנענעם פּאָלק. נאָך אינדערפֿרי דעם 27־טן פֿעברואַר זײַנען געװען בלױז 10 טױזנט סאָלדאַטן אױפֿשטענדלער, און אין אָװנט זײַנען זײ שױן געװען העכער 60 טױזנט.

די אױפֿגעשטאַנענע אַרבעטער און סאָלדאַטן האָבן גענומען אַרעסטירן די צאַרישע מיניסטאָרן און גענעראַלן, באַפֿרײַען פֿון די טורמעס די רעװאָליוציאָנערן. די באַפֿרײַטע פּאָליטישע אַרעסטירטע האָבן זיך אײַנגעשלאָסן אין דעם רעװאָליוציאָנערן קאַמף.

אױף די גאַסן איז נאָך געגאַנגען אַ שיסערײַ מיט די גאָראָדאָװאָיעס און זשאַנדאַרן, װאָס האָבן זיך פֿאַרקליבן אױף די בױדעמער פֿון די הײַזער מיט קױלנװאַרפֿערס. נאָר דער שנעלער אַריבערגאַנג פֿונם מיליטער אױף דער זײַט פֿון די אַרבעטער האָט אַנטשײדט דעם גורל פֿון דער צאַרישער זעלבסטהערשונג.

װען די ידיעה װעגן דעם זיג פֿון דער רעװאָליוציע אין פּעטראָגראַד האָט זיך פֿאַרשפּרײט אין אַנדערע שטעט און אױפֿן פֿראָנט, האָבן די אַרבעטער און סאָלדאַטן אומעטום גענומען אַראָפּװאַרפֿן די צאַרישע באַאַמטע.

די בורזשואַז־דעמאָקראַטישע פֿעברואַר־רעװאָליוציע האָט געזיגט.

די רעװאָליוציע האָט געזיגט דערפֿאַר, װײַל דער אַרבעטער־קלאַס איז געװען דער איניציאַטאָר פֿון דער רעװאָליוציע און איז געשטאַנען בראָש פֿון דער באַװעגונג פֿון די מיליאָנען מאַסן פּױערים, איבערגעטאָנענע אין סאָלדאַטישע שינעלן — „פֿאַר שלום, פֿאַר ברױט, פֿאַר פֿרײַהײַט“. די העגעמאָניע פֿונם פּראָלעטאַריאַט האָט באַשטימט דעם דערפֿאָלג פֿון דער רעװאָליוציע.

„די רעװאָליוציע האָט געמאַכט דער פּראָלעטאַריאַט, ער האָט אַרױסגעװיזן העראָאיזם, ער האָט פֿאַרגאָסן בלוט, ער האָט מיטגעצױגן מיט זיך די ברײטסטע מאַסן פֿון דער אַרבעטנדיקער און אָרעמסטער באַפֿעלקערונג...“, — האָט לענין געשריבן אין די ערשטע טעג פֿון דער רעװאָליוציע (לענין, ב. XX, ז. 23—24, רוסיש).

די ערשטע רעװאָליוציע פֿון 1905־טן יאָר האָט צוגעגרײט דעם שנעלן זיג פֿון דער צװײטער רעװאָליוציע פֿון 1917־טן יאָר.

„אָן די דרײַ יאָר גרעסטע קלאַסן־שלאַכטן און רעװאָליוציאָנערע ענערגיע פֿונם רוסישן פּראָלעטאַריאַט פֿון די יאָרן 1905—1907 װאָלט ניט מעגלאַך געװען אַזאַ שנעלע אין זין פֿון פֿאַרענדיקן איר אָנפֿאַנגלאַכן עטאַפּ, אין עטלעכע טעג, צװײטע רעװאָליוציע“, — האָט אָנגעװיזן לענין (דאָרטן, ז. 13).

שױן אין די ערשטע טעג פֿון דער רעװאָליוציע זײַנען אױפֿגעקומען סאָװעטן. די רעװאָליוציע, װאָס האָט געזיגט, האָט זיך אָנגעשפּאַרט אױף די סאָװעטן פֿון אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן. די אױפֿגעשטאַנענע אַרבעטער און סאָלדאַטן האָבן געשאַפֿן סאָװעטן פֿון אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן. די רעװאָליוציע פֿון 1905־טן יאָר האָט באַװיזן, אַז די סאָװעטן זײַ־

נען אָרגאַנען פון באַוואָפנטן אויפשטאַנד און אין דער זעלבער צײַט זײַנען זיי אַן עמברי֑אָן פון אַ נײַער, רעוואָליוציאָנערער מאַכט. די אידייע פון די סאָוועטן האָט געלעבט אינם באַוואוסטזײַן פון די אַרבעטער־מאַסן, און זיי האָבן זי פאַרווירקלעכט שוין אויפן צווייטן טאָג נאָכן אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, מיט דעם אונטערשייד אָבער, וואָס אין 1905־טן יאָר זײַנען געשאַפן געוואָרן סאָוועטן בלויז פון אַרבעטער־דעפּוטאַטן, און אין פעברואַר 1917־טן יאָר זײַנען לויט דער איניציאַטיוו פון די באָלשעוויקעס אויפגעקומען סאָוועטן פון אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן.

אין דער צײַט, ווען די באָלשעוויקעס האָבן אָנגעפירט מיטן אוממיטלבאַרן קאַמף פון די מאַסן אויף די גאַסן, האָבן די פּשרה־מאַכערישע פּאַרטייען, די מענשעוויקעס און עסערן פאַרכאַפּט די דעפּוטאַטן־ערטער אין די סאָוועטן, בילדנדיק אין זיי זייערע אַ מערהײַט. דערצו האָט טיילווײַז מיטגעהאָלפן דאָס, וואָס די מערהײַט לידערס פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי האָט זיך געפונען אין די טורמעס און אין פאַרשיקונג (לענין האָט זיך געפונען אין עמיגראַציע, סטאַלין און סווערדלאָוו אין סיבירער פאַרשיקונג), בעת די מענשעוויקעס און עסערן האָבן זיך פרײַ אַרומגעשפּאַצירט איבער די גאַסן פון פּעטראָגראַד. אַזוי אַרום האָבן זיך בראָש פונם פּעטראָגראַדער סאָוועט און פון זײַן אויספיר־קאָמיטעט אַרויסגעוויזן פאָרשטייער פון די פּשרה־מאַכערישע פּאַרטייען: מענשעוויקעס און עסערן. דאָס זעלבע איז געווען אין מאָסקווע און אין אַ רייע אַנדערע שטעט. בלויז אין איוואַנאָוואָ־וואָזנעסענסק, קראַסנאָיאַרסק און אין אייניקע אַנדערע שטעט האָט די מערהײַט אין די סאָוועטן פון סאַמע אָנהויב אָן געהערט די באָלשעוויקעס.

דאָס באַוואָפנטע פאָלק — די אַרבעטער און סאָלדאַטן האָבן, שיקנדיק זייערע פאָרשטייער אין סאָוועט, געקוקט אויף אים, ווי אויף אַן אָרגאַן פון פאָלקס־מאַכט. זיי האָבן געהאַלטן און געגלויבט, אַז דער סאָוועט פון די אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן וועט פאַרווירקלעכן אַלע פאָדערונגען פונם רעוואָליוציאָנערן פאָלק און אַז אין דער ערשטער ריי וועט געשלאָסן ווערן שלום.

די צו גרויסע צוטרויִלאַכקײַט פון די אַרבעטער און סאָלדאַטן האָט אָבער אָפּגעשפּילט מיט זיי אַ ביטערן שפּאַס. די עסערן און מענשעוויקעס האָבן אפילו ניט געטראַכט וועגן ליקווידירן די מלחמה, וועגן דערגרייכן שלום. זיי האָבן געמיינט אויסנוצן די רעוואָליוציע צוליב דעם, כדי פאָרצוזעצן די מלחמה. וואָס איז שייך דער רעוואָליוציע און די רעוואָליוציאָנערע פאָדערונגען פונם פאָלק, האָבן די עסערן און מענשעוויקעס געהאַלטן, אַז די רעוואָליוציע האָט זיך שוין געענדיקט, און איצט באַשטייט די אויפגאַבע אין פאַרפעסטיקן זי און אַריבערגיין אויף די רעלסן פון „נאָרמאַלער", קאָנסטיטוציאָנעלער עקזיסטענץ צוזאַמען מיט דער בורזשואַזיע. דעריבער האָט די עסעריש־מענשעוויסטישע אָנפירונג פונם פּעטראָגראַדער סאָוועט אָנגענומען

אלע מיטלען, וואָס זיינען פון איר געווען אָפּהענגיק, כדי צו פאַרשמירן די פראַגע וועגן דער ליקווידירונג פון דער מלחמה, די פראַגע וועגן שלום און צו איבערגעבן די מאַכט דער בורזשואַזיע.

דעם 27־טן פעברואַר (12־טן מערץ) 1917־טן יאָר האָבן די ליבעראַלע דע־פּוטאַטן פון דער מלוכה־דומע לויט א הינטערקוליסן־פאַרשטענדיקונג מיט די עסעריש־מענשעוויסטישע לידערס געבילדעט א צייטווייליקן קאָמיטעט פון דער מלוכה־דומע בראש מיטן פאָרזיצער פון דער פערטער דומע, דעם פּריץ און מאָנאַרכיסט ראָדזיאַנקאָ. און אין עטלאַכע טעג אַרום נאָך דעם האָבן דער צייטווייליקער קאָמיטעט פון דער מלוכה־דומע און די עסעריש־מענ־שעוויסטישע לידערס פונעם אויספיר־קאָמיטעט פונעם סאָוועט פון די אַרבע־טער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן בסוד פון די באָלשעוויקעס זיך צונויפגערעדט וועגן אויספאָרמירן א נייע רעגירונג פון רוסלאַנד, — א בורזשואַזע צייטווייליקע רעגירונג בראש מיטן פירשט לוואָוו, וועמען דער קייסער ניקאָלאַי דער צווייטער האָט נאָך ביז דער פעברואַר־איבערקערעניש געהאַט אָנגעמערקט פאַר פּרעמיער־מיניסטער פון זיין רעגירונג. אין באַשטאַנד פון דער צייטווייליקער רעגירונג זיינען אַריין דער הויפּט פון די קאַדעטן מיליוקאָוו, דער הויפּט פון די אָקטיאַבריסטן גוטשקאָוו און אַנדערע אָנגעזעענע פאָרשטייער פונעם קלאַס קאַפּיטאַליסטן, און ווי א פאָרשטייער פון דער „דעמאָקראַטיע“ איז אַריינגעפירט געוואָרן דער עס־ער קערענסקי.

עס האָט זיך באַקומען אַזוי, אַז די עסעריש־מענשעוויסטישע לידערס פונם אויספירקאָם פונם סאָוועט האָבן אָפּגעגעבן די מאַכט דער בורזשואַזיע, און דער סאָוועט פון די אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן, ווען ער האָט זיך דערוואוסט דערנאָך וועגן דעם, האָט מיט זיין מערהייט באַוויליקט די האַנד־לונגען פון די עסעריש־מענשעוויסטישע לידערס, ניט געקוקט אויף די פּראָ־טעסטן פון די באָלשעוויקעס.

אָט אַזוי האָט זיך אויסגעבילדעט די נייע מלוכה־מאַכט אין רוסלאַנד, וואָס איז באַשטאַנען, ווי לענין האָט געזאָגט, „פון פאָרשטייער פון דער בור־זשואַזיע און פון פאַרבורזשואַזעוועטע פּריצים“.

נאָר צוגלייך מיט דער בורזשואַזער רעגירונג האָט עקזיסטירט א צווייטע מאַכט — דער סאָוועט פון די אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן. די סאָל־דאַטישע דעפּוטאַטן אינם סאָוועט — דאָס זיינען געווען, דער עיקר, פּויערים, וואָס זיינען מאָביליזירט געוואָרן אויף דער מלחמה. דער סאָוועט פון די אַר־בעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן איז געווען אן אָרגאַן פון א בונד פון די אַר־בעטער און פּויערים קעגן דער צאַרישער מאַכט און צוזאַמען דערמיט — אן אָרגאַן פון זייער מאַכט, אן אָרגאַן פון דיקטאַטור פון דעם אַרבעטער־קלאַס און פּויערטום.

אַזוי־אַרום האָט זיך באַקומען אן אייגנאַרטיקער איבערפלעכט פון צוויי מאַכטן, פון צוויי דיקטאַטורן: פון א דיקטאַטור פון דער בורזשואַזיע, אין

פערזאָן פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג, און פון א דיקטאטור פונם פראָלעטאַריאַט און פויערטום אין פערזאָן פונם סאָוועט פון די ארבעטער- און סאָלדאַטן-דעפּוטאַטן.

עס האָט זיך באקומען א צ װ ײ מ א כ ט.

מיט וואָס איז צו דערקלערן דאָס, וואָס אין די סאָוועטן האָט זיך פון אָנהויב ארויסגעוויזן א מערהײַט מענשעוויקעס און עסערן?

מיט וואָס איז צו דערקלערן דאָס, וואָס די ארבעטער און פויערים, וועלכע האָבן געזיגט, האָבן פ ר ײַ װ י ל י ק אָפּגעגעבן די מאכט די פאָרשטייער פון דער בורזשואזיע?

לענין האָט דאָס דערקלערט דערמיט, וואָס עס האָבן אויפגעוואכט און זיך א ציַ געגעבן צו פּאָליטיק מיליאָנען מענשן, ניט באהאוונטע אין פּאָליטיק. דאָס זײַנען מערסטנטייל געווען קליין-באַלעבאַטים, פויערים, ארבעטער, וואָס זײַנען ניט לאנג צוריק געווען פויערים, מענשן, וואָס זײַנען געשטאַנען אינמיטן צווישן דער בורזשואזיע און דעם פּראָלעטאריאט. רוסלאנד איז דעמאָלט געווען דאָס סאמע קליינבירגערלאכע לאנד פון אלע גרויסע אייראָפּעאישע לענדער. און אין דעם לאנד האָט די „גיגאנטישע קליינבירגערלאכע כוואַליע פארפלייצט אַלץ, דערדריקט דעם באוואוסטזיניקן פּראָלעטאריאט ניט בלויז מיט איר צאָליקײַט, נאָר אויך אידייאיש, דאָס הייסט, אָנגעשטעקט, פארכאפּט זייער ברייטע קרײַזן ארבעטער מיט קליינבירגערלאכע אָנשויאונגען אויף פּאָליטיק“ (ל ע נ י ן, ב. XX, ז. 115, רוסיש).

אָט די כוואַליע פון דער קליינבירגערלאכער סטיכיע האָט עס ארויסגעבראכט אויף דער אויבערפלאך די קליינבירגערלאכע פארטייען פון די מענשעוויקעס און עסערן.

לענין האָט אָנגעוויזן, אז א צווייטע סיבה איז די ענדערונג פונם באַשטאנד פונם פּראָלעטאריאט אין דער צײַט פון דער מלחמה און די ניט-גענוגנדיקע באוואוסטזיניקײַט און אָרגאניזירטקײַט פונם פּראָלעטאריאט אין אָנהויב פון דער רעוואָלוציע. אין דער צײַט פון דער מלחמה זײַנען פאָרגעקומען באַדײַטנדיקע ענדערונגען אינם באשטאנד פונם פּראָלעטאריאט גופא. בײַ 40 פּראָצענט קאדראָווע ארבעטער זײַנען מאָביליזירט געוואָרן אין דער ארמיי. אין די יאָרן פון מלחמה האָבן זיך ארײַנגעכאפּט אין די אונטערנעמונגען, כדי זיך אויסצובאהאלטן פון דער מאָביליזאציע, פיל קליין-אייגנטימער, קוסטארן, קרעמער, פרעמדע דער פּראָלעטארישער פּסיכאָלאָגיע.

אָט די קליינבירגערלאכע צווישן-שיכטן פון די ארבעטער זײַנען עס טאקע געווען דער נערהאפּטער באָדן פאר די קליינבירגערלאכע פּאָליטיקער — פאר די מענשעוויקעס און עסערן.

אָט פארוואָס די ניט באהאוונטע אין פּאָליטיק ברייטע מאסן פונם פאָלק, פארפלייצט פון דער כוואַליע פון דער קליינבירגערלאכער סטיכיע און פארשיכור'ט פון די ערשטע דערפאָלגן פון דער רעוואָלוציע, האָבן זיך אין די ער-

שטע חדשים פון דער רעוואָליוציע ארויסגעוויזן אין געפאנגענשאפט ביי די פשרה־מאכערישע פארטייען און זיינען איינגעגאנגען אויף אָפּטרעטן דער בורזשואזיע די מלוכה־מאכט, מיינענדיק נאיוו, אז די בורזשואזע מאכט וועט ניט שטערן די סאָוועטן צו פירן זייער ארבעט.

פאר דער באָלשעוויסטישער פּארטיי איז געשטאנען די אויפגאבע — מיט גערולדיקער אויפקלער־ארבעט אין די מאסן אויפדעקן דעם אימפּעריאליסטישן כאראקטער פון דער צייטווייליקער רעגירונג, דעמאסקירן דעם פאררעט פון די עסערן און מענשעוויקעס און באווייזן, אז ס'איז ניט מעגלאך צו דערשלאָגן זיך קיין שלום אָן פארבייטן די צייטווייליקע רעגירונג אויף א רעגירונג פון די סאָוועטן.

און די פּארטיי באָלשעוויקעס האָט זיך גענומען צו דער דאָזיקער ארבעט מיט דער גאנצער ענערגיע.

זי שטעלט אויף אירע לעגאלע פּרעסע־אָרגאנען. שוין אין פינף טעג ארום נאָך דער פעברואר־רעוואָליוציע הויבט אָן צו דערשיינען די צייטונג „פּראוודא" אין פּעטראָגראד, און אין עטלאכע טעג ארום נאָך דעם — דער „סאָציאל־דעמאָקראט" אין מאָסקווע. די פּארטיי הויבט אָן ארויסצוטרעטן בראש פון די מאסן, וואָס באפרייען זיך פונם צוטרוי צו דער ליבעראלער בורזשואזיע, פונם צוטרוי צו די מענשעוויקעס און עסערן. זי קלערט געדולדיק אויף די סאָלדאטן, די פּויערים די נויטיקייט פון געמיינזאמע אקציעס מיטן ארבעטער־קלאס. זי קלערט זיי אויף, אז די פּויערים וועלן ניט באקומען ניט קיין שלום, ניט קיין ערד אָן דער ווייטערדיקער אנטוויקלונג פון דער רעוואָליוציע, אָן פארבייטן די בורזשואזע צייטווייליקע רעגירונג אויף א רעגירונג פון די סאָוועטן.

קורצע אויספירן.

די אימפּעריאליסטישע מלחמה איז אנטשטאנען מחמת דער ניט־גלייכ־מעסיקייט פון דער אנטוויקלונג פון די קאפּיטאליסטישע לענדער, מחמת דער צעשטערונג פונם גלייכגעוויכט צווישן די הויפּט־מלוכות, מחמת דער נויטי־קייט פאר די אימפּעריאליסטן אויפסניי איבערצופארטיילן די וועלט דורך א מלחמה און צו שאפן א נייעם גלייכגעוויכט פון קרעפטן.

די מלחמה וואָלט ניט געהאט אזא צעשטערונגס־כאראקטער און זי וואָלט זיך, אפשר, כלל ניט פאנאנדערגעוויקלט מיט אזא קראפט, ווען די פּארטייען פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל וואָלטן ניט פאררעטן דער זאך פונם ארבע־טער־קלאס, ווען זיי וואָלטן ניט געבראָכן די באשלוסן פון די קאָנגרעסן פונם צווייטן אינטערנאציאָנאל קעגן מלחמה, ווען זיי וואָלטן זיך אנטשלאָסן אקטיוו ארויסצוטרעטן און אויפצוהויבן דעם ארבעטער־קלאס קעגן זייערע אימפּעריא־ליסטישע רעגירונגען, קעגן די מלחמה־אונטערצינדער.

די באָלשעוויסטישע פארטיי האָט זיך ארויסגעוויזן ווי די איינציקע פראָלעטארישע פארטיי, וואָס איז געבליבן טרײַ צו דער זאַך פון סאָציאליזם און אינטערנאַציאָנאליזם און האָט אָרגאַניזירט א בירגערקריג קעגן דער אייגענער אימפעריאליסטישער רעגירונג. אַלע איבעריקע פארטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, זײַענדיק פארבונדן מיט דער בורזשואזיע דורך זייערע אָנפירנדיקע אויבער-קעפּלאַך, האָבן זיך ארויסגעוויזן אין געפאַנגענשאַפט בײַם אימפעריאליזם, זײַנען אריבערגעלאָפן אויף דער זײַט פון די אימפעריאליסטן.

זײַענדיק אן אָפּשפּיגלונג פון דעם אַלגעמיינעם קריזיס פונם קאַפּיטאַליזם, האָט די מלחמה פארשארפט דעם דאָזיקן קריזיס און האָט אָפּגעשוואַכט דעם וועלט-קאַפּיטאַליזם. די ארבעטער פון רוסלאַנד און די פארטיי באָלשעוויקעס האָבן זיך ארויסגעוויזן ווי די ערשטע אין דער וועלט, וואָס האָבן מיט דערפאָלג אויסגענוצט די שוואַכקײַט פונם קאַפּיטאַליזם, האָבן דורכגעריסן דעם פראָנט פונם אימפעריאליזם, אראָפּגעוואָרפן דעם קייסער און געשאַפן די סאָוועטן פון די ארבעטער- און סאָלדאַטן-דעפוטאַטן.

פאַר'שיכור'טע פון די ערשטע דערפאָלגן פון דער רעוואָליוציע און באַרואיקטע פון די פארזיכערונגען פון די מענשעוויקעס און עסערן, אז פון איצט אָן וועט אַלץ אויסקומען גוט, דרינגען זיך דורך די ברייטע מאַסן קליינבירגערטום, סאָלדאַטן און אויך ארבעטער מיט צוטרוי צו דער צײַטווײַליקער רעגירונג, שטיצן זי.

פאַר דער באָלשעוויסטישער פארטיי האָט זיך געשטעלט די אויפגאַבע — אויפקלערן די פאַר'שיכור'טע פון די ערשטע דערפאָלגן ארבעטער- און סאָלדאַטן-מאַסן, אז צו א פולשטענדיקן זיג פון דער רעוואָליוציע איז נאָך ווײַט, אז כל זמן די מאַכט געפינט זיך אין די הענט פון דער בורזשואזער צײַטווײַליקער רעגירונג און אין די סאָוועטן באַלעבאַטעווען פשרה-מאַכער, — די מענשעוויקעס און עסערן, וועט דאָס פאָלק ניט באַקומען ניט קיין שלום, ניט קיין ערד, ניט קיין ברויט, אז צוליב א פולשטענדיקן זיג איז נויטיק צו מאַכן נאָך א טראָט פאָראויס און איבערגעבן די מאַכט צו די סאָוועטן.

קאַפּיטל VII

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פון צוגרייטונג און דורכפירונג פון דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער־רעוואָליוציע.

(אַפּריל 1917 יאָר — 1918 יאָר).

1. די סיטואַציע אין לאַנד נאָך דער פעברואַר־רעוואָליוציע. דאָס אַרויסגיין פון דער פּאַרטיי פון אונטערערד און דאָס אַריבערגיין צו אָפענער פּאָליטישער אַרבעט. לענינס קומען קיין פּעטראָגראַד. לענינס אַפּריל־טעזיסן. די אײַנשטעלונג פון דער פּאַרטיי אויף אַריבערגיין צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

די געשעענישן און די אויפפירונג פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג האָבן מיט יעדן טאָג באַשטעטיקט די ריכטיקײַט פון דער ליניע פון די באָלשעוויקעס. זיי האָבן אַלץ קלאָרער באַוויזן, אַז די צײַטווײַליקע רעגירונג שטייט ניט פאַרן פאָלק, נאָר קעגן פאָלק, ניט פאַר שלום, נאָר פאַר מלחמה, אַז זי וויל ניט און קאָן ניט געבן ניט קיין שלום, ניט קיין ערד, ניט קיין ברויט. די אויפקלערונגס־טעטיקײַט פון די באָלשעוויקעס האָט געפונען אַ גינסטיקן באָדן.

אין דער צײַט, ווען די אַרבעטער און די סאָלדאַטן האָבן אַראָפּגעוואָרפן די צאַרישע רעגירונג און געהאַלטן אין פאַרניכטן די וואָרצלען פון דער מאָנאַרכיע, האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג בפירוש געשטרעבט אויפצוהיטן די מאָנאַרכיע. דעם 2־טן מערץ 1917־טן יאָר האָט זי געהיים געשיקט גוטשקאָוון און שולגינען צום קייסער. די בורזשואַזיע האָט געוואָלט איבערגעבן די מאַכט ניקאָלאַי ראָמאַנאָווס ברודער — מיכאַאילן. נאָר ווען גוטשקאָוו האָט אויף אַ מיטינג פון אײַזנבאַנער פאַרענדיקט זײַן רעדע מיטן אויסרוף „זאָל לעבן דער אימפּעראַטאָר מיכאַאיל“, האָבן די אַרבעטער געפאָדערט, מע זאָל גוטשקאָוון תיכף אַרעסטירן און באַזוכן, זאָגנדיק מיט אויפגעבראַכטקײַט: „כריין איז ניט זיסער פון רעטאַך“.

עס איז קלאָר געווען, אַז די אַרבעטער וועלן ניט דערלויבן אויפצושטעלן די מאָנאַרכיע.

אין דער צײַט, ווען די אַרבעטער און פּויערים האָבן, פאַרגיסנדיק בלוט, געוואַרט, עס זאָל אָפּגעשטעלט ווערן די רעוואָליוציע און פאַרגיסנדיק בלוט, געוואַרט, עס זאָל אָפּגעשטעלט ווערן די

מלחמה, האָבן געוואָלט זיך דערשלאָגן ברויט און ערד, געפאָדערט אנטשיידע־נע מאָס־מיטלען אין קאמף קעגן דעם חורבן, איז די ציִטווײַליקע רעגירונג גע־בליבן טויב צו אָט די לעבנסנויטיקע פאָדערונגען פונם פאָלק. די דאָזיקע רע־גירונג, וואָס איז באשטאנען פון די אָנגעזעענסטע פאָרשטייער פון די קאפּי־טאליסטן און פּריצים, האָט אפילו ניט געטראכט צו באפרידיקן די פאָדערונ־גען פון די פּויערים וועגן איבערגעבן זיי די ערד. זי האָט אויך ניט געקאָנט געבן קיין ברויט די ארבעטנדיקע, ווײַל צוליב דעם איז נויטיק געווען אָנצורירן די אינטערעסן פון די גרויסע ברויט־הענדלער; מע וואָלט געדארפט מיט אלע מיטלען נעמען ברויט בײַ די פּריצים, בײַ די באלעגופים, און דאָס האָט זיך די רעגירונג ניט אנטשלאָסן צו טאָן, ווײַל זי איז אליין געווען פארבונדן מיט די אינטערעסן פון די דאָזיקע קלאסן. זי האָט אויך ניט געקאָנט געבן קיין שלום. פארבונדן מיט די ענגליש־פראנצויזישע אימפּעריאליסטן, האָט די ציִט־ווײַליקע רעגירונג ניט בלויז ניט געטראכט וועגן אָפּשטעלן די מלחמה, נאָר, פארקערט, זי האָט געפּרואווט אויסנוצן די רעוואָליוציע פאר א מער אקטיוון אָנטייל פון רוסלאנד אין דער אימפּעריאליסטישער מלחמה, כדי צו פארווירק־לאכן אירע אימפּעריאליסטישע פּלענער וועגן פארכאפּן קאָנסטאנטינאָפּאָל און די דורכגוסן, וועגן פארכאפּן גאליציע.

ס׳איז קלאָר געווען, אז צו דער צוטרוילאכער באציאונג מצד די פאָלקס־מאסן צו דער פּאָליטיק פון דער ציִטווײַליקער רעגירונג דארף איינגיכן קומען א סוף.

ס׳איז אלץ קלאָרער געוואָרן, אז די צווייִמאכט, וואָס האָט זיך אויסגע־בילדעט נאָך דער פעברואר־רעוואָליוציע, קאָן זיך שוין לאנג ניט האלטן, ווײַל דער גאנג פון די געשעענישן האָט געפאָדערט, אז די מאכט זאָל קאָנצענטרירט ווערן ערגעץ־וואו אין איין אָרט: אָדער אין די הענט פון דער ציִטווײַליקער רעגירונג, אָדער אין די הענט פון די סאָוועטן.

אמת, די פּשרה־מאכערישע פּאָליטיק פון די מענשעוויקעס און עסערן האָט נאָך דערווײַל געהאט א שטיצע בײַ די פאָלקס־מאסן. עס זײַנען נאָך געווען ניט ווייניק ארבעטער, און נאָך מער סאָלדאטן און פּויערים, וועלכע האָבן געגלויבט, אז „אינגיכן וועט קומען די גרינדונגס־פארזאמלונג און וועט אלץ אײַנאָרדענען צום גוטן", וועלכע האָבן געמיינט, אז די מלחמה ווערט געפירט ניט צוליב פארכאפּונגען, נאָר אוים נויטווענדיקײַט — כדי צו פארטיידיקן די מלוכה. אזעלכע מענשן האָט לענין אָנגערופן געוויסנהאפט גרײַזנדיקע באשיצלער. צווישן אָט די אלע מענשן איז די עסעריש־מענשעוויסטישע פּאָליטיק פון צוזאָגענישן און אײַנרעדענישן נאָך געשאצט געוואָרן דערווײַל ווי א ריכטיקע פּאָליטיק. עס איז אָבער קלאָר געווען, אז די צוזאָגענישן און אײַנרעדענישן וועלן לאנג ניט אָנהאלטן, ווײַל דער גאנג פון די געשעענישן און די אויפפירונג פון דער ציִטווײַליקער רעגירונג האָבן מיט יעדן טאָג אויפגע־דעקט און באוויזן, אז די פּשרה־מאכערישע פּאָליטיק פון די עסערן און מענ־

שעוויקעס איז א פּאָליטיק פון פארשלעפּעניש און פון אָפּנארן צוטרוילאָכע מענשן.

די ציִטוויַליקע רעגירונג האָט ניט שטענדיק זיך באגרענעצט מיט דער פּאָליטיק פון באהאלטענעם קאמף קעגן דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג פון די מאסן, מיט דער פּאָליטיק פון הינטערקוליסן־קאָמבינאציעס קעגן דער רע־וואָליוציע. זי האָט טיילמאָל געמאכט פּרואוון אריבערצוגייִן אין אן אָפענעם אָנגריף קעגן די דעמאָקראטישע פרײַהײַטן, פּרואוון „אויפצושטעלן די דיסצי־פּלין", באזונדערס צווישן די סאָלדאטן, פּרואוון „אײַנצושטעלן אָרדענונג", דאָס הייסט, ארײַנפירן די רעוואָליוציע אין די ראמען, וואָס זײַנען נויטיק דער בורזשואזיע. ווי זי האָט זיך אָבער ניט באמיט אין דער דאָזיקער ריכטונג, האָט זיך עס איר ניט אײַנגעגעבן, און די פאָלקס־מאסן האָבן מיט גרויס דראנג פארווירקלאכט די דעמאָקראטישע פרײַהײַטן — פרײַהײַט פון וואָרט, פון פרעסע, פון פאראיינען, פון פארזאמלונגען, פון דעמאָנסטראציעס. די אר־בעטער און סאָלדאטן האָבן זיך באמיט פולשטענדיק אויסנוצן די דעמאָקראַ־טישע רעכט, וואָס זיי האָבן צום ערשטן מאָל דערגרייכט, כדי אקטיוו זיך באטייליקן אינעם פּאָליטישן לעבן פונם לאנד, כדי צו באנעמען און באזיניקן די געשאפענע לאגע און אָנצונעמען א באשלוס, וויאזוי צו האנדלען ווײַטער.

נאָך דער פעברואר־רעוואָליוציע זײַנען די אָרגאניזאציעס פון דער באָל־שעוויסטישער פּארטיי, וואָס האָבן געארבעט אומלעגאל אין די שווערסטע בא־דינגונגען פונם צאריזם, ארויסגעגאנגען פון אונטערערד און גענומען פאנאנ־דערוויקלען אן אָפענע פּאָליטישע און אָרגאניזאציאָנעלע ארבעט. די צאָל מיט־גלידער פון די אָרגאניזאציעס פון די באָלשעוויקעס האָט אין דער דאָזיקער צײַט באטראָפן ניט מער פון 40—45 טויזנט מאן. דאָס זײַנען אָבער געווען קאדרען פארהארטעוועטע אין קאמף. די פּארטיי־קאָמיטעטן זײַנען רעאָרגאני־זירט געוואָרן אויף די יסודות פון דעמאָקראטישן צענטראליזם. ס'איז אײַנגע־שטעלט געוואָרן די געווײלטקײַט פון אלע פּארטיי־אָרגאנען פון אונטן ביז אויבן.

דער אריבערגאנג פון דער פּארטיי אויף א לעגאלער לאגע האָט אנטפּלעקט מיינונגס־פארשיידנהייטן אין דער פּארטיי. קאמעניעוו און אייניקע טוער פון דער מאָסקווער אָרגאניזאציע, צום בײַשפּיל, ריקאָוו, בובנאָוו, נאָגין זײַנען גע־שטאנען אויף א האלב־מענשעוויסטישער פּאָזיציע פון באדינגלאך שטיצן די ציִטוויַליקע רעגירונג און די פּאָליטיק פון די באשיצלער. סטאלין, וועלכער האָט זיך נאָרוואָס אומגעקערט פון פארשיקונג, מאָלאָטאָוו און אנדערע, צו־זאמען מיט דער מערהײַט פון דער פּארטיי, האָבן פארטיידיקט די פּאָליטיק פון אומצוטרוי צו דער צייטוויַליקער רעגירונג, זײַנען ארויסגעטראָטן קעגן דער באשיצלערײַ און האָבן גערופן צו אקטיוון קאמף פאר שלום, צום קאמף קעגן דער אימפּעריאליסטישער מלחמה. א טייל טוער פון דער פּארטיי האָט

זיך געוואקלט, אַפּשפּיגלענדיק זייער פּאָליטישע אָפּגעשטאַנענקייט, וועלכע איז געווען א רעזולטאַט דערפון, וואָס זיי האָבן זיך א לאַנגע צייט געפונען אין טורמע אָדער אין פארשיקונג.

עס האָט זיך געפילט די אָפּוועזנקייט פונם פּאַרטיי־פירער — פון לענינען.

דעם 3־טן (16־טן) אפּריל 1917־טן יאָר, נאָך א לאַנגער צייט פארטריבן זיין, האָט זיך קיין רוסלאַנד אומגעקערט לענין.

לענינס קומען האָט געהאַט א קאָלאָסאַלע באַדייטונג פאַר דער פּאַרטיי, פאַר דער רעוואָלוציע.

נאָך פון דער שווייץ, ווי נאָר ער האָט באַקומען די ערשטע ידיעות וועגן דער רעוואָלוציע, האָט לענין געשריבן צו דער פּאַרטיי און צו דעם אַרבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד אין די „בריוו פון דער ווייט“:

„אַרבעטער! איר האָט באַוויזן וואונדער פון פּראָלעטאַרישן העראָיזם, פון פאָלקס־העראָאיזם אינם בירגערקריג קעגן דעם צאַריזם. איר דאַרפט באַווייזן וואונדער פון פּראָלעטאַרישער און אַלגעמיינער פאָלקס־אָרגאַניזירונג, כדי צוצוגרייטן אייער זיג אינם צווייטן עטאַפּ פון דער רעוואָלוציע“ (לענין, ב. XX, ז. 19, רוסיש).

קיין פּעטראָגראַד איז לענין געקומען צו פאָרן דעם 3־טן אַפּריל ביינאַכט. אויפן פינלענדישן וואָקזאַל און אויפן וואָקזאַל־פּלאַץ האָבן זיך פאַרזאַמלט צו באַגעגענען לענינען טויזנטער אַרבעטער, סאָלדאַטן און מאַטראָסן. אַן אומבאַשרייבלאַכע באַגייסטערונג האָט אַרומגעכאַפּט די מאַסן, ווען לענין איז אַרויסגעגאַנגען פון וואַגאָן. זיי האָבן אונטערגעכאַפּט לענינען אויף די הענט און אַזוי אַרייַנגעטראָגן זייער פירער אינם גרויסן זאַל פונם וואָקזאַל, וואו די מענשעוויקעס טשכעאידזע און סקאָבעליעוו האָבן אין נאָמען פונם פּעטראָגראַדער סאָוועט געגנומען האַלטן „באַגריסונגס“־רעדעס, אין וועלכע זיי האָבן „אויסגעדריקט די האָפענונג“, אַז לענין וועט געפינען מיט זיי „א געמיינזאַמע שפּראַך“. לענין האָט זיי אָבער אַפילו ניט אָנגעהויבן צו הערן; ער איז דורכגעגאַנגען פאַרביי זיי צו דער מאַסע אַרבעטער און סאָלדאַטן און האָט פון א פּאַנצער־אויטאָמאָביל געהאַלטן זיין באַרימטע רעדע, אין וועלכער ער האָט גערופן די מאַסן צום קאַמף פאַרן זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע. „זאָל לעבן די סאָציאַליסטישע רעוואָלוציע!“ — אַזוי האָט לענין פאַרענדיקט די דאָזיקע ערשטע רעדע זיינע נאָך לאַנגע יאָרן פון פאַרטריבן זיין.

געקומען קיין רוסלאַנד, האָט לענין מיט דער גאַנצער ענערגיע זיך אָפּגעגעבן דער רעוואָלוציאָנערער אַרבעט. אויף מאָרגן נאָכן אָנקומען איז לענין אַרויסגעטראָטן מיט א פּאָרטראָג וועגן דער מלחמה און דער רעוואָלוציע אויף א פאַרזאַמלונג פון די באָלשעוויקעס, און נאָכדעם האָט ער איבערגע'חזר'ט די טעזיסן פון זיין פּאָרטראָג אויף א פאַרזאַמלונג, וואו אחוץ באָלשעוויקעס זיינען בייגעווען אויך מענשעוויקעס.

דאָס זיינען געווען לענינס באַרימטע אַפּריל־טעזיסן, וואָס האָבן געגעבן

דער פּאַרטיי און דעם פּראָלעטאַריאַט אַ קלאָרע רעוואָלוציאָנערע ליניע פון אַריבערגאַנג פון דער בורזשואַזער רעוואָליוציע צו דער סאָציאַליסטישער.

לעניגס טעזיסן האָבן געהאַט אַ קאָלאָסאַלע באַדײַטונג פאַר דער רעוואָליוציע, פאַר דער ווײַטערדיקער אַרבעט פון דער פּאַרטיי. די רעוואָליוציע האָט באַטײַט אַ ביז גאָר גרויסן איבערבראָך אינם לעבן פונם לאַנד, און די פּאַרטיי האָט אין די נײַע באַדינגונגען פון קאַמף, נאָכן אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, זיך געגויטיקט אין אַ נײַער אָריענטירונג, כּדי דרייסט און זיכער זיך לאָזן מיט אַ נײַעם וועג. די דאָזיקע אָריענטירונג האָבן געגעבן דער פּאַרטיי לענינס טעזיסן.

לענינס אַפּריל־טעזיסן האָבן געגעבן אַ גענিאַלן פּלאַן פון קאַמף פון דער פּאַרטיי פאַר דעם אַריבערגאַנג פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע, פאַר דעם אַריבערגאַנג פונם ערשטן עטאַפּ פון דער רעוואָליוציע צום צווייטן עטאַפּ — צום עטאַפּ פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. דורך דער גאַנצער פאַריקער געשיכטע אירער איז די פּאַרטיי געווען צוגעגרייט צו אָט דער גרויסער אויפגאַבע. נאָך אין 1905־טן יאָר האָט לענין אין זײַן בראָשור „צוויי טאַקטיקעס פון. דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע אין דער דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע" געזאָגט, אַז נאָכן אַראָפּוואַרפן דעם צאַריזם וועט דער פּראָלעטאַריאַט אַריבערגיין צו פאַרווירקלאַכן די סאָציאַליסטישע רעוואָליוציע. דאָס נײַע אין די טעזיסן איז באַשטאַנען דערין, וואָס זיי האָבן געגעבן אַ טעאָרעטיש באַגרינדעטן, קאָנקרעטן פּלאַן פון צוטרעטן צום אַריבערגאַנג צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

אין עקאָנאָמישן געביט זײַנען די איבערגאַנגס־מאָסמיטלען באַשטאַנען אין נאַציאָנאַליזירן די גאַנצע ערד אין לאַנד בײַ אַ קאָנפיסקירונג פון דער פּריצ'ישער ערד, אין צונויפגיסן אַלע בענק אין איין נאַציאָנאַלער באַנק און אין אײַנפירן אַ קאָנטראָל איבער איר מצד דעם סאָוועט פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן, אין אײַנפירן אַ קאָנטראָל איבער דער געזעלשאַפטלאַכער פּראָדוצירונג און פאַרטיילונג פון די פּראָדוקטן.

אין פּאָליטישן געביט האָט לענין פאָרגעלייגט אַריבערצוגיין פון אַ פּאַרלאַמענטאַרישער רעפּובליק צו אַ רעפּובליק פון סאָוועטן. דאָס איז געווען אַן ערנסטער שריט פאָראויס אין געביט פון דער טעאָריע און פּראַקטיק פונם מאַרקסיזם. ביז אַהער האָבן די מאַרקסיסטישע טעאָרעטיקער געהאַלטן די פּאַרלאַמענטאַרישע רעפּובליק פאַר דער בעסטער פּאָליטישער פאָרם פון אַריבערגאַנג צום סאָציאַליזם. אַצינד האָט לענין פאָרגעלייגט צו פאַרבײַטן די פּאַרלאַמענטאַרישע רעפּובליק אויף אַ רעפּובליק פון סאָוועטן, ווי די אַממערסטן צוועקמעסיקע פאָרם פון פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע פון דער געזעלשאַפט אינם איבערגאַנגס־פּעריאָד פונם קאַפּיטאַליזם צום סאָציאַליזם.

„די אייגנאַרטיקייט פון דעם לויפנדיקן מאָמענט אין רוסלאַנד, איז געזאָגט געוואָרן אין די טעזיסן, באַשטייט אינם אַ ר י ב ע ר ג אַ נ ג פון

דעם ערשטן עטאַפּ פון דער רעוואָלוציע, וואָס האָט געגעבן די מאַכט דער בורזשואַזיע מחמת דער ניט־גענוגנדיקער באַוואוסטזיניקייט און אָרגאַניזירטקייט פונם פּראָלעטאַריאַט, — צום צווייטן עטאַפּ אירן, וואָס דאַרף געבן די מאַכט אין די הענט פונם פּראָלעטאַריאַט און פון די אָרעמסטע שיכטן פּויערטום" (לענין, ב. XX, ז. 88, רוסיש).

און ווײַטער:

„ניט קיין פּאַרלאַמענטאַרישע רעפּובליק, — אומקערן זיך צו איר צוריק פון די סאָוועטן פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן וואָלט געווען א טראָט צוריק, — נאָר א רעפּובליק פון סאָוועטן פון די אַרבעטער־, באַטראַקעס־ און פּויערים־דעפּוטאַטן איבערן גאַנצן לאַנד, פון אונטן ביז אויבן" (דאָרטן, ז. 88).

די מלחמה, האָט לענין געזאָגט, פאַרבלײַבט אויך בײַ דער נײַער, בײַ דער צײַטווײַליקער רעגירונג א רויבערישע, אן אימפּעריאַליסטישע מלחמה. די אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי באַשטייט דעריין, מע זאָל דאָס אויפקלערן די מאַסן און מע זאָל זיי באַווײַזן, אז ענדיקן די מלחמה ניט מיט קיין געוואַלטזאַמען, נאָר מיט אן עכט־דעמאָקראַטישן שלום קאָן מען ניט אָן אראָפּוואַרפן די בורזשואַזיע.

בנוגע דער צײַטווײַליקער רעגירונג האָט לענין אַרויסגערוקט דעם לאָזונג: „קיין שום שטיצע דער צײַטווײַליקער רעגירונג!".

לענין האָט, ווײַטער, אויפגעוויזן אין די טעזיסן, אז אונזער פּאַרטיי געפינט זיך דערווײַל אין די סאָוועטן אין א מינדערהײַט, אז דאָרטן הערשט דער בלאָק פון די מענשעוויקעס און עסערן, וואָס פירט דורך דעם בורזשואַזן אײַנפלוס אויפן פּראָלעטאַריאַט. דעריבער איז די אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי באַשטאַנען אין:

„אויפקלערן די מאַסן, אז דער סאָוועט פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן איז די איינציק־מעגלעכע פאָרם פון א רעוואָלוציאָנערער רעגירונג און דעריבער, כל זמן די דאָזיקע רעגירונג גיט זיך אונטער דעם אײַנפלוס פון דער בורזשואַזיע, קאָן אונזער אויפגאַבע באַשטיין בלויז אין א געדולדיקער, סיסטעמאַטישער, אײַנגעשפּאַרטער אויפקלערונג, וואָס פּאַסט זיך באַזונדערס צו די פּראַקטישע באַדערפעניש פון די מאַסן, אין אן אויפקלערונג פון די פעלערן פון זייער טאַקטיק. כל זמן מיר זײַנען אין דער מינדערהײַט, פירן מיר אן אַרבעט פון קריטיקירן און אויסקלאָרן די פעלערן, פּריידיקנדיק אין דער זעלבער צײַט די נויטווענדיקייט פון אן איבערגאַנג פון דער גאַנצער מלוכה־מאַכט צו די סאָוועטן פון די אַרבעטער־דעפּוטאַטן..." (דאָרטן, ז. 88).

דאָס האָט באַטײַט, אז לענין האָט ניט גערופן צו אן אויפשטאַנד קעגן דער צײַטווײַליקער רעגירונג, וואָס אינם געגעבענעם מאָמענט האָט זי געהאַט

דעם צוזאַמענפֿאַר פֿון די סאָוועטן; ער האָט ניט געפֿאָדערט אַראָפּצוואַרפֿן זיי; ער האָט זיך נאָר געוואָלט דערשלאָגן דורך אויפֿקלערונגס- און ווערבירונגס-אַר-בעט צו דעראָבערן אַ מערהייט אין די סאָוועטן, ענדערן די פּאָליטיק פֿון די סאָוועטן, און דורך די סאָוועטן — ענדערן דעם באַשטאַנד און די פּאָליטיק פֿון דער רעגירונג.

דאָס איז געווען אַן איינשטעלונג אויף אַ פֿרידלאַכער אַנטוויקלונג פֿון דער רעוואָלוציע.

ווייטער, האָט לענין געפֿאָדערט אַראָפּצוואַרפֿן דאָס „שמוציקע גרעט" — אָפּזאָגן זיך פֿונעם נאָמען פֿון דער פּאַרטיי סאָציאַל-דעמאָקראַטישע. סאָציאַל-דע-מאָקראַטן האָבן זיך גערופֿן אי די פּאַרטייען פֿונעם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, אי די רוסישע מענשעוויקעס. דער דאָזיקער נאָמען איז דורך די אָפּאָרטו-ניסטן, דורך די פֿאַררעטער פֿונעם סאָציאַליזם פֿאַרשמוצט און געשענדט גע-וואָרן. לענין האָט פֿאָרגעלייגט אָנצורופֿן די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי קאָמו-ניסטישע פּאַרטיי, ווי עס האָבן גערופֿן זייער פּאַרטיי מאַרקס און ענ-געלס. אַזאַ נאָמען איז אַ וויסנשאַפֿטלאַך-ריכטיקער, ווייל דער ענדציל פֿון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי איז דערגרייכן דעם קאָמוניזם. פֿון דעם קאַ-פּיטאַליזם קאָן די מענשהייט אַריבערגיין אוממיטלבאַר בלויז צום סאָציאַ-ליזם, דאָס הייסט, צו אַ געמיינזאַמען באַזיץ פֿון די פּראָדוציר-מיטלען און צו אַ פֿאַרטיילונג פֿון די פּראָדוקטן לויט דער מאָס פֿון יעדערנס אַרבעט. לענין האָט געזאָגט, אַז אונזער פּאַרטיי קוקט ווייטער. דער סאָציאַליזם דאַרף אוממפֿאַרמיידלאַך בהדרגה'דיק אַריבערוואַקסן אין קאָמוניזם, וואָס אויף זיין פֿאָן איז אָנגעשריבן: „פֿון יעדערן — לויט זיינע פֿייאיקייטן, יעדערן — לויט זיינע באַדערפֿענישן".

ענדלאַך, האָט לענין אין זיינע טעזיסן געפֿאָדערט צו שאַפֿן אַ נייעם אינ-טערנאַציאָנאַל, שאַפֿן דעם דריטן, קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, וואָס איז פֿריי פֿון אָפּאָרטוניזם, פֿון סאָציאַל-שאָוויניזם.

לענינס טעזיסן האָבן אַרויסגערופֿן אַ צאָרן-געברום צווישן דער בורזשואַ-זיע, די מענשעוויקעס און עסערן.

די מענשעוויקעס האָבן זיך געווענדט צו די אַרבעטער מיט אַן אויפֿרוף, וועלכער האָט זיך אָנגעהויבן מיט אַ וואָרענונג, אַז „די רעוואָלוציע איז אין געפֿאַר". די געפֿאַר איז, לויט דער מיינונג פֿון די מענשעוויקעס, געווען דע-רין, וואָס די באָלשעוויקעס האָבן אַרויסגערוקט די פֿאָדערונג, אַז די מאַכט זאָל אַריבערגיין צו די סאָוועטן פֿון די אַרבעטער- און סאָלדאַטן-דעפּוטאַטן.

פּלעכאַנאָוו האָט אין זיין צייטונג „יעדינסטוואָ" (איינהייט) אָפּגעדרוקט אַן אַרטיקל, אין וועלכן ער האָט לענינס רעדע אָנגערופֿן „אַ ר ע ד ע פֿ ו ן ה י ץ". פּלעכאַנאָוו האָט זיך פֿאַררופֿן אויף די ווערטער פֿון דעם מענשעוויק טשכעאידזע, וועלכער האָט געמאָלדן: „אויסן דער רעוואָלוציע וועט פֿאַר-בלייבן איין לענין, און מיר וועלן גיין מיט אונזער וועג".

דעם 14־טן אפריל איז פאָרגעקומען די פעטראָגראַדער אַלשטאָטישע קאָנ־פערענץ פון די באָלשעוויקעס. זי האָט באוויליקט לענינס טעזיסן און האָט זיי געלייגט אין יסוד פון איר ארבעט.

אין א געוויסער צייט ארום האָבן די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס פון דער פאר־טיי אויך באוויליקט לענינס טעזיסן.

די גאנצע פארטיי, כוץ עטלאכע יחידים פונם טיפ קאמעניעוו, רי־קאָוו, פיאטאקאָוו, האָט אָנגענומען לענינס טעזיסן מיט א קאָלאָסאלער בא־פרידיקונג.

2. דער אָנהויב פונם קריזיס פון דער צייטווייליקער רעגירונג. די אפריל־קאָנפערענץ פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי.

אין דער צייט, ווען די באָלשעוויקעס האָבן זיך געגרייט צו דער ווייטער־דיקער פאנאנדערוויקלונג פון דער רעוואָליוציע, האָט די צייטווייליקע רעגירונג פאָרגעזעצט צו טאָן איר אנטי־פאָלקס־ארבעט. דעם 18־טן אפריל האָט דער אויסערן־מיניסטער פון דער צייטווייליקער רעגירונג מיליוקאָוו געמאָלדן די פארבינדעטע וועגן דער „שטרעבונג פון גאנצן פאָלק צו דערפירן די וועלט־מלחמה צו אן אנטשיידענעם זיג און וועגן דעם, אז די צייטווייליקע רעגירונג האָט בדעה פולשטענדיק אָפּצוהיטן די פארפליכטונגען, וואָס זיינען גענומען געוואָרן בנוגע אונזערע פארבינדעטע".

אזוי־ארום האָט די צייטווייליקע רעגירונג געשוואָרן טריי־היים צו די צאַ־רישע אָפּמאכן און האָט צוגעזאָגט צו פארגיסן נאָך אזויפיל פאָלקס־בלוט וויפל פאר די אימפעריאַליסטן וועט זיך פאָדערן צו דערגרייכן א „זיגרייכן סוף".

דעם 19־טן אפריל איז די דאָזיקע מעלדונג („מיליוקאָווס נאָטע") באוואוסט געוואָרן די ארבעטער און סאָלדאטן. דעם 20־טן אפריל האָט דער צענטראל־קאָמיטעט פון דער פארטיי באָלשעוויקעס גערופן די מאסן צו א פראָטעסט קעגן דער אימפעריאַליסטישער פאָליטיק פון דער צייטווייליקער רעגירונג. דורכגעדרונגענע מיטן געפיל פון צאָרן קעגן „מיליוקאָווס נאָטע", זיינען דעם 20—21־טן אפריל (3—4־טן מאי) 1917־טן יאָר די ארבעטער־ און סאָלדאטן־מאסן, ניט ווייניקער פון א 100 טויזנט מאן, ארויסגעגאנגען אויף א דע־מאָנסטראציע. אויף די פאָנען האָבן געשימערט די לאָזונגען: „פארעפנטלאכן די געהיימע אָפּמאכן!", „נידער מיט דער מלחמה!", „די גאנצע מאכט די סאָוועטן!". די ארבעטער און די סאָלדאטן זיינען געגאנגען פון די פאָרשטעט צום צענטער, צום אָרט, וואו עס האָט זיך געפונען די צייטווייליקע רעגירונג. אויף נעווסקי פראָספעקט און אין אנדערע ערטער זיינען פאָרגעקומען צוזא־מענשטויסן מיט באזונדערע גרופעס פון דער בורזשואזיע.

די מער אָפענע קאָנטר־רעוואָליוציאָנערן, ווי דער גענעראל קאָרנילאָוו,

האָבן גערופן צו צעשיסן די דעמאָנסטראַנטן און האָבן אפילו אָפּגעגעבן אַנט־שפּרעכנדיקע באַפעלן. נאָר ווען די מיליטער־טיילן האָבן באַקומען אַזעלכע באַפעלן, האָבן זיי זיך אָפּגעזאָגט זיי אויסצופילן.

א קליינע גרופּע מיטגלידער פונם פּעטראָגראַדער פּאַרטיי־קאָמיטעט (באַגדאַטיעוו און אַנדערע) האָט בעת דער דעמאָנסטראַציע אַרויסגעשטעלט דעם לאָזונג תיכף אַראָפּצוואַרפן די צײַטוויַליקע רעגירונג. דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט שאַרף פאַראורטיילט די אויפפירונג פון אָט די „לינקע“ אַוואַנטיוריסטן, האַלטנדיק אַזאַ לאָזונג פאַר א ניט־רעכטצײַטיקן און ניט־ריכטיקן, וואָס שטערט דער פּאַרטיי צו דעראָבערן די מערהײַט פון די מאַסן אויף איר זײַט און וואָס ווידערשפּרעכט דער אַנטשטעלונג פון דער פּאַרטיי אויף א פרידלאַכער אַנטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע.

די געשעענישן פונם 20—21־טן אַפּריל האָבן באַטײַט דעם אָנהויב פונם קריזיס פון דער צײַטוויַליקער רעגירונג.

דאָס איז געווען דער ערשטער ערנסטער שפּאַלט אין דער פּשרה־מאַכע־רישער פּאָליטיק פון די מענשעוויקעס און עסערן.

דעם 2־טן מאַי 1917־טן יאָר זײַנען אונטערן דרוק פון די מאַסן אַרויס־געפירט געוואָרן פונם באַשטאַנד פון דער צײַטוויַליקער רעגירונג מיליוקאָוו און גוטשקאָוו.

עס האָט זיך געבילדעט די ערשטע צײַטוויַליקע קאָאַליציע־רעגירונג, וואָס אין איר באַשטאַנד זײַנען צוגלײַך מיט פאָרשטייער פון דער בורזשואַזיע אַרײַנגעגאַנגען מענשעוויקעס (סקאָבעליעוו, צערעטעלי) און עסערן (טשערנאָוו, קערענסקי און אַנד.).

די מענשעוויקעס, וועלכע האָבן אין 1905־טן יאָר געלייקנט די דער־לאָזבאַרקײַט, אַז פאָרשטייער פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע זאָלן זיך באַ־טייליקן אין א צײַטוויַליקער רעוואָלוציאָנערער רעגירונג, האָבן איצט, אַזויאַרום, געפונען פאַר דערלאָזבאַר, אַז זייערע פאָרשטייער זאָלן זיך באַ־טייליקן אין דער צײַטוויַליקער קאָנטר־רעוואָלוציאָנערער רעגירונג.

דאָס איז געווען דער אַריבערגאַנג פון די מענשעוויקעס און עסערן אין לאַגער פון דער קאָנטר־רעוואָלוציאָנערער בורזשואַזיע.

דעם 24־טן אַפּריל 1917־טן יאָר האָט זיך געעפנט די זיבעטע (אַפּרילער) קאָנפערענץ פון די באָלשעוויקעס. צום ערשטן מאָל, זינט עס עקזיסטירט די פּאַרטיי, האָט זיך אָפן פאַרזאַמלט א קאָנפערענץ פון די באָלשעוויקעס, וואָס לויט איר באַדײַטונג פאַרנעמט זי אין דער פּאַרטיי־געשיכטע פּונקט אַזאַ אָרט, ווי א פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

די אַלרוסלענדישע אַפּריל־קאָנפערענץ האָט באַוויזן א שטורמישן וואוקס פון דער פּאַרטיי. אויף דער קאָנפערענץ זײַנען בײַגעווען 133 דעלעגאַטן מיט באַשטימונגס־רעכט און 18 מיט באַראַטונגס־רעכט. זיי האָבן פאָרטראָטן 80 טויזנט אָרגאַניזירטע מיטגלידער פון דער פּאַרטיי.

די קאָנפערענץ האָט באהאנדלט און אויסגעארבעט די ליניע פון דער פּאַר־טיי אין אלע גרונט־פראגן פון מלחמה און רעוואָליוציע: וועגן דעם לויפנדיקן מאָמענט, וועגן דער מלחמה, וועגן דער צײַטווײַליקער רעגירונג, וועגן די סאָ־וועטן, וועגן דער אגראַר־פראגע, וועגן דער נאציאָנאַלער פראגע און א.וו.

אין זײַן פאָרטראָג האָט לענין אנטוויקלט די הנחות, וואָס ער האָט שוין פריִער געהאט ארויסגעזאָגט אין די אַפּריל־טעזיסן. די אויפגאבע פון דער פּארטיי איז באשטאנען אין פארווירקלאכן דעם אריבערגאנג פון דעם ערשטן עטאַפּ פון דער רעוואָליוציע, „וואָס האָט געגעבן די מאכט דער בורזשואזיע... צום צווייטן עטאַפּ אירן, וואָס דארף געבן די מאכט אין די הענט פונם פּראָלעטאריאט און פון די אָרעמסטע שיכטן פויערטום" (לענין). די פארטיי דארף נעמען א קורס אויף צוגרייטן די סאָציאליסטישע רעוואָליוציע. ווי די נאָענטסטע אויפגאבע פון דער פארטיי האָט לענין ארויסגערוקט דעם לאָזונג: „די גאנצע מאכט די סאָוועטן!".

דער לאָזונג „די גאנצע מאכט די סאָוועטן" האָט באטײַט, אז מע מוז מאכן א סוף צו דער צווייִמאכט, דאָס הייסט, צו דער צעטיילונג פון דער מאכט צווישן דער צײַטווײַליקער רעגירונג און די סאָוועטן, אז מע דארף איבערגעבן די גאנצע מאכט די סאָוועטן, און די פאָרשטייער פון די פּרי־צים און קאפּיטאַליסטן — ארויסטרײַבן פון די מאכט־אָרגאנען.

די קאָנפערענץ האָט פעסטגעשטעלט, אז איינע פון די וויכטיקסטע אויפ־גאבעס פון דער פּארטיי איז אומדערמידלאך צו דערקלערן די מאסן אָט דעם אמת, אז „די צײַטווײַליקע רעגירונג איז לויט איר כאראקטער אן אָרגאַן פון הערשאַפט פון די פּריצים און בורזשואזיע", ווי אויך צו דעמאסקירן די אומברענגערישקײַט פון דער פּשרה־מאכערישער פּאָליטיק פון די עסערן און מענשעוויקעס, וואָס נארן אָפּ דאָס פאָלק מיט פאלשע צוזאָגונגען און וואָס שטעלן עס אונטער דעם קלאַפּ פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה און קאָנטר־רעוואָליוציע.

אויף דער קאָנפערענץ זײַנען קעגן לענינען ארויסגעטראָטן קאמעניעוו און ריקאָוו. צוזאמען מיט די מענשעוויקעס האָבן זיי געהאלטן אין איין איבער־חזר'ן, אז רוסלאנד איז נאָך ניט רײַף פאר א סאָציאַליסטישער רעוואָליו־ציע, אז אין רוסלאנד איז מעגלאך בלויז א בורזשואזע רעפּובליק. זיי האָבן פאָרגעלייגט דער פּארטיי און דעם ארבעטער־קלאס צו באגרענעצן זיך מיט „קאָנטראָלירן" די צײַטווײַליקע רעגירונג. אין תוך זײַנען זיי, ווי די מענשע־וויקעס, געשטאנען אויף דער פּאָזיציע פון אויפהיטן דעם קאַפּיטאליזם, אויפ־היטן די מאכט פון דער בורזשואזיע.

זינאָוויעוו איז אויך ארויסגעטראָטן אויף דער קאָנפערענץ קעגן לענינען איבער דער פראגע, צי זאָל די באָלשעוויסטישע פּארטיי פארבלײַבן אין דער צימערוואלדער פאראייניקונג, אָדער זי זאָל אײַנרײַסן מיט דער דאָזיקער פאראייניקונג און שאפן א נײַעם אינטערנאציאָנאַל. ווי עס האָבן באוויזן די

מלחמה־יאָרן, האָט די דאָזיקע פאראייניקונג, פירנדיק א פראָפאגאנדע פאר שלום, פאקטיש דאָך ניט אײנגעריסן מיט די בורזשואזע באשיצלער. דעריבער איז לענין באשטאנען, אז מע זאָל תיכף ארויסטרעטן פון דער דאָזיקער פאראייניקונג און אָרגאניזירן א נײעם, א קאָמוניסטישן אינטערנאציאָנאל. זינאָוויעוו האָט פאָרגעלייגט צו פארבלײבן מיט די צימערוואלדער. לענין האָט אנטשיידן פאראורטיילט די דאָזיקע ארויסטרעטונג זינאָוויעווס, אָנרופנדיק זי „ארכיאָפאָרטוניסטישע און שעדלאכע" טאקטיק.

די אפריל־קאָנפערענץ האָט באהאנדלט אויך די אגראר־פראגע און די נאציאָנאלע פראגע.

איבער לענינס פאָרטראָג װעגן דער אגראר־פראגע האָט די קאָנפערענץ אָנגענומען א באשלוס װעגן קאָנפיסקירן די פריצ'ישע ערד און איבערגעבן זי אין רשות פון די פויערים־קאָמיטעטן און װעגן נאציאָנאליזירן די גאנצע ערד אינם לאנד. די באָלשעװיקעס האָבן גערופן דאָס פויערטום צו קאמף פאר ערד און האָבן דערװיזן די פויערים־מאסן, אז די פארטיי באָלשעװיקעס איז די איינציקע רעװאָליוציאָנערע פארטיי, װאָס העלפט װירקלאך די פויערים אראָפצואװארפן די פריצים.

א גרויסע באדײטונג האָט געהאט דעם חבר סטאלינס פאָרטראָג איבער דער נאציאָנאלער פראגע. לענין און סטאלין האָבן נאָך ביז דער רעװאָליוציע, ערב דער אימפעריאליסטישער מלחמה, פאנאנדערגעארבעט די יסודות פון דער פאָליטיק פון דער פארטיי באָלשעװיקעס איבער דער נאציאָנאלער פראגע. לענין און סטאלין האָבן געזאָגט, אז די פראָלעטארישע פארטיי דארף שטיצן די נאציאָנאלע באפרײאונגס־באװעגונג פון די אונטערדריקטע פעלקער, װאָס איז געװענדט קעגן דעם אימפעריאליזם. אין פארבינדונג דערמיט האָט די באָלשעװיסטישע פארטיי פארטיידיקט דאָס רעכט פון נאציעס אויף זעלבסטבאשטימונג ביז צום אָפטיילן זיך און בילדן זעלבסטשטענדיקע מלוכות. דעם דאָזיקן שטאנדפונקט האָט אויף דער קאָנפערענץ פארטיידיקט דער פאָרטרעגער פונם צ.ק. חבר סטאלין.

קעגן לענינען און סטאלינען איז ארויסגעטראָטן פיאטאקאָװ, װעלכער האָט צוזאמען מיט בוכארינען נאָך אין די מלחמה־יאָרן פארנומען אין דער נאציאָנאלער פראגע א נאציאָנאל־שאָװיניסטישע פאָזיציע. פיאטאקאָװ און בוכארין זײנען געװען קעגן רעכט פון נאציעס אויף זעלבסטבאשטימונג.

די אנטשיידענע און קאָנזעקװענטע פאָזיציע פון דער פארטיי אין דער נאציאָנאלער פראגע, דער קאמף פון דער פארטיי פאר פולשטענדיקער גלײכבארעכטיקונג פון נאציעס און פאר פארניכטונג פון אלע פאָרמען פון נאציאָנאלן דרוק און נאציאָנאלער ניט־גלײכבארעכטיקונג האָבן איר געזיכערט די סימפאטיעס און די שטיצע מצד די אונטערדריקטע נאציאָנאליטעטן.

אָט איז דער טעקסט פון דער רעזאָליוציע איבער דער נאציאָנאלער פראגע, װאָס עס האָט אָנגענומען די אפריל־קאָנפערענץ:

„די פּאָליטיק פון נאציאָנאלער אונטערדריקונג, זייענדיק א ירושה פון דער זעלבסטהערשונג און פון דער מאָנארכיע, ווערט געשטיצט פון די פּריצים, קאפּיטאליסטן און קליינבירגערטום אין די אינטערעסן פון פארהיטן זייערע קלאסן=פּריווילעגיעס און פון צעשיידן די ארבעטער פון פארשיידענע פעלקערשאפטן. פארשטארקנדיק די שטרעבונגען צו אונטערטעניקן די שוואכע פעלקער, איז דער מאָדערנער אימפּעריאַליזם א נייער פאקטאָר פון דער פארשארפונג פונם נאציאָנאלן דרוק.

אויף וויפל עס איז דערגרייכבאר אין דער קאפּיטאליסטישער געזעלשאפט די באזייטיקונג פון נאציאָנאלן דרוק, איז דאָס מעגלאך בלויז ביי א קאָנזעקווענט=דעמאָקראטישער רעפּובליקאנישער איינאָרדענונג און פארוואלטונג פון דער מלוכה, וואָס זיכערט פולע גלייכבארעכטיקונג פון אלע נאציעס און שפּראכן.

פאר אלע נאציעס, וואָס גייען אריין אין באשטאנד פון רוסלאנד, דארף אָנערקענט ווערן דאָס רעכט אויף פרייַ אָפּטיילן זיך און אויף אויסבילדן א זעלבסטשטענדיקע מלוכה. די לייקענונג פון דאָזיקן רעכט און דאָס ניט=אָננעמען קיין מאָס=מיטלען, וואָס גאראנטירן זיין פּראקטישע פארווירקלאכבארקייט, איז אלצאיינס ווי שטיצן די פּאָליטיק פון פארכאפּונגען אָדער אנעקסיעס. בלויז דאָס אָנערקענען דורכן פּראָלעטאריאט די רעכט פון נאציעס אויף אָפּטיילן זיך זיכערט די פולע סאָלידאריטעט פון די ארבעטער פון פארשיידענע נאציעס און העלפט מיט דער ווירקלאך=דעמאָקראטישער דערנעענטערונג פון נאציעס...

די פראגע וועגן דעם רעכט פון נאציעס אויף פרייַ אָפּטיילן זיך טאָר מען ניט צונויפמישן מיט דער פראגע וועגן דער צוועקמעסיקייט פאר דער אָדער יענער נאציע צו אָפּטיילן זיך אין דעם אָדער יענעם מאָמענט. אָט די לעצטע פראגע דארף די פּארטיי פונם פּראָלעטאריאט לייזן אין יעדן באזונדערן פאל אבסאָליוט זעלבסטשטענדיק, פון שטאנדפּונקט פון די אינטערעסן פון דער גאנצער געזעלשאפטלאכער אנטוויקלונג און פון די אינטערעסן פונם קלאסנקאמף פונם פּראָלעטאריאט פאר סאָציאַליזם.

די פּארטיי פאָדערט א ברייטע געגנטלאכע אויטאָנאָמיע, אָפּשאפן דעם אויפזיכט פון אויבן, אָפּשאפן די אָבליגאטאָרישע מלוכה=שפּראך און פעסטשטעלן די גרענעצן פון די זעלבסטפארוואלטנדיקע און אויטאָנאָמע געגנטן אויפן גרונט פון דיסקאָנטירן דורך דער אָרטיקער באפעלקערונג גופא דיווירטשאפטלאכע באדינגונגען און שטייגער=באדינגונגען, דעם נאציאָנאלן באשטאנד פון דער באפעלקערונג און אזוי ווייטער.

די פּארטיי פונם פּראָלעטאריאט ווארפט אנטשיידן אָפּ די אזוי גערופענע „קולטור=נאציאָנאלע אויטאָנאָמיע”, דאָס הייסט, ארויסנעמען פון דער קאָמפּעטענץ פון דער מלוכה דאָס שול=וועזן א.ד.גל. און איבער=

געבן דאָס אין די הענט פון א מין נאַציאָנאַלע סיימען. די ארבעטער, וואָס וואוינען אין איין אָרט און וואָס ארבעטן אפילו אין איינע און די זעלבע אונטערנעמונגען, גרענעצט די קולטור־נאַציאָנאַלע אויטאָנאָמיע קינסטלאך אָפּ לויט דער אָנגעהעריקייט צו דער אָדער יענער „נאַציאָנאַלער קולטור״, דאָס הייסט, זי פארשטארקט די פארבינדונג פון די ארבעטער מיט דער בורזשואזער קולטור פון באזונדערע נאציעס, בעת די אויפגאבע פון דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע באשטייט אין פארשטארקן די אינטערנאציאָנאַלע קולטור פונם אלוועלטלאכן פּראָלעטאַריאט.

די פּארטיי פאָדערט איינצושליסן אין דער קאָנסטיטוציע א גרונט־געזעץ, וואָס דערקלערט פאר ניט־גילטיק וועלכע־ניט־איז פּריווילעגיעס פון איינער פון די נאציעס, וואָסער־ניט־איז ברעכן די רעכט פון די נאַציאָנאַלע מינדערהייטן.

די אינטערעסן פונם ארבעטער־קלאס פאָדערן א צונויפגיסונג פון די ארבעטער פון אלע נאַציאָנאַליטעטן פון רוסלאנד אין איינהייטלאכע פּראָלעטארישע אָרגאניזאציעס, פּאָליטישע, פּראָפעסיאָנעלע, קאָאָפּעראַטיוו־אויפקלערערישע און אזוי ווייטער. בלויז אזא צונויפגיסונג פון די ארבעטער פון פארשיידענע נאַציאָנאַליטעטן אין איינהייטלאכע אָרגאַניזאציעס וועט געבן דעם פּראָלעטאריאט די מעגלאכקייט צו פירן א זיגרייכן קאמף קעגן דעם אינטערנאַציאָנאַלן קאפּיטאַל און קעגן דעם בורזשואזן נאַציאָנאַליזם״ (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָליוציעס, טייל I, ז. 239—240, רוסיש).

אזויארום איז אויף דער אפּריל־קאָנפערענץ דעמאסקירט געוואָרן די אָפּאָרטוניסטישע, אנטי־לענינישע ליניע פון קאמעניעוו, זינאָוויעוו, פּיאטאקאָוו, בוכארינען, ריקאָוו און פון זייערע קליינצאָליקע גזזינונגס־קאָלעגן.

די קאָנפערענץ איז איינמוטיק געגאנגען נאָך לענינען, פארנעמענדיק א דייטלאכע פּאָזיציע אין אלע וויכטיקסטע פראגן און פירנדיק א ליניע אויפן זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

3. די דערפאָלגן פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי אין דער הויפּטשטאָט. דער ניט־געלונגענער אָנגריף פונם מיליטער פון דער צייטווייליקער רעגירונג אויפן פראָנט. דאָס דערשטיקן די יולי־דעמאָנסטראציע פון ארבעטער און סאָלדאטן.

אויפן גרונט פון די באשלוסן פון דער אפּריל־קאָנפערענץ האָט די פּארטיי פאנאנדערגעוויקלט א קאָלאָסאַלע ארבעט צו דעראָבערן די מאסן, צו דערציִען און אָרגאַניזירן זיי אויף א שלאכט־אופן. די ליניע פון דער פּארטיי איז אין דעם דאָזיקן פּעריאָד באשטאנען דעריין, מע זאָל דורך געדולדיקן דער־

קלערן די באָלשעוויסטישע פּאָליטיק און דורך דעמאסקירן די פּשרה־מאכערײַ פון די מענשעוויקעס און עסערן איזאָלירן פון די מאסן די דאָזיקע פּארטייען, דעראָבערן די מערהײַט אין די סאָוועטן.

חוץ דער ארבעט אין די סאָוועטן האָבן די באָלשעוויקעס געפירט א קאָ־לאָסאלע ארבעט אין די פּראָפּפאראיינען, אין די פאבריק־זאוואָדישע קאָמי־טעטן.

באזונדערס האָבן די באָלשעוויקעס געמוזט פירן א גרויסע ארבעט אין דער ארמיי. אומעטום האָבן זיך אָנגעהויבן שאפן מיליטער־אָרגאניזאציעס. אויף די פראָנטן און אין הינטערלאַנד האָבן די באָלשעוויקעס אומדערמידלאַך געארבעט איבער דער אָרגאניזירונג פון די סאָלדאטן און מאטראָסן. אין הינ־זיכט פון רעוואָליוציאָניזירן די סאָלדאטן האָט א באזונדערס גרויסע ראָלע געשפּילט די באָלשעוויסטישע פראָנט־צײַטונג „אָקאָפּנאיא פּראוודא“ (טראנ־שייען־אמת).

אדאנק דער דאָזיקער פּראָפּאגאנדיסטיש־אגיטאציאָנעלער ארבעט פון די באָלשעוויקעס האָבן די ארבעטער שוין אין די ערשטע חדשים פון דער רע־וואָליוציע אין פיל שטעט איבערגעוויילט די סאָוועטן, באזונדערס די ראיאָנע, ארויסשטײַגנדיק די מענשעוויקעס און עסערן און אויסקלײַבנדיק אָנשטאָט זיי אָנהענגער פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי.

די ארבעט פון די באָלשעוויקעס האָט געגעבן גלענצנדיקע רעזולטאטן, באזונדערס אין פּעטראָגראד.

דעם 30־טן מאי — 3־טן יוני 1917־טן יאָר איז פאָרגעקומען א פּעטראָ־גראדער קאָנפערענץ פון די פאבזאווקאָמען. אויף דער דאָזיקער קאָנפערענץ זײַנען שוין געגאנגען נאָך די באָלשעוויקעס דרײַ פערטל דעלעגאטן. דער פּעט־ראָגראדער פּראָלעטאריאט איז כמעט פולשטענדיק געגאנגען נאָך דעם באָל־שעוויסטישן לאָזונג — „די גאנצע מאכט די סאָוועטן!“.

דעם 3־טן (16־טן) יוני 1917־טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען דער ערשטער אלרוסלענדישער סאָוועטן־צוזאמענפאָר. די באָלשעוויקעס זײַנען נאָך געווען אין א מינדערהײַט אין די סאָוועטן, — זיי האָבן געהאט אויפן צוזאמענפאָר עטוואָס מער פון 100 דעלעגאטן קעגן 700—800 מענשעוויקעס, עסערן און אנדערע.

די באָלשעוויקעס האָבן אויפן ערשטן סאָוועטן־צוזאמענפאָר מיט אײַנגע־שפּארטקײַט דעמאסקירט די קאטאסטראָפאלישקײַט פון א פּשרה מיט דער בורזשואזיע, האָבן אויפגעדעקט דעם אימפּעריאַליסטישן כאראקטער פון דער מלחמה. לענין איז אויפן צוזאמענפאָר ארויסגעטראָטן מיט א רעדע, אין וועלכער ער האָט דערוויזן די ריכטיקײַט פון דער ליניע פון די באָלשעווי־קעס, דערקלערנדיק, אז בלויז די מאכט פון די סאָוועטן קאָן געבן ברויט די ארבעטנדיקע, ערד די פּויערים, זיך דערשלאָגן שלום, ארויספירן דאָס לאנד פונם חורבן.

אין דער זעלבער צײַט איז אין די ארבעטער־ראַיאָנען פון פעטראָגראַד אָנגעגאנגען א מאסן־קאמפּאניע פאר אָרגאניזירן א דעמאָנסטראציע און ארויסשטעלן פאָדערונגען דעם סאָוועטן־צוזאמענפאָר. וועלנדיק פארלויפן דעם וועג דער סטיכישער דעמאָנסטראציע פון די ארבעטער און רעכענענדיק אויסנוצן אין זײַנע צילן די רעוואָליוציאָנערע שטימונג פון די מאסן, האָט דער אויספיר־קאָמיטעט פונם פעטראָגראַדער סאָוועט באשלאָסן צו באשטימען אין פעטראָגראַד א דעמאָנסטראציע אויפן 18־טן יוני (1־טן יולי). די מענשעוויקעס און עסערן האָבן אויסגערעכנט דערויף, אז די דעמאָנסטראציע וועט דורכגיין אונטער אנטיבאָלשעוויסטישע לאָזונגען. די באָלשעוויסטישע פארטיי האָט זיך גענומען ענערגיש גרייטן צו דער דאָזיקער דעמאָנסטראציע. חבר סטאלין האָט דעמאָלט געשריבן אין דער „פּראוודא“, אז „...אונזער אויפגאבע איז— דערשלאָגן זיך, אז די דעמאָנסטראציע אין פעטראָגראַד דעם 18־טן יוני זאָל דורכגיין אונטער אונזערע רעוואָליוציאָנערע לאָזונגען“.

די דעמאָנסטראציע פונם 18־טן יוני 1917־טן יאָר, וואָס איז פאָרגעקומען בײַ דעם קבר פון די קרבנות פון דער רעוואָליוציע, האָט זיך ארויסגעוויזן אלס עכטער דורכקוק פון די כחות פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי. זי האָט באוויזן די אָנוואקסנדיקע רעוואָליוציאָנערישקײַט פון די מאסן און דעם שטײַגנדיקן צוטרוי זייערן צו דער באָלשעוויסטישער פארטיי. די לאָזונגען פון די מענשעוויקעס און עסערן וועגן צוטרוי צו דער צײַטווײַליקער רעגירונג, וועגן דער נויטיקײַט פארצוזעצן די מלחמה זײַנען דערטרונקען געוואָרן אין דער קאָלאָסאלער מאסע באָלשעוויסטישע לאָזונגען. 400 טויזנט דעמאָנסטראנטן זײַנען דורכגעגאנגען מיט די לאָזונגען אויף די פאָנען: „נידער מיט דער מלחמה!“, „נידער מיט די צען מיניסטאָרן קאפּיטאליסטן!“, „די גאנצע מאכט די סאָוועטן!“.

דאָס איז געווען א פולשטענדיקער דורכפאל פון די מענשעוויקעס און עסערן, א דורכפאל פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג אין דער הויפּטשטאָט.

באקומען די שטיצע פונם ערשטן סאָוועטן־צוזאמענפאָר, האָט אָבער די צײַטווײַליקע רעגירונג באשלאָסן פאָרצוזעצן די אימפּעריאליסטישע פּאָליטיק. גראָד אין טאָג פונם 18־טן יוני האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג, אויספילנדיק דעם ווילן פון די ענגליש־פראנצויזישע אימפּעריאליסטן, אוועקגעטריבן די סאָלדאטן אויפן פראָנט אין אן אָנגריף. אין דעם דאָזיקן אָנגריף האָט די בורזשואזיע געזען די איינציקע מעגלעכקײַט צו מאכן א סוף מיט דער רעוואָליוציע. אין פאל, ווען דער אָנגריף וואָלט זיך אײַנגעגעבן, האָט די בורזשואזיע געהאָפט ארײַננעמען די גאנצע מאכט אין אירע הענט, אָפּשטויסן די סאָוועטן און דערשטיקן די באָלשעוויקעס. ווען ער וואָלט זיך ניט אײַנגעגעבן, וואָלט מען געקאָנט ארויפוווארפן די גאנצע שולד אויף די זעלבע באָלשעוויקעס, באשולדיקנדיק זיי אין דעמאָראליזירן די ארמיי.

מע האָט געקאָנט ניט צווייפלען דערין, אז דער אָנגריף וועט דורכפאלן.

און ער איז ווירקלאַך דורכגעפאַלן. די מידקײַט פון די סאָלדאַטן, זייער ניט פאַרשטיין די צילן פונם אָנגריף, דער אומצוטרוי צו דעם פרעמדן פאַר די סאָלדאַטן קאָמאַנדירן=באַשטאַנד, דאָס אויספעלן פון האַרמאַטן=קוילן און אַרטילעריע, — דאָס אַלץ האָט באַשטימט דעם דורכפאַל פונם אָנגריף אויפן פראָנט.

די ידיעה וועגן דעם אָנגריף אויפן פראָנט און דערנאָך וועגן דעם דורכפאַל פונם אָנגריף האָט אויפגערודערט די הויפּטשטאָט. די אויפגעבראַכטקײַט פון די אַרבעטער און סאָלדאַטן האָט ניט געהאַט קיין גרענעץ. עס האָט זיך באַקומען, אַז, פראָקלאַמירנדיק אַ שלום=פּאָליטיק, האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג אָפּגענאַרט דאָס פאָלק. עס האָט זיך באַקומען, אַז די צײַטווײַליקע רעגירונג איז פאַר פאָרזעצן די אימפּעריאַליסטישע מלחמה. עס האָט זיך באַקומען, אַז דער וועציק (אַלרוסלענדישער צענטראַלער אויספיר=קאָמיטעט) פון די סאָוועטן און דער פּעטראָגראַדער סאָוועט האָבן ניט געוואָלט אָדער האָבן ניט געקאָנט קעגנשטעלן זיך די פאַרברעכערישע האַנדלונגען פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג און האָבן זיך אַליין גאָכגעשלעפּט נאָך איר אין עק.

די רעוואָליוציאָנערע אויפרעגונג פון די פּעטראָגראַדער אַרבעטער און סאָלדאַטן האָט אַריבערגעפלייצט איבער די ברעגן. דעם 3=טן (16=טן) יולי האָבן אין פּעטראָגראַד, אינם ווויבאָרגער ראַיאָן, סטיכיש זיך אָנגעהויבן דעמאָנסטראַציעס. זיי האָבן געדויערט אַ גאַנצן טאָג. די באַזונדערע דעמאָנסטראַציעס זײַנען זיך צעוואַקסן אין אַן אַלגעמיינער גראַנדיעזער באַוואָפנטער דעמאָנסטראַציע אונטערן לאָזונג פון אַריבערגאַנג פון דער מאַכט צו די סאָוועטן. די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי איז געווען קעגן אַ באַוואָפנטער אַרויסטרעטונג אין דעם דאָזיקן מאָמענט, ווײַל זי האָט געהאַלטן, אַז דער רעוואָליוציאָנערער קריזיס איז נאָך ניט רײַף, אַז די אַרמיי און די פּראָווינץ זײַנען נאָך ניט גרייט צו שטיצן דעם אויפשטאַנד אין דער הויפּטשטאָט, אַז אַן איזאָלירטער און פריצײַטיקער אויפשטאַנד אין דער הויפּטשטאָט קאָן בלויז פאַרלײַכטערן דער קאָנטר=רעוואָליוציע צו צעשמעטערן דעם אַוואַנגאַרד פון דער רעוואָליוציע. ווען ס'איז אָבער קאָנטיק געוואָרן, אַז אײַנהאַלטן די מאַסן פון אַ דעמאָנסטראַציע איז אוממעגלאַך, האָט די פּאַרטיי באַשטימט אָנטיילצונעמען אין דער דעמאָנסטראַציע, כדי צוצוגעבן איר אַ פרידלאַכן און אָרגאַניזירטן כאַראַקטער. דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט זיך דאָס אײַנגעגעבן, און הונדערטער טויזנטער דעמאָנסטראַנטן האָבן זיך אַוועקגעלאָזט צום פּעטראָגראַדער סאָוועט און צום וועציק פון די סאָוועטן, וואו זיי האָבן געפאָדערט פון די סאָוועטן צו נעמען די מאַכט אין זייערע הענט, אײַנרײַסן מיט דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע און דורכפירן אַן אַקטיווע שלום=פּאָליטיק.

ניט געקוקט אויפן פרידלאַכן כאַראַקטער פון דער דעמאָנסטראַציע, זײַנען קעגן די דעמאָנסטראַנטן אַרויסגעשטעלט געוואָרן רעאַקציאָנערע מילי=

טער־טײלן — יונקערישע און אָפּיצירישע אָטריאַדן. די גאַסן פון פּעטראָ־גראַד זײַנען געדיכט פאַרגאָסן געװאָרן מיט בלוט פון ארבעטער און סאָל־דאַטן. אױף צעשמעטערן די ארבעטער זײַנען ארױסגערופן געװאָרן פון פראָנט די סאַמע פינסטערע, קאָנטר־רעװאָלוציאָנערע מיליטער־טײלן.

דערשטיקט די ארבעטער־ און סאָלדאַטן־דעמאָנסטראַציע, האָבן די מענ־שעװיקעס און עסערן אין בונד מיט דער בורזשואַזיע און מיט די װײַסגװאַר־דײאישע גענעראַלן זיך ארױפגעװאָרפן אױף דער באָלשעװיסטישער פּאַרטײ. דעם לאָקאַל פון דער רעדאַקציע „פּראַװדא" האָט מען חרוב געמאַכט. די „פּראַװדא", די „סאָלדאַטסקאַיאַ פּראַװדא" און א רײ אַנדערע באָלשעװיס־טישע צײַטונגען זײַנען פאַרמאַכט געװאָרן. אױף דער גאַס האָבן יונקערס דער־מאָרדעט דעם ארבעטער װאָאינאָװ בלױז דערפאַר, װאָס ער האָט פאַרקױפט דעם „ליסטאָק פּראַװדי". מע האָט אָנגעהױבן אַנטװאָפענען די רױטגװאַרדײער. די רעװאָלוציאָנערע טײלן פונם פּעטראָגראַדער גאַרניזאָן האָט מען ארױס־געפירט פון דער הױפּטשטאָט און אָפּגעשיקט אױפן פראָנט. עס זײַנען גע־מאַכט געװאָרן אַרעסטן אינם הינטערלאַנד און אױף די פראָנטן. דעם 7־טן יולי איז ארױסגעגעבן געװאָרן א באַפעל װעגן ארעסטירן לענינען. עס איז אַרעסטירט געװאָרן א רײ גרױסע טוער פון דער באָלשעװיסטישער פּאַרטײ. ס'איז צעשמעטערט געװאָרן די דרוקערײַ „טרוד", װאו עס האָבן זיך גע־דרוקט די באָלשעװיסטישע אױסגאַבן. אין דער מיטטײלונג פונם פּראָקוראָר פון דער פּעטראָגראַדער געריכט־פּאַלאַטע איז געװען געזאָגט, אַז לענין און א רײ אַנדערע באָלשעװיקעס װערן צוגעצױגן צום געריכט פאַר „מלוכה־פאַרראַט" און פאַר אָרגאַניזירן א באַװאָפנטן אױפשטאַנד. די באַשולדיקונג קעגן לענינען איז פאַבריצירט געװאָרן אינם שטאַב פונם גענעראַל דעניקין אױפן סמך פון באַװײַזן מצד שפּיאָנען און פּראָװאָקאַטאָרן.

אַזױאַרום האָט די צײַטװײַליקע קאָאַליציע־רעגירונג, װאָס אין איר זײַנען ארײַנגעגאַנגען אַזױנע אָנגעזעענע פאָרשטײער פון די מענשעװיקעס און עסערן, װי צערעטעלי און סקאָבעליעװ, קערענסקי און טשערנאָװ, — זיך אַראָפּגע־קײַקלט אין זומפּ פון אָפענעם אימפּעריאַליזם און קאָנטר־רעװאָלוציע. אָנשטאָט א שלום־פּאָליטיק האָט זי גענומען דורכפירן א פּאָליטיק פון פאָרזעצן די מלחמה. אָנשטאָט אָפּהיטן די דעמאָקראַטישע רעכט פונם פאָלק האָט זי גע־נומען דורכפירן א פּאָליטיק פון ליקװידירן די דאָזיקע רעכט און צערעכענען זיך מיט די ארבעטער און סאָלדאַטן מיט דער קראַפט פון געװער.

דאָס, װאָס עס האָבן זיך ניט אַנטשלאָסן צו טאָן די פאָרשטײער פון דער בורזשואַזיע — גוטשקאָװ און מיליוקאָװ, דאָס האָבן זיך אַנטשלאָסן צו טאָן די „סאָציאַליסטן" — קערענסקי און צערעטעלי, טשערנאָװ און סקאָבעליעװ.

עס האָט זיך געענדיקט די צװײמאַכט.

זי האָט זיך געענדיקט צום גונסטן פון דער בורזשואַזיע, װײַל די גאַנצע מאַכט איז אַריבערגעגאַנגען אין די הענט פון דער צײַטװײַליקער רעגירונג, און

די סאָוועטן מיט זייער עסעריש־מענשעוויסטישער אָנפירונג זײַנען פאַרוואַנדלט געוואָרן אין א צוגאָב צו דער צײַטווײַליקער רעגירונג.

עס האָט זיך געענדיקט דער פרידלאַכער פּעריאָד פון דער רעוואָליוציע, ווײַל אויפן טאָג־סדר איז געשטעלט געוואָרן דער באַנגעט.

מחמת דער געענדערטער סיטואַציע האָט די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי באַשלאָסן צו ענדערן איר טאַקטיק. זי איז אריבער אין אונטערערד, האָט אויסבאַהאַלטן איר פירער לענין אין טיפער אונטערערד און גענומען גרייטן זיך צו אַן אויפשטאַנד, כדי אראָפּצוואַרפן די מאַכט פון דער בורזשואַזיע מיט דער קראַפט פון געווער און אײַנשטעלן די סאָוועטן־מאַכט.

4. דער קורס פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אויף דער צוגרייטונג פון א באַוואָפנטן אויפשטאַנד. דער זעקסטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

אין אומשטענדן פון אַן אומגעהויערער העצע מצד דער בורזשואַזער און קלײנבירגערלאַכער פּרעסע איז זיך צונויפגעקומען אין פּעטראָגראַד דער זעקסטער צוזאַמענפאָר פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס. ער איז זיך צונויפגעקומען אין צען יאָר ארום נאָכן פינפטן לאָנדאָנער צוזאַמענפאָר און אין פינף יאָר ארום נאָך דער פּראַגער קאָנפערענץ פון די באָלשעוויקעס. דער צוזאַמענפאָר האָט געדויערט פונם 26־טן יולי ביזן 3־טן אויגוסט 1917־טן יאָר און איז דורכגעגאַנגען אומלעגאַל. אין דער פּרעסע איז נאָר געמאָלדן געוואָרן וועגן דעם צונויפרוף פונם צוזאַמענפאָר, דאָס אָרט פונם צוזאַמענפאָר איז ניט אָנגעוויזן געוואָרן. די ערשטע זיצונגען זײַנען פאָרגעקומען אויף דער ווי־באָרגסקאיא סטאָראָנאַ. די לעצטע זיצונגען זײַנען דורכגעפירט געוואָרן אין א שול־געבײַדע בײַ נאַרווסקיע וואָראָטאַ, וואו עס איז איצט אויסגעבויט א קולטור־הויז. די בורזשואַזע פּרעסע האָט געפאָדערט ארעסטירן די אָנטייל־נעמער פונם צוזאַמענפאָר. די שפּיקעס האָבן זיך ארויסגעשלאָגן פון די כחות צו געפינען דאָס אָרט, וואו עס זײַנען פאָרגעקומען די זיצונגען פונם צוזאַמענפאָר, נאָר זיי האָבן עס ניט געפונען.

אזוי זײַנען עס די באָלשעוויקעס, אין פינף חדשים ארום נאָכן אראָפּוואַרפן דעם צאַריזם, געווען געצוואונגען צונויפזאַמלען זיך געהיים, און דער פירער פון דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטיי, לענין, איז געווען געצוואונגען אין דער דאָזיקער צײַט אויסצובאַהאַלטן זיך אין א בײַדל לעבן דער סטאַנציע ראַזליוו.

פאַרפאָלגט דורך די שפּיר־הינט פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג, האָט לענין ניט געקאָנט זײַן אויפן צוזאַמענפאָר; ער האָט אָבער אָנגעפירט מיט

אים פון אונטערערד דורך זײַנע מיטקעמפּער און שילער אין פּעטראָגראַד: סטאַלין, סווערדלאָוו, מאָלאָטאָוו, אָרדזשאָניקידזע.

אויפן צוזאמענפאָר זײַנען בײַגעווען 157 דעלעגאטן מיט באשטימונגס=רעכט און 128 מיט בעראטונגס=רעכט. די פּארטיי האָט צו יענער צײַט געציילט בײַ 240 טויזנט מאן. צום 3=טן יולי, דאָס הייסט, ביז דער צעשמעטערונג פון דער ארבעטער=דעמאָנסטראציע, ווען די באָלשעוויקעס האָבן נאָך געארבעט לעגאַל, האָט די פּארטיי פּארמאָגט 41 פּרעסע=אָרגאנען, פון זיי 29 אויף דער רוסישער שפּראך און 12 אויף אנדערע שפּראכן.

די רדיפות אויף די באָלשעוויקעס, אויפן ארבעטער=קלאס אין די יולי=טעג האָבן ניט בלויז ניט פארקלענערט דעם אײַנפלוס פון אונזער פּארטיי, נאָר, פארקערט — זיי האָבן אים נאָך מער פארגרעסערט. די דעלעגאטן פון די ערטער האָבן געבראכט א מאסע פאקטן וועגן דעם, אז די ארבעטער און סאָלדאטן האָבן גענומען מאסנווײַז פארלאָזן די מענשעוויקעס און עסערן, אָנרופנדיק זיי מיט פאראכטונג „סאָציאַל=טורעמשטשיקעס“. די ארבעטער און סאָלדאטן, מיטגלידער פון די פּארטייען פון די מענשעוויקעס און עסערן, האָבן געריסן זייערע מיטגליד=בילעטן און זײַנען מיט א קללה אוועקגעגאנגען פון זייערע פּארטייען, בעטנדיק די באָלשעוויקעס אויפצונעמען זיי אין זייער פּארטיי.

די גרונט=פראגן פונם צוזאמענפאָר זײַנען געווען דער פּאָליטישער באריכט פונם צענטראַל=קאָמיטעט און די פראגע וועגן דער פּאָליטישער לאגע. אין די פּאָרטראָגן איבער די דאָזיקע פראגן האָט חבר סטאלין מיט דער גאנצער בולט'קײַט באוויזן, אז ניט געקוקט אויף אלע אָנשטרענגונגען פון דער בורזשואזיע צו דערשטיקן די רעוואָליוציע, וואקסט די רעוואָליוציע און אנטוויקלט זיך. ער האָט באוויזן, אז די רעוואָליוציע שטעלט די פראגע וועגן פארווירקלאכן דעם ארבעטער=קאָנטראָל איבער דער פּראָדוקציע און איבער דער פּארטיילונג פון די פּראָדוקטן, וועגן איבערגעבן די ערד צו די פּויערים, וועגן איבערגעבן די מאכט פון די הענט פון דער בורזשואזיע אין די הענט פונם ארבעטער=קלאס און פּויערשער אָרעמשאפט. ער האָט געזאָגט, אז די רעוואָליוציע ווערט לויט איר כאראקטער — א סאָציאַליסטישע.

די פּאָליטישע לאגע אין לאנד האָט זיך נאָך די יולי=טעג שארף געענדערט. ס'איז געוואָרן אוים צוויימאכט. די סאָוועטן מיט זייער עסעריש=מענשעוויסטישער אָנפירונג האָבן ניט געוואָלט נעמען די גאנצע מאכט. דערײַבער זײַנען די סאָוועטן געוואָרן מאכטלאָזע. די מאכט האָט זיך קאָנצענטרירט אין די הענט פון דער בורזשואזער צײַטווײַליקער רעגירונג, און די לעצטע האָט פּאָרגעזעצט צו אנטוואָפענען די רעוואָליוציע, צו ברעכן אירע אָרגאניזאציעס, צו צעשמעטערן די פּארטיי באָלשעוויקעס. די מעגלאכקײַטן פון א פרידלאכער אנטוויקלונג פון דער רעוואָליוציע זײַנען פארשוואונדן. עס בלײַבט איבער, האָט געזאָגט חבר סטאלין, איינס — נעמען די מאכט מיט געוואלט,

האָבנדיק אַראָפּגעוואָרפן די צײַטווײַליקע רעגירונג. נעמען אָבער די מאַכט מיט געוואַלט קאָן בלויז דער פּראָלעטאַריאַט אין בונד מיט דער דאָרפישער אָרעמ-שאַפט.

די סאָוועטן, וואָס מיט זיי פירן נאָך אַלץ אָן די מענשעוויקעס און עסערן, האָבן זיך אַראָפּגעקײַקלט אין לאַגער פון דער בורזשואַזיע און קאָנען בײַ דער געגעבענער לאַגע אַרויסטרעטן בלויז אין דער ראָלע פון מיטהעלפער פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג. דער לאָזונג „די גאַנצע מאַכט די סאָוועטן“, האָט געזאָגט חבר סטאַלין, דאַרף נאָך די יולי-טעג אַראָפּגענומען ווערן. דאָס צײַטווײַליקע אַראָפּנעמען דעם דאָזיקן לאָזונג באַטײַט אָבער כלל ניט קיין אָפּזאָגן זיך פון קאַמף פאַר דער מאַכט פון די סאָוועטן. עס האַנדלט זיך ניט וועגן די סאָוועטן בכלל, ווי וועגן אָרגאַנען פון רעוואָלוציאָנערן קאַמף, נאָר בלויז וועגן די געגעבענע סאָוועטן, וואָס ווערן אָנגעפירט פון די מענשעוויקעס און עסערן.

„דער פרידלאַכער פּעריאָד פון דער רעוואָלוציע האָט זיך געענ-דיקט, — האָט געזאָגט חבר סטאַלין, — ס'איז אָנגעקומען א פּעריאָד א ניט-פרידלאַכער, א פּעריאָד פון גערانגלען און אויפרײַסן...“ (פּראָ-טאָקאָלן פונם זעקסטן צוזאַמענפאָר פון דער ר.ס.ד.א.פּ.(ב.), ז. 111, רוסיש).

די פּאַרטיי איז געגאַנגען צו א באַוואָפנטן אויפשטאַנד.

אויפן צוזאַמענפאָר האָבן זיך געפונען מענשן, וואָס, אָפּשפּיגלענדיק דעם בורזשואַזן אײַנפלוס, זײַנען זיי אַרויסגעטראָטן קעגן דעם קורס אויף א סאָ-ציאַליסטישער רעוואָלוציע.

דער טראָצקיסט פּרעאָבראַזשענסקי האָט פאָרגעלייגט אין דער רעזאָלו-ציע וועגן דער דעראָבערונג פון דער מאַכט אָנצואַווײַזן, אז נאָר ווען עס וועט זײַן א פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע אין מערב, וועט מען קאָנען ריכטן דאָס לאַנד אויפן סאָציאַליסטישן וועג.

קעגן דעם דאָזיקן טראָצקיסטישן פאָרשלאָג איז אַרויסגעטראָטן חבר סטאַלין.

„ס'איז ניט אויסגעשלאָסן די מעגלאַכקײַט, — האָט געזאָגט חבר סטאַלין, — אז גראָד רוסלאַנד וועט זײַן דאָס לאַנד, וואָס לייגט דורך דעם וועג צום סאָציאַליזם... מע דאַרף אָפּוואַרפן די אָפּגעלעבטע פאָרשטעלונג וועגן דעם, אז בלויז אייראָפּע קאָן אונז אָנווײַזן דעם וועג. עס עקזיסטירט א מאַרקסיזם א דאָגמאַטישער און א מאַרקסיזם א שעפערישער. איך שטיי אויף דעם באָדן פונם לעצטן“ (דאָרטן, ז. 233—234).

בוכאַרין, געפינענדיק זיך אויף טראָצקיסטישע פּאָזיציעס, האָט באַהויפּ-טעט, אז די פּויערים זײַנען געשטימט באַשיצלעריש, אז זיי געפינען זיך אין א בלאָק מיט דער בורזשואַזיע און וועלן ניט גיין נאָכן אַרבעטער-קלאַס.

דערווידערנדיק בוכארינען, האָט חבר סטאַלין אויפגעוויזן, אז פויערים זײַנען פאַראַן פאַרשיידענע: עס זײַנען פאַראַן פאַרמעגלאכע פויערים, וואָס שטיצן די אימפּעריאַליסטישע בורזשואזיע, און עס איז פאַראַן א פויערשע אָרעמשאַפט, וואָס זוכט א בונד מיטן ארבעטער־קלאַס און וועט אים שטיצן אין קאַמף פאַרן זיג פון דער רעוואָליוציע.

דער צוזאַמענפאָר האָט אָפּגעוואָרפן פּרעאָבראַזשענסקיס און בוכארינס אויסבעסערונגען און האָט באַשטעטיקט חבר סטאַלינס פּראָיעקט פון דער רעזאָליוציע.

דער צוזאַמענפאָר האָט באַהאַנדלט די עקאָנאָמישע פּלאַטפאָרם פון די באָלשעוויקעס און האָט זי באַשטעטיקט. אירע גרונט־פּונקטן זײַנען: קאָנפיסקירונג פון דער פּריוואַטער ערד און נאַציאָנאַליזירונג פון דער גאַנצער ערד אינעם לאַנד, נאַציאָנאַליזירונג פון די בענק, נאַציאָנאַליזירונג פון דער גרויס־אינדוסטריע, ארבעטער־קאָנטראָל איבער דער פּראָדוקציע און איבער דער פאַרטיילונג.

דער צוזאַמענפאָר האָט אונטערגעשטראָכן די באַדײַטונג פונעם קאַמף פאַר דעם ארבעטער־קאָנטראָל איבער דער פּראָדוקציע, וועלכער האָט געשפּילט א גרויסע ראָלע בײַם אריבערגיין צו נאַציאָנאַליזירן די גרויס־אינדוסטריע.

דער זעקסטער צוזאַמענפאָר האָט אין אלע זײַנע באַשלוסן מיט א באַזונדערער קראַפט אונטערגעשטראָכן די לענינישע הנחה וועגן בונד פונם פּראָלעטאַריאַט מיטן אָרעמסטן פויערטום, ווי א תנאי פון זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

דער צוזאַמענפאָר האָט פאַראורטיילט די מענשעוויסטישע טעאָריע פון נייטראַלקײַט פון די פּראָפפאַראייגען. דער צוזאַמענפאָר האָט אָנגעוויזן, אז די ערנסטע אויפגאַבעס, וואָס שטייען פאַרן ארבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד, קאָנען אויסגעפילט ווערן בלויז אין דעם פאַל, ווען די פּראָפפאַראייגען וועלן פאַרבלײַבן קלאַסאָווע קאַמפס־אָרגאַניזאַציעס, וואָס אָנערקענען די פּאָליטישע אָנפירונג פון דער פאַרטיי באָלשעוויקעס.

דער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען א רעזאָליוציע „וועגן די יוגנט־פאַרבאַנדן“, וואָס האָבן אין יענער צײַט ניט זעלטן גענומען סטיכיש אנטשטיין. אין רעזולטאַט פון דער ווײַטערדיקער ארבעט האָט זיך דער פאַרטיי אײַנגעגעבן צו פאַרפעסטיקן פאַר דער פאַרטיי אַט די יונגע אָרגאַניזאַציעס, ווי א פאַרטיי־רעזערוו.

אויפן צוזאַמענפאָר איז באַהאַנדלט געוואָרן די פראַגע וועגן לענינס מעלדן זיך צום געריכט. קאַמעניעוו, ריקאָוו, טראָצקי און אנדערע האָבן נאָך ביזן צוזאַמענפאָר געהאַלטן, אז לענין דאַרף זיך מעלדן צום געריכט פון די קאָנטר־רעוואָליוציאָנערן. חבר סטאַלין האָט זיך אנטשיידן ארויסגעזאָגט קעגן דעם, אז לענין זאָל זיך מעלדן צום געריכט. דער זעקסטער צוזאַמענפאָר האָט זיך אויך ארויסגעזאָגט קעגן דעם, אז לענין זאָל זיך מעלדן צום געריכט,

האַלטנדיק, אַז דאָס וועט זײַן ניט קיין געריכט, נאָר אַן אָפּרעכעניש. דער צוזאַמענפאָר האָט ניט געצווייפלט דעריין, אַז די בורזשואַזיע וויל זיך דערשלאָגן בלויז איינס — פיזיש אָפּרעכענען זיך מיט לענינען, ווי מיט איר געפערלאַכסטן שונא. דער צוזאַמענפאָר האָט אויסגעדריקט אַ פּראָטעסט קעגן דער בורזשואַזפּאָליציייִשער העצע, וואָס איז געווענדט קעגן די פירער פונם רעוואָליוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט, און האָט געשיקט אַ באַגריסונג לענינען.

דער זעקסטער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען אַ נײַעם סטאַטוט פון דער פּאַרטיי. אינם פּאַרטיי-סטאַטוט איז אָנגעוויזן געוואָרן, אַז אַלע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי דאַרפן געבויט ווערן אויף די יסודות פון ד ע מ אָ ק ר אַ ט י ש ן צ ע נ ט ר אַ ל י ז ם.

דאָס האָט באַטײַט:

1) די געוויילטקײַט פון אַלע אָנפירנדיקע פּאַרטיי-אָרגאַנען פון אויבן ביז אַראָפּ;

2) די פּעריאָדישע באַריכט-אָפּגעבונג פון די פּאַרטיי-אָרגאַנען פאַר זייערע פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציעס;

3) שטרענגע פּאַרטיי-דיסציפּלין און דאָס אונטערוואַרפן זיך מצד דער מינדערהײַט דער מערהײַט;

4) אומבאַדינגטע אָבליגאַטאָרישקײַט פון די באַשלוסן פון די העכערע אָרגאַנען פאַר די נידעריקערע און פאַר אַלע פּאַרטיי-מיטגלידער.

אינם פּאַרטיי-סטאַטוט איז געזאָגט געוואָרן, אַז אין דער פּאַרטיי ווערן מענשן אָנגענומען דורך די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס לויט אַ רעקאָמענדאַציע פון צוויי פּאַרטיי-מיטגלידער און נאָך דער באַשטעטיקונג פון דער אַלגעמיינער פאַרזאַמלונג פון די מיטגלידער פון דער פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציע.

דער זעקסטער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען אין דער פּאַרטיי די „מעזשראַיאָנצעס“ צוזאַמען מיט זייער לידער טראָצקי. דאָס איז געווען אַ קליינע גרופּע, וואָס האָט עקזיסטירט אין פּעטראָגראַד פונם 1913-טן יאָר אָן און איז באַשטאַנען פון טראָצקיסטן—מענשעוויקעס און אַ טייל געוועזענע באָלשעוויקעס, וואָס האָבן זיך אָפּגעשפּאָלטן פון דער פּאַרטיי. די „מעזשראַיאָנצעס“ זײַנען בעת דער מלחמה געווען אַ צענטריסטישע אָרגאַניזאַציע. זיי האָבן געקעמפט קעגן די באָלשעוויקעס, נאָר אין פיל הינזיכטן זײַנען זיי ניט געווען מסכים אויך מיט די מענשעוויקעס, פאַרנעמענדיק, אַזוי-אַרום, אַ צווישנדיקע, צענטריסטישע, אַ וואַקלדיקע לאַגע. בעת'ן זעקסטן פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר האָבן די „מעזשראַיאָנצעס“ דערקלערט, אַז זיי זײַנען אין אַלץ מסכים מיט די באָלשעוויקעס און בעטן אָננעמען זיי אין דער פּאַרטיי. דער צוזאַמענפאָר האָט באַפרידיקט זייער בקשה, אויסרעכענענדיק דערויף, אַז זיי קאָנען מיט דער צײַט ווערן עכטע באָלשעוויקעס. אייניקע פון די „מעזשראַיאָנצעס“, צום בײַשפּיל, וואָלאָדאַרסקי, אוריצקי און אַנדערע זײַנען נאָכדעם* ווירקלאַך געוואָרן באָלשעוויקעס. וואָס איז שייך טראָצקין און אייניקע נאָענטע פרײַנט זײַנע, זײַ-

גען זי, ווי עס האָט זיך נאָכדעם ארויסגעוויזן, ארײַן אין דער פּארטיי ניט כּדי צו ארבעטן לטובֿת דער פּארטיי, נאָר כּדי צו צעטרייסלען און אויפֿ־רײַסן זי פֿון אינעווייניק.

אַלע באַשלוסן פֿונם זעקסטן צוזאַמענפֿאָר זײַנען געווען געווענדט אויף צו־גרייטן דעם פּראָלעטאריאַט און דאָס אָרעמסטע פּויערטום צו א באוואָפֿנטן אויפֿשטאַנד. דער זעקסטער צוזאַמענפֿאָר האָט אָנגעצילט די פּארטיי אויף א באוואָפֿנטן אויפֿשטאַנד, אויף א סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע.

דער מאַניפֿעסט פֿון דער פּארטיי, וואָס דער צוזאַמענפֿאָר האָט ארויסגע־לאָזט, האָט גערופֿן די ארבעטער, סאָלדאַטן, פּויערים גרייטן די קרעפֿטן צו די אַנטשיידנדע געראַנגלען מיט דער בורזשואַזיע. ער האָט זיך געענדיקט מיט אַזוינע ווערטער:

„איז גרייט זיך צו נײַע שלאַכטן, קאַמפֿס־חבֿרים אונדזערע! פֿעסט, מוטיק און רואיק, ניט לאָזנדיק זיך פֿארפֿירן פֿון פּראָוואָקאַציע, זאַמלט כּחות, שטעלט זיך אויס אין שלאַכט־קאָלאָנעס! אונטער דער פֿאָן פֿון דער פּארטיי, פּראָלעטאריער און סאָלדאַטן! אונטער אונדזער פֿאָן, אונ־טערדריקטע פֿונם דאָרף!“.

5. די פֿארשווערונג פֿונם גענעראַל קאָרנילאָוו קעגן דער רע־וואָליוציע. די צעשמעטערונג פֿון דער פֿארשווערונג. דער אריבערגאַנג פֿון די סאָוועטן אין פּעטראָגראַד און מאָסקווע אויף דער זײַט פֿון די באָלשעוויקעס.

פֿארכאַפּט די גאַנצע מאַכט, האָט די בורזשואַזיע זיך גענומען גרייטן צו צעשמעטערן די אָנמעכטיק געוואָרענע סאָוועטן און צו שאַפֿן אַן אָפֿענע קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע דיקטאַטור. דער מיליאָנער ריאַבושינסקי האָט פֿרעך דערקלערט, אַז אַן אויסוועג פֿון דער לאַגע זעט ער דערין, וואָס „די ביינער־דיקע האַנט פֿונם הונגער, דער פֿאָלקס־דלות וועט א נעם טאָן פֿארן גאָרגל די פּסעוודאָ־פֿרײַנט פֿון פֿאָלק — די דעמאָקראַטישע סאָוועטן און קאָמיטעטן“. אויפֿן פֿראָנט האָבן געווילדעוועט פֿעלד־געריכטן און טויט־שטראָף פֿאַר די סאָלדאַטן. דעם 3־טן אויגוסט 1917־טן יאָר האָט דער הויפּט־קאָמאַנדיר גע־נעראַל קאָרנילאָוו ארויסגעשטעלט א פֿאָדערונג אײַנצופֿירן טויט־שטראָף אויך אינעם הינטערלאַנד.

דעם 12־טן אויגוסט האָט זיך אין מאָסקווע אינעם גרויסן טעאַטער געעפֿנט די מלוכה־באַראַטונג, וואָס די צײַטווײַליקע רעגירונג האָט צונויפֿגערופֿן, כּדי צו מאָביליזירן די כּחות פֿון דער בורזשואַזיע און פּריצים. אויף דער באַ־ראַטונג זײַנען בײַגעווען דער עיקר פֿאָרשטייער פֿון די פּריצים, פֿון דער בור־זשואַזיע, פֿונם גענעראַליטעט, פֿונם אָפֿיצירנטום, פֿונם קאַזאַקנטום. די סאָ־

וועט זײַנען געווען פֿאַרגעשטעלט אויף דער בעראַטונג דורך די מענשעוויקעס און עסערן.

אינם טאָג פֿון דער עפֿענונג פֿון דער מלוכה־בעראַטונג האָבן די באָלשעוויקעס אָרגאַניזירט אין מאָסקווע אַלס פּראָטעסט אַן אַלגעמיינעם שטרײַק, וואָס האָט אַרומגעכאַפּט די מערהײַט אַרבעטער. גלײַכצײַטיק זײַנען פֿאָרגעקומען שטרײַקס אויך אין אַ רײ אַנדערע שטעט.

דער עס־ער קערענסקי האָט אין באַרימערישער היץ געדראָט אין זײַן רעדע אויף דער בעראַטונג צו דערשטיקן מיט „אײַזן און בלוט" יעטווידע פּרואוון פֿון רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג, דערונטער די פּרואוון פֿון די פּויערים אייגנוויליק צו פֿאַרכאַפּן פּריוואַטע ערד.

דער קאָנטער־רעוואָלוציאָנערער גענעראַל קאָרנילאָוו האָט אָפֿן געפֿאָדערט „אָפּצושאַפֿן די קאָמיטעטן און די סאָוועטן".

אין סטאַווקע, ווי עס האָט זיך דעמאָלט גערופֿן דער שטאַב פֿונם הויפּט־קאָמאַנדיר, — צום גענעראַל קאָרנילאָוו האָבן זיך אַ לאָז געטאָן באַנקירן, סוחרים, פֿאַבריקאַנטן, צוזאַגנדיק געלט און שטיצע.

צום גענעראַל קאָרנילאָוו האָבן זיך אויך געמאָלדן די פֿאָרשטייער פֿון די „פֿאַרבינדעטע", דאָס הייסט, פֿון ענגלאַנד און פֿראַנקרײַך, פֿאָדערנדיק ניט צו זאַמען מיט דער אַרויסטרעטונג קעגן דער רעוואָלוציע.

עס איז געגאַנגען צו אַ פֿאַרשווערונג פֿונם גענעראַל קאָרנילאָוו קעגן דער רעוואָלוציע.

קאָרנילאָווס פֿאַרשווערונג איז געגרייט געוואָרן אָפֿן. כּדי אָפּצואווענדן פֿון איר די אויפֿמערקזאַמקײַט, האָבן די פֿאַרשווערער אַרויסגעלאָזט אַ קלאַנג, אַז די באָלשעוויקעס אין פּעטראָגראַד גרייטן אַן אויפֿשטאַנד צום טאָג פֿונם האַלבאָריקן יובילײ פֿון דער רעוואָלוציע — צום 27־טן אויגוסט. די צײַטווײַליקע רעגירונג בראש מיט קערענסקין האָט זיך אַרויפֿגעוואָרפֿן אויף די באָלשעוויקעס, פֿאַרשטאַרקט דעם טעראָר קעגן דער פּראָלעטאַרישער פּאַרטײ. צוזאַמען דערמיט האָט גענעראַל קאָרנילאָוו געזאַמלט מיליטער, כּדי אַ רוק טאָן עס אויף פּעטראָגראַד, ליקווידירן די סאָוועטן און שאַפֿן אַ רעגירונג פֿון מיליטערישער דיקטאַטור.

וועגן זײַן קאָנטער־רעוואָלוציאָנערער אַרויסטרעטונג האָט זיך קאָרנילאָוו פֿאַרלויפֿיק געהאַט צונויפֿגערעדט מיט קערענסקין. נאָר אין סאַמע מאָמענט פֿון קאָרנילאָווס אַרויסטרעטונג האָט קערענסקי שאַרף געענדערט דעם פֿראָנט, האָט זיך אָפּגעגרענעצט פֿון זײַן פֿאַרבינדעטן. קערענסקי האָט מורא געהאַט, אַז די פֿאָלקס־מאַסן, אויפֿהויבנדיק זיך קעגן דער קאָרנילאָוושטשינע און צעשמעטערנדיק זי, וועלן פֿאַראײַנס שוין אויך אָפּראַמען קערענסקיס בורזשואַזע רעגירונג, אויב זי וועט זיך טאַקע באַלד ניט אָפּגרענעצן פֿון דער קאָרנילאָווי־שטשינע.

דעם 25־טן אויגוסט האָט קאָרנילאָוו אַ רוק געטאָן אויף פּעטראָגראַד דעם

3-טן רײַטער-קאָרפּוס אונטער דער קאָמאַנדע פֿונם גענעראַל קרימאָוו, דער-קלערנדיק, אַז ער האָט בדעה „ראַטעווען דאָס היימלאַנד". אַלס ענטפֿער אויפֿן קאָרנילאָוו-אויפֿשטאַנד האָט דער צ.ק. פֿון דער באָלשעוויסטישער פּאַר-טיי גערופֿן די אַרבעטער און סאָלדאַטן צו אַן אַקטיוון באַוואָפֿנטן ווידער-שטאַנד דער קאָנטער-רעוואָלוציע. די אַרבעטער האָבן זיך גיך אָנגעהויבן באַ-וואָפֿענען און גרייטן זיך צום ווידערשטאַנד. די רויטגוואַרדייאישע אָטריאַדן זײַנען אין די דאָזיקע טעג אויסגעוואַקסן אין עטלאַכע מאָל. די פּראָפֿפֿאַר-אייניען האָבן מאָביליזירט זייערע מיטגלידער. די רעוואָלוציאָנערע מיליטער-טיילן פֿון פּעטראָגראַד זײַנען אויך געבראַכט געוואָרן אין שלאַכט-גרייטקייט. אַרום פּעטראָגראַד האָט מען געגראָבן שוצגראָבנס, געשטעלט דראָט-פֿאַרצאַ-מונגען, צענומען די צופֿאָר-וועגן. עטלאַכע טויזנט באַוואָפֿנטע קראָנשטאַדטער מאַטראָסן זײַנען אָנגעקומען צו באַשיצן פּעטראָגראַד. צו דער „ווילדער דיוויִ-זיע", וואָס האָט אָנגעגריפֿן אויף פּעטראָגראַד, זײַנען געשיקט געוואָרן דע-לעגאַטן, וואָס האָבן אויפֿגעקלערט די סאָלדאַטן—באַרג-לײַט דעם זין פֿון דער קאָרנילאָווישער אַרויסטרעטונג, און די „ווילדע דיוויזיע" האָט זיך אָפּגע-זאָגט אָנצוגרײַפֿן אויף פּעטראָגראַד. אַגיטאַטאָרן זײַנען אויך געשיקט געוואָרן אין אַנדערע קאָרנילאָווישע מיליטער-טיילן. אומעטום, וואו ס'איז געווען אַ געפֿאַר, זײַנען געשאַפֿן געוואָרן רעוואָלוציאָנערע קאָמיטעטן און שטאָבן צו קעמפֿן קעגן דער קאָרנילאָווטשינע.

די אויף טויט איבערגעשראָקענע עסעריש-מענשעוויסטישע לידערס, דערונ-טער קערענסקי, האָבן אין די דאָזיקע טעג געזוכט שוץ בײַ די באָלשעוויקעס, ווײַל זיי האָבן זיך איבערצײַגט, אַז די איינציקע רעאַלע קראַפֿט אין דער הויפּטשטאָט, וואָס איז פֿייִק צו צעקלאַפּן קאָרנילאָוון, — דאָס זײַנען די באָלשעוויקעס.

מאָביליזירנדיק די מאַסן אויף צעשמעטערן די קאָרנילאָווטשינע, האָבן אָבער די באָלשעוויקעס ניט אויפֿגעהערט דעם קאַמף אויך קעגן קערענסקיס רעגירונג. די באָלשעוויקעס האָבן דעמאַסקירט פֿאַר די מאַסן קערענסקיס רע-גירונג, די מענשעוויקעס און עסערן, וואָס האָבן מיט דער גאַנצער פּאָלי-טיק זייערער אָביעקטיוו געהאָלפֿן קאָרנילאָווס קאָנטער-רעוואָלוציאָנערער פֿאַר-שווערונג.

אין רעזולטאַט פֿון די אַלע מאָס-מיטלען איז די קאָרנילאָווטשינע צע-שמעטערט געוואָרן. דער גענעראַל קרימאָוו האָט זיך דערשאָסן. קאָרנילאָוו און זײַנע מיטהעלפֿער — דעניקין און לוקאָמסקי זײַנען אַרעסטירט געוואָרן (אַגב, קערענסקי האָט זיי אינגיכן באַפֿרײַט).

די צעשמעטערונג פֿון דער קאָרנילאָווטשינע האָט מיט איין קלאַפּ אויפֿ-געדעקט און באַלויכטן די כּחות-פֿאַרהעלטעניש צווישן דער רעוואָלוציע און דער קאָנטער-רעוואָלוציע. זי האָט באַוויזן די פֿאַראורטיילטקייט פֿונם גאַנצן קאָנטער-רעוואָלוציאָנערן לאַגער, אָנגעהויבן פֿון די גענעראַלן און דער קאַדעטי-

שער פּאַרטיי ביז די מענשעוויקעס און עסערן, וואָס האָבן זיך פאַרפּלאָנטערט אין גרויסבאַנגעשאַפט בײַ דער בורזשואַזיע. עס איז געוואָרן קלאָר, אַז די פּאָליטיק פון פאַרציִען די אומדערטרעגלאַכע מלחמה און דער ווירטשאַפטלאַכער חורבן, וואָס איז אַרויסגערופן דורך דער פאַרצויגענער מלחמה, האָבן ענדגילטיק אונטערגעריסן זייער אײַנפלוס צווישן די פאָלקס-מאַסן.

די צעשמעטערונג פון דער קאָרנילאָווטשינע האָט, ווײַטער, באַוויזן, אַז די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי איז אויסגעוואַקסן אין אַן אַנטשיידנדיקער קראַפט פון דער רעוואָלוציע, וואָס איז פּייִאיק צו צעקלאַפּן יעטווידע אינטריגעס פון דער קאָנטר-רעוואָלוציע. אונזער פּאַרטיי איז נאָך ניט געווען קיין רעגירנדיקע פּאַרטיי; זי האָט אָבער געהאַנדלט אין די טעג פון דער קאָרנילאָווטשינע ווי אַן עכטע רעגירנדיקע קראַפט, ווײַל אירע אָנווײַזונגען האָבן די אַרבעטער און סאָלדאַטן אויסגעפילט אָן וואַקלונגען.

ענדלאַך, האָט די צעשמעטערונג פון דער קאָרנילאָווטשינע באַוויזן, אַז די סאָוועטן, וואָס האָבן אויסגעדאַכט צו זײַן געשטאָרבן, אַנטהאַלטן אינדער'אמת'ן אין זיך די גרעסטע קראַפט פון רעוואָלוציאָנערן ווידערשטאַנד. ס'האָט קיין צווייפל ניט געקאָנט זײַן, אַז גראָד די סאָוועטן און זייערע רעוקאָמען האָבן פאַרצאַמט דעם וועג דעם קאָרנילאָווישן מיליטער און איינגעבראָכן זײַנע כחות.

דער קאַמף קעגן דער קאָרנילאָווטשינע האָט אויפגעלעבט די אויסגעצערטע סאָוועטן פון די אַרבעטער- און סאָלדאַטן-דעפּוטאַטן, האָט זיי באַפרײַט פון דער געפאַנגענשאַפט פון דער פּשרה-מאַכערישער פּאָליטיק, האָט זיי אַרויסגעפירט אויפן ברייטן וועג פון רעוואָלוציאָנערן קאַמף און אַ קער געטאָן זיי אין דער זײַט פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי.

דער אײַנפלוס פון די באָלשעוויקעס אין די סאָוועטן איז אויסגעוואַקסן, ווי קיינמאָל.

דער אײַנפלוס פון די באָלשעוויקעס האָט גענומען גיך וואַקסן אויך אין דאָרף.

דער קאָרנילאָוו-אויפשטאַנד האָט באַוויזן די ברייטע מאַסן פּויערטום, אַז די פּריצים און גענעראַלן, האָבנדיק צעשמעטערט די באָלשעוויקעס און די סאָוועטן, וועלן זיך דערנעמען אָנזעצן אויפן פּויערטום. דעריבער האָבן זיך די ברייטע מאַסן פּויערשע אָרעמשאַפט אַלץ ענגער גענומען באַהעפטן אַרום די באָלשעוויקעס. וואָס איז שייך די מיטל-פּויערים, וואָס זייערע וואַקלונגען האָבן טאָרמאָזירט די אַנטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע אינם פּעריאָד פון אַפּריל ביז אויגוסט 1917-טן יאָר, איז נאָכן צעשמעטערן קאָרנילאָוון האָבן זיי בפירוש גענומען אויסקערעווען זיך אין דער זײַט פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, פאַראייניקנדיק זיך צו דער אָרעמפּויערישער מאַסע. די ברייטע מאַסן פּויערטום האָבן אָנגעהויבן פאַרשטיין, אַז בלויז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס קאָן זיי אויסלייזן פון דער מלחמה, איז פּייִאיק צעשמעטערן די פּריצים און איז גרייט

אָפּצוגעבן די ערד די פּויערים. סעפּטעמבער און אָקטאָבער פון 1917=טן יאָר גיבן א קאָלאָסאלע העכערונג פון דער צאָל פארכאפּונגען פון דער פּריצ'ישער ערד מצד די פּויערים. דאָס אײגנװיליקע פאראַקערן די פּריצ'ישע ערד קומט פאָר אומעטום. קײן שום אײַנרעדענישן, קײן שום שטראָף=עקספּעדיציעס קאָנען שוין ניט אָפּשטעלן די פּויערים, װאָס האָבן זיך אויפגעהויבן צו א רעװאָליוציע.

דער אויפשטײַג פון דער רעװאָליוציע איז אָנגעװאַקסן.

עס האָט זיך פאנאנדערגעװיקלט א פּעריאָד פון אויפלעבונג און באַנײַאונג פון די סאָװעטן, א פּעריאָד פון באָלשעװיזירונג פון די סאָװעטן. איבערװײַלנדיק זײערע דעפּוטאַטן, שיקן די פאבריקן, די זאַװאָדן, די מיליטערטײלן אין די סאָװעטן, אָנשטאָט מענשעװיקעס און עסערן, פאָרשטײער פון דער באָלשעװיסטישער פּארטײ. אויף מאָרגן נאָכן זיג איבער דער קאָרנילאָװשטשינע, דעם 31=טן אויגוסט, זאָגט זיך דער פּעטראָגראַדער סאָװעט ארויס פאר דער פּאָליטיק פון די באָלשעװיקעס. דער אַלטער מענשעװיסטיש=עסערישער פּרעזידיאום פונם פּעטראָגראַדער סאָװעט בראש מיט טשכעאידזען גײט אװעק אין דעמיסיע, אָפּרײַניקנדיק דאָס אָרט פאר די באָלשעװיקעס. דעם 5=טן סעפּטעמבער גײט אריבער דער מאָסקװער סאָװעט פון די ארבעטער=דעפּוטאַטן אויף דער זײַט פון די באָלשעװיקעס. דער עסעריש=מענשעװיסטישער פּרעזידיאום פונם מאָסקװער סאָװעט גײט אויך אװעק אין דעמיסיע, אָפּרײַניקנדיק דעם װעג פאר די באָלשעװיקעס.

דאָס האָט באַטײַט, אז די גרונט=פאָר'הנחות, װאָס זײַנען נויטיק פאר א דערפאָלגרײַכן אויפשטאנד, זײַנען שוין רײַף געװאָרן.

עס האָט זיך פונדאָסנײַ געשטעלט אין טאָג=סדר דער לאָזונג: „די גאנצע מאכט די סאָװעטן!“.

דאָס איז שוין אָבער ניט געװען דער אַלטער לאָזונג, אז די מאכט זאָל אריבערגײן אין די הענט פון די מענשעװיסטיש=עסערישע סאָװעטן. נײן, — דאָס איז געװען א לאָזונג פון אויפשטאנד פון די סאָװעטן קעגן דער צײַטװײַליקער רעגירונג מיטן ציל איבערצוגעבן די גאנצע מאכט אין לאנד די סאָװעטן, װעלכע װערן אָנגעפירט פון די באָלשעװיקעס.

צװישן די פּשרה=מאכערישע פּארטײען האָט זיך אָנגעהויבן א צעשפּליטערטקײַט.

בײַ די עסערן האָט זיך אונטערן דרוק פון די רעװאָליוציאָנער=געשטימטע פּויערים אויסגעטײלט א לינקער פליגל — די „לינקע“ עסערן, װעלכע האָבן אָנגעהויבן אויסדריקן אומצופרידנקײַט מיט דער פּאָליטיק פון פּשרה=מאכערײַ מיט דער בורזשואזיע.

בײַ די מענשעװיקעס, װידער, האָט זיך אויך באַװיזן א גרופּע „לינקע“, די אזוי גערופענע „אינטערנאציאָנאַליסטן“, װעלכע עס האָט גענומען ציִען צו די באָלשעװיקעס.

וואָס איז שייך די אַנאַרכיסטן, זײַנען זיי איצט, זײַענדיק לויט זייער אײַנפלוס אַזוי אויך אַ נישטיקע גרופּע, ענדגילטיק זיך צעפאַלן אויף קליינע גרופּקעלאַך, וואָס אייניקע פון זיי האָבן זיך אויסגעמישט מיט די קרימינעל-גנב'ישע און פּראָוואָקאַטאָרישע עלעמענטן פון דער אונטערוועלט; אַנדערע זײַנען אַוועק אין „אידייאישע" עקספּראָפּריאַטאָרן, וואָס האָבן געטריבן די פּויערים און דעם ניט פאַרמעגלעכן שטאָטישן עולם און אָפּגענומען בײַ די אַרבעטערקלובן זייערע לאָקאַלן, זייערע אָפּשפּאָרונגען; און די דריטע האָבן אָפּן אַריבערגעוואַנדערט אין לאַגער פון די קאָנטער-רעוואָלוציאָנערן, אײַנאָרדענענדיק זייער פּערזענלאַך לעבן אויף די הינטערהויפן בײַ דער בורזשואַזיע. אַלע זײַנען זיי געווען קעגן יעטווידער מאַכט, דערונטער און באַזונדערס — קעגן דער רעוואָלוציאָנערער מאַכט פון די אַרבעטער און פּויערים, ווײַל זיי זײַנען געווען זיכער, אַז די רעוואָלוציאָנערע מאַכט וועט זיי ניט לאָזן רויבן דאָס פאָלק און צעשלעפּן דאָס פאָלקס-פאַרמעגן.

נאָך דער צעשמעטערונג פון דער קאָרנילאָוושטשינע האָבן די מענשעוויקעס און עסערן געמאַכט נאָך איין פּרואוו אָפּצושוואַכן דעם אָנוואַקסנדיקן רעוואָלוציאָנערן אויפשטײַג. מיט דעם דאָזיקן צוועק האָבן זיי דעם 12-טן סעפּטעמבער 1917-טן יאָר צונויפגערופן אַן אַלרוסלענדישע דעמאָקראַטישע באַראַטונג פון פאָרשטייער פון די סאָציאַליסטישע פּאַרטייען, פון די פּשרה-מאַכערישע סאָוועטן, פון די פּראָפפאַראייִנען, זעמסטוועס, האַנדלס-אינדוסטריִעלע קרײַזן און מיליטער-טיילן. די באַראַטונג האָט אויסגעטיילט אַ פאָרפּאַרלאַמענט (אַ צײַטווײַליקן ראַט פון דער רעפּובליק). די פּשרה-מאַכער האָבן געמיינט מיט דער הילף פונם פאָרפּאַרלאַמענט אָפּצושטעלן די רעוואָליוציע און אַריבערפירן דאָס לאַנד פונם וועג פון אַ סאָוועטישער רעוואָליוציע אויפן וועג פון בורזשואַז-קאָנסטיטוציאָנעלער אַנטוויקלונג, אויפן וועג פון בורזשואַזן פּאַרלאַמענטאַריזם. דאָס איז אָבער געווען אַ האָפענונגסלאָזער פּרואוו פון די באַנקראָטירטע פּאָליטיקער אַ קער צו טאָן צוריק די ראָד פון דער רעוואָליוציע. ער האָט געמוזט לײַדן אַ מפּלה, און ער האָט ווירקלאַך געליטן אַ מפּלה. די אַרבעטער האָבן חוזק געמאַכט איבער די פּאַרלאַמענטישע איבונגען פון די פּשרה-מאַכער. פון חוזק וועגן האָבן זיי דעם פאָרפּאַרלאַמענט אָנגערופן „פאָרבאָד-שטוב".

דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט באַשלאָסן צו באָיקאָטירן דעם פאָרפּאַרלאַמענט. אמת, די באָלשעוויסטישע פראַקציע פונם פאָרפּאַרלאַמענט, וואו עס זײַנען געזעסן אַזוינע מענשן, ווי קאַמעניעוו, טעאָדאָראָוויטש, האָט ניט געוואָלט פאַרלאָזן די ווענט פונם פאָרפּאַרלאַמענט. נאָר דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי האָט זיי געצוואונגען אַוועקצוגיין פונם פאָרפּאַרלאַמענט.

אויף דער באַטייליקונג אינם פאָרפּאַרלאַמענט זײַנען עקשנות'דיק באַשטאַנען קאַמעניעוו און זינאָוויעוו, וועלכע האָבן געשטרעבט אָפּצוהאַלטן די פּאַרטיי פון צוגרייטן דעם אויפשטאַנד. קעגן דעם אָנטייל אינם פאָרפּאַר-

לאמענט איז אנטשיידן ארויסגעטראָטן אויף דער באָלשעוויסטישער פּראקטיק פון דער אַלרוסלענדישער דעמאָקראַטישער בעראַטונג חבר סטאַלין. ער האָט דעם פאָרפּאַרלאמענט אָנגערופן „דאָס מפּיל'ע פון דער קאָרנילאָווי־שטשינע".

לענין און סטאַלין האָבן געהאַלטן פאַר אַ ערנסטן פעלער אַפילו אַ קורצע־ווײַליקע באטייליקונג אינם פאָרפּאַרלאמענט, ווײַל דאָס האָט געקאָנט זייען איליוזאָרישע האָפענונגען צווישן די מאסן, אז דער פאָרפּאַרלאמענט קאָן כלומר'שט אינדער'אמת'ן עפּעס אויפטאָן פאר די אַרבעטנדיקע.

אין דער זעלבער צײַט האָבן די באָלשעוויקעס ענערגיש געגרייט דאָס צונויפרופן דעם צווייטן סאָוועטן־צוזאמענפאָר, וואו זיי האָבן גערעכנט צו באקומען די מערהײַט. ניט געקוקט אויף אַלע דריידלאַך פון די מענשעוויקעס און עסערן, וואָס זײַנען געזעסן אינם וציק, איז אונטערן אָנדראַנג פון די באָלשעוויסטישע סאָוועטן דער צווייטער אַלרוסלענדישער סאָוועטן־צוזאמענפאָר באַשטימט געוואָרן אויף דער צווייטער העלפט אָקטאָבער 1917־טן יאָר.

6. דער אָקטאָבער־אויפשטאנד אין פּעטראָגראַד און דער ארעסט פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג. דער צווייטער סאָוועטן־צוזאמענפאָר און די אויסבילדונג פון דער סאָוועטן־רעגירונג. די דעקרעטן פונם צווייטן סאָוועטן־צוזאמענפאָר וועגן שלום, וועגן ערד. דער זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. די סיבות פונם זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

די באָלשעוויקעס האָבן זיך גענומען אינטענסיוו גרייטן צו דעם אויפשטאנד. לענין האָט אָנגעוויזן, אז, האָבנדיק באקומען די מערהײַט אין די ביידע הויפּטשטאָטישע סאָוועטן פון די אַרבעטער־ און סאָלדאַטן־דעפּוטאַטן — אינם מאָסקווער און פּעטראָגראַדער, קאָנען די באָלשעוויקעס און דאַרפן נעמען די מלוכה־מאכט אין זייערע הענט. אונטערצינענדיק די סך־הכל'ען פונם דורכגעמאכטן וועג, האָט לענין אונטערגעשטראָכן: „די מערהײַט פונם פאָלק איז פאר אונז". אין זײַנע ארטיקלען און בריוו צום צענטראַל־קאָמיטעט און צו די באָלשעוויסטישע אָרגאַניזאַציעס האָט לענין געגעבן אַ קאָנקרעטן פּלאַן פונם אויפשטאנד: וועגן דעם, וויאַזוי אויסצונוצן די מיליטער־טיילן, דעם פלאָט און די רויטגוואַרדייער, וועגן דעם, וואָס פאַר אַן אנטשיידנדיקע פונקטן אין פּעטראָגראַד מע דאַרף פאַרכאַפּן, כדי צו זיכערן דעם דערפאָלג פונם אויפשטאנד און אזוי ווײַטער.

דעם 7־טן אָקטאָבער איז לענין אומלעגאַל געקומען צו פאָרן פון פינלאנד קיין פּעטראָגראַד. דעם 10־טן אָקטאָבער 1917־טן יאָר איז פאָרגעקומען די

היסטאָרישע זיצונג פונם צ.ק. פון דער פּאַרטיי, אויף וועלכער ס'איז באַשלאָסן געוואָרן אין די נאָענטסטע טעג אָנצוהויבן דעם באוואָפנטן אויפשטאַנד. די היסטאָרישע רעזאָליוציע פונם צ.ק. פון דער פּאַרטיי, וואָס איז אָנגעשריבן געוואָרן דורך לענינען, האָט געזאָגט:

„דער צ.ק. אָנערקענט, אַז ווי די צווישנפעלקערלאַכע לאַגע פון דער רוסישער רעוואָליוציע (דער אויפשטאַנד אינם פלאָט אין דײַטשלאַנד, ווי די שאַרפסטע אַנטפּלעקונג פונם אָנוואוקס פון דער אַלוועלטלאַכער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע אין גאַנץ אייראָפּע, דערנאָך די דראָאונג מצד א שלום פון די אימפּעריאַליסטן מיטן צוועק צו דערשטיקן די רעוואָליוציע אין רוסלאַנד), אַזוי אויך די קריגס-לאַגע (דער אומצווייפלהאַפטער באַשלוס פון דער רוסישער בורזשואַזיע און פון קערענסקין מיט קאָמפּאַניע אָפּצוגעבן פּעטראָגראַד די דײַטשן), אַזוי אויך דאָס, וואָס די פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי האָט דעראָבערט די מערהײַט אין די סאָוועטן, — דאָס אַלץ אין פאַרבינדונג מיטן פּויערים-אויפשטאַנד און מיטן קער פונם פאָלקס-צוטרוי צו אונזער פּאַרטיי (די וואַלן אין מאָסקווע), ענדלאַך, די בפירוש'ע צוגרייטונג פון א צווייטער קאָרנילאָוושטשינע (דאָס ארויספירן דאָס מיליטער פון פּעטראָגראַד, דאָס צופירן צו פּעטראָגראַד קאַזאַקן, די אַרומרינגלונג פון מינסק דורך קאַזאַקן און אנד.),—דאָס אַלץ שטעלט אויפן טאָג-סדר דעם באַוואָפנטן אויפשטאַנד.

אָנערקענענדיק אַזויאַרום, אַז דער באַוואָפנטער אויפשטאַנד איז אומפאַרמײַדלאַך און איז פולשטענדיק רײַף געוואָרן, לייגט דער צ.ק. פאָר אַלע אָרגאַניזאַציעס פון דער פּאַרטיי נעמען דאָס ווי א לייטונג און פון דעם דאָזיקן שטאַנדפּונקט באַהאַנדלען און לייזן אַלע פּראַקטישע פראַגן (פונם סאָוועטן-צוזאַמענפאָר פון דער צפון-געגנט, פונם ארויספירן דאָס מיליטער פון פּעטראָגראַד, פון דער ארויסטרעטונג פון די מאָסקווער און מינסקער א.א.וו.)“ (לענין, ב. XXI, ז. 330, רוסיש).

קעגן דעם דאָזיקן היסטאָרישן באַשלוס זײַנען ארויסגעטראָטן און האָבן געשטימט צוויי מיטגלידער פונם צ.ק. — קאַמעניעוו און זינאָוויעוו. זיי האָבן פּונקט ווי די מענשעוויקעס, געטרוימט וועגן א בורזשואַזער פּאַרלאַמענטאַרישער רעפּובליק און האָבן געטריבן רכילות אויפן ארבעטער-קלאַס, באַהויפּטנדיק, אַז ער האָט ניט קיין כחות צו פאַרווירקלאַכן די סאָציאַליסטישע רעוואָליוציע, אַז ער איז נאָך ניט דערוואַקסן צו נעמען די מאַכט.

כאָטש טראָצקי האָט אויף דער דאָזיקער זיצונג אָפן ניט געשטימט קעגן דער רעזאָליוציע, האָט ער אָבער פאָרגעלייגט אַזאַ אויסבעסערונג צו דער רעזאָליוציע, וואָס האָט געזאָלט צונישט מאַכן און דורכוואַרפן דעם אויפשטאַנד. ער האָט פאָרגעלייגט ניט אָנצוהויבן דעם אויפשטאַנד ביז דער עפע-

נונג פונם צווייטן סאָוועטן־צוזאַמענפאָר, וואָס דאָס האָט באַטײַט — פאַרציִען דעם אויפשטאַנד, פאָראויס דעשיפרירן דעם טאָג פונם אויפשטאַנד, וואָרענען וועגן דעם די צײַטווײַליקע רעגירונג.

דער צ.ק. פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי האָט פאַנאַנדערגעשיקט באַפולמעכטיקטע קיין דאָנבאַס, אויף אוראַל, קיין העלסינגפאָרס, קיין קראָנשטאַדט, אויפן דרום־מערב־פראָנט און א. וו. צו אָרגאַניזירן דעם אויפשטאַנד אויף די ערטער. די חברים וואָראָשילאָוו, מאָלאָטאָוו, דזערזשינסקי, אָרדזשאָניקידזע, קיראָוו, קאַהאַנאָוויטש, קויבישעוו, פרונזע, יאַראָסלאַווסקי און אַנדערע האָבן באַקומען ספּעציעלע אויפגעבונגען פון דער פּאַרטיי אָנצופירן מיטן אויפשטאַנד אויף די ערטער. אויף אוראַל, אין שאַדרינסק, האָט צווישן די מיליטער־לײַט געפירט אַן אַרבעט חבר זשדאַנאָוו. אויפן מערב־פראָנט, אין ווײַסרוסלאַנד, האָט געגרייט צום אויפשטאַנד די סאָלדאַטן־מאַסע חבר יעזשאָוו. די באַפולמעכטיקטע פונם צ.ק. האָבן באַקאַנט געמאַכט די אָנפירער פון די אָרטיקע באָלשעוויסטישע אָרגאַניזאַציעס מיטן פּלאַן פונם אויפשטאַנד און האָבן זיי געבראַכט אין מאָביליזאַציע־גרייטקייט, כדי צו געבן הילף דעם אויפשטאַנד אין פּעטראָגראַד.

לויט דער אָנווײַזונג פונם צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי איז בײַם פּעטראָגראַדער סאָוועט געשאַפן געוואָרן אַ **מיליטער־רעוואָליוציאָנערער קאָמיטעט**, וועלכער איז געוואָרן דער לעגאַלער שטאַב פונם אויפשטאַנד.

אין דער זעלבער צײַט האָט אָבער אויך די קאָנטר־רעוואָליוציע אײַליק געזאַמלט אירע כחות. דאָס אָפיצירנטום האָט זיך אָרגאַניזירט אינם קאָנטר־רעוואָליוציאָנערן „אָפיצירן־פאַרבאַנד“. אומעטום האָבן די קאָנטר־רעוואָליוציאָנערן געשאַפן שטאַבן צו פאָרמירן שלאָג־באַטאַליאָנען. צו ענדע אָקטאָבער האָט די קאָנטר־רעוואָליוציע געהאַט אין איר רשות 43 שלאָג־באַטאַליאָנען. עס זײַנען ספּעציעל אָרגאַניזירט געוואָרן באַטאַליאָנען פון געאָרגיע־קאַוואַלערן.

קערענסקיס רעגירונג האָט געשטעלט די פראַגע וועגן דעם, אַז די רעגירונג זאָל אַריבערפאָרן פון פּעטראָגראַד קיין מאָסקווע. דערפון איז געווען קאָנטיק, אַז זי האָט זיך געגרייט אָפּצוגעבן פּעטראָגראַד די דײַטשן, כדי ניט דערלאָזן צו אַן אויפשטאַנד אין פּעטראָגראַד. דער פּראָטעסט פון די פּעטראָגראַדער אַרבעטער און סאָלדאַטן האָט געצוואונגען די צײַטווײַליקע רעגירונג צו פאַרבלײַבן אין פּעטראָגראַד.

דעם 16־טן אָקטאָבער איז פאָרגעקומען אַ פאַרברייטערטע זיצונג פונם צ.ק. פון דער פּאַרטיי. אויף דער דאָזיקער זיצונג איז אויסגעוויילט געוואָרן אַ **פּאַרטיי־צענטער** אָנצופירן מיטן אויפשטאַנד בראש מיטן חבר סטאַלין. דער דאָזיקער פּאַרטיי־צענטער איז געווען דער אָנפירנדיקער קערן פונם מיליטער־רעוואָליוציאָנערן קאָמיטעט בײַם פּעטראָגראַדער סאָוועט און האָט אָנגעפירט פּראַקטיש מיטן גאַנצן אויפשטאַנד.

אויף דער זיצונג פונם צ.ק. זײַנען די קאַפּיטוליאַנטן זינאָוויעוו און קאַמעניעוו ווידער אַרויסגעטראָטן קעגן דעם אויפשטאַנד. באַקומען א ווידערשטאַנד, האָבן זיי זיך געלאָזט אויף אן אָפענער אַרויסטרעטונג אין דער פּרעסע קעגן דעם אויפשטאַנד, קעגן דער פּאַרטיי. דעם 18-טן אָקטאָבער איז אין דער מענשעוויסטישער צײַטונג „נאָוואיא זשיזן" אָפּגעדרוקט געוואָרן קאַמעניעווס און זינאָוויעווס א מעלדונג וועגן דעם, אַז די באָלשעוויקעס גרייטן אן אויפשטאַנד, און וועגן דעם, אַז זיי האַלטן דעם אויפשטאַנד פאַר אן אַוואַנטיורע. אַזױאַרום האָבן קאַמעניעוו און זינאָוויעוו אויפגעדעקט פאַר די שונאים דעם באַשלוס פונם צ.ק. וועגן דעם אויפשטאַנד, וועגן דער אָרגאַניזירונג פונם אויפשטאַנד אין דער נאָענטסטער צײַט. דאָס איז געווען א פאַרראַט. לענין האָט אין צוזאַמענהאַנג דערמיט געשריבן: „קאַמעניעוו און זינאָוויעוו האָבן *אַרויסגעגעבן* ראָדזיאַנקאָן און קערענסקין דעם באַשלוס פונם צ.ק. פון זייער אייגענער פּאַרטיי וועגן דעם באַוואָפנטן אויפשטאַנד". לענין האָט געשטעלט פאַרן צ.ק. די פראַגע וועגן אויסשליסן זינאָוויעוון און קאַמעניעוון פון דער פּאַרטיי.

געוואָרנטע דורך די פאַררעטער, האָבן די שונאים פון דער רעוואָליוציע תּיכּף אָנגעהויבן אָנצונעמען מיטלען, כּדי ניט צו דערלאָזן דעם אויפשטאַנד און צעשמעטערן דעם אָנפירנדיקן שטאַב פון דער רעוואָליוציע — די פּאַרטיי באָלשעוויקעס. די צײַטווײַליקע רעגירונג האָט אײַנגעאָרדנט א געהיימע באַראַטונג, אויף וועלכער עס איז געלייזט געוואָרן די פראַגע וועגן די מאָס-מיטלען פון קאַמף קעגן די באָלשעוויקעס. דעם 19-טן אָקטאָבער האָט די צײַטווײַליקע רעגירונג אײַליק אַרויסגערופן קיין פּעטראָגראַד מיליטער פונם פראָנט. איבער די גאַסן האָבן אָנגעהויבן אַרומצופאָרן פאַרשטאַרקטע פּאַטרולן. באַזונדערס גרויסע קרעפטן האָט די קאָנטר-רעוואָליוציע באַוויזן צונויפצוזאַמלען אין מאָסקווע. בײַ דער צײַטווײַליקער רעגירונג איז געווען אויסגעאַרבעט א פּלאַן: א טאָג פאַר דער עפענונג פונם צווייטן סאָוועטן-צוזאַמענפאָר אַטאַקירן און פאַרנעמען דעם סמאָלני-אינסטיטוט, דאָס אָרט, וואו עס האָט זיך געפונען דער צ.ק. פון די באָלשעוויקעס, און צעשמעטערן דעם אָנפירנדיקן צענטער פון די באָלשעוויקעס. צוליב דעם איז צו פּעטראָגראַד צונויפגעצויגן געוואָרן מיליטער, אויף וועמענס טרײַהײַט די רעגירונג האָט אויסגערעכנט.

נאָר די טעג און שעה'ן פון דער עקזיסטענץ פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג זײַנען שוין געווען געציילטע. קיין שום קראַפט האָט שוין ניט געקאָנט אָפּשטעלן דעם זיגרײַכן מאַרש פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע.

דעם 21-טן אָקטאָבער האָבן די באָלשעוויקעס אַוועקגעשיקט אין אַלע רעוואָליוציאָנערע מיליטער-טיילן קאָמיסאַרן פונם מיליטער-רעוואָליוציאָנערן קאָמיטעט. יעדן טאָג ביזן אויפשטאַנד איז אין די מיליטער-טיילן, אין די פאַבריקן און זאַוואָדן געגאַנגען אן ענערגישע שלאַכט-צוגרייטונג. באַשטימטע אויפגעבונגען האָבן באַקומען אויך די קריגס-שיפן—דער קרייסער „אַווראָרע" און „זאַריא סוואָבאָדי".

אויף דער זיצונג פונם פּעטראָגראַדער סאָוועט האָט טראָצקי אין באַרימערישער היץ אויסגעפּלוידערט פאַרן שונא דעם טערמין פונם אויפשטאַנד, דעם טאָג, אויף וועלכן די באָלשעוויקעס האָבן באַשטימט דעם אָנהויב פונם אויפשטאַנד. כדי ניט געבן קיין מעגלאַכקייט קערענסקיס רעגירונג אַראָפּצורייסן דעם באַוואָפנטן אויפשטאַנד, האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי באַשלאָסן אָנצוהויבן און דורכפירן דעם אויפשטאַנד פריִער פונם אָנגעמערקטן טערמין און מיט א טאָג פריִער פאַר דער עפענונג פונם צווייטן סאָוועטן-צוזאַמענפאָר.

קערענסקי האָט אָנגעהויבן זײַן אַרויסטרעטונג דעם 24-טן אָקטאָבער (6-טן נאָוועמבער) אינדערפרי מיטן אַרויסגעבן א באַפעל וועגן פאַרמאַכן דעם צענטראַל-אָרגאַן פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס „ראַבאָטשי פּוט“ (אַרבעטער-וועג) און וועגן שיקן פּאַנצער-אויטאָמאָבילן צום לאָקאַל פון דער רעדאַקציע פון „ראַבאָטשי פּוט“ און פון דער דרוקערײַ פון די באָלשעוויקעס. נאָך צו 10 אַזייגער אינדערפרי האָבן לויט דער אָנווײַזונג פונם חבר סטאַלין די רויט-גוואַרדייער און רעוואָלוציאָנערע סאָלדאַטן אָפּגעשטויסן די פּאַנצער-אויטאָמאָבילן און אײַנגעשטעלט א פאַרשטאַרקטע וואַך בײַ דער דרוקערײַ און בײַ דער רעדאַקציע פון „ראַבאָטשי פּוט“. צו 11 אַזייגער אינדערפרי איז „ראַבאָטשי פּוט“ דערשינען מיט א רוף — אַראָפּוואַרפן די צײַטווײַליקע רעגירונג. גלײַכצײַטיק זײַנען לויט דער אָנווײַזונג פונם פּאַרטיי-צענטער פונם אויפשטאַנד דרינגענדיק צונויפגעצויגן געוואָרן צו סמאָלני אָטריאַדן רעוואָלוציאָנערע סאָלדאַטן און רויטגוואַרדייער.

דער אויפשטאַנד האָט זיך אָנגעהויבן.

דעם 24-טן אָקטאָבער בײַנאַכט איז אין סמאָלני אָנגעקומען לענין, וועלכער האָט אוממיטלבאַר גענומען אין זײַנע הענט די אָנפירונג מיטן אויפשטאַנד. די גאַנצע נאַכט זײַנען צו סמאָלני צוגעקומען רעוואָלוציאָנערע מיליטער-טיילן און אָטריאַדן פון דער רויטער גוואַרדיע. די באָלשעוויקעס האָבן זיי געשיקט אין צענטער פון דער הויפּטשטאָט — אַרומצורינגלען דעם ווינטער-פּאַלאַץ, וואו עס האָט זיך באַפעסטיקט די צײַטווײַליקע רעגירונג.

דעם 25-טן אָקטאָבער (7-טן נאָוועמבער) האָט די רויטע גוואַרדיע און דאָס רעוואָלוציאָנערע מיליטער פאַרנומען די וואָקזאַלן, די פּאָסט, דעם טעלעגראַף, די מיניסטעריומס, די מלוכה-באַנק.

ס'איז פאַנאַנדערגעלאָזט געוואָרן דער פאָרפּאַרלאַמענט.

סמאָלני, וואו עס האָבן זיך געפונען דער פּעטראָגראַדער סאָוועט און דער צ.ק. פון די באָלשעוויקעס, איז געוואָרן דער שלאַכט-שטאַב פון דער רעוואָלוציע, פונוואַנען עס זײַנען געגאַנגען די שלאַכט-באַפעלן.

די פּעטראָגראַדער אַרבעטער האָבן אין די דאָזיקע טעג באַוויזן, אַז זיי האָבן אונטער דער אָנפירונג פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי דורכגעמאַכט א גוטע שול. די רעוואָלוציאָנערע מיליטער-טיילן, וואָס זײַנען צוגעגרייט געוואָרן צום אויפשטאַנד דורך דער אַרבעט פון די באָלשעוויקעס, האָבן פּינקט-

לאך אויסגעפילט די שלאכט=באפעלן און האָבן זיך געשלאָגן זייט בײַ זייט מיט דער רויטער גווארדיע. דער ים=פלאָט איז ניט אָפּגעשטאַנען פון דער ארמיי. קראָנשטאדט איז געווען א פעסטונג פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי, וואו מע האָט שוין לאנג ניט אָנערקענט די מאכט פון דער צײַטווײַליקער רעגירונג. דער קרייסער „אווראָרא“ האָט מיטן דונער פון זיינע הארמאטן, אָנגעצילעוועט אויפן ווינטער=פּאלאץ, אָנגעזאָגט דעם 25=טן אָקטאָבער דעם אָנהויב פון א נײַער ערע — די ערע פון דער גרויסער סאָציאליסטישער רעוואָליוציע.

דעם 25=טן אָקטאָבער (7=טן נאָוועמבער) איז פארעפנטלאכט געוואָרן די ווענדונג פון די באָלשעוויקעס „צו די בירגער פון רוסלאנד“. אין דער דאָזיקער ווענדונג איז געזאָגט געוואָרן, אז די בורזשואזע צײַטווײַליקע רעגירונג איז אראָפּגעזעצט געוואָרן, אז די מלוכה=מאכט איז אריבערגעגאנגען אין די הענט פון די סאָוועטן.

די צײַטווײַליקע רעגירונג האָט זיך אויסבאהאלטן אינם ווינטער=פּאלאץ אונטער דער וואך פון יונקערס און פון שלאָג=באטאליאָנען. אין דער נאכט פונם 25=טן אויפן 26=טן אָקטאָבער האָבן די רעוואָליוציאָנערע ארבעטער, סאָלדאטן און מאטראָסן מיט שטורם גענומען דעם ווינטער=פּאלאץ און ארעסטירט די צײַטווײַליקע רעגירונג.

דער באוואָפנטער אויפשטאנד אין פּעטראָגראד האָט געזיגט.

דער צווייטער אלרוסלענדישער סאָוועטן=צוזאמענפאָר האָט זיך געעפנט אין סמאָלני 10 אזייגער מיט 45 מינוט אין אָוונט דעם 25=טן אָקטאָבער (7=טן נאָוועמבער) 1917=טן יאָר, ווען דער זיגרײַכער אויפשטאנד אין פּעטראָגראד איז שוין געווען אין פולן ברען און די מאכט אין דער הויפּטשטאָט האָט זיך פאקטיש געפונען אין די הענט פונם פּעטראָגראדער סאָוועט.

די באָלשעוויקעס האָבן באקומען אויפן צוזאמענפאָר אן איבערוועגנדיקע מערהײַט. די מענשעוויקעס, די בונדאָווצעס און די רעכטע עסערן, זעענדיק, אז זייער לידעלע איז געענדיקט, האָבן פארלאָזט דעם צוזאמענפאָר, מעלדנדיק, אז זיי זאָגן זיך אָפּ אָנטיילצונעמען אין זײַן ארבעט. די אָקטאָבער=רעוואָליוציע, האָבן זיי אין דער מעלדונג, וואָס זיי האָבן פארעפנטלאכט אויפן סאָוועטן=צוזאמענפאָר, אָנגערופן „מיליטערישע פארשווערונג“. דער צוזאמענפאָר האָט געשטעמפּלט די מענשעוויקעס און עסערן, פארצייכענענדיק, אז ניט בלויז ער באדויערט ניט זייער אוועקגיין, נאָר ער באגריסט עס, ווײַל אדאנק דעם אוועקגיין פון די פאררעטער איז דער צוזאמענפאָר ווירקלאך געוואָרן א רעוואָליוציאָנערער צוזאמענפאָר פון די ארבעטער= און סאָלדאטן=דעפּוטאטן.

אין נאָמען פונם צוזאמענפאָר איז געמאָלדן געוואָרן וועגן דעם אריבערגאנג פון דער גאנצער מאכט אין די הענט פון די סאָוועטן.

„אָנשפּארנדיק זיך אויפן ווילן פון דער קאָלאָסאלער מערהײַט ארבעטער, סאָלדאטן און פּויערים, אָנשפּארנדיק זיך אויף דעם פאָרגעקו=

מענעם אין פּעטראָגראַד זיגרײַכן אויפשטאַנד פון די ארבעטער און פונם גאַרניזאָן, נעמט דער צוזאמענפאָר די מאכט אין זײַנע הענט", — איז געזאָגט געוואָרן אינם אויפרוף פונם צווייטן סאָוועטן־צוזאמענפאָר.

בײַנאַכט דעם 26־טן אָקטאָבער (8־טן נאָוועמבער) 1917־טן יאָר האָט דער צווייטער סאָוועטן־צוזאמענפאָר אָנגענומען דעם דעקרעט וועגן שלום. דער צוזאמענפאָר האָט פאָרגעלייגט די מלחמה־האַלטנדיקע לענדער צו שליסן תיכף א וואָפנשטילשטאַנד וויינקסטנס אויף דרײַ חדשים, כדי צו פירן אונטערהאַנדלונגען וועגן שלום. ווענדנדיק זיך צו די רעגירונגען און צו די פעלקער פון אַלע מלחמה־האַלטנדיקע לענדער, האָט דער צוזאמענפאָר אין דער זעלבער צײַט זיך געווענדט צו די „באַוואוסטזיניקע ארבעטער פון די דרײַ פאָרגעשריטנסטע נאַציעס פון דער מענשהײַט און פון די סאַמע גרעסטע מלוכות, וואָס באַטייליקן זיך אין דער איצטיקער מלחמה: פון ענגלאַנד, פראַנקרײַך און דײַטשלאַנד". ער האָט גערופן די דאָזיקע ארבעטער צו העלפן „דערפאָלגרײַך דערפירן ביזן סוף די זאַך פון שלום און צוזאמען דערמיט די זאַך פון באַפרײַען די ארבעטנדיקע און עקספּלואַטירטע מאַסן באַפעלקערונג פון יעטווידער שקלאַפערײַ און יעטווידער עקספּלואַטאַציע".

אין דער זעלבער נאַכט האָט דער צווייטער סאָוועטן־צוזאמענפאָר אָנגענומען דעם דעקרעט וועגן ערד, לויט וועלכן „דאָס פּריצ'ישע אייגנטום אויף דער ערד ווערט אָפּגעשאַפט תיכף אָן שום אויסקויף". ווי א יסוד פון דעם דאָזיקן ערד־געזעץ איז אָנגענומען געוואָרן דער אַלפּויערשער אָנזאָג, וואָס איז צונויפגעשטעלט געוואָרן אויפן גרונט פון 242 אָרטיקע פּויערשע אָנזאָגן. לויט דעם דאָזיקן אָנזאָג איז דאָס רעכט פון פּריוואַט־אייגנטום אויף ערד אָפּגעשאַפט געוואָרן אויף שטענדיק און פאַרביטן געוואָרן אויף אַלפאָלקישן, מלוכה'שן אייגנטום אויף ערד. די ערד פון די פּריצים, פון דער צארישער פאַמיליע און פון די מאָנאַסטירן איז איבערגעגעבן געוואָרן אין אומזיסטיקן באַנוץ פון אַלע ארבעטנדיקע.

ארום און ארום האָט דאָס פּויערטום לויט דעם דאָזיקן דעקרעט באַקומען פון דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער־רעוואָלוציע העכער 150 מיליאָן דעסיאַטין נײַע ערד, וואָס האָט זיך פריִער געפונען אין די הענט פון די פּריצים, פון דער בורזשואַזיע, פון דער צארישער פאַמיליע, פון די מאָנאַסטירן, פון די קירכעס.

די פּויערים זײַנען באַפרײַט געוואָרן פון די יערלעכע ארענדע־אָפּצאָלן צו די פּריצים אין א סומע פון בײַ 500 מיליאָן רובל גאָלד.

אַלע ערד־אוצרות (נאַפט, קוילן, ארץ און א. וו.), די וועלדער, די וואַסערן זײַנען אריבער אין אייגנטום פונם פאָלק.

ענדלעך, איז אויפן צווייטן אַלרוסלענדישן סאָוועטן־צוזאמענפאָר אויסגעפאָרמירט געוואָרן די ערשטע סאָוועטן־רעגירונג, — דער ראַט פון די פאָלקסקאָמיסאַרן. דער ראַט פון די פאָלקס־קאָמיסאַרן איז צונויפגעשטעלט געוואָרן

דורכאויס פון באָלשעוויקעס. פארן פאָרזיצער פונם ערשטן ראטפאָלקאָם איז אויסגעוויילט געוואָרן לענין.

אזוי האָט זיך פארענדיקט דער היסטאָרישער צווייטער סאָוועטן=צוזאמענפאָר.

די דעלעגאטן פונם צוזאמענפאָר זײַנען זיך פאנאנדערגעפאָרן אויף די ערטער, כדי צו פארשפרייטן די ידיעה וועגן דעם זיג פון די סאָוועטן אין פעטראָגראד און צו זיכערן די פארשפרייטונג פון דער סאָוועטן=מאכט אין גאנצן לאנד.

ניט מיטאמאָל איז אין אלע ערטער די מאכט אריבער צו די סאָוועטן. אין דער צײַט, ווען אין פעטראָגראד האָט שוין עקזיסטירט די סאָוועטן=מאכט, זײַנען נאָך אין מאָסקווע אין פארלויף פון עטלאכע טעג אָנגעגאנגען אײַנגעשפארטע און פארביטערטע שלאכטן אויף די גאסן. כדי ניט צו דערלאָזן, אז די מאכט זאָל אריבערגיין אין די הענט פונם מאָסקווער סאָוועט, האָבן די קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע פארטייען פון די מענשעוויקעס און עסערן צוזאמען מיט די ווײַסגווארדייער און יונקערס אָנגעהויבן א באוואָפנטן קאמף קעגן די ארבעטער און סאָלדאטן. ערשט אין עטלאכע טעג ארום זײַנען די בונטאָווטשיקעס צעקלאפט געוואָרן. און אין מאָסקווע איז אײַנגעשטעלט געוואָרן די מאכט פון די סאָוועטן.

אין פעטראָגראד גופא און אין אײניקע זײַנע ראיאָנען זײַנען באלד אין די ערשטע טעג פונם זיג פון דער רעוואָליוציע געמאכט געוואָרן פון די קאָנטר=רעוואָליוציאָנערן פרואוון אראָפצואווארפן די סאָוועטן=מאכט. דעם 10=טן נאָוועמבער 1917=טן יאָר האָט קערענסקי, וועלכער איז בעת׳ן אויפשטאנד אנטלאָפן פון פעטראָגראד אין ראיאָן פונם צפון=פראָנט, צונויפגעזאמלט אײניקע קאזאקישע טײלן און האָט זיי א רוק געטאָן אויף פעטראָגראד אין דער שפיץ מיטן גענעראל קראסנאָוו. דעם 11=טן נאָוועמבער 1917=טן יאָר האָט די קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע אָרגאניזאציע — „דער קאָמיטעט פאר ראטעווען דאָס היימלאנד און די רעוואָליוציע“ — בראָש מיט די עסערן אויפגעהויבן אין פעטראָגראד א בונט פון די יונקערס. די בונטאָווטשיקעס זײַנען אָבער צעקלאפט געוואָרן אָן איבעריקער מי. אין פארלויף פון איין טאָג, דעם 11=טן נאָוועמבער פארנאכט=צו, האָבן די מאטראָסן און די רויטגווארדייער ליקווידירט דעם יונקערישן בונט, און דעם 13=טן נאָוועמבער איז בײַ די פולקאָווער הויכן צעשמעטערט געוואָרן גענעראל קראסנאָוו. פונקט ווי בעת׳ן אָקטאָבער=אויפשטאנד, האָט לענין פערזענלאך אָנגעפירט מיטן צעשמעטערן דעם אנטיסאָוועטישן בונט. זײַן אײַזערנע פעסטקײַט און רואיקע זיכערקײַט אינם זיג האָבן באגײַסטערט און באהעפט די מאסן. דער שונא איז צעקלאפט געוואָרן. קראסנאָוו איז גענומען געוואָרן אין געפאנגענשאפט און האָט געגעבן אן „ערנוואָרט“, אז ער וועט אויפהערן דעם קאמף קעגן דער סאָוועטן=מאכט. אויף דעם דאָזיקן „ערנוואָרט“ איז ער אָפגעלאָזט געוואָרן, אָבער, ווי עס האָט זיך נאָכדעם ארויסגעשטעלט,

האָט קראַסנאָוו געבראַכן זײַן גענעראַליש וואָרט. וואָס איז שייך קערענסקין, האָט ער, אַן איבערגעטאָנענער אין ווייבערשע קליידער, באַוויזן צו פאַרשווינדן „אין אַן אומבאַוואוסטער ריכטונג״.

אין מאָהילעוו, אין דער סטאַווקע (הויפּט־קוואַרטיר) פונם הויפּט־קאָמאַנ־דיר פונם מיליטער, האָט גענעראַל דוכאָנין אויך געפּרואווט מאַכן א בונט. ווען די סאָוועטן־רעגירונג האָט פאָרגעלייגט דוכאָנינען תיכּף צוטרעטן צו אונטער־האַנדלונגען מיט דער דײַטשישער קאָמאַנדשאַפט וועגן וואָפנשטילשטאַנד, האָט ער זיך אָפּגעזאָגט אויסצופילן דעם פאָרשריפט פון דער רעגירונג. דעמאָלט איז דוכאָנין דורך א באַפעל פון דער סאָוועטן־מאַכט אָראָפּגעזעצט געוואָרן פון זײַן אַמט. די קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע סטאַווקע איז צעשמעטערט געוואָרן. דערבײַ איז דוכאָנין דערהאַרגעט געוואָרן דורך די סאָלדאַטן, וואָס זײַנען אויפ־געשטאַנען קעגן אים.

עס האָבן א פּרואוו געטאָן מאַכן אַן אויספאַל קעגן דער סאָוועטן־מאַכט אויך די באַוואוסטע אָפּאָרטוניסטן אין דער פּאַרטיי גופא: קאַמעניעוו, זינאָוויעוו, ריקאָוו, שליאַפּניקאָוו און אַנדערע. זיי האָבן געמוזט פאָדערן צו שאַפן אַן „איינאַרטיק־סאָציאַליסטישע רעגירונג״ מיטן אָנטייל פון די מענשעוויקעס און עסערן, וואָס די אָקטאָבער־רעוואָליוציע האָט זיי נאָרוואָס געהאַט אַראָפּגעוואָרפן. דעם 15־טן נאָוועמבער 1917־טן יאָר האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי באָלשע־וויקעס אָנגענומען א רעזאָליוציע, וואָס האָט אָפּגעוואָרפן א פאַרשטענדיקונג מיט די דאָזיקע קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע פּאַרטייען, און קאַמעניעוון מיט זינאָוו־יעוון האָט זי דערקלערט פאַר שטרייקברעכער פון דער רעוואָליוציע. דעם 17־טן נאָוועמבער האָבן קאַמעניעוו, זינאָוויעוו, ריקאָוו, מיליוטין, ניט זײַענדיק איינשטימיק מיט דער פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי, געמאָלדן, אַז זיי גייען אַרויס פונם באַשטאַנד פון צ.ק. אינם זעלבן טאָג, דעם 17־טן נאָוועמבער, האָט נאָגין פון זײַן אייגענעם נאָמען און אין נאָמען פון ריקאָוון, וו. מיליוטינען, טעאָדאָ־ראָוויטשן, א. שליאַפּניקאָוון, ד. ריאַזאַנאָוון, יורעניעוון, לאַרינען, וואָס זײַנען אַרײַנגעגאַנגען אין ראַט פון די פאָלקס־קאָמיסאַרן, אָנגעגעבן א מעלדונג וועגן דער ניט־איינשטימיקייט מיט דער פּאָליטיק פונם צ.ק. פון דער פּאַרטיי און וועגן דעם, אַז די אָנגערופענע פּערזאָנען גייען אַרויס פונם באַשטאַנד פון ראַט פון די פאָלקס־קאָמיסאַרן. די פּליטה פון א הײַפל פּחדנים האָט אַרויסגערופן א יובל בײַ די שונאים פון דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע. די גאַנצע בורזשואַזיע און אירע מיטהעלפער זײַנען געווען פול מיט בייזוויליקער פרייד, געשרײַען וועגן א פאַנאַנדערפאַל פונם באָלשעוויזם, האָבן פּאָראויסגעזאָגט דעם אומקום פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. דאָס הײַפל דעזערטירן האָט אָבער אויף קיין איין מינוט ניט א וואַקל געטאָן די פּאַרטיי. דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי האָט זיי מיט פאַראַכטונג געשטעמפּלט פאַר דעזערטירן פון דער רעוואָליוציע און פאַר מיט־העלפער פון דער בורזשואַזיע און איז אַריבערגעגאַנגען צו די אָרדנטלאַכע ענינים.

וואָס איז שייך די „לינקע“ עסערן, האָבן זיי, וועלנדיק אויפהיטן דעם אײַנפלוס אין די פויערישע מאסן, וועלכע האָבן בפירוש מיטגעפילט די באָלשעוויקעס, באשלאָסן ניט צו קריגן זיך מיט די באָלשעוויקעס און אײַנהיטן דערווײַל אַן איינהײַט=פראָנט מיט זיי. דער צוזאמענפאָר פון די פויערים=סאָוועטן, וואָס איז פאָרגעקומען אין נאָוועמבער 1917=טן יאָר, האָט אָנערקענט אלע דעראָבערונגען פון דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער=רעוואָליוציע און די דעקרעטן פון דער סאָוועטן=מאכט. ס'איז געשלאָסן געוואָרן א פארשטענדיקונג מיט די „לינקע“ עסערן, און עטלאכע „לינקע“ עסערן זײַנען אײַנגעשלאָסן געוואָרן אין באשטאנד פון ראט פון די פאָלקס=קאָמיסארן (קאָלעגײַעוו, ספירידאָנאָווא, פּראָשיאַן און שטיינבערג). די דאָזיקע פארשטענדיקונג האָט אָבער עקזיסטירט בלויז ביזן אונטערשרייבן דעם בריסקער שלום און דער אויסבילדונג פון די אָרעמשאפט=קאָמיטעטן, ווען עס איז אינם פויערטום פאָרגעקומען א טיפע דיפערענצירונג און ווען די „לינקע“ עסערן, אָפשפיגלענדיק אלץ מער די אינטערעסן פונם באַלעגופנטום, האָבן אויפגעהויבן א בונט קעגן די באָלשעוויקעס און זײַנען דורך דער סאָוועטן=מאכט צעשמעטערט געוואָרן.

פון אָקטאָבער 1917=טן יאָר ביז יאנואר—פעברואר 1918=טן יאָר האָט די סאָוועטישע רעוואָליוציע באוויזן צו פארשפרייטן זיך איבערן גאנצן לאנד. די פארשפרייטונג פון דער מאכט פון די סאָוועטן איבער דער טעריטאָריע פונם קאָלאָסאַלן לאנד איז געגאנגען מיט אזא שנעלן טעמפּ, אז לענין האָט דאָס אָנגערופן „טריאומפאַלער מארש“ פון דער סאָוועטן=מאכט.

די גרויסע סאָציאַליסטישע אָקטאָבער=רעוואָליוציע האָט געזיגט.

פון דער ריי סיבות, וואָס האָבן באשטימט אזא, פארהעלטניסמעסיק לײַכטן, זיג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע אין רוסלאנד, דארף מען פארצייכענען די פאָלגנדיקע הויפּט=סיבות:

1. די אָקטאָבער=רעוואָליוציע האָט געהאט פאר זיך אזא, פארהעלטניסמעסיק שוואכן, שלעכט=אָרגאניזירטן, פּאָליטיש ווייניק דערפארענעם שונא, ווי די רוסישע בורזשואזיע. עקאָנאָמיש נאָך ניט קיין פארפעסטיקטע און א דורכאויס אָפּהענגיקע פון די רעגירונגס=באשטעלונגען, האָט די רוסישע בורזשואזיע ניט געהאט ניט קיין פּאָליטישע זעלבסטשטענדיקײַט, ניט די גענוגנדיקע איניציאַטיוו, וואָס איז נויטיק, כדי צו געפינען אן אויסוועג פון דער לאגע. זי האָט ניט געהאט ניט קיין דערפארונג פון פּאָליטישע קאָמבינאציעס און פּאָליטישער אָפּנארערײַ אין גרויסן מאסשטאב, ווי דאָס פארמאָגט, צום ביישפּיל, די פראנצויזישע בורזשואזיע, ניט קיין שול פון שווינדלערישע קאָמפּראָמיסן פון א גרויסן פארנעם, ווי דאָס האָט, צום בײַשפּיל, די ענגלישע בורזשואזיע. ערשט נעכטן געזוכט א פארשטענדיקונג מיטן קייסער, וואָס איז אראָפּגעוואָרפן געוואָרן דורך דער פעברואר=רעוואָליוציע, האָט זי, ווען זי איז נאָכדעם געקומען צו דער מאכט, ניט געקענט צוטראכטן עפּעס בעסערס, ווי פאָרצוזעצן אין אלע גרונטפראגן די פּאָליטיק פונם פארהאסטן קייסער. זי איז, פּונקט ווי דער קייסער,

געשטאנען פאר א „מלחמה ביזן זיגרייכן סוף“, ניט געקוקט דערויף, וואָס די מלחמה איז געוואָרן איבער די כחות פאַרן לאַנד און האָט ביזן העכסטן גראד אויסגעמאטערט דאָס פאָלק, די ארמיי. זי איז, פונקט ווי דער קייסער, געשטאנען פאר אייַנהיטן אין גרונט דאָס פּריוואַטע אייגנטום אויף ערד, ניט געקוקט דערויף, וואָס דאָס פויערטום האָט זיך געעקט פון ערדלאָזיקייט און פונם פּריוואַטן דרוק. וואָס איז שייך דער פּאָליטיק בנוגע דעם ארבעטער־קלאַס, איז די רוסישע בורזשואַזיע אין איר האַס צום ארבעטער־קלאַס אוועק ווייטער פונם קייסער, ווייל זי האָט זיך באמיט ניט בלויז אייַנצוהיטן און פארפעסטיקן דעם דרוק פון די זאַוואָדטשיקעס און פאַבריקאַנטן, נאָר אויך מאַכן אים אומדערטרעגלאַך אַדאַנק דער אָנווענדונג פון מאַסן־לאָקאַוטן.

קיין וואונדער ניט, וואָס דאָס פאָלק האָט ניט געזען קיין ממשות'דיקן אונטערשייד צווישן דער פּאָליטיק פונם קייסער און דער פּאָליטיק פון דער בורזשואַזיע, און דעם האַס צום קייסער האָט דאָס פאָלק אריבערגעטראָגן אויף דער צייַטווייַליקער רעגירונג פון דער בורזשואַזיע.

כל זמן די פּשרה־מאַכערישע פּאַרטייען פון די עסערן און מענשעוויקעס האָבן נאָך געהאַט א געוויסן אייַנפלוס אינם פאָלק, האָט זיך די בורזשואַזיע געקאָנט צודעקן מיט זיי און אייַנהאַלטן פאַר זיך די מאַכט. נאָר נאָך דעם, ווי די מענשעוויקעס און עסערן האָבן זיך דעמאַסקירט פאַר אַגענטן פון דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע און האָבן דערמיט גופא בייַ זיך אָפּגענומען דעם אייַנפלוס אינם פאָלק, איז די בורזשואַזיע און איר צייַטווייַליקע רעגירונג געבליבן הענגען אינדערלופטן.

2. בראש פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע איז געשטאַנען אַזאַ רעוואָלוציאָנערער קלאַס, ווי דער ארבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד, א קלאַס, וואָס איז פאַרהאַרטעוועט געוואָרן אין שלאַכטן, וואָס האָט אין א קורצער צייַט דורכגעמאַכט צוויי רעוואָלוציעס און וואָס האָט צום ערב פון דער דריטער רעוואָלוציע דעראָבערט דעם אויטאָריטעט פון א פירער פונם פאָלק אין קאַמף פאַר שלום, פאַר ערד, פאַר פרייַהייַט, פאַר סאָציאַליזם. ווען ס'וואָלט ניט געווען אַזאַ פירער פון דער רעוואָלוציע, וואָס האָט פאַרדינט דעם צוטרוי פונם פאָלק, ווי דער ארבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד, וואָלט אויך ניט געווען קיין בונד פון די ארבעטער און פויערים, און אָן אַזאַ בונד וואָלט ניט געקאָנט זיגן די אָקטאָבער־רעוואָלוציע.

3. דער ארבעטער־קלאַס פון רוסלאַנד האָט געהאַט אַזאַ ערנסטן פאַרבינדעטן אין דער רעוואָלוציע, ווי די פויערשע אָרעמשאַפט, וואָס האָט באַטראָפן די קאָלאָסאַלע מערהייַט פון דער פויערשער באַפעלקערונג. די דערפאַרונג פון די אַכט חדשים רעוואָלוציע, וואָס מע קאָן זי דרייסט פאַרגלייַכן צו דער דערפאַרונג פון עטלאַכע צענדליק יאָר „נאָרמאַלע“ אַנטוויקלונג, איז ניט אַדורך אומזיסט פאַר די ארבעטנדיקע מאַסן פויערטום. אין דער דאָזיקער צייַט האָבן זיי געהאַט די מעגלעכקייַט אויסצופּרוּוון אין דער פּראַקטיק אַלע פאַר־

טייען אין רוסלאַנד און זיך איבערצײַגן, אַז ניט די קאַדעטן, ניט די עסערן און מענשעוויקעס װעלן זיך ניט נעמען ערנסט קריגן מיט די פּריצים און פאַרגיסן בלוט צוליב די פּויערים, אַז אין רוסלאַנד איז פאַראַן בלויז איין פּאַרטיי, וואָס איז ניט פאַרבונדן מיט די פּריצים און וואָס איז גרייט צו דערשטיקן די פּריצים, כדי צו באַפרידיקן די פּויערשע נויטן, — דאָס איז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס. דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט געדינט ווי אַ רעאַלער יסוד פאַרן בונד פונם פּראָלעטאַריאַט און דער פּויערשער אָרעמשאַפט. די עקזיסטענץ פון אַ בונד פונם אַרבעטער־קלאַס און דער פּויערשער אָרעמשאַפט האָט באַשטימט אויך די אויפפירונג פון די מיטלפּויערים, וואָס האָבן זיך לאַנג געוואַקלט און האָבן בלויז פאַרן אָקטאָבער־אויפשטאַנד ווי געהעריק זיך אַ קער געטאָן אין דער זײַט פון דער רעוואָלוציע, האָבנדיק זיך פאַראייניקט צו דער פּויערשער אָרעמשאַפט.

עס איז איבעריק צו דערווײַזן, אַז אָן אַזאַ בונד וואָלט די אָקטאָבער־רעוואָלוציע ניט געקאָנט זיגן.

4. בראש פונם אַרבעטער־קלאַס איז געשטאַנען אַזאַ, אויסגעפּרוּװטע אין פּאָליטישע שלאַכטן, פּאַרטיי, ווי די פּאַרטיי באָלשעוויקעס. נאָר אַזאַ פּאַרטיי, ווי די פּאַרטיי באָלשעוויקעס, אַ גענוג דרייסטע, כדי צו פירן דאָס פאָלק צו אַן אַנטשיידענעם שטורעם, און אַ גענוג פאָרזיכטיקע, כדי אויסצומײַדן אַלע און אַלערליי אונטערוואַסער־שטיינער אויפן וועג צום ציל, — נאָר אַזאַ פּאַרטיי האָט געקאָנט אַזוי גענײט פאַראייניקן אין איין אַלגעמיינעם רעוואָלוציאָנערן שטראָם אַזוינע פאַרשיידענע רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען, ווי די אַלגעמיין־דעמאָקראַטישע באַוועגונג פאַר שלום, די פּויעריש־דעמאָקראַטישע באַוועגונג פאַר פאַרכאַפּן די פּריצ'ישע ערד, די נאַציאָנאַלע באַפרײַאונגס־באַוועגונג פון די אונטערדריקטע פעלקער פאַר נאַציאָנאַלער גלײַכבאַרעכטיקונג און די סאָציאַליסטישע באַוועגונג פונם פּראָלעטאַריאַט פאַר אַראָפּוואַרפן די בורזשואַזיע, פאַר אײַנשטעלן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

קיין צווייפל ניט, אַז די פאַראייניקונג פון אָט די פאַרשיידענע רעוואָלוציאָנערע שטראָמען אין איין אַלגעמיינעם מעכטיקן רעוואָלוציאָנערן שטראָם האָט אַנטשיידט דעם גורל פונם קאַפּיטאַליזם אין רוסלאַנד.

5. די אָקטאָבער־רעוואָלוציע האָט זיך אָנגעהויבן אין אַזאַ מאָמענט, ווען די אימפּעריאַליסטישע מלחמה איז נאָך געווען אין ברען, ווען די וויכטיקסטע בורזשואַזע מלוכות זײַנען געווען צעשפּאָלטן אויף צוויי פײַנטלאַכע לאַגערן, ווען, זײַענדיק פאַרנומען מיט דער מלחמה איינער קעגן אַנדערן און אָפּשוואַכנדיק איינער דעם אַנדערן, האָבן זיי ניט געהאַט קיין מעגלאַכקײַט ערנסט אַרײַנצומישן זיך אין די „רוסישע ענינים“ און אַקטיוו אַרויסצוטרעטן קעגן דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע.

קיין צווייפל ניט, אַז דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט באַדײַטנדיק פאַרלײַכטערט דעם זיג פון דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער־רעוואָלוציע.

7. דער קאמף פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי פאר דער פארפעסטיקונג פון דער סאָוועטן־מאכט. דער בריסקער שלום. דער זיבעטער פארטיי־צוזאמענפאָר.

כדי צו פארפעסטיקן די סאָוועטן=מאכט, האָט מען געדארפט צעשטערן, צעברעכן דעם אלטן, דעם בורזשואזן מלוכה=אפּאראט און אויף זײַן אָרט שאפן א נײַעם אפּאראט פון דער סאָוועטן=מלוכה. ווײַטער, האָט מען געדארפט צעשטערן די רעשטלאך פון דער שטאנדן=אָרדענונג און דעם רעזשים פון נאציאָנאלן דרוק, אָפּשאפן די פּריווילעגיעס פון דער קירך, ליקווידירן די קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע פּרעסע און קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע אָרגאניזאציעס פון אלערליי מינים, די לעגאלע און די אומלעגאלע, פאנאנדערלאָזן די בורזשואזע גרינדונגס=פארזאמלונג. ענדלאך, האָט מען באלד נאָך דער נאציאָנאליזירונג פון דער ערד געדארפט נאציאָנאליזירן אויך די גאנצע גרויס=אינדוסטריע און נאָכדעם — ארויסגײן פונם מלחמה=צושטאנד, מאכן א סוף צו דער מלחמה, וואָס האָט מער פאר אלץ געשטערט דער פארפעסטיקונג פון דער סאָוועטן=מאכט.

אָט די אלע מאָס=מיטלען זײַנען דורכגעפירט געוואָרן אין פארלויף פון עטלאכע חדשים פון סוף יאָר 1917 ביזן מיטן 1918=טן יאָר.

דער סאבאָטאזש פון די טשינאָווניקעס פון די אלטע מיניסטעריומס, וואָס איז אָרגאניזירט געוואָרן דורך די עסערן און מענשעוויקעס, איז אײַנגעבראָכן און ליקווידירט געוואָרן. די מיניסטעריומס זײַנען אָפּגעשאפט געוואָרן און אָנשטאָט זיי זײַנען געשאפן געוואָרן סאָוועטישע פארוואלטונגס=אפּאראטן און אנטשפּרעכנדיקע פאָלקס=קאָמיסאריאטן. ס'איז געשאפן געוואָרן א העכסטער ראט פון דער פאָלקסווירטשאפט אויף צו פארוואלטן מיט דער אינדוסטריע פונם לאנד. ס'איז אָרגאניזירט געוואָרן אן אלרוסלענדישע אויסעראָרדנטלאכע קאָמיסיע (וו.טש.ק.) בראש מיט פ. דזערזשינסקי אויף צו קעמפן קעגן קאָנטר=רעוואָליוציע און סאבאָטאזש. ס'איז ארויסגעגעבן געוואָרן א דעקרעט וועגן שאפן די רויטע ארמיי און פלאָט. די גרינדונגס=פארזאמלונג, וואָס די וואלן צו איר זײַנען אין גרונט פאָרגעקומען נאָך ביז דער אָקטאָבער=רעוואָליוציע און וועלכע האָט זיך אָפּגעזאָגט צו באשטעטיקן די דעקרעטן פונם צווייטן סאָוועטן=צוזאמענפאָר וועגן שלום, וועגן ערד, וועגן אריבערגאנג פון דער מאכט צו די סאָוועטן, — איז פאנאנדערגעלאָזט געוואָרן.

מיטן ציל ענדגילטיק צו ליקווידירן די רעשטלאך פון פעאָדאליזם, פון שטאנדן=אָרדענונג און ניט=גלײַכבארעכטיקונג אין אלע געביטן פונם געזעלשאפטלאכן לעבן זײַנען ארויסגעגעבן געוואָרן דעקרעטן וועגן אָפּשאפן די שטאנדן, וועגן פארניכטן די נאציאָנאלע באגרענעצונגען און גלויבנס=באגרענעצונגען, וועגן אָפּטיילן די קירך פון דער מלוכה און די שול פון דער קירך, וועגן גלײַכבארעכטיקונג פון די פרויען, וועגן גלײַכבארעכטיקונג פון די נאציאָנאליטעטן פון רוסלאנד.

אין א ספּעציעלער באַשטימונג פון דער סאָוועטן־רעגירונג, וואָס איז באוואוסט ווי די „דעקלאַראַציע פון די רעכט פון די פעלקער פון רוסלאַנד", איז איינגעשטעלט געוואָרן, אַז די פרייע אַנטוויקלונג פון די פעלקער פון רוס־לאַנד און זייער פולשטענדיקע גלייכבארעכטיקונג זיינען א געזעץ.

כדי אונטערצורייסן די עקאָנאָמישע קראַפט פון דער בורזשואזיע און צו אָרגאַניזירן די נייע סאָוועטישע פאָלקסווירטשאַפט, פריער פאר אלץ — צו אָרגאַניזירן די נייע, סאָוועטישע אינדוסטריע — זיינען נאַציאָנאַליזירט געוואָרן די בענק, די אייזנבאַנען, דער אויסערן־האַנדל, דער האַנדלס־פלאָט און די גאַנ־צע גרויס־אינדוסטריע אין אַלע אירע צווייגן: די קוילן־אינדוסטריע, די מעטאַ־לורגישע, די נאַפט־אינדוסטריע, די כעמישע, די מאַשינבויערישע, די טעק־סטיל־אינדוסטריע, די צוקער־אינדוסטריע און א. וו.

מיטן צוועק צו באַפרייען אונזער לאַנד פון דער פינאַנציעלער אָפּהענגיקייט און פון דער עקספּלואַטאַציע פון די אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטן זיינען אַנו־לירט (אָפּגעשאַפט) געוואָרן די אויסלענדישע הלוואות פון רוסלאַנד, וועלכע עס האָבן געשלאָסן דער קייסער און די צייטוויילעקע רעגירונג. די פעלקער פון אונזער לאַנד האָבן ניט געוואָלט צאָלן פאַר די חובות, וואָס מע האָט גע־מאַכט אויף פאַרזעצן די רויבערישע מלחמה און וואָס האָבן געשטעלט אונ־זער לאַנד אין פאַרקנעכטנדיקער אָפּהענגיקייט פונם אויסלענדישן קאַפּיטאַל.

אָט די אַלע און ענלעכע צו זיי מאָס־מיטלען האָבן ראַדיקאַל אונטערגעריסן די כחות פון דער בורזשואזיע, פון די פּריצים, פון די רעאַקציאָנערע משוי־נאָווניקעס, פון די קאָנטר־רעוואָלוציאָנערע פּאַרטייען און — באַדייטנדיק פאַר־פעסטיקט די סאָוועטן־מאַכט אינעווייניק אין לאַנד.

מע האָט אָבער ניט געקאָנט האַלטן די לאַגע פון דער סאָוועטן־מאַכט פאַר א פולשטענדיק פאַרפעסטיקטער, כל זמן רוסלאַנד האָט זיך געפונען אין א צו־שטאַנד פון מלחמה מיט דייטשלאַנד און עסטרייך. כדי ענדגילטיק צו פאַר־פעסטיקן די סאָוועטן־מאַכט, האָט מען געדאַרפט מאַכן א סוף צו דער מלחמה. דעריבער האָט די פּאַרטיי פאַנאַנדערגעוויקלט א קאַמף פאַר שלום באַלד פון די ערשטע טעג פונם זיג פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע.

די סאָוועטן־רעגירונג האָט פאָרגעלייגט „אַלע מלחמה־האַלטנדיקע פעלקער און זייערע רעגירונגען תיכף אָנצוהייבן אונטערהאַנדלונגען וועגן א גערעכטיקן דעמאָקראַטישן שלום". נאָר די „פאַרבינדעטע" — ענגלאַנד און פראַנקרייך — האָבן זיך אָפּגעזאָגט אָנצונעמען דעם פאָרשלאָג פון דער סאָוועטן־רעגירונג. מחמת דעם, וואָס פראַנקרייך און ענגלאַנד האָבן זיך אָפּגעזאָגט פון אונטער־האַנדלונגען וועגן שלום, האָט די סאָוועטן־רעגירונג, אויספילנדיק דעם ווילן פון די סאָוועטן, באַשלאָסן צוטרעטן צו אונטערהאַנדלונגען מיט דייטשלאַנד און עסטרייך.

די אונטערהאַנדלונגען האָבן זיך אָנגעהויבן דעם 3־טן דעצעמבער אין ברעסט־ליטאָווסק (בריסק). דעם 5־טן דעצעמבער איז אונטערגעשריבן געוואָרן

א פארשטענדיקונג וועגן וואָפנשטילשטאנד, וועגן אָפּשטעלן צײַטווײַליק די קריגס־אָפּעראציעס.

די אונטערהאנדלונגען זײַנען פאָרגעקומען אין אומשטענדן פון חורבן פון דער פאָלקסווירטשאפט, אין אומשטענדן פון אלגעמיינער מידקײַט מחמת דער מלחמה און דעם אוועקגיין פון אונזערע מיליטער־טיילן פון פראָנט, אין אומשטענדן פון א פאנאנדערפאל פונם פראָנט. בעת די אונטערהאנדלונגען איז קלאָר געוואָרן, אז די דײַטשישע אימפּעריאליסטן שטרעבן צו פארכאפּן קאָלאָסאלע שטיקער טעריטאָריע פון דער געוועזענער צארישער אימפּעריע, און פּוילן, אוקראאינע און די בײַבאלטישע לענדער ווילן זיי פארוואנדלען אין מלוכות, אָפּהענגיקע פון דײַטשלאנד.

פאָרזעצן די מלחמה אין די דאָזיקע באדינגונגען — האָט באטײַט שטעלן אין קאָן די עקזיסטענץ פון דער גאָרוואָס געבוירענער סאָוועטן־רעפּובליק. פארן ארבעטער־קלאס און פארן פּויערטום האָט זיך געשטעלט די נויטווענדיקײַט אײַנצוגיין אויף שווערע שלום־באדינגונגען, צוריקטרעטן פארן דעמאָלט סאמע געפערלאכן רויבער — פארן דײַטשישן אימפּעריאליזם, כדי צו באקומען אן אָטעם־איבערכאפּ, פארפעסטיקן די סאָוועטן־מאכט און שאפן א נײַע, א רויטע ארמיי, וואָס זאָל זײַן פעיאיק צו פארטיידיקן דאָס לאנד פון אן אָנפאל פון די שונאים.

אלע קאָנטער־רעוואָליוציאָנערן, אָנגעהויבן פון די מענשעוויקעס און עסערן און געענדיקט מיט די פארביסנסטע ווײַסגווארדייער, האָבן געפירט א ווילדע אגיטאציע קעגן אונטערשרײַבן דעם שלום. זייער ליניע איז געווען קלאָר: זיי האָבן געוואָלט אראָפּרײַסן די שלום־אונטערהאנדלונגען, פּראָוואָצירן אן אָנגריף פון די דײַטשן און שטעלן אונטער א קלאַפּ די נאָך ניט פעסט געוואָרענע סאָוועטן־מאכט, שטעלן אונטער א געפאַר די דעראָבערונגען פון די ארבעטער און פּויערים.

אלס זייערע פארבינדעטע אין אָט דעם פינסטערן ענין האָבן זיך ארויסגעוויזן טראָצקי און זײַן געהילף בוכארין, וואָס איז צוזאמען מיט ראדעקן און פּיאטאקאָוון געשטאנען בראש פון א פײַנטלאכער צו דער פארטיי גרופּע, וועלכע האָט זיך צוליב מאסקירונג וועגן גערופן גרופּע פון „לינקע קאָמוניסטן". טראָצקי און די גרופּע „לינקע קאָמוניסטן" האָבן גענומען פירן אינעווייניק אין דער פארטיי א פארביטערטן קאמף קעגן לענינען, פאָדערנדיק פארצוזעצן די מלחמה. די דאָזיקע מענשן האָבן בפירוש געגאָסן וואסער אויף די רעדער פון די דײַטשישע אימפּעריאליסטן און פון די קאָנטער־רעוואָליוציאָנערן אין לאנד גופא, ווײַל זיי האָבן געפירט די זאך דערצו, אז די יונגע סאָוועטן־רעפּובליק, וואָס האָט נאָך ניט געהאט קיין ארמיי, זאָל אוועקגעשטעלט ווערן אונטערן קלאַפּ פונם דײַטשישן אימפּעריאליזם.

דאָס איז געווען עפּעס א מין פּראָוואָקאטאָרישע פּאָליטיק, וועלכע האָט זיך קונציק מאסקירט מיט לינקע פראזן.

דעם 10־טן פעברואר 1918־טן יאָר זײַנען די שלום־אונטערהאַנדלונגען אין בריסק איבערגעריסן געוואָרן. ניט געקוקט דערויף, וואָס לענין און סטאַלין זײַנען אין נאָמען פונם צ.ק. פון דער פּאַרטײַ באַשטאַנען אויף אונטערשרײַבן דעם שלום, האָט טראָצקי, זײַענדיק פּאָרזיצער פון דער סאָוועטישער דעלע־גאַציע אין בריסק, פאַררעטעריש געבראָכן די בפירוש'ע דירעקטיוון פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטײַ. ער האָט געמאָלדן, אַז די סאָוועטן־רעפּובליק זאָגט זיך אָפּ אונטערצושרײַבן דעם שלום אויף די באַדינגונגען, וואָס דײַטשלאַנד לייגט פאָר, און האָט אין דער זעלבער צײַט מיטגעטיילט די דײַטשן, אַז די סאָוועטן־רעפּובליק וועט קיין מלחמה ניט פירן און זי זעצט פאָר די דעמאָ־ביליזאַציע פון דער אַרמיי.

דאָס איז געווען אומגעהויערלאַך. מערער האָבן די דײַטשישע אימפּעריאַליסטן אַפילו ניט געקאָנט פאָדערן פונם פאַררעטער פון די אינטערעסן פונם סאָוועטן־לאַנד.

די דײַטשישע רעגירונג האָט איבערגעריסן דעם וואָפנשטילשטאַנד און איז אַריבער אין אַן אָנגריף. די רעשטלאַך פון אונזער אַלטער אַרמיי זײַנען ניט בײַגעשטאַנען אַקעגן דעם אָנדראַנג פונם דײַטשישן מיליטער און האָבן זיך גענומען צעלויפן. די דײַטשן האָבן זיך שנעל דורכגערוקט פאָראויס, פאַרכאַפּנ־דיק אַ קאָלאָסאַלע טעריטאָריע און באַדראָענדיק פּעטראָגראַד. אַרײַנגעריסן זיך אין סאָוועטן־לאַנד, האָט זיך דער דײַטשישער אימפּעריאַליזם געשטעלט פאַר אַ ציל אָראָפּצוּוואַרפן די סאָוועטן־מאַכט און פאַרוואַנדלען אונזער היימ־לאַנד אין זײַנער אַ קאָלאָניע. די אַלטע, צעררואיניִרטע צאַרישע אַרמיי האָט ניט געקאָנט בײַשטיין קעגן די באַוואָפנטע חילות פונם דײַטשישן אימפּעריאַליזם. זי האָט זיך אָפּגעקײַקלט אונטער די קלעפּ פון דער דײַטשישער אַרמיי.

די באַוואָפנטע אינטערווענציע פון די דײַטשישע אימפּעריאַליסטן האָט אָבער אַרויסגערופן אַ מעכטיקן רעוואָליוציאָנערן אויפשטײַג אינעם לאַנד. אַלס ענטפער אויף דעם רוף, וואָס עס האָבן געוואָרפן די פּאַרטײַ און די סאָוועטן־רעגירונג, — „דאָס סאָציאַליסטישע פאָטערלאַנד איז אין געפאַר", — האָט דער אַרבעטער־קלאַס געענטפערט מיט אַ פאַרשטאַרקטער פאָרמירונג פון רויטאַרמייאישע טיילן. די יונגע אָטריאַדן פון דער נײַער אַרמיי — פון דער אַרמיי פונם רעוואָליוציאָנערן פאָלק — האָבן העראָאיש אָפּגעשלאָגן דעם אָנדראַנג פונם ביז די ציין באַוואָפנטן דײַטשישן רויבער. אונטער נאַרוואַ און פּסקאָוו איז די דײַטשישע אָקופּאַנטן געגעבן געוואָרן אַן אַנטשיידנדיקער ווידערשטאַנד. זייער באַוועגונג פאָראויס צו פּעטראָגראַד איז אָפּגעשטעלט גע־וואָרן. דער טאָג פון ווידערשטאַנד דעם מיליטער פונם דײַטשישן אימפּעריאַ־ליזם — דער 23־טער פעברואַר — איז געוואָרן דער געבורטס־טאָג פון דער יונגער רויטער אַרמיי.

נאָך דעם 18־טן פעברואַר 1918־טן יאָר האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטײַ אָנ־גענומען לענינס פאָרשלאָג צו שיקן אַ טעלעגראַמע דער דײַטשישער רעגירונג

וועגן שליסן תיכף שלום. כדי צו זיכערן פאר זיך מער לוינבארע שלום־באַדינגונגען, האָבן די דײַטשן פאָרגעזעצט דעם אָנגריף, און ערשט דעם 22־טן פעברואר האָט די דײַטשישע רעגירונג אויסגעדריקט די הסכמה אונטערצושרײַבן א שלום, דערבײַ זײַנען די שלום־באדינגונגען געווען א סך שווערערע, ווי די פריִערדיקע.

לעניגען, סטאַליגען און סווערדלאָוון איז אויסגעקומען אויסצוהאלטן אן עקשנות'דיקן קאמף אין צ.ק. קעגן טראָצקין, בוכארינען און אנדערע טראָצקיסטן, כדי צו דערשלאָגן זיך א באשלוס וועגן שלום. לענין האָט אָנגעוויזן, אז בוכארין און טראָצקי „האָבן פאקטיש געהאָלפן די דײַטשישע אימפּעריאליסטן און געשטערט דעם וואוקס און דער אנטוויקלונג פון דער רעוואָלוציע אין דײַטשלאנד" (לעגין, ב. XXII, ז. 307, רוסיש).

דעם 23־טן פעברואר האָט דער צ.ק. באשטימט אָנגענומען די באדינגונגען פון דער דײַטשישער קאָמאנדשאפט און אונטערשרײַבן א שלום־אָפּמאך. דער פאַראט פון טראָצקין און פון בוכארינען האָט געקאָסט טײַער דער סאָוועטן־רעפּובליק. לעטלאנד, עסטלאנד, שוין אָפּגערעדט פון פּוילן, זײַנען אָפּגעגאנגען צו דײַטשלאנד; אוקראאינע איז אָפּגעטיילט געוואָרן פון דער סאָוועטן־רעפּובליק און פארוואנדלט געוואָרן אין א וואסאלער (אָפּהענגיקער) דײַטשישער מלוכה. די סאָוועטן־רעפּובליק האָט זיך פארפליכט צו צאָלן די דײַטשן קאָנטריבוציע.

דערווײַל האָבן די „לינקע קאָמוניסטן", פאָרזעצנדיק דעם קאמף קעגן לעניגען, זיך אראָפּגעקײַקלט אלץ טיפער און טיפער אין זומפּ פון פאַראט.

די מאָסקווער געגנטלאכע ביוראָ פון דער פארטיי, וואָס איז צײַטווײַליק פארכאפּט געוואָרן דורך די „לינקע קאָמוניסטן" (בוכארין, אָסינסקי, יאקאָווליעווא, סטוקאָוו, מאנצעוו), האָט אָנגענומען א שפּאַלטונגס־רעזאָלוציע פון אומצוטרוי דעם צ.ק. און האָט דערקלערט, אז זי האלט „קוים פאר מעגלאך אויסצומײַדן א שפּאַלטונג אין דער פארטיי אין דער נאָענטסטער צײַט". זיי זײַנען דערגאנגען אין דער דאָזיקער רעזאָלוציע ביז אָננעמען אן אנטיסאָוועטישן באשלוס: „אין די אינטערעסן פון דער אינטערנאציאָנאלער רעוואָלוציע, — האָבן די „לינקע קאָמוניסטן" געשריבן אין דעם דאָזיקן באשלוס, — האלטן מיר פאר צוועקמעסיק צו גיין אויף דער מעגלאכקײַט צו פארלירן די סאָוועטן־מאכט, וועלכע ווערט איצט א ריין פאָרמעלע".

לענין האָט דעם דאָזיקן באשלוס אָנגערופן „מאָדנער און משונה'דיקער".

אין יענער צײַט איז נאָך פאר דער פארטיי ניט געווען קלאָר דיווירקלאכע סיבה פון אזא אנטיפארטייאישער אויפפירונג מצד טראָצקין און די „לינקע קאָמוניסטן". ווי דאָס האָט אָבער פעסטגעשטעלט דער ניט לאנג פאָרגעקומענער פּראָצעס פונם אנטיסאָוועטישן „רעכט־טראָצקיסטישן בלאָק" (אָנהויב 1938־טן יאָר), זײַנען, ווײַזט זיך ארויס, בוכארין און די גרופּע „לינקע קאָמוניסטן", וואָס ער איז געשטאנען בראש פון איר, צוזאמען מיט טראָצ־

קין און מיט די „לינקע" עסערן געווען אין א געהיימער פארשווערונג קעגן דער סאָוועטן־רעגירונג. בוכארין, טראָצקי און זייערע פארשווערונגס־קאָמפּאַניאָנען, וויזט זיך ארויס, האָבן זיך געשטעלט פאר א ציל — אראָפּרייסן דעם בריסקער שלום־אָפּמאך, ארעסטירן וו. אי. לענינען, י. וו. סטאלינען, יא. מ. סווערדלאָוון, דערמאָרדן זיי און אויספאָרמירן א נייע רעגירונג פון בוכארינצעס, טראָצקיסטן און „לינקע" עסערן.

אָרגאניזירנדיק די געהיימע קאָנטר־רעוואָליוציאָנערע פארשווערונג, האָט די גרופּע „לינקע קאָמוניסטן" ביי טראָצקים שטיצע גלייכצייטיק געפירט אן אָפענע אטאקע קעגן דער באָלשעוויסטישער פּארטיי, שטרעבנדיק צו צעשפּאלטן די פּארטיי און דעמאָראליזירן די פּארטיי־רייען. די פּארטיי האָט זיך אָבער אין אָט דעם שווערן מאָמענט באהעפט ארום לענינען, סטאלינען, סווערדלאָוון און האָט געשטיצט דעם צענטראל־קאָמיטעט אין דער פראגע וועגן שלום פּונקט אזוי, ווי אויך אין אלע אנדערע פראגן.

די גרופּע „לינקע קאָמוניסטן" האָט זיך ארויסגעוויזן איזאָלירט און צעקלאפּט.

כדי ענדגילטיק צו לייזן די פראגע וועגן שלום איז צונויפגערופן געוואָרן דער זיבעטער פּארטיי־צוזאמענפאָר.

דער זיבעטער פּארטיי־צוזאמענפאָר האָט זיך געעפנט דעם 6־טן מערץ 1918־טן יאָר. דאָס איז געווען דער ערשטער צוזאמענפאָר, וואָס איז צונויפגערופן געוואָרן נאָך דעם, ווי אונזער פּארטיי האָט גענומען די מאכט. אויפן צוזאמענפאָר זיינען געווען 46 דעלעגאטן מיט באשטימונגס־רעכט און 58 מיט בעראטונגס־רעכט. אויפן צוזאמענפאָר זיינען געווען פארטראָטן 145 טויזנט פּארטיי־מיטגלידער. אינדער'אמת'ן איז אין דער פּארטיי אין דער דאָזיקער צייט געווען ניט ווייניקער פון 270 טויזנט מיטגלידער. די דאָזיקע דיפערענץ דערקלערט זיך דערמיט, וואָס איבער דעם עקסטרע־כאראקטער פונם צוזאמענפאָר האָט א באדייטנדיקער טייל אָרגאניזאציעס ניט באוויזן צו שיקן דעלעגאטן, און די אָרגאניזאציעס, וואָס די טעריטאָריע זייערע איז געווען צייטווייליק אָקופּירט דורך די דייטשן, האָבן ניט געהאט קיין מעגלעכקייט צו שיקן דעלעגאטן.

באריכטנדיק וועגן דעם בריסקער שלום, האָט לענין אויף דעם דאָזיקן צוזאמענפאָר געזאָגט, אז „...אָט דער שווערער קריזיס, וואָס אונזער פּארטיי לעבט איבער אין צוזאמענהאנג דערמיט, וואָס עס האָט זיך אין איר אויסגעבילדעט א לינקע אָפּאָזיציע, איז איינער פון די גרעסטע קריזיסן, וואָס עס לעבט איבער די רוסישע רעוואָליוציע" (דאָרטן, ז. 321).

מיט 30 שטימען קעגן 12 ביי 4 אָפּגעהאלטענע איז אָנגענומען געוואָרן לענינס רעזאָליוציע איבער דער פראגע וועגן דעם בריסקער שלום.

לענין האָט אויף מאָרגן נאָכן אָננעמען די רעזאָליוציע געשריבן אין ארטיקל „דער אומגליקלאכער שלום":

„אומדערטרעגלאך שווער זײַנען די שלום־באַדינגונגען. און דאָך וועט די געשיכטע נעמען אירס... צו דער ארבעט פון אָרגאַניזירן, אָר־גאַניזירן און אָרגאַניזירן. די צוקונפט איז, גיט געקוקט אויף קיין שום נסיונות — פאַר אונז" (לענין, ב. XXII, ז. 288, רוסיש).

אין דער רעוואָלוציע פונם צוזאַמענפאַל איז פאַרצייכנט געוואָרן, אַז אויך ווײַטער זײַנען אומפאַרמײַדלאַך קריגס־ארויסטרעטונגען פון די אימפּע־ריאַליסטישע מלוכות קעגן דער סאָוועטן־רעפּובליק, דעריבער האַלט דער צו־זאַמענפאַל פאַר דער גרונט־אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי אָננעמען די העכסט ענערגישע און אנטשיידענע מאָס־מיטלען צו העכערן די זעלבסט־דיסציפּלין און דיסציפּלין פון די ארבעטער און פויערים, צוצוגרייטן די מאַסן צו א מסירת־נפש'דיקער פאַרטיידיקונג פונם סאָציאַליסטישן פאָטערלאַנד, צו אָר־גאַניזירן די רויטע ארמיי, צו אָרגאַניזירן די אַלגעמיינע מיליטער־צוגרייטונג פון דער באַפעלקערונג.

באַשטעטיקט די ריכטיקייט פון דער לעניניסטישער ליניע אין דער פראַגע וועגן בריסקער שלום, האָט דער צוזאַמענפאַל פאַראורטיילט די פּאָזיציע פון טראָצקין און בוכארינען און געשטעמפּלט דעם פּרוּוו פון די „לינקע קאָ־מוניסטן", וואָס האָבן געליטן א מפּלה, פאָרצוזעצן אויפן צוזאַמענפאַל גופא די שפּאַלטונגס־ארבעט.

דאָס שליסן דעם בריסקער שלום האָט געגעבן דער פּאַרטיי די מעגלעכ־קייט צו געווינען צייט, כדי צו פאַרפעסטיקן די סאָוועטן־מאַכט, צו ברענ־גען אין אָרדענונג די ווירטשאַפט פונם לאַנד.

דאָס שליסן דעם שלום האָט געגעבן א מעגלעכקייט אויסצונוצן די צוזאַ־מענשטויסן אינם לאַגער פונם אימפּעריאַליזם (די אלץ דויערנדיקע מלחמה צווישן עסטרײַך־דײַטשלאַנד מיט דער אַנטאַנט), דעמאָראַליזירן די כחות פונם קעגנער, אָרגאַניזירן די סאָוועטישע ווירטשאַפט, שאַפן די רויטע ארמיי.

דאָס שליסן דעם שלום האָט געגעבן דעם פּראָלעטאַריאַט א מעגלעכקייט אײַנצוהיטן פאַר זיך דאָס פּויערטום און אָנזאַמלען כחות אויף צעשמעטערן די ווײַסגוואַרדייאישע גענעראַלן אינם פעריאָד פונם בירגערקריג.

אינם פעריאָד פון דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע האָט לענין געלערנט די באָל־שעוויסטישע פּאַרטיי, וויאַזוי מע דאַרף אומדערשראָקן און אנטשיידן אָנגרײַפן, ווען עס זײַנען פאַראַן דערצו די נויטיקע באַדינגונגען. אינם פעריאָד פונם בריסקער שלום האָט לענין געלערנט די פּאַרטיי, וויאַזוי מע דאַרף אין אָרדע־נונג צוריקטרעטן אין א מאָמענט, ווען די קרעפטן פונם שונא שטײַגן בפירוש איבער אונזערע קרעפטן, כדי מיט דער גרעסטער ענערגיע גרייטן א נײַעם אָנ־גריף קעגן די שונאים.

די געשיכטע האָט באַוויזן די גאַנצע ריכטיקייט פון דער לעניניסטישער ליניע.

אויפן זיבעטן צוזאַמענפאַל איז אָנגענומען געוואָרן א באַשלוס וועגן ענדערן דעם נאָמען פון דער פּאַרטיי און אויך וועגן ענדערן די פּראָגראַם פון דער

פּאַרטיי. די פּאַרטיי האָט זיך גענומען אָנרופן רוסלענדישע קאָמוניסטישע פּאַר־
טיי (באָלשעוויקעס)—ר.ק.פּ.(ב.). לענין האָט פּאָרגעלייגט אָנצורופן אונזער
פּאַרטיי קאָמוניסטישע, ווייל דער דאָזיקער נאָמען אנטשפּרעכט פּינקטלאַך דעם
ציל, וואָס די פּאַרטיי שטעלט פאַר זיך, — פאַרווירקלאכן דעם קאָמוניזם.

אויף צונויפשטעלן די נייע פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי איז אויסגעווילט
געוואָרן א ספּעציעלע קאָמיסיע, אין וועלכער עס זיינען אריין לענין, סטאַלין
און אנדערע; דערביי איז ווי א יסוד פון דער פּראָגראַם אָנגענומען געוואָרן
דער פּראָיעקט, וואָס איז אויסגעארבעט געוואָרן דורך לענינען.

אַזויאַרום האָט דער זיבעטער צוזאַמענפאָר אויסגעפּילט א קאָלאָסאַלע הי־
סטאָרישע ארבעט: ער האָט צעקלאַפּט די פאַרבאָרגענע שונאים אין דער פּאַרטיי
גופא, די „לינקע קאָמוניסטן" און די טראָצקיסטן; ער האָט זיך דערשלאָגן אַן
ארויסגאַנג פון דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה; ער האָט זיך דערשלאָגן
שלום, אַן אָטעם־איבערכאַפּ; ער האָט געגעבן דער פּאַרטיי א מעגלאַכקייט צו
געווינען צייט אויף אָרגאַניזירן די רויטע ארמיי און האָט פאַרפּליכטעט די פּאַר־
טיי איינצופירן א סאָציאַליסטישע אָרדענונג אין דער פאָלקסווירטשאַפט.

8. דער לענינישער פּלאַן פון צוטרעטן צו דער סאָציאַליסטי־ שער בויאונג. די „קאָמבעדן" און די איינצוימונג פונם באַלעגופנטום. דער בונט פון די „לינקע" עסערן און דאָס דערשטיקן אים. דער פינפטער סאָוועטן־צוזאַמענפאָר און דאָס אָננעמען די קאָנסטיטוציע פון ר.ס.פ.ס.ר.

געשלאָסן שלום און באקומען אַן אָטעם־איבערכאַפּ, איז די סאָוועטן־מאַכט
צוגעטראָטן צו פאַנאַנדערוויקלען די סאָציאַליסטישע בויאונג. דעם פּעריאָד פון
נאָוועמבער 1917־טן יאָר ביז פעברואר 1918־טן יאָר האָט לענין אָנגערופן פּע־
ריאָד פון „רויטגוואַרדייאישער אַטאַקע אויפן קאַפּיטאַל". אין פאַרלויף פון
דער ערשטער העלפט 1918־טן יאָר האָט זיך דער סאָוועטן־מאַכט איינגעגעבן
איינצוברעכן די ווירטשאַפטלאַכע מעכטיקייט פון דער בורזשואַזיע, קאָנצענ־
טרירן אין די אייגענע הענט די קאָמאַנדע־הויכן פון דער פאָלקסווירטשאַפט
(די פאַבריקן, זאַוואָדן, בענק, אייזנבאַנען, דעם אויסערן־האַנדל, דעם האַנדלס־
פלאָט א.ד.גל.), צעברעכן דעם בורזשואַזן אַפּאַראַט פון דער מלוכה־מאַכט
און זיגרייך ליקווידירן די ערשטע פּרואוון פון דער קאָנטר־רעוואָליוציע
אראָפּצוּוואַרפן די סאָוועטן־מאַכט.

דאָס אַלץ איז נאָך אָבער געווען ווייט ניט גענוג. כדי א רוק צו טאָן זיך
פאָראויס, האָט מען געדאַרפט פון צעשטערן דאָס אַלטע אריבערגיין צו בויען
דאָס נייע. דעריבער האָט זיך אין פרילינג 1918־טן יאָר אָנגעהויבן אַן אריבער־
גאַנג צו א נייעם עטאַפּ פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג — „פון עקספּראָ־
פּריאירן די עקספּראָפּריאַטאָרן" צו אָרגאַניזאַציאָנעל פאַרפעסטיקן די אָפּגעהאַל־

מענע זיגן, צו בויען די סאָוועטישע פאָלקסווירטשאַפט. לעניִן האָט געהאַלטן פאַר נויטיק מאַקסימאַל אויסצונוצן דעם אָטעם-איבערכאַפּ, כדי צוטרעטן צו אויסבויען דעם פונדאַמענט פון דער סאָציאַליסטישער עקאָנאָמיק. די באָלשעוויקעס האָבן זיך געדאַרפט אויסלערנען אויף א נײַעם אופן אָרגאַניזירן די פּראָדוקציע און פאַרוואַלטן מיט איר. לעניִן האָט געשריבן, אז די פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט איבערצײַגט רוסלאַנד, די פּאַרטיי באָלשעוויקעס האָט אויסגעקעמפט רוסלאַנד בײַ די רײַכע פאַר פאָלק, אצינד, האָט לעניִן געזאָגט, דאַרף זיך די פּאַרטיי באָלשעוויקעס אויסלערנען פאַרוואַלטן מיט רוסלאַנד.

ווי די הויפּט-אויפגאַבעס אויף דעם דאָזיקן עטאַפּ האָט לעניִן געהאַלטן די אויפגאַבעס פון דיסקאָנטירן דאָס, וואָס סע ווערט פּראָדוצירט אין דער פאָלקסווירטשאַפט, און פונם קאָנטראָל איבער דער פאַרווענדונג פון דער גאַנצער אויסגעאַרבעטער פּראָדוקציע. אין לאַנד האָבן געהאַט די אויבערהאַנט די קליינבירגערלאַכע עלעמענטן אין דער ווירטשאַפט. די מיליאָנען קליינע באַלעבאַטימלאַך אין שטאָט און אין דאָרף זײַנען געווען א באָדן פאַרן וואוקס פונם קאַפּיטאַליזם. אָט די קליינע באַלעבאַטימלאַך האָבן ניט אָנערקענט ניט קיין אַרבעטס-דיסציפּלין, ניט קיין אַלגעמיין-מלוכה׳שע דיסציפּלין, זיי האָבן זיך ניט אונטערגעוואָרפן ניט קיין דיסקאָנט, ניט קיין קאָנטראָל. אין אָט דעם שווערן מאָמענט האָט א באַזונדערע געפאַר מיט זיך פאָרגעשטעלט די קליינבירגערלאַכע סטיכיע פון ספּעקוליאַציע און הענדלערײַ און די פּרוּוון פון די קליינע באַלעבאַטימלאַך און הענדלער אָנצולעבן זיך אויף דער פאָלקס-נויט.

די פּאַרטיי האָט גענומען פירן אן ענערגישן קאַמף קעגן דער צעקראָכנקײַט אין דער פּראָדוקציע, קעגן דער אָפּוועזנקײַט פון אַרבעטס-דיסציפּלין אין דער אינדוסטריע. די נײַע אַרבעטס-געוואוינהײַטן זײַנען לאַנגזאַם באַהערשט געוואָרן דורך די מאַסן. מחמת דעם איז דער קאַמף פאַר אַרבעטס-דיסציפּלין געוואָרן אין דעם דאָזיקן פּעריאָד די צענטראַלע אויפגאַבע.

לעניִן האָט אָנגעוויזן אויף דער נויטיקײַט פאַנאַנדערצוּוויקלען אין דער אינדוסטריע דעם סאָציאַליסטישן געוועט, אײַנפירן שטיק-לוין, קעמפן קעגן אויסגלײַכערײַ, אָנווענדן צוגלײַך מיט די איבערצײַגונגס-מיטלען פון דערציאונג אויך די מעטאָדן פון צוואַנג בנוגע יענע, וועלכע ווילן וואָס מער באַרײַסן די מלוכה, וואָס פוסטעפּאַסעווען און פאַרנעמען זיך מיט ספּעקוליאַציע. ער האָט געהאַלטן, אז די נײַע דיסציפּלין — די אַרבעטס-דיסציפּלין, די דיסציפּלין פון חבר׳שער פאַרבינדונג, די דיסציפּלין די סאָוועטישע — ווערט דורך די מיליאָנען אַרבעטנדיקע אויסגעאַרבעט אין דער אַלטעגלאַכער פּראַקטישער אַרבעט. ער האָט אָנגעוויזן, אז „די דאָזיקע זאַך וועט פאַרנעמען א גאַנצע היסטאָרישע עפּאָכע“ (לעניִן, ב. XXIII, ז. 44, רוסיש).

אָט די אַלע פראַגן פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג, די פראַגן פון שאַפן נײַע, סאָציאַליסטישע פּראָדוציר-פאַרהעלטענישן, האָט לעניִן באַלויכטן אין זײַן באַרימטן ווערק „די אָרדנטלאַכע אויפגאַבעס פון דער סאָוועטן-מאַכט“.

די „לינקע קאָמוניסטן“ האָבן, ארויסטרעטנדיק פאראיינס מיט די עסערן און מענשעוויקעס, געגומען פירן א קאמף קעגן לעגינען אויך איבער די דאָזיקע פראגן. בוכארין, אָסינסקי און אנדערע זײַנען ארויסגעטראָטן קעגן איינפּלאנצן דיסציפּלין, קעגן איינפּערזאָניקער אָנפירונג אין די אונטערנעמונגען, קעגן אויסנוצן די ספּעציאַליסטן אין דער אינדוסטריע, קעגן דורכפירן דעם ווירטשאפטלאכן אויסהאלט. זיי האָבן געטריבן רכילות אויף לעגינען, טענה'נדיק, אז אזא פּאָליטיק באטײַט א צוריק-קער צו די בורזשואזע פּאָראָנדקעס. גלײַכצײַטיק האָבן די „לינקע קאָמוניסטן“ געפּריידיקט די טראָצקיסטישע אָנשויאונגען, אז די סאָציאַליסטישע בויאונג און דער זיג פונם סאָציאַליזם אין רוסלאנד זײַנען אוממעגלאך.

הינטער די „לינקע“ פראזן האָט זיך בײַ די „לינקע קאָמוניסטן“ אויסבאהאלטן די פארטיידיקונג פונם באלעגוף, פונם פויליאק, פונם ספּעקוליאַנט, וועלכע זיינען געווען קעגן דיסציפּלין און האָבן זיך פײַנטלאך באצויגן צו דער מלוכה'שער רעגולירונג פונם ווירטשאפטלאכן לעבן, צום דיסקאָנט און קאָנטראָל.

האָבנדיק געלייזט די פראגן פון אָרגאניזירן די נייע, די סאָוועטישע אינדוסטריע, איז די פארטיי אריבער צו די פראגן פונם דאָרף. אין דאָרף האָט אין דער דאָזיקער צײַט געברויזט דער קאמף פון דער אָרעמשאפט קעגן דעם באלעגופנטום. די באלעגופים זײַנען געקומען צו די כחות און גענומען פארכאפּן די ערד, וואָס איז אָפּגענומען געוואָרן בײַ די פּריצים. די אָרעמשאפט האָט זיך גענויטיקט אין הילף. קעמפנדיק קעגן דער פּראָלעטארישער מלוכה, פלעגן די באלעגופים זיך אָפּזאָגן צו פארקויפן דער מלוכה תבואה לויט פעסטע פּרײַזן. זיי האָבן געוואָלט דורך הונגער צווינגען די סאָוועטן-מלוכה אָפּצוזאָגן זיך פון דורכפירן די סאָציאַליסטישע מאָס-מיטלען. די פּארטיי האָט אוועקגעשטעלט די אויפגאבע — צעשמעטערן דאָס קאָנטר-רעוואָליוציאָנערע באלעגופנטום. כדי צו אָרגאניזירן די אָרעמשאפט און צוליבן דערפאָלגרײַכן קאמף קעגן דעם באלעגופנטום, וואָס האָט פארמאָגט תבואה-מותרות, איז אָרגאניזירט געוואָרן א מארש פון די ארבעטער אין דאָרף ארײַן.

„חברים ארבעטער! — האָט לענין געשריבן — גערעכט, אז די לאגע פון דער רעוואָליוציע איז א קריטישע. געדענקט, אז ראטעווען די רעוואָליוציע קאָנט נ א ר א י ר, — מער קיינער ניט. צענדליקער טויזנטער אָפּגעקליבענע, פּאָרגעשריטענע, דעם סאָציאַליזם איבערגעגעבענע ארבעטער, וואָס זיינען ניט פייאיק אונטערצוגעבן זיך אויף כאבאר און גנבה, וואָס זײַנען פייאיק צו שאפן אן אײַזערנע קראפט קעגן די באלעגופים, ספּעקוליאַנטן, מאראָדיאָרן, כאבארניקעס, דעזאָרגאניזאטאָרן, — אָט וואָס ס'איז נויטיק“ (דאָרטן, ז. 25).

„דער קאמף פאר ברויט — דאָס איז א קאמף פאר סאָציאַליזם“, — האָט

לעגין געזאָגט. און אונטער דעם דאָזיקן לאָזונג איז געגאַנגען די אָרגאַניזירונג פון די ארבעטער פארן מארש אין דאָרף אריַין. עס איז ארויסגעגעבן געוואָרן א רײ דעקרעטן, וואָס שטעלן איַין א דערנערונגס־דיקטאטור און וואָס גיבן די אָרגאַנען פון די פאָלקס־קאָמיסאריאטן פאר דערנערונג אויסעראָרדנטלאכע פולמאכטן איַינצוקויפן תבואה לויט פעסטע פריַיזן.

לויטן דעקרעט פונם 11־טן יוני 1918־טן יאָר זיַינען געשאפן געוואָרן אָ ר ע מ ש א פ ט־ק אָ מ י ט ע ט ן (קאָמבעדן). די „קאָמבעדן" האָבן געשפּילט א גרויסע ראָלע אין קאמף קעגן דעם באלעגופנטום, אין דער איבערפארטיילונג פון דער קאָנפיסקירטער ערד און פארטיילונג פונם ווירטשאפטלאכן אינווענטאר, אין דער פארגרייטונג פון די דערנערונגס־מותרות ביַי די באלעגופים, אינם באזאָרגן מיט דערנערונג די ארבעטער־צענטערס און די רויטע ארמיי. 50 מיליאָן העקטאר באלעגופישע ערד איז אריבער אין די הענט פון דער אָרעמשאפט און פון די מיטלפויערים. ס'איז קאָנפיסקירט געוואָרן ביַים באלעגופנטום א באדיַיטנדיקער טייל פּראָדוקציר־מיטלען לטובת דער אָרעמשאפט.

די אָרגאַניזירונג פון די אָרעמשאפט־קאָמיטעטן איז געווען א וויַיטערדיקער עטאפ אין דער פאנאנדערוויקלונג פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע אין דאָרף. די „קאָמבעדן" זיַינען געווען די אָנשפּאר־פונקטן פון דער דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט אין דאָרף. דורך די „קאָמבעדן" איז אין א באדיַיטנדיקער מאָס געגאַנגען די פאָרמירונג פון די קאדרען פון דער רויטער ארמיי צווישן דער פויערשער באפעלקערונג.

דער מארש פון די פּראָלעטאריער אין דאָרף אריַין און די אָרגאַניזירונג פון די אָרעמשאפט־קאָמיטעטן האָבן פארפעסטיקט די סאָוועטן־מאכט אין דאָרף און האָבן געהאט א קאָלאָסאלע פּאָליטישע באדיַיטונג פאר דער דעראָבערונג פונם מיטלפויער אויף דער זיַיט פון דער סאָוועטן־מאכט.

צום סוף 1918־טן יאָר, ווען די „קאָמבעדן" האָבן געהאט אויסגעפּילט זייערע אויפגאבעס, האָבן זיי אויפגעהערט צו עקזיסטירן און זיך צונויפגעגאָסן מיט די סאָוועטן אין דאָרף.

דעם 4־טן יולי 1918־טן יאָר האָט זיך געעפנט דער פינפטער סאָוועטן־צוזאמענפאָר. אויפן צוזאמענפאָר האָבן די „לינקע" עסערן פאנאנדערגעוויקלט א פארביטערטן קאמף קעגן לענינען, צו פארטיידיקן די באלעגופים. זיי האָבן געפאָדערט אָפּצושטעלן דעם קאמף קעגן דעם באלעגופנטום און אָפּזאָגן זיך פון שיקן ארבעטערשע דערנערונגס־אָטריאדן אין דאָרף אריַין. ווען די „לינקע" עסערן האָבן זיך איבערצייַגט, אז זייער ליניע באגעגנט א פעסטן ווידערשטאנד מצד דער מערהייט פונם צוזאמענפאָר, האָבן זיי אָרגאַניזירט א בונט אין מאָסקווע, פארכאפּט דאָס טריאָכסוויאטיטעלסקי געסל און פון דאָרטן האָבן זיי געהאט אָנגעהויבן צו באשיסן פון ארטילעריע דעם קרעמל. נאָר אין פארלויף פון עטלאכע שעה האָבן די באָלשעוויקעס דערשטיקט אָט די „לינק"־עסערישע אוואנטיורע. אין א רײ פונקטן פונם לאנד האָבן די אָרטיקע אָרגאַניזאציעס פון

די „לינקע“ עסערן אויך געפּרואווט אויפשטיין, נאָר אומעטום איז די דאָזיקע אוואַנטיורע שנעל ליקווידירט געוואָרן.

ווי עס איז איצט פעסטגעשטעלט געוואָרן אויפן פּראָצעס פונם אַנטיסאָוועטישן „רעכט־טראָצקיסטישן בלאָק“, איז דער בונט פון די „לינקע“ עסערן אויפגעהויבן געוואָרן מיטן וויסן און מיט דער הסכמה פון בוכאַרינען און טראָצקין און איז געווען אַ טייל פונם אַלגעמיינעם פּלאַן פון דער קאָנטר־רעוואָלוציאָנערער פאַרשווערונג פון די בוכאַרינצעס, טראָצקיסטן און „לינקע“ עסערן קעגן דער סאָוועטן־מאַכט.

אין דער זעלבער צייט האָט דער „לינקער“ עס־ער בליומקין, שפּעטער טראָצקיס אַן אַגענט, זיך פאַרקליבן אין דער דייטשישער געזאַנדשאַפט און האָט, מיטן ציל צו פּראָוואָצירן אַ מלחמה מיט דייטשלאַנד, דערמאָרדעט מירבאַכן — דעם דייטשישן געזאַנדטן אין מאָסקווע. דער סאָוועטן־רעגירונג האָט זיך אָבער איינגעגעבן אָפּצואווענדן די מלחמה און אַראָפּצורייסן די פּראָוואָקאַציע פון די קאָנטר־רעוואָלוציאָנערן.

אויפן פינפטן סאָוועטן־צוזאַמענפאָר איז אָנגענומען געוואָרן די קאָנסטיטוציע פון ר.ס.פ.ס.ר., — די ערשטע סאָוועטישע קאָנסטיטוציע.

קורצע אויספירן.

אין פאַרלויף פון די אַכט חדשים פון פעברואַר ביז אָקטאָבער 1917־טן יאָר פירט די פּאַרטיי באָלשעוויקעס אויס אַ ביז גאָר שווערע אויפגאַבע: זי דעראָבערט די מערהייט אינם אַרבעטער־קלאַס, אין די סאָוועטן, זי ציט צו אויף דער זייט פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע מיליאָנען פּויערים. זי רייסט אַרויס די דאָזיקע מאַסן פון אונטערן איינפלוס פון די קליינבירגערלאַכע פּאַרטייען (עסערן, מענשעוויקעס, אַנאַרכיסטן), טראָגט נאָך טראָט דעמאַסקירט זי די פּאָליטיק פון די דאָזיקע פּאַרטייען, וואָס איז געווענדט קעגן די אינטערעסן פון די אַרבעטנדיקע. די פּאַרטיי באָלשעוויקעס וויקלט פאַנאַנדער אַ קאָלאָסאַלע פּאָליטישע אַרבעט אויפן פראָנט און אינם הינטערלאַנד, צוגרייטנדיק די מאַסן צו דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער־רעוואָליוציע.

די אַנטשיידנדיקע מאָמענטן אין דער געשיכטע פון דער פּאַרטיי אין דעם דאָזיקן פּעריאָד זיינען: לענינס קומען פון עמיגראַציע, לענינס אַפּריל־טעזיסן, די אַפּריל־קאָנפערענץ פון דער פּאַרטיי און דער זעקסטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. אין די באַשלוסן פון דער פּאַרטיי שעפּט דער אַרבעטער־קלאַס קראַפט און זיבערקייט אין זיג; ער קריגט אַן ענטפער אויף די וויכטיקסטע פראַגן פון דער רעוואָליוציע. די אַפּריל־קאָנפערענץ ריכטעט די פּאַרטיי צום קאַמף פאַר אַריבערגיין פון דער בורזשואַז־דעמאָקראַטישער רעוואָליוציע צו דער סאָציאַליסטישער רעוואָליוציע. דער זעקסטער צוזאַמענפאָר צילט אָן די פּאַרטיי אויף אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד קעגן דער בורזשואַזיע און איר צייטווייליקער רעגירונג.

די פשרה־מאכערישע פארטייען פון די עסערן און מענשעוויקעס, די אנאר־ביסטן און אנדערע ניט־קאָמוניסטישע פארטייען פארענדיקן זייער אנטוויקלונג: אלע ווערן זיי בורזשואזע פארטייען שוין פאר דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, וועלכע פארטיידיקן די גאנצקייט און אָפּגעהיטקייט פון דער קאפּיטאליסטישער אָרדענונג. די פארטיי באָלשעוויקעס איינע אליין פירט אָן מיטן קאמף פון די מאסן פאר אראָפּוואַרפן די בורזשואזיע און איינשטעלן די מאכט פון די סאָוועטן.

גלייכצייטיק צעקלאפּן די באָלשעוויקעס די פרואוון פון די קאפּיטוליאנטן אינעווייניק אין דער פארטיי — פון זינאָוויעוון, קאמעניעוון, ריקאָוון, בוכארי־נען, טראָצקין, פּיאטאקאָוון אָפּצואווענדן די פארטיי פונם וועג פון דער סאָציאַ־ליסטישער רעוואָליוציע.

אָנגעפירט פון דער פארטיי באָלשעוויקעס, ווארפט אראָפּ דער ארבעטער־קלאס אין בונד מיט דער פּויערשער אָרעמשאפט, ביי דער שטיצע פון די סאָל־דאטן און מאטראָסן, די מאכט פון דער בורזשואזיע, שטעלט איין די מאכט פון די סאָוועטן, גרינדעט א נייעם טיפּ מלוכה—די סאָציאַליסטישע סאָוועטישע מלוכה, — שאפט אָפּ דאָס פּריוואַטע אייגנטום אויף ערד, גיט איבער די ערד אין באנוץ דעם פּויערטום, נאציאָנאליזירט אלע ערדן אין לאנד, עקספּראָפּרי־אירט די קאפּיטאליסטן, קעמפט אוים אן ארויסגאנג פון דער מלחמה, — א שלום, באקומט דעם נויטיקן אָטעם־איבערכאַפּ און שאפט, אזויארום, די באדינ־גונגען פאר דער פאנאנדערוויקלונג פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג.

די סאָציאַליסטישע אָקטאָבער־רעוואָליוציע האָט צעקלאפּט דעם קאפּיטאַ־ליזם, אָפּגענומען ביי דער בורזשואזיע די פּראָדוציר־מיטלען און פארוואנדלט די פאבריקן, די זאוואָדן, די ערד, די אייזנבאנען, די בענק — אין אייגנטום פונם גאנצן פאָלק, אין געזעלשאפטלאך אייגנטום.

זי האָט איינגעשטעלט די דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט און איבערגעגעבן די אָנפירונג מיט דער קאָלאָסאלער מלוכה דעם ארבעטער־קלאס, האָבנדיק גע־מאכט אים, אזויארום, פארן הערשנדיקן קלאָס.

דערמיט גופא האָט די סאָציאַליסטישע אָקטאָבער־רעוואָליוציע געעפנט א נייע ערע אין דער געשיכטע פון דער מענשהייט — די ערע פון פּראָלעטאַ־רישע רעוואָליוציעס.

קאפיטל VIII

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אינם פּעריאָד פון דער אויסלענדישער קריגס־אינטערווענציע און פון בירגערקריג.

(די יאָרן 1918—1920).

1. דער אָנהויב פון דער אויסלענדישער קריגס־אינטערווענציע. דער ערשטער פּעריאָד פונם בירגערקריג.

דאָס שליסן דעם בריסקער שלום און די פאַרפעסטיקונג פון דער סאָוועטן־מאַכט אין רעזולטאַט פון א ריי רעוואָליוציאָנער־עקאָנאָמישע מאָס־מיטלען אירע אין דעם מאָמענט, ווען די מלחמה אין מערב איז נאָך געווען אין פולן ברען, — האָט אַרויסגערופן א גוואַלדיקע בהלה צווישן די אימפּעריאַליסטן פון מערב, באַזונדערס צווישן די אימפּעריאַליסטן פון דער אַנטאַנט.

די אימפּעריאַליסטן פון דער אַנטאַנט האָבן מורא געהאַט, אַז דאָס שליסן א שלום צווישן דײַטשלאַנד און רוסלאַנד קאָן פאַרלײַכטערן די קריגס־לאַגע פון דײַטשלאַנד און אַנטשפּרעכנדיק פאַרשווערן די לאַגע פונם מיליטער פון דער אַנטאַנט אויפן פראָנט. ווײַטער, האָבן זיי מורא געהאַט, אַז דאָס אײַנשטעלן שלום צווישן רוסלאַנד און דײַטשלאַנד קאָן פאַרשטאַרקן דעם דראַנג צו שלום אין אַלע לענדער, אויף אַלע פראָנטן און דערמיט אונטערדרײַען די זאַך פון מלחמה, די זאַך פון די אימפּעריאַליסטן. לסוף האָבן זיי מורא געהאַט, אַז די עקזיסטענץ פון דער סאָוועטן־מאַכט אויף דער טעריטאָריע פון א קאָלאָסאַל לאַנד און אירע דערפאָלגן אינם לאַנד, וואָס זײַנען געקומען נאָכן אַראָפּוואַרפן דאָרטן די מאַכט פון דער בורזשואַזיע, קאָנען דינען ווי אַן אָנשטעקנדיקער בײַשפּיל פאַר די אַרבעטער און סאָלדאַטן פון מערב, וואָס זײַנען אַרומגעכאַפּט מיט א טיפער אומצופרידנקײַט פון דער פאַרצויגענער מלחמה, און קאָנען — לויטן בײַשפּיל פון די רוסן — אויסקערעווען די באַגנעטן קעגן זייערע אייגענע הערשער און אונטערדריקער. צוליב דעם האָבן די רעגירונגען פון דער אַנטאַנט באַשלאָסן אָנצוהויבן א קריגס־אינטערווענציע (אַן אַרײַנמישונג) אין רוסלאַנד, כדי אַראָפּצוּוואַרפן די סאָוועטן־מאַכט און אוועקשטעלן א בורזשואַזע מאַכט, וועלכע וואָלט אויפגעשטעלט אין לאַנד די בורזשואַזע פּאָראָנדקעס, וואָלט

אָפּגעשאַפט דעם שלום-אָפּמאַך מיט די דײַטשן און וואָלט ווידער-אויפגעשטעלט דעם קריגס-פראָנט קעגן דײַטשלאַנד און עסטרײַך.

די אימפּעריאַליסטן פון דער אַנטאַנט זײַנען נאָך מער גערן געגאַנגען אויף אַט דעם פינסטערן אויפטו דערפאַר, ווײַל זיי זײַנען געווען איבערצײַגט אין דער ניט-פעסטקײַט פון דער סאָוועטן-מאַכט און האָבן ניט געצווייפלט אין דער אומ-פאַרמײַדלאַכקײַט פון איר גיכן פאַלן בײַ געוויסע אָנשטרענגונגען מצד די שונאים אירע.

נאָך מער בהלה האָבן די דערפאָלגן פון דער סאָוועטן-מאַכט און די פאַר-פעסטיקונג אירע אַרײַנגעבראַכט אין די רייען פון די אַראָפּגעוואָרפענע קלאַסן— פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן, אין די רייען פון די צעקלאַפּטע פּאַרטייען— פון די קאַדעטן, מענשעוויקעס, עסערן, אַנאַרכיסטן, פּאַרשיידענערליי בורזשואַזע נאַציאָנאַליסטן, אין די רייען פון די ווײַסגוואַרדייאישע גענעראַלן, פונם קאַזאַ-קישן אָפיצירנטום א.ד.גל.

אַט די אַלע פײַנטלאַכע עלעמענטן האָבן באַלד פון די ערשטע טעג פונם זיג פון דער אָקטאָבער-רעוואָליוציע געשריִען פון אַלע דעכער, אַז די סאָוועטן-מאַכט האָט ניט קיין באָדן אין רוסלאַנד, אַז זי איז פאַראורטיילט, אַז זי וועט אומבאַדינגט אומקומען אין איין אָדער צוויי וואָכן אַרום, אין א חודש אַרום אָדער, העכסטנס — אין צוויי—דרײַ חדשים אַרום. נאָר אַזוי ווי די סאָוועטן-מאַכט האָט אַלץ עקזיסטירט און זיך געפעסטיקט, ניט געקוקט אויף די באַ-שווערונגען פון אירע שונאים, זײַנען די שונאים פון דער סאָוועטן-מאַכט אינע-ווייניק אין רוסלאַנד געווען געצוואונגען צו אָנערקענען, אַז די סאָוועטן-מאַכט איז א סך שטאַרקער, ווי זיי האָבן פריִער געמיינט, אַז כדי אַראָפּצוואַרפן די סאָוועטן-מאַכט זײַנען נויטיק ערנסטע אָנשטרענגונגען און א פאַרביטערטער קאַמף פון אַלע כחות פון דער קאָנטר-רעוואָליוציע. דעריבער האָבן זיי באַ-שלאָסן פאָרצונעמען א ברייטע קאָנטר-רעוואָליוציאָנער-בונטאַרישע אַרבעט פון אויפזאַמלען די כחות פון דער קאָנטר-רעוואָליוציע, פון צונויפשלאָגן מיליטער-קאַדרען, פון אָרגאַניזירן בונטן, פריִער פאַר אַלץ, אין די קאַזאַקישע און באַלע-גופישע ראַיאָנען.

אַזוי-אַרום האָבן זיך שוין אין דער ערשטער העלפט פון 1918-טן יאָר אויס-געבילדעט צוויי באַשטימטע כחות, וואָס זײַנען גרייט געווען צו גיין אַראָפּ-וואַרפן די סאָוועטן-מאַכט: די אויסלענדישע אימפּעריאַליסטן פון דער אַנטאַנט און די קאָנטר-רעוואָליוציע אינעווייניק אין רוסלאַנד.

קיין איינער פון די דאָזיקע כחות האָט ניט פאַרמאָגט קיין גענוגנדיקע מיטלען, כדי צו לאָזן זיך זעלבסטשטענדיק אויף אַראָפּוואַרפן די סאָוועטן-מאַכט. די קאָנטר-רעוואָליוציע אין רוסלאַנד האָט געהאַט געוויסע מיליטער-קאַדרען און אויך א געוויסע צאָל מענשן-קראַפט, דער עיקר אין פערזאָן פונם קאַזאַקישן אויבערשיכט און פונם באַלעגופנטום, וואָס זײַנען נויטיק אויף אויפצוהייבן אַן אויפשטאַנד קעגן דער סאָוועטן-מאַכט. זי האָט אָבער ניט פאַרמאָגט קיין געלט

און קיין באוואָפענונג. די אויסלענדישע אימפּעריאַליסטן, פאַרקערט, האָבן געהאַט געלט און באוואָפענונג, זיי האָבן אָבער ניט געקאָנט „אָפּלאָזן“ אויף דער אינטערווענציע קיין גענוגנדיקע צאָל מיליטער=קרעפטן ניט בלויז דערפאַר, ווייל די דאָזיקע קרעפטן זיינען נויטיק געווען פאַר דער מלחמה קעגן דייטשלאַנד און עסטרייך, נאָר אויך דערפאַר, ווייל די דאָזיקע קרעפטן האָבן זיך געקאָנט ארויסווייזן פאַר ניט גאָר זיכערע אינם קאַמף קעגן דער סאָוועטן=מאַכט.

די באַדינגונגען פון קאַמף קעגן דער סאָוועטן=מאַכט האָבן דיקטירט א פאַראייניקונג פון ביידע אַנטיסאָוועטישע כחות, פון דעם אויסלענדישן און דעם אינערלאַכן. און די דאָזיקע פאַראייניקונג האָט זיך אויסגעבילדעט אין דער ערשטער העלפט פון 1918=טן יאָר.

אָט אַזוי האָט זיך אויסגעבילדעט קעגן דער סאָוועטן=מאַכט די אויסלענדישע קריגס=אינטערווענציע, וואָס איז געשטיצט געוואָרן דורך די קאָנטר=רעוואָליוציאָנערע בונטן מצד די שונאים פון דער סאָוועטן=מאַכט אינעווייניק אין רוסלאַנד.

אָט אַזוי האָט זיך פאַרענדיקט דער אָטעם=איבערכאַפּ און עס האָט זיך אָנגעהויבן דער בירגערקריג אין רוסלאַנד, דאָס הייסט, דער קריג פון די אַרבעטער און פויערים פון די פעלקער פון רוסלאַנד קעגן די אויסערלאַכע און אינערלאַכע שונאים פון דער סאָוועטן=מאַכט.

די אימפּעריאַליסטן פון ענגלאַנד, פראַנקרייך, יאַפּאַניע, אַמעריקע האָבן אָנגעהויבן די קריגס=אינטערווענציע אָן א מלחמה=דערקלערונג, כאָטש די אינטערווענציע איז געווען א מלחמה קעגן רוסלאַנד, דערביי א מלחמה פונם ערגסטן טיפּ. געהיים, אויף א גנב'ישן אופן, האָבן די דאָזיקע „ציוויליזירטע“ רויבער זיך אונטערגע'גנב'עט און ארויסגעזעצט זייער מיליטער אויף דער טעריטאָריע פון רוסלאַנד.

די ענגלענדער און פראַנצויזן האָבן ארויסגעזעצט מיליטער אין צפון פון רוסלאַנד, פאַרנומען ארכאַנגעלסק און מורמאַנסק, געשטיצט דאָרטן דעם ווייסגוואַרדייאישן בונט, אראָפּגעוואָרפן די מאַכט פון די סאָוועטן און געשאַפן א ווייסגוואַרדייאישע „רעגירונג פונם צפון פון רוסלאַנד“.

די יאַפּאַנער האָבן ארויסגעזעצט מיליטער אין וולאַדיוואָסטאָק, פאַרכאַפּט פּרימאָריע (ביים=פּראָווינץ), צעטריבן די סאָוועטן און געשטיצט די ווייסגוואַרדייאישע בונטאָווטשיקעס, וואָס האָבן אויפגעשטעלט נאָכדעם די בורזשואַזע פאַראָרדנונג.

אויף צפון=קאַווקאַז האָבן די גענעראַלן קאָרנילאָוו, אַלעקסעיעוו, דעניקין ביי דער שטיצע פון די ענגלענדער און פראַנצויזן אָרגאַניזירט א ווייסגוואַרדייאישע „פרייוויליקע אַרמיי“, אויפגעהויבן א בונט פון דעם קאַזאַקישן אויבערשיכט און אָנגעהויבן א מאַרש קעגן די סאָוועטן.

אויפן דאָן האָבן די גענעראַלן קראַסנאָוו און מאַמאָנטאָוו ביי דער געהיימער שטיצע פון די דייטשישע אימפּעריאַליסטן (שטיצן זיי אָפן האָבן זיך די דייטשן

ניט אנטשלאָסן מחמת דער עקזיסטענץ פונם שלום=אָפּמאך מיט רוסלאנד) אויפגעהויבן א בונט פון די דאָנער קאזאקן, פארנומען די דאָנער געגנט און אָנגעהויבן א מארש קעגן די סאָוועטן.

אויף דער מיטל=וואָלגע און אין סיביר איז דורך די אינטריגעס פון די ענגלענדער און פראנצויזן אָרגאניזירט געוואָרן א בונט פונם טשעכאָסלאָוואקישן קאָרפּוס. דעם דאָזיקן קאָרפּוס, וואָס איז באשטאנען פון קריגס=געפאנגענע, האָט די סאָוועטן=רעגירונג דערלויבט ארויסצופאָרן צו זיך אהיים דורך סיביר און ווײַטן מזרח. נאָר אויפן וועג איז ער דורך די עסערן און די ענגלענדער און פראנצויזן אויסגענוצט געוואָרן פאר א בונט קעגן דער סאָוועטן=מאכט. דער בונט פונם קאָרפּוס האָט געדינט פאר א סיגנאל צו א בונט פונם באלעגופנטום אויף דער וואָלגע און אין סיביר און פון די עסעריש=געשטימטע ארבעטער אויף וואָטקינסקער און איזשעווסקער זאוואָדן. אויף דער וואָלגע איז געשאפן געוואָרן די סאמארער ווײַסגווארדייאיש=עסערישע רעגירונג. אין אָמסק — די סיבירער ווײַסגווארדייאישע רעגירונג.

דײַטשלאנד האָט זיך ניט באטייליקט און האָט ניט געקאָנט זיך באטייליקן אין אָט דער אינטערווענציע פונם בלאָק פון די ענגלענדער, פראנצויזן, יאפּאָנער און אמעריקאנער, כאָטשבי דערפאר, ווײַל עס האָט זיך געפונען אין א צושטאנד פון מלחמה מיט דעם דאָזיקן בלאָק. נאָר ניט געקוקט אויף דעם דאָזיקן אומשטאנד און אויף דער עקזיסטענץ פון א שלום=אָפּמאך צווישן רוסלאנד און דײַטשלאנד, האָט קיינער פון די באָלשעוויקעס ניט געצווייפלט דערין, אז די דײַטשישע רעגירונג פונם קייזער ווילהעלם איז פּונקט אזא פארביסענער שונא פונם סאָוועטן=לאנד, ווי די ענגליש=פראנצויזיש=יאפּאָניש=אמעריקאנישע אינטערווענטן. און ווירקלאך, די דײַטשישע אימפּעריאליסטן האָבן געטאָן אלץ, וואָס איז מעגלאך און אוממעגלאך, כדי צו איזאָלירן, אָפּשוואכן און אומברענגען דאָס סאָוועטן=לאנד. זיי האָבן אָפּגעריסן פון סאָוועטן=רוסלאנד, אמת, לויט אן „אָפּמאך“ מיט דער אוקראאינישער ראדע, — אוקראאינע, ארײַנגעפירט קיין אוקראאינע לויט דער בקשה פון דער ווײַסגווארדייאישער אוקראאינישער ראדע זייער מיליטער און זיך גענומען אוממענשלאך רויבן און אונטערדריקן דאָס אוקראאינישע פאָלק, פארווערנדיק אים אונטערצוהאלטן א וועלכע=עס=איז פארבינדונג מיט סאָוועטן=רוסלאנד. זיי האָבן אָפּגעריסן פון סאָוועטן=רוסלאנד טראנסקאווקאז, ארײַנגעפירט אהין לויט דער בקשה פון די גרוזינישע און אזערבײַדזשאנישע נאציאָנאליסטן דײַטשיש און טערקיש מיליטער און גענומען באלעבאטעווען אין טיפליס און אין באקו. זיי האָבן געשטיצט מיט אלערליי מיטלען, אמת, פון הינטערארום — מיט באוואָפענונג און מיט פּראָוויאנט דעם צעבונטעוועטן גענעראל אויפן דאָן — קראסנאָוון קעגן דער סאָוועטן=מאכט.

אזויארום האָט זיך סאָוועטן=רוסלאנד ארויסגעוויזן אָפּגעשניטן פון זײַנע גרונט=ראיאָנען פון דערנערונג, רוישטאָף און הייצווארג.

שווער איז געווען אין דעם דאָזיקן פעריאָד אין סאָוועטן=רוסלאנד. ס'האָט

אויסגעפּעלט ברויט. ס'האָט אויסגעפּעלט פלייש. הונגער האָט געפּייניקט די אַרבעטער. די אַרבעטער פון מאָסקווע און פּעטראָגראַד פלעגט מען אַרויסגעבן צו אַן אַכטל פונט ברויט אויף צוויי טעג. עס זיינען געווען טעג, ווען מע פלעגט כּלל ניט אַרויסגעבן קיין ברויט. די זאַוואָדן האָבן ניט געאַרבעט, אָדער כּמעט ניט געאַרבעט: עס האָט אויסגעפּעלט רוואַרג, הייצוואַרג. נאָר דער אַרבעטער-קלאַס איז ביי זיך ניט אַראָפּגעפאַלן. עס איז ביי זיך ניט אַראָפּגע-פאַלן די פּאַרטיי באָלשעוויקעס. די אומגעהויערע שווועריקייטן פון דעם דאָזיקן פּעריאָד און דער פּאַרצווייפלטער קאַמף קענען זיי האָט באַוויזן, וואָס פאַר אַ ניט-אויסשעפּלאַכע ענערגיע עס איז פאַרבאָרגן אינם אַרבעטער-קלאַס, און ווי גרויס, ווי אומגעהויער עס איז די קראַפט פונם אויטאָריטעט פון דער באָלשע-וויסטישער פּאַרטיי.

די פּאַרטיי האָט דערקלערט דאָס לאַנד פאַר אַ קריגס-לאַגער און האָט איי-בערגעבויט דאָס ווירטשאַפטלאַכע און קולטור-פּאָליטישע לעבן פון לאַנד אויף אַ קריגס-שטייגער. די סאָוועטן-רעגירונג האָט דערקלערט, אַז „דאָס סאָציאַלי-סטישע פאָטערלאַנד איז אין געפאַר" און האָט גערופן דאָס פאָלק צו אַ ווי-דערשטאַנד. לענין האָט געגעבן אַ לאָזונג — „אַלץ פאַרן פראָנט", און הונדער-טער טויזנטער אַרבעטער און פּויערים זיינען אַוועק אַלס פרייווילליקע אין דער רויטער אַרמיי, אויפן פראָנט. אַרום אַ העלפט פונם גאַנצן באַשטאַנד פון דער פּאַרטיי און פונם קאָמוניסטישן יוגנט-פאַרבאַנד איז אַוועק אויפן פראָנט. די פּאַרטיי האָט אויפגעהויבן דאָס פאָלק צו אַ פ א ָ ט ע ר ל ע נ ד י ש ע ר מ ל ח מ ה קעגן דער באַפאַלונג פונם מיליטער פון דער אויסלענדישער אינטערווענציע, קעגן די בונטן פון די עקספּלואַטאַטאָרישע קלאַסן, וואָס זיינען אַראָפּגעוואָרפן געוואָרן דורך דער רעוואָליוציע. דער ראַט פון אַרבעטער- און פּויערים-שוץ, וואָס לענין האָט אָרגאַניזירט, האָט אָנגעפירט מיט באַזאָרגן דעם פראָנט מיט מענטשן, דערנערונג, קליידונג, באַוואָפענונג. דער אַריבערגאַנג פון דעם פרייווי-ליקייט-פּרינציפּ צו אָבליגאַטאָרישער מיליטער-פליכט האָט צוגעצויגן אין דער רויטער אַרמיי הונדערטער טויזנטער נייע קאָנטינגענטן, און אין אַ קורצן טער-מין איז די רויטע אַרמיי געוואָרן אַ מיליאָניקע.

ניט געקוקט אויף דער שווערער לאַגע פונם לאַנד און אויף דער יונגקייט פון דער רויטער אַרמיי, וואָס האָט נאָך ניט באַוויזן קרעפטיק צו ווערן, האָט מען דאָך אין רעזולטאַט פון די אָנגענומענע שוץ-מיטלען שוין געקאָנט זען די ערשטע דערפאָלגן. גענעראַל קראַסנאָוו איז אָפּגעשטויסן געוואָרן פון צאַריצין, וועלכן ער האָט געהאַלטן, אַז ער וועט אים געוויס פאַרכאַפּן, און איז אָפּגע-וואָרפן געוואָרן אויף יענער זייט דאָן. די אָפּעראַציעס פונם גענעראַל דעניקין זיינען לאָקאַליזירט געוואָרן אין אַ קליינעם ראַיאָן פון צפון-קאַווקאַז, און גענע-ראַל קאָרנילאָוו איז דערהאַרגעט געוואָרן אין די שלאַכטן קעגן דער רויטער אַרמיי. די טשעכאָסלאָוואַקן און די עסעריש-ווייסגוואַרדייאישע באַנדעס זיינען אַרויסגעיאָגט געוואָרן פון קאַזאַן, פון סימבירסק, פון סאַמאַרע און זיינען אָפּ-

געשטויסן געוואָרן צו אוראַל. דער בונט פונם ווײַסגוואַרדייער סאַווינקאָוו אין יאַראָסלאַוול, אָרגאַניזירט דורך דעם הויפּט פון דער ענגלישער מיסיע אין מאָס־קווע לאָקאַרט, איז צעשמעטערט געוואָרן, און לאָקאַרט איז אַרעסטירט געוואָרן. בנוגע די עס״ערן, וואָס האָבן דערמאָרדעט די חברים אוריצקי און וואָלאָ־דאַרסקי און וואָס האָבן געמאַכט אַ רוצח'ישן אַטענטאַט אויף לענינס לעבן, איז פאַרן ווײַסן טעראָר קעגן די באָלשעוויקעס אָנגעווענדט געוואָרן דער רויטער טעראָר, און זיי זײַנען צעשמעטערט געוואָרן אין אַלע וויכטיקסטע פונקטן פון צענטראַל־רוסלאַנד.

אין די שלאַכטן קעגן די שונאים האָט זיך פאַרהאַרטעוועט און געטעמפּערט די יונגע רויטע אַרמיי.

די קאָמוניסטן—קאָמיסאַרן, וואָס האָבן דעמאָלט געאַרבעט אין דער רויטער אַרמיי, האָבן אָפּגעשפּילט אַן אַנטשיידנדיקע ראָלע אין פּרט פון פאַרפעסטיקן די אַרמיי, אין פּרט פון איר פּאָליטישער אויפקלערונג, אין פּרט פון פאַר־שטאַרקן איר שלאַכטפעיאיקייט, איר דיסציפּלין.

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי האָט פאַרשטאַנען, אַז אָט די דערפאָלגן פון דער רויטער אַרמיי באַשליסן ניט די זאַך און זײַנען בלויז די ערשטע דער־פאָלגן אירע. זי האָט פאַרשטאַנען, אַז עס שטייען פאַר נײַע שלאַכטן, נאָך מער ערנסטע, אַז דאָס לאַנד קאָן צוריק אומקערן פאַר זיך די פאַרלוירענע ראַיאָנען פון דערנערונג, רוווואַרג און הייצוואַרג בלויז אין רעזולטאַט פון דויערנדיקע און ערנסטע שלאַכטן קעגן די שונאים. דעריבער האָבן זיך די באָלשעוויקעס גענומען אינטענסיוו גרייטן צו אַ דויערנדיקער מלחמה, האָבנדיק באַשטימט אַוועקצושטעלן דאָס גאַנצע הינטערלאַנד צו דינסט דעם פראָנט. די סאָוועטן־רעגירונג האָט אײַנגעפירט דעם קריגס־קאָמוניזם. די סאָוועטן־מאַכט האָט אַוועקגעשטעלט אונטער איר קאָנטראָל, חוץ דער גרויס־אינדוסטריע — די מיטל־ און קליין־אינדוסטריע, כדי אָנצוזאַמלען סחורות פון מאַסן־געברויך און באַזאָרגן מיט זיי די אַרמיי און דאָס דאָרף. זי האָט אײַנגעפירט אַ מאָנאָפּאָל פונם ברויט־האַנדל, פאַרווערט פּריוואַטן ברויט־האַנדל און אײַנגעשטעלט די „פּראָדראַזווערסטקע", כדי צו נעמען אויפן דיסקאָנט אַלע דערנערונגס־מותרות בײַ די פּויערים, אָנזאַמלען רעזערוון ברויט און באַזאָרגן מיט דערנע־רונג די אַרמיי, די אַרבעטער. לסוף האָט זי אײַנגעפירט אַלגעמיינע אַרבעטס־פליכט פאַר אַלע קלאַסן. צווינגענדיק די בורזשואַזיע צו אָבליגאַטאָרישער פיזי־שער אַרבעט און באַפרײַענדיק, אַזויאַרום, די אַרבעטער צוליב אַנדערער, פאַרן פראָנט מער וויכטיקער, אַרבעט, האָט די פּאַרטיי פאַרווירקלעכט דעם פּרינציפּ: „ווער עס אַרבעט ניט, דער עסט ניט".

אָט די גאַנצע סיסטעם מאָס־מיטלען, וואָס זײַנען אַרויסגערופן געוואָרן אויס־שליסלאַך דורך די שווערע באַדינגונגען פון לאַנדשוץ און וואָס האָבן געהאַט אַ צײַטווײַליקן כאַראַקטער, איז אָנגערופן געוואָרן קריגס־קאָמוניזם.

דאָס לאַנד האָט זיך געגרייט צו אַ דויערנדיקן און ערנסטן בירגערקריג

קעגן די אויסערלאכע און אינערלאכע שונאים פון דער סאָוועטן־מאכט. זי האָט געדארפט פארדרייפאכן די צאָל פון דער ארמיי צום ענדע 1918־טן יאָר. זי האָט געדארפט אָנזאמלען מיטלען צו באזאָרגן די דאָזיקע ארמיי.

לענין האָט אין די דאָזיקע טעג אָנגעוויזן:

„מיר האָבן באשלאָסן צו האָבן אן ארמיי פון 1.000.000 מאן צו פרילינג־צו, מיר דארפן אצינד אן ארמיי פון דריי מיליאָן מאן. מיר קאָנען זי האָבן. און מיר וועלן זי האָבן".

2. די קריגס־מפּלה פון דייטשלאַנד. די רעוואָליוציע אין דייטשלאַנד. די אויסבילדונג פונם דריטן אינטערנאציאָנאַל. דער אכטער פארטיי־צוזאמענפאָר.

אין דער צייט, ווען דאָס סאָוועטן־לאנד האָט זיך געגרייט צו נייע שלאכטן קעגן דער אויסלענדישער אינטערווענציע, זיינען אין מערב, אין הינטערלאנד און אויף די פראָנטן פון די מלחמה־האלטנדיקע לענדער פאָרגעקומען אנטשיידנדיקע געשעענישן. דייטשלאנד און עסטרייך האָבן זיך געשטיקט אין די קלעמען פון דער מלחמה און פון דערנערונגס־קריזיס. אין דער צייט, ווען ענגלאנד, פראנקרייך און צפון־אמעריקע האָבן פאנאנדערגעוויקלט אלץ נייע און נייע רעזערוון, זיינען ביי דייטשלאנד און עסטרייך אויסגעשעפּט געוואָרן די לעצטע מאָגערע רעזערוון. עס האָט געהאלטן ביי דעם, אז די ביז צום לעצטן גראד אויסגעצערטע דייטשלאנד און עסטרייך האָבן געמוזט אין דער נאָענטסטער צייט ליידן א מפלה.

צוזאמען דערמיט האָט אינעוויייניק אין דייטשלאנד און אין עסטרייך געברויזט דער צאָרן פונם פאָלק קעגן דער אומענדלאכער און אומברענגערישער מלחמה, קעגן די אימפּעריאליסטישע רעגירונגען פון די דאָזיקע לענדער, וואָס האָבן דערפירט דאָס פאָלק צו אויסצערונג, צו הונגער. עס האָט זיך דאָ אויך אָפּגערופן דער קאָלאָסאלער רעוואָליוציאָנערער איינפלוס פון דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, די ברידערונג פון די סאָוועטישע סאָלדאטן מיט די עסטרייך־דייטשישע סאָלדאטן אויפן פראָנט נאָך ביזן בריסקער שלום און, נאָכדעם, די ווירקונג פונם עצם פאקט פון אָפּשטעלן די מלחמה קעגן סאָוועטן־רוסלאנד און פון שליסן דעם שלום מיט איר. דער ביישפּיל פון רוסלאנד, וואו דאָס פאָלק האָט דורכן אראָפּוואַרפן די אייגענע אימפּעריאליסטישע רעגירונג זיך דערשלאָגן, עס זאָל אָפּגעשטעלט ווערן די פארהאסטע מלחמה, — אָט דער ביישפּיל האָט ניט געקאָנט ניט דינען ווי א לעקציע פאר די עסטרייך־דייטשישע ארבעטער. און די דייטשישע סאָלדאטן, וואָס זיינען געשטאנען אויפן מזרח־פראָנט און זיינען דערנאָך, נאָכן בריסקער שלום, אריבערגעפירט געוואָרן אויפן מערב־פראָנט, האָבן ניט געקאָנט ניט פאנאנדערלייגן דאָרטן די דייטשישע ארמיי מיט זייערע דערציילונגען וועגן דער ברידערונג מיט די סאָוועטישע סאָלדאטן און

וועגן דעם, ווי אַזוי די סאָוועטישע סאָלדאַטן זײַנען פּטור געוואָרן פון דער מלחמה. וואָס איז שייך דער עסטרײַכישער אַרמיי, האָט זי אָנגעהויבן פאַנאַנדערגעלייגט ווערן נאָך פריִער צוליב די זעלבע סיבות.

אין רעזולטאַט פון אָט די אַלע אומשטענדן האָט זיך אינעם דײַטשישן מיליטער פאַרשטאַרקט דער דראַנג צו שלום, עס האָט זיך אָפּגעטאָן פון דעם די פריִערדיקע שלאַכטפעיִקײַט, און עס האָט אָנגעהויבן צוריקטרעטן אונטערן דרוק פונעם אַנטאַנט-מיליטער, און אין דײַטשלאַנד גופא איז אין נאָוועמבער 1918-טן יאָר אויסגעבראָכן אַ רעוואָלוציע, וואָס האָט אַראָפּגעוואָרפן ווילהעלמען און זײַן רעגירונג.

דײַטשלאַנד איז געווען געצוואונגען צו אָנערקענען זיך פאַר באַזיגט און האָט געמוזט בעטן שלום בײַ דער אַנטאַנט.

אָט אַזוי איז דײַטשלאַנד, אַ מלוכה אַן ערשטראַנגיקע, מיט איין קלאַפּ אַראָפּגעזעצט געוואָרן צו דער לאַגע פון אַ צווייטראַנגיקער מלוכה.

פון שטאַנדפּונקט פון דער לאַגע פון דער סאָוועטן-מאַכט האָט דער דאָזיקער אומשטאַנד געהאַט אַ געוויסע נעגאַטיווע באַדײַטונג, ווײַל ער האָט פאַרוואַנדלט די אַנטאַנט-מלוכות, וועלכע האָבן אָרגאַניזירט די אינטערווענציע קעגן דער סאָוועטן-מאַכט, אין אַ הערשנדיקער קראַפט פון אייראָפּע און אַזיע, האָט זיי געגעבן די מעגלעכקײַט צו פאַרשטאַרקן די אינטערווענציע און אָרגאַניזירן אַ בלאָקאַדע קעגן סאָוועטן-לאַנד, צונויפציִענדיק ענגער דעם שלייף אַרום דער סאָוועטן-מאַכט. און אַזוי האָט עס טאַקע פּאַסירט, ווי מיר וועלן ווײַטער זען. נאָר, פון דער צווייטער זײַט, האָט דאָס געהאַט נאָך אַ מער ערנסטע פּאָזיטיווע באַדײַטונג, וואָס האָט ראַדיקאַל פאַרלײַכטערט די לאַגע פונעם סאָוועטן-לאַנד. ערשטנס, האָט די סאָוועטן-מאַכט באַקומען די מעגלעכקײַט צו אַנולירן דעם רויבערישן בריסקער שלום, צו אויפהערן צאָלן די קאָנטריבוציע און אָנהויבן פירן אַן אָפענעם קאַמף, אַ מיליטערישן און אַ פּאָליטישן, פאַר באַפרײַען עסטלאַנד, לעטלאַנד, ווײַסרוסלאַנד, ליטע, אוקראַאינע, טראַנסקאַווקאַז פונעם דרוק פונעם דײַטשישן אימפּעריאַליזם. צווייטנס, — און דאָס איז דער עיקר — האָט די עקזיסטענץ פון אַ רעפּובליקאַנישן רעזשים און פון סאָוועטן פון אַרבעטער- און סאָלדאַטן-דעפּוטאַטן אין צענטער פון אייראָפּע, אין דײַטשלאַנד, געדאַרפט רעוואָלוציאָניזירן און האָט ווירקלעך רעוואָלוציאָניזירט די לענדער פון אייראָפּע, וואָס דאָס האָט ניט געקאָנט ניט פאַרפעסטיקן די לאַגע פון דער סאָוועטן-מאַכט אין רוסלאַנד. אמת, די רעוואָלוציע אין דײַטשלאַנד איז געווען אַ בורזשואַזע און ניט קיין סאָציאַליסטישע, און די סאָוועטן זײַנען געווען אַ געהאָרכזאַם געצײַג פונעם בורזשואַזן פּאַרלאַמענט, מחמת אין די סאָוועטן האָבן געהערשט די סאָציאַל-דעמאָקראַטן, אַזוינע פּשרה-מאַכער, ווי די רוסישע מענשעוויקעס, וואָס דערמיט, אייגנטלעך, דערקלערט זיך טאַקע די שוואַכקײַט פון דער רעוואָלוציע אין דײַטשלאַנד. ווי שוואַך עס איז דאָרטן געווען די רעוואָלוציע, איז צו זען כאָטשבי דערפון, וואָס זי האָט דערלאָזט,

אז די דײַטשישע װײַסגװאַרדײער זאָלן אומבאַשטראָפט דערמאָרדן אַזעלכע אָנגע־זעענע רעװאָליוציאָנערן, װי ר. ליוקסעמבורג און ק. ליבקנעכט. דאָך איז עס אָבער געװען אַ רעװאָליוציע, װײַלהעלם איז אַראָפּגעװאָרפן געװאָרן, די אַרבע־טער האָבן זיך אַרויסגעריסן פון די קייטן, און שױן דאָס אַלײן האָט ניט גע־קאָנט ניט צעבינדן די רעװאָליוציע אין מערב, ניט געקאָנט ניט אַרויסרופן קײן אױפשטײַג פון דער רעװאָליוציע אין די אײראָפּעאישע לענדער.

אין אײראָפּע האָט זיך אָנגעהױבן אַ רעװאָליוציאָנערער אױפשטײַג. אין עסטרײַך האָט זיך פאַנאַנדערגעװיקלט אַ רעװאָליוציאָנערע באַװעגונג. אין אונ־גאַרן איז אַנטשטאַנען אַ סאָװעטן־רעפּובליק. אױף דער באַזע פון דער רעװאָ־ליוציאָנערער כװאַליע זײַנען אַרױס אױף דער אױבערפלאַך די קאָמוניסטישע פּאַרטײען פון אײראָפּע.

ס'האָט זיך געשאַפן אַ רעאַלער באָדן פאַר דער פאַראײניקונג פון די קאָמ־פּאַרטײען אין אַ דריטן, קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

אין מערץ 1919־טן יאָר איז אין מאָסקװע אױפן ערשטן קאָנגרעס פון די קאָמוניסטישע פּאַרטײען פון פאַרשײדענע לענדער לױט דער איניציאַטיװ פון לענינען און פון די באָלשעװיקעס געגרינדעט געװאָרן דער קאָמוניסטישער אינ־טערנאַציאָנאַל. כאָטש די בלאָקאַדע און די פאַרפאָלגונגען פון די אימפּעריאַ־ליסטן האָבן געשטערט פיל דעלעגאַטן צו קומען קײן מאָסקװע, דאָך זײַנען אױפן ערשטן קאָנגרעס בײַגעװען דעלעגאַטן פון די װיכטיקסטע לענדער פון אײראָפּע און אַמעריקע. אָנגעפירט מיטן קאָנגרעס האָט לענין.

אינם פאָרטראָג װעגן דער בורזשואַזער דעמאָקראַטיע און דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט האָט לענין באַװיזן די באַדײַטונג פון דער סאָװעטן־מאַכט, װי אַן עכטע דעמאָקראַטיע פאַר די אַרבעטנדיקע. דער קאָנגרעס האָט אָנגענו־מען אַ מאַניפעסט צום אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט, אין װעלכן ער האָט גערופן צו אַנטשײדענעם קאַמף פאַר דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור, פאַרן זיג פון די סאָװעטן אין אַלע לענדער.

דער קאָנגרעס האָט געבילדעט אַן אױספיר־קאָמיטעט פונם קאָמינטערן (אי.ק.ק.אי.), דעם אױספיר־אָרגאַן פונם דריטן, קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

אָט אַזױ איז געשאַפן געװאָרן די אינטערנאַציאָנאַלע רעװאָליוציאָנערע פּראָ־לעטאַרישע אָרגאַניזאַציע פונם נײַעם טיפּ — דער קאָמוניסטישער אינטערנאַ־ציאָנאַל, דער מאַרקסיסטיש־לעניניסטער אינטערנאַציאָנאַל.

אין דער סיטואַציע פון װידערשפּרעכיקע אומשטענדן, — אין די באַדינ־גונגען פון דער פאַרשטאַרקונג פונם רעאַקציאָנערן בלאָק פון די אַנטאַנט־מלוכות קעגן דער סאָװעטן־מאַכט, פון אײן זײַט, און אין די באַדינגונגען פון רעװאָליוציאָנערן אױפשטײַג אין אײראָפּע,—דער עיקר, אין די לענדער, װאָס האָבן געליטן אַ קריגס־מפּלה, װאָס דאָס האָט שטאַרק פאַרלײַכטערט די לאַגע פונם סאָװעטן־לאַנד, פון דער אַנדערער זײַט, — איז זיך צונױפגעקומען אין מערץ 1919־טן יאָר דער אַכטער צוזאַמענפאָר פון אונזער פּאַרטײ.

אויפן צוזאמענפאָר זײַנען בײַגעווען 301 דעלעגאַט מיט באַשטימונגס־רעכט, וועלכע האָבן פאָרטראָטן 313.766 פּאַרטיי־מיטגלידער. דעלעגאַטן מיט באַראַטונגס־רעכט זײַנען געווען 102 מאַן.

עפענענדיק דעם צוזאמענפאָר, האָט לענין דאָס ערשטע וואָרט זײַנס געווידמעט דעם אָנדענק פון יא. מ. סווערדלאָוו, איינעם פון די בעסטע אָרגאַניזאַטאָרן פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס, וועלכער איז געשטאָרבן ערב דער עפענונג פונם צוזאמענפאָר.

אויפן צוזאמענפאָר איז אָנגענומען געוואָרן א נײַע פּראָגראַם פון דער פּאַרטיי. אין דער פּראָגראַם ווערט געגעבן א כאַראַקטעריסטיק פונם קאַפּיטאַליזם און פון זײַן העכסטער סטאַדיע — דעם אימפּעריאַליזם. אין דער פּראָגראַם ווערן פאַרגליכן צוויי סיסטעמען פון מלוכות — די בורזשואַז־דעמאָקראַטישע סיסטעם און די סאָוועטישע. אין דער פּראָגראַם זײַנען גענוי אָנגעוויזן די קאָנקרעטע אויפגאַבעס פון דער פּאַרטיי אין קאַמף פאַרן סאָציאַליזם: דערפירן ביזן סוף די עקספּראָפּריאירונג פון דער בורזשואַזיע, פירן די ווירטשאַפט פונם לאַנד לויט אן איינהײַטלאַכן סאָציאַליסטישן פּלאַן, דער אָנטייל פון די פּראָפפאַראייניגן אין דער אָרגאַניזירונג פון דער פאָלקסווירטשאַפט, די סאָציאַליסטישע ארבעטס־דיסציפּלין, דאָס אויסנוצן די ספּעציאַליסטן אין דער פאָלקס־ווירטשאַפט אונטערן קאָנטראָל פון די סאָוועטישע אָרגאַנען, דאָס שטופנווייזע און פּלאַנמעסיקע ארײַנציִען דאָס מיטלפּויערטום אין דער ארבעט פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג.

דער צוזאמענפאָר האָט אָנגענומען לענינס פאָרשלאָג וועגן דעם, אז צוגלײַך מיט דעפינירן דעם אימפּעריאַליזם, ווי די העכסטע סטאַדיע פונם קאַפּיטאַליזם, זאָל אין דער פּראָגראַם אײַנגעשלאָסן ווערן די באַשרײַבונג פונם אינדוסטריעלן קאַפּיטאַליזם און פון דער איינפאַכער סחורה'דיקער ווירטשאַפט, וואָס איז געווען אין דער אַלטער פּראָגראַם, וועלכע איז נאָך אָנגענומען געוואָרן פונם צווייטן פּאַרטיי־צוזאמענפאָר. לענין האָט געהאַלטן פאַר נויטיק צו דיסקאָנטירן אין דער פּראָגראַם די קאָמפּליצירטקײַט פון אונזער עקאָנאָמיק און אָנצואווײַזן דערויף, אז אינם לאַנד זײַנען פאַראַן פאַרשיידענע ווירטשאַפטלאַכע סיסטעמען, דערונטער אויך די קליין־סחורה'דיקע ווירטשאַפט, וואָס דער טרעגער אירער איז דער מיטלפּויער. דעריבער איז לענין בעת דער באַהאַנדלונג פון דער פּראָגראַם אַנטשיידן ארויסגעטראָטן קעגן די אַנטיבאָלשעוויסטישע אָנשויאונגען פון בוכארינען, וועלכער האָט פאָרגעלייגט אויסצושליסן פון דער פּראָגראַם די פּונקטן וועגן קאַפּיטאַליזם, וועגן דער קליין־סחורה'דיקער פּראָדוקציע, וועגן דער ווירטשאַפט פונם מיטלפּויער. בוכארינס אָנשויאונגען האָבן באַטײַט א מענשעוויסטיש־טראָצקיסטישע לייקענונג פון דער ראָלע פונם מיטלפּויער אין דער סאָוועטישער בויאונג. צוזאמען דערמיט האָט בוכארין פאַרשמירט דעם פאַקט, אז פון דער קליינער, סחורה'דיקער פּויערים־ווירטשאַפט אַנטשטייען און וואַקסן באַלעגופּישע עלעמענטן.

לענין האָט אויך געגעבן א ווידערשטאנד די אנטיבאָלשעוויסטישע אָנשויאונגען פון בוכארינען און פיאטאקאָוון אין דער נאציאָנאלער פראגע. זיי האָבן זיך ארויסגעזאָגט קעגן איינשליסן אין דער פראָגראם דעם פונקט וועגן רעכט פון נאציעס אויף זעלבסטבאשטימונג, קעגן דער גלייכבארעכטיקונג פון נאציעס — מיט דעם אויסרייד, אז דער דאָזיקער לאָזונג שטערט כלומר'שט דעם זיג פון דער פראָלעטארישער רעוואָליוציע, שטערט דער פאראייניקונג פון די פראָלעטאריער פון פארשיידענע נאציאָנאליטעטן. לענין האָט אומגעוואָרפן אָט די שעדלאכסטע גרויסמעכטישע, שאָוויניסטישע אָנשויאונגען פון בוכארינען און פיאטאקאָוון.

אן ערנסט אָרט אין די ארבעטן פונם אכטן פארטיי-צוזאמענפאָר האָט פארנומען די פראגע וועגן דער באציאונג צום מיטלפויער. אין רעזולטאט פונם באוואוסטן דעקרעט וועגן דער ערד איז דאָס דאָרף אליץ מער געוואָרן א מיטלפויעריש. דער מיטלפויער האָט איצט באטראָפן די מערהייט פון דער פויערישער באפעלקערונג. די שטימונגען און די אויפפירונג פונם מיטלפויערטום, וואָס האָט זיך געוואקלט צווישן דער בורזשואזיע און דעם פראָלעטאריאט, האָבן געהאט א קאָלאָסאלע באדייטונג פארן גורל פונם בירגערקריג און פון דער סאָציאליסטישער בויאונג. דער אויסגאנג פונם בירגערקריג איז אין פיל היגזיכטן געווען אָפּהענגיק דערפון, וואוהין וועט זיך א וואקל טאָן דער מיטלפויער, וואָסער קלאס וועט באוויזן צוציען צו זיך דאָס מיטלפויערטום—דער פראָלעטאריאט אָדער די בורזשואזיע. די טשעכאָסלאָוואקן, די ווייסגווארדייער, די באלעגופים, די עסערן, די מענשעוויקעס האָט זיך זומער 1918-טן יאָר איינגעגעבן אראָפּצואווארפן די סאָוועטן-מאכט אין בייוואָלגע דערפאר, ווייל זיי האָט געשטיצט א באדייטנדיקער טייל פונם מיטלפויערטום. דאָס זעלביקע איז געווען בעת די בונטן, וואָס די באלעגופים האָבן אָרגאניזירט אין צענטראל-רוסלאנד. נאָך פון הארבסט 1918-טן יאָר אָן איז אין דער שטימונג פון דער מאסע מיטלפויערטום פאָרגעקומען א קער אין דער זייט פון דער סאָוועטן-מאכט. דאָס פויערטום האָט דערזעען, אז דער זיג פון די ווייסע ברענגט מיט זיך די אויפשטעלונג פון דער מאכט פון די פריצים, דאָס אָפּנעמען די ערד ביי די פויערים, רויבעריי, שמיץ און פייניקונגען פון די פויערים. דער ענדערונג אין דער שטימונג פונם פויערטום האָט אויך מיטגעהאָלפן די טעטיקייט פון די אָרעמשאפט-קאָמיטעטן, וואָס האָבן צעשמעטערט די באלעגופים. אין צוזאמענהאנג דערמיט האָט לענין אין נאָוועמבער 1918-טן יאָר געגעבן דעם לאָזונג:

> „קענען דערגרייכן א פארשטענדיקונג מיטן מיטלפויער — אויף קיין מינוט ניט אָפּזאָגנדיק זיך פון קאמף קעגן דעם באלעגוף און פעסט אָנשפארנדיק זיך נאָר אויף דער אָרעמשאפט“ (לענין, ב. XXIII, ז. 294, רוסיש).

פארשטייט זיך, די וואקלונגען פונם מיטלפויערטום האָבן ניט אויפגעהערט אינגאנצן; דאָס מיטלפויערטום איז אָבער געוואָרן נעענטער צו דער סאָוועטן-

מאכט, האָט זי גענומען פעסטער שטיצן. דערצו האָט פיל מיטגעהאָלפן די פּאָליטיק בנוגע דעם מיטלפויערטום, וועלכע עס האָט אָנגעמערקט דער אכטער פּאַרטיי־צוזאמענפאָר.

דער אכטער צוזאמענפאָר איז געווען א קער־מאָמענט אין דער פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי בנוגע דעם מיטלפויערטום. לעניגס פּאָרטראָג און די באשלוסן פונם צוזאמענפאָר האָבן באשטימט א נײַע ליניע פון דער פּאַרטיי אין דער דאָזיקער פראגע. דער צוזאמענפאָר האָט געפאָדערט, אז די פּאַרטיי־אָרגאניזאציעס און אלע קאָמוניסטן זאָלן שטרענג אונטערשיידן און אָפּטיילן דאָס מיטלפויערטום פון די באלעגופים, זאָלן צוציען דאָס מיטלפויערטום אויף דער זײַט פונם ארבעטער־קלאס דורך אויפמערקזאמער באציאונג צו זײַנע נויטבאדערפענישן. קעגן דער אָפּגעשטאנענקײַט פונם מיטלפויער האָט מען גענדארפט קעמפן דורך איבערצײַגונג און כלל נישט דורך צוואנג־מיטלען, געוואַלט־מיטלען. דעריבער האָט דער צוזאמענפאָר געגעבן אן אָנווײַזונג דורכצופירן סאָציאליסטישע מאָס־מיטלען אין דאָרף (שאפן קאָמונעס, לאנדווירטשאפטלאכע ארטעלן), נישט דערלאָזנדיק קיין צוואנג־מיטלען. אין אלע פאלן, וואו עס זײַנען אָנגערירט געוואָרן די לעבנס־אינטערעסן פונם מיטלפויער, האָט מען גענדארפט גיין אויף פּראקטישע פארשטענדיקונגען מיט אים, אויף הנחות דעם מיטלפויער אין באשטימען די אופנים פון דורכפירן די סאָציאליסטישע איבערגעשטאלטונגען. דער צוזאמענפאָר האָט פאָרגעלייגט דורכצופירן א פּאָליטיק פון א פעסטן בונד מיטן מיטלפויער, בײַם אײַנהיטן אין דעם דאָזיקן בונד די אָנפירנדיקע ראָלע פונם פּראָלעטאריאט.

די נײַע פּאָליטיק בנוגע דעם מיטלפויערטום, וואָס לענין האָט פּראָקלאמירט אויפן אכטן צוזאמענפאָר, האָט געפאָדערט פונם פּראָלעטאריאט, ער זאָל זיך אָנשפארן אויף דער אָרעמשאפט, האלטן א פעסטן בונד מיטן מיטלפויער און פירן א קאמף קעגן דעם באלעגוף. ביז דעם אכטן צוזאמענפאָר האָט די פּארטיי אין אלגעמיין דורכגעפירט א פּאָליטיק פון נייטראליזירן דעם מיטלפויער. דאָס הייסט, זי האָט זיך געוואָלט דערשלאָגן פונם מיטלפויער, ער זאָל זיך נישט שטעלן אויף דער זײַט פונם באלעגוף, אויף דער זײַט פון דער בורזשואזיע בכלל. אצינד אָבער איז דאָס שוין געווען נישט גענוג. פון דער פּאָליטיק פון נייטראליזירן דעם מיטלפויער איז דער אכטער צוזאמענפאָר אריבערגעגאנגען צו א פעסטן בונד מיט אים צוליבן קאמף קעגן דער ווײַסגווארדייסטישער און אויסלענדישער אינטערווענציע, און אויך צוליב דער דערפאָלגרייכער סאָציאליסטישער בויאונג.

די ליניע, וועלכע דער צוזאמענפאָר האָט גענומען בנוגע די גרונט־מאסן פויערטום, בנוגע דעם מיטלפויער, האָט געשפּילט אן אנטשיידנדיקע ראָלע אינם דערפאָלגרײַכן אויסגאנג פונם בירגערקריג קעגן דער אויסלענדישער אינטערווענציע און אירע ווײַסגווארדייאישע משרתים. אין הארבסט 1919־טן יאָר, ווען מע האָט גענדארפט אויסקלײַבן צווישן דער סאָוועטן־מאכט און דעניקינען, האָט

דאָס פּויערטום געשטיצט די סאָוועטן, און די פּראָלעטארישע דיקטאטור האָט באַוויזן איר געפערלאכסטן שונא.

באַזונדער איז אויפן צוזאמענפאָר געשטאנען די פראגע וועגן דער בויאונג פון דער רויטער ארמיי. אויפן צוזאמענפאָר איז ארויסגעטראָטן די אזוי גערופענע „מיליטערישע אָפּאָזיציע". זי האָט פאראייניקט ניט קיין קליינע צאָל געוועזענע „לינקע קאָמוניסטן". נאָר צוזאמען מיט פאָרשטייער פונם צעשמעטערטן „לינקן קאָמוניזם" האָט די „מיליטערישע אָפּאָזיציע" איַינגעשלאָסן אויך טוער, וואָס האָבן זיך קיינמאָל ניט באטייליקט אין קיין שום אָפּאָזיציע, נאָר וואָס זיַינען געווען אומצופרידן מיט טראָצקיס אָנפירונג אין דער ארמיי. די מערהיַיט מיליטערישע דעלעגאטן איז געווען שארף געשטימט קעגן טראָצקין, קעגן זיַין בוקן זיך פאר די מיליטערישע ספּעציאַליסטן פון דער אַלטער צארישער ארמיי, וואָס א טייל פון זיי האָט אונז בפירוש פארראטן בעת'ן בירגערקריג, קעגן טראָצקיס גאוה'דיקער און פיַינטלאכער באציאונג צו די אַלטע באָלשעוויסטישע קאדרען אין דער ארמיי. אויפן צוזאמענפאָר זיינען געבראכט געוואָרן ביַישפּילן „פון דער פּראקטיק", ווען טראָצקי האָט געוואָלט צעשיסן א גאנצע ריי פאראנטוואָרטלאכע מיליטערישע קאָמוניסטן — פראָנטאָוויקעס, וואָס זיַינען אים ניט געפעלן געווען, האנדלענדיק דערמיט לטובת דעם שונא, און בלויז די אריַינמישונג פונם צ.ק. און די פּראָטעסטן פון די מיליטער-טוער האָבן אָפּגעווענדט דעם אומקום פון די דאָזיקע חברים.

קעמפנדיק קעגן טראָצקיס פארקריפּלען די מיליטער-פּאָליטיק פון דער פּארטיי, האָט אָבער די „מיליטערישע אָפּאָזיציע" פארטיידיקט ניט-ריכטיקע אָנשויאונגען אין א ריי פראגן פון דער מיליטערישער בויאונג. לענין און סטאלין זיַינען אנטשיידן ארויסגעטראָטן קעגן דער „מיליטערישער אָפּאָזיציע", וואָס האָט פארטיידיקט די איבערבליַיבאכצן פון פארטיזאנעריַי אין דער ארמיי און וואָס האָט געקעמפט קעגן שאפן א רעגולערע רויטע ארמיי, קעגן אויסנוצן די מיליטערישע ספּעצן, קעגן יענער איַיזערנער דיסציפּלין, וואָס אָן איר קאָן אן ארמיי ניט זיַין קיין עכטע ארמיי. דערווידערנדיק דער „מיליטערישער אָפּאָזיציע", האָט חבר סטאלין געפאָדערט צו שאפן א רעגולערע ארמיי, וואָס איז דורכגעדרונגען מיטן גיַיסט פון שטרענגסטער דיסציפּלין.

„אָדער, — האָט געזאָגט חבר סטאלין, — מיר וועלן שאפן אן עכטע ארבעטער-פּויערשע, הויפטזאכלאך א פּויערשע, שטרענג-דיסציפּלינירטע ארמיי און וועלן פארטיידיקן די רעפּובליק, אָדער מיר וועלן אומקומען".

אָפּגעוואָרפן א ריי פאָרשלאָגן פון דער „מיליטערישער אָפּאָזיציע", האָט דער צוזאמענפאָר אין דער זעלבער צײַט געגעבן א קלאפּ טראָצקין, פאָדערנדיק צו פארבעסערן די ארבעט פון די צענטראלע מיליטערישע אנשטאלטן און צו פארשטארקן די ראָלע פון די קאָמוניסטן אין דער ארמיי.

אין רעזולטאט פון דער ארבעט פון דער מיליטערישער קאָמיסיע, וואָס איז

אויסגעטיילט געוואָרן אויפן צוזאמענפאָר, איז דערגרייכט געוואָרן אן איינמו־טיקער באשלוס פונם צוזאמענפאָר איבער דער מיליטער־פראגע.

די באשלוסן פונם צוזאמענפאָר איבער דער מיליטער־פראגע האָבן געפירט צו דער פארפעסטיקונג פון דער רויטער ארמיי און צו איר ווײַטערדיקער דער־נעענטערונג מיט דער פארטיי.

ווײַטער, איז אויפן צוזאמענפאָר באהאנדלט געוואָרן די פראגע וועגן דער פארטייאיישער און סאָוועטישער בויאונג, וועגן דער אָנפירנדיקער ראָלע פון דער פארטיי אין דער ארבעט פון די סאָוועטן. בעת דער באהאנדלונג פון דער דאָזיקער פראגע האָט דער צוזאמענפאָר געגעבן א ווידערשטאנד דער אָפּאָר־טוניסטישער גרופּע פון סאפּראָנאָוו—אָסינסקי, וועלכע האָט געלייקנט די אָנפי־רנדיקע ראָלע פון דער פארטיי אין דער ארבעט פון די סאָוועטן.

ענדלאַך, האָט דער צוזאמענפאָר אין צוזאמענהאנג מיטן קאָלאָסאלן צופלוס פון נײַע פארטיי־מיטגלידער אָנגענומען א באשלוס וועגן פארבעסערן דעם סאָ־ציאלן באשטאנד פון דער פארטיי און דורכפירן אן איבערערגיסטרירונג.

דאָס איז געווען אן אָנהויב פון דער ערשטער רייניקונג פון די פארטיי־רייען.

3. די פארשטארקונג פון דער אינטערווענציע. די בלאָקאדע קעגן סאָוועטן־לאנד. קאָלטשאקס קריגס־מארש און דאָס צעשמעטערן אים. דעניקינס קריגס־מארש און דאָס צע־שמעטערן אים. דער דרײַ־חדשים׳דיקער אָטעם־איבערכאפּ. דער נײַנטער פארטיי־צוזאמענפאָר.

באזיגט דײַטשלאנד און עסטרײַך, האָבן די אנטאנט־מלוכות באשלאָסן צו ווארפן גרויסע מיליטער־כחות קעגן דעם סאָוועטן־לאנד. נאָך דער מפּלה פון דײַטשלאנד און נאָך דעם, ווי דאָס דײַטשישע מיליטער איז אוועק פון אוקרא־אינע און טראנסקאווקאז, האָבן די ענגלענדער און פראנצויזן פארנומען דאָס אָרט פון דײַטשלאנד, געבראכט צו טרײַבן זייער פלאָט אין שווארצן ים און ארויסגעזעצט זייער מיליטער אין אָדעס, אין טראנסקאווקאז. דאָס באלעבאטע־ווען פון די אנטאנטישע אינטערווענטן אין די אָקופּירטע געגנטן איז דערגאנגען צו אזא אכזריות׳דיקייט, אז זיי האָבן זיך ניט אָפּגעשטעלט פאר א באוואָפנטער עקזעקוציע איבער גאנצע גרופּעס ארבעטער און פויערים. לסוף, נאָך דער אָקו־פּאציע פון טורקעסטאן, איז די פרעכהײַט פון די אינטערווענטן דערגאנגען דערצו, אז זיי האָבן אוועקגעפירט אין טראנסקאספּיע 26 באקוער אָנפירנדיקע באָלשעוויקעס, די חברים שאאומיאן, פיאָלעטאָוו, דזשאפּארידזע, מאליגין, אזיז־בעקאָוו, קאָרגאנאָוו און אנדערע, און מיט דער הילף פון די עסערן זיי אכזר־יות׳דיק צעשאָסן.

אין א געוויסער צײַט ארום האָבן די אינטערווענטן דערקלערט א בלאָ־

קאַדעט קעגן רוסלאַנד. עס זײַנען פֿאַרכאַפּט געוואָרן אַלע ים-וועגן און אַנדערע פֿאַרקער-וועגן מיט דער אויסערלאַנדער וועלט.

אַזוי אַרום איז דאָס סאָוועטן-לאַנד געווען אַרומגערינגלט כמעט פֿון אַלע זײַטן.

די הויפּט-האָפֿענונג האָט די אַנטאַנט דעמאָלט געלייגט אויפֿן אַדמיראַל קאָלטשאַק, דעם אַגענט פֿון דער אַנטאַנט אין סיביר, אין אָמסק. ער איז דערקלערט געוואָרן אַלס „אויבער-רעגירער פֿון רוסלאַנד“, אים האָט זיך אונטערגעוואָרפֿן די גאַנצע קאָנטר-רעוואָליוציע אין רוסלאַנד.

אַזוי אַרום איז דער מזרח-פֿראָנט געוואָרן דער הויפּט-פֿראָנט.

אין פֿרילינג 1919-טן יאָר איז קאָלטשאַק, וועלכער האָט צונויפֿגעזאַמלט אַ קאָלאָסאַלע אַרמיי, דערגאַנגען כמעט ביז צו דער וואָלגע. קעגן קאָלטשאַקן זײַנען געוואָרפֿן געוואָרן די בעסטע כחות פֿון די באָלשעוויקעס; עס זײַנען מאָביליזירט געוואָרן קאָמיוגיסטן, אַרבעטער. אין אַפּריל 1919-טן יאָר האָט די רויטע אַרמיי געבראַכט קאָלטשאַקן אַן ערנסטע מפּלה. אינגיכן האָט די קאָלטשאַקישע אַרמיי אָנגעהויבן צוריקטרעטן איבערן גאַנצן פֿראָנט.

אין רעכטן ברען פֿון די אָנגריף-אָפּעראַציעס פֿון דער רויטער אַרמיי אויפֿן מזרח-פֿראָנט האָט טראָצקי פֿאָרגעלייגט אַ פֿאַרדעכטיקן פּלאַן: אָפּשטעלן זיך בײַ אוראַל, איבעררײַסן די פֿאַרפֿאָלגונג פֿון די קאָלטשאַקאָווצעס און אַריבערוואַרפֿן דאָס מיליטער פֿונעם מזרח-פֿראָנט אויפֿן דרום-פֿראָנט. פֿאַרשטייענדיק זייער גוט, אַז מע טאָר ניט איבערלאָזן אוראַל און סיביר אין די הענט פֿון קאָלטשאַקן, וואו ער קאָן מיט דער הילף פֿון די יאַפּאַנער און ענגלענדער קומען צו-זיך און זיך ווידער שטעלן אויף די פֿיס, — האָט דער צ.ק. פֿון דער פּאַרטיי אָפּגעוואָרפֿן דעם דאָזיקן פּלאַן און האָט געגעבן אַ דירעקטיוו פֿאָרצוזעצן דעם אָנגריף. אַזוי ווי טראָצקי איז ניט געווען איינשטימיק מיט אַזאַ דירעקטיוו, האָט ער אָנגעגעבן אין דעמיסיע. דער צ.ק. האָט אָפּגעוואָרפֿן טראָצקיס דעמיסיע און האָט אים צוזאַמען דערמיט פֿאַרפֿליכטעט תיכּף צו באַזײַטיקן זיך פֿון באַטייליקונג אין דער אָנפֿירונג מיט די אָפּעראַציעס אויפֿן מזרח-פֿראָנט. דער אָנגריף פֿון דער רויטער אַרמיי קעגן קאָלטשאַקן האָט זיך גענומען פֿאַנאַנדערוויקלען מיט אַ נײַער קראַפֿט. די רויטע אַרמיי האָט געבראַכט קאָלטשאַקן אַ ריי נײַע מפּלות און האָט באַפֿרײַט פֿון די ווײַסע אוראַל און סיביר, וואו די רויטע אַרמיי איז געשטיצט געוואָרן דורך דער מעכטיקער פּאַרטיזאַנישער באַוועגונג, וואָס איז אַנטשטאַנען בײַ די ווײַסע אין הינטערלאַנד.

זומער 1919-טן יאָר האָבן די אימפּעריאַליסטן אַרויפֿגעלייגט אויפֿן גענעראַל יודעניטש, וועלכער איז געשטאַנען בראש פֿון דער קאָנטר-רעוואָליוציע אויף צפֿון-מערב (אין בײַבאַלטיק, אונטער פּעטראָגראַד), די אויפֿגאַבע אָפּצוּוענדן פֿונעם מזרח-פֿראָנט די אויפֿמערקזאַמקײַט פֿון דער רויטער אַרמיי דורך אַן אָנפֿאַל אויף פּעטראָגראַד. דער גאַרניזאָן פֿון צוויי פֿאָרטן אונטער פּעטראָ-

גראד, אונטערגעבנדיק זיך דער קאָנטער־רעוואָליוציאָנערער אגיטאציע פון געוועזענע אָפיצירן, האָט אויפגעהויבן א בונט קעגן דער סאָוועטן־מאכט, און אינם שטאב פונם פראָנט איז אויפגעדעקט געוואָרן א קאָנטער־רעוואָליוציאָנערע פארשווערונג. דער שונא האָט באדראָט פּעטראָגראד. נאָר אדאנק די מאַס־מיטלען, וואָס די סאָוועטן־מאכט האָט אָנגענומען, ביי דער שטיצע פון די ארבעטער און מאטראָסן, זיינען די צעבונטעוועטע פאָרטן באפרייט געוואָרן פון די ווייסע; יודעניטשעס מיליטער האָט געכאפּט א מפּלה און יודעניטש איז אָפּגעוואָרפן געוואָרן קיין עסטלאנד.

יודעניטשעס מפּלה אונטער פּעטראָגראד האָט פארליכטערט דעם קאמף קעגן קאָלטשאקן. צום סוף 1919־טן יאָר איז קאָלטשאקס ארמיי ענדגילטיק צעשמעטערט געוואָרן. קאָלטשאק אליין איז ארעסטירט געוואָרן און איז צעשאָסן געוואָרן אין אירקוטסק לויטן אורטייל פונם רעווקאָם.

אזויארום איז מיט קאָלטשאקן געווען געענדיקט.

וועגן קאָלטשאקן האָט דאָס פאָלק אין סיביר געזונגען א לידעלע:

„מונדירן ענגלישע,
פּאלעט פראנצויזישער,
טאבאק יאפּאָנסקער,
רעגירער אָמסקער.
מונדיר צעפּאָרן,
פּאלעט פארלאָרן,
און דער רעגירער
איז ניט געוואָרן“.

זעענדיק, אז קאָלטשאק האָט ניט בארעכטיקט די האָפענונגען, וואָס זיינען אויף אים ארויפגעלייגט געוואָרן, האָבן די אינטערווענטן געענדערט זייער פּלאן פון אָנפאלן אויף דער סאָוועטן־רעפּובליק. דעם דעסאנט אין אָדעס איז אויסגעקומען אוועקצופירן צוריק, ווייל פונם באריר מיטן מיליטער פון דער סאָוועטן־רעפּובליק איז דאָס מיליטער פון די אינטערווענטן אָנגעשטעקט געוואָרן מיט רעוואָליוציאָנערן גייסט און האָט אָנגעהויבן אויפצושטיין קעגן זיינע אייגענע אימפּעריאליסטישע הערשער. אזוי, אשטייגער, זיינען אין אָדעס אויפגעשטאנען די פראנצויזישע ים־לייט אונטער דער אָנפירונג פון אנדרע מארטי. דעריבער איז אצינד, נאָכן צעשמעטערן קאָלטשאקן, די הויפּט־אויפמערקזאמקייט פון דער אנטאנט געווענדט געוואָרן אויפן גענעראל דעניקין, דעם מיטהעלפער פון קאָרנילאָוון און דעם אָרגאניזאטאָר פון דער „פרייוויליקער ארמיי“. דעניקין האָט אין דער דאָזיקער צייט געשאלטעט און געוואלטעט קעגן דער סאָוועטן־מאכט אין דרום, אינם ראיאָן פון קובאן. די אנטאנט האָט באוואָרנט זיין ארמיי מיט א גרויסער צאָל געווער און אמוניציע און א רוק געטאָן זי אויף צפון קעגן דער סאָוועטן־מאכט.

אזויארום איז דער דרום=פראָנט געוואָרן דאָס מאָל דער הויפּט=פראָנט.

דעניקין האָט אָנגעהויבן זײַן גרונט=מארש קעגן דער סאָוועטן=מאכט זומער 1919=טן יאָר. טראָצקי האָט צערואינירט די ארבעט אויפן דרום=פראָנט, און אונזער מיליטער האָט געליטן א מפּלה נאָך א מפּלה. צו העלפט אָקטאָבער האָבן די ווײַסע געהאט פארנומען גאנץ אוקראאינע, גענומען אָריאָל און זײַנען צוגעקומען צו טולע, וועלכע האָט באזאָרגט אונזער ארמיי מיט קוילן, מיט ביקסן, מיט קוילנוואַרפער. די ווײַסע האָבן געהאלטן אין דערנענטערן זיך צו מאָסקווע. די לאגע פון דער סאָוועטן=רעפּובליק איז געוואָרן מער ווי ערנסט. די פּארטיי האָט אויפגעהויבן אן אליארם און גערופן דאָס פאָלק צו א ווידערשטאנד. לענין האָט געגעבן א לאָזונג: „אלע צום קאמף קעגן דעניקינען“. באגײַסטערטע דורך די באָלשעוויקעס, האָבן די ארבעטער און פּויערים אָנגעשטרענגט אלע קרעפטן, כדי צו צעשמעטערן דעם שונא.

כדי צו אָרגאניזירן די צעשמעטערונג פון דעניקינען האָט דער צ.ק. געשיקט אויפן דרום=פראָנט די חברים סטאלין, וואָראָשילאָוו, אָרדזשאָניקידזע, בודיאָני. טראָצקי איז באזײַטיקט געוואָרן פון דער אָנפירונג מיט די אָפּעראציעס פון דער רויטער ארמיי אין דרום. ביזן חבר סטאלינס קומען האָט די קאָמאנדע פונם דרום=פראָנט צוזאמען מיט טראָצקין אויסגעארבעט א פּלאן, וואָס לויט אים האָט דער הויפּט=קלאַפּ געדארפט דערלאנגט ווערן דעניקינען פון צאריצין צו נאָוואָראָסייסק=צו, דורך די דאָנער סטעפּעס, וואו די רויטע ארמיי וואָלט געטראָפן אין איר גאנג א פולשטענדיקע וועגלאָזיקייט און וואָלט געדארפט דורכגיין דורך ראיאָנען מיט א קאזאקישער באפעלקערונג, וואָס א באדײַטנדיקער טייל אירער איז דעמאָלט געווען אונטערן אײַנפלוס פון די ווײַסגוואַרדייער. חבר סטאלין האָט שארף קריטיקירט דעם דאָזיקן פּלאן און האָט פאָרגעלייגט דעם צ.ק. זײַן פּלאן פון צעשמעטערן דעניקינען: ווענדן דעם הויפּט=קלאַפּ דורך כארקאָוו—דאָנבאס—ראָסטאָוו. דער דאָזיקער פּלאן האָט געזיכערט א שנעלע פאָראויסבאוועגונג פון אונזער מיליטער קעגן דעניקינען, צוליב דעם בפירוש'ן מיטגעפיל פון דער באפעלקערונג אויפן וועג פונם פאָראויסמארש פון אונזער ארמיי דורך די ארבעטער= און פּויערים=ראיאָנען. חוץ דעם, האָט די רײַכע נעץ אײַזנבאנען אין דעם דאָזיקן ראיאָן געגעבן די מעגלאכקייט צו זיכערן אונזער מיליטער א רעגולערע באזאָרגונג מיט אלעם נויטיקן. ענדלאך, האָט דער דאָזיקער פּלאן געגעבן די מעגלאכקײַט צו באפרײַען דאָנבאס און זיכערן אונזער לאנד מיט הייצוואַרג.

דער צענטראל=קאָמיטעט פון דער פּארטיי האָט אָנגענומען דעם פּלאן פונם חבר סטאלין. אין דער צווייטער העלפט אָקטאָבער 1919=טן יאָר איז דעניקין, נאָך א פארביטערטן ווידערשטאנד, צעקלאַפּט געוואָרן דורך דער רויטער ארמיי אין די אנטשיידנדיקע שלאכטן אונטער אָריאָל און בײַ וואָראָניעזש. דעניקין האָט גענומען שנעל צוריקטרעטן, און דערנאָך האָט ער זיך אוועקגעקײַקלט צו דרום=צו, פארפאָלגט ווערנדיק דורך אונזער מיליטער. אין אָנהויב

19*

1920־טן יאָר זײַנען גאַנץ אוקראַאינע און צפון־קאַווקאַז געווען באַפרײַט פון די ווײַסע.

בעת די אַנטשיידנדיקע שלאַכטן אויפן דרום־פראָנט האָבן די אימפּעריאַ־ליסטן ווידער אַ וואָרף געטאָן יודעניטשעס קאָרפּוס אויף פּעטראָגראַד, כדי אָפּצואווענדן אונזערע כּחות פון דרום און פאַרלײַכטערן די לאַגע פון דעניקינס מיליטער. די ווײַסע זײַנען צוגעגאַנגען האַרט צו דער שטאָט, — צו פּעטראָ־גראַד. דער העראָאישער פּראָלעטאַריאַט פון פּעטראָגראַד האָט מיט לײַב און לעבן זיך געשטעלט צו באַשיצן די ערשטע שטאָט פון דער רעוואָליוציע. די קאָמוניסטן זײַנען, ווי שטענדיק, געווען אין די ערשטע רייען. אין רעזולטאַט פון פאַרביטערטע שלאַכטן זײַנען די ווײַסע צעקלאַפּט געוואָרן און ווי־דער אַרויסגעשלײַדערט געוואָרן אויסער די גרענעצן פון אונזער לאַנד — קיין עסטלאַנד.

אַזוי־אַרום איז מיט דעניקינען אויך געווען געענדיקט.

נאָכן צעשמעטערן קאָלטשאַקן און דעניקינען איז געקומען אַ קורצוויַיליקער אָטעם־איבעררײַס.

ווען די אימפּעריאַליסטן האָבן דערזען, אַז דאָס ווײַסגוואַרדייאַישע מיליטער איז צעקלאַפּט, די אינטערווענציע גיט זיך ניט אײַן און די סאָוועטן־מאַכט פאַרפעסטיקט זיך אינעם גאַנצן לאַנד, און אין מערב־אייראָפּע וואַקסט דער צאָרן פון די אַרבעטער קעגן דער מלחמה, וואָס די אינטערווענטן פירן קעגן דער סאָ־וועטן־רעפּובליק, — האָבן זיי אָנגעהויבן ענדערן זייער באַציאונג צו דער סאָ־וועטן־מלוכה. אין יאַנואַר 1920־טן יאָר האָבן ענגלאַנד, פראַנקרײַך און איטאַ־ליע אָנגענומען אַ באַשלוס אַראָפּצונעמען די בלאָקאַדע קעגן סאָוועטן־רוסלאַנד.

דאָס איז געווען אַ ביז גאָר ערנסטער שפּאַלט, וואָס איז דורכגעבראָכן גע־וואָרן אין דער וואַנט פון דער אינטערווענציע.

דאָס האָט ניט באַטײַט, פאַרשטייט זיך, אַז די סאָוועטן־מלוכה האָט שוין פאַרענדיקט מיט דער אינטערווענציע און מיטן בירגערקריג. עס איז נאָך פאַר־בליבן די געפאַר פון אַן אָנפאַל מצד דעם אימפּעריאַליסטישן פּוילן. עס זײַנען נאָך ניט געווען ענדגילטיק אַרויסגעיאָגט די אינטערווענטן אויפן ווײַטן מזרח, אין טראַנסקאַווקאַז און אין קרים. דאָס לאַנד פון די סאָוועטן האָט אָבער באַ־קומען אַ צײַטווײַליקן אָטעם־איבעררײַס און האָט געקאָנט אָנווענדן מער כּחות אויף דער ווירטשאַפטלעכער בויאונג. די פּאַרטיי האָט באַקומען די מעגלעכקײַט צו באַשעפטיקן זיך מיט ווירטשאַפטלעכע פראַגן.

בעת'ן בירגערקריג זײַנען פיל קוואַליפיצירטע אַרבעטער אוועקגעגאַנגען פון דער פּראָדוקציע, ווײַל עס האָבן זיך פאַרמאַכט פאַבריקן און זאַוואָדן. די קוואַ־ליפיצירטע אַרבעטער האָט אַצינד די פּאַרטיי צוריקגעקערט אויף דער פּראָדוק־ציע צו אַרבעטן לויט דער ספּעציאַליטעט. עטלעכע טויזנט קאָמוניסטן זײַנען געשיקט געוואָרן אויפצושטעלן דעם טראַנספּאָרט, וועלכער האָט זיך געפונען אין אַ שווערער לאַגע. ניט האָבנדיק אויפגעשטעלט דעם טראַנספּאָרט, האָט

מען ניט געקאָנט ערנסט נעמען זיך אויפצושטעלן די גרונט־צווײַגן פון דער אינדוסטריע. עס האָט זיך פאַרשטאַרקט און פאַרבעסערט די דערנערונגס־אַר־בעט. מע האָט אָנגעהויבן פאַנאַנדערצואַרבעטן א פּלאַן פון עלעקטריפיצירן רוס־לאַנד. אונטער דער ביקס האָבן זיך געפונען ביז 5 מיליאָן רויטאַרמייער, וואָס דערווייל האָט מען זיי ניט געקאָנט פאַנאַנדערלאָזן צוליב דער קריגס־געפאַר. דעריבער זײַנען אייניקע טיילן פון דער רויטער אַרמיי אַריבערגעפירט געוואָרן אויף דער לאַגע פון א ר ב ע ט ס־א ר מ י ע ן, כדי אויסצונוצן זיי אין געביט פון דער ווירטשאַפטלעכער בויאונג. דער ראַט פון אַרבעטער־ און פּויערים־שוץ איז רעאָרגאַניזירט געוואָרן אינם ר א ט פ ו ן א ר ב ע ט א ו ן ש ו ץ (ס.ט.אָ.). אים צו הילף איז געשאַפן געוואָרן די מ ל ו כ ה ׳ ש ע פ ל א ן־ק אָ מ י ס י ע (מלוכה־פּלאַן).

אין אַזעלכע אומשטענדן האָט זיך סוף מערץ 1920־טן יאָר געעפנט דער ניינטער פאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

אויפן צוזאַמענפאָר זײַנען בײַגעווען 554 דעלעגאַטן מיט באַשטימונגס־רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 611.978 פאַרטיי־מיטגלידער. דעלעגאַטן מיט באַ־ראַטונגס־רעכט זײַנען געווען 162 מאַן.

דער צוזאַמענפאָר האָט באַשטימט די נאָענטסטע ווירטשאַפטלעכע אויפגאַ־בעס פונם לאַנד אין געביט פונם טראַנספּאָרט, פון דער אינדוסטריע און האָט באַזונדערס אָנגעוויזן אויף דער נויטיקײַט, אַז די פראָפעס־אָנעלע פאַראיינען זאָלן זיך באַטייליקן אין דער ווירטשאַפטלעכער בויאונג.

א באַזונדערע אויפמערקזאַמקײַט איז אויפן צוזאַמענפאָר געווענדט געוואָרן אויף דער פראַגע וועגן דעם איינהײַטלעכן ווירטשאַפטלעכן פּלאַן, וואָס האָט פאַרויסגעזען, אין דער ערשטער ריי, אויפצוהויבן דעם טראַנספּאָרט, דאָס הייצוואַרג־וועזן, די מעטאַלורגיע. דאָס הויפּט־אָרט האָט אין דעם דאָזיקן פּלאַן פאַרנומען די פראַגע וועגן דער עלעקטריפיצירונג פון דער גאַנצער פאָלקס־ווירטשאַפט, וואָס לענין האָט זי אַרויסגערופט אַלס „גרויסע פּראָגראַם אויף 10—20 יאָר". אויף דעם דאָזיקן יסוד איז נאָכדעם אויסגעאַרבעט געוואָרן דער באַוואוסטער פּלאַן פון ג אָ ע ל ר אָ (מלוכה'שע עלעקטריפיקאַציע פון רוסלאַנד), וואָס אַצינד איז ער שוין לאַנג איבערגעשטיגן.

דער צוזאַמענפאָר האָט געגעבן א ווידערשטאַנד דער אַנטיפּאַרטייאישער גרופּע פון „דעמאָקראַטישן צענטראַליזם", וואָס איז אַרויסגעטראָטן קעגן איינ־פּערזאָניקער אָנפירונג און קעגן דער פּערסאָנעלער פאַראַנטוואָרטלעכקײַט פון די דירעקטאָרן אין דער אינדוסטריע און וואָס האָט פאַרטיידיקט גרענעצלאָזע „קאָלעגיאַלקײַט" און אומפאַראַנטוואָרטלעכקײַט אין דער אָנפירונג מיט דער אינדוסטריע. די הויפּט־ראָלע האָבן אין דער דאָזיקער אַנטיפּאַרטייאישער גרו־פּע געשפּילט סאַפּראָנאָוו, אָסינסקי, וו. סמירנאָוו. געשטיצט האָבן זיי אויפן צוזאַמענפאָר ריקאָוו, טאָמסקי.

4. דער אָנפאַל פון די פּוילישע פּאַנעס אויפן סאָוועטן־לאַנד. דער אויספאַל פונם גענעראַל וורענגעל. דער דורכפאַל פונם פּוילישן פּלאַן. די צעשמעטערונג פון ווראַנגעלן. דער סוף פון דער אינטערווענציע.

ניט געקוקט אויף דער צעשמעטערונג פון קאָלטשאַקן און דעניקינען, ניט געקוקט דערויף, וואָס דאָס סאָוועטן=לאַנד האָט אַלץ מער פאַרברייטערט זײַן טעריטאָריע, באַפרײַענדיק פון די ווײַסע און פון די אינטערווענטן דעם צפון=קאַנט, טורקעסטאַן, סיביר, דאָן, אוקראַאינע און אַ.וו., ניט געקוקט דערויף, וואָס די אַנטאַנט איז געווען געצוואונגען אָפּצושאַפן די בלאָקאַדע קעגן רוסלאַנד, האָבן די אַנטאַנט=מלוכות דאָך ניט געוואָלט שלום מאַכן מיטן געדאַנק, אַז די סאָוועטן=מאַכט האָט זיך אַרויסגעוויזן אומצעשטערבאַר, אַז זי האָט זיך אַרויסגעוויזן פאַר אַ זיגערן. דעריבער האָבן זיי באַשלאָסן פאָרצונעמען נאָך איין פּרואוו פון אַן אינטערווענציע קעגן דעם סאָוועטן=לאַנד. דאָס מאָל האָבן די אינטערווענטן באַשלאָסן אויסצונוצן, פון איין זײַט, פּילסודסקין, דעם בורזשואַזן קאָנטר=רעוואָליוציאָנערן נאַציאָנאַליסט, דעם פאַקטישן הויפּט פון דער פּוילישער מלוכה, און, פון דער צווייטער זײַט, דעם גענעראַל ווראַנגעל, וואָס האָט צונויפגעקליבן אין קרים די רעשטלאַך פון דער דעניקינישער אַרמיי און האָט פון דאָרטן באַדראָעט דאָנבאַס, אוקראַאינע.

דאָס פּאַנסקע פּוילן און ווראַנגעל — דאָס זײַנען, לויט לענינס אויסדרוק, געווען צוויי הענט פונם צווישנפעלקערלאַכן אימפּעריאַליזם, וועלכער האָט געפּרואווט דערשטיקן דאָס סאָוועטן=לאַנד.

בײַ די פּאָליאַקן איז געווען אַ פּלאַן: פאַרכאַפּן דעם רעכטברעגיקן טייל פון דער סאָוועטישער אוקראַאינע, פאַרכאַפּן דאָס סאָוועטישע ווײַסרוסלאַנד, אויפשטעלן אין די דאָזיקע ראַיאָנען די מאַכט פון די פּוילישע פּאַנעס, פאַרברייטערן די גרענעצן פון דער פּוילישער מלוכה „פון ים ביז ים", פון דאַנציג ביז אָדעס, און פאַר דער הילף, וואָס עס גיט זיי ווראַנגעל, — העלפן ווראַנגעלן צעקלאַפּן די רויטע אַרמיי און אויפשטעלן אין סאָוועטן=רוסלאַנד די מאַכט פון די פּריצים און קאַפּיטאַליסטן.

דער דאָזיקער פּלאַן איז באַוויליקט געוואָרן דורך די אַנטאַנט=מלוכות.

די פּרואוון פון דער סאָוועטישער רעגירונג אָנצוהויבן אונטערהאַנדלונגען מיט פּוילן אויף אײַנצוהיטן דעם שלום און אָפּווענדן די מלחמה האָבן ניט געגעבן קיין שום רעזולטאַטן. פּילסודסקי האָט ניט געוואָלט ריידן וועגן שלום. פּילסודסקי האָט געוואָלט מלחמה האַלטן. ער האָט אויסגערעכנט, אַז דאָס רויטע מיליטער, מיד פון די שלאַכטן מיט קאָלטשאַקן און דעניקינען, וועט ניט אויסהאַלטן דעם אָנפאַל פונם פּוילישן מיליטער.

צום קורצווײַליקן אָטעם=איבערכאַפּ איז געקומען אַ סוף.

אין אַפּריל 1920=טן יאָר האָט דאָס פּוילישע מיליטער זיך אַרײַנגעריסן אין

די גרענעצן פון דער סאָוועטישער אוקראַאינע און פארכאַפּט קיִעוו. אין דער זעלבער צײַט איז װראַנגעל אריבער אין אן אָנגריף און האָט אָנגעהויבן באַדראָען דאָנבאַס.

אלס ענטפער אויפן אָנפאַל פונם פוילישן מיליטער האָט דאָס רויטע מיליטער פאנאנדערגעוויקלט א קאָנטר־אָנגריף איבערן גאַנצן פראָנט. באפרײַט קיִעוו און ארויסגעטריבן די פוילישע פאַנעס פון אוקראַאינע און װײַסרוסלאַנד, איז דאָס רויטע מיליטער פונם דרום־פראָנט אין זײַן אָנגרײַפערישן דראַנג דערגאַנגען ביז צו די טויערן פון לוואָוו אין גאַליציע, און דאָס מיליטער פונם מערב־פראָנט האָט זיך דערנענטערט צו װאַרשע. עס האָט געהאַלטן בײַ א פולשטענדיקער מפּלה פונם מיליטער פון די פוילישע פאַנעס.

נאָר די פאַרדעכטיקע האַנדלונגען פון טראָצקין און פון זײַנע אָנהענגער אינם הויפּט־שטאַב פון דער רויטער ארמיי האָבן אראָפּגעריסן די דערפאָלגן פון דער רויטער ארמיי. דער אָנגריף פונם רויטן מיליטער אויפן מערב־פראָנט, צו דער זײַט פון װאַרשע, איז — לויט דער שולד פון טראָצקין און פון טוכאַטשעווסקין — געגאַנגען אבסאָליוט נישט־אָרגאַניזירט: מע האָט דעם מיליטער נישט געלאָזט פאַרפעסטיקן די דעראָבערטע פּאָזיציעס, די אַוואַנגאַרד־טיילן זײַנען פאַרפירט געוואָרן צו װײַט פאָראויס, די מענטשן־רעזערוון און שלאַכט־מיטלען זײַנען איבערגעלאָזט געוואָרן צו טיף אין הינטערלאַנד, די אַוואַנגאַרד־טיילן זײַנען, אזויארום, איבערגעלאָזט געוואָרן אָן שלאַכט־מיטלען, אָן מענטשן־רעזערוון, די פראָנט־ליניע איז אויסגעצויגן געוואָרן אומענדלאַך לאַנג און עס איז דעריבער פאַרלײַכטערט געוואָרן דער דורכרײַס פונם פראָנט. מחמת דעם אַלעמען האָט זיך באַקומען, אז װען א נישט־גרויסע גרופּע פויליש מיליטער האָט דורכגעריסן אונזער מערב־פראָנט אין איינעם פון זײַנע פונקטן, איז אונזער מיליטער, װאָס איז פאַרבליבן אָן שלאַכט־מיטלען, געווען געצוואונגען אָפּצוטרעטן. װאָס איז שייך דעם מיליטער פונם דרום־פראָנט, װאָס איז געשטאַנען בײַ די טויערן פון לוואָוו און האָט פאַרפאָלגט דאָרטן די פּאָליאַקן, האָט דער „פּאָרזיצרעוומיליטראַט“ טראָצקי פאַרווערט דעם דאָזיקן מיליטער צו נעמען לוואָוו און האָט באַפוילן אריבערצוּוואַרפן די רײַטער־ארמיי, דאָס הייסט, די הויפּט־קראַפט פונם דרום־פראָנט, ווײַט אויף צפון־מזרח, כלומר׳שט צו הילף דעם מערב־פראָנט, כאָטש עס איז נישט שווער געווען צו פאַרשטיין, אז דאָס נעמען לוואָוו װאָלט געווען די איינציק־מעגלאַכע און בעסטע הילף דעם מערב־פראָנט. נאָר דאָס ארויספירן די רײַטער־ארמיי פונם באַשטאַנד פונם דרום־פראָנט און איר צוריקגאַנג פון לוואָוו האָבן פאַקטיש באַטײַט א צוריקטריט פון אונזער מיליטער אויך אויפן דרום־פראָנט. אזויארום איז דורך טראָצקיס שעדיקערישן באַפעל אָנגעבונדן געוואָרן דעם מיליטער פון אונזער דרום־פראָנט אן אומפאַרשטענדלאַכער און מיט גאָרנישט באַגרינדעטער צוריקטריט, — צו דער פרייד פון די פוילישע פאַנעס.

דאָס איז געווען א דירעקטע הילף, אָבער ניט פאר אונזער מערב־פראָנט, נאָר פאר די פוילישע פאנעס און דער אנטאנט.

אין עטלאכע טעג ארום איז דער אָנגריף פונם פוילישן מיליטער אָפּגעשטעלט געוואָרן, און אונזער מיליטער האָט זיך גענומען גרייטן צו א נײַעם קאָנטר־קלאפּ קעגן די פּאָליאקן. ניט האָבנדיק אָבער קיין קרעפטן פאָרצוזעצן די מלחמה און ווארטנדיק מיט אומרו אויפן קאָנטר־קלאפּ פון די רויטע, איז פוילן געווען געצוואונגען אָפּצוזאָגן זיך פון זײַנע פרעטענזיעס צו פארכאפּן די רעכט־ברעגיקע אוקראאינע און ווײַסרוסלאנד און האָט געפונען פאר בעסער צו שליסן שלום מיט רוסלאנד. דעם 20־טן אָקטאָבער 1920־טן יאָר איז מיט פוילן געשלאָסן געוואָרן אין ריגע א שלום־אָפּמאך, לויט וועלכן פוילן האָט אײַנגעהאלטן פאר זיך גאליציע און א טייל ווײַסרוסלאנד.

געשלאָסן שלום מיט פוילן, האָט די סאָוועטן־רעפּובליק באשלאָסן א סוף מאכן מיט וורانגעלן. וורانגעל האָט באקומען פון די ענגלענדער און פראנצויזן דאָס נײַסטע געווער, פאנצער־אויטאָמאָבילן, טאנקען, אעראָפּלאנען, אמוניציע. ער האָט געהאט ווײַסגווארדייאישע שלאָג־טיילן, דער עיקר, אָפיצירישע. וורانגעלן האָט זיך אָבער ניט אײַנגעגעבן צונויפצוקלײַבן וויפיל־ס'ניט־איז באדײַטנדיקע קרעפטן פון פויערים און קאזאקן ארום דעם דעסאנט, וואָס ער האָט ארויסגעזעצט אויף קובאן און אויפן דאָן. דאָך איז וורانגעל צוגעגאנגען הארט צו דאָנבאס און האָט געשטעלט אונטער א געפאר אונזער שטיינקוילן־ראיאָן. די לאגע פון דער סאָוועטן־מאכט איז נאָך מער קאָמפּליצירט געוואָרן דערמיט, וואָס צו דער דאָזיקער צײַט איז די רויטע ארמיי געווען היפּש מיד. די רויט־ארמייער איז אויסגעקומען צו באוועגן זיך אין אומגעהויער שווערע באדינגונגען, פירנדיק אן אָנגריף קעגן וורانגעלס מיליטער און שמעטערנדיק גלײַכצײַטיק די באנדעס פון די אנארכיסטן—מאכנאָווצעס, וואָס האָבן געהאָלפן וורانגעלן. נאָר ניט געקוקט דערויף, וואָס וורانגעל האָט אויף זײַן זײַט געהאט אן איבערוואָג אין טעכניק, ניט געקוקט דערויף, וואָס די רויטע ארמיי האָט ניט געהאט קיין טאנקען, האָט די רויטע ארמיי פארטריבן וורانגעלן אויפן קרימער האלב־אינזל. אין נאָוועמבער 1920־טן יאָר האָט דאָס רויטע מיליטער פארנומען די באפעסטיקטע פּאָזיציעס פון פּערעקאָפּ, זיך ארײַנגעריסן קיין קרים, צעשמעטערט וורانגעלס מיליטער און באפרײַט קרים פון די ווײַסגווארדייער און אינטערווענטן. קרים איז געוואָרן א סאָוועטישער.

מיטן דורכפאל פון די פוילישע גרויסמעכטישע פּלענער און מיטן צעשמעטערן וורانגעלן ענדיקט זיך דער פּעריאָד פון דער אינטערווענציע.

סוף 1920־טן יאָר האָט זיך אָנגעהויבן די באפרײַאונג פון טראנסקאווקאז פון אונטערן יאָך פון די בורזשואזע נאציאָנאליסטן—מוסאוואטיסטן אין אזערבײַדזשאן, פון די נאציאָנאל־מענשעוויקעס אין גרוזיע, פון די דאשנאקעס אין ארמעניע. די סאָוועטן־מאכט האָט געזיגט אין אזערבײַדזשאן, אין ארמעניע און אין גרוזיע.

דאָס האָט נאָך ניט באַטײַט, אַז די אינטערווענציע איז אַבסאָליוט אָפּגעשטעלט. די יאַפּאַנישע אינטערווענציע אויפֿן ווײַטן מזרח האָט נאָך געדויערט ביזן סאַמע 1922=טן יאָר. חוץ דעם, זײַנען געווען נײַע פּרוּוון צו אָרגאַניזירן אַן אינטערווענציע (דער אַטאַמאַן סעמיאָנאָוו און דער באַראָן אונגערן אין מזרח, די ווײַספינישע אינטערווענציע אין קאַרעליע אין יאָר 1921). נאָר די הויפּט=שונאים פֿונם סאָוועטן=לאַנד, די גרונט=קרעפֿטן פֿון דער אינטערווענציע זײַנען צום סוף 1920=טן יאָר געווען צעשמעטערט.

די מלחמה פֿון די אויסלענדישע אינטערווענטן און פֿון די רוסלענדישע ווײַסגוואַרדייער קעגן די סאָוועטן האָט זיך געענדיקט מיטן זיג פֿון די סאָוועטן.

די סאָוועטן=רעפּובליק האָט אויסגעקעמפֿט איר מלוכה'שע אומאָפּהענגיקײַט, איר פֿרײַע עקזיסטענץ.

דאָס איז געווען דער סוף פֿון דער אויסלענדישער קריגס=אינטערווענציע און פֿונם בירגערקריג.

דאָס איז געווען אַ היסטאָרישער זיג פֿון דער סאָוועטן=מאַכט.

5. וויאַזוי און פֿאַרוואָס האָט דאָס סאָוועטן־לאַנד באַזיגט די פֿאַראייניקטע קרעפֿטן פֿון דער ענגליש־פֿראַנצויזיש־יאַפּאַניש־פּוילישער אינטערווענציע און פֿון דער בורזשואַז־פּריציש־ווײַסגוואַרדייאישער קאָנטער־רעוואָליוציע אין רוסלאַנד?

אויב מע זאָל נעמען די גרויסע אייראָפּעאישע און אַמעריקאַנישע פּרעסע פֿון די צײַטן פֿון דער אינטערווענציע, קאָן מען אָן מי פֿעסטשטעלן, אַז קיין איין אָנגעזעענער שרײַבער, מיליטערישער אָדער ציווילער, קיין איין קענער פֿון מיליטער=וועזן האָט ניט געגלויבט אין זיג פֿון דער סאָוועטן=מאַכט. פֿאַרקערט, אַלע אָנגעזעענע שרײַבער, קענער פֿון מיליטער=וועזן, היסטאָריקער פֿון רעוואָליוציעס פֿון אַלע לענדער און פֿעלקער, די אַזוי גערופֿענע מענטשן פֿון דער וויסנשאַפֿט,—אַלע האָבן זיי אין איין קול געשריִען, אַז די טעג פֿון דער סאָוועטן=מאַכט זײַנען געציילטע, אַז די מפּלה פֿון דער סאָוועטן=מאַכט איז אומפֿאַרמײַדלאַך.

אין זייער זיכערקײַט אינעם זיג פֿון דער אינטערווענציע זײַנען זיי אַרויסגעגאַנגען דערפֿון, וואָס דאָס סאָוועטן=לאַנד פֿאַרמאָגט נאָך ניט קיין אויסגעבילדעטע רויטע אַרמיי, אַז עס וועט אויסקומען צו שאַפֿן זי, אַזוי צו זאָגן, אין גאַנג, בעת די אינטערווענטן און די ווײַסגוואַרדייער האָבן אַ מער אָדער ווייניקער גרייטע אַרמיי.

ווײַטער, זײַנען זיי אַרויסגעגאַנגען דערפֿון, וואָס די רויטע אַרמיי האָט ניט קיין דערפֿאַרענע מיליטער=קאַדרען, ווײַל די מערהײַט אַזוינע קאַדרען איז אַוועק צו דער קאָנטער=רעוואָליוציע, בשעת די אינטערווענטן און די ווײַסגוואַרדייער האָבן יאָ אַזוינע קאַדרען.

ווײַטער, זײַנען זיי אַרויסגעגאַנגען דערפון, וואָס די רויטע אַרמיי לײַדט פון מאַנגל און פון שלעכטער קוואַליטעט פון באַוואָפענונג, פון שלאַכט־מיטלען, מחמת דער אָפּגעשטאַנענקייט פון דער קריגס־אינדוסטריע פון רוסלאַנד, און באַקומען באַוואָפענונגס־אַרטיקלען פון אַנדערע לענדער קאָן זי ניט, ווײַל רוס־לאַנד איז איבער דער בלאָקאַדע פאַרשפאַרט פון אַלע זײַטן, בעת די אַרמיי פון די אינטערווענטן און ווײַסגוואַרדייער ווערט פון דער פולער האַנט באַזאָרגט און וועט באַזאָרגט ווערן מיט ערשטקלאַסיקער באַוואָפענונג, מיט שלאַכט־מיטלען, מיט קליידונג.

ענדלאַך, זײַנען זיי אַרויסגעגאַנגען דערפון, וואָס די אַרמיי פון די אינטער־ווענטן און ווײַסגוואַרדייער האָט דעמאָלט געהאַט פאַרנומען די אַממערסטן רײַכע דערנערונגס־ראַיאָנען פון רוסלאַנד, בעת די רויטע אַרמיי האָט ניט פאַרמאָגט אַזוינע ראַיאָנען און האָט געליטן פון מאַנגל אין דערנערונג.

און ווירקלאַך, אָט די אַלע בלויזן און מאַנגלען האָבן טאַקע געהאַט אָן אָרט אין די טיילן פון דער רויטער אַרמיי.

אין דער דאָזיקער הינזיכט, — נאָר בלויז אין דער דאָזיקער הינזיכט,— זײַנען די הערן אינטערווענטן געווען אַבסאָליוט גערעכט.

מיט וואָס זשע קאָן מען, אויב אַזוי, דערקלערן, וואָס די רויטע אַרמיי, וועל־כע האָט געהאַט אַזויפיל ערנסטע בלויזן, האָט באַזיגט די אַרמיי פון די אינ־טערווענטן און ווײַסגוואַרדייער, וואָס איז געווען פריי פון אַזוינע בלויזן?

1. די רויטע אַרמיי האָט געזיגט דערפאַר, ווײַל די פּאָליטיק פון דער סאָ־וועטן־מאַכט, וואָס אין איר נאָמען האָט די רויטע אַרמיי מלחמה געהאַלטן, איז געווען אַ ריכטיקע פּאָליטיק, וועלכע אַנטשפּרעכט די אינטערעסן פונם פאָלק, ווײַל דאָס פאָלק האָט באַגריפן און פאַרשטאַנען די דאָזיקע פּאָלי־טיק, ווי אַ ריכטיקע, ווי זײַן אייגענע פּאָליטיק, און האָט זי אונטערגעשטיצט ביזן סוף.

די באָלשעוויקעס האָבן געוואוסט, אַז אַן אַרמיי, וואָס קעמפט אין נאָמען פון אַ ניט־ריכטיקער פּאָליטיק, וועלכע ווערט ניט געשטיצט פונם פאָלק, קאָן ניט זיגן. גראָד אַזאַ אַרמיי איז געווען די אַרמיי פון די אינטערווענטן און ווײַס־גוואַרדייער. די אַרמיי פון די אינטערווענטן און ווײַסגוואַרדייער האָט פאַרמאָגט אַלץ: אי אַלטע דערפאַרענע קאָמאַנדירן, אי אַן ערשטקלאַסיקע באַוואָפענונג, אי שלאַכט־מיטלען, אי קליידונג, אי דערנערונג. עס האָט בלויז געפעלט איינס— די שטיצע און מיטגעפיל פון די פעלקער פון רוסלאַנד, ווײַל די פעלקער פון רוסלאַנד האָבן ניט געוואָלט און ניט געקאָנט שטיצן די אַנטיפאָלקישע פּאָליטיק פון די אינטערווענטן און פון די ווײַסגוואַרדייאישע „רעגירער“. און די אַרמיי פון די אינטערווענטן און ווײַסגוואַרדייער האָט געליטן אַ מפּלה.

2. די רויטע אַרמיי האָט געזיגט דערפאַר, ווײַל זי איז געווען געטרײַ און איבערגעגעבן ביזן סוף איר פאָלק, דערפאַר טאַקע האָט דאָס פאָלק זי ליב געהאַט און געשטיצט, ווי זײַן לײַבלאַכע אַרמיי. די רויטע אַרמיי איז אַ קינד

פונם פאָלק, און אויב זי איז געטריי איר פאָלק, ווי א געטרייער זון זיין מוטער, וועט זי האָבן די שטיצע פונם פאָלק, מוז זי זיגן. אן ארמיי, ווידער, וואָס גייט קעגן איר פאָלק, מוז ליידן א מפּלה.

3. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווייל דער סאָוועטן־מאכט איז געלונגען אויפצוהויבן דאָס גאנצע הינטערלאנד, דאָס גאנצע לאנד צו דינסט די אינטערעסן פונם פראָנט. אן ארמיי אָן א פעסט הינטערלאנד, וואָס שטיצט מיט אלע מיטלען דעם פראָנט, איז פאראורטיילט צו א מפּלה. די באָלשעוויקעס האָבן דאָס געוואוסט און טאקע דערפאר האָבן זיי פארוואנדלט דאָס גאנצע לאנד אין א קריגס־לאגער, וואָס האָט באזאָרגט דעם פראָנט מיט באוואָפענונג, מיט שלאכט־מיטלען, מיט קליידונג, מיט דערנערונג, מיט מענשן־קאָנטינגענטן.

4. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווייל: א) די רויטארמייער האָבן פארשטאנען די צילן און אויפגאבעס פון דער מלחמה און האָבן באזיניקט זייער ריכטיקייט; ב) דאָס באזיניקן די ריכטיקייט פון די צילן און אויפגאבעס פון דער מלחמה האָט אין זיי פארפעסטיקט דעם גייסט פון דיסציפּלין און די שלאכטפייאיקייט; ג) אדאנק דעם האָבן די רויטארמייאישע מאסן אויף טריט און שריט ארויסגעוויזן אין קאמף קעגן די שונאים ביישפּיללאָזע מסירת־נפש און אומגעזעענעם מאסן־העראָאיזם.

5. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווייל דער אָנפירנדיקער קערן פונם הינטערלאנד און פונם פראָנט פון דער רויטער ארמיי איז געווען די פּארטיי באָלשעוויקעס, אן איינהייטלאכע מיט איר באהעפטקייט און דיסציפּלין, א שטארקע מיט איר רעוואָלוציאָנערן גייסט און גרייטקייט צו גיין אויף אלערליי קרבנות צוליבן דערפאָלג פון דער אלגעמיינער זאך, א ניט־איבערגעשטיגענע מיט איר קענטשאפט צו אָרגאניזירן די מיליאָניקע מאסן און ריכטיק אָנצופירן מיט זיי אין א קאָמפּליצירטער סיטואציע.

„נאָר אדאנק דעם, — האָט לענין געזאָגט, — וואָס די פּארטיי איז געווען אויף דער וואך, וואָס די פּארטיי איז געווען אמשטרענגסטן דיסציפּלינירט, און דערפאר, ווייל דער אויטאָריטעט פון דער פּארטיי האָט פאראייניקט אלע אמטן און אנשטאלטן, און נאָכן לאָזונג, וואָס איז געגעבן געוואָרן פונם צ.ק., זיינען, ווי איין מענש, נאָכגעגאנגען צענדליקער, הונדערטער, טויזנטער, און אין לעצטן סך־הכל מיליאָנען, און נאָר דערפאר, ווייל עס זיינען געבראכט געוואָרן אומגעהערטע קרבנות, — נאָר דערפאר טאקע האָט דער געשעענער נס געקאָנט געשעען. נאָר דערפאר טאקע זיינען מיר, ניט געקוקט אויפן צוויימאָליקן, דרייסמאָליקן און פירמאָליקן מארש פון די אימפּעריאליסטן פון דער אנטאנט און פון די אימפּעריאליסטן פון דער גאנצער וועלט, אימשטאנד געווען צו זיגן" (לענין, ב. XXV, ז. 96, רוסיש).

6. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווייל: א) זי האָט באוויזן אויס־

צושמידן אין אירע רייען אזוינע מיליטער=אָנפירער פונם נײַעם טיפּ, ווי פרונ=
זע, וואָראָשילאָוו, בודיאָני און אנדערע; ב) אין אירע רייען האָבן געקעמפט
אזוינע העלדן—געבווירענע טאַלאַנטן, ווי קאָטאָווסקי, טשאפּאיעוו, לאזאָ,
שטשאָרס, פּארכאָמענקאָ און פיל אנדערע; ג) מיט דער פּאָליטישער אויפ=
קלערונג פון דער רויטער ארמיי האָבן זיך באשעפטיקט אזוינע טוער, ווי לענין,
סטאלין, מאָלאָטאָוו, קאלינין, סווערדלאָוו, קאהאנאָוויטש, אָרדזשאָניקידזע, קי=
ראָוו, קויבישעוו, מיקאָיאן, זשדאנאָוו, אנדרייעוו, פּעטראָווסקי, יאראָסלאווסקי,
יעזשאָוו, דזערזשינסקי, שטשאדענקאָ, מעכליס, כרושטשאָוו, שווערניק, שקיריא=
טאָוו און אנדערע; ד) די רויטע ארמיי האָט געהאט אין איר באשטאנד אזוינע
אויסערגעוואוינלאכע אָרגאניזאטאָרן און אגיטאטאָרן, ווי די מיליטער=קאָמי=
סארן, וואָס האָבן מיט זייער ארבעט צעמענטירט די רייען רויטארמייער, אײַנ=
געפלאנצט צווישן זיי דעם גײַסט פון דיסציפּלין און שלאכט=געוואגטקײַט, ענער=
גיש איבערגעהאקט — שנעל און אָן רחמנות — די פארראטערישע האנדלונ=
גען פון באזונדערע פערזאָנען פונם קאָמאנדיר=באשטאנד און, פארקערט, דרייסט
און אנטשיידן געשטיצט דעם אויטאָריטעט און דעם רום פון די קאָמאנדירן,
די פארטייאישע און ניט=פּארטייאישע, וועלכע האָבן באוויזן זייער איבערגע=
געבנקײַט דער סאָוועטן=מאכט און זײַנען פייאיק געווען מיט א פעסטער האנט
פארווירקלאכן די אָנפירונג מיט די טיילן פון דער רויטער ארמיי.

„אָן דעם מיליטקאָם וואָלטן מיר ניט געהאט די רויטע ארמיי" — האָט
געזאָגט לענין.

7. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווײַל אין הינטערלאנד פון די
ווײַסגווארדייאישע ארמייען, אין הינטערלאנד בײַ קאָלטשאקן, דעניקינען, קראס=
נאָוון, וראנגעלן האָבן געארבעט אין אונטערערד מערקווירדיקע באָלשעוויקעס,
פּארטייאישע און ניט=פּארטייאישע, וועלכע האָבן געהויבן צום אויפשטאנד די
ארבעטער און פּויערים קעגן די אינטערווענטן, קעגן די ווײַסגווארדייער, האָבן
אונטערגעריסן דאָס הינטערלאנד פון די שונאים פון דער סאָוועטן=מאכט
און דערמיט גופא פארלײַכטערט דעם פאָראויסמארש פון דער רויטער אר=
מיי. ס'איז אלעמען באוואוסט, אז די פּארטיזאנער פון אוקראאינע, פון סיביר,
פון ווײַטן מזרח, פון אוראל, פון ווײַסרוסלאנד, פון בײַוואָלגע, וואָס האָבן
אונטערגעריסן דאָס הינטערלאנד פון די ווײַסגווארדייער און אינטערווענטן,
האָבן געגעבן דער רויטער ארמיי אומשאצבארע הילף.

8. די רויטע ארמיי האָט געזיגט דערפאר, ווײַל דאָס סאָוועטן=לאנד איז
ניט געווען איינזאם אין זײַן קאמף קעגן דער ווײַסגווארדייאישער קאָנטר=רעוואָ=
ליוציע און אויסלענדישער אינטערווענציע, ווײַל דער קאמף פון דער סאָ=
וועטן=מאכט און אירע דערפאָלגן האָבן ארויסגערופן מיטגעפיל און הילף מצד
די פּראָלעטאריער פון דער גאנצער וועלט. אין דער צײַט, ווען די אימפּעריא=
ליסטן האָבן געפּרואווט דערשטיקן די סאָוועטן=רעפּובליק דורך אינטער=
ווענציע און בלאָקאדע, זײַנען די ארבעטער פון די דאָזיקע אימפּעריאליסטי=

שע לענדער געוועזן אויף דער זייט פון די סאָוועטן און האָבן זיי געהאָלפן. זייער קאמף קעגן די קאפיטאליסטן פון די לענדער, וואָס זיינען פיינטלאך דער סאָוועטן־רעפובליק, האָט מיטגעווירקט דערצו, אז די אימפעריאַליסטן זיינען געווען געצוואונגען אָפּצוזאָגן זיך פון דער אינטערווענציע. די ארבעטער פון ענגלאנד, פראנקרייך און פון אנדערע לענדער, וואָס האָבן זיך באטייליקט אין דער אינטערווענציע, האָבן אָרגאניזירט שטרייקס, זיך אָפּגעזאָגט צו אָנלאָדן קריגס־מאטעריאלן צו הילף די אינטערווענטן און ווייסגווארדייאישע גענעראלן, האָבן געשאפן „אקציע־קאָמיטעטן" אונטערן לאָזונג — „די הענט אוועק פון רוסלאנד!".

„ווי נאָר, — האָט לענין געזאָגט, — די צווישנפעלקערלאכע בור־זשואזיע פארמעסט זיך אויף אונז, כאפן זי אָן ביי דער האנט אירע אייגענע ארבעטער" (לענין, ב. XXV, ז. 405, רוסיש).

קורצע אויספירן.

די פריצים און קאפיטאליסטן צוזאמען מיט די ווייסגווארדייאישע גענע־ראלן, צעקלאפטע דורך דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, ריידן זיך צונויף אויפן חשבון פון די אינטערעסן פון זייער היימלאנד מיט די רעגירונגען פון די לענ־דער פון דער אנטאנט וועגן א געמיינזאמען קריגס־אָנפאל אויפן סאָוועטן־לאנד און וועגן אראָפּווארפן די סאָוועטן־מאכט. אויף דעם דאָזיקן יסוד ווערן אָרגאניזירט א קריגס־אינטערווענציע פון דער אנטאנט און ווייסגווארדייאישע בונטן אין די ראנד־געביטן פון רוסלאנד, וואָס אין רעזולטאט פון זיי ווערט רוסלאנד אָפּגעשניטן פון די דערנערונגס־ און רוווארג־ראיאָנען.

די קריגס־מפלה פון דייטשלאנד און די ליקווידירונג פון דער מלחמה פון די צוויי אימפעריאַליסטישע קאָאליציעס אין אייראָפּע ברענגען צו א פאר־שטארקונג פון דער אנטאנט, צו א פארשטארקונג פון דער אינטערווענציע, שאפן נייע שוועריקייטן פארן סאָוועטן־לאנד.

די רעוואָליוציע אין דייטשלאנד און די רעוואָליוציאָנערע באוועגונג, וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין די לענדער פון אייראָפּע, — פארקערט, — שאפן א גינסטיקע פאר דער סאָוועטן־מאכט צווישנפעלקערלאכע סיטואציע און פאר־לייכטערן די לאגע פונם סאָוועטן־לאנד.

די באָלשעוויסטישע פארטיי הויבט אויף די ארבעטער און פויערים צו א פּאַטערלענדישער מלחמה קעגן די אויסלענדישע פארכאפער און קעגן דער בורזשואזע־פּריץ'ישער ווייסגווארדייטשטשינע. די סאָוועטן־רעפובליק און איר רויטע ארמיי צעקלאפן איינעם נאָכן אנדערן די אגענטן פון דער אנ־טאנט — קאָלטשאקן, יודעניטשן, דעניקינען, קראסנאָוון, וראנגעלן; שלײַדערן ארויס פון אוקראאינע און ווייסרוסלאנד נאָך איין אגענט פון דער אנטאנט—

פּילסודסקין און שלאָגן אָפּ, אזויארום, די אויסלענדישע קריגס=אינטערווענציע, טרײַבן ארויס איר מיליטער פון די גרענעצן פונם סאָוועטן=לאנד.

אזויארום האָט זיך דער ערשטער קריגס=אָנפאל פונם אינטערנאציאָנאלן קאפּיטאל אויפן לאנד פון סאָציאליזם געענדיקט מיט א פולשטענדיקן קראך זײַנעם.

די פּארטייען פון די עסערן, מענשעוויקעס, אנארכיסטן, נאציאָנאליסטן, צעקלאפּטע דורך דער רעוואָליוציע, שטיצן אינם פּעריאָד פון דער אינטערווענציע די ווײַסגווארדייאישע גענעראלן און אינטערווענטן, אָרדענען אײַן קאָנטער=רעוואָליוציאָנערע פּארשווערונגען קעגן דער סאָוועטן=רעפּובליק, אָרגאַניזירן טעראָר קעגן די סאָוועטישע טוער. די דאָזיקע פּארטייען, וואָס ביז דער אָקטאָבער=רעוואָליוציע האָבן זיי געהאט א געוויסן אײַנפלוס אינם ארבעטער=קלאס, איז אינם פּעריאָד פון בירגערקריג דעמאסקירן זיי זיך גופא פּולשטענדיק אין די אויגן פון די פּאָלקס=מאסן אלס קאָנטער=רעוואָליוציאָנערע פּארטייען.

דער פּעריאָד פון בירגערקריג און אינטערווענציע איז געווען א פּעריאָד פון פּאָליטישן אומקום פון די דאָזיקע פּארטייען און פון ענדגילטיקן טריאומף פון דער קאָמוניסטישער פּארטיי אין סאָוועטן=לאנד.

קאפיטל IX

די באָלשעוויסטישע פארטיי אינם פעריאָד פון אריבערגאנג צו פרידלאכער ארבעט פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאפט.

(די יאָרן 1921—1925).

1. דאָס סאָוועטן־לאנד נאָך דער ליקווידירונג פון דער אינטערווענציע און בירגערקריג. די שוועריקייטן פון אויפשטעלונגס־פעריאָד.

געענדיקט מיט דער מלחמה, האָט דאָס סאָוועטן־לאנד גענומען אריבערגיין אויף די רעלסן פון פרידלאכער ווירטשאפטלאכער בויאונג. מע האָט געמוזט פארהיילן די וואונדן, וואָס די מלחמה האָט געבראכט. מע האָט געמוזט אויפשטעלן די רואינירטע פאָלקסווירטשאפט, ברענגען אין אָרדענונג די אינדוסטריע, דעם טראנספּאָרט, די לאנדווירטשאפט.

נאָר דעם אריבערגאנג צו פרידלאכער בויאונג איז אויסגעקומען דורכצומאכן אין אויסערסט־שווערע אומשטענדן. דער זיג אינם בירגערקריג איז אָנגעקומען ניט גרינג. דאָס לאנד איז געווען רואינירט דורך דער פיר־יאָריקער אימפּעריאליסטישער מלחמה און דריי־יאָריקער מלחמה קעגן דער אינטערווענציע.

די אלגעמיינע פּראָדוקציע פון דער לאנדווירטשאפט האָט אין יאָר 1920 באטראָפן בלויז ארום א העלפט פון דער פאר'מלחמה'דיקער. און דער פאר'מלחמה'דיקער ניוואָ — דאָס איז דאָך געווען דער ניוואָ פונם דלות'דיקן צארישן רוסלענדישן דאָרף. דערצו זיינען נאָך אין יאָר 1920 פיל גובערניעס געווען ארומגעכאפּט דורך אן אומגערעטעניש. די פּויערישע ווירטשאפט האָט איבערגעלעבט א שווערע לאגע.

נאָך ערגער איז געווען די לאגע פון דער אינדוסטריע, וואָס האָט זיך געפונען אין א צושטאנד פון חורבן. די פּראָדוקציע פון דער גרויס־אינדוסטריע איז אין יאָר 1920 געווען כמעט אין זיבן מאָל קלענער פון דער פאר'מלחמה'דיקער. די מערהייט פאבריקן און זאוואָדן איז געשטאנען, די ערץ־גריבער און די שאכטעס זיינען געווען רואינירט, פארטרונקען. אין א באזונדערס שווערן צושטאנד האָט זיך געפונען די מעטאלורגיע. די אויסשמעלצונג פון טשוהון האָט פארן גאנצן 1921־טן יאָר באטראָפן סך־הכל בלויז 116,3 טויזנט טאָן, דאָס הייסט, ארום 3 פּראָצענט פון דער פאר'מלחמה'דיקער טשוהון־פּראָדוקציע. עס

האָט אויסגעפּעלט הייצוואַרג. דער טראַנספּאָרט איז געווען רואינירט. די רע־זערוון פון מעטאַל און מאַנופאַקטור, וואָס זײַנען געווען אינם לאַנד, זײַנען כמעט אויסגעשעפּט געוואָרן. אין לאַנד איז געווען אַ שאַרפער מאַנגל אינם סאַמע נויטיקן: אין ברויט, פעטס, פליייש, שוכוואַרג, קליידונג, שוועבעלאַך, זאַלץ, קעראָסין, זייף.

כּל זמן עס איז געגאַנגען די מלחמה, האָבן מענשן שלום געמאַכט מיט די דאָזיקע בלויזן און מאַנגלען און טיילמאָל אַפילו אויפגעהערט זיי צו באַ־מערקן. אַצינד אָבער, ווען ס'איז געוואָרן אויס מלחמה, האָבן די מענשן מיט־אַמאָל דערפילט די אומדערטרעגלאַכקײַט פון די דאָזיקע בלויזן און מאַנגלען און האָבן אָנגעהויבן פאָדערן, מע זאָל זיי תיכף באַזײַטיקן.

עס האָט זיך באַוויזן אַן אומצופרידנקײַט צווישן די פּויערים. אין פּײַער פון בירגערקריג האָט זיך געשאַפן און פאַרפעסטיקט דער קריגס־פּאָליטישער בונד פונם אַרבעטער־קלאַס און פּויערטום. דער דאָזיקער בונד האָט זיך גע־האַלטן אויף אַ באַשטימטן יסוד: דער פּויער האָט באַקומען פון דער סאָוועטן־מאַכט ערד און שוץ קעגן דעם פּריץ, קעגן דעם באַלעגוף, די אַרבעטער האָבן באַקומען פונם פּויערטום דערנערונג לויט דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע".

אַצינד האָט זיך דער דאָזיקער יסוד אַרויסגעוויזן שוין פאַר ניט גענוג.

די סאָוועטן־מלוכה איז געווען געצוואונגען צו נעמען בײַם פּויער לויט דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע" אַלע מותרות פאַר די באַדערפענישן פון לאַנדשוץ. דער זיג אינם בירגערקריג וואָלט ניט מעגלאַך געווען אָן דער „פּראָדראַזוויאָר־סטקע", אָן דער פּאָליטיק פונם קריגס־קאָמוניזם. די פּאָליטיק פונם קריגס־קאָ־מוניזם איז געווען אַרויפגעצוואונגען דורך דער מלחמה, דורך דער אינטער־ווענציע. כּל זמן עס איז געפירט געוואָרן די מלחמה, איז דאָס פּויערטום אײַנ־געגאַנגען אויף דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע" און האָט ניט באַמערקט דעם מאַנגל אין סחורות. ווען די מלחמה האָט זיך אָבער געענדיקט און די געפאַר, עס זאָל זיך אומקערן דער פּריץ, איז פאַרבײַ, האָט דער פּויער אָנגעהויבן אויס־צודריקן אומצופרידנקײַט מיטן אָפּנעמען אַלע מותרות, אומצופרידנקײַט מיט דער סיסטעם פון דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע" און האָט גענומען פאָדערן, מע זאָל אים באַזאָרגן מיט אַ גענוגנדיקער צאָל סחורות.

די גאַנצע סיסטעם פונם קריגס־קאָמוניזם, ווי לעגין האָט פאַרצייכנט, איז געקומען אין אַ צוזאַמענשטויס מיט די אינטערעסן פונם פּויערטום.

די סטיכיע פון אומצופרידנקײַט האָט אָנגערירט אויך דעם אַרבעטער־קלאַס. דער פּראָלעטאַריאַט האָט אויף זיך איבערגעטראָגן די הויפּט־שווערי־קײַטן פונם בירגערקריג, קעמפנדיק העראָאיש און מסירת־נפש'דיק קעגן די חילות פון די ווײַסגוואַרדייער און אינטערווענטן, קעגן דעם חורבן און הונגער. די בעסטע, די אַמאַרסטן באַוואוסטזיניקע, מסירת־נפש'דיקע און דיסציפּלינירטע אַרבעטער האָבן געברענט מיטן פּײַער פון סאָציאַליסטישן ענטוזיאַזם. נאָר דער ביז גאָר טיפער ווירטשאַפטלאַכער חורבן האָט געהאַט זײַן ווירקונג אויך אויפן

ארבעטער-קלאס. די ווייניקע פאבריקן און זאוואָדן, וואָס האָבן נאָך געארבעט, האָבן געהאַט גרויסע איבערשלאָגן אין דער ארבעט. די ארבעטער זײַנען געווען געצוואונגען צו באשעפטיקן זיך מיט קוסטארערײַ, מיט מאכן ציגנדמאשינקעס, מיט זעקלערײַ; עס האָט אָנגעהויבן אָפּגעשוואכט צו ווערן די קלאסן-באזע פון דער דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט. דער ארבעטער-קלאס האָט גענומען צעשטויבט ווערן; א טייל ארבעטער איז אוועק אין דאָרף ארײַן, האָט אויפגעהערט צו זײַן ארבעטער, איז דעקלאסירט געוואָרן. אויפן באָדן פון הונגער און מידקײַט האָט זיך באוויזן אן אומצופרידנקײַט בײַ א טייל ארבעטער.

פאר דער פארטיי האָט זיך געשטעלט די פראגע וועגן אויסארבעטן א נײַע אײַנשטעלונג פון דער פארטיי אין אלע פראגן פונם ווירטשאפטלאכן לעבן פון לאנד, וועלכע זאָל אנטשפרעכן דער נײַער סיטואציע.

און די פארטיי איז צוגעטראָטן צו אויסארבעטן די נײַע אײַנשטעלונג אין די פראגן פון דער ווירטשאפטלאכער בויאונג.

דער קלאסן-שונא האָט אָבער ניט געדרעמלט. ער האָט זיך געפרואווט אויסנוצן די שווערע ווירטשאפטלאכע לאגע, געפרואווט אויסנוצן די אומצופרידנקײַט פון די פויערים. עס זײַנען אויסגעבראָכן באנדיטישע בונטן, אָרגאניזירט פון ווײַסגווארדייער און עסערן, אין סיביר, אין אוקראאינע, אין טאמבאָווער גובערניע (די אנטאָנאָווטשטשינע). עס האָט אויפגעלעבט די טעטיקײַט פון די פארשיידענערליי קאָנטר-רעוואָלוציאָנערע עלעמענטן — פון די מענשעוויקעס, עסערן, אנארכיסטן, ווײַסגווארדייער, בורזשואזע נאציאָנאליסטן. דער שונא איז אריבערגעגאנגען צו נײַע טאקטישע מעטאָדן פון קאמף קעגן דער סאָוועטן-מאכט. ער האָט זיך גענומען איבערפארבן אין א סאָוועטישן קאָליר און ארויסרוקן שוין ניט דעם אלטן דורכגעפאלענעם לאָזונג: „נידער מיט די סאָוועטן“, נאָר א נײַעם לאָזונג: „פאר סאָוועטן, נאָר אָן קאָמוניסטן“.

א בולט'ע אנטפּלעקונג פון דער נײַער טאקטיק פונם קלאסן-שונא איז געווען דער קאָנטר-רעוואָליוציאָנערער קראָנשטאדטער בונט. ער האָט זיך אָנגעהויבן א וואָך פאר צענטן פארטיי-צוזאמענפאָר, אין מערץ 1921-טן יאָר. בראש פון דעם בונט האָבן זיך געשטעלט ווײַסגווארדייער, וואָס זײַנען געווען פארבונדן מיט די עסערן, מענשעוויקעס און מיט פאָרשטייער פון אויסלענדישע מלוכות. זייערע שטרעבונגען אויפצושטעלן די מאכט און דאָס אייגנטום פון די קאפּיטאליסטן און פריצים האָבן די בונטאָווטשטשיקעס די ערשטע צײַט זיך באמיט צודעקן מיט א „סאָוועטישער“ שילד. זיי האָבן ארויסגערוקט דעם לאָזונג: „סאָוועטן אָן קאָמוניסטן“. די קאָנטר-רעוואָליוציע האָט זיך געפרואווט אויסנוצן די אומצופרידנקײַט פון די קליינבירגערלאכע מאסן, כדי אונטער א כלומר'שט-סאָוועטישן לאָזונג אראָפּווארפן די סאָוועטן-מאכט.

צוויי אומשטענדן האָבן פארלײַכטערט די אנטשטייאונג פונם קראָנשטאדטער בונט: די פארערגערונג פון דעם מאטראָסן-באשטאנד אויף די קריגסשיפן און די שוואכקײַט פון דער באָלשעוויסטישער אָרגאניזאציע אין קראָנ-

שטאָדט. די אַלטע מאַטראָסן, וואָס האָבן אָנטיילגענומען אין דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, זײַנען כּמעט דורכאויס. אַלע אַוועק. אויפן פראָנט און האָבן זיך העראָאיש געשלאָגן אין די רייען פון דער רויטער אַרמיי. אין פּלאַץ איז געקומען אַ נײַע קאָמפּלעקטירונג, וואָס איז ניט געווען פאַרהאַרטעוועט אין דער רעוואָליוציע. די דאָזיקע קאָמפּלעקטירונג האָט פאַרגעשטעלט מיט זיך נאָך אַן אַבסאָליוט רויע פּויערשע מאַסע, וואָס האָט אָפּגעשפּיגלט די אומצופרידנקייט פונעם פּויערטום מיט דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע“. וואָס איז שייך דער קראָנשטאַדטער באָלשעוויסטישער אָרגאַניזאַציע פון יענעם פּעריאָד, איז זי געווען שטאַרק אָפּגעשוואַכט דורך אַ ריי מאָביליזאַציעס אויפן פראָנט. די דאָזיקע אומשטענדן האָבן געגעבן אַ מעגלעכקייט די עס־ערן, מענשעוויקעס און ווײַסגוואַרדייער דורכצוקריכן אין קראָנשטאַדט און פאַרכאַפּן אים.

די בונטאָווטשיקעס האָבן פאַרנומען די ערשטקלאַסיקע פעסטונג, דעם פלאָט, אַ קאָלאָסאַלע צאָל באַוואָפענונג און האַרמאַטן־קוילן. די צווישנפעלקערלעכע קאָנטער־רעוואָליוציע האָט געפײַערט אַ זיג. נאָר צו פרי האָבן די שונאים טריאומפירט. דאָס סאָוועטישע מיליטער האָט שנעל דערשטיקט דעם בונט. די פּאַרטיי האָט געשיקט קעגן די קראָנשטאַדטער בונטאָווטשיקעס די בעסטע זין אירע — די דעלעגאַטן פונם צענטן צוזאַמענפאָר בראָש מיט חבר וואָראָשילאָוו. די רויטאַרמייער זײַנען געגאַנגען אויף קראָנשטאַדט איבער דינעם אײַז. דאָס אײַז האָט זיך געבראָכן, און אַ סך האָבן זיך געטרונקען. ס'איז אויסגעקומען צו גיין שטורעמען די כּמעט אומצוטריטלעכע פאָרטן פון קראָנשטאַדט. די איבערגעגעבנקייט צו דער רעוואָליוציע און די מוט, די גרייטקייט אָפּצוגעבן דאָס לעבן פאַר דער סאָוועטן־מאַכט האָבן געגומען די אויבערהאַנט. די קראָנשטאַדטער פעסטונג איז גענומען געוואָרן דורכן שטורם־אָנגריף פונם רויטן מיליטער. דער קראָנשטאַדטער בונט איז ליקווידירט געוואָרן.

2. די דיסקוסיע אין דער פּאַרטיי וועגן די פּראָפּסאַרייבן. דער צענטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. די מפּלה פון דער אָפּאָזיציע. דער איבערגאַנג צו דער נײַער עקאָנאָמישער פּאָליטיק (נעפּ).

דעם צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי, דער לענינישער מערהײַט זײַנער איז געווען קלאָר, אַז נאָך דער ליקווידירונג פון דער מלחמה און דעם איבערגאַנג צו פרידלעכער ווירטשאַפטלעכער בויאונג איז ניטאָ מער קיין גרונט אײַנצוהיטן דעם האַרבן רעזשים פון קריגס־קאָמוניזם, וואָס איז געשאַפן געוואָרן דורך דער סיטואַציע פון מלחמה און בלאָקאַדע.

דער צ.ק. האָט פאַרשטאַנען, אַז עס איז אָפּגעפאַלן די נויטווענדיקייט אין דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע“, אַז מע דאַרף זי פאַרבײַטן אויף אַ דערנערונגס־שטײַער („פּראָדנאַלאָג“), כּדי געבן די מעגלעכקייט די פּויערים אויסצונוצן אַ

גרויסן טייל מותרות פון זייער פּראָדוקציע לויט זייער אייגענעם אײַנזעען. דער צ.ק. האָט פאַרשטאַנען, אַז אַזאַ מין מאָסמיטל וואָלט געגעבן די מעגלעכקײַט אויפצולעבן די לאַנדווירטשאַפט, צו פאַרברייטערן די פּראָדוקציע פון תבואה און פון טעכנישע קולטורן, וואָס זײַנען נויטיק פאַר דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע, אויפצולעבן אין לאַנד דעם סחורה־אומזאַץ, פאַרבעסערן די באַזאָרגונג פון די שטעט, שאַפן אַ נײַעם, אַ ווירטשאַפטלעכן יסוד פונם בונד פון די אַרבעטער און פויערים.

דער צ.ק. האָט זיך אויך אָפּגעגעבן אַ חשבון דערין, אַז די אויפלעבונג פון דער אינדוסטריע איז די סאַמע ערשטע אויפגאַבע, ער האָט אָבער געהאַלטן, אַז מע קאָן ניט אויפלעבן די אינדוסטריע, ניט האָבנדיק אַרײַנגעצויגן אין דער דאָזיקער זאַך דעם אַרבעטער־קלאַס און זײַנע פּראָפאַראיינען, אַז אַרײַנציִען די אַרבעטער אין דער דאָזיקער זאַך קאָן מען, אויב מע וועט זיי איבערצײַגן, אַז דער ווירטשאַפטלעכער חורבן איז פּונקט אַזאַ געפערלעכער שונא פון פאָלק, ווי די אינטערווענציע און די בלאָקאַדע, אַז די פּאַרטיי און די פּראָפאַראיינען וועלן אומבאַדינגט קענען דורכפירן די דאָזיקע זאַך, אויב זיי וועלן בנוגע דעם אַרבעטער־קלאַס האַנדלען ניט דורך מיליטער־באַפעלן, ווי דאָס איז געווען אויפן פראָנט, וואו עס זײַנען ווירקלאַך נויטיק באַפעלן, נאָר דורך איבערצײַגונג, דורכן מעטאָד פון איבערצײַגונג.

נאָר ניט אַלע פּאַרטיי־מיטגלידער האָבן געטראַכט אַזוי, ווי דער צ.ק. די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּקעלאַך — די טראָצקיסטן, די „אַרבעטער־אָפּאָזיציע“, די „לינקע קאָמוניסטן“, די „דעמאָקראַטישע צענטראַליסטן“ א.ד.גל. זײַנען געווען אין אַ צושטאַנד פון צעשפּליטערטקײַט און האָבן איבערגעלעבט וואַקלונגען פאַר די שוועריקײַטן פונעם אַריבערגאַנג אויף די רעלסן פון פרידלאַכער ווירטשאַפטלעכער בויאונג. אין דער פּאַרטיי זײַנען געווען ניט ווייניק געוועזענע מענשעוויקעס, געוועזענע עס־ערן, געוועזענע בונדאָווצעס, געוועזענע באָראָטביסטן און פאַרשיידענערליי האַלב־נאַציאָנאַליסטן פון די ראַנד־געביטן פון רוסלאַנד. זיי האָבן זיך מערסטנטייל געהאַט אָנגעשלאָסן אָן די אָדער יענע אָפּאָזיציאָנעלע גרופּקעלאַך. ניט זײַענדיק קיין עכטע מאַרקסיסטן, ניט קענענדיק די געזעצן פון דער עקאָנאָמישער אַנטוויקלונג, ניט פאַרמאָגנדיק קיין פּאַרטייאישלעניניסטישע פאַרהאַרטעוועטקײַט, האָבן די דאָזיקע מענשן בלויז פאַרשטאַרקט די צעשפּליטערטקײַט און די וואַקלונגען פון די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּקעלאַך. איינע פון זיי האָבן געהאַלטן, אַז מע דאַרף ניט אָפּשוואַכן דעם האַרבן רעזשים פונם קריגס־קאָמוניזם, אַז מע דאַרף, פאַרקערט, — „פאַרשרויפן שטאַרקער די שרויפן“. אַנדערע האָבן געהאַלטן, אַז די פּאַרטיי און די מלוכה דאַרפן אָפּגיין אָן אַ זײַט פון דער אַרבעט פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאַפט, אַז די דאָזיקע אַרבעט דאַרף אינגאַנצן איבערגעגעבן ווערן אין די הענט פון די פּראָפּפאַראיינען.

ס'איז קלאָר געווען, אַז בײַ אַזאַ צעשפּליטערטקײַט אין אייניקע צווישנ־

שיכטן פון דער פּאַרטיי וועלן זיך געפינען מענשן, ליבהאָבער פון דיסקוסיעס, פאַרשיידענע אָפּאָזיציאָנעלע „לידערס“, וואָס וועלן זיך באַמיִען אָנבינדן דער פּאַרטיי א דיסקוסיע.

און אזוי איז עס טאַקע פאָרגעקומען.

די דיסקוסיע האָט זיך אָנגעהויבן פון דער פראַגע וועגן דער ראָלע פון די פּראָפפאַראיינען, כאָטש די פראַגע וועגן די פּראָפּפאַראיינען איז דעמאָלט ניט געווען די הויפּט־פראַגע פון דער פּאַרטיי־פּאָליטיק.

דער איניציאַטאָר פון דער דיסקוסיע און פונעם קאַמף קעגן לענינען, קעגן דער לענינישער מערהייט פונם צ.ק. איז געווען טראָצקי. וועלנדיק פאַרשאַרפן די לאַגע, איז ער אַרויסגעטראָטן אויף א זיצונג פון די קאָמוניסטן—דעלע־גאַטן פון דער פינפטער אַלרוסלענדישער קאָנפערענץ פון די פּראָפפאַראיינען אין אָנהויב נאָוועמבער 1920־טן יאָר מיטן צווייפלהאפטן לאָזונג פון „פאַר־שרויפן די שרויפן“ און „איבערטרייסלען די פּראָפפאַראיינען“. טראָצקי האָט אַרויסגערוקט די פאָדערונג, מע זאָל תיכף „פאַר'מלוכה'ווען די פּראָפפאַראיי־נען“. ער איז געווען קעגן דעם מעטאָד פון איבערציַיגן די אַרבעטער־מאַסן. ער איז געווען פאַר אַריבערטראָגן דעם מיליטער־מעטאָד אין די פּראָפפאַראיי־נען. טראָצקי איז געווען קעגן פאַנאַנדערוויקלען אין די פּראָפפאַראיינען די דע־מאָקראַטיע, קעגן געוויילטקייט פון די פּראָפפאַראיין־אָרגאַנען.

אָנשטאָט דעם מעטאָד פון איבערציַיגן, וואָס אָן אים איז ניט דענקבאַר די טעטיקייט פון די אַרבעטער־אָרגאַניזאַציעס, האָבן די טראָצקיסטן פאָרגעלייגט דעם מעטאָד פון בלויזן צוואַנג, פון בלויז קאָמאַנדעווען. דאָרטן, וואו די טראָצ־קיסטן זיַינען אַריַינגעפאַלן אין דער אָנפירונג מיט דער פּראָפפאַראיינישער אַר־בעט, האָבן זיי מיט זייער פּאָליטיק אַריַינגעבראַכט אין די פּראָפפאַראיינען קאָנ־פליקטן, צעשפּאַלטונג און דעמאָראַליזירונג. די טראָצקיסטן האָבן מיט זייער פּאָליטיק אויפגעשטעלט די אומפּאַרטייאישע מאַסע אַרבעטער קעגן דער פּאַרטיי, געשפּאָלטן דעם אַרבעטער־קלאַס.

די דיסקוסיע וועגן די פּראָפפאַראיינען האָט פאַקטיש געהאַט א סך א ברייַ־טערע באַדיַיטונג, איידער די פראַגע וועגן די פּראָפפאַראיינען. ווי עס איז שפּע־טער אָנגעוויזן געוואָרן אין דער רעזאָלוציע פונם פּלענום פון צ.ק. ר.ק.פּ.(ב.) (פונם 17־טן יאַנואַר 1925־טן יאָר), איז פאַקטיש דער שטריַיט געגאַנגען „וועגן דער באַציאונג צום פּויערטום, וואָס האָט זיך גענומען אויפהויבן קעגן דעם קריגס־קאָמוניזם, וועגן דער באַציאונג צו דער אומפּאַרטייאישער מאַסע אַרבע־טער, בכלל וועגן דעם צוגאַנג פון דער פּאַרטיי צו דער מאַסע אינם פּעריאָד, ווען דער בירגערקריג האָט זיך שוין געהאַלטן בײַם פאַרענדיקן“ (די אַל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָלוציעס, טייל I, ז. 651, רוסיש).

גלײַך נאָך טראָצקין זײַנען אַרויסגעטראָטן אויך די אַנדערע אַנטיפּאַרטיי־אישע גרופּעס: די „אַרבעטער־אָפּאָזיציע“ (שליאַפּניקאָוו, מעדוועדיעוו, קאָלאָנ־טאַי און אַנדערע), די „דעמאָקראַטישע צענטראַליסטן“ (סאַפּראָנאָוו, דראָבניס,

באַגוסלאַווסקי, אָסינסקי, וו. סמירנאָוו און אנדערע), די „לינקע קאָמוניסטן״ (בוכארין, פּרעאָבראַזשענסקי).

די „ארבעטער־אָפּאָזיציע״ האָט ארויסגעשטעלט דעם לאָזונג פון איבערגעבן די פארוואלטונג מיט דער גאנצער פאָלקסווירטשאפט צו אן „אלרוסלענדישן צוזאמענפאָר פון פּראָדוצירער״. זי האָט געמאכט צונישט די ראָלע פון דער פּארטיי, געלייקנט די באַדײַטונג פון דער דיקטאטור פון פּראָלעטאריאט אין דער ווירטשאפטלעכער בויאונג. די „ארבעטער־אָפּאָזיציע״ האָט די פּראָפּפאראיינען קעגנגעשטעלט דער סאָוועטישער מלוכה און דער קאָמוניסטישער פּארטיי. פאר דער העכסטער פאָרם פון אָרגאניזאציע פונם ארבעטער־קלאס האָט זי געהאלטן ניט די פּארטיי, נאָר די פּראָפּפאראיינען. די „ארבעטער־אָפּאָזיציע״ איז אין תוך געווען אן אנארכאָ־סינדיקאליסטישע אנטיפּארטייאישע גרופּע.

די גרופּע „דעמאָקראטישער צענטראליזם״ (די דעציסטן) האָט געפאָדערט פולשטענדיקע פרײַהײַט פון פראקציעס און גרופּירונגען. די דעציסטן, פּונקט ווי די טראָצקיסטן, האָבן זיך באמיט אונטערצורײַסן די אָנפירנדיקע ראָלע פון דער פּארטיי אין די סאָוועטן און פּראָפּפאראיינען. לענין האָט די דעציסטן אָנגערופן פראקציע „העכער פון אלע שרײַער״, און די פּלאטפאָרם פון די דעציסטן — עסעריש־מענשעוויסטישע.

טראָצקין האָט אין זײַן קאמף קעגן לענינען און דער פּארטיי געהאָלפן בוכארין. בוכארין, צוזאמען מיט פּרעאָבראַזשענסקין, סערעבריאקאָוון, סאָקאָלניקאָוון האָבן געשאפן א „בופער״־גרופּע. די דאָזיקע גרופּע האָט פארטיידיקט און פארדעקט די פארביסנסטע פראקציאָנערן — די טראָצקיסטן. בוכארינס אויפפירונג האָט לענין אָנגערופן „העכסטער גראד פון אידייאישער צעפאלונג״. אינגיכן האָבן זיך די בוכארינצעס אָפן פאראייניקט מיט די טראָצקיסטן קעגן לענינען.

לענין און די לענינצעס האָבן געווענדט דעם הויפּט־קלאפּ קעגן די טראָצקיסטן, ווי קעגן דער גרונט־קראפט פון די אנטיפּארטייאישע גרופּירונגען. זיי האָבן דערוויזן די שולד פון די טראָצקיסטן אין צונויפמישן די פּראָפּפאראיינען מיט מיליטער־אָרגאניזאציעס, אָנווײַזנדיק זיי, אז מע טאָר ניט אריבערטראָגן די מעטאָדן פון די מיליטער־אָרגאניזאציעס אין די פּראָפּפאראיינען. אין לענינזאץ צו די פּלאטפאָרמען פון די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּעס האָבן לענין און די לענינצעס צונויפגעשטעלט זייער פּלאטפאָרם. אין דער דאָזיקער פּלאטפאָרם איז אָנגעוויזן געוואָרן, אז די פּראָפּפאראיינען זײַנען א שול פון פארוואלטונג, א שול פון ווירטשאפט־פירונג, א שול פון קאָמוניזם. די גאנצע ארבעט זייערע דארפן די פּראָפּפאראיינען בויען אויפן מעטאָד פון איבערצײַגונג. בלויז בײַ דעם דאָזיקן באדינג וועלן די פּראָפּפאראיינען אויפהויבן אלע ארבעטער צום קאמף קעגן דעם ווירטשאפטלעכן חורבן, וועלן קענען זיי ארײַנציִען אין דער סאָציאַליסטישער בויאונג.

אין קאמף קעגן די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּירונגען האָבן זיך די פּאַרטיי־אָר־גאַניזאַציעס באַהעפט ארום לענינען. א באַזונדערס אָנגעשטרענגטן כאַראַקטער האָט דער קאַמף אָנגענומען אין מאָסקווע. דאָ האָט די אָפּאָזיציע קאָנצענ־טרירט אירע גרונט־קרעפטן, שטעלנדיק זיך פאר א ציל צו דעראָבערן די אָרגאַניזאַציע פון דער הויפּטשטאָט. די באָלשעוויקעס פון מאָסקווע האָבן אָבער געגעבן אַן אַנטשיידענעם ווידערשטאַנד אָט די אינטריגעס פון די פראַק־ציאָנערן. א שאַרפער קאַמף האָט זיך פאַנאַנדערגעוויקלט אויך אין די אוקראַ־אינישע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס. אונטער דער אָנפירונג פונם חבר מאָלאָטאָוו, וועלכער איז דעמאָלט געווען סעקרעטאַר פונם צ.ק. ק.פּ.(ב.)או., האָבן די באָל־שעוויקעס פון אוקראַאינע צעקלאַפּט די טראָצקיסטן און שליאַפּניקאָווצעס. די קאָמוניסטישע פּאַרטיי פון אוקראַאינע איז געבליבן א געטרייער אָנשפּאַר פון דער לענינישער פּאַרטיי. אין באַקו איז די צעשמעטערונג פון דער אָפּאָ־זיציע געווען אָרגאַניזירט אונטער דער אָנפירונג פונם חבר אָרדזשאָניקידזע. אין מיטל־אַזיע האָט מיטן קאַמף קעגן די אַנטיפּאַרטייאישע גרופּירונגען אָנ־געפירט חבר ל. קאַהאַנאָוויטש.

אַלע גרונטיקע אָרטיקע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס האָבן זיך פאַראייניקט צו דער לענינישער פּלאַטפאָרם.

דעם 8־טן מערץ 1921־טן יאָר האָט זיך געעפנט דער צענטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. אויפן צוזאַמענפאָר זיינען ביַיגעווען 694 דעלעגאַטן מיט באַ־שטימונגס־רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 732.521 פּאַרטיי־מיטגלידער. דעלע־גאַטן מיט באַראַטונגס־רעכט זיינען געווען 296 מאַן.

דער צוזאַמענפאָר האָט אונטערגעצויגן די סך־הכל'ען פון דער דיסקוסיע וועגן די פּראָפפאַראיינען און האָט מיט אַן איבערוועלטיגנדיקער מערהייט שטימען באַוויליקט די לענינישע פּלאַטפאָרם.

עפענענדיק דעם צוזאַמענפאָר, האָט לענין דערקלערט, אַז די דיסקוסיע איז געווען א ניט דערלויבאַרער לוקסוס. ער האָט אָנגעוויזן, אַז די שונאים האָבן ארויסגעקוקט צו געווינען אויפן אינערלאַכן קאַמף און אויף א שפּאַל־טונג אין דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי.

דיסקאָנטירנדיק די גוואַלדיקע געפאַר, וואָס עס האָט מיט זיך פאָרגע־שטעלט פאַר דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי און פאַר דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט די עקזיסטענץ פון פראַקציאָנעלע גרופּעס, האָט דער צענטער צוזאַמענפאָר א באַזונדערע אויפמערקזאַמקייט געשענקט דער פראַגע וועגן דער איינהייט פון דער פּאַרטיי. מיט א פאָרטראָג איבער דער דאָזי־קער פראַגע איז ארויסגעטראָטן לענין. דער צוזאַמענפאָר האָט פאַראורטיילט אַלע אָפּאָזיציאָנעלע גרופּירונגען און האָט אָנגעוויזן, אַז זיי „העלפן פאַקטיש די קלאַסן־שונאים פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע".

דער צוזאַמענפאָר האָט פאָרגעשריבן תיכף פאַנאַנדערלאָזן אַלע פראַק־ציאָנעלע גרופּעס און האָט באַאויפטראָגט אַלע אָרגאַניזאַציעס שטרענג נאָכצו־

פאָלגן, עס זאָלן ניט דערלאָזט ווערן קיין שום פראַקציאָנעלע ארויסטרעטונגען; דערבײַ האָט דאָס ניט־אויספילן די באַשטימונגען פונם צוזאמענפאָר געדאַרפט ברענגען צו דער אומבאַדינגטער און תיכף׳דיקער אויסשליסונג פון דער פּאַרטיי. דער צוזאמענפאָר האָט געגעבן דעם צ.ק. פולמאַכטן, אין פאַל, אויב מיטגלידער פונם צ.ק. וועלן ברעכן די דיסציפּלין און אין פאַל, אויב ס׳וועט אויפגעלעבט אָדער דערלאָזט ווערן פראַקציאָנעלקײַט, אָננעמען אלע מאָס־מיטלען פון פּאַרטייאישער באַשטראָפונג ביז אויסשליסן זיי פונם צענטראַל־קאָמיטעט און פון דער פּאַרטיי.

אָט די אלע באַשלוסן זײַנען פאַרשריבן געוואָרן אין דער ספּעציעלער רעזאָליוציע „וועגן דער איינהייט פון דער פּאַרטיי“, וואָס לענין האָט פאָרגעלייגט און דער צוזאמענפאָר האָט זי אָנגענומען.

אין דער דאָזיקער רעזאָליוציע האָט דער צוזאמענפאָר געווענדט די אויפמערקזאמקײַט פון אלע מיטגלידער פון דער פּאַרטיי דערויף, אז די איינהײַט און די באַהעפטקייט פון אירע רייען, די איינהײַט פון ווילן פונם אַוואַנגאַרד פונם פּראָלעטאַריאַט איז באַזונדערס נויטיק אין אַזאַ מאָמענט, ווען אַ רײַ אומשטענדן אינם פּעריאָד פונם צענטן צוזאמענפאָר האָט פאַרשטאַרקט די וואַקלונגען צווישן דער קלײנבירגערלאַכער באַפעלקערונג פונם לאַנד.

„אין דער זעלבער צײַט, — איז אָנגעוויזן געוואָרן אין דער רעזאָליוציע, — האָבן זיך נאָך ביז דער אַלגעמיין־פּאַרטייאישער דיסקוסיע וועגן די פראָפפאַראייִנען אַנטפּלעקט אין דער פּאַרטיי אייניקע סמנים פון פראַקציאָנעלקײַט, דאָס הייסט, די אַנטשטייאונג פון גרופּעס מיט באַזונדערע פּלאַטפאָרמען און מיט אַ שטרעבונג ביז צו אַ געוויסער מאָס פאַרשליסן זיך און שאַפן אַן אייגענע גרופּן־דיסציפּלין. ס׳איז נויטיק, אז אַלע באַוואוסטזיניקע אַרבעטער זאָלן קלאָר באַזיניקן די שעדלאַכקײַט און די אומדערלאָזבאַרקײַט פון וועלכער ס׳איז פראַקציאָנעלקײַט, וואָס ברענגט אומפאַרמײַדלאַך אין דער פּראַקטיק צו אַן אָפּשוואַכונג פון דער סאָלידאַרישער אַרבעט און צו פאַרשטאַרקטע, זיך איבער׳חזר׳נדיקע פּרואוון מצד די שונאים פון דער פּאַרטיי, וועלכע שמירן זיך צו צו דער רעגירונגס־פּאַרטיי, צו פאַרטיפערן די צעטיילונג (פון דער פּאַרטיי) און אויסצונוצן זי אין די צילן פון דער קאָנטער־רעוואָליוציע“.

ווייטער, האָט געזאָגט דער צוזאמענפאָר אין דער דאָזיקער רעזאָליוציע:

„ווי אַזוי די שונאים פונם פּראָלעטאַריאַט נוצן אויס אַלערליי אָפּנויגן אָן אַ זײַט פון דער שטרענג־אויסגעהאַלטענער קאָמוניסטישער ליניע, האָט זיך מיט דער גרעסטער באַשיימפּערלאַכקייט אַנטפּלעקט אויפן בײַשפּיל פונם קראָנשטאַדטער בונט, ווען די בורזשואַזע קאָנטער־רעוואָליוציע און די ווײַסגוואַרדייער אין אלע לענדער פון דער וועלט האָבן מיטאַמאָל אַרויסגעוויזן זייער גרייטקײַט אָנצונעמען די לאָזונגען אפילו פון דער

סאָוועטישער אָרדענונג, אבי נאָר אראָפּוואַרפן די דיקטאַטור פונם פּראָ־
לעטאַריאַט אין רוסלאַנד, ווען די עסערן און די בורזשואַזע קאָנטר־
רעוואָליוציע ביכלאַל האָבן אויסגענוצט אין קראָנשטאַדט די לאָזונגען
פון אויפשטאַנד כלומר'שט טאַקע לשם דער סאָוועטן־מאַכט קעגן דער
סאָוועטן־רעגירונג אין רוסלאַנד. אזוינע פאַקטן דערווייזן פולשטענדיק,
אז די ווייסגוואַרדייער שטרעבן און קענען זיך איבערפאַרבן פאַר קאָמו־
ניסטן און אפילו פאַר „לינקערע" פון זיי, אבי נאָר אָפּשוואַכן און
אראָפּוואַרפן די פעסטונג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע אין
רוסלאַנד. די מענשעוויסטישע פלוגבלעטלאַך אין פּעטראָגראַד ערב דעם
קראָנשטאַדטער אויפשטאַנד באַווייזן זעלבן אופן, וויאזוי די מענ־
שעוויקעס האָבן אויסגענוצט די מיינונגס־פאַרשיידנהייטן אינעווייניק אין
דער ר.ק.פּ., כדי פאַקטיש אונטערצושטופּן און שטיצן די קראָנשטאַדטער
בונטאָווש־שיקעס, די עסערן און ווייסגוואַרדייער, ארויסשטעלנדיק זיך
אויפן וואָרט ווי קעגנער פון בונטן און ווי אָנהענגער פון דער סאָוועטן־
מאַכט, בלויז מיט קליינע כלומר'שט אויסבעסערונגען".

די רעזאָלוציע האָט אָנגעוויזן, אז די פּאַרטיי־פּראָפּאַגאַנדע דאַרף אויס־
פירלאַך דערקלערן די שעדלאַכקייט און די געפערלאַכקייט פון פראַקציאָנעל־
קייט פונם שטאַנדפּונקט פון דער פּאַרטיי־איינהייט און פון פאַרווירקלאַכן די
איינהייט פונם ווילן פון דעם אוואַנגאַרד פונם פּראָלעטאַריאַט, ווי דעם גרונט־
באַדינג פונם דערפאָלג פון דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

פון דער אנדערער זייט, איז געזאָגט געוואָרן אין דער רעזאָלוציע פונם
צוזאַמענפאָר, דאַרף די פּאַרטיי־פּראָפּאַגאַנדע דערקלערן די איי ג נ אַ ר ט י־
ק ײ ט פון די נײַסטע טאַקטישע מעטאָדן פון די שונאים פון דער סאָוועטן־
מאַכט.

„די דאָזיקע שונאים, — האָט אָנגעוויזן די רעזאָלוציע, — האָבנ־
דיק זיך איבערצייגט אין דער האָפענונגסלאָזיקייט פון דער קאָנטר־
רעוואָליוציע אונטער אן אָפן־ווייסגוואַרדייאישן פאָן, שטרענגען אצינד
אָן אַלע כחות, כדי, אויסנוצנדיק די מיינונגס־פאַרשיידנהייטן אינע־
ווייניק אין דער ר.ק.פּ., א רוק טאָן די קאָנטר־רעוואָליוציע אזוי אָדער
אנדערש דורך איבערגעבן די מאַכט צו די פּאָליטישע גרופּירונגען,
וואָס זיינען לויטן אויסערלאַכן אויסזעען אממערסטן נאָענט צו אָנערקע־
נען די סאָוועטן־מאַכט" (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָלוציעס, טייל I,
ז. 373—374, רוסיש).

ווייטער, האָט די רעזאָלוציע אָנגעוויזן, אז די פּאַרטיי־פּראָפּאַגאַנדע „דאַרף
אויסקלאָרן אויך די דערפאַרונג פון די פאָריקע רעוואָליוציעס, ווען די קאָנטר־
רעוואָליוציע פלעגט שטיצן די קליינבירגערלאַכע גרופּירונגען, וואָס זיינען
אממערסטן נאָענט צו דער עקסטרעמער רעוואָליוציאָנערער פּאַרטיי, כדי א
וואַקל צו טאָן און אראָפּצוואַרפן די רעוואָליוציאָנערע דיקטאַטור, עפענענ־

דיק דערמיט דעם וועג פאַרן ווײַטערדיקן פולשטענדיקן זיג פון דער קאָנטר־רעוואָליוציע, פון די קאַפּיטאַליסטן און פּריצים".

צו דער רעזאָליוציע „וועגן דער אייגהייט פון דער פּאַרטיי" האָט זיך ענג אָנגעשלאָסן די צווייטע רעזאָליוציע „וועגן דעם סינדיקאַליסטישן און אַנאַרכיסטישן אָפּנוייג אין אונזער פּאַרטיי", וואָס איז אויך פאָרגעלייגט געוואָרן דורך לענינען און וואָס דער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען. אין דער דאָזיקער רעזאָליוציע האָט דער צענטער צוזאַמענפאָר פאַראורטיילט די אַזוי גערופענע „אַרבעטער־אָפּאָזיציע". דער צוזאַמענפאָר האָט די פּראָפּאַגאַנדע פון די אידייען פונם אַנאַרכאָ־סינדיקאַליסטישן אָפּנוייג אָנערקענט פאַר אַזוינס, וואָס פאַרט זיך ניט מיט דער אָנגעהעריקייט צו דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, און האָט גערופן די פּאַרטיי צו אַן אַנטשיידענעם קאַמף קעגן דעם דאָזיקן אָפּנוייג.

דער צענטער צוזאַמענפאָר האָט אָנגענומען דעם העכסט־וויכטיקן באַשלוס וועגן אַריבערגיין פון דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע" צום דערנערונגס־שטייער, וועגן דעם אַריבערגאַנג צו דער נייער **עקאָנאָמישער פּאָליטיק** (נעפּ).

אין אָט דעם קער פון דעם קריגס־קאָמוניזם צום נעפּ האָט זיך אַרויסגעוויזן די גאַנצע קלוגשאַפט און ווײַטזיכטיקייט פון דער לענינישער פּאָליטיק.

אינם באַשלוס פונם צוזאַמענפאָר איז גערעדט געוואָרן וועגן פאַרבײַטן די „פּראָדראַזוויאָרסטקע" אויפן דערנערונגס־שטייער. דער נאַטורעלער דערנערונגס־שטייער איז געווען קלענער פון דער „פּראָדראַזוויאָרסטקע". די סומע פונם שטייער האָט געדאַרפט פאַרעפנטלעכט ווערן ביז דעם פרילינגס־פאַרזיי. עס זײַנען פּינקטלעך אײַנגעשטעלט געוואָרן די טערמינען פון אָפּגעבן דעם שטייער. דאָס אַלץ, וואָס איז איבערגעבליבן אויסער דעם שטייער, איז אַריבער אין פולן רשות פונם פּויער, ווען עס איז געגעבן געוואָרן די פרײַהייט פון האַנדל מיט די דאָזיקע מותרות. די פרײַהייט פון האַנדל, האָט לענין אָנגעוויזן אין זײַן פאָרטראָג, וועט צוערשט ברענגען צו אַ געוויסער אויפלעבונג פונם קאַפּיטאַליזם אין לאַנד. עס וועט אויסקומען צו דערלאָזן פּריוואַטן האַנדל און דערלויבן די פּריוואַטע אינדוסטריעלער צו עפענען קליינע אונטערנעמונגען. מע דאַרף אָבער פאַר דעם ניט מורא האָבן. לענין האָט געהאַלטן, אַז די געוויסע פרײַהייט פון סחורה־אומזאַץ וועט שאַפן אַ ווירטשאַפטלעכע פאַראינטערעסירטקייט בײַם פּויער, וועט העכערן די פּראָדוקטיווקייט פון זײַן אַרבעט און ברענגען צו אַ גיכן אויפשטײַג פון דער לאַנדווירטשאַפט, אַז אויף דעם דאָזיקן יסוד וועט אויפגעשטעלט ווערן די מלוכה'שע אינדוסטריע און עס וועט אַרויסגעשטויסן ווערן דער פּריוואַטער קאַפּיטאַל, אַז, האָבנדיק אָנגעזאַמלט כחות און מיטלען, קאָן מען שאַפן אַ מעכטיקע אינדוסטריע — דעם עקאָנאָמישן יסוד פונם סאָציאַליזם, און דערנאָך אַריבערגיין אין אַנטשיידענעם אָנגריף, כדי צו פאַרניכטן די רעשטלעך פונם קאַפּיטאַליזם אין לאַנד.

דער קריגס־קאָמוניזם איז געווען אַ פּרוּוו צו נעמען די פעסטונג פון די

קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן אין שטאָט און אין דאָרף דורך א שטורם, דורך א פראָנטאַלער אַטאַקע. אין דעם דאָזיקן אָנגריף איז די פּאַרטיי פאַרלאָפן ווײַט פאָראויס, ריזיקירנדיק אָפּצורײַסן זיך פון איר באַזע. אַצינד האָט לענין פאָרגעלייגט אָפּגיין א ביסל צוריק, אָפּטרעטן אויף א צײַט וואָס נעענטער צו איר הינטערלאַנד, אַריבערגיין פון דעם שטורם צו א מער דויערהאַפטער באַלאַגערונג פון דער פעסטונג, כדי, האָבנדיק אָנגעזאַמלט כחות, ווידער אָנהייבן דעם אָנגריף.

די טראָצקיסטן און די אַנדערע אָפּאָזיציאָנערן האָבן געהאַלטן, אַז דער נעפּ איז *בלויז* א צוריקטריט. אַזאַ אויסטײַטשונג האָט זיי געלוינט, ווײַל זיי האָבן געפירט א ליניע אויף אויפצושטעלן דעם קאַפּיטאַליזם. דאָס איז געווען א טיף שעדלעכע, אַן אַנטי־לענינישע אויסטײַטשונג פונם נעפּ. אינדער־אמת'ן, האָט שוין אין א יאָר אַרום נאָכן אײַנפירן דעם נעפּ, אויפן עלפטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר, לענין דערקלערט, אַז דער *צוריקטריט* איז *געענדיקט*, און האָט אַרויסגערוקט דעם לאָזונג: „*די צוגרייטונג פון אַן אָנגריף אויפן פּריוואַט־ווירטשאַפטלאַכן קאַפּיטאַל*" (*לענין*, ב. XXVII, ז. 213, רוסיש).

זײַענדיק שלעכטע מאַרקסיסטן און פולשטענדיקע עם־הארצים אין די פראַגן פון באָלשעוויסטישער פּאָליטיק, האָבן די אָפּאָזיציאָנערן ניט פאַרשטאַנען ניט דעם תוך פונם נעפּ, ניט דעם כאַראַקטער פונם צוריקטריט, וואָס איז פאָרגעקומען אין אָנהייב פונם נעפּ. וועגן דעם תוך פונם נעפּ איז שוין גערעדט געוואָרן אויבן. וואָס איז שייך דעם כאַראַקטער פונם צוריקטריט, זײַנען צוריקטריטן פאַראַן פאַרשיידענע. עס טרעפן מאָמענטן, ווען א פּאַרטיי אָדער אַן אַרמיי קומט אויס צוריקטרעטן דערפאַר, ווײַל זי האָט געליטן א מפּלה. אין אַזוינע פאַלן טרעט די אַרמיי אָדער די פּאַרטיי אָפּ צוליב דעם, כדי אײַנהיטן זיך און אײַנהיטן אירע קאַדרען פאַר נײַע שלאַכטן. בײַם אײַנפירן דעם נעפּ האָט לענין כלל ניט פאָרגעלייגט אַזאַ מין צוריקטריט, ווײַל די פּאַרטיי האָט ניט בלויז ניט געליטן קיין מפּלה און איז ניט געווען צעקלאַפּט, נאָר, פאַרקערט, זי האָט אַליין צעקלאַפּט די אינטערווענטן און ווײַסגוואַרדייער בעת'ן בירגערקריג. עס טרעפן אָבער אויך אַזוינע מאָמענטן, ווען א זיגרײַכע פּאַרטיי אָדער אַרמיי פאַרלויפט אין איר אָנגריף צו ווײַט פאָראויס, ניט האָבנדיק געזיכערט פאַר זיך די הינטערלאַנד־באַזע. דאָס שאַפט אַן ערנסטע געפאַר. אין אַזוינע פאַלן געפינט געוואוינלאַך א דערפאַרענע פּאַרטיי אָדער אַרמיי פאַר נויטיק, כדי ניט אָפּצורײַסן זיך פון איר באַזע, — אָפּצוטרעטן עטוואָס צוריק, נעענטער צו איר הינטערלאַנד, כדי צו פאַרבינדן זיך פעסטער מיט איר הינטערלאַנד־באַזע, באַזאָרגן זיך מיט אַלעם נויטיקן און דערנאָך ווידער לאָזן זיך אין אָנגריף מער זיכער, מיט א גאַראַנטיע פאַר דערפאָלג. גראָד אַזאַ מין צײַטווײַליקן צוריקטריט האָט לענין טאַקע דורכגעפירט בײַם נעפּ. באַריכטנדיק דעם פערטן קאָנגרעס פון

קאָמינטערן װעגן די סיבות פונם אײַנפירן דעם נעפּ, האָט לענין דירעקט געזאָגט, אַז „אין אונזער עקאָנאָמישן אָנגריף האָבן מיר זיך צו װײַט א רוק געטאָן פאָראויס, אַז מיר האָבן פאַר זיך ניט געזיכערט קיין גענוגנדיקע באַזע“, און אַז דעריבער איז נויטיק צו מאַכן א צײַטװײַליקן צוריקטריט צום געזי־כערטן הינטערלאַנד.

דער אומגליק פון דער אָפּאָזיציע איז באַשטאַנען דערין, װאָס זי האָט צוליב איר עם־הארצות ניט פאַרשטאַנען און האָט ביזן סוף פון איר לעבן ניט פאַרשטאַנען אָט די באַזונדערקײַט פונם צוריקטריט בײַם נעפּ.

דער באַשלוס פונם צענטן צוזאַמענפאָר װעגן נעפּ האָט געזיכערט א פעסטן עקאָנאָמישן בונד פון דעם אַרבעטער־קלאַס און פּויערטום פאַר דער בויאונג פונם סאָציאַליזם.

דער דאָזיקער גרונט־אויפגאַבע האָט געדינט אויך אַן אַנדער באַשלוס פונם צוזאַמענפאָר — װעגן דער נאַציאָנאַלער פראַגע. דעם פּאַרטראַג איבער דער נאַציאָנאַלער פראַגע האָט געמאַכט חבר סטאַלין. מיר האָבן ליקװידירט דעם נאַציאָנאַלן דרוק, האָט געזאָגט חבר סטאַלין, נאָר דאָס איז ניט גענוג. די אויפגאַבע באַשטייט דערין, מע זאָל ליקװידירן די שװערע ירושה פון דער פאַרגאַנגענהייט — די װירטשאַפטלאַכע, פּאָליטישע און קולטורעלע אָפּגע־שטאַנענקײַט פון די פריער אונטערגעדריקטע פעלקער. מע דאַרף זיי העלפן צו דעריאָגן אין דער דאָזיקער הינזיכט צענטראַל רוסלאַנד.

חבר סטאַלין האָט, װײַטער, אָנגעװיזן אויף צװיי אַנטי־פּאַרטייאישע אָפּנייגן אין דער נאַציאָנאַלער פראַגע: דער גרויסמעכטישער (גרויסרוסישער) שאָװי־ניזם און דער אָרטיקער נאַציאָנאַליזם. דער צוזאַמענפאָר האָט פאַראורטיילט ביידע אָפּנייגן, װי שעדלאַכע און געפערלאַכע פאַרן קאָמוניזם און פאַרן פּראָ־לעטאַרישן אינטערנאַציאָנאַליזם. צוזאַמען דערמיט האָט דער צוזאַמענפאָר דעם הויפּט־קלאַפּ זײַנעם געװענדט קעגן דער גרויסמעכטישקײַט, װי קעגן דער הויפּט־געפאַר, דאָס הייסט, קעגן די רעשטלאַך און איבערבלײַבאַכצן פון אַזא מין באַציאונג צו די נאַציאָנאַליטעטן, װי עס האָבן אַרויסגעװיזן בנוגע די ניט־רוסישע פעלקער די גרויס־רוסישע שאָװיניסטן בײַם צאַריזם.

3. די ערשטע סך־הכל׳ען פונם נעפּ. דער עלפטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. די אויסבילדונג פונם פאַרבאַנד סאָװעטישע סאָציאַליסטישע רעפּובליקן. לענינס קראַנקײַט. לענינס קאָ־אָפּעראַטיװער פּלאַן. דער צװעלפטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

די דורכפירונג פונם נעפּ האָט באַגעגנט א װידערשטאַנד מצד די ניט־שטאַנדהאַפטיקע עלעמענטן פון דער פּאַרטיי. דער װידערשטאַנד איז געגאַנגען פון צװיי זײַטן. פון איין זײַט, זײַנען אַרויסגעטראָטן די „לינקע“ שרײַער, פּאָ־ליטישע פאַרזעענישן פונם טיפּ לאָמינאַדזע, שאַצקין און אַנדערע, װעלכע האָבן

„אויפגעוויזן", אז דער נעפּ — דאָס איז אן אָפּזאָג פון די דעראָבערונגען פון דער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, א צוריק־קער צום קאפּיטאַליזם, אן אומקום פון דער סאָוועטן־מאכט. איבער זייער עם־הארצות אין פּאָליטיק און ניט־קענען די געזעצן פון דער עקאָנאָמישער אנטוויקלונג האָבן די דאָזיקע מענשן ניט פארשטאנען די פּאָליטיק פון דער פּארטיי; זיי זיינען ארייננגעפאלן אין פּאניק און פארשפּרייט ארום זיך ירידה־שטימונגען. פון דער צווייטער זייט, זיינען ארויסגעטראָטן אָפנע קאפּיטוליאנטן, ווי טראָצקי, ראדעק, זינאָוויעוו, סאָקאָלניקאָוו, קאמעניעוו, שליאפּניקאָוו, בוכארין, ריקאָוו און אנדערע, וועלכע האָבן ניט געגלויבט אין דער מעגלאכקייט פון דער סאָציאַליסטישער אנט־וויקלונג פון אונזער לאנד, האָבן געקניט פאר דער „מעכטיקייט" פונם קאפּי־טאַליזם און, שטרעבנדיק צו פארפעסטיקן די פּאָזיציעס פונם קאפּיטאַליזם אין סאָוועטן־לאנד, האָבן זיי געפאָדערט גרויסע הנחות פארן פּריוואטן קאַ־פּיטאל ווי אינעווייניק אין לאנד, אזוי אויך אויסער אים, האָבן געפאָדערט אָפּצוגעבן דעם פּריוואטן קאפּיטאל א ריי קאָמאנדע־הויכן פון דער סאָוועטן־מאכט אין דער פאָלקסווירטשאפט — אויף די יסודות פון קאָנצעסיע אָדער פון אקציאָנערע געמישטע געזעלשאפטן מיטן אָנטייל פון פּריוואטן קאפּיטאל.

סאי די, סאי יענע זיינען געווען פרעמד דעם מארקסיזם, דעם לעניניזם.

די פּארטיי האָט דעמאסקירט און איזאָלירט סאי די, סאי יענע. די פּאר־טיי האָט געגעבן די פּאניקאָרן און קאפּיטוליאנטן אן אנטשיידענעם צו־ריקשטויס.

דאָס, וואָס עס איז געווען אזא ווידערשטאנד קעגן דער פּאָליטיק פון דער פּארטיי, האָט אן איבעריק מאָל דערמאָנט וועגן דער נויטיקייט די פּארטיי צו רייניקן פון ניט־שטאנדהאפטיקע עלעמענטן. אין פארבינדונג דערמיט האָט דער צ.ק. דורכגעפירט א גרויסע ארבעט צו פארפעסטיקן די פּארטיי, האָבנדיק אָרגאניזירט אין יאָר 1921 א פּארטיי־רייניקונג. די רייניקונג איז פּאָרגעקומען מיטן אָנטייל פון אומפּארטייאישע, אויף אָפענע פארזאמלונגען. לענין האָט גע'עצה'ט גרינטלאך אָפּצורייניקן די פּארטיי „...פון שווינדלער, פון פארביוראָ־קראטעוועטע, פון אומאָרנטלאכע, פון ניט־פעסטע קאָמוניסטן און פון מענשע־וויקעס, וואָס האָבן איבערגעפארבט דעם „פּאסאד", נאָר וואָס זיינען אין הארצן פארבליבן מענשעוויקעס" (לענין, ב. XXVII, ז. 13, רוסיש).

סך־הכל זיינען אין רעזולטאט פון דער רייניקונג אויסגעשלאָסן געוואָרן פון דער פּארטיי ביז 170 טויזנט מאן, אָדער ביי 25 פּראָצענט פונם גאנצן באַ־שטאנד פון דער פּארטיי.

די רייניקונג האָט באדייטנדיק פארפעסטיקט די פּארטיי, פארבעסערט איר סאָציאַלן באשטאנד, פארשטארקט דעם צוטרוי פון די מאסן צו דער פּאר־טיי, געהעכערט איר אויטאָריטעט. די באהעפטקייט און דיסציפּלינירטקייט פון דער פּארטיי זיינען אויסגעוואקסן.

שוין דאָס ערשטע יאָר פון דער נייער עקאָנאָמישער פּאָליטיק האָט באַ־

וויזן די ריכטיקייט אירע. דער איבערגאנג צום נעפ האָט באדייטנדיק פארפעסטיקט דעם בונד פון די ארבעטער און פויערים אויף א נייעם יסוד. די מעכטיקייט און פעסטקייט פון דער דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט זיינען אויסגעוואקסן. ס'איז כמעט פולשטענדיק ליקווידירט געוואָרן דער באלעגופישער באנדיטיזם. די מיטלפויערים האָבן נאָך דער אָפּשאפונג פון דער „פּראָד־ראזוויאָרסטקע" געהאָלפן דער סאָוועטן־מאכט צו קעמפן קעגן די באלעגופישע באנדעס. די סאָוועטן־מאכט האָט איינגעהיט ביי זיך אין די הענט אלע קאָמאנדע־פּאָזיציעס אין דער פאָלקסווירטשאפט: די גרויס־אינדוסטריע, דעם טראנספּאָרט, די בענק, די ערד, דעם אינערלאכן האנדל, דעם אויסערלאכן האנדל. די פארטיי האָט זיך דערשלאָגן אן איבערבראָך אויפן ווירטשאפטלאכן פראָנט. די לאנדווירטשאפט האָט זיך אינגיכן א רוק געטאָן פאָראויס. די אינדוסטריע און דער טראנספּאָרט האָבן זיך דערשלאָגן די ערשטע דערפאָלגן. עס האָט זיך אָנגעהויבן דערוויל נאָך זייער א לאנגזאמער, נאָר זיכערער ווירטשאפטלאכער אויפשטייג. די ארבעטער און פויערים האָבן געפילט און געזען, אז די פארטיי שטייט אויף א ריכטיקן וועג.

אין מערץ 1922־טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען דער עלפטער פארטיי־צוזאמענפאָר. אויפן צוזאמענפאָר זיינען ביי געווען 522 דעלעגאטן מיט באשטימונגס־רעכט, וואָס האָבן פארטראָטן 532.000 פארטיי־מיטגלידער, דאָס הייסט, ווייניקער, ווי אויפן פאָריקן צוזאמענפאָר. דעלעגאטן מיט בעראטונגס־רעכט זיינען געווען 165 מאן. די פארקלענערונג פון דער צאָל מיטגלידער דערקלערט זיך מיט דער רייניקונג פון די פארטיי־רייען, וואָס האָט זיך געהאט אָנגעהויבן.

אויפן צוזאמענפאָר האָט די פארטיי אונטערגעצויגן די סך־הכל'ען פונם ערשטן יאָר נייע עקאָנאָמישע פּאָליטיק. די דאָזיקע סך־הכל'ען האָבן דערלויבט לענינען צו דערקלערן אויפן צוזאמענפאָר:

„א יאָר זיינען מיר צוריקגעטראָטן. מיר דארפן אצינד זאָגן אין נאָמען פון דער פארטיי: — גענוג! יענער ציל, וואָס דער צוריקטריט איז אויסן געווען, איז דערגרייכט. דער דאָזיקער פעריאָד ענדיקט זיך, אָדער ער האָט זיך געענדיקט. איצט ווערט ארויסגערוקט אן אנדער ציל — אן איבערגרופּירונג פון די כחות" (דאָרטן, ז. 238, רוסיש).

לענין האָט אָנגעוויזן, אז דער נעפּ באטייט א פארביטערטן קאמף ניט אויף לעבן, נאָר אויף טויט צווישן דעם קאפּיטאליזם און דעם סאָציאליזם. „ווער—וועמען" אזוי שטייט די פראגע. כדי צו זיגן, דארף מען זיכערן א צוזאמענשלוס צווישן דעם ארבעטער־קלאס און פויערטום, צווישן דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע און דער פויערשער עקאָנאָמיק דורך אן אלמעגלאכער אנטוויקלונג פונם סחורה־אומזאץ צווישן שטאָט און דאָרף. דערצו איז נויטיק אויסצולערנען זיך באלעבאטעווען, איז נויטיק אויסצולערנען זיך האנדלען קולטורעל.

דער האַנדל איז אין דעם דאָזיקן פּעריאָד געווען דער גרונט־רינג אין דער קייט אויפגאַבעס, וואָס זײַנען געשטאַנען פאַר דער פּאַרטיי. ניט האָבנדיק געלייזט די דאָזיקע אויפגאַבע, האָט מען ניט געקאָנט פאַנאַנדערוויקלען דעם סחורה־אומזאַץ צווישן שטאָט און דאָרף, האָט מען ניט געקאָנט פאַרפעסטיקן דעם עקאָנאָמישן בונד פון די אַרבעטער און פּויערים, ניט געקאָנט אויפהויבן די לאַנדווירטשאַפט, אַרויספירן פון חורבן די אינדוסטריע.

אין יענער צײַט איז נאָך דער סאָוועטישער האַנדל געווען זייער שוואַך. זייער שוואַך איז געווען דער האַנדלס־אַפּאַראַט, קיין געניטקײַט אין האַנדל האָבן די קאָמוניסטן נאָך ניט געהאַט, דעם שונא — דעם נעפּמאַן האָט מען נאָך ניט דערלערנט; מע האָט זיך נאָך ניט אויסגעלערנט צו קעמפן קעגן אים. די פּריוואַטע הענדלער, די נעפּלײַט, האָבן אויסגענוצט די שוואַכקײַט פונעם סאָוועטישן האַנדל און האָבן פאַרכאַפּט אין זייערע הענט דעם האַנדל מיט מאַנופאַקטור און מיט אַנדערע גאַנגבאַרע סחורות. די פראַגע וועגן דער אָרגאַניזירונג פונעם מלוכה׳שן און קאָאָפּעראַטיוון האַנדל האָט באַקומען אַ קאָלאָסאַלע באַדײַטונג.

נאָכן עלפטן צוזאַמענפאָר האָט די ווירטשאַפטלעכע אַרבעט אויפגעברויזט מיט אַ נײַער קראַפט. עס זײַנען דערפאָלגרײַך ליקווידירט געוואָרן די פאָלגן פון דער אומגערעטעניש, וואָס האָט געטראָפן דאָס לאַנד. עס איז גיך אויפגעשטעלט געוואָרן די פּויערשע ווירטשאַפט. עס האָבן אָנגעהויבן בעסער צו אַרבעטן די אײַזנבאַנען. עס האָט זיך אַלץ פאַרגרעסערט די צאָל פאַבריקן און זאַוואָדן, וואָס האָבן באַנײַס אָנגעהויבן צו אַרבעטן.

אין אָקטאָבער 1922־טן יאָר האָט די סאָוועטן־רעפּובליק געפײַערט אַ גרויסן זיג: די רויטע אַרמיי און די פּאַרטיזאַנער פונעם ווײַטן מזרח האָבן באַפרײַט פון די יאַפּאַנישע אינטערווענטן וולאַדיוואָסטאָק, דעם לעצטן באַצירק פון דער סאָוועטישער ערד, וואָס האָט זיך געפונען אין די הענט פון די אינטערווענטן.

אַצינד, ווען די גאַנצע טעריטאָריע פונעם סאָוועטן־לאַנד איז אָפּגערייניקט געוואָרן פון די אינטערווענטן, און די אויפגאַבעס פון בויען דעם סאָציאַליזם און פון לאַנדשוץ האָבן געפאָדערט אַ ווײַטערדיקע פאַרפעסטיקונג פונעם בונד פון די פעלקער פונעם סאָוועטן־לאַנד, האָט זיך אויף דער טאָג־אָרדענונג געשטעלט די פראַגע וועגן אַ מער ענגער פאַראייניקונג פון די סאָוועטישע רעפּובליקן אין אַן איינהײַטלעכן מלוכה׳שן פאַרבאַנד. מע האָט געדאַרפט פאַראייניקן אַלע פאָלקס־קרעפטן פאַר דער בויאונג פונעם סאָציאַליזם. מע האָט געדאַרפט אָרגאַניזירן אַ פעסטע לאַנדשוץ. מע האָט געדאַרפט זיכערן אַן אַלזײַטיקע אַנטוויקלונג פון אַלע נאַציאָנאַליטעטן פון אונזער היימלאַנד. צוליב דעם דאָזיקן ציל האָט מען געמוזט נאָך מער דערנענטערן איינע צו די אַנדערע אַלע פעלקער פונעם סאָוועטן־לאַנד.

אין דעצעמבער 1922־טן יאָר איז פאָרגעקומען דער ערשטער אַלפאַרבאַנדי־

שער סאָוועטן=צוזאמענפאָר. אויף דעם דאָזיקן צוזאמענפאָר איז לויטן פאָרשלאָג פון לענינען און סטאלינען געשאפן געוואָרן א פרײַוויליקע מלוכה'שע פאראייניקונג פון די סאָוועטישע פעלקער — דער פארבאנד סאָוועטישע סאָציאליסטישע רעפובליקן (פ.ס.ס.ר.). צוערשט זײַנען אין פ.ס.ס.ר. ארײַנגעגאנגען די רוסלענדישע סאָוועטישע פעדעראטיווע סאָציאליסטישע רעפובליק (ר.ס.פ.ס.ר.), די טראנסקאווקאזער סאָוועטישע פעדעראטיווע סאָציאליסטישע רעפובליק (טר.ס.פ.ס.ר.), די אוקראאינישע סאָוועטישע סאָציאליסטישע רעפובליק (או.ס.ס.ר.) און די ווײַסרוסישע סאָוועטישע סאָציאליסטישע רעפובליק (וו.ס.ס.ר.). א ביסל שפעטער האָבן זיך אין מיטל=אזיע אָרגאניזירט דרײַ זעלבסטשטענדיקע פארבאנדישע סאָוועטישע רעפובליקן — די אוזבעקישע, טורקמענישע און טאדזשיקישע. איצט האָבן זיך אָט די אלע רעפובליקן פאראייניקט אין אן איינהײַטלאכן פארבאנד פון די סאָוועטישע מלוכות, — אין דעם פ.ס.ס.ר. אויפן יסוד פון פרײַוויליקײַט און גלײַכבארעכטיקונג, מיטן אײַנהיטן פאר יעדערער פון זיי דאָס רעכט פרײַ ארויסצוטרעטן פונם סאָוועטן=פארבאנד.

דאָס שאפן דעם פארבאנד סאָוועטישע סאָציאליסטישע רעפובליקן האָט באטײַט א פארפעסטיקונג פון דער סאָוועטן=מאכט און א גרויסן זיג פון דער לענין=סטאלינישער פאָליטיק פון דער פארטיי באָלשעוויקעס אין דער נאציאָנאלער פראגע.

אין נאָוועמבער 1922=טן יאָר איז לענין ארויסגעטראָטן אויפן פלענום פונם מאָסקווער סאָוועט. אונטערציענדיק די סך=הכל'ען פון די פינף יאָר עקזיסטענץ פון דער סאָוועטן=מאכט, האָט לענין ארויסגעזאָגט די פעסטע זיכערקייט, אז „פון רוסלאנד דעם נעפישן וועט זײַן א רוסלאנד א סאָציאליסטישעס“. דאָס איז געווען זײַן לעצטע ארויסטרעטונג פארן לאנד. אין הארבסט 1922=טן יאָר האָט די פארטיי געטראָפן א גרויסער אומגליק: לענין איז שטארק קראנק געוואָרן. די גאנצע פארטיי, אלע ארבעטנדיקע האָבן איבערגעלעבט לענינס קראנקייט, ווי זייער אייגענעם גרויסן אומגליק. אלע האָבן געלעבט אין אומרו פארן לעבן פונם באליבטן לענין. נאָר לענין האָט אויך בעת דער קראנקייט ניט אויפגעהערט צו ארבעטן. זײַענדיק שוין שווער קראנק, האָט לענין אָנגעשריבן א ריי זייער וויכטיקע ארטיקלען. אין אָט די לעצטע ארטיקלען האָט ער אונטערגעצויגן די סך=הכל'ען פון דער דורכגעמאכטער ארבעט און אָנגעמערקט דעם פלאן פון אויסבויען דעם סאָציאליזם אין אונזער לאנד דורך ארײַנציען דאָס פויערטום אין דער סאָציאליסטישער בויאונג. אין דעם דאָזיקן פלאן האָט לענין ארויסגערוקט זײַן קאָאָפעראטיוון פלאן פון באהעפטן דאָס פויערטום צו דער זאך פון אויסבויען דעם סאָציאליזם.

אין דער קאָאָפעראציע בכלל, אין דער לאנדווירטשאפטלאכער קאָאָפעראציע באזונדערס, האָט לענין געזען דעם צוטריטלאכן און פארשטענדלאכן פאר מיליאָנען פויערים וועג פון אריבערגאנג פון דער קליינער אינדיווידועלער ווירטשאפט צו גרויסע געמיינשאפטלאכע פראָדוציר=פאראייניקונגען — צו

קאָלווירטן. לעניִן האָט אָנגעוויזן, אז די אנטוויקלונג פון דער לאַנדווירטשאפט אין אונזער לאַנד דאַרף גיין מיטן וועג פון אריינציִען די פויערים אין דער סאָציאַליסטישער בויאונג דורך דער קאָאָפּעראַציע, מיטן וועג פון שטופּנווייז איינגלידערן אין דער לאַנדווירטשאפט די יסודות פון קאָלעקטיוויזם, צוערשט אין געביט פון אָפּזאַץ, און נאָכדעם אין געביט פון פּראָדוצירן די פּראָדוקטן פון דער לאַנדווירטשאפט. לעניִן האָט אָנגעוויזן, אז ביי דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט און ביים בונד פונם ארבעטער־קלאַס מיטן פויערטום, ביים זיכערן פאַרן פּראָלעטאַריאַט די אָנפירונג בנוגע דעם פויערטום, ביי דער עקזיסטענץ פון א סאָציאַליסטישער אינדוסטריע, — איז די ריכטיק־אָרגאַניזירטע פּראָדוציר־קאָאָפּעראַציע, וואָס כאַפּט ארום מיליאָנען פויערים, — דאָס מיטל, וואָס מיט זיין הילף קאָן מען אויסבויען אין אונזער לאַנד די פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאפט.

אין אפּריל 1923־טן יאָר איז פאָרגעקומען דער צוועלפטער פּארטיי־צוזאַמענפאָר. נאָך דעם, ווי די באָלשעוויקעס האָבן גענומען די מאַכט, איז דאָס געווען דער ערשטער צוזאַמענפאָר, אויף וועלכן לעניִן האָט ניט געקאָנט ביַיזיַין. אויפן צוזאַמענפאָר זיַינען ביַיגעווען 408 דעלעגאַטן מיט באַשטימונגס־רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 386.000 פּארטיי־מיטגלידער, דאָס הייסט, ווייניקער, ווי אויפן פאָריקן פּארטיי־צוזאַמענפאָר. דאָ האָבן זיך אָפּגערופן די רעזולטאַטן פון דער אַלץ דויערנדיקער רייניקונג פון די פּארטיי־רייען, וועלכע האָט געבראַכט צום אויסשליסן פון דער פּארטיי א באַדיַיטנדיקן פּראָצענט פּארטיי־מיטגלידער. דעלעגאַטן מיט באַראַטונגס־רעכט זיַינען געווען 417 מאַן.

דער צוועלפטער פּארטיי־צוזאַמענפאָר האָט דיסקאָנטירט אין זיַינע באַשלוסן אַלע אָנווַיזונגען לעניִנס, וואָס ער האָט געגעבן אין זיַינע לעצטע אַרטיקלען און בריוו.

דער צוזאַמענפאָר האָט געגעבן אן אנטשיידענעם ווידערשטאַנד די אַלע, וועלכע האָבן פאַרשטאַנען דעם נעפּ, ווי א צוריקטריט פון די סאָציאַליסטישע פּאָזיציעס, ווי דאָס אָפּגעבן די אייגענע פּאָזיציעס דעם קאַפּיטאַליזם, וועלכע האָבן פאָרגעלייגט צו גיין אין פאַרקנעכטונג צום קאַפּיטאַליזם. אַזוינע פאָרשלאָגן האָבן געמאַכט אויפן צוזאַמענפאָר טראָצקיס אָנהענגער — ראַדעק און קראַסין. זיי האָבן פאָרגעלייגט אָפּצוגעבן זיך אויפן גענאָד פון די אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטן, אָפּגעבן זיי אין קאָנצעסיע די לעבנסנוויטיקע פאַר דער סאָוועטן־מלוכה אינדוסטריע־צוויַיגן. זיי האָבן פאָרגעלייגט צו באַצאָלן די חובות פון דער צאַרישער רעגירונג, וועלכע די אָקטאָבער־רעוואָלוציע האָט אַנולירט. די דאָזיקע קאַפּיטולאַנטישע פאָרשלאָגן האָט די פּארטיי געשטעמפּלט, ווי פאַררעטערישע. זי האָט זיך ניט אָפּגעזאָגט אויסצונוצן די פּאָליטיק פון קאָנצעסיעס, נאָר בלויז אין אַזעלכע צוויַיגן און אין אַזא מאָס, וואָס האָבן געלוינט דער סאָוועטן־מלוכה.

בוכאַרין און סאָקאָלניקאָוו האָבן נאָך ביזן צוזאַמענפאָר פאָרגעלייגט צו

ליקווידירן די מאָנאָפּאָליע פונם אויסערן⸗האַנדל. דער דאָזיקער פאָרשלאָג איז אויך געווען א רעזולטאַט פון פארשטיין הערם גענפּ, ווי דאָס אָפּגעבן די אייגענע פּאָזיציעס דעם קאַפּיטאַליזם. לענין האָט דעמאָלט געשטעמפּלט בוכאַרינען, ווי א פארטיידיקער פון די ספּעקולאַנטן, נעפּלייט, באַלעגופים. דער צוועלפטער צוזאַמענפאָר האָט אַנטשיידן אָפּגעוואָרפן די אַטענטאַטן אויף דער אומדערשיטערלאַכקייט פון דער מאָנאָפּאָליע פונם אויסערן⸗האַנדל.

דער צוזאַמענפאָר האָט אויך געגעבן א ווידערשטאַנד טראָצקיס פּרואוו אַנצובינדן דער פּארטיי אַן אומברענגערישע פּאָליטיק בנוגע דעם פּויערטום. דער צוזאַמענפאָר האָט אָנגעוויזן, אַז מע טאָר ניט פארגעסן דעם פאַקט, אַז אינם לאַנד האָט די אויבערהאַנט די קליינפּויערשע ווירטשאַפט. ער האָט אונטערגעשטראָכן, אַז די אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע, דערונטער פון דער שווערער אינדוסטריע, דאַרף גיין ניט דערווידער די אינטערעסן פון די פּויעריס⸗מאַסן, נאָר אין צוזאַמענשלוס מיט זיי, אין די אינטערעסן פון דער גאַנצער ארבעטנדיקער באַפעלקערונג. די דאָזיקע באַשלוסן זיינען געווען געווענדט קעגן טראָצקין, וועלכער האָט פאָרגעלייגט צו בויען די אינדוסטריע דורך עקספּלואַטירן די פּויערישע ווירטשאַפט, וועלכער האָט ניט אָנערקענט אין דער פּראַקטיק די פּאָליטיק פון בונד פון דעם פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום.

טראָצקי האָט אין דער זעלבער צייט פאָרגעלייגט צו פארמאַכן אַזוינע גרויסע זאַוואָדן, וואָס האָבן געהאַט א לאַנדשוץ⸗באַדייטונג, ווי דעם פּוטילאָווער, דעם בריאַנסקער און אַנדערע, וואָס ברענגען ניט, ווי ער האָט גע'טענה'ט, קיין רווח. דער צוזאַמענפאָר האָט מיט אויפגעבראַכטקייט אָפּגעוואָרפן טראָצקיס פאָרשלאָגן.

לויט לענינס פאָרשלאָג, וועלכן ער האָט צוגעשיקט אויפן צוזאַמענפאָר אין א שריפטלאַכער פאָרם, האָט דער צוועלפטער צוזאַמענפאָר געשאַפן דעם פאַראייניקטן אָרגאַן צ.ק.ק.—ר.ק.אי. (צענטראַלע קאָנטראָל⸗קאָמיסיע — ארבעטער⸗פּויערשע אינספּעקציע). אויף אים זיינען ארויפגעלייגט געוואָרן פאַראַנטוואָרטלאַכע אויפגאַבעס: אָפּהיטן די אייגהייט פון אונזער פּארטיי, פארפעסטיקן די פּארטייאישע און מלוכה'שע דיסציפּלין, מיט אַלע מיטלען פארבעסערן דעם אַפּאַראַט פון דער סאָוועטישער מלוכה.

דער צוזאַמענפאָר האָט געשענקט אַן ערנסטע אויפמערקזאַמקייט דער נאַציאָנאַלער פראַגע. פאָרטרעגער איבער דער דאָזיקער פראַגע איז געווען חבר סטאַלין. חבר סטאַלין האָט אונטערגעשטראָכן די אינטערנאַציאָנאַלע באַדייטונג פון אונזער פּאָליטיק אין דער נאַציאָנאַלער פראַגע. די אונטערדריקטע פעלקער אין מערב און אין מזרח זעען אינם סאָוועטן⸗פארבאַנד א מוסטער פון לייזן די נאַציאָנאַלע פראַגע און פון ליקווידירן דעם נאַציאָנאַלן דרוק. חבר סטאַלין האָט אָנגעוויזן אויף דער נויטיקייט פון ענערגישער ארבעט צו ליקווידירן די ווירטשאַפטלאַכע און קולטורעלע אומגלייכהייט צווישן די פעלקער פונם סאָוועטן⸗פארבאַנד. ער האָט גערופן די גאַנצע פּארטיי צו אַן אַנטשיידע⸗

געם קאמף קעגן די אָפּנויגן אין דער נאַציאָנאַלער פראגע — קעגן דעם גרויס־רוסישן שאָוויניזם און דעם אָרטיקן בורזשואזן נאַציאָנאַליזם.

אויפן צוזאמענפאָר זיינען דעמאסקירט געוואָרן די נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער און זייער גרויסמעכטישע פּאָליטיק בנוגע די נאַציאָנאַלע מינדערהייטן. דע־מאָלט זיינען קעגן דער פּארטיי ארויסגעטראָטן די גרוזינישע נאַציאָנאַל־אָפּ־נויגלער — מדיוואַני און אנדערע. די נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער זיינען געווען קעגן שאפן די טראנסקאווקאזער פעדעראציע, קעגן פארפעסטיקן די פריינטשאפט פון די פעלקער פון טראַנסקאווקאז. די אָפּנויגלער האָבן זיך אויפגעפירט בנוגע די אנדערע נאַציאָנאַליטעטן אין גרוזיע, ווי אמת׳ע גרויסמעכטישע שאָווי־ניסטן. זיי האָבן ארויסגעזעצט פון טיפליס אלע ניט־גרוזינער, באזונדערס ארמענער, האָבן ארויסגעגעבן א געזעץ, לויט וועלכן א גרוזינערן, וואָס האָט חתונה מיט א ניט קיין גרוזינער, פארלירט איר גרוזינישע בירגערשאפט. די גרוזינישע נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער זיינען געשטיצט געוואָרן פון טראָצקין, ראַ־דעקן, בוכארינען, סקריפּניקן, ראקאָווסקין.

אינגיכן נאָכן צוזאמענפאָר איז צונויפגערופן געוואָרן א ספּעציעלע באַרא־טונג פון די טוער פון די נאַציאָנאַלע רעפּובליקן איבער דער נאַציאָנאַלער פראגע. אויף דער בארא‌טונג איז דעמאסקירט געוואָרן די גרופּע טאָטערישע בורזשואזע נאַציאָנאַליסטן — סולטאַן־גאַליעוו און אנדערע און די גרופּע אוז־בעקישע נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער—פייזולא כאָדזשאיעוו און אנדערע.

דער צוועלפטער פּארטיי־צוזאמענפאָר האָט פאר׳סך־הכל׳ט די רעזולטאטן פון דער נייער עקאָנאָמישער פּאָליטיק פאר צוויי יאָר. די דאָזיקע סך־הכל׳ען האָבן ארייננגעבראכט מונטערקייט און זיכערקייט אינם ענדגילטיקן זיג.

„אונזער פּארטיי איז געבליבן א צעמענטירטע, א באהעפטע, אזא, וועלכע האָט אויסגעהאלטן דעם גרעסטן קער, וועלכע גייט פאָראויס מיט א ברייט־פאנאנדערגעוויקלטער פאָן“, — האָט אויפן צוזאמענפאָר דער־קלערט חבר סטאלין.

4. דער קאמף קעגן די שוועריקייטן פון אויפשטעלן די פאָלקס־ווירטשאפט. די פארשטארקונג פון דער אקטיוויקייט פון די טראָצקיסטן אין צוזאמענהאנג מיט לענינס קראנקייט. די נייע דיסקוסיע אין דער פּארטיי. די מפּלה פון די טראָצ־קיסטן. לענינס טויט. דער לענינישער פּריזיוו. דער דריי־צנטער פּארטיי־צוזאמענפאָר.

שוין די ערשטע יאָרן פון קאמף פאר דער אויפשטעלונג פון דער פאָלקס־ווירטשאפט האָבן געבראכט צו באַדייטנדיקע דערפאָלגן. צום יאָר 1924 האָט זיך געלאָזט מערקן אן אויפשטייג אין אלע געביטן. דער פארזיי־שטח האָט זיך

פונם 1921סטן יאָר אָן באַדײַטנדיק פאַרגרעסערט, — די פּויערישע ווירטשאַפט האָט זיך אַלץ מער פאַרפעסטיקט. ס'איז געוואַקסן און האָט זיך אַנטוויקלט די סאָציאַליסטישע אינדוסטריע. ס'איז באַדײַטנדיק אויסגעוואַקסן אין צאָל דער אַרבעטער־קלאַס; ס'איז אויסגעוואַקסן דער אַרבעטסלוין. די אַרבעטער און פּויערים איז געוואָרן גרינגער און בעסער צו לעבן, איידער אין די יאָרן 1920—1921.

עס האָבן זיך אָבער נאָך אַלץ געלאָזט פילן די רעזולטאַטן פון דעם נאָך נים ליקווידירטן חורבן. די אינדוסטריע איז נאָך אָפּגעשטאַנען פון דעם פאַר־מלחמה'דיקן ניוואָ, איר וואוקס איז באַדײַטנדיק אָפּגעשטאַנען פונם וואוקס פון די באַדערפעניש פונם לאַנד. צום סוף 1923סטן יאָר איז געווען בײַ אַ מיליאָן אַרבעטסלאָזע, — דער לאַנגזאַמער וואוקס פון דער פאָלקסווירטשאַפט האָט נים געגעבן קיין מעגלאַכקײַט אויסצוהאָבן די אַרבעטסלאָזיקײַט. דער האַנדל האָט זיך אַנטוויקלט מיט איבערשלאָגן, מחמת די צו הויכע פרײַזן אויף שטאָטישע פאַבריקאַטן, וואָס עס האָבן אָנגעבונדן דעם לאַנד די גנעפּלײַט און די נעפּמאַנישע עלעמענטן אין אונזערע האַנדלס־אָרגאַניזאַציעס. אין צו־זאַמענהאַנג דערמיט האָט זיך דער סאָוועטישער רובל גענומען שטאַרק וואַק־לען; זײַן ווערט איז געפאַלן. דאָס אַלץ האָט מאַרמאָזירט די פאַרבעסערונג פון דער לאַגע פון די אַרבעטער און פּויערים.

צו האַרבסט 1923סטן יאָר האָבן זיך די ווירטשאַפטלאַכע שוועריקײַטן עטוואָס פאַרשאַרפט צוליב דעם, וואָס אונזערע אינדוסטריע־ און האַנדלס־אָרגאַנען האָבן געבראָכן די סאָוועטישע פרײַזן־פּאָליטיק. עס איז געווען אַ שאַרפע דיפערענץ צווישן די פרײַזן אויף אינדוסטרי:עלע סחורות און אויף פּראָדוקטן פון דער לאַנדווירטשאַפט. די פרײַזן אויף ברויט זײַנען געווען ני־דעריקע, און די פרײַזן אויף די אינדוסטרי:עלע סחורות — אומגעהויער הויכע. אין דער אינדוסטריע זײַנען געווען גרויסע בײַ־הוצאות, און דאָס האָט טײַע־רער געמאַכט די סחורות. דאָס געלט, וואָס דאָס פּויערטום פלעגט אויסלייזן פון פאַרקויפן תבואה, פלעגט גיך פאַרלירן זײַן ווערט. צו דעם אַלעם האָט נאָך דער טראָצקיסט פּיאַטאַקאָוו, וועלכער איז דעמאָלט געזעסן אין וו.ס.נ.כ. (העכסטער ראַט פון דער פאָלקסווירטשאַפט), געגעבן אַ פאַרברעכערישע די־רעקטיוו די ווירטשאַפטלער — אַרויסשלאָגן וואָס מער רוח בײַם פאַרקויפן אינדוסטרי:עלע סחורות, העכערן אָן אַ שיר די פרײַזן, כלומר'שט צוליב דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע. אינדער'אמת'ן האָט דער דאָזיקער נעפּמאַ־נישער לאָזונג געקאָנט ברענגען בלויז צו פאַרשמעלערן די באַזע פון דער אינדוסטרי:עלער פּראָדוקציע און צו אונטערגרײַסן די אינדוסטריע. בײַ אַזוינע באַדינגונגען האָט דעם פּויערטום נים געלוינט אײַנצושאַפן זיך שטאָטישע סחורות, און עס האָט אויפגעהערט צו קויפן זיי. עס האָט זיך אָנגעהויבן אַ קריזיס פונם אָפּזאַץ, וועלכער האָט זיך אָפּגערופן אויף דער אינדוסטריע. עס זײַנען אויפגעקומען שוועריקײַטן אין אויסצאָלן דעם אַרבעטסלוין. דאָס האָט

ארויסגערופן אן אומצופרידנקייט ביי די [illegible]עטער. די אממערסטן אָפּגעשטאַנענע אַרבעטער האָבן אין אייניקע פאַבריקן געוואָרפן די אַרבעט.

דער צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי האָט אָנגעמערקט די וועגן ווי צו באזייטיקן אָט די אַלע שוועריקייטן און חסרונות. עס זיינען אָנגענומען געוואָרן מיטלען צו ליקווידירן דעם אָפּזאַץ־קריזיס. ס'איז דורכגעפירט געוואָרן אַן אַראָפּזעצונג פון די פּרייזן אויף זאַכן פון ברייטן געברויך. ס'איז באַשלאָסן געוואָרן דורכצופירן אַ געלט־רעפאָרם — אַריבערגיין צו אַ פעסטער און שטאַנדהאַפטיקער וואַליוטע, צום טשערוואָנעץ. מע האָט איינגערעגולירט דאָס אויסצאָלן דעם אַרבעטסלוין די אַרבעטער. עס זיינען אָנגעמערקט געוואָרן מאָס־מיטלען צו פאַנאַנדערוויקלען דעם האַנדל דורך די סאָוועטישע און קאָאָפּעראַטיווע אָרגאַנען און צו ארויסשטויסן פונם האַנדל די פּאַרשיידענערליי פּריוואַטניקעס און ספּעקוליאַנטן.

מע האָט געדאַרפט סאָלידאַריש, פאַרקאַמשענדיק די אַרבל, זיך נעמען צו דער אַרבעט. אַזוי האָבן געדענקט און געטאָן די מענטשן, וואָס זיינען איבערגעגעבן דער פּאַרטיי. ניט אַזוי האָבן אָבער געהאַנדלט די טראָצקיסטן. באַנוצנדיק זיך מיט דער אָפּוועזנקייט פון לענינען, וועלכער איז אַרויס פון די רייען מחמת זיין שווערער קראַנקייט, האָבן זיי אָנגעהויבן אַ נייעם אָנפאַל אויף דער פּאַרטיי און אויף איר אָנפירונג. זיי האָבן באַשלאָסן, אַז ס'איז געקומען אַ גינסטיקער מאָמענט, כדי צו צעקלאַפּן די פּאַרטיי און אומוואַרפן איר אָנפירונג. אין קאַמף קעגן דער פּאַרטיי האָבן זיי אויסגענוצט אַלץ: אי די מפּלה פון דער רעוואָליוציע אין דייטשלאַנד און בולגאַריע אין האַרבסט 1923־טן יאָר, אי די ווירטשאַפטלעכע שוועריקייטן אינם לאַנד, אי לענינס קראַנקייט. גראָד אין אָט דעם פאַר דער סאָוועטן־מלוכה שווערן מאָמענט, ווען דער פירער פון דער פּאַרטיי איז געווען צוגעשמידט צום בעט, האָט טראָצקי אָנגעהויבן זיין אַטאַקע קעגן דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. צונויפגעקליבן אַרום זיך אַלע אַנטי־לענינישע עלעמענטן אין דער פּאַרטיי, האָט ער צונויפגעשטוקעוועט אַ פּלאַטפאָרם פאַר אַן אָפּאָזיציע, וואָס איז געווען געווענדט קעגן דער פּאַרטיי, קעגן איר אָנפירונג, קעגן איר פּאָליטיק. די פּלאַטפאָרם האָט זיך גערופן די מעלדונג פון 46 אָפּאָזיציאָנערן. אין קאַמף קעגן דער לענינישער פּאַרטיי האָבן זיך פאַראייניקט אַלע אָפּאָזיציאָנעלע גרופּירונגען, — די טראָצקיסטן, די דעציסטן, די רעשטלאַך פון די „לינקע קאָמוניסטן“ און פון דער „אַרבעטער־אָפּאָזיציע“. אין זייער מעלדונג האָבן זיי פאַראויסגעזאָגט אַ שווערן עקאָנאָמישן קריזיס און אַן אומקום פון דער סאָוועטן־מאַכט און האָבן, ווי דעם איינציקן אויסוועג פון דער לאַגע, געפאָדערט די פרייהייט פון פראַקציעס און גרופּירונגען.

דאָס איז געווען אַ קאַמף פאַר אויפשטעלן די פראַקציעס, וואָס זיינען לויט לענינס פאָרשלאָג דורכן צענטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר פאַרבאָטן געוואָרן.

קיין שום קאָנקרעטע פראַגן וועגן פאַרבעסערן די אינדוסטריע אָדער די לאַנדווירטשאַפט, וועגן פאַרבעסערן דעם סחורה־אומזאַץ אינם לאַנד, פאַרבע־

סערן די לאגע פון די ארבעטנדיקע האָבן די טראָצקיסטן ניט געשטעלט. דער־מיט האָבן זיי זיך אפילו כלל ניט אינטערעסירט. זיי האָט אינטערעסירט איינס: באַנוצן זיך מיט לעגינס אָפּוועזנקײט, אויפשטעלן די פראקציעס אינעװייניק אין דער פּאַרטיי און צעטרייסלען די יסודות פון דער פּאַרטיי, צע־טרייסלען איר צ.ק.

באלד נאָך דער פּלאַטפאָרם פון די 46 איז ארויסגעלאָזט געוואָרן טראָצ־קיס בריוו, וואו ער האָט באַגאָסן מיט שמוץ די פּאַרטייאישע קאַדרען און ס'איז ארויסגערוקט געוואָרן א גאַנצע ריי נײַע רכילות'דיקע באַשולדיקונגען אויפן אדרעס פון דער פּאַרטיי. אין דעם דאָזיקן בריוו האָט טראָצקי איבער־גע'חזר'ט די אַלטע מענשעוויסטישע לידלאַך, וועלכע די פּאַרטיי האָט פון אים געהערט ניט דאָס ערשטע מאָל.

פריער פאַר אַלץ האָבן זיך די טראָצקיסטן ארויסגעוואָרפן אויפן פּאַרטיי־אַפּאַראַט. זיי האָבן פארשטאַנען, אז די פּאַרטיי קאָן ניט לעבן און אַרבעטן אָן א פעסטן פּאַרטיי־אַפּאַראַט. די אָפּאָזיציע האָט געפּרואווט צעטרייסלען, צע־שטערן דעם דאָזיקן אַפּאַראַט, קעגנשטעלן די פּאַרטיי־מיטגלידער דעם פּאַרטיי־אַפּאַראַט, און די יוגנט — די אַלטע קאַדרען פון דער פּאַרטיי. אין זײַן בריוו האָט טראָצקי גענומען דעם קורס אויף דער שטודירנדיקער יוגנט, אויף די יונגע פּאַרטיי־מיטגלידער, וואָס האָבן ניט געוואוסט די געשיכטע פון קאַמף פון דער פּאַרטיי קעגן דעם טראָצקיזם. כדי צו דעראָבערן די שטודירנדיקע יוגנט, האָט זי טראָצקי גע'חנפ'עט, אָנרופנדיק זי „דער ריכטיקסטער באַראָ־מעטער פון דער פּאַרטיי", און אין דער זעלבער צײַט האָט ער דערקלערט וועגן דעם איבערגעבורט פון דער אַלטער לעניניסטער גוואַרדיע. אָנדײַטנדיק אויף די איבערגעבוירענע פירער פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, האָט ער גע־מאַכט העסלאַכע אָנצוהערענישן, אז די אַלטע באָלשעוויסטישע גוואַרדיע גייט מיט דעם זעלבן וועג. מיט די געשרייען וועגן איבערגעבורט פון דער פּאַרטיי האָט טראָצקי געפּרואווט צודעקן זײַן אייגענעם איבערגעבורט און זיינע אַנטי־פּאַרטייאישע פּלענער.

די ביידע דאָקומענטן פון די אָפּאָזיציאָנערן, סאַי די פּלאַטפאָרם פון די 46, סאַי אויך טראָצקיס בריוו, האָבן די טראָצקיסטן צעשיקט אין די ראַיאָ־נען און קעמערלאַך און געשטעלט אויף דער באַהאַנדלונג פון די פּאַרטיי־מיטגלידער.

מע האָט די פּאַרטיי ארויסגערופן אויף א דיסקוסיע.

אַזוי'ארום האָבן די טראָצקיסטן, ווי פאַרן צענטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר בעת דער פּראָפּפאַראייניקער דיסקוסיע, אַזוי אויך איצט, אָנגעצווּנגען דער פּאַרטיי אַן אַלגעמיין־פּאַרטייאישע דיסקוסיע.

ניט געקוקט אויף דער פּאַרנומענקײט פון דער פּאַרטיי מיט מער וויכטי־קע ווירטשאַפטלאַכע פראַגן, האָט די פּאַרטיי אָנגענומען דעם ארויסרוף און געעפנט א דיסקוסיע.

די דיסקוסיע האָט ארומגעכאפּט די גאנצע פּארטיי. דער קאמף האָט געטראָגן א פארביטערטן כאראקטער. באזונדערס שארף איז געגאנגען דער קאמף אין מאָסקווע. די טראָצקיסטן האָבן געשטרעבט פריִער פאר אלץ צו פארכאפּן די אָרגאניזאציע פון דער הויפּטשטאָט. די דיסקוסיע האָט אָבער ניט געהאָלפן די טראָצקיסטן. זי האָט זיי נאָר צו שאנד געמאכט. די טראָצקיסטן זײַנען צעקלאפּט געוואָרן ביזן גרונט סאי אין מאָסקווע, סאי אויך איבער גאנצן סאָוועטן-פארבאנד. פאר די טראָצקיסטן האָט געשטימט בלויז א קליינע צאָל הויכשול-קעמערלאך און קעמערלאך פון אנשטאלטן.

אין יאנואר 1924-טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען די דרײַצנטע פּארטיי-קאָנפערענץ. זי האָט אויסגעהערט א פאָרטראָג פונם חבר סטאלין, וועלכער האָט אונטערגעצויגן די סך-הכל'ען פון דער דיסקוסיע. די קאָנפערענץ האָט פאראורטיילט די טראָצקיסטישע אָפּאָזיציע און דערקלערט, אז אין איר פּערזאָן האָט די פּארטיי צו טאָן מיט א קלײנבירגערלאכן אָפּנויג אָן א זײַט פון מארקסיזם. די באשלוסן פון דער קאָנפערענץ זײַנען נאָכדעם באוויליקט געוואָרן פון דעם דרײַצנטן פּארטיי-צוזאמענפאָר און פון דעם פינפטן קאָנגרעס פון קאָמינטערן. דער אינטערנאציאָנאלער קאָמוניסטישער פּראָלעטאריאט האָט געשטיצט די באָלשעוויסטישע פּארטיי אין איר קאמף קעגן דעם טראָצקיזם.

די טראָצקיסטן האָבן אָבער ניט אויפגעהערט צו פירן זייער אונטערגרײַטעריש ארבעט. אין הארבסט 1924-טן יאָר האָט טראָצקי אָפּגעדרוקט אן ארטיקל „די לעקציעס פון אָקטאָבער", אין וועלכן ער האָט געמאכט א פרוּוו צו פארבײַטן דעם לעניניזם מיט טראָצקיזם. דער דאָזיקער ארטיקל איז געווען א דורכאויסיקע רכילות אויף אונזער פּארטיי, אויף איר פירער — לענינען. פאר דעם דאָזיקן רכילות'דיקן ביכעלע האָבן זיך אָנגעכאפּט אלע שונאים פונם קאָמוניזם און פון דער סאָוועטן-מאכט. די פּארטיי האָט מיט אויפגעבראכטקײַט באגעגנט די דאָזיקע טראָצקיס רכילות אויף דער העראָאישער געשיכטע פונם באָלשעוויזם. חבר סטאלין האָט דעמאסקירט טראָצקיס פרוּוו צו פארבײַטן דעם לעניניזם מיט טראָצקיזם. אין זײַנע ארויסטרעטונגען האָט חבר סטאלין אָנגעוויזן, אז „די אויפגאבע פון דער פּארטיי באשטייט דערין, מע זאָל באגראָבן דעם טראָצקיזם אלס אידייאישע שטרעמונג".

אן ערנסטע באדײַטונג אין הינזיכט פון אידייאיש צעשמעטערן דעם טראָצקיזם און פון פּארטייאישן דעם לעניניזם האָט געהאַט חבר סטאלינס טעאָרעטיש ווערק „וועגן די יסודות פונם לעניניזם", וואָס איז דערשינען אין 1924-טן יאָר. די דאָזיקע בראָשור איז א מייסטערהאפטע דערקלערונג און אן ערנסטע טעאָרעטישע באגרינדונג פונם לעניניזם. זי האָט דעמאָלט באוואָפנט און באוואָפנט אויך איצט די באָלשעוויקעס אין דער גאנצער וועלט מיטן שארפן געווער פון דער מארקסיסטיש-לענינישער טעאָריע.

אין די שלאכטן קעגן דעם טראָצקיזם האָט חבר סטאלין באהעפט די פּארטיי ארום איר צ.ק. און מאָביליזירט זי צום ווײַטערדיקן קאמף פארן זיג פונם

סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. חבר סטאַלין האָט דערוויזן, אַז די אידייאישע צעשמעטערונג פונם טראָצקיזם איז אַ באַדינג, וואָס איז נויטיק, כדי צו זיכערן די ווײַטערדיקע זיגרײַכע באַוועגונג פאָראויס צום סאָציאַליזם.

אונטערשטרײַכנדיק די סך־הכּל'ען פון דעם דאָזיקן פעריאָד פון קאַמף קעגן דעם טראָצקיזם, האָט חבר סטאַלין געזאָגט:

„ניט האָבנדיק צעקלאַפּט דעם טראָצקיזם, קאָן מען זיך ניט דער־שלאָגן קיין זיג אין די באַדינגונגען פון נעפּ, קאָן מען זיך ניט דער־שלאָגן די פאַרוואַנדלונג פון דעם איצטיקן רוסלאַנד אין אַ רוסלאַנד אַ סאָציאַליסטישעם".

די דערפאָלגן פון דער לעניניסטישער פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי זײַנען אָבער פאַרשטערט געוואָרן דורך דעם גרויסן אומגליק, וואָס האָט געטראָפן די פּאַר־טיי און דעם אַרבעטער־קלאַס. דעם 21־טן יאַנואַר 1924־טן יאָר איז אין גאָר־קי, אונטער מאָסקווע, געשטאָרבן אונזער פירער און לערער, דער שעפער פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, לענין. דער אַרבעטער־קלאַס פון דער גאַנצער וועלט האָט באַגעגנט די ידיעה וועגן לענינס טויט, ווי די סאַמע שווערע פאַר־לוסט. אין דעם טאָג פון לענינס לויה האָט דער אינטערנאַציאָנאַלער פּראָלע־טאַריאַט דערקלערט אַ פינפמינוטיקן איבעררײַס פון אַלע מינים אַרבעט. עס האָבן זיך אָפּגעשטעלט די אײַזנבאַנען, ס'האָט זיך אָפּגעשטעלט די אַרבעט אין די זאַוואָדן און פאַבריקן. די אַרבעטנדיקע פון דער גאַנצער וועלט האָבן מיט טיפסטן טרויער באַגלייט צום קבר זייער פאָטער און לערער, זייער בעסטן פרײַנט און באַשיצער—לענינען.

אויף לענינס טויט האָט דער אַרבעטער־קלאַס פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד געענטפערט מיט נאָך אַ גרעסערער באַהעפטונג אַרום דער לעניניסטישער פּאַרטיי. יעדער באַוואוסטזיניקער אַרבעטער האָט אין אָט די טרויער־טעג דורכגעטראַכט זײַן באַציאונג צו דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, וואָס פאַרווירקלאַכט לענינס געבאָטן. אין צ.ק. פון דער פּאַרטיי זײַנען אָנגעקומען טויזנטער און טויזנטער מעלדונגען פון אומפּאַרטייאישע אַרבעטער מיט אַ בקשה אָנצונעמען זיי אין דער פּאַרטיי. דער צ.ק. איז אַקעגנגעגאַנגען אָט דער באַוועגונג פון די פאָר־געשריטענע אַרבעטער און האָט דערקלערט אַ מאַסן־אויפנעם פון פאָרגעשרי־טענע אַרבעטער אין דער פּאַרטיי, דערקלערט אַ לענינישן פּריזיוו אין דער פּאַרטיי. אין דער פּאַרטיי זײַנען געגאַנגען נײַע צענדליקער טויזנטער אַרבע־טער. עס זײַנען געגאַנגען יענע, ווער עס איז גרייט געווען דאָס לעבן אָפּגעבן פאַר דער זאַך פון דער פּאַרטיי, פאַר דער זאַך פון לענינען. העכער צוויי הונדערט פערציק טויזנט אַרבעטער זײַנען אין אַ קורצן טערמין אַרײַנגעטראָטן דעמאָלט אין די רייען פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. אין דער פּאַרטיי איז אַרײַן דער פאָרגעשריטענער טייל פונם אַרבעטער־קלאַס, דער אַממערסטן באַוואוסטזיניקער און רעוואָליוציאָנערער, דער אַממערסטן דרייסטער און די־

סציפּלינירטער. דאָס איז געווען דער לעניניסטישער פּריזיוו אין דער פּאַרטיי.

לעגינס טויט האָט באַוויזן, ווי נאָענט אונזער פּאַרטיי איז די אַרבעטער-מאַסן און וויאַזוי די אַרבעטער האַלטן טייער די לענינישע פּאַרטיי.

אין די לענינישע טרויער-טעג האָט חבר סטאַלין אויפן צווייטן סאָוועטן-צוזאַמענפאָר פון פ.ס.ס.ר. אין נאָמען פון דער פּאַרטיי געגעבן א גרויסע שבועה. ער האָט געזאָגט:

„מיר, קאָמוניסטן, — זיינען מענשן פון א באַזונדערן שניט. מיר זיינען אויסגעקנאָטן פון א באַזונדערן מאַטעריאַל. מיר — זיינען יענע, וואָס בילדן די אַרמיי פון דעם גרויסן פּראָלעטאַרישן סטראַטעגיקער, די אַרמיי פונם חבר לענין. ס'איז ניטאָ קיין זאַך העכער, ווי דער כבוד צו געהערן צו דער דאָזיקער אַרמיי. ס'איז ניטאָ קיין זאַך העכער, ווי דער נאָמען מיטגליד פון דער פּאַרטיי, וואָס איר גרינדער און אָנפירער איז חבר לענין...

אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פאַרזאָגט צו האַלטן הויך און אָפּהיטן אין ריינקייט דעם גרויסן נאָמען פּאַרטיי-מיטגליד. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אַז מיר וועלן מיט ערע אויספילן דעם דאָזיקן געבאָט דיינעם!..

אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פאַרזאָגט צו היטן די איינהייט פון אונזער פּאַרטיי, ווי דעם שוואַרצאַפּל פון אויג. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אַז מיר וועלן מיט ערע אויספילן אויך דעם דאָזיקן געבאָט דיינעם!..

אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פאַרזאָגט צו היטן און פעסטיקן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אַז מיר וועלן ניט שאַנעווען אונזערע כחות, כדי אויספילן מיט ערע אויך דעם דאָזיקן געבאָט דיינעם!..

אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פאַרזאָגט צו פעסטיקן מיט אַלע כחות דעם בונד פון די אַרבעטער און פּויערים. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אַז מיר וועלן מיט ערע אויספילן אויך דעם דאָזיקן געבאָט דיינעם!..

חבר לענין האָט אומדערמידלאַך גערעדט צו אונז וועגן דער נויטיקייט פון א פרייוויליקן בונד צווישן די פעלקער פון אונזער לאַנד, וועגן דער נויטיקייט פון זייער ברידערלאַכער מיטאַרבעט אין די ראַמען פונם פאַרבאַנד פון די רעפּובליקן. אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פאַרזאָגט צו פעסטיקן און פאַרברייטערן דעם פאַרבאַנד פון די רעפּובליקן. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אַז מיר וועלן אויספילן מיט ערע אויך דעם דאָזיקן געבאָט דיינעם!..

לענין האָט אונז ניט איין מאָל אָנגעוויזן, אַז די פאַרפעסטיקונג פון

דער רויטער ארמיי און די פארבעסערונג פון איר צושטאנד איז איינע פון די וויכטיקסטע אויפגאבעס פון אונזער פארטיי... איז לאָמיר שווערן, חברים, אז מיר וועלן ניט שאנעווען קיין כחות, כדי צו פארפעסטיקן אונזער רויטע ארמיי, אונזער רויטן פלאָט...

אוועקגייענדיק פון אונז, האָט חבר לענין אונז פארזאָגט זיין טרײַ צו די פרינציפן פונם קאָמוניסטישן אינטערנאציאָנאל. מיר שווערן דיר, חבר לענין, אז מיר וועלן ניט שאנעווען אונזער לעבן, כדי צו פעסטיקן און פארברייטערן דעם בונד פון די ארבעטנדיקע פון גאָר דער וועלט— דעם קאָמוניסטישן אינטערנאציאָנאל!“.

דאָס איז געווען די שבועה פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי צו איר פירער, לענינען, וועלכער וועט לעבן אין דורות.

אין מאי 1924=טן יאָר איז פאָרגעקומען דער דרײַצנטער פארטיי=צוזאַמענפאָר. אויפן צוזאמענפאָר זײַנען בײַגעווען 748 דעלעגאטן מיט באשטימונגס=רעכט, וואָס האָבן פארטראָטן 735.881 פארטיי=מיטגלידער. די שארפע פארגרעסערונג פון דער צאָל פארטיי=מיטגלידער אין פארגלײַך מיטן פאָריקן צוזאמענפאָר דערקלערט זיך דערמיט, וואָס אין די רייען פון דער פארטיי זײַנען אריינגעטראָטן בײַ 250 טויזנט נײַע מיטגלידער לויטן לענינישן פריזיוו. דעלעגאטן מיט בעראטונגס=רעכט זײַנען געווען 416 מאן.

דער צוזאמענפאָר האָט איינשטימיק פאראורטיילט די פלאטפאָרם פון דער טראָצקיסטישער אָפּאָזיציע, דעפינירנדיק זי ווי א קלייןבירגערלאכן אָפּנויג אָן א זײַט פון מארקסיזם, ווי א רעוויזיע פונם לעניניזם, און האָט באשטעטיקט די רעזאָליוציעס פון דער דרײַצנטער פארטיי=קאָנפערענץ „וועגן דער פארטיי=בויאונג“ און „וועגן די סך=הכל'ען פון דער דיסקוסיע“.

ארויסגייענדיק פון דער אויפגאבע צו פארפעסטיקן דעם צוזאמענשלוס פון שטאָט און דאָרף, האָט דער צוזאמענפאָר געגעבן אן אָנווײַזונג וועגן דער ווייטערדיקער פארברייטערונג פון דער אינדוסטריע, אין דער ערשטער ריי, פון דער לײַכטער אינדוסטריע, אונטערשטרײַכנדיק גלײַכצײַטיק די נויטיקײַט פון א גיכער אנטוויקלונג פון דער מעטאלורגיע.

דער צוזאמענפאָר האָט באשטעטיקט דאָס שאפן דעם פאָלקס=קאָמיסאריאט פון אינערן=האנדל און האָט פאר אלע האנדלס=אָרגאנען אוועקגעשטעלט די אויפגאבע צו באהערשן דעם מארק און ארויסצושטויסן דעם פריוואטן קאפיטאל פונם האנדלס=געביט.

דער צוזאמענפאָר האָט אוועקגעשטעלט די אויפגאבע צו פארברייטערן דעם ביליקן מלוכה'שן קרעדיט פארן פויערטום און ארויסצושטויסן פון דאָרף דעם וואוכערניק.

ווי די הויפט=אויפגאבע פון דער ארבעט אין דאָרף, האָט דער צוזאמענפאָר ארויסגערוקט דעם לאָזונג פון אלמעגלאך קאָאָפּערירן די פויערישע מאסן.

ענדלאַך, האָט דער צוזאַמענפאָר אַנגעוויזן אויף דער קאָלאָסאַלער באַדײַטונג פונם לעניניזם פריזיוו און האָט געווענדט די אויפמערקזאַמקײַט פון דער פּאַרטיי אויף פאַרשטאַרקן די אַרבעט פון לערנען די יונגע פּאַרטיי־מיטגלידער, פרײַער פאַר אַלץ — דעם לענינישן פריזיוו, — די יסודות פונם לעניניזם.

5. דער סאָוועטן־פאַרבאַנד צום סוף פונם אויפשטעלונגס־פּעריאָד. די פראַגע וועגן דער סאָציאַליסטישער בויאונג און דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין אונזער לאַנד. די „נײַע אָפּאָזיציע" פון זינאָוויעוו—קאַמעניעוו. דער פערצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. דער קורס אויף דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזירונג פונם לאַנד.

עס איז אַריבער העכער פיר יאָר אײַנגעשפּאַרטע אַרבעט פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי און פונם אַרבעטער־קלאַס אויף די וועגן פון דער נײַער עקאָנאָמישער פּאָליטיק. ס'האָט זיך דערנעענטערט צום סוף די העראָאישע אַרבעט פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאַפט. עס איז אַלץ מער געוואַקסן די ווירטשאַפטלאַכע און פּאָליטישע מעכטיקייט פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד.

די צווישנפעלקערלאַכע לאַגע האָט זיך צו דער דאָזיקער צײַט געענדערט. דער קאַפּיטאַליזם איז בײַגעשטאַנען דעם ערשטן רעוואָלוציאָנערן אָנדראַנג פון די מאַסן נאָך דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. די רעוואָלוציאָנערע באַוועגונג אין דײַטשלאַנד, איטאַליע, בולגאַריע, פּוילן און אַ ריי אַנדערע לענדער איז דערשטיקט געוואָרן. דערין האָבן דער בורזשואַזיע געהאָלפן די פירער פון די פּשרה־מאַכערישע סאָציאַל־דעמאָקראַטישע פּאַרטייען. עס איז אָנגעקומען אַ צײַטווײַליקער אָפּפלוס פון דער רעוואָלוציע. עס איז אָנגעקומען אַ צײַטווײַליקע, טיילווײַזע סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם אין מערב־אייראָפּע, — אַ טיילווײַזע פאַרפעסטיקונג פון זײַנע פּאָזיציעס. די סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם האָט אָבער ניט באַזײַטיקט די גרונט־ווידערשפּרוכן, וואָס צערײַסן די קאַפּיטאַליסטישע געזעלשאַפט. פאַרקערט: די טיילווײַזע סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם האָט פאַרשאַרפט די ווידערשפּרוכן צווישן די אַרבעטער און די קאַפּיטאַליסטן, צווישן דעם אימפּעריאַליזם און די קאָלאָניאַלע פעלקער, צווישן די אימפּעריאַליסטישע גרופּעס פון פאַרשיידענע לענדער. די סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם האָט צוגעגרייט אַ נײַעם אויפרײַס פון די ווידערשפּרוכן, נײַע קריזיסן אין די לענדער פונם קאַפּיטאַליזם.

צוגלײַך מיט דער סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם איז אויך פאָרגעקומען אַ סטאַביליזירונג פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד. די דאָזיקע צוויי סטאַביליזירונגען האָבן זיך אָבער ראַדיקאַל אונטערגעשיידט איינע פון דער אַנדערער.

די קאפּיטאַליסטישע סטאַביליזירונג האָט פּאָרגעזאָגט א נײַעם קריזיס פונם קאַפּיטאַליזם. די סטאַביליזירונג פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד האָט באַטײַט א נײַעם וואוקס פון דערווירטשאַפטלעכער און פּאָליטישער מעכטיקײַט פונם לאַנד פון סאָציאַליזם.

ניט געקוקט אויף דער מפּלה פון דער רעוואָליוציע אין מערב, האָט די צווישנפעלקערלעכע לאַגע פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד דאָך אלץ ווײַטער זיך געפעסטיקט, אמת, מיט א מער לאַנגזאַמען טעמפּ.

דער סאָוועטן־פאַרבאַנד איז אין 1922־טן יאָר אײַנגעלאַדן געוואָרן אויף דער צווישנפעלקערלעכער עקאָנאָמישער קאָנפערענץ אין דער איטאַליענישער שטאָט גענוע. אויף דער גענועזער קאָנפערענץ האָבן די אימפּעריאַליסטישע רעגירונגען, דערמוטיקט דורך דער מפּלה פון דער רעוואָליוציע אין די לענדער פונם קאַפּיטאַליזם, געפּרוּווט מאַכן א נײַעם אָנדרוק אויף דער רעפּובליק פון די סאָוועטן, דאָס מאָל אין א דיפּלאָמאַטישער פאָרם. די אימפּעריאַליסטן האָבן ארויסגעשטעלט דעם סאָוועטן־לאַנד פרעכע פאָדערונגען. זיי האָבן געפאָדערט אומצוקערן די אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטן די פאַבריקן און זאַוואָדן, וואָס די אָקטאָבער־רעוואָליוציע האָט נאַציאָנאַליזירט, געפאָדערט צו באַצאָלן אלע חובות פון דער צאַרישער רעגירונג. בײַ די דאָזיקע באַדינגונגען האָבן די אימפּעריאַליסטישע מלוכות צוגעזאָגט דער סאָוועטן־מלוכה אומבאַדײַטנדיקע הלוואות.

דער סאָוועטן־פאַרבאַנד האָט אָפּגעוואָרפן די דאָזיקע פאָדערונגען.

די גענועזער קאָנפערענץ האָט ניט געגעבן קיין רעזולטאַטן.

די דראָאונג מיט א נײַער אינטערווענציע אין דער פאָרם פון אן אולטימאַטום פונם ענגלישן אויסערן־מיניסטער קערזאָן אין יאָר 1923 האָט אויך באַקומען דעם געהעריקן ווידערשטאַנד.

א דאַנק געטאָן די פעסטקײַט פון דער סאָוועטן־מאַכט און זיך איבערצײַגט אין איר שטאַנדהאַפטיקײַט, האָבן די קאַפּיטאַליסטישע מלוכות איינע נאָך דער אנדערער גענומען אויפשטעלן די דיפּלאָמאַטישע באַציאונגען מיט אונזער לאַנד. אין פאַרלויף פונם יאָר 1924 זײַנען אויפגעשטעלט געוואָרן די דיפּלאָמאַטישע באַציאונגען מיט ענגלאַנד, פראַנקרײַך, יאַפּאַניע, איטאַליע.

ס'איז קלאָר געווען, אז דאָס סאָוועטן־לאַנד האָט באַוויזן אויסצוקעמפן א גאַנצן פּעריאָד פון פרידלעכן אָטעם־איבערכאַפּ.

עס האָט זיך אויך געענדערט די סיטואַציע אינעם לאַנד גופא. די מסירת־נפש'דיקע ארבעט פון די ארבעטער און פּויערים, אָנגעפירטע פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס, האָט געבראַכט אירע פּרוכט. דער שנעלער וואוקס פון דער פאָלקסווירטשאַפט איז געווען א פאַקט. אין 1924—1925 ווירטשאַפטלעכן יאָר האָט זיך שוין די לאַנדווירטשאַפט געהאַט דערנענטערט צו די פאַר־מלחמה'דיקע מאַסשטאַבן, האָבנדיק דערגרייכט 87 פּראָצענט פונם פאַר'מלחמה'דיקן ניוואָ. די גרויס־אינדוסטריע פון פ.ס.ס.ר. האָט שוין אין יאָר 1925 געגעבן בײַ

ד ר ײַ פ ע ר ט ל פון דער פאר'מלחמה'דיקער אינדוסטריעלער פראָדוקציע. אין 1925—1924 יאָר האָט שוין דאָס סאָוועטן=לאנד געקאָנט ארײַנלייגן אין דער קאפיטאלער בויאונג 385 מיליאָן רובל. ס'איז דערפאָלגרײַך געגאנגען די אויספילונג פונם פלאן פון עלעקטריפיצירן דאָס לאנד. עס האָבן זיך פארפעסטיקט די קאָמאנדע=פאָזיציעס פונם סאָציאליזם אין דער פאָלקסווירטשאפט. עס זײַנען אָפּגעהאלטן געוואָרן ערנסטע דערפאָלגן אין קאמף קעגן דעם פריוואטן קאפיטאל אין דער אינדוסטריע און אינם האנדל.

דער ווירטשאפטלאכער אויפשטײַג האָט מיט זיך געבראכט א ווײַטערדיקע פארבעסערונג פון דער לאגע פון די ארבעטער און פויערים. דער וואוקס פונם ארבעטער=קלאס איז געגאנגען מיט א שנעלן טעמפּ. ס'איז אויסגעוואקסן דער ארבעטסלוין, עס איז געשטיגן די ארבעטס=פראָדוקטיווקײַט. עס האָט זיך באדײַטנדיק פארבעסערט די מאטעריעלע לאגע פון די פויערים. די ארבעטער=פויערישע מלוכה האָט געקאָנט אין 1925—1924 יאָר אויסטיילן צו הילף דעם ווירטשאפטלאך=שוואכן פויערטום ביז 290 מיליאָן רובל. אויפן גרונט פון דער פארבעסערונג פון דער לאגע פון די ארבעטער און פויערים איז שטארק אויסגעוואקסן די פאָליטישע אקטיווקייט פון די מאסן. עס האָט זיך פארפעסטיקט די דיקטאטור פונם פראָלעטאריאט. עס זײַנען אויסגעוואקסן דער אויטאָריטעט און דער איינפלוס פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי.

די אויפשטעלונג פון דער פאָלקסווירטשאפט האָט געהאלטן בײַ פארענדיקט ווערן. נאָר דעם לאנד פון די סאָוועטן, דעם לאנד פונם זיך בויענדיקן סאָציאליזם, איז ניט גענוג געווען דאָס איינפאכע אויפשטעלן די ווירטשאפט, דאָס איינפאכע דערגרייכן דעם פאר'מלחמה'דיקן ניוואָ. דער פאר'מלחמה'דיקער ניוואָ — דאָס איז געווען דער ניוואָ פון אן אָפּגעשטאנען לאנד. מע האָט זיך געדארפט באוועגן ווײַטער. דער דויערנדיקער אָטעם=איבערכאפּ, וואָס די סאָוועטן=מלוכה האָט אויסגעקעמפט, האָט געזיכערט די מעגלאכקײַט פון ווײַטערדיקער בויאונג.

נאָר דאָ האָט זיך מיט דער גאנצער קראפט געשטעלט די פראגע וועגן די פערספעקטיוון, וועגן דעם כאראקטער פון אונזער אנטוויקלונג, פון אונזער בויאונג, די פראגע וועגן דעם גורל פונם סאָציאליזם אינם סאָוועטן=פארבאנד. אין וואָס פאר א ריכטונג דארף מען פירן די ווירטשאפטלאכע בויאונג אינם סאָוועטן=פארבאנד, אין דער ריכטונג צום סאָציאליזם, אָדער אין א וועלכער=עס=איז אנדער ריכטונג? צי דארפן מיר און צי קאָנען מיר אויסבויען די סאָציאליסטישע ווירטשאפט, אָדער עס איז אונז באשערט צו באמיסטיקן דעם באָדן פאר אן אנדערער, פאר דער קאפיטאליסטישער ווירטשאפט? צי איז בכלל מעגלאך אויסצובויען די סאָציאליסטישע ווירטשאפט אין פ.ס.ס.ר., און אויב עס איז מעגלאך, איז צי קאָן מען זי אויסבויען בײַם פארציִען זיך פון דער רעוואָלוציע אין די קאפיטאליסטישע לענדער און בײַ דער סטאביליזירונג פונם קאפיטאליזם? צי איז מעגלאך דאָס אויסבויען די סאָציאליסטישע ווירטשאפט

אויף די וועגן פון דער נייער עקאנאמישער פאליטיק, וואס, פארפעסטיקנדיק און פארברייטערנדיק אלמעגלאך די קרעפטן פונם סאציאליזם אינם לאנד, גיט זי דערוויל צוזאמען דערמיט אויך א געוויסן וואוקס פון קאפיטאליזם? ווי דארף מען בויען די סאציאליסטישע פאלקסווירטשאפט, פון וואס פאר אן עק דארף מען אנהויבן די דאזיקע בויאונג?

די אלע פראגן האבן זיך צום סוף פונם אויפשטעלונגס-פעריאד גע-שטעלט פאר דער פארטיי שוין ניט ווי טעארעטישע פראגן, נאר ווי פראגן פון דער פראקטיק, ווי פראגן פון דער טאגטעגלאכער ווירטשאפטלאכער בויאונג.

אויף אט די אלע פראגן איז נויטיק געווען צו געבן דירעקטע און קלארע ענטפערס, כדי סאי אונזערע פארטייאיש-ווירטשאפטלאכע טוער, וואס האבן געבויט די אינדוסטריע און די לאנדווירטשאפט, סאי אויך דאס גאנצע פאלק זאלן וויסן — וואוהין צו פירן די זאך, — צום סאציאליזם, אדער צום קא-פיטאליזם?

אן קלארע ענטפערס אויף די דאזיקע פראגן וואלט די גאנצע פראקטישע בוי-ארבעט אונזערע געווען אן ארבעט אן פערספעקטיוו, אן ארבעט א בלינ-דע, אן ארבעט א פוסטע.

אויף אט די אלע פראגן האט די פארטיי געגעבן קלארע און באשטימטע ענטפערס.

יא, האט די פארטיי געענטפערט, די סאציאליסטישע ווירטשאפט קאן מען און מע דארף אויסבויען אין אונזער לאנד, ווייל מיר האבן אלדאס נויטיקע, כדי אויסצובויען די סאציאליסטישע ווירטשאפט, אויסצובויען די פולע סא-ציאליסטישע געזעלשאפט. אין אקטאבער 1917-טן יאר האט דער ארבעטער-קלאס באזיגט דעם קאפיטאליזם פאליטיש, האבנדיק איינגעשטעלט זיין פאליטישע דיקטאטור. פון יענער צייט אן האט די סאוועטן-מאכט אנגענומען אלע מיטלען, כדי צו צעקלאפן די ווירטשאפטלאכע מעכטיקייט פונם קאפי-טאליזם און שאפן די באדינגונגען פאר אויסבויען די סאציאליסטישע פאלקס-ווירטשאפט. די עקספראפריאירונג פון די קאפיטאליסטן און פריצים; די פאר-וואנדלונג פון דער ערד, פון די פאבריקן, זאוואדן, פארקער-וועגן, בענק אין אייגנטום פון גאנצן פאלק; די דורכפירונג פון דער נייער עקאנאמישער פאליטיק; די בויאונג פון דער מלוכה'שער סאציאליסטישער אינדוסטריע; די דורכפירונג פונם לענינישן קאאפעראטיוון פלאן, — אט דאס זיינען די דא-זיקע מאס-מיטלען. איצט באשטייט די הויפט-אויפגאבע דערין, מע זאל פא-נאנדערוויקלען איבערן גאנצן לאנד די בויאונג פון דער נייער, דער סאציאליס-טישער ווירטשאפט און דערמיט דערשלאגן ביזן סוף דעם קאפיטאליזם אויך עקאנאמיש. די גאנצע פראקטישע ארבעט אונזערע, די גאנצע טעטיקייט אונזערע דארפן זיין אונטערגעווארפן די פאדערונגען פון אויספילן די דאזיקע הויפט-אויפגאבע. דער ארבעטער-קלאס קאן דאס אויפטאן, און ער וועט דאס

אויפטאָן. אָנהויבן אויספילן די דאָזיקע גראַנדיעזע אויפגאַבע דאַרף מען פון אינדוסטריאַליזירן דאָס לאַנד. די סאָציאַליסטישע אינדוסטריאַליזירונג פונם לאַנד — אָט דאָס איז דער גרונט־רינג, וואָס פון אים דאַרף מען אָנהויבן די פאַנאַנדערוויקלונג פון דער בויאונג פון דער סאָציאַליסטישער פאָלקסווירטשאַפט. ניט דאָס פאַרציִען זיך פון דער רעוואָלוציע אין מערב, ניט די טייל־ווײַזע סטאַביליזירונג פונם קאַפּיטאַליזם אין די ניט־סאָוועטישע לענדער קאָנען ניט אָפּשטעלן אונזער באַוועגונג פאָראויס — צום סאָציאַליזם. די נײַע עקאָנאָמישע פּאָליטיק קאָן בלויז פאַרלייכטערן די דאָזיקע זאַך, ווײַל זי איז אײַנגעפירט געוואָרן דורך דער פּאַרטיי טאַקע צוליב דעם, כדי צו פאַרלײַכטערן די בויאונג פון דעם סאָציאַליסטישן פונדאַמענט פון אונזער פאָלקסווירטשאַפט.

אַזאַ איז געווען דער ענטפער פון דער פּאַרטיי אויף דער פראַגע וועגן דעם זיג פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג אין אונזער לאַנד.

די פּאַרטיי האָט אָבער געוואוסט, אַז דערמיט ווערט ניט אויסגעשעפּט די פּראָבלעם פון זיג פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד. די אויסבויאונג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר. שטעלט מיט זיך פאָר אַ גוואַלדיקן קער אין דער געשיכטע פון דער מענשהײַט און אַ וועלט־היסטאָרישן זיג פונם אַרבעטער־קלאַס און פּויערטום פון פ.ס.ס.ר. דאָך איז עס אַן אינערלאַכע זאַך פון פ.ס.ס.ר. און עס איז בלויז אַ טייל פון דער פּראָבלעם פון זיג פונם סאָציאַליזם. דער אַנדער טייל פון דער פּראָבלעם איז די צווישנפעלקערלאַכע זײַט אירע. באַגרינדנדיק די הנחה וועגן דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין איין לאַנד, האָט חבר סטאַלין ניט איין מאָל אָנגעוויזן, אַז מע דאַרף אונטערשיידן צוויי זײַטן פון דער דאָזיקער פראַגע, די אינערלאַכע און די צווישנפעלקערלאַכע. וואָס איז שייך דער אינערלאַכער זײַט פון דער פראַגע, דאָס הייסט, די קעגנזײַטיקע באַציאונגען פון די קלאַסן אינעווייניק אינעם לאַנד, קאָנען דער אַרבעטער־קלאַס און דאָס פּויערטום פון פ.ס.ס.ר. פולשטענדיק בײַקומען עקאָנאָמיש זייער אייגענע בורזשואַזיע און אויסבויען די פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט. ס'איז נאָך אָבער פאַראַן אַ צווישנפעלקערלאַכע זײַט פון דער פראַגע, דאָס הייסט, דער געביט פון אויסערלאַכע באַציאונגען, דער געביט פון די באַציאונגען צווישן דעם סאָוועטן־לאַנד און די קאַפּיטאַליסטישע לענדער, צווישן דעם סאָוועטישן פאָלק און דער צווישנפעלקערלאַכער בורזשואַזיע, וואָס האַסט די סאָוועטישע אָרדענונג און זוכט אַ געלעגנהײַט צו מאַכן אַ נײַע באַוואָפנטע אינטערווענציע קעגן דעם סאָוועטן־לאַנד, צו מאַכן נײַע פּרואוון אויפצושטעלן דעם קאַפּיטאַליזם אין פ.ס.ס.ר. און אַזוי ווי פ.ס.ס.ר. איז דערווײַל נאָך דאָס אייניציקע לאַנד פון סאָציאַליזם, און די איבעריקע לענדער פאַרבלײַבן קאַפּיטאַליסטישע, בלײַבט אַרום פ.ס.ס.ר. עקזיסטירן אַ קאַפּיטאַליסטישע אַרומרינגלונג, וואָס רופט אַרויס די געפאַר פון אַ קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע. ס'איז קלאָר, אַז כל זמן עס איז פאַראַן אַ קאַפּיטאַליסטישע אַרומרינגלונג, וועט אויך זײַן אַ

געפאַר פון א קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע. צי קאָן דאָס סאָוועטישע פאָלק בלויז מיט זײַנע אייגענע כחות אליין פארניכטן אָט די אויסערלאכע געפאַר, די געפאַר פון א קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע קעגן פ.ס.ס.ר.? נײן, עס קאָן ניט. עס קאָן ניט, ווײַל כדי צו פארניכטן די געפאַר פון דער קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע, איז נויטיק צו פארניכטן די קאַפּיטאַליסטישע ארומרינגלונג, און פארניכטן די קאַפּיטאַליסטישע ארומרינגלונג איז מעגלאך בלויז אין רעזולטאַט פון א זיגרײַכער פּראָלעטארישער רעוואָליוציע ווייניקסטנס אין עטלאכע לענדער. דערפון דרינגט אָבער ארויס, אז דער זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר., וואָס דריקט זיך אויס אין דער ליקווידירונג פון דער קאַפּיטאַליסטישערווירטשאפט-סיסטעם און אין דער אויסבויאונג פון דער סאָציאַליסטישער ווירטשאפט-סיסטעם, קאָן דאָך ניט גערעכנט ווערן פאר אן *ענדגילטיקן* זיג, אויף וויפל די געפאַר פון א באוואָפנטער אויסלענדישער אינטערווענציע און פון די פּרואוון צו רעסטאווירן דעם קאַפּיטאַליזם פארבלײַבט ניט באזײַטיקט, אויף וויפל דאָס לאנד פונם סאָציאַליזם פארבלײַבט ניט גאראַנטירט פון אזא געפאַר. כדי פארניכטן די געפאַר פון אן אויסלענדישער קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע, דארף מען פארניכטן די קאַפּיטאַליסטישע ארומרינגלונג.

פארשטייט זיך, דאָס סאָוועטישע פאָלק און זײַן רויטע ארמיי וועלן בײַ א ריכטיקער פּאָליטיק פון דער סאָוועטן-מאַכט קאָנען געבן א געהעריקן ווידערשטאַנד דער נײַער אויסלענדישער קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע פּונקט אזוי, ווי זיי האָבן געגעבן א ווידערשטאַנד דער ערשטער קאַפּיטאַליסטישער אינטערווענציע אין די יאָרן 1918—1920. דאָס באַטײַט נאָך אָבער ניט, אז דערמיט וועט פארניכטעט ווערן די געפאַר פון נײַע קאַפּיטאַליסטישע אינטערווענציעס. די מפּלה פון דער ערשטער אינטערווענציע האָט ניט פארניכטעט די געפאַר פון א נײַער אינטערווענציע, ווײַל דער קוואַל פון אן אינטערווענציע-געפאַר — די קאַפּיטאַליסטישע ארומרינגלונג — עקזיסטירט נאָך אַלץ ווײַטער. אפילו די מפּלה פון א נײַער אינטערווענציע וועט ניט פארניכטן די געפאַר פון אן אינטערווענציע, אויב די קאַפּיטאַליסטישע ארומרינגלונג וועט נאָך אַלץ עקזיסטירן.

דערפון דרינגט ארויס, אז דער זיג פון דער פּראָלעטארישער רעוואָליוציע אין די קאַפּיטאַליסטישע לענדער איז א בלוט-אייגענער אינטערעס פון די ארבעטנדיקע פון פ.ס.ס.ר.

אזא איז געווען די אײַנשטעלונג פון דער פּארטיי אין דער פראגע וועגן דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין אונזער לאנד.

דער צ.ק. האָט געפאָדערט, אז די דאָזיקע אײַנשטעלונג זאָל באהאנדלט ווערן אויף דער פאָרשטייענדיקער פערצנטער פּארטיי-קאָנפערענץ, אז זי זאָל באוויליקט און אָנגענומען ווערן, ווי אן אײַנשטעלונג פון דער פּארטיי, ווי א געזעץ פון דער פּארטיי, וואָס איז *אָבליגאַטאָריש* פאר אַלע פּארטיי-מיטגלידער.

די דאָזיקע אײַנשטעלונג פון דער פּאַרטײ האָט געפּלעפט די אָפּאָזי־ציאָנערן. זי האָט זײ געפּלעפט פריער פאַר אַלץ דערמיט, וואָס די פּאַרטײ האָט איר צוגעגעבן אַ קאָנקרעט־פּראַקטישן כאַראַקטער, האָט זי פאַרבונדן מיטן פּראַקטישן פּלאַן פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזירונג פונם לאַנד און האָט געפאָדערט צו פאַרקערפּערן זי אין דער פאָרם פון אַ פּאַר־טײ־געזעץ, אין דער פאָרם פון אַ רעזאָלוציע פון דער פערצנטער פּאַרטײ־קאָנפערענץ, אַן אָבליגאַטאָרישע פאַר אַלע פּאַרטײ־מיטגלידער.

די טראָצקיסטן זײַנען אַרויסגעטראָטן קעגן דער אײַנשטעלונג פון דער פּאַרטײ, אַקעגנשטעלנדיק איר די מענשעוויסטישע „טעאָריע פון פּערמאַ־נענטער רעוואָליוציע", וועלכע האָט נאָר פון חוזק וועגן איבערן מאַרקסיזם געקאָנט אָנגערופן ווערן מאַרקסיסטישע טעאָריע און וועלכע האָט געלייקנט די מעגלאַכקײַט פונם זיג פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג אין פ.ס.ס.ר.

די בוכאַרינצעס האָבן זיך ניט אַנטשלאָסן אַרויסצוטרעטן דירעקט קעגן דער אײַנשטעלונג פון דער פּאַרטײ. דאָך האָבן זײ אָנגעהויבן שטילינקער־הייט אַקעגנשטעלן איר זייער אייגענע „טעאָריע" פון פרידלאַכער אַרײַנ־וואַקסונג פון דער בורזשואַזיע אין סאָציאַליזם, דערגאַנצנדיק זי מיט אַ „נײַעם" לאָזונג — „באַרײַכערט זיך". בײַ די בוכאַרינצעס איז אויסגעקו־מען, אַז דער זיג פונם סאָציאַליזם באַטײַט ניט ליקווידירן די בורזשואַזיע, נאָר אויסכאָוועט און באַרײַכערן זי.

זינאָוויעוו און קאַמעניעוו זײַנען איין צײַט געהאַט אַרויסגעקראָכן מיט אַ דערקלערונג, אַז דער זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר. איז ניט מעגלאַך מחמת זײַן טעכניש־עקאָנאָמישער אָפּגעשטאַנענקײַט, דערנאָך אָבער זײַנען זײ געווען געצוואונגען צו באַהאַלטן זיך אין די בושעס.

די פערצנטע פּאַרטײ־קאָנפערענץ (אַפּריל 1925־טן יאָר) האָט פאַראור־טײלט אָט די אַלע קאַפּיטוליאַנטישע „טעאָריעס" פון די אָפענע און פאַר־באָרגענע אָפּאָזיציאָנערן און האָט באַשטעטיקט די אײַנשטעלונג פון דער פּאַרטײ אויפן זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר., האָבנדיק אָנגענומען די אַנט־שפּרעכנדיקע רעזאָליוציע.

צוגעשפּאַרט צו דער וואַנט, האָבן זינאָוויעוו און קאַמעניעוו געפונען פאַר גלײַכער צו שטימען פאַר דער דאָזיקער רעזאָליוציע. די פּאַרטײ האָט אָבער געוואוסט, אַז זײ האָבן בלויז אָפּגעלייגט זייער קאַמף קעגן איר, האָבנדיק באַשלאָסן צו „געבן אַ שלאַכט דער פּאַרטײ" אויפן פערצנטן פּאַרטײ־צו־זאַמענפאָר. זײ האָבן געזאַמלט זייערע אָנהענגער אין לענינגראַד און האָבן פאָרמירט די אַזוי גערופענע „נײַע אָפּאָזיציע".

אין דעצעמבער 1925־טן יאָר האָט זיך געעפנט דער פערצנטער פּאַרטײ־צוזאַמענפאָר.

דער צוזאַמענפאָר איז פאָרגעקומען אין אַן אָנגעשטרענגטער אינערלאַנד־פּאַרטײאישער סיטואַציע. פאַר דער גאַנצער צײַט פון דער עקזיסטענץ פון

דער פּאַרטיי איז נאָך ניט געווען אזא לאגע, אז א גאנצע דעלעגאציע פון א ביז גאָר גרויסן פּאַרטיי-צענטער, ווי די לענינגראדער דעלעגאציע, זאָל זיך האָבן געקליבן ארויסצוטרעטן קעגן איר צ.ק.

אויפן צוזאמענפאָר זײַנען בייגעווען 665 דעלעגאטן מיט באשטימונגס-רעכט און 641 מיט בעראטונגס-רעכט, וואָס האָבן פאָרטראָטן 643 טויזנט מיטגלידער פון דער פּאַרטיי און 445 טויזנט קאנדידאטן, דאָס הייסט, עטוואָס ווייניקער, ווי אויפן פאָריקן צוזאמענפאָר. דאָ האָבן זיך געלאָזט פילן די רעזולטאטן פון דער טיילווײַזער רייניקונג פון די הויכשול-קעמערלאך און אנשטאלטן-קעמערלאך, וועלכע האָבן זיך ארויסגעוויזן פארמיסטיקט מיט אנטיפּאַרטייאישע עלעמענטן.

דעם פּאָליטישן באריכט פונם צענטראל-קאָמיטעט האָט געמאכט חבר סטאלין. ער האָט אָנגעמאָלט א בולט בילד פונם וואוקס פון דער פּאָליטישער און ווירטשאפטלעכער מעכטיקייט פונם סאָוועטן-פארבאנד. אי די אינדוסטריע, אי די לאנדווירטשאפט זײַנען, אדאנק די פאָרצוגן פון דער סאָוועטישער ווירטשאפט-סיסטעם, אויפגעשטעלט געוואָרן אין א פארהעלטנים-מעסיק קורצן טערמין און האָבן זיך דערנעענטערט צום פאר'מלחמה'דיקן ניוואָ. ניט געקוקט אויף די דאָזיקע דערפאָלגן, האָט חבר סטאלין פאָרגעלייגט, מע זאָל זיך ניט בארואיקן דערויף, ווײַל די דאָזיקע דערפאָלגן האָבן ניט געקאָנט פארניכטן דעם פאקט, וואָס אונזער לאנד האָט נאָך אלץ פאָרגעזעצט צו זײַן אן אָפּגעשטאנענס, אן אגרארס. צוויי דריטל פון דער גאנצער פּראָדוקציע האָט געגעבן די לאנדווירטשאפט, בלויז איין דריטל — די אינדוסטריע. פאר דער פּאַרטיי, האָט געזאָגט חבר סטאלין, שטייט אין דער גאנצער גרויס די פראגע וועגן פארוואנדלען אונזער לאנד אין אן אינדוסטריעל לאנד, אן עקאָנאָמיש אומאָפּהענגיקס פון די קאפּיטאליסטישע לענדער. דאָס איז מעגלאך צו טאָן, און מע דארף דאָס טאָן. די צענטראלע אויפגאבע פון דער פּאַרטיי ווערט דער קאמף פאר דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד, דער קאמף פארן זיג פונם סאָציאַליזם.

„פארוואנדלען אונזער לאנד פון אן אגרארס אין אן אינדוסטריעלס, וואָס איז פייאיק צו פּראָדוצירן מיט זײַנע אייגענע כחות די נויטיקע אויסשטאטונג, — אָט אין וואָס עס איז דער תוך, דער יסוד פון אונזער גענעראלער ליניע", — האָט אָנגעוויזן חבר סטאלין.

די אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד האָט געזיכערט די ווירטשאפטלעכע זעלבסטשטענדיקייט פונם לאנד, האָט פארפעסטיקט זײַן שוצפייאיקייט און געשאפן די באדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק פארן זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר.

קעגן דער גענעראלער ליניע פון דער פּאַרטיי זײַנען ארויסגעטראָטן די זינאָוויעוועצעס. דעם סטאלינישן פּלאן פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאליזאציע האָט דער זינאָוויעוועץ סאָקאָלניקאָוו קעגנגעשטעלט א בורזשואזן

פלאן, וואָס האָט אַן אומגאַנג צווישן די רויב=פיש פונם אימפּעריאַליזם. לויט דעם דאָזיקן פּלאַן האָט פ.ס.ס.ר. געזאָלט פאַרבלײַבן אַן אַגראַר לאַנד, וואָס פּראָדוצירט, דער עיקר, רוּוואַרג און דערנערונג, פּירט זיי אַרויס קיין אויסלאַנד און פּירט פון דאָרטן אַרײַן מאַשינעס, וואָס אַליין פּראָדוצירט עס זיי ניט און דאַרף ניט פּראָדוצירן. אין די באַדינגונגען פונם 1925=טן יאָר האָט דער דאָזיקער פּלאַן אויסגעזעען, ווי אַ פּלאַן פון עקאָנאָמישער פאַרקנעכטונג פון פ.ס.ס.ר. דורך דעם אינדוסטריעל=אַנטוויקלטן אויסלאַנד, ווי אַ פּלאַן פון פאַרפעסטיקן די אינדוסטריעלע אָפּגעשטאַנענקייט פון פ.ס.ס.ר. לטובת די אימפּעריאַליסטישע רויב=פיש פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער.

אָננעמען דעם דאָזיקן פּלאַן האָט באַטײַט פאַרוואַנדלען אונזער לאַנד אין אַ הילפלאָזן אַגראַרן, ערדאַרבעטערישן צוגאָב פון דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט, איבערלאָזן עס אומבאַוואָפנט און שוואַך קעגן דער קאַפּיטאַליסטישער אַרומדינגלונג און, אין לעצטן סך=הכל, — באַגראָבן די זאַך פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר.

דער צוזאַמענפאָר האָט געשטעמפּלט דעם ווירטשאַפטלאַכן „פּלאַן" פון די זינאָוויעווצעס, ווי אַ פּלאַן פון פאַרקנעכטן פ.ס.ס.ר.

עס האָבן אויך ניט געהאָלפן דער „נײַער אָפּאָזיציע" אַזוינע גענג, ווי די באַהויפּטונג (טראָץ לעניגנען!) וועגן דעם, אַז אונזער מלוכה'שע אינדוסטריע איז כלומר'שט ניט קיין סאָציאַליסטישע אינדוסטריע, אָדער די דערקלערונג (אויך טראָץ לעניגנען!) וועגן דעם, אַז דער מיטלפּויער קאָן כלומר'שט ניט זײַן קיין פאַרבינדעטער פון דעם אַרבעטער=קלאַס אין דער זאַך פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג.

דער צוזאַמענפאָר האָט געשטעמפּלט די דאָזיקע גענג פון דער „נײַער אָפּאָזיציע", ווי אַנטילעניניש.

חבר סטאַלין האָט דעמאַסקירט דעם טראָצקיסטיש=מענשעוויסטישן תּוך פון דער „נײַער אָפּאָזיציע". ער האָט באַוויזן, אַז זינאָוויעוו און קאַמענעוו חזר'ן בלויז איבער די לידעלאַך פון די שונאים פון דער פּאַרטיי, קעגן וועלכע לענין האָט אין זײַן צײַט געפירט אַן אומ'ברחמנות'דיקן קאַמף.

ס'איז קלאָר געווען, אַז די זינאָוויעווצעס — דאָס זײַנען שלעכט פאַרמאַסקירטע טראָצקיסטן.

חבר סטאַלין האָט אונטערגעשטראָכן, אַז די וויכטיקסטע אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי איז אַ פעסטער בונד פונם אַרבעטער=קלאַס מיטן מיטלפּויער אין דער זאַך פון בויען דעם סאָציאַליזם. ער האָט אָנגעוויזן אויף די צוויי אָפּנייגן אין דער פּויערים=פראַגע, וואָס זײַנען דעמאָלט געווען אין דער פּאַרטיי און וואָס האָבן מיט זיך פאָרגעשטעלט אַ געפאַר פאַר דעם דאָזיקן בונד. דער ערשטער אָפּנייג איז — דאָס ניט=דערשאַצן און דאָס פאַרמינערן די באַלעגופישע געפאַר, דער צווייטער איז — די פּאַניק, דער איבערשרעק פאַרן באַלעגוף און דאָס ניט=דערשאַצן די ראָלע פונם מיטלפּויער. אויף דער

פראגע וועגן דעם, וואָסער אָפּנויג איז ערגער, האָט חבר סטאַלין געענטפערט:
„ביידע זײַנען זיי ערגער, אי דער ערשטער, אי דער צווייטער אָפּנויג. און
אויב די דאָזיקע אָפּנויגן וועלן זיך אַנטוויקלען, זײַנען זיי פייאיק צו דעמאָ=
ראַליזירן און אומברענגען די פּאַרטיי. צום גליק, זײַנען בײַ אונז אין דער
פּאַרטיי פאַראַן כחות, וואָס קאָנען אָפּהאַקן אי דעם ערשטן, אי דעם צווייטן אָפּנויג".

די פּאַרטיי האָט ווירקלאַך צעשמעטערט און אָפּגעהאַקט אי דעם „לינקן",
אי דעם רעכטן אָפּנויג.

אונטערצײַענדיק די סך=הכל'ען פון די דעבאַטן איבער דער ווירטשאַפטלאַ=
כער בויאונג, האָט דער פערצנטער פּאַרטיי=צוזאַמענפאָר אײנמוטיק אָפּגע=
וואָרפן די קאַפּיטוליאַנטישע פּלענער פון די אָפּאָזיציאָנערן און האָט פאַר=
שריבן אין זײַן באַרימטן באַשלוס:

> „אין געביט פון דער עקאָנאָמישער בויאונג גייט דער צוזאַמענ=
> פאָר אַרויס דערפון, אַז אונזער לאַנד, דאָס לאַנד פון דער דיקטאַ=
> טור פונם פּראָלעטאַריאַט, פאַרמאָגט „אַלדאָס נויטיקע פאַר אויסבויען
> די פולשטענדיקע סאָציאַליסטישע געזעלשאַפט" (לענין). דער צוזאַ=
> מענפאָר האַלט, אַז דער קאַמף פאַרן זיג פון דער סאָציאַליסטישער
> בויאונג אין פ.ס.ס.ר. איז די גרונט=אויפגאַבע פון אונזער פּאַרטיי".

דער פערצנטער צוזאַמענפאָר האָט באַשטעטיקט אַ נײַעם סטאַטוט פון דער
פּאַרטיי.

פון דעם פערצנטן צוזאַמענפאָר אָן האָט זיך אונזער פּאַרטיי אָנגעהויבן
רופן אַלפאַרבאַנדישע קאָמוניסטישע פּאַרטיי (באָלשעוויקעס) — אַל.ק.פּ.(ב.).

די זינאָוויעוועצעס, צעקלאַפּטע אויפן צוזאַמענפאָר, האָבן זיך ניט אונטער=
געוואָרפן דער פּאַרטיי, זיי האָבן אָנגעהויבן פירן אַ קאַמף קעגן די באַשלוסן
פונם פערצנטן צוזאַמענפאָר. באַלד נאָכן פערצנטן צוזאַמענפאָר האָט זי=
נאָוויעוו אײַנגעאָרדנט אַ פאַרזאַמלונג פונם לענינגראַדער גובערניאַלן קאָמי=
טעט פון קאָמוניסטישן יוגנט=פאַרבאַנד, וואָס זײַן אויבערקעפּל איז דורך זי=
נאָוויעוון, זאַלוצקין, באַקאַיעוון, יעוודאָקימאָוון, קוקלינען, סאַפאַראָוון און אַנ=
דערע צווייפּנים'דיקע דערצויגן געוואָרן אין גײַסט פון האס צום לענינישן
צ.ק. פון דער פּאַרטיי. אויף דער דאָזיקער פאַרזאַמלונג האָט דער לענינ=
גראַדער גובערניאַלער קאָמיטעט פונם קאָמוניסטישן יוגנט=פאַרבאַנד אָנגענומען
אַן אומגעהערטע אין דער געשיכטע פונם אַלפאַרבאַנדישן לענינישן קאָמוניס=
טישן יוגנט=פאַרבאַנד באַשטימונג וועגן דעם, אַז ער זאָגט זיך אָפּ אונטער=
צואוואַרפן זיך די באַשלוסן פונם פערצנטן פּאַרטיי=צוזאַמענפאָר.

דאָס זינאָוויעווישע אויבערקעפּל פונם לענינגראַדער קאָמיוג האָט אָבער
אַבסאָליוט ניט אָפּגעשפּיגלט די שטימונגען פון די קאָמיוגישע מאַסן פון
לענינגראַד. דעריבער איז עס לײַכט צעשמעטערט געוואָרן, און אינגיכן האָט
די לענינגראַדער קאָמיוגישע אָרגאַניזאַציע באַנײַט פאַרנומען דאָס פּאַסיקע
פּאַר איר אָרט אינעם קאָמיוג.

צום שלום פונם פערצנטן צוזאמענפאָר איז קיין לענינגראד געשיקט געוואָרן א גרופע דעלעגאטן פונם צוזאמענפאָר — די חברים מאָלאָטאָוו, קיראָוו, וואָראָשילאָוו, קאלינין, אנדרייעוו און אנדערע. מע האָט געדארפט אויפקלערן די מיטגלידער פון דער לענינגראדער פארטיי=אָרגאניזאציע דעם פארברעכערישן, אנטיבאָלשעוויסטישן כאראקטער פון דער פאָזיציע, וואָס עס האָט פארנומען אויפן צוזאמענפאָר די לענינגראדער דעלעגאציע, וועלכע האָט באקומען אויף א שווינדלערישן אופן די מאנדאטן. די פארזאמלונגען מיט די באריכטן וועגן דעם צוזאמענפאָר זיינען דורכגעגאנגען שטורמיש. עס איז צונויפגערופן געוואָרן א נייע עקסטרע לענינגראדער פארטיי=קאָנפערענץ. די איבערוועגנדיקע מאסע מיטגלידער פון דער לענינגראדער פארטיי=אָרגאניזאציע (העכער 97 פראָצענט) האָט פולשטענדיק באוויליקט די באשלוסן פונם פערצנטן פארטיי=צוזאמענפאָר און פאראורטיילט די אנטיפארטייאישע זינאָוויעווישע „נייע אָפּאָזיציע". די לעצטע האָט שוין מיט זיך דעמאָלט פאָרגעשטעלט גענעראלן אָן אן ארמיי.

די לענינגראדער באָלשעוויקעס זיינען פארבליבן אין די ערשטע רייען פון דער פארטיי פון לענין—סטאלין.

אונטערציענדיק די סך=הכל'ען פון דער ארבעט פונם פערצנטן פארטיי=צוזאמענפאָר, האָט חבר סטאלין געשריבן:

„די היסטאָרישע באדייטונג פונם פערצנטן צוזאמענפאָר פון דער אל.ק.פ. באשטייט דערין, וואָס אים האָט זיך איינגעגעבן אויפצודעקן ביז צו די וואָרצלען די פעלערן פון דער נייער אָפּאָזיציע, האָט אָפּגעוואָרפן אָן א זייט איר אומגלויבן און פכניקעניש, האָט קלאָר און דייטלאך אָנגעמערקט דעם וועג פונם ווייטערדיקן קאמף פארן סאָציאַליזם, האָט געגעבן דער פארטיי די פערספעקטיוו פון זיג און באוואָפנט דערמיט גופא דעם פראָלעטאריאט מיטן איינזנפעסטן גלויבן אינם זיג פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג" (ס ט א ל י ן, פראגן פון לעניניזם, ז. 150, רוסיש).

קורצע אויספירן.

די יאָרן פון אריבערגאנג צו דער פרידלאכער ארבעט פון אויפשטעלן די פאָלקסווירטשאפט זיינען איינער פון די פאראנטוואָרטלאכסטע פעריאָדן אין דער געשיכטע פון דער באָלשעוויסטישער פארטיי. אין אן אָנגעשטרענגטער סיטואציע האָט דער פארטיי זיך איינגעגעבן דורכצומאכן א שווערן קער—פון דער פאָליטיק פונם קריגס=קאָמוניזם צו דער נייער עקאָנאָמישער פאָליטיק. די פארטיי האָט פארפעסטיקט דעם בונד פון די ארבעטער און פויערים אויף א נייעם עקאָנאָמישן יסוד. עס איז געשאפן געוואָרן דער פארבאנד סאָוועטישע סאָציאַליסטישע רעפובליקן.

אויף די וועגן פון דער נײַער עקאָנאָמישער פּאָליטיק זײַנען דערגרייכט געוואָרן אנטשיידנדיקע דערפאָלגן אין דער אויפשטעלונג פון דער פאָלקסווירטשאַפט. דאָס לאַנד פון די סאָוועטן האָט מיט דערפאָלג דורכגעמאכט דעם אויפשטעלונגס-פּעריאָד אין דער אנטוויקלונג פון דער פאָלקסווירטשאַפט און האָט גענומען אריבערגיין צו א נײַעם פּעריאָד, צום פּעריאָד פון אינדוסטריאַליזירן דאָס לאַנד.

דער אריבערגאנג פון בירגערקריג צו דער פרידלאכער סאָציאַליסטישער בויאונג איז באגלייט געוואָרן, באזונדערס אין דער ערשטער צײַט, מיט גרויסע שוועריקײַטן. די שונאים פונם באָלשעוויזם, די אנטיפּארטייאישע עלעמענטן אין די רייען פון דער אל.ק.פּ.(ב.), האָבן אין פארלויף פון אָט דעם גאנצן פּעריאָד געפירט א פארביטערטן קאמף קעגן דער לענינישער פּארטיי. בראש פון אָט די אנטיפּארטייאישע עלעמענטן איז געשטאנען טראָצקי. זײַנע געהילפן אין דעם דאָזיקן קאמף זײַנען געווען קאמעניעוו, זינאָוויעוו, בוכארין. די אָפּאָזיציאָנערן האָבן אויסגערעכנט ארײַנברענגען א דעמאָראליזירונג אין די רייען פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי נאָך לענינס טויט, צעשפּאלטן די פּארטיי, אָנשטעקן זי מיט אומגלויבן אין דער זאך פון זיג פונם סאָציאַליזם אין פּ.ס.ס.ר. אין תוך גענומען האָבן די טראָצקיסטן געפּרואווט שאפן אין פּ.ס.ס.ר. א פּאָליטישע אָרגאניזאציע פון דער נײַער בורזשואזיע, אן אנדער פּארטיי — א פּארטיי פון קאפּיטאליסטישער רעסטאווראציע.

די פּארטיי האָט זיך באהעפט אונטער דער לענינישער פאָן ארום איר לענינישן צ.ק., ארום דעם חבר סטאלין און האָט געבראכט א מפּלה סאי די טראָצקיסטן, סאי אויך זייערע נײַע פרײַנט אין לענינגראד — דער נײַער אָפּאָזיציע פון זינאָוויעוו—קאמעניעוו.

אָנגעזאמלט כחות און מיטלען, האָט די פּארטיי באָלשעוויקעס צוגעפירט דאָס לאַנד צו א נײַעם היסטאָרישן עטאפּ — צום עטאפּ פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאציע.

קאפיטל X

די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי אין קאַמף פאַר דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזירונג פונם לאַנד.

(די יאָרן 1926—1929).

1. די שוועריקייטן אינם פּעריאָד פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאַציע און דער קאַמף קעגן זיי. די אויסבילדונג פונם טראָצקיסטיש-זינאָוויעווישן אַנטיפּאַרטייאישן בלאָק. די אַנטיסאָוועטישע אַרויסטרעטונגען פונם בלאָק. די מפּלה פונם בלאָק.

נאָכן פערצנטן צוזאַמענפאָר האָט די פּאַרטיי פאַנאַנדערגעוויקלט א קאַמף פאַר דורכפירן אין לעבן די גענעראַלע אײַנשטעלונג פון דער סאָוועטן-מאַכט אויף דער *סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזירונג* פונם לאַנד.

אינם אויפשטעלונגס-פּעריאָד איז די אויפגאַבע באַשטאַנען דערין, מע זאָל, פריער פאַר אַלץ, אויפלעבן די לאַנדווירטשאַפט, באַקומען פון דער לאַנדווירטשאַפט רויוואַרג, דערנערונג און ברענגען אין באַוועגונג — אויפשטעלן די אינדוסטריע, אויפשטעלן די עקזיסטירנדיקע זאַוואָדן און פאַבריקן.

די סאָוועטן-מאַכט האָט זיך פאַרהעלטנישמעסיק לײַכט סּפּראַוועט מיט די דאָזיקע אויפגאַבעס.

דער אויפשטעלונגס-פּעריאָד האָט אָבער געהאַט דרײַ גרויסע חסרונות.

ערשטנס, האָט ער געהאַט צו טאָן מיט אַלטע זאַוואָדן און פאַבריקן, מיט דער אַלטער, אָפּגעשטאַנענער טעכניק זייערער, וועלכע האָבן געקאָנט גיך אַרויסגײן פון דער ריי. די אויפגאַבע איז באַשטאַנען דערין, מע זאָל זיי אויפסנײַ אויסשטאַטן אויפן יסוד פון דער נײַער טעכניק.

צווייטנס, האָט דער אויפשטעלונגס-פּעריאָד געהאַט צו טאָן מיט אַזאַ אינדוסטריע, וואָס די באַזע אירע איז געווען א צו שמאָלע, ווײַל צווישן די עקזיסטירנדיקע זאַוואָדן און פאַבריקן האָבן אויסגעפעלט צענדליקער און הונדערטער מאַשינבוי-זאַוואָדן, אַבסאָליוט נויטיקע פאַרן לאַנד, וועלכע מיר האָבן דעמאָלט ניט געהאַט און וועלכע מע האָט געדאַרפט אויסבויען, ווײַל

אָן אזוינע זאוואָדן קאָן קיין אינדוסטריע ניט גערעכנט ווערן פאר א ווירקלאכער אינדוסטריע. די אויפגאבע איז באשטאנען דעריין, מע זאָל די דאָזיקע זאוואָדן שאפן און באוואָפענען זיי מיט א מאָדערנער טעכניק.

דריטנס, האָט דער אויפשטעלונגס-פּעריאָד געהאט צו טאָן דער עיקר מיט דער לײַכטער אינדוסטריע, וועלכע ער האָט אנטוויקלט און ארויפגעפירט אויף א וועג. די עצם אנטוויקלונג פון דער לײַכטער אינדוסטריע האָט זיך אָבער שפּעטער גענומען אָנשטויסן אָן דער שוואכקײַט פון דער שווערער אינדוסטריע, שוין אָפּגערעדט פון אנדערע באדערפענישן פונם לאנד, וועלכע האָבן געקאָנט באפרידיקט ווערן בלויז דורך אן אנטוויקלטער שווערער אינדוסטריע. די אויפגאבע איז באשטאנען דעריין, מע זאָל איצט מאכן א גוינ אין דער זײַט פון דער שווערער אינדוסטריע.

אָט די אלע נײַע אויפגאבעס האָט געדארפט לייזן די פּאָליטיק פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזאציע.

עס איז נויטיק געווען אויסבויען אויפסנײַ א גאנצע ריי אינדוסטריע-צווײַגן, וואָס זײַנען ניט געווען אינם צארישן רוסלאנד, — אויסבויען נײַע מאשינבוי-זאוואָדן, ווערקשטעלבוי-זאוואָדן, אויטאָמאָביל-זאוואָדן, כעמישע זאוואָדן, מעטאלורגישע זאוואָדן, אָרגאניזירן אן אייגענע פּראָדוקציע פון מאָטאָרן און אויסשטאטונג פאר עלעקטריע-סטאנציעס, פארגרעסערן דעם ארויסבאקום פון מעטאל און קוילן, ווײַל דאָס האָט געפאָדערט די זאך פון זיג פונם סאָציאליזם אין פ.ס.ס.ר.

עס איז נויטיק געווען צו שאפן א נײַע לאנדשוץ-אינדוסטריע, — אויסבויען נײַע זאוואָדן פון ארטילעריע, פון הארמאטן-קוילן, פון אוויאציע, פון טאנקען, פון קוילנווארפערס, ווײַל דאָס האָבן געפאָדערט די אינטערעסן פון לאנדשוץ פון פ.ס.ס.ר. אין דער אומגעבונג פון דער קאפּיטאליסטישער ארומרינגלונג.

עס איז נויטיק געווען אויסצובויען טראקטאָר-זאוואָדן, זאוואָדן פון מאָדערנע לאנדווירטשאפטלאכע מאשינעס און באזאָרגן מיט זייער פּראָדוקציע די לאנדווירטשאפט, כדי צו געבן די מעגלאכקײַט די מיליאָנען קליינע אינדיווידועלע פויערשע ווירטשאפטן אריבערצוגיין צו דער גרויסער קאָלווירטישער פּראָדוקציע, ווײַל דאָס האָבן געפאָדערט די אינטערעסן פון זיג פונם סאָציאליזם אין דאָרף.

דאָס אלץ האָט געדארפט געבן די פּאָליטיק פון אינדוסטריאליזאציע, ווײַל דעריין איז באשטאנען די סאָציאליסטישע אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד.

ס'איז פארשטענדלאך, אז אזא גרויסע קאפּיטאלע בויאונג האָט זיך ניט געקאָנט באגיין אָן מיליארדיקע געלט-אינוועסטירונגען. אויסרעכענען אויף אויסערלאנדישע הלוואות איז ניט געווען קיין מעגלאכקײַט, ווײַל די קאפּיטאליסטישע לענדער האָבן זיך אָפּגעזאָגט צו געבן הלוואות. עס איז אויסגעקומען

צו בויען אויף די אייגענע מיטלען, אָן דער הילף פון אויסן. און דאָס לאַנד אונזערס איז נאָך דעמאָלט געווען ניט רײַך.

דערין איז אַצינד באַשטאַנען איינע פון די הויפּט־שוועריקײַטן.

די קאַפּיטאַליסטישע לענדער פלעגן געוויינלאַך שאַפן זייער שווערע אינדוסטריע אויפן חשבון פון א צופלוס פון מיטלען פון אויסן: אויפן חשבון פון באַרויבן די קאָלאָניעס, אויפן חשבון פון קאָנטריבוציעס פון די באַזיגטע פעלקער, אויפן חשבון פון אויסערלאַנדישע הלוואות. דאָס לאַנד פון די סאָוועטן האָט פּרינציפּיעל ניט געקאָנט אָנקומען צו אַזוינע שמוציקע קוואַלן פון באַקומען מיטלען פאַר דער אינדוסטריאַליזאַציע, ווי דאָס באַרויבן די קאָלאָניאַלע אָדער באַזיגטע פעלקער. וואָס איז שייך אויסערלאַנדישע הלוואות, איז פאַר פ.ס.ס.ר. דער דאָזיקער קוואַל געווען פאַרמאַכט, ווײַל די קאַפּיטאַליסטישע לענדער האָבן זיך אָפּגעזאָגט צו געבן אים הלוואות. מע האָט געדאַרפט געפינען מיטלען אינעווייניק אין לאַנד.

און אין פ.ס.ס.ר. האָבן זיך געפונען אַזוינע מיטלען. אין פ.ס.ס.ר. האָבן זיך געפונען אַזוינע אָנזאַמלונגס־קוואַלן, פון וועלכע עס ווייסט ניט קיין איין קאַפּיטאַליסטישע מלוכה. די סאָוועטן־מלוכה האָט באַקומען אין איר רשות אַלע פאַבריקן און זאַוואָדן, די גאַנצע ערד, וואָס די סאָציאַליסטישע אָקטאָבער־רעוואָליוציע האָט אָפּגענומען בײַ די קאַפּיטאַליסטן און פּריצים, דעם טראַנספּאָרט, די בענק, דעם אויסערלאַנדישן און אינערלאַנדישן האַנדל. דער רווח פון די מלוכה'שע פאַבריקן און זאַוואָדן, פונם טראַנספּאָרט, פונם האַנדל, פון די בענק איז אַצינד געגאַנגען ניט אויפן געברויך פון דעם פּאַראַזיטישן קלאַס קאַפּיטאַליסטן, נאָר אויף דער ווײַטערדיקער פאַרברייטערונג פון דער אינדוסטריע.

די סאָוועטן־מאַכט האָט אַנולירט די צאַרישע חובות, פאַר וועלכע דאָס פאָלק האָט יערלאַך געצאָלט הונדערטער מיליאָנען גאָלד־רובל בלויז פּראָצענטן אַליין. פאַרניכטעט דאָס פּריצ'ישע אייגנטום אויף ערד, האָט די סאָוועטן־מאַכט באַפרײַט דאָס פּויערטום פון באַצאָלן יערלאַך די פּריצים בײַ 500 מיליאָן גאָלד־רובל אַרענדע־אָפּצאָל פאַר דער ערד. זיך באַפרײַט פון אָט דער גאַנצער לאַסט, האָט דאָס פּויערטום געקאָנט העלפן דער מלוכה בויען א נײַע, מעכטיקע אינדוסטריע. די פּויערים זײַנען געווען בלוטיק פאַראינטערעסירט צו באַקומען טראַקטאָרן און לאַנדווירטשאַפטלאַכע מאַשינעס.

אָט די אַלע הכנסה־קוואַלן האָבן זיך געפונען אין רשות פון דער סאָוועטן־מלוכה. זיי האָבן געקאָנט געבן הונדערטער מיליאָנען און מיליאַרדן רובל פאַר שאַפן די שווערע אינדוסטריע. מע האָט נאָר געדאַרפט באַלעבאַטיש צוגיין צו דער זאַך און אײַנפירן די שטרענגסטע עקאָנאָמיע אין פאַרווענדן דאָס געלט, ראַציאָנאַליזירן די פּראָדוקציע, אַראָפּזעצן דעם קרן־קאָסט פון דער פּראָדוקציע, ליקווידירן די אומפּראָדוקטיווע הוצאות א.ד.גל.

און די סאָוועטן־מאַכט האָט טאַקע אַזוי געטאָן.

אדאנק דעם רעזשים פון עקאנאמיע האבן זיך מיט יעדן יאר געגומען אנזאמלען אלץ מער באדײטנדיקע מיטלען פאר דער קאפיטאלער בויאונג. עס איז געװארן מעגלאך צוצוטרעטן צו דער בויאונג פון אזױנע גיגאנטישע אונטערנעמונגען, װי די דניעפּרישע הידראעלעקטריע־סטאנציע, די טורקעסטאן־סיבירער אײזנבאן, דעם סטאלינגראדער טראקטאר־זאװאד, װערקשטעלבוי־זאװאדן, דעם אויטאמאביל־זאװאד „אמא" („זיס") און א. װ.

אויב אין יאר 1926—1927 איז אין דער אינדוסטריע ארײנגעלייגט געװארן בײ 1 מיליארד רובל, האט אין דרײ יאר ארום זיך שוין אײנגעגעבן ארײנצולייגן בײ 5 מיליארד רובל.

די זאך פון דער אינדוסטריאליזאציע האט זיך באװעגט פאראויס.

אין דער פארשטארקונג פון דער סאציאליסטישער װירטשאפט פון פ.ס.ס.ר. האבן די קאפיטאליסטישע לענדער אײנגעזעען א געפאר פאר דער עקזיסטענץ פון דער קאפיטאליסטישער סיסטעם. דעריבער האבן די אימפעריאליסטישע רעגירונגען אנגענומען אלע מעגלאכע מיטלען, כדי צו מאכן א נײעם דרוק אויף פ.ס.ס.ר., ארײנברענגען א צעמישונג, אראפרײסן אדער, יעדנפאלס, פארטאמאזירן די זאך פון דער אינדוסטריאליזאציע פון פ.ס.ס.ר.

אין מאי 1927־טן יאר האבן די ענגלישע קאנסערװאטארן (די „הארטקעפיקע"), װאס זײנען געזעסן אין דער רעגירונג, ארגאניזירט א פראװאקאציאנעלן אנפלי אויפן „ארקאס" (סאװעטישע געזעלשאפט פאר האנדל מיט ענגלאנד). דעם 26־טן מאי 1927־טן יאר האט די ענגלישע קאנסערװאטיװע רעגירונג דערקלערט, אז ענגלאנד רײסט איבער די דיפּלאמאטישע באציאונגען און די האנדלס־באציאונגען מיט פ.ס.ס.ר.

דעם 7־טן יוני 1927־טן יאר האט אין װארשע א רוסישער װײסגװארדייער, א פוילישער אונטערטאן, דערמארדעט דעם געזאנדטן פון פ.ס.ס.ר. חבר װאיקאװ.

גלײכצײטיק האבן אויף דער טעריטאריע פון פ.ס.ס.ר. ענגלישע שפּיאנען און דיװערסאנטן געװארפן באמבעס אינם פארטײ־קלוב אין לענינגראד. דערבײ זײנען פארװאונדעט געװארן בײ 30 מאן, דערונטער עטלאכע מענטשן שװער.

זומער 1927־טן יאר זײנען כמעט גלײכצײטיק פארגעקומען אנפאלן אויף די סאװעטישע פּאלמעכטיקע פארטרעטונגען און האנדלס־פארטרעטונגען אין בערלין, פעקין, שאנכאי, טיאנצזין.

דאס האט געשאפן צוגאב־שװעריקײטן פאר דער סאװעטן־מאכט.

פ.ס.ס.ר. האט זיך אבער ניט אונטערגעגעבן דעם דרוק און האט לײכט אפּגעװארפן אן א זײט די פּראװאקאציאנעלע אנפאלן פון די אימפעריאליסטן און פון זײערע אגענטן.

ניט װייניקער שװעריקײטן האבן דער פארטײ און דער סאװעטן־מלוכה פארשאפט די טראצקיסטן און די אנדערע אפּאזיציאנערן מיט זײער אונ־

טעררײַסערישער ארבעט. ניט אומזיסט האָט חבר סטאלין דעמאָלט געזאָגט, אז קעגן דער סאָוועטן־מאכט „ווערט געשאפן עפּעס א מין איינהײַטס־פראָנט פון טשעמבערלענען ביז טראָצקין“. ניט געקוקט אויף די באשלוסן פונם פערצנטן פארטיי־צוזאמענפאָר און אויף דער לאָיאלקײַט, וואָס די אָפּאָזיציע האָט דערקלערט, האָבן די אָפּאָזיציאָנערן דאָס געווער ניט אוועקגעלייגט. נאָך מער — זיי האָבן נאָך מער פארשטארקט זייער אונטעררײַסערישע, שפּאלטערישע ארבעט.

זומער 1926־טן יאָר פאראייניקן זיך די טראָצקיסטן און די זינאָוויעווצעס אין אן אנטיפארטייאישן בלאָק, באהעפטן ארום דעם בלאָק די רעשטלאך פון אלע צעקלאפּטע אָפּאָזיציאָנעלע גרופּעס און לייגן די יסודות פון זייער אנטילענינישער אונטערערדישער פארטיי, ברעכנדיק דערמיט גופא אויף א גראָבן אופן דעם פארטיי־סטאטוט און די באשלוסן פון די פארטיי־צוזאמענפאָרן, וואָס פארווערן צו בילדן פראקציעס. דער צ.ק. פון דער פארטיי וואָרנט, אז אויב דער דאָזיקער אנטיפארטייאישער בלאָק, וועלכער איז ענלאך צום באוואוסטן מענשעוויסטישן אויגוסט־בלאָק, וועט ניט פאנאנדערגעלאָזט ווערן, קאָן זיך די זאך ענדיקן שלעכט פאר זײַנע אָנהענגער. די אָנהענגער פונם בלאָק האָבן זיך אָבער ניט אײַנגעשטילט.

אין הארבסט פונם זעלבן יאָר, ערב דער פופצנטער פארטיי־קאָנפערענץ, מאכן זיי אן אויספאל — אויף די פארטיי־פארזאמלונגען אין די זאוואָדן פון מאָסקווע, לענינגראד און אנדערע שטעט, פרואוונדיק זיך אָנצובינדן דער פארטיי א נײַע דיסקוסיע. זיי שטעלן דערבײַ אויף דער באהאנדלונג פון די פארטיי־מיטגלידער זייער פלאטפאָרם, וועלכע איז א קאָפּיע פון דער געוואוינלעכער טראָצקיסטיש־מענשעוויסטישער, אנטילענינישער פלאטפאָרם. די מיטגלידער פון דער פארטיי גיבן די אָפּאָזיציאָנערן א הארבן ווידערשטאנד, און ערטערווײַז יאָגן זיי זיי פשוט ארויס פון די פארזאמלונגען. דער צ.ק. וואָרנט ווידער די אָנהענגער פונם בלאָק, אז די פארטיי קאָן מער ניט דולדן זייער אונטעררײַסערישע ארבעט.

מיט די אונטערשריפטן פון טראָצקין, זינאָוויעוון, קאמעניעוון, סאָקאָלניקאָוון טראָגן די אָפּאָזיציאָנערן ארײַן אין צ.ק. א מעלדונג, וואו זיי פאראורטיילן זייער פראקציאָנעלע ארבעט און זאָגן צו אויף ווײַטער צו זײַן לאָיאל. דאָך זעצט פאָר דער בלאָק פאקטיש צו עקזיסטירן, און די אָנהענגער זײַנע הערן ניט אויף צו פירן זייער אונטערערדישע אנטיפארטייאישע ארבעט. זיי זעצן פאָר צונויפצושלאָגן זייער אנטילענינישע פארטיי, אָרדענען אײַן אן אומלעגאלע דרוקערײַ, שטעלן אײַן מיטגלידס־אָפּצאָל צווישן זייערע אָנהענגער, פארשפּרייטן זייער פלאטפאָרם.

אין צוזאמענהאנג מיט אָט דער אויפפירונג פון די טראָצקיסטן און זינאָוויעווצעס שטעלן אוועק די פופצנטע פארטיי־קאָנפערענץ (נאָוועמבער 1926־טן יאָר) און דער פארברייטערטער פלענום פונם אויספיר־קאָמיטעט פונם

קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל (דעצעמבער 1926־טן יאָר) אויף דער באַהאַנדלונג די פראַגע וועגן דעם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק און אין זייערע באַשלוסן שטעמפּלען זיי די אָנהענגער פונם בלאָק, ווי שפּאַלטער, וועלכע האָבן זיך אין זייער פּלאַטפאָרם אראָפּגעקייקלט אויף מענשעוויסטישע פּאָזיציעס.

נאָר אויך דאָס האָט ניט אָנגעלערנט די אָנהענגער פונם בלאָק. אין יאָר 1927, אינם מאָמענט, ווען די ענגלישע קאָנסערוואַטאָרן האָבן איבערגעריסן די דיפּלאָמאַטישע באַציאונגען און די האַנדלס־באַציאונגען מיט פ.ס.ס.ר., האָבן די אָנהענגער פונם בלאָק ווידער פאַרשטאַרקט זייערע אָנפאַלן אויף דער פּאַרטיי. זיי האָבן צונויפגעשטוקעוועט א נייע אַנטי־לענינישע פּלאַטפאָרם, די אַזוי גערופענע „פּלאַטפאָרם פון די 83" און האָבן זי גענומען פאַרשפּרייטן צווישן די מיטגלידער פון דער פּאַרטיי, פאָדערנדיק פונם צ.ק. א נייע אַלגעמיין־פּאַרטייאישע דיסקוסיע.

פון אלע אָפּאָזיציאָנעלע פּלאַטפאָרמען איז די דאָזיקע פּלאַטפאָרם, אפשר, געווען די סאַמע ליגנערישע און צבוע'קישע.

אויפן וואָרט, דאָס הייסט, אין דער פּלאַטפאָרם, האָבן די טראָצקיסטן און זינאָוויעוועצעס ניט דערווידערט קעגן אָפּהיטן די פּאַרטיי־באַשלוסן און האָבן זיך ארויסגעזאָגט פאַר לאָיאַלקייט; פאַקטיש אָבער האָבן זיי אויפן גראָבסטן אופן געבראָכן די פּאַרטיי־באַשלוסן, איזדיעקעווענדיק זיך איבער יעטווידער לאָיאַלקייט בנוגע דער פּאַרטיי און איר צ.ק.

אויפן וואָרט, דאָס הייסט, אין דער פּלאַטפאָרם, האָבן זיי ניט דערווידערט קעגן דער אייניקייט פון דער פּאַרטיי און האָבן זיך ארויסגעזאָגט קעגן א שפּאַלטונג; פאַקטיש אָבער האָבן זיי אויפן גראָבסטן אופן געבראָכן די אייניקייט פון דער פּאַרטיי, געפירט א שפּאַלטונגס־ליניע און האָבן שוין געהאַט זייער באַזונדערע אומלעגאַלע, אַנטי־לענינישע פּאַרטיי, וועלכע האָט געהאַט אַלץ, וואָס איז נויטיק אויף אריבערצוּוואַקסן אין אן אַנטיסאָוועטישער, קאָנטר־רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי.

אויפן וואָרט, דאָס הייסט, אין דער פּלאַטפאָרם, האָבן זיי זיך ארויסגעזאָגט פאַר דער פּאָליטיק פון אינדוסטריאַליזאַציע און האָבן אפילו באַשולדיקט דעם צ.ק., אז ער פירט די אינדוסטריאַליזאַציע מיט א ניט־גענוג שנעלן טעמפּ; פאַקטיש אָבער האָבן זיי באַגאָסן מיט שמוץ דעם פּאַרטיי־באַשלוס וועגן דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר., זיך איזדיעקעוועט איבער דער פּאָליטיק פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאַציע, געפאָדערט אָפּצוגעבן די אויסלענדער אין קאָנצעסיע א גאַנצע ריי זאַוואָדן און פאַבריקן, געלייגט זייערע הויפּט־האָפענונגען אויף די אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטישע קאָנצעסיעס אין פ.ס.ס.ר.

אויפן וואָרט, דאָס הייסט, אין דער פּלאַטפאָרם, האָבן זיי זיך ארויסגעזאָגט פאַר דער קאָלווירטישער באַוועגונג און האָבן אפילו באַשולדיקט דעם

צ.ק., אז ער פירט די קאָלעקטיוויזאציע מיט א נים-גענוג שנעלן טעמפּ; פאַקטיש אָבער האָבן זיי זיך איזדיעקעוועט איבער דער פּאָליטיק פון אָרגאַני-זיִען די פּויערים אין דער סאָציאַליסטישער בויאונג, האָבן געפּרייזט די אומפאַרמיידלאַכקייט פון „אומדערלייזבאַרע קאָנפליקטן" צווישן דעם אַרבע-טער-קלאַס און פּויערטום און האָבן געלייגט זייערע האָפענונגען אויף די „קולַ-טורעלע אַרענדאַטאָרן" אין דאָרף, דאָס הייסט, אויף די באַלעגופּישע ווירט-שאַפטן.

דאָס איז געווען די סאַמע ליגנערישע פּלאַטפאָרם פון אַלע ליגנערישע פּלאַטפאָרמען פון דער אָפּאָזיציע.

זי איז געווען אויסגערעכנט אויף אָפּנאַרן די פּאַרטיי.

דער צ.ק. האָט אָפּגעזאָגט אין עפענען תיכף א דיסקוסיע, האָבנדיק דער-קלערט די אָפּאָזיציאָנערן, אז א דיסקוסיע קאָן געעפנט ווערן בלויז אין הסכם מיטן פּאַרטיי-סטאַטוט, דאָס הייסט, צוויי חדשים פאַרן פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר.

אין אָקטאָבער 1927-טן יאָר, דאָס הייסט, צוויי חדשים פאַרן פּופצנטן צוזאַמענפאָר, האָט דער צענטראַל-קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי דערקלערט אַן אַלגעמיין-פּאַרטייאישע דיסקוסיע. ס'האָבן זיך אָנגעהויבן דיסקוטיר-פאַרזאַמ-לונגען. די רעזולטאַטן פון דער דיסקוסיע האָבן זיך אַרויסגעוויזן פאַרן טראָצ-קיסטיש-זינאָוויעווישן בלאָק מער ווי קלאָגעדיק. פאַר דער פּאָליטיק פונם צ.ק. האָבן געשטימט 724 טויזנט פּאַרטיי-מיטגלידער. פאַרן בלאָק פון די טראָצקיסטן און זינאָוויעווצעס — 4 טויזנט, דאָס הייסט, ווייניקער פון איין פּראָצענט. דער אַנטיפּאַרטייאישער בלאָק איז צעקלאַפּט געוואָרן ביזן גרונט. די פּאַרטיי האָט מיט אַן איבערוועגנדיקער מערהייט אירער איינמוטיק אָפּ-געוואָרפן די פּלאַטפאָרם פונם בלאָק.

אזא איז געווען דער קלאָר-אויסגעדריקטער ווילן פון דער פּאַרטיי, וואָס צו איר מיינונג האָבן אַפּעלירט אליין די אָנהענגער פונם בלאָק.

נאָר אויך די דאָזיקע לעקציע האָט ניט אָנגעלערנט די אָנהענגער פונם בלאָק. אָנשטאָט אונטערצואוואַרפן זיך דעם ווילן פון דער פּאַרטיי האָבן זיי באַשלאָסן אַראָפּצורייסן דעם ווילן פון דער פּאַרטיי. נאָך ביז דער ענדע פון דער דיסקוסיע האָבן זיי, זעענדיק די אומפאַרמיידלאַכקייט פון זייער שענדלאַכן דורכפאַל, באַשלאָסן וועגדן זיך צו מער שאַרפע פאָרמען פון קאַמף קעגן דער פּאַרטיי און סאָוועטן-רעגירונג. זיי האָבן באַשלאָסן איינ-צואָרדענען אַן אָפענע פּראָטעסט-דעמאָנסטראַציע אין מאָסקווע און אין לע-נינגראַד. פאַרן טאָג פון זייער דעמאָנסטראַציע האָבן זיי אויסגעקליבן דעם 7-טן נאָוועמבער, דעם יאָרטאָג פון דער אָקטאָבער-רעוואָליוציע, ווען די אַר-בעטנדיקע פון פ.ס.ס.ר. אָרדענען איין זייער רעוואָליוציאָנערע אַלפאָלקס-דעמאָנ-סטראַציע. די טראָצקיסטן און די זינאָוויעווצעס האָבן, אַזויאַרום, זיך פאַר-מאָסטן איינצואָרדענען א פּאַראַלעלע דעמאָנסטראַציע. ווי מע האָט זיך טאַ-קע געקאָנט ריכטן, האָט זיך די אָנהענגער פונם בלאָק איינגעגעבן אַרויסצו-

פירן אויף דער גאַס בלויז אַ נעבאַכדיק הײפל פון זייערע קנאַפּצאָליקע נאָכ־טענצער; די נאָכטענצער און זייערע אַטאַמאַנען זײַנען צעקוועטשט און אַרויס־געשלײַדערט געוואָרן דורך דער אַלפאָלקס־דעמאָנסטראַציע.

אַצינד האָט שוין ניט געקאָנט זײַן קיין שום ספק, אַז די טראָצקיסטן און זינאָוויעוועס האָבן זיך אַראָפּגעקײַקלט אין אַנטיסאָוועטישן זומפּ. אויב אין דער אַלגעמיין־פּאַרטייאישער דיסקוסיע האָבן זיי אַפּעלירט צו דער פּאַר־טיי קעגן דעם צ.ק., איז דאָ, בעת דער נעבאַכדיקער דעמאָנסטראַציע זייע־רער, האָבן זיי זיך געשטעלט אויפן וועג פון אַפּעלירן צו די פײַנטלאַכע קלאַסן קעגן דער פּאַרטיי און דער סאָוועטן־מלוכה. זיך געשטעלט פאַר אַ ציל אונטערצורײַסן די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי, האָבן זיי אומפאַרמײַדלאַך זיך געמוזט אַראָפּקײַקלען אויפן וועג פון אונטעררײַסן די סאָוועטן־מלוכה. ווײַל די פּאַרטיי באָלשעוויקעס און די מלוכה איז אינעם סאָוועטן־לאַנד ניט אָפּצוטיילן. דערמיט גופא האָבן די אַטאַמאַנען פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויע־ווישן בלאָק זיך געשטעלט אויסער דער פּאַרטיי, ווײַל ס'איז אוממעגלאַך גע־ווען צו דולדן מער אין די רייען פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי מענשן, וואָס האָבן זיך אַראָפּגעקײַקלט אין אַנטיסאָוועטישן זומפּ.

דעם 14־טן נאָוועמבער 1927־טן יאָר האָט די פאַראייניקטע פאַרזאַמלונג פון צ.ק. און צ.ק.ק. אויסגעשלאָסן פון דער פּאַרטיי טראָצקין און זינאָוויעוון.

2. די דערפאָלגן פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאַ־ציע. דאָס אָפּשטיין פון דער לאַנדווירטשאַפט. דער פופצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר. דער קורס אויף דער קאָלעקטיוויזאַ־ציע פון דער לאַנדווירטשאַפט. די צעשמעטערונג פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק. פּאָליטישע צוויי־פּנים־דיקײַט.

שוין צום סוף 1927־טן יאָר זײַנען קלאָר געוואָרן די אַנטשיידנדיקע דער־פאָלגן פון דער פּאָליטיק פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאַציע. די אינדוסטריאַליזאַציע אין די באַדינגונגען פון נעפּ האָט אין אַ קורצן טער־מין באַוויזן צו געבן אַן ערנסטע באַוועגונג פאָראויס. די אינדוסטריע און די לאַנדווירטשאַפט אינגאַנצן גענומען (אײַנגעשלאָסן די וואַלד־ווירטשאַפט און דעם פישפאַנג) האָבן לויט זייער ברוטאָ־פּראָדוקציע ניט בלויז דערגרייכט דעם פאַר'מלחמה־ניוואָ, נאָר אויך איבערגעשטיגן דעם דאָזיקן ניוואָ. דאָס ספּעציפישע געוויכט פון דער אינדוסטריע אין דער פאָלקסווירטשאַפט איז אויסגעוואַקסן ביז 42 פּראָצענט, האָבנדיק דערגרייכט דעם אַנטשפּרעכנדיקן ניוואָ פון דער פאַר'מלחמה־צײַט.

שנעל איז געגאַנגען דער וואוקס פונם סאָציאַליסטישן סעקטאָר פון דער אינדוסטריע אויפן חשבון פונם פּריוואַטן סעקטאָר, האָבנדיק זיך אויפגעהויבן

פון 81 פּראָצענט אין 1924—1925 יאָר ביז 86 פּראָצענט אין 1926—1927 יאָר, אין דער צײַט, ווען דאָס ספּעציפישע געוויכט פונם פּריוואטן סעקטאָר איז פארן זעלבן פעריאָד געפאלן פון 19 פּראָצענט ביז 14 פּראָצענט.

דאָס האָט באטײַט, אז די אינדוסטריאליזאציע אין פ.ס.ס.ר. האָט א שארף=אויסגעדריקטן סאָציאליסטישן כאראקטער, אז די אינדוסטריע פון פ.ס.ס.ר. אנטוויקלט זיך אויפן וועג פון זיג פון דער סאָציאליסטישער פּראָדוציר=סיסטעם, אז אין געביט פון דער אינדוסטריע איז די פראגע „ווער—וועמען" שוין פאָראויס געלייזט לטובת דעם סאָציאליזם.

פונקט אזוי שנעל איז ארויסגעשטויסן געוואָרן פונם האנדל דער פּריוואטניק, וועמענס חלק ס'איז אין געביט פונם איינצל=האנדל געפאלן פון 42 פּראָצענט אין 1924—1925 יאָר ביז 32 פּראָצענט אין 1926—1927 יאָר, שוין אָפּגערעדט וועגן דעם הורט=האנדל, וואו דער חלק פונם פּריוואטניק איז פארן זעלבן פעריאָד געפאלן פון 9 פּראָצענט ביז 5 פּראָצענט.

מיט נאָך א מער שנעלן טעמפּ איז געגאנגען דער וואוקס פון דער סאָציאליסטישער ג ר ו י ס=אינדוסטריע, וועלכע האָט אינם יאָר 1927, דאָס ערשטע יאָר נ אָ כ ן אויפשטעלונגס=פעריאָד, געגעבן אין פארגלײַך מיטן פאָריקן יאָר א צוואוקס פון דער פּראָדוקציע אויף 18 פּראָצענט. דאָס איז געווען א רעקאָרד=ציפער פון צוואוקס, א ניט=צוטריטלאכער פאר דער גרויס=אינדוסטריע פון די העכסט=פאָרגעשריטענע לענדער פונם קאפּיטאליזם.

אן אנדער בילד האָט מיט זיך פאָרגעשטעלט די לאנדווירטשאפט, באזונדערס — די תבואה=ווירטשאפט. כאָטש די לאנדווירטשאפט אינגאנצן גענומען האָט אפילו איבערגעשטיגן דעם פאר'מלחמה=ניוואָ, האָט די ברוטאָ=פּראָדוקציע פון איר הויפּט=צווײַג — פון דער תבואה=ווירטשאפט — באטראָפן בלויז 91 פּראָצענט פונם פאר'מלחמה=ניוואָ, און דער סחורה'דיקער טייל פון דער תבואה=פּראָדוקציע, וואָס ווערט פארקויפט אויף דער זײַט צו באזאָרגן די שטעט, האָט קוים דערגרייכט ביז 37 פּראָצענט פונם פאר'מלחמה=ניוואָ, דערבײַ האָבן אלע אָנגאבן גערעדט וועגן דעם, אז ס'איז דאָ א געפאר, די סחורה'דיקע תבואה=פּראָדוקציע זאָל פאלן ווײַטער.

דאָס האָט באטײַט, אז די צעברעקלונג פון די גרויסע סחורה=ווירטשאפטן אין דאָרף אויף קליינע ווירטשאפטן, און פון די קליינע אויף גאָר קליינע, וועלכע האָט זיך אָנגעהויבן אין 1918=טן יאָר, דויערט נאָך אלץ ווײַטער, אז די קליינע און גאָר קליינע פּויערים=ווירטשאפט ווערט א האלב=נאטורעלע ווירטשאפט, וואָס איז פייאיק צו געבן בלויז א מינימום סחורה'דיקע תבואה, אז די תבואה=ווירטשאפט פונם פעריאָד פון 1927=טן יאָר, פּראָדוצירנדיק ניט אויף קיין סך ווייניקער תבואה, ווי די תבואה=ווירטשאפט פון פאר דער מלחמה=צײַט, קאָן אָבער פארקויפן אויף דער זײַט פאר די שטעט בלויז עטוואָס מער ווי א דריט=חלק פון יענעם סכום תבואה, וואָס עס איז פייאיק געווען צו פארקויפן די פאר'מלחמה'דיקע תבואה=ווירטשאפט.

עס האָט ניט געקאָנט זײַן קײן צװײפֿל, אַז בײַ אַזאַ צושטאַנד פֿון דער תבֿואה־װירטשאַפֿט האָבן די אַרמײ און די שטעט פֿון פ.ס.ס.ר. זיך געמוזט צוזאַמענשטױסן מיטן פֿאַקט פֿון אַ כראָנישן הונגער.

דאָס איז געװען אַ קריזיס פֿון דער תבֿואה־װירטשאַפֿט, װאָס נאָך אים האָט געזאָלט קומען אַ קריזיס פֿון דער פֿי־צוכט־װירטשאַפֿט.

כּדי אַרױסצוגײן פֿון אַזאַ מין לאַגע, איז נױטיק געװען אַריבערצוגײן אין דער לאַנדװירטשאַפֿט צו דער גרױסער פּראָדוקציע, װאָס איז פֿײאיק צו לאָזן אין גאַנג טראַקטאָרן און לאַנדװירטשאַפֿטלעכע מאַשינעס און אױפֿהױבן אין עטלעכע מאָל די סחורה׳דיקײט פֿון דער תבֿואה־װירטשאַפֿט. פֿאַרן לאַנד זײַנען געשטאַנען צװײ מעגלעכקײטן: אָדער אַריבערגײן צו דער גרױסער קאַפּיטאַליסטישער פּראָדוקציע, װאָס װאָלט באַטײַט אַ רואי־נירונג פֿון די פּױערים־מאַסן, אַן אומקום פֿונם בונד פֿון דעם אַרבעטער־קלאַס און פּױערטום, אַ פֿאַרשטאַרקונג פֿון דעם באַלעגופֿנטום און אַ מפּלה פֿונם סאָציאַליזם אין דאָרף; אָדער זיך שטעלן אױפֿן װעג פֿון פֿאַראײניקן די קלײן־פּױערישע װירטשאַפֿטן אין גרױסע סאָציאַליסטישע װירטשאַפֿטן, אין קאָלװירטן, װאָס זײַנען פֿײאיק אױסצונוצן טראַקטאָרן און אַנדערע מאָדערנע מאַשינעס פֿאַר אַ שנעלן אױפֿשטײַג פֿון דער תבֿואה־װירטשאַפֿט און פֿון איר סחורה׳דיקער פּראָדוקציע.

פֿאַרשטענדלעך, אַז די פּאַרטײ באָלשעװיקעס און די סאָװעטן־מלוכה האָבן זיך געקאָנט שטעלן בלױז אױפֿן צװײטן װעג, אױפֿן קאָלװירטישן װעג פֿון דער אַנטװיקלונג פֿון דער לאַנדװירטשאַפֿט.

דערבײַ האָט זיך די פּאַרטײ געשטיצט אױף לענינס פֿאָלגנדיקע אָנװײַזונגען בנוגע דער נױטיקײט אַריבערצוגײן פֿון די קלײן־פּױערישע װירט־שאַפֿטן צו דער גרױסער, אַרטעלישער, קאָלעקטיװער װירטשאַפֿט אין דער ערדאַרבעט:

א) „מיט דער קלײן־װירטשאַפֿט איז ניט אַרױסצוקריכן פֿון דער נױט“ (לענין, ב. XXIV, ז. 540, רוסיש).

ב) „אױב מיר װעלן זיצן אױפֿן אַלטן שטײגער אין די קלײן־װירט־שאַפֿטן, כאָטש אַפֿילו װי פֿרײַע בירגער אױף פֿרײַער ערד, דראָעט אונדז אַלצאײנס אַן אומפֿאַרמײַדלעכער אומקום“ (ב. XX, ז. 417).

ג) „אױב די פּױערישע װירטשאַפֿט קאָן זיך אַנטװיקלען װײַטער, מוז מען פֿעסט זיכערן אױך דעם װײַטערדיקן אַריבערגאַנג, און דער װײַטערדיקער אַריבערגאַנג באַשטײט אומפֿאַרמײַדלעך דערין, אַז די אַמװײניקסטן לױנבאַרע און אַממערסטן אָפּגעשטאַנענע, קלײנע, אָפּגע־זונדערטע פּױערשע װירטשאַפֿט זאָל, בהדרגה זיך פֿאַראײניקנדיק, אָר־גאַניזירן אַ געזעלשאַפֿטלעכע, גרױסע ערדאַרבעטערישע װירטשאַפֿט“ (ב. XXVI, ז. 299).

ד) „בלױז אין דעם פֿאַל, װען עס װעט זיך אײַנגעבן אין דער

פראקטיק צו באווייזן די פויערים די פאָרצוגן פון דער געזעלשאפטלא־
כער, קאָלעקטיווער, געמיינשאפטלאכער, ארטעלישער ערד־באארבעטונג,
נאָר ווען עס וועט זיך איינגעבן צו העלפן דעם פויער, מיט דער
הילף פון דער געמיינשאפטלאכער, ארטעלישער ווירטשאפט, בלויז
דעמאָלט וועט דער ארבעטער־קלאס, וואָס האלט אין זיינע הענט די
מלוכה־מאכט, ווירקלאך דערווייזן דעם פויער זיין גערעכטקייט, ווירק־
לאך צוציען אויף זיין זייט פעסט און אויף דער'אמת'ן די מילמיליאָ־
ניקע פויערישע מאסע" (ב. XXIV, ז. 579).

אזא איז געווען די סיטואציע פארן פופצנטן פארטיי־צוזאמענפאָר.

דער פופצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר האָט זיך געעפנט דעם 2־טן דע־
צעמבער 1927־טן יאָר. אויפן צוזאמענפאָר זיינען בייגעווען 898 דעלעגאטן
מיט באשטימונגס־רעכט און 771 מיט בעראטונגס־רעכט, וואָס האָבן פאר־
טראָטן 887.233 מיטגלידער פון דער פארטיי און 348.957 קאנדידאטן.

פארצייכענענדיק אין זיין באריכט־פאָרטראָג די דערפאָלגן פון דער אינ־
דוסטריאַליזאציע און דעם שנעלן וואוקס פון דער סאָציאַליסטישער אינדוס־
טריע, האָט חבר סטאלין אוועקגעשטעלט פאר דער פארטיי די אויפ־
גאבע:

„פארברייטערן און פארפעסטיקן אונזערע סאָציאַליסטישע קאָמאנ־
דע־הויכן אין אלע צווייגן פון דער פאָלקסווירטשאפט סיי אין שטאָט,
סאי אויך אין דאָרף, האלטנדיק דעם קורס אויף דער ליקווידירונג פון
די קאפיטאליסטישע עלעמענטן אין דער פאָלקסווירטשאפט".

פארגלייכנדיק די לאנדווירטשאפט מיט דער אינדוסטריע און פארצייכע־
נענדיק די אָפּגעשטאנענקייט פון דער לאנדווירטשאפט, באזונדערס פון דער
תבואה־ווירטשאפט, די אָפּגעשטאנענקייט, וואָס דערקלערט זיך מיט דער צע־
שטויבטקייט פון דער לאנדווירטשאפט, וואָס דערלאָזט ניט קיין אָנווענדונג
פון דער מאָדערנער טעכניק, — האָט חבר סטאלין אונטערגעשטראָכן, אז
אזא מין ניט־גלענצנדיקער צושטאנד פון דער לאנדווירטשאפט שאפט א
דראָענדיקע לאגע פאר דער גאנצער פאָלקסווירטשאפט.

„וואו זשע איז דער אויסוועג?"—האָט געפרעגט חבר סטאלין.

„דער אויסוועג איז, — האָט חבר סטאלין געענטפערט, —
אינם אריבערגאנג פון די קליינע און צעשטויבטע פויערשע ווירטשאפטן
צו גרויסע און פאראייניקטע ווירטשאפטן אויפן יסוד פון דער געזעל־
שאפטלאכער ערד־באארבעטונג, אינם אריבערגאנג צו דער קאָלעקטיווער
ערד־באארבעטונג אויף דער באזע פון א נייער, העכערער טעכניק. דער
אויסוועג איז דערין, מע זאָל די קליינע און גאָר קליינע פויערשע
ווירטשאפטן בהדרגה'דיק, נאָר אומאָפּנוויגלאך, ניט אין סדר פון דרוק,
נאָר אין סדר פון באווייז און איבערצייגונג, פאראייניקן אין גרויסע
ווירטשאפטן אויפן יסוד פון דער געזעלשאפטלאכער, געמיינשאפטלא־

כער, קאָלעקטיװער ערד=באארבעטונג, מיט דער אָנװענדונג פון לאנדװירטשאפטלאכע מאשינעס און טראקטאָרן, מיט דער אָנװענדונג פון װיסנשאפטלאכע מעטאָדן פון אינטענסיפיצירן די ערדארבעט. קיין אנדער אויסװעג איז ניטאָ".

דער פופצנטער צוזאמענפאָר האָט אָנגענומען א באשלוס װעגן אלמעגלאך פאנאנדערװיקלען די *קאָלעקטיװיזאציע* פון דער לאנדװירטשאפט. דער צוזאמענפאָר האָט אָנגעמערקט א פּלאן פון פארברייטערן און פארפעסטיקן די נײַע קאָלװירטן און סאָװװירטן און האָט געגעבן דיטלאכע אָנװײַזונגען װעגן די מיטלען פון קאמף פאר דער קאָלעקטיװיזאציע פון דער לאנדװירטשאפט.

צוזאמען דערמיט האָט דער צוזאמענפאָר געגעבן א דירעקטיװ:

„אנטװיקלען װײַטער דעם אָנגריף אויפן באלעגופנטום און אָננעמען א ריי נײַע מאָס=מיטלען, װאָס באגרענעצן די אנטװיקלונג פונם קאפּיטאליזם אין דאָרף און װאָס פירן די פויערשע װירטשאפט אין דער ריכטונג צום סאָציאליזם" (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָליוציעס, ט. II, ז. 260, רוסיש).

ענדלאך, ארויסגייענדיק פון דער פארפעסטיקונג פונם פּלאן=פּרינציפּ אין דער פאָלקסװירטשאפט און האָבנדיק אין זינען צו אָרגאניזירן א פּלאנמעסיקן אָנגריף פונם סאָציאליזם קעגן די קאפּיטאליסטישע עלעמענטן איבערן גאנצן פראָנט פון דער פאָלקסװירטשאפט, האָט דער צוזאמענפאָר געגעבן די אנטשפּרעכנדיקע אָרגאנען א דירעקטיװ װעגן צונויפשטעלן דעם *ערשטן פינפיאָריקן פּלאן* פון דער פאָלקסװירטשאפט.

געענדיקט מיט די פראגן פון דער סאָציאליסטישער בויאונג, איז דער פופצנטער פארטיי=צוזאמענפאָר אריבער צו דער פראגע װעגן ליקװידירן דעם טראָצקיסטיש=זינאָװיעװישן בלאָק.

דער צוזאמענפאָר האָט אָנערקענט, אז „די אָפּאָזיציע האָט אידייאיש איינגעריסן מיטן לעניניזם, איז איבערגעבוירן געװאָרן אין א מענשעװיסטישער גרופּע, האָט זיך געשטעלט אויפן װעג פון קאפּיטוליאציע פאר די כחות פון דער צװישנפעלקערלאכער און אינערלאכער בורזשואזיע און איז פארװאנדלט געװאָרן אָביעקטיװ אין א געװער פון א דריטער קראפט קעגן דעם רעזשים פון דער פּראָלעטארישער דיקטאטור" (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָליוציעס, ט. II, ז. 232, רוסיש).

דער צוזאמענפאָר האָט איינגעפונען, אז די מיינונגס=פארשיידנהייטן צװישן דער פארטיי און דער אָפּאָזיציע זײַנען אריבערגעװאקסן אין פּראָגראמאטישע, אז די טראָצקיסטישע אָפּאָזיציע האָט זיך געשטעלט אויפן װעג פון אנטיסאָװעטישן קאמף. דעריבער האָט דער פופצנטער צוזאמענפאָר דערקלערט, אז די אָנגעהעריקײַט צו דער טראָצקיסטישער אָפּאָזיציע און די

פראָפּאַגאַנדע פון אירע אָנשוויאונגען פאָרן זיך ניט מיטן זײַן אין די רייען פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי.

דער צוזאַמענפאָר האָט באַוויליקט די באַשטימונג פון דער פאַראייניקטער פאַרזאַמלונג פון צ.ק. און צ.ק.ק. וועגן אויסשליסן פון דער פּאַרטיי טראָצקין און זינאָוויעוון און האָט באַשטימט אויסצושליסן פון דער פּאַרטיי אַלע אַק־טיווע טוער פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק, ווי ראַדעק, פּרעאָבראַ־זשענסקי, ראַקאָווסקי, פּיאַטאַקאָוו, סערעבריאַקאָוו, אי. סמירנאָוו, קאַמעניעוו, סאַרקיס, סאַפאַראָוו, ליפשיץ, מדיוואַני, סמילגאַ, און די גאַנצע גרופּע פון „דעמאָקראַטישן צענטראַליזם“ (סאַפּראָנאָוו, וו. סמירנאָוו, באָגוסלאַווסקי, דראָבנים און אַנד.).

צעקלאַפּטע אידייאיש און צעשמעטערטע אָרגאַניזאַציאָנעל, האָבן די אָנ־הענגער פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק פאַרלאָרן די לעצטע רעשט־לאַך פון זייער אײַנפלוס אינם פאָלק.

די פון דער פּאַרטיי אויסגעשלאָסענע אַנטי־לעניניסטן האָבן, אין אַ גע־וויסער צײַט אַרום נאָכן פופצנטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר, געגעבן דערלאַנגען מעלדונגען, אַז זיי רײַסן איבער מיטן טראָצקיזם און בעטן אומצוקערן זיי אין דער פּאַרטיי. פאַרשטייט זיך, די פּאַרטיי האָט נאָך דעמאָלט ניט געקאָנט וויסן, אַז טראָצקי, ראַקאָווסקי, ראַדעק, קרעסטינסקי, סאָקאָלניקאָוו און אַנ־דערע זײַנען שוין פון לאַנג שונאים פונם פאָלק, שפּיאָנען, וואָס זײַנען פאַר־ווערבירט געוואָרן דורך דער אויסלענדישער אויסשפּירונג, אַז קאַמעניעוו, זינאָוויעוו, פּיאַטאַקאָוו און אַנדערע שטעלן שוין אײַן פאַרבינדונגען מיט די שונאים פון פ.ס.ס.ר. אין די קאַפּיטאַליסטישע לענדער צוליב „מיטאַרבעט“ מיט זיי קעגן דעם סאָוועטישן פאָלק. זי איז אָבער געווען גענוג אָנגעלערנט דורך דער דערפאַרונג, אַז פון אָט די מענשן, וואָס זײַנען ניט איין מאָל אין די העכסטע פאַראַנטוואָרטלאַכע מאָמענטן אַרויסגעטראָטן קעגן לענינען און קעגן דער לענינישער פּאַרטיי, קאָן מען דערוואַרטן אַלערליי נידערטרעכטיקײַטן. דע־ריבער האָט זיך די פּאַרטיי באַצויגן צו די מעלדונגען פון די אויסגעשלאָסענע אומצוטרויאַך. צוליב דער ערשטער דורכקאָנטראָלירונג, ווי ווײַט אויפריכטיק עס זײַנען די, וואָס האָבן דערלאַנגט די מעלדונגען, האָט זי ווי אַ באַדינג פאַרן צוריק אויפנעמען אין דער פּאַרטיי געשטעלט פאָלגנדיקע פאָדערונגען:

א) עפנטלאַך פאַראורטיילן דעם טראָצקיזם, אַלס אַנטיבאָלשעוויסטישע און אַנטיסאָוועטישע אידעאָלאָגיע;

ב) עפנטלאַך אָנערקענען די פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי, אַלס די איינציק־ריכטיקע;

ג) אומבאַדינגט זיך אונטערוואַרפן די באַשלוסן פון דער פּאַרטיי און פון אירע אָרגאַנען;

ד) דורכגיין אַן אויספּרואוו־טערמין, אין פאַרלויף פון וועלכן די פּאַרטיי קאָנטראָלירט דורך די, וואָס האָבן די מעלדונגען דערלאַנגט, און נאָך דעם

דאַזיקן טערמין שטעלט די פּאַרטיי, אָפּהענגיק פון די רעזולטאַטן פון דער דורכקאָנטראָלירונג, די פראַגע וועגן אויפנעמען צוריק אין דער פּאַרטיי יעדן אויסגעשלאָסענעם באַזונדער.

די פּאַרטיי האָט דערביי אויסגערעכנט דערויף, אַז אין עפנטלאַכע אָנער־קענונג פון די דאָזיקע פונקטן מצד די אויסגעשלאָסענע דאַרף ביי אַלערליי באַדינגונגען האָבן אַ פּאָזיטיווע באַדייטונג פאַר דער פּאַרטיי, ווייל זי וועט צעקלאַפּן די אייניקייט פון די טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישע רייען, וועט אַריינ־ברענגען אין זייער סביבה אַ צעלייגונג, וועט נאָכאַמאָל דורכדעמאָנסטרירן די גערעכטקייט און די מעכטיקייט פון דער פּאַרטיי און וועט געבן דער פּאַרטיי אַ מעגלאַכקייט, אין פאַל, אויב די אויטאָרן פון די מעלדונגען זיינען אויפריכטיק, — אומצוקערן דער פּאַרטיי די געוועזענע טוער אירע; אין פאַל אָבער, אויב זיי זיינען ניט אויפריכטיק, — דעמאַסקירן זיי פאַר אַלע־מען אין די אויגן שוין ניט ווי מענשן, וואָס גרייזן, נאָר ווי אידייענלאָזע קאַריעריםטן, אָפּנאַרער פונם אַרבעטער־קלאַס און פאַרפאַלענע צוויי־פּנים'־דיקע.

די מערהייט אויסגעשלאָסענע האָט אָנגענומען די באַדינגונגען פון אויפ־גענומען צו ווערן אין דער פּאַרטיי, וואָס די פּאַרטיי האָט אַרויסגעשטעלט, און האָט פאַרעפנטלאַכט אין דער פּרעסע די אַנטשפּרעכנדיקע מעלדונגען.

שאַנעוועדיק זיי און ניט וועלנדיק אָפּזאָגן זיי אין דער מעגלאַכקייט צו ווערן ווידער מענשן פון דער פּאַרטיי און פונם אַרבעטער־קלאַס, האָט זיי די פּאַרטיי אויפגעשטעלט אין די רעכט פון פּאַרטיי־מיטגלידער.

מיט דער צייט האָט זיך אָבער אַרויסגעוויזן, אַז די מעלדונגען פון די „אַקטיווע טוער" פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק זיינען, מיט קליינע אויסנאַמען, — געווען דורכאויס ליגנערישע, צוויי'פּנים'דיקע מעלדונגען.

עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז די דאָזיקע הערן האָבן, נאָך איידער זיי האָבן אָנגעגעבן זייערע מעלדונגען, אויפגעהערט צו זיין אַ פּאָליטישע שטרע־מונג, וואָס איז גרייט צו פאַרטיידיקן פאַרן פאָלק אירע אָנשויאונגען, און זיינען פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַן אידייענלאָזער קאַריעריסטישער קליקע, וואָס איז גרייט צעטרעטן די רעשטלאַך פון זייערע אָנשויאונגען פאַר אַלע־מען אין די אויגן, וואָס איז גרייט צו רימען די פאַר איר פרעמדע פּאַרטיי־אָנשויאונגען פאַר אַלעמען אין די אויגן, וואָס איז גרייט אָנצונעמען יעטווידע באַפאַרבונג, — אַזוי ווי כאַמעלעאָנען, — אַבי איינצוהאַלטן זיך אין דער פּאַרטיי, אינעם אַרבעטער־קלאַס, כדי צו האָבן די מעגלאַכקייט פּאַסקודיען אי דעם אַרבעטער־קלאַס, אי זיין פּאַרטיי.

די טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישע „אַקטיווע טוער" האָבן זיך אַרויסגעוויזן פאַר פּאָליטישע שווינדלער, פּאָליטישע צוויי'פּנים'דיקע.

פּאָליטישע צוויי'פּנים'דיקע הויבן געוויינלאַך אָן פון אָפּנאַרעריי און זיי טוען זייער פינסטערע אַרבעט דורך אָפּנאַרן דאָס פאָלק, דעם אַרבעטער־קלאַס,

די פּאַרטיי פונם אַרבעטער־קלאַס. נאָר פּאָליטישע צוויי־פּנים׳דיקע קאָן מען ניט האַלטן בלויז פאַר אָפּנאַרער. פּאָליטישע צוויי־פּנים׳דיקע שטעלן מיט זיך פאָר אַן אידייענלאָזע קליקע פּאָליטישע קאַריעריסטן, וואָס האָט לאַנג שוין פאַרלאָרן דעם צוטרוי פונם פאָלק און וואָס באַמיט זיך ווידער אַרײַנצו־קריכן אין צוטרוי דורך אָפּנאַרערײַ, דורך כאַמעלעאָנישקײט, דורך שווינדלע־ריי, — אויף וואָס פאַר אַן אופנים דאָס זאָל ניט זײַן, — אַבי אײַנצוהאַלטן פאַר זיך דעם נאָמען פּאָליטישע טוער. פּאָליטישע צוויי־פּנים׳דיקע שטעלן מיט זיך פאָר אַ פּרינציפּלאָזע קליקע פּאָליטישע קאַריעריסטן, וואָס זײַנען גרייט אָנצושפּאַרן זיך אויף וועמען עס זאָל ניט זײַן, אפילו אויף קרימינעלע עלעמענטן, אפילו אויף די אויסוואורפן פון דער געזעלשאַפט, אפילו אויף פאַרביסענע שונאים פונם פאָלק, — כדי אינם „פּאַסיקן מאָמענט" אַרויס־צוקריכן ווידער אויף דער פּאָליטישער סצענע און זיך אַרויפזעצן דעם פאָלק אויפן קאַרק אַלס זײַנע „רעגירער".

טאַקע פאַר אַזוינע פּאָליטישע צוויי־פּנים׳דיקע האָבן זיך אַרויסגעוויזן די טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישע „אַקטיווע טוער".

3. דער אָנגריף קעגן דעם באַלעגופּנטום. די בוכאַריניש־ריקאָ־ווישע אַנטיפּאַרטייאישע גרופּע. דאָס אָננעמען דעם ערשטן פינפיאָר־פּלאַן. דער סאָציאַליסטישער געוועט. דער אָנהויב פון דער מאַסאָווער קאָלווירטישער באַוועגונג.

די אַגיטאַציע פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק קעגן דער פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי, קעגן דער בויאונג פונם סאָציאַליזם, קעגן דער קאָלעקטי־וויזאַציע, פּונקט ווי די אַגיטאַציע פון די בוכאַרינצעס וועגן דעם, אַז מיט די קאָלווירטן וועט זיך גאָרניט באַקומען, אַז מע דאַרף ניט טשעפּען די באַלע־גופים, ווײַל זיי וועלן אַליין „אַרײַנוואַקסן" אין סאָציאַליזם, אַז די באַרײַ־כערונג פון דער בורזשואזיע שטעלט ניט פאָר קיין געפאַר פאַרן סאָציאַליזם,— אָט די גאַנצע אַגיטאַציע האָט געהאַט אַ גרויסן אָפּקלאַנג צווישן די קאַפּי־טאַליסטישע עלעמענטן פונם לאַנד און, פריער פאַר אַלץ, צווישן דעם באַ־לעגופּנטום. די באַלעגופים האָבן אַצינד לויט די אָפּקלאַנגען אין דער פּרע־סע געוואוסט, אַז זיי זײַנען ניט איינזאַם, אַז זיי האָבן פאַרטיידיקער און שתדלנים אין פּערזאָן פון טראָצקין, זינאָוויעוון, קאַמעניעוון, בוכאַרינען, רי־קאָוון און אַנדערע. פאַרשטענדלאַך, אַז דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט ניט געקאָנט ניט אויפהויבן די ווידערשטאַנד־מוט פונם באַלעגופּנטום קעגן דער פּאָליטיק פון דער סאָוועטן־רעגירונג. און ווירקלאַך, די באַלעגופים האָבן זיך גענומען קעגנשטעלן אַלץ שטאַרקער און שטאַרקער. די באַלעגופים האָבן גענומען מאַסנווײַז זיך אָפּזאָגן צו פאַרקויפן דער סאָוועטן־מלוכה די תבואה־מותרות, וואָס האָבן זיך בײַ זיי אָנגעזאַמלט ניט ווייניק. זיי האָבן

גענומען דורכפירן א טעראָר קעגן די קאָלווירטניקעס, קעגן די פארטייאיש=סאָוועטישע טוער אין דאָרף, האָבן גענומען אונטערצינדן קאָלווירטן, תבואה=שיטפונקטן פון דער מלוכה.

די פארטיי האָט פארשטאנען, אז כל זמן עס וועט ניט איינגעבראָכן ווערן דער ווידערשטאנד פונם באַלעגופנטום, כל זמן דאָס באַלעגופנטום וועט ניט צעקלאפט ווערן אין אָפענעם קאמף פאר די אויגן פונם פויערטום, וועלן דער ארבעטער=קלאס און די רויטע ארמיי ליידן פון מאנגל אין ברויט, און די קאָלווירטישע באוועגונג פון די פויערים קאָן ניט אָננעמען קיין מאסן=כאראקטער.

פאָלגנדיק די דירעקטיוון פונם פופצנטן פארטיי=צוזאמענפאָר, איז די פארטיי אריבער אין אנטשיידענעם אָנגריף קעגן דעם באַלעגופנטום. אין איר אָנגריף האָט די פארטיי פארווירקלאכט דעם לאָזונג: אָנשפארנדיק זיך פעסט אויף דער אָרעמשאפט און פארפעסטיקנדיק דעם בונד מיטן מיטלפויער, געמען פירן אן אנטשיידענעם קאמף קעגן דעם באַלעגופנטום. אלס ענטפער אויפן אָפזאָג פונם באַלעגופנטום צו פארקויפן די תבואה=מותרות דער מלוכה לויט פעסטע פרייזן האָבן די פארטיי און די רעגירונג דורכגעפירט א ריי אויסעראָרדנטלאכע מאָס=מיטלען קעגן דעם באַלעגופנטום, האָבן אָנגעווענדט דעם ארטיקל 107 פונם קרימינעלן קאָדעקס וועגן קאָנפיסקירן דורכן געריכט די תבואה=מותרות ביי די באַלעגופים און ספעקוליאנטן, אין פאל, ווען זיי זאָגן זיך אָפ צו פארקויפן די דאָזיקע מותרות דער מלוכה לויט פעסטע פרייזן, און האָבן געגעבן דער אָרעמשאפט א ריי להאָטעס, לויט וועלכע די אָרעמשאפט האָט באקומען אין איר רשות 25 פראָצענט פון דער קאָנפיסקירטער באַלעגופישער תבואה.

די אויסעראָרדנטלאכע מאָס=מיטלען האָבן געהאט זייער ווירקונג: די אָרעמשאפט און די מיטלפויערים האָבן זיך איינגעשלאָסן אין אנטשיידענעם קאמף קעגן דעם באַלעגופנטום; דאָס באַלעגופנטום איז איזאָלירט געוואָרן; דער ווידערשטאנד פונם באַלעגופנטום און פון די ספעקוליאנטן איז איינגעבראָכן געוואָרן. צום סוף 1928=טן יאָר האָט שוין די סאָוועטן=מלוכה געהאט אין איר רשות גענוגנדיקע רעזערוון תבואה, און די קאָלווירטישע באוועגונג איז אוועק פאָראויס מיט א מער זיכערן טראָט.

אינם זעלבן יאָר איז אויפגעדעקט געוואָרן א גרויסע שעדיקערישע אָרגאניזאציע פון בורזשואזע ספעציאליסטן אינם שאכטער ראיאָן פון דאָנבאס. די שאכטער שעדיקער זיינען געווען ענג פארבונדן מיט די געוועזענע אייגנטימער פון די אונטערנעמונגען — רוסישע און אויסלענדישע קאפיטאליסטן, מיט דער אויסלענדישער מיליטערישער אויסשפירונג. זיי האָבן זיך געשטעלט פאר א ציל אראָפצורייסן דעם וואוקס פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע און פארלייכטערן די אויפשטעלונג פונם קאפיטאליזם אין פ.ס.ס.ר. די שעדיקער האָבן ניט ריכטיק געפירט די פאנאנדעראַרבעטונג פון די שאכטעס,

כדי צו פארקלענערן דעם קוילן-ארויסבאקום. זיי האָבן קאליע געמאכט מאַשינעס, די ווענטיליאציע, אײַנגעאָרדנט אָפּוואַלגערונגען, אויפרײַסן און אונטערצינדונגען פון שאכטעס, זאוואָדן, עלעקטריע-סטאנציעס. די שעדיקער האָבן באוואוסטזיניק טאָרמאָזירט די פארבעסערונג פון דער מאטעריעלער לאגע פון די ארבעטער, געבראַכן די סאָוועטישע געזעצן וועגן ארבעטס-שוץ.

די שעדיקער זײַנען צוגעצויגן געוואָרן צו פאראנטוואָרטלאכקײַט. זיי האָבן באקומען פונם געריכט די געהעריקע שטראָף.

דער צענטראַל-קאָמיטעט פון דער פארטיי האָט פאָרגעלייגט אלע פארטיי-אָרגאניזאציעס זיך אָפּצולערנען פונם שאכטער ענין. חבר סטאַלין האָט אָנגעוויזן, אז די באָלשעוויקעס—ווירטשאפטלער דארפן אליין ווערן קענער פון דער פראָדוציר-טעכניק, כדי די שעדיקער פון צווישן די אלטע בורזשואזע ספּעציאַליסטן זאָלן זיי אויף ווײַטער ניט קאָנען אָפּנארן, אז מע דארף פארשנעלערן די צוגרייטונג פון נײַע טעכנישע קאדרען פון צווישן די מענטשן פונם ארבעטער-קלאס.

לויט א באשלוס פונם צ.ק. איז פארבעסערט געוואָרן דאָס וועזן פון צוגרייטן יונגע ספּעציאַליסטן אין די העכערע טעכנישע לערן-אנשטאלטן. עס זײַנען מאָביליזירט געוואָרן צום לערנען זיך טויזנטער פארטייער, קאָמיוגיסטן און איבערגעגעבענע דער זאך פונם ארבעטער-קלאס אומפארטייאישע.

ביז די פארטיי איז אריבער אין אָנגריף אויפן באלעגופּנטום, כל זמן די פארטיי איז געווען באשעפטיקט מיט ליקווידירן דעם טראָצקיסטיש-זינאָוויעווישן בלאָק, האָט זיך די בוכאַריניש-ריקאָווישע גרופּע אויפגעפירט מער אָדער ווייניקער שטיל, איז פארבליבן אין רעזערוו פון די אנטיפארטייאישע קרעפטן, האָט זיך ניט אנטשלאָסן אָפן צו שטיצן די טראָצקיסטן און איז אפילו טיילמאָל ארויסגעטראָטן צוזאמען מיט דער פארטיי קעגן די טראָצקיסטן. ווען די פארטיי איז אריבער אין אָנגריף קעגן דעם באלעגופּנטום, ווען מע האָט גענומען אָנווענדן אויסעראָרדנטלאכע מאָס-מיטלען קעגן דעם באלעגופּנטום, האָט די בוכאַריניש-ריקאָווישע גרופּע אראָפּגעוואָרפן פון זיך די מאסקע און גענומען ארויסטרעטן אָפן קעגן דער פּאָליטיק פון דער פארטיי. די באלעגופּישע נשמה פון דער בוכאַריניש-ריקאָווישער גרופּע האָט ניט אויסגעהאלטן, און די אָנהענגער פון דער דאָזיקער גרופּע האָבן שוין גענומען אָפן ארויסטרעטן צו פארטיידיקן דאָס באלעגופּנטום. זיי האָבן געפאָדערט אָפּצושאפן די אויסעראָרדנטלאכע מאָס-מיטלען, שרעקנדיק די פראָסטאקעס, אז אין קעגנפאל קאָן זיך אָנהויבן א „דעגראדאציע“ (אן אראָפּשטײַג, א ירידה, א צעפאלונג) פון דער לאנדווירטשאפט, באהויפּטנדיק, אז די דעגראדאציע האָט זיך שוין אָנגעהויבן. ניט באמערקנדיק דעם וואוקס פון די קאָלווירטן און סאָווווירטן, פון אָט די העכסטע פאָרמען פון דער לאנדווירטשאפט, און זעענדיק די ירידה פון דער באלעגופּישער ווירטשאפט, האָבן זיי די דעגראדאציע פון דער באלעגופּישער ווירטשאפט אָנגעגעבן פאר א דעגרא-

דאציע פון דער לאנדווירטשאפט. כדי אונטערצופעסטיקן זיך טעאָרעטיש, האָבן זיי צונויפגעשטוקעוועט א לעכערלאכע „טעאָריע פון אויסלעשונג פונם קלאסנקאמף", באהויפּטנדיק אויפן גרונט פון דער דאָזיקער טעאָריע, אז וואָס מער דערפאָלגן דער סאָציאליזם וועט האָבן אין זײַן קאמף קעגן די קאפּיטאליסטישע עלעמענטן, אלץ מער וועט געלינדערט ווערן דער קלאסנקאמף, אז דער קלאסנקאמף וועט אינגיכן אינגאנצן אויסגעלאָשן ווערן, און דער קלאסן-שונא וועט אָפּגעבן אלע זײַנע פּאָזיציעס אָן ווידערשטאנד, אז מחמת דעם איז ניטאָ וואָס פאָרצונעמען קיין אָנגריף אויפן באלעגופנטום. דערמיט גופא האָבן זיי ווידער-אויפגעשטעלט זייער אויסגעדראָשענע בורזשואזע טעאָריע וועגן דער פרידלאכער ארײַנוואקסונג פונם באלעגופנטום אין סאָציאליזם און האָבן געטראָטן מיט די פיס די באוואוסטע הנחה פונם לעניניזם, לויט וועלכער דער ווידערשטאנד פונם קלאסן-שונא וועט אָננעמען אלץ מער שארפע פאָרמען, וואָס מער ער וועט פארלירן דעם באָדן אונטער די פיס, וואָס מער דערפאָלגן עס וועט האָבן דער סאָציאליזם, אז דער קלאסנקאמף קאָן „אויסגעלאָשן ווערן" ערשט נאָך דער פארניכטונג פונם קלאסן-שונא.

ס'איז ניט שווער געווען צו פארשטיין, אז אין דער פּערזאָן פון דער בוכאריניש-ריקאָווישער גרופּע האָט די פּארטיי פאר זיך א רעכט-אָפּאָרטוניסטישע גרופּע, וואָס האָט זיך פון דעם טראָצקיסטיש-זינאָוויעווישן בלאָק אונטערגעשיידט בלויז לויט דער פאָרם, בלויז דערמיט, וואָס די טראָצקיסטן און זינאָוויעוועצעס האָבן געהאט א וועלכע-ס'ניט-איז מעגלאכקײַט צו מאסקירן זייער קאפּיטוליאנטישן תוך מיט לינקע, מיט שרײַענדיק-רעוואָליוציאָנערע פראזן וועגן „פּערמאנענטער רעוואָליוציע", בעת די בוכאריניש-ריקאָווישע גרופּע, וועלכע איז ארויסגעטראָטן קעגן דער פּארטיי אין צוזאמענהאנג מיטן אריבערגאנג פון דער פּארטיי אין אָנגריף אויפן באלעגופנטום, האָט שוין ניט געהאט קיין מעגלאכקײַט צו מאסקירן איר קאפּיטוליאנטיש פּנים און איז געצוואונגען געווען צו פארטיידיקן די רעאקציאָנערע כחות פון אונזער לאנד און, פריִער פאר אלץ, דאָס באלעגופנטום — אָפן, אָן באפּוצעכצן, אָן א מאסקע.

די פּארטיי האָט פארשטאנען, אז די בוכאריניש-ריקאָווישע גרופּע דארף פריִער אָדער שפּעטער אויסשטרעקן א האנט די רעשטלאך פונם טראָצקיסטיש-זינאָוויעווישן בלאָק צוליב געמיינזאמען קאמף קעגן דער פּארטיי.

גלײַכצײַטיק מיט אירע פּאָליטישע ארויסטרעטונגען האָט די גרופּע פון בוכארין—ריקאָוו געפירט אן אָרגאניזאציאָנעלע „ארבעט" פון צונויפקלײַבן אירע אָנהענגער. דורך בוכארינען האָט זי צונויפגעשלאָגן די בורזשואזע יוגנט, ווי א מין סלעפּקאָוו, מארעצקי, אייכענוואלד, גאָלדענבערג און אנדערע, דורך טאָמסקין — דאָס פארביוראָקראטעוועטע פּראָפפאראייִנישע אויבערקעפּל (מעלניטשאנסקי, דאָגאדאָוו און אנד.), דורך ריקאָוון — דאָס דעמאָראליזירטע סאָוועטישע אויבערקעפּל (א. סמירנאָוו, אייסמאָנט, וו. שמידט און אנד.).

אין דער גרופּע זײַנען געװען געגאַנגען מענשן, װאָס זײַנען פּאָליטיש דעמאָראַליזירט געװאָרן און װאָס האָבן ניט אויסבאַהאַלטן זײערע קאַפּיטוליאַנטישע שטימונגען.

צו דער דאָזיקער צײַט האָט בוכארין—ריקאָװס גרופּע באַקומען די שטיצע פונם אויבערקעפּל פון דער מאָסקװער פּאַרטײ־אָרגאַניזאַציע (אוגלאַנאָװ, קאָטאָװ, אוכאַנאָװ, ריוטין, יאַגאָדאַ, פּאָלאָנסקי און אַנד.). דערבײַ איז אַ טײל רעכטע געבליבן פאַרמאַסקירט, ניט אַרויסטרעטנדיק אָפן קעגן דער פּאַרטײ־ליניע. אויף די שפּאַלטן פון דער מאָסקװער פּאַרטײ־פּרעסע און אויף פּאַרטײ־פאַרזאַמלונגען האָט מען געפּרײדיקט, אַז עס איז נויטיק געבן הנחות דעם באַלעגופנטום, אַז עס איז ניט צװעקמעסיק צו באַשטײַערן דאָס באַלעגופנטום, אַז די אינדוסטריאַליזאַציע איז באַלעסטיקנדיק פאַרן פאָלק, אַז עס איז פריצײַטיק צו בויען די שװערע אינדוסטריע. אוגלאַנאָװ איז אַרויסגעטראָטן קעגן דער בויאונג פון דניעפּערבוי מיט אַ פאָדערונג אַריבערצופירן די מיטלען פון דער שװערער אינדוסטריע אין דער לײַכטער. אוגלאַנאָװ און אַנדערע רעכטע קאַפּיטוליאַנטן האָבן פאַרזיכערט, אַז מאָסקװע איז געװען און װעט בלײַבן אַ ציצענע מאָסקװע, אַז מע דאַרף אין איר ניט בויען קײן מאַשינבוי־זאַװאָדן.

די מאָסקװער פּאַרטײ־אָרגאַניזאַציע האָט דעמאַסקירט אוגלאַנאָװן און זײַנע אָנהענגער, האָט זײ געגעבן אַ לעצטע װאָרענונג און האָט זיך נאָך מער באַהעפט אַרום דעם צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטײ. חבר סטאַלין האָט אויפן פּלענום פון מאָסקװער קאָמיטעט פון דער אַל.ק.פּ.(ב.) אין יאָר 1928 אָנגעװיזן אויף דער נויטיקײַט צו פירן אַ קאַמף אויף צװײ פראָנטן, קאָנצענטרירנדיק דאָס פײַער קעגן דעם רעכטן אָפּנויג. די רעכטע, האָט געזאָגט חבר סטאַלין, שטעלן פאָר אַן אַגענטור פון דעם באַלעגוף אין דער פּאַרטײ.

> „דער זיג פונם רעכטן אָפּנויג אין אונזער פּאַרטײ װאָלט פאַנאַנדערגעבונדן די כחות פונם קאַפּיטאַליזם, װאָלט אונטערגעריסן די רעװאָליוציאָנערע פּאָזיציעס פונם פּראָלעטאַריאַט און װאָלט געהעכערט די שאַנסן אויף דער װידער־אויפשטעלונג פונם קאַפּיטאַליזם אין אונזער לאַנד“, — האָט געזאָגט חבר סטאַלין (פראַגן פון לעניניזם, ז. 234, רוסיש).

אין אָנהויב 1929־טן יאָר װערט קלאָר, אַז בוכארין האָט לויט דער באַפּולמעכטיקונג פון דער גרופּע רעכטע קאַפּיטוליאַנטן זיך פאַרבונדן דורך קאַמעניעװן מיט די טראָצקיסטן און אַרבעט אויס אַ פאַרשטענדיקונג מיט זײ צוליב געמײנזאַמען קאַמף קעגן דער פּאַרטײ. דער צ.ק. דעמאַסקירט אָט די פאַרברעכערישע טעטיקײַט פון די רעכטע קאַפּיטוליאַנטן און װאָרנט, אַז די דאָזיקע זאַך קאָן זיך ענדיקן קלאָגעדיק פאַר בוכארינען, ריקאָװן, טאָמסקין און אַנדערע. די רעכטע קאַפּיטוליאַנטן װערן אָבער ניט אײַנגעשטילט. זײ טרעטן אַרויס אין צ.ק. מיט אַ נײַער אַנטיפּאַרטײאישער פּלאַטפאָרם — אַ

דעקלאראציע, וועלכע דער צ.ק. פאראורטיילט. דער צ.ק. וואָרנט זיי ווידער, דערמאָנענדיק זיי וועגן דעם גורל פונם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן בלאָק. ניט געקוקט דערויף, זעצט בוכארין—ריקאָווס גרופע פאָר איר אנטיפּאַר־טייאישע טעטיקייט. ריקאָוו, טאָמסקי און בוכארין דערלאנגען אין צ.ק. א מעלדונג וועגן דעמיסיע, מיינענדיק דערמיט אָנצושרעקן די פּארטיי. דער צ.ק. פאראורטיילט אָט די סאבאָטאזש־פּאָליטיק פון דעמיסיעס. לסוף, האָט דער נאָוועמבער־פּלענום פונם צ.ק. פון 1929־טן יאָר אָנערקענט די פּראָפּאגאנדע פון די אָנשויאונגען פון די רעכטע אָפּאָרטוניסטן אלס אזוינע, וואָס פּאָרן זיך ניט מיטן זײַן אין דער פּארטיי, און האָט פאָרגעלייגט ארויסצופירן פונם באשטאנד פון דער פּאָליטביוראָ פון צ.ק. בוכארינען, ווי דעם איניציאטאָר און אָנפירער פון די רעכטע קאפּיטוליאנטן, און ריקאָוון, טאָמסקין און די אנדערע אָנטיילנעמער פון דער רעכטער אָפּאָזיציע איז געמאכט געוואָרן אן ערנסטע וואָרענונג.

זעענדיק, אז דער ענין נעמט אָן א קלאָגעדיקע ווענדונג, דערלאנגען די אטאמאנען פון די רעכטע קאפּיטוליאנטן א מעלדונג וועגן דער אָנערקענונג פון זייערע פעלערן און פון דער ריכטיקייט פון דער פּאָליטישער ליניע פון דער פּארטיי.

די רעכטע קאפּיטוליאנטן האָבן באשלאָסן צײַטווײַליק צוריקטרעטן, כדי אײַנצוהיטן זייערע קאדרען פון א צעשמעטערונג.

דערויף פארענדיקט זיך דער ערשטער עטאפּ פונם קאמף פון דער פּאַר־טיי קעגן די רעכטע קאפּיטוליאנטן.

די נײַע מיינונגס־פארשיידנהייטן אין דער פּארטיי פארבלײַבן ניט אומבא־מערקט פאר די אויסערלאנדישע שונאים פון פ.ס.ס.ר. מיינענדיק, אז די „נײַע ריסערײַען" אין דער פּארטיי זײַנען א סימן פון אָפּשוואכונג פון דער פּאַר־טיי, מאכן זיי א נײַעם פרואוו ארײַנצוציִען פ.ס.ס.ר. אין א מלחמה און אונ־טערצורײַסן די נאָך ניט פעסטגעוואָרענע זאך פון דער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד. זומער 1929־טן יאָר אָרגאניזירן די אימפּעריאליסטן א קאָנפליקט פון כינע מיט פ.ס.ס.ר., — דאָס פארכאפּן די כינעזישע מזרח־אײַזנבאן (וואָס האָט געהערט צו פ.ס.ס.ר.) דורך די כינעזישע מיליטאריסטן און אן אָנפאל פונם ווײַסכינעזישן מיליטער אויף די ווײַט־מזרח'דיקע גרענעצן פון אונזער היימלאנד. דער אָנפאל פון די כינעזישע מיליטאריסטן איז אָבער ליקווידירט געוואָרן אין א קורצן טערמין; די מיליטאריסטן זײַנען צוריקגעטראָטן, צע־קלאפּטע פון דער רויטער ארמיי, און דער קאָנפליקט האָט זיך געענדיקט מיט א שלום־פארשטענדיקונג מיט דער מאנדזשורישער מאכט.

די שלום־פּאָליטיק פון פ.ס.ס.ר. האָט נאָכאמאָל טריאומפירט, ניט געקוקט אויף קיין שום זאך, ניט געקוקט אויף די אינטריגעס פון די אויסערלאנדישע שונאים און אויף די „ריסערײַען" אינעווייניק אין דער פּארטיי.

אינגיכן זײַנען אויפגעשטעלט געוואָרן די דיפּלאָמאטישע באציאונגען און

האנדלס־באציאונגען פון פ.ס.ס.ר. מיט ענגלאנד, וועלכע די ענגלישע קאָנסער־וואַטאָרן האָבן אין זייער צייט איבערגעריסן.

אָפּשלאָגנדיק מיט דערפאָלג די אטאקעס פון די אויסערלאכע און אינער־לאכע שונאים, האָט די פארטיי גלײַכצײַטיק געפירט א גרויסע ארבעט פון פאנאנדערוויקלען די בויאונג פון דער שווערער אינדוסטריע, פון אָרגאניזירן דעם סאָציאליסטישן געוועט, פון בויען די סאָוווירטן און קאָלווירטן, ענד־לאך, — פון צוגרייטן די באדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק אויף אָנצונעמען און פארווירקלאכן דעם ערשטן פינפיאָריקן פלאן פון דער פאָלקסווירט־שאפט.

אין אפריל 1929־טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען די זעכצנטע פארטיי־קאָנפערענץ. די הויפּט־פראגע פון דער קאָנפערענץ איז געווען דער ערשטער פינפיאָר־פלאן. די קאָנפערענץ האָט אָפּגעוואָרפן דעם „מינימאלן" ווואריאנט פונם פינפיאָר־פלאן, וועלכן עס האָבן פארטיידיקט די רעכטע קאפיטוליאנטן, און האָט אָנגענומען דעם „אָפּטימאלן" וואריאנט פונם פינפיאָר, ווי אַן אָבליגאטאָרישן בײַ אלערליי באדינגונגען.

די פארטיי האָט, אזויארום, אָנגענומען דעם בארימטן ערשטן פינפיאָר־פלאן פון בויען דעם סאָציאליזם.

לויטן פינפיאָר־פלאן איז די גרויס פון די קאפיטאלע אינוועסטירונגען אין דער פאָלקסווירטשאפט אויף די יאָרן 1928—1933 באשטימט געוואָרן אין 64,6 מיליארד רובל. פון זיי איז אין דער אינדוסטריע צוזאמען מיט דער עלעקטריפיקאציע אָנגעמערקט געוואָרן ארײַנצולייגן 19 מיט א האלבן מיליארד רובל, אין דעם טראנספּאָרט — 10 מיליארד רובל, אין דער לאנד־ווירטשאפט — 23,2 מיליארד רובל.

דאָס איז געווען א גראנדיעזער פלאן פון באוואָפענען די אינדוסטריע און די לאנדווירטשאפט פון פ.ס.ס.ר. מיט דער מאָדערנער טעכניק.

„די גרונט־אויפגאבע פונם פינפיאָר, — האָט אָנגעוויזן חבר סטאלין, — איז באשטאנען דערין, אז מע זאָל שאפן אין אונזער לאנד אזא אינדוסטריע, וואָס זאָל זײַן פייאיק איבערצובאוואָפענען און רעאָרגאניזירן ניט בלויז די אינדוסטריע אינגאנצן גענומען, נאָר אויך דעם טראנספּאָרט, נאָר אויך די לאנדווירטשאפט — אויף דער באזע פונם סאָציאליזם" (סטאלין, פראגן פון לעניניזם, ז. 485, רוסיש).

דער דאָזיקער פלאן איז, ניט געקוקט אויף דער גאנצער גראנדיעזקײַט זײַנער, דאָך ניט געווען עפּעס אומגעריכטס און קאָפּשווינדלענדיקס פאר די באָלשעוויקעס. ער איז געווען צוגעגרייט דורך דעם גאנצן גאנג פון דער אנט־וויקלונג פון דער אינדוסטריאליזאציע און קאָלעקטיוויזאציע. ער איז געווען צוגעגרייט דורך יענעם ארבעטס־אויפשטײַג, וואָס האָט ביז אהער ארומגע־כאפּט די ארבעטער און פויערים און וואָס האָט געפונען זײַן אויסדרוק אינם **סאָציאליסטישן געוועט**.

די זיבצנטע פּאַרטיי־קאָנפערענץ האָט אָנגענומען אַ ווענדונג צו אַלע אַרבעטנדיקע וועגן פּאַנאַנדערוויקלען דעם סאָציאַליסטישן געוועט.

דער סאָציאַליסטישער געוועט האָט באַוויזן מערקווירדיקע מוסטערן פון אַרבעט און פון נײַער באַציאונג צו אַרבעט. די אַרבעטער און קאָלווירטניקעס האָבן אין פיל אונטערנעמונגען, אין קאָלווירטן און סאָוווירטן אַרויסגערוקט אַנטקעגן־פּלענער. זיי האָבן באַוויזן מוסטערן פון העראָאישער אַרבעט. זיי האָבן ניט בלויז אויסגעפילט, נאָר אויך איבערגעשטיגן די פּלענער פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג, וועלכע די פּאַרטיי און די רעגירונג האָבן אָנגעמערקט. עס האָט זיך געענדערט דער קוק פון די מענטשן אויף אַרבעט. די אַרבעט האָט פון אַ געצוואונגענער און קאַטאָרזשנער פליכט, ווי זי איז געווען בײַם קאַפּיטאַליזם, גענומען פאַרוואַנדלט ווערן „אין אַ זאַך פון ערע, אין אַ זאַך פון רום, אין אַ זאַך פון העלדנמוט און העראָאישקייט" (סטאַלין).

איבערן גאַנצן לאַנד איז געגאַנגען אַ נײַע גיגאַנטישע אינדוסטריעלע בויאונג. עס האָט זיך פּאַנאַנדערגעוויקלט די בויאונג פון דניעפּראָגעס. אין דאָנבאַס האָט זיך אָנגעהויבן די בויאונג פון קראַמאַטאָרסקער און גאָרלאָווקער זאַוואָדן, די רעקאָנסטרוקציע פונם לוגאַנסקער לאָקאָמאָטיוובוי־זאַוואָד. עס זײַנען אויסגעוואַקסן נײַע שאַכטעס און דאָמנעס. אויפן אוראַל האָבן זיך גענומען בויען אוראַלמאַשינבוי, בערעזניקער און סאָליקאַמסקער כעמישע קאָמבינאַטן. עס האָט זיך אָנגעהויבן די בויאונג פון מאַגניטאָגאָרסקער מעטאַלורגישן זאַוואָד. עס האָט זיך פּאַנאַנדערגעוויקלט די בויאונג פון גרויסע אויטאָמאָביל־זאַוואָדן אין מאָסקווע, גאָרקי. עס האָבן זיך געבויט גיגאַנטישע טראַקטאָר־זאַוואָדן, קאָמבײַן־זאַוואָדן, דער גיגאַנטישער זאַוואָד פון לאַנדווירטשאַפטלעכע מאַשינעס אין ראָסטאָוו־אויפן־דאָן. עס האָט זיך פאַרברייטערט די צווייטע קוילן־באַזע פונם סאָוועטן־פאַרבאַנד — קוזבאַס. אַ ריזיקער טראַקטאָר־זאַוואָד איז אויסגעוואַקסן פאַר 11 חדשים אין סטעפּ, אין סטאַלינגראַד. אויף דער בויאונג פון דניעפּראָגעס און פונם סטאַלינגראַדער טראַקטאָר־זאַוואָד האָבן די אַרבעטער איבערגעשטיגן די וועלט־רעקאָרדן פון אַרבעטס־פּראָדוקטיווקייט.

די געשיכטע האָט נאָך ניט געוואוסט פון אַזאַ גיגאַנטישן שוואונג פון נײַער אינדוסטריעלער בויאונג, פון אַזאַ פּאַטאָס פון נײַער בויאונג, פון אַזאַ אַרבעטס־העראָאיזם פון מיליאָניקע מאַסן פונם אַרבעטער־קלאַס.

דאָס איז געווען אַן עכטער אַרבעטס־אויפשטײַג פונם אַרבעטער־קלאַס, אַן אויפשטײַג, וואָס האָט זיך פּאַנאַנדערגעוויקלט אויפן גרונט פונם סאָציאַליסטישן געוועט.

די פּויערים זײַנען דאָס מאָל ניט אָפּגעשטאַנען פון די אַרבעטער. אין דאָרף האָט זיך אויך אָנגעהויבן אַן אַרבעטס־אויפשטײַג פון די פּויערישע מאַסן, וואָס האָבן געבויט קאָלווירטן. די פּויערישע מאַסן האָבן גענומען באַשטימט אַ קער טאָן זיך אין דער זײַט פון קאָלווירטן. אַ גרויסע ראָלע

האָבן דאָ געשפּילט די סאָוווירטן און די מאשין⸗טראקטאָר⸗סטאנציעס, באוואָפנטע מיט טראקטאָרן און אנדערע מאשינעס. די פּויערים פלעגן מאסנווייז קומען אין די סאָווירטן, אין די מאשין⸗טראקטאָר⸗סטאנציעס, פלעגן זיך צוקוקן, ווי עס ארבעטן די טראקטאָרן, די לאנדווירטשאפטלאכע מאשינעס, פלעגן אויסדריקן זייער התפּעלות און דאָ אויפן אָרט אָננעמען א באשלוס — „גייןן אין די קאָלווירטן". צעקלאפּטע אויף קליינע און גאָר קליינע אינדיווידועלע ווירטשאפטן, ניט האָבנדיק קיין וויפיל⸗ס'ניט⸗איז פּאסיק געצייג און שלעפּ⸗קראפט, ניט האָבנדיק קיין מעגלאכקייט אויפצואקערן די ריזיקע שטח'ס רויערד, ניט האָבנדיק קיין אויסזיכטן אויף צו פארבעסערן די ווירטשאפט, דערשלאָגענע פון נויט און אייגזאמע, איבערגעלאָזטע אויפן אייגענעם באראָט, — האָבן די פּויערים געפונען סוף כל סוף דעם אויסוועג, דעם וועג צו א בעסער לעבן — אין פאראייניקן די קליינע ווירטשאפטן אין קאָלעקטיוון, אין קאָלווירטן, — אין די טראקטאָרן, וואָס זיינען פייאיק אויפצואקערן יעטווידע „הארטע ערד", יעטווידע רויערד, — אין דער הילף פון דער מלוכה מיט מאשינעס, מיט געלט, מיט מענשן, מיט עצות, — אין דער מעגלאכקייט צו באפרייען זיך פון דער פארקנעכטונג ביי די באלעגופים, וואָס די סאָוועטן⸗רעגירונג האָט זיי דאָ גאָר ניט לאנג צעקלאפּט און צוגעדריקט צו דער ערד — צו דער פרייד פון די מיליאָניקע מאסן פּויערטום.

אויף דעם דאָזיקן יסוד האָט זיך נאָכדעם אָנגעהויבן און פאנאנדערגעוויקלט א מאסאָווע קאָלווירטישע באוועגונג, וואָס האָט זיך באזונדערס פארשטארקט צום סוף פון 1929⸗טן יאָר און וואָס האָט געגעבן אזוינע אומגעזעענע טעמפּן וואוקס פון די קאָלווירטן, פון וועלכע עס האָט נאָך ניט געוואוסט אפילו אונזערע, די סאָציאליסטישע אינדוסטריע.

אין יאָר 1928 האָט דער פארזיי⸗שטח פון די קאָלווירטן באטראָפן 1.390 טויזנט העקטאר; אין 1929⸗טן יאָר — 4.262 טויזנט העקטאר, און אין יאָר 1930 האָבן שוין די קאָלווירטן געהאט די מעגלאכקייט צו פארפלאנירן אן אויפאקערונג פון 15 מיליאָן העקטאר.

> „מע דארף אָנערקענען, — האָט חבר סטאלין געזאָגט וועגן דעם טעמפּ פונם וואוקס פון די קאָלווירטן אין זיין ארטיקל „דאָס יאָר פון גרויסן איבערבראָך" (1929⸗טן יאָר), — אז פון אזוינע שטורמישע אנטוויקלונגס⸗טעמפּן ווייסט ניט אפילו אונזער סאָציאליזירטע גרויס⸗אינדוסטריע, וואָס אירע אנטוויקלונגס⸗טעמפּן צייכענען זיך אויס בכלל מיט א גרויסן שוואונג".

דאָס איז געווען אן איבערבראָך אין דער אנטוויקלונג פון דער קאָלווירטישער באוועגונג.

דאָס איז געווען אן אָנהויב פון דער מאסאָווער קאָלווירטישער באוועגונג.

„אין וואָס באשטייט דאָס נייע אין דער איצטיקער קאָלווירטישער באוועגונג?", האָט חבר סטאלין געפרעגט אין זיין ארטיקל „דאָס יאָר פון גרויסן איבערבראָך". און ער האָט געענטפערט:

„דאָס נײַע און אנטשיידנדיקע אין דער איצטיקער קאָלווירטישער באוועגונג באשטייט דערין, וואָס אין די קאָלווירטן גייען די פויערים ניט אין איינצלנע גרופעס, ווי דאָס איז געווען פריִער, נאָר גאנצע דערפער, וואָלאָסטן, ראיאָנען, אפילו קרײַזן. און וואָס באטײַט דאָס? דאָס באטײַט, אז אין די קאָלווירטן איז אוועק דער מיטלפויער. דערין באשטייט דער יסוד פון יענעם ראדיקאלן איבערבראָך אין דער אנטוויקלונג פון דער לאנדווירטשאפט, וואָס בילדעט די וויכטיקסטע דערגרייכונג פון דער סאָוועטן־מאכט...“

דאָס האָט באטײַט, אז עס ווערט רײַף, אָדער עס איז שוין רײַף געוואָרן, די אויפגאבע פון ליקווידירן דאָס באלעבאָטישקײַט ...

קורצע אויספירן.

אין קאמף פאר דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד איז די פארטיי אין די יאָרן 1926—1929 בײַגעקומען קאָלאָסאלע אינערלאכע און צווישנפעלקערלאכע שוועריקײַטן. די אָנשטרענגונגען פון דער פארטיי און פונם ארבעטער־קלאס האָבן געבראכט צום זיג פון דער פּאָליטיק פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד.

עס איז געלייזט געוואָרן אין גרונט איינע פון די שווערסטע אויפגאבעס פון דער אינדוסטריאליזאציע — די אויפגאבע פון אָנזאמלען מיטלען פאר דער בויאונג פון דער שווערער אינדוסטריע. עס זײַנען געלייגט געוואָרן די יסודות פון דער שווערער אינדוסטריע, וועלכע איז פייאיק איבערצובאוואָפענען די גאנצע פאָלקסווירטשאפט.

עס איז אָנגענומען געוואָרן דער ערשטער פינפיאָר־פּלאן פון דער סאָציאליסטישער בויאונג. עס איז אנטוויקלט געוואָרן א ריזיקע בויאונג פון נײַע זאוואָדן, סאָווווירטן, קאָלווירטן.

אָט די באוועגונג פאָראויס אויפן וועג פון סאָציאליזם איז באגלייט געוואָרן מיט א פארשארפונג פונם קלאסנקאמף אינעווייניק אין לאנד און מיט א פארשארפונג פונם אינערלאך־פארטייאישן קאמף. דער וויכטיקסטער סך־הכל פון דעם דאָזיקן קאמף איז: דאָס דערשטיקן דעם ווידערשטאנד פונם באלעגופנטום, דאָס דעמאסקירן דעם טראָצקיסטיש־זינאָוויעווישן קאפּיטוליאנטישן בלאָק, אלס אנטיסאָוועטישן בלאָק, דאָס דעמאסקירן די רעכטע קאפּיטוליאנטן, אלס באלעגופישע אגענטור, דאָס ארויסיאָגן די טראָצקיסטן פון דער פארטיי, דאָס אָנערקענען די אָנשויאונגען פון די טראָצקיסטן און פון די רעכטע אָפּאָרטוניסטן אלס אזוינע, וואָס פאָרן זיך ניט מיטן אָנגעהערן צו דער אל.ק.פּ.(ב.).

זײַענדיק אידעאָלאָגיש צעקלאפּט דורך דער באָלשעוויסטישער פארטיי,

האָבנדיק פארלאָרן יעטווידן באָדן אינם ארבעטער־קלאַס, האָבן די טראָצ־קיסטן אויפגעהערט צו זײַן א פּאָליטישע שטרעמונג און זײַנען פארוואנדלט געוואָרן אין א פּרינציפּלאָזער קאריערימטישער קליקע פּאָליטישע שווינדלער, אין א באנדע פּאָליטישע צוויי־פּנים׳דיקע.

האָבנדיק געלייגט די יסודות פון דער שווערער אינדוסטריע, מאָביליזירט די פּארטיי דעם ארבעטער־קלאַס און דאָס פּויערטום צום אויספילן דעם ערשטן פינפיאָר־פּלאַן פון דער סאָציאליסטישער איבערבויאונג פון פ.ס.ס.ר. אינם לאַנד וויקלט זיך פאנאנדער א סאָציאליסטישער געוועט פון מיליאָנען ארבעטנדיקע; עס ווערט געבוירן א מעכטיקער ארבעטס־אויפשטײַג; עס ארבעט זיך אוים א נײַע ארבעטס־דיסציפּלין.

דער דאָזיקער פּעריאָד פארענדיקט זיך מיטן יאָר פונם גרויסן איבערבראָך, וואָס האָט באטײַט די גרעסטע דערפאָלגן פונם סאָציאליזם אין דער אינדוסטריע, די ערשטע ערנסטע דערפאָלגן אין דער לאנדווירטשאפט, דעם קער פונם מיטלפּויער אין דער זײַט פון קאָלווירטן, דעם אָנהויב פון דער מאַסאָווער קאָלווירטישער באוועגונג.

קאפיטל XI

די באָלשעוויסטישע פארטיי אין קאמף פאר דער קאָלעקטיוויזירונג פון דער לאנדווירטשאפט.

(די יאָרן 1930—1934).

1. די צווישנפעלקערלאכע סיטואציע אין די יאָרן 1930—1934. דער עקאָנאָמישער קריזיס אין די קאפיטאָליסטישע לענדער. דאָס פארכאפּן מאנדזשוריע דורך יאפּאָניע. דאָס קומען פון די פאשיסטן צו דער מאכט אין דײַטשלאנד. צוויי נעסטן פון מלחמה.

אין דער צײַט, ווען פ.ס.ס.ר. האָט זיך דערשלאָגן ערנסטע דערפאָלגן אין דער סאָציאליסטישער אינדוסטריאליזירונג פונם לאנד און האָט מיט שנעלע טעמפּן אנטוויקלט די אינדוסטריע, איז אין די לענדער פונם קאפּיטאליזם סוף 1929-טן יאָר אויסגעבראָכן און האָט אין די ווײַטערדיקע דרײַ יאָר גענומען זיך פארטיפערן א נאָך ניט געוועזענער לויט זײַן צעשטערונגס-קראפט עקאָנאָמישער וועלט-קריזיס. דער אינדוסטריעלער קריזיס האָט זיך איבערגעפלאָכטן מיט א לאנדווירטשאפטלאכן קריזיס, מיט אן אגראר-קריזיס, און דאָס האָט נאָך מער פארערגערט די לאגע פון די קאפּיטאליסטישע לענדער.

אין דער צײַט, ווען אין פ.ס.ס.ר. איז די אינדוסטריע אין די דרײַ קריזיס-יאָרן (1930—1933) אויסגעוואקסן מער ווי אין צוויי מאָל און האָט אין 1933-טן יאָר באטראָפן 201 פּראָצענט אין פארגלײַך מיטן ניוואָ פון 1929-טן יאָר, איז די אינדוסטריע פון די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע צום סוף 1933-טן יאָר געפאלן ביז 65 פּראָצענט לגבי דעם ניוואָ פון 1929-טן יאָר, די אינדוסטריע פון ענגלאנד — ביז 86 פּראָצענט, די אינדוסטריע פון דײַטשלאנד — ביז 66 פּראָצענט, די אינדוסטריע פון פראנקרײַך — ביז 77 פּראָצענט.

דער דאָזיקער אומשטאנד האָט אן איבעריק מאָל דעמאָנסטרירט דעם פאָרצוג פון דער סאָציאליסטישער ווירטשאפט-סיסטעם לגבי דער קאפּיטאליסטישער סיסטעם. ער האָט באוויזן, אז דאָס לאנד פון סאָציאליזם איז דאָס איינציקע לאנד אין דער וועלט, וואָס איז פרײַ פון עקאָנאָמישע קריזיסן.

אין רעזולטאט פונם עקאָנאָמישן וועלט־קריזיס זײַנען 24 מיליאָן אר־בעטסלאָזע פּאראורטײלט געוואָרן אויף הונגער, דלות, פּײַן. פון דעם אגראר־קריזיס האָבן געליטן צענדליקער מיליאָנען פּויערים.

דער עקאָנאָמישער וועלט־קריזיס האָט נאָך מער פאַרשאַרפט די ווידער־שפּרוכן צווישן די אימפּעריאַליסטישע מלוכות, צווישן די לענדער—זיגער און די לענדער—באַזיגטע, צווישן די אימפּעריאַליסטישע מלוכות און די קאָלאָניאַלע און אָפּהענגיקע לענדער, צווישן די ארבעטער און די קאַפּיטאַליסטן, צווישן די פּויערים און די פּריצים.

חבר סטאַלין האָט אין זײַן באַריכט־פּאָרטראָג אויפן זעכצנטן פּארטיי־צוזאַמענפאָר אָנגעוויזן, אז די בורזשואזיע וועט זוכן אן אויסוועג פונם עקאָ־נאָמישן קריזיס, פון איין זײַט — אין דערשטיקן דעם ארבעטער־קלאַס דורך אײַנשטעלן א פאַשיסטישע דיקטאַטור, דאָס הייסט, די דיקטאַטור פון די אַממערסטן רעאקציאָנערע, אַממערסטן שאָוויניסטישע, אַממערסטן אימפּעריאַ־ליסטישע עלעמענטן פונם קאַפּיטאַליזם, פון דער צווייטער זײַט — אין פּאַ־גאַנדערבינדן א מלחמה פאר איבערפאַרטיילן די קאָלאָניעס און די ווירקונגס־ספערן אויפן חשבון פון די אינטערעסן פון די שוואַך באַשיצטע לענדער.

אזוי איז עס טאַקע פּאָרגעקומען.

אין יאָר 1932 האָט זיך פאַרשטאַרקט די געפאַר פון א מלחמה מצד יאַפּאָניע. זעענדיק, אז די אייראָפּעאישע מלוכות און די פאַראייניקטע שטאַטן פון אמעריקע זײַנען דורכאויס ארײַנגעטאָן אין זייערע אינערלאכע ענינים אין צוזאמענהאַנג מיטן עקאָנאָמישן קריזיס, האָבן די יאַפּאַנישע אימפּעריאַליסטן באַשלאָסן אויסצונוצן די געלעגנהײַט און מאַכן א פּרואוו אָנצודריקן אויף דער שוואַך באַשיצטער כינע, אונטערטעניקן זי צו זיך און ווערן דאָרטן די באַלעבאַטים פון דער לאַגע. ניט דערקלערנדיק קיין מלחמה כינע און שווינד־לעריש אויסנוצנדיק די „אָרטיקע אינצידענטן", וואָס זיי אליין האָבן געשאַפן, האָבן די יאַפּאַנישע אימפּעריאַליסטן אויף א גנבה'ישן אופן ארײַנגעפירט מיליטער אין מאַנדזשוריע. דאָס יאַפּאַנישע מיליטער האָט פולשטענדיק פאַרכאַפּט מאַנדזשוריע, צוגרייטנדיק פאר זיך באַקוועמע פּאָזיציעס צום פאַרכאַפּן צפון־כינע און צו אָנפאַלן אויף פ.ס.ס.ר. כדי פּאַנאַנדערצובינדן זיך די הענט, איז יאַפּאַניע ארויסגעטראָטן פון דער פעלקער־ליגע און האָט זיך גענומען אינטענסיוו באַוואָפּענען.

דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט געשטויסן די פאַראייניקטע שטאַטן פון אמעריקע, ענגלאַנד, פראַנקרײַך צו פאַרשטאַרקן זייערע קריגס־ים'ישע באַ־וואָפּענונגען אויפן ווײַטן מזרח. יאַפּאַניע האָט בפירוש פאַרפאָלגט דעם ציל — אונטערטעניקן צו זיך כינע און ארויסשטויסן פון דאָרטן די אייראָפּעאיש־אמעריקאַנישע אימפּעריאַליסטישע מלוכות. די לעצטע האָבן דערויף געענט־פערט מיט א פאַרשטאַרקונג פון זייערע באַוואָפּענונגען.

נאָר יאַפּאַניע האָט געשטעלט פאר זיך אויך א צווייטן ציל — פאַר־

כאפּן דעם סאָוועטישן ווײַטן מזרח. ס'איז פארשטענדלאך, אז פ.ס.ס.ר. האָט ניט געקאָנט פארבײַגיין אזא געפאר און האָט גענומען אינטענסיוו פארפעסטיקן די שוצפייאיקײַט פונם ווײַט'מזרח'דיקן קאנט.

אזויארום האָט זיך, אדאנק די יאפּאָנישע פאשיזירטע אימפּעריאליסטן, אויפן ווײַטן מזרח אויסגעבילדעט די ערשטע מלחמה=נעסט.

דער עקאָנאָמישער קריזיס האָט פארשארפט די ווידערשפּרוכן פונם קאַפּיטאליזם ניט בלויז אויפן ווײַטן מזרח. ער האָט זיי אויך פארשארפט אין אייראָפּע. דער פארצויגענער קריזיס פון דער אינדוסטריע און פון דער לאנדווירטשאפט, די קאָלאָסאלע ארבעטסלאָזיקײַט און די געשטיגענע ניט=געזיכערטקײַט פון די ניט=פארמעגלאכע קלאסן האָבן פארשטארקט די אומצופרידנקײַט פון די ארבעטער און פויערים. די אומצופרידנקײַט איז אריבערגעוואקסן אין א רעוואָליוציאָנערער אויפגעבראכטקײַט פונם ארבעטער=קלאס. די אומצופרידנקײַט האָט זיך באזונדערס פארשטארקט אין דײַטשלאנד, — אינם לאנד, וואָס איז עקאָנאָמיש אויסגעצערט געוואָרן דורך דער מלחמה, דורך די קאָנטריבוציעס לטובת די ענגליש=פראנצויזישע זיגער און דורכן עקאָנאָמישן קריזיס, אינם לאנד, וואו דעם ארבעטער=קלאס איז אויסגעקומען צו שמאכטן אונטערן יאָך פון זײַן אייגענער און פון דער אויסלענדישער, דער ענגליש=פראנצויזישער בורזשואזיע. וועגן דעם האָבן קלאָר און דײַטלאך גערעדט די זעקס מיליאָן שטימען, וואָס די דײַטשישע קאָמפּארטיי האָט באקומען בײַ די לעצטע וואלן אין רײַכסטאג, איידער די פאשיסטן זײַנען געקומען צו דער מאכט. די דײַטשישע בורזשואזיע האָט געזען, אז די בורזשואז=דעמאָקראטישע פרײַהײַטן, וואָס זײַנען אײַנגעהיט געוואָרן אין דײַטשלאנד, קאָנען מיט איר אָפּשפּילן א בייז שפּיצל, אז דער ארבעטער=קלאס קאָן אויסנוצן די דאָזיקע פרײַהײַטן אויף פאנאנדערוויקלען די רעוואָליוציאָנערע באוועגונג. דעריבער האָט זי באשלאָסן, אז כדי אײַנהיטן אין דײַטשלאנד די מאכט פון דער בורזשואזיע איז דאָ בלויז איין מיטל — פארניכטן די בורזשואזע פרײַהײַטן, מאכן צונישט דעם פארלאמענט (דעם רײַכסטאג) און אײַנשטעלן א טעראָריסטישע בורזשואז=נאציאָנאליסטישע דיקטאטור, וואָס איז פייאיק צו דערשטיקן דעם ארבעטער=קלאס און געפינען פאר זיך א באזע צווישן די רעוואנש=געשטימטע קלײנבירגערלאכע מאסן. און זי האָט גערופן צו דער מאכט די פארטיי פאשיסטן, וואָס רופט זיך אָן, כדי אָפּצונארן דאָס פאָלק, פארטיי פון נאציאָנאל=סאָציאליסטן, וויסנדיק גוט, אז די פארטיי פון די פאשיסטן איז, ערשטנס, דער אממערסטן רעאקציאָנערער און צום ארבעטער=קלאס אממערסטן פײַנטלאכער טייל פון דער אימפּעריאליסטישער בורזשואזיע, און, צווייטנס, — די אממערסטן רעוואנשיסטישע פארטיי, וואָס איז פייאיק מיטציִען מיט זיך די מיליאָניקע מאסן פונם נאציאָנאליסטיש=געשטימטן קלײנבירגערטום; דערין האָבן איר געהאָלפן די פאררעטער פונם ארבעטער=קלאס — די לידערס פון דער דײַטשישער סאָ=

ציאל־דעמאָקראַטיע, וואָס האָבן מיט זייער פשרה־מאַכערישער פּאָליטיק אָפּ־געריייניקט דעם וועג פאַרן פאַשיזם.

אָט דאָס זיינען געווען די באַדינגונגען, וואָס האָבן באַשטימט, אַז די דייטשישע פאַשיסטן זאָלן אין 1933־טן יאָר באַקומען די מאַכט.

אַנאַליזירנדיק די געשעענישן אין דייטשלאַנד, האָט חבר סטאַלין אין זיין באַריכט־פאַרטראָג אויפן זיבעצנטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר געזאָגט:

„דעם זיג פונם פאַשיזם אין דייטשלאַנד דאַרף מען באַטראַכטן ניט בלויז ווי א סימן פון דער שוואַכקייט פונם אַרבעטער־קלאַס און ווי א רעזולטאַט פון די פאַרראַטן בנוגע דעם אַרבעטער־קלאַס מצד דער סאָציאַל־דעמאָקראַטיע, וועלכע האָט אָפּגערייניקט דעם וועג פאַרן פאַשיזם. מע דאַרף אים אויך באַטראַכטן ווי א סימן פון דער שוואַכ־קייט פון דער בורזשואַזיע, ווי א סימן דערפון, אַז די בורזשואַזיע איז שוין ניט אימשטאַנד צו געוועלטיקן מיט די אַלטע מעטאָדן פון פּאַר־לאַמענטאַריזם און בורזשואַזער דעמאָקראַטיע, וואָס מחמת דעם איז זי געצוואונגען אָנצוקומען אין דער אינערלאַכער פּאָליטיק צו טעראָ־ריסטישע מעטאָדן פון פאַרוואַלטונג...“ (ס ט א ל י ן, פראַגן פון לעני־ניזם, ז. 545, רוסיש).

זייער אינערלאַכע פּאָליטיק האָבן די דייטשישע פאַשיסטן באַצייכנט מיט אונטערציגדן דעם רייכסטאַג, מיט חיה'ש דערשטיקן דעם אַרבעטער־קלאַס, מיט פאַרניכטן די אָרגאַניזאַציעס פונם אַרבעטער־קלאַס, מיט פאַרניכטן די בורזשואַז־דעמאָקראַטישע פרייהייטן. זייער אויסערלאַכע פּאָליטיק — מיט אַרויס־גיין פון דער פעלקער־ליגע און מיט אַן אָפענער צוגרייטונג צו א מלחמה פאַר א ג ע וו א ל ט ז א מ ע ן איבערקוקן די גרענעצן פון די אייראָפּעאישע מלוכות לטובת דייטשלאַנד.

אַזויאַרום האָט זיך, אַדאַנק די דייטשישע פאַשיסטן, אינם צענטער פון אייראָפּע אויסגעבילדעט די צווייטע מלחמה־נעסט.

ס'איז פאַרשטענדלאַך, אַז פ.ס.ס.ר. האָט ניט געקאָנט פאַרבייגיין אַזא ערנ־סטן פאַקט. און ער האָט גענומען שאַרף נאָכשפּירן נאָכן גאַנג פון די גע־שעענישן אין מערב, פאַרפעסטיקנדיק די שוצפייאיקייט פונם לאַנד אויף זיינע מערב־גרענעצן.

2. פון דער פּאָליטיק פון באַגרענעצן די באַלעגופישע עלעמענטן צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באַלעגופנטום, ווי א קלאַס. דער קאמף קעגן די פארקריפּלונגען פון דער פארטיי־פּאָליטיק אין דער קאָלווירטישער באַוועגונג. דער אָנגריף קעגן די קאפּיטאַליסטישע עלעמענטן איבערן גאנצן פראָנט. דער זעכצנטער פארטיי־צוזאמענפאָר.

די מאסנוויַזע אריַנטרעטונג פון די פויערים אין די קאָלווירטן, וועלכע האָט זיך פאנאנדערגעוויקלט אין די יאָרן 1929—1930, איז געווען א רעזולטאט פון דער גאנצער פאַבריקער ארבעט פון דער פארטיי און רעגירונג. דער וואוקס פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריע, וואָס האָט אָנגעהויבן אויסארבעטן מאסנוויַז טראַקטאָרן און מאשינעס פאר דער לאנדווירטשאפט; דער אנטשיידענער קאמף קעגן דעם באַלעגופנטום בעת די תבואה־פארגרייטערישע קאמפּאניעס פון די יאָרן 1928 און 1929; דער וואוקס פון דער לאנדווירטשאפטלאַכער קאָאָפּעראציע, וואָס האָט בהדרגה׳דיק צוגעוואוינט דעם פויער צו דער קאָלעקטיווער ווירטשאפט; די גוטע דערפארונג פון די ערשטע קאָלווירטן און סאָווווירטן, — דאָס אַלץ האָט צוגעגרייט דעם איבערגאנג צו דער דורכאויסיקער קאָלעקטיוויזאציע, דאָס אריַנטרעטן פון די פויערים אין די קאָלווירטן גאנצע דערפערוויַז, ראיאָנענוויַז, קריַזנוויַז.

דער איבערגאנג צו דער דורכאויסיקער קאָלעקטיוויזאציע איז פאָרגעקומען ניט אין דער אָרדענונג פון פשוט׳ן און פרידלאַכן אריַנטריט פון די גרונט־מאסן פויערטום אין די קאָלווירטן, נאָר אין דער אָרדענונג פון מאסן־קאמף פון די פויערים קעגן דעם באַלעגופנטום. די דורכאויסיקע קאָלעקטיוויזאציע האָט באַטיַיט אן איבערגאנג פון דער גאנצער ערד אין ראיאָן פונם דאָרף אין די הענט פונם קאָלווירט, א באַדיַיטנדיקער טייל פון דער דאָזיקער ערד האָט זיך אָבער געפונען אין די הענט פון די באַלעגופים, — דעריבער האָבן די פויערים אראָפּגעטריבן די באַלעגופים פון דער ערד, אנטבאַלעגופעוועט זיי, אָפּגענומען דאָס פי, די מאשינעס און געפאָדערט ביַי דער סאָוועטן־מאכט צו ארעסטירן און ארויסשיקן די באַלעגופים.

די דורכאויסיקע קאָלעקטיוויזאציע האָט, אזוי־ארום, באַטיַיט די ליקווידירונג פונם באַלעגופנטום.

דאָס איז געווען די פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באַלעגופנטום, ווי א קלאַס, אויפן יסוד פון דער דורכאויסיקער קאָלעקטיוויזאציע.

צו דער דאָזיקער ציַיט איז אין פ.ס.ס.ר. שוין געווען א גענוגנדיקע מאטעריעלע באַזע, כדי צו מאכן א סוף צום באַלעגופנטום, איַינברעכן זיַין ווידערשטאנד, ליקווידירן עס, ווי א קלאַס, און פארביַיטן זיַין פּראָדוקציע מיט דער פּראָדוקציע פון די קאָלווירטן און סאָווווירטן.

נאָך אין יאָר 1927 האָבן די באלעגופּים פּראָדוצירט העכער 600 מיליאָן פּוד תבואה, וואָס דערפון האָבן זיי געגעבן סחורה'דיקע תבואה ביי 130 מיליאָן פּוד. די קאָלווירטן מיט די סאָוווירטן ווידער האָבן אין יאָר 1927 געקאָנט געבן בלויז 35 מיליאָן פּוד סחורה'דיקע תבואה. אין יאָר 1929, אדאנק דעם פעסטן קורס פון דער באָלשעוויסטישער פּארטיי אויף דער אנטוויקלונג פון די סאָוווירטן און קאָלווירטן און די דערפאָלגן פון דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע, וואָס האָט באזאָרגט דאָס דאָרף מיט טראקטאָרן און לאנדווירטשאפטלעכע מאשינעס, זיינען די קאָלווירטן און סאָוווירטן אויסגעוואקסן אין אן ערנסטער קראפט. שוין אין אָט דעם יאָר האָבן די קאָלווירטן און סאָוווירטן פּראָדוצירט ניט ווייניקער פון 400 מיליאָן פּוד תבואה, וואָס דערפון האָבן זיי שוין געגעבן סחורה'דיקע תבואה מער פון 130 מיליאָן פּוד, דאָס הייסט, מער, איידער די באלעגופּים אין יאָר 1927. און אין יאָר 1930 האָבן די קאָלווירטן און סאָוווירטן געדארפט געבן און האָבן ווירקלאך געגעבן סחורה'דיקע תבואה העכער 400 מיליאָן פּוד, דאָס הייסט, אָן אן ערך מער, ווי עס האָט געגעבן דאָס באלעגופּנטום אין יאָר 1927.

דער איבעררוק פון די קלאסן־כחות אין דער עקאָנאָמיק פונם לאנד און די אָנוועזנקייט פון א מאטעריעלער באזע, וואָס איז נויטיק, כדי צו פארבייטן די באלעגופּישע תבואה־פּראָדוקציע מיט דער פּראָדוקציע פון די קאָלווירטן און סאָוווירטן, האָט, אזויארום, געגעבן דער באָלשעוויסטישער פּארטיי די מעגלאכקייט אריבערצוגיין פון דער פּאָליטיק פון באגרענעצן דאָס באלעגופּנטום צו א נייער פּאָליטיק, צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באלעגופּנטום, ווי א קלאס, אויפן יסוד פון דער דורכאויסיקער קאָלעקטיוויזאציע.

ביזן יאָר 1929 האָט די סאָוועטן־מאכט דורכגעפירט א פּאָליטיק פון באגרענעצן דאָס באלעגופּנטום. די סאָוועטן־מאכט האָט באשטייערט דעם באלעגוף מיט א געהעכערטן שטייער, האָט געפאָדערט פון אים צו פארקויפן די תבואה דער מלוכה אויף פעסטע פּרייזן, האָט ביז א געוויסער מאָס באגרענעצט דעם באלעגופּישן ערד־באנוץ דורכן געזעץ וועגן ערד־ארענדע, האָט דורכן געזעץ וועגן דער אָנווענדונג פון געדונגענער ארבעט אין דער אינדיווידועלער פּויערישער ווירטשאפט באגרענעצט די גרויס פון דער באלעגופּישער ווירטשאפט. זי האָט אָבער נאָך ניט געפירט קיין פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באלעגופּנטום, ווייל די געזעצן וועגן ארענדירן ערד און וועגן דינגען ארבעט האָבן דערלאָזט די עקזיסטענץ פונם באלעגופּנטום, און דאָס פארווערן צו אנטבאלעגופּעווען האָט געגעבן אין דעם זין א געוויסע גאראנטיע. אזא פּאָליטיק האָט געפירט דערצו, אז עס האָט זיך פארהאלטן דער וואוקס פונם באלעגופּנטום; עס זיינען ארויסגעשטויסן און רואינירט געוואָרן באזונדערע שיכטן באלעגופּנטום, וואָס האָבן ניט אויסגעהאלטן די דאָזיקע באגרענעצונגען. זי האָט אָבער ניט פארניכטעט די ווירטשאפטלעכע יסודות

פונם באַלגעגופנטום, ווי פון אַ קלאַס, זי האָט ניט געפירט צו דער ליקווידי־רונג פונם באַלגעגופנטום. דאָס איז געווען אַ פּאָליטיק פון באַגרענעצן, נאָר ניט פון ליקווידירן דאָס באַלגעגופנטום. זי איז נויטיק געווען ביז אַ געוויסער צײַט, כּל זמן די קאָלווירטן און סאָווווירטן זײַנען נאָך געווען שוואַך און האָבן ניט געקאָנט פאַרבײַטן די באַלעגופישע תבואה־פּראָדוקציע מיט זייער אייגענער פּראָדוקציע.

סוף 1929־טן יאָר, אין צוזאַמענהאַנג מיטן וואוקס פון די קאָלווירטן און סאָווווירטן, האָט די סאָוועטן־מאַכט שאַרף אַ קער געטאָן פון אָזאַ מין פּאָלי־טיק. זי איז אַריבערגעגאַנגען צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן, צו דער פּאָ־ליטיק פון פאַרניכטן דאָס באַלעגופנטום, ווי אַ קלאַס. זי האָט אָפּגעשאַפט די געזעצן וועגן אַרענדירן ערד און דינגען אַרבעט און האָט, אַזוי־אַרום, אָפּ־גענומען בײַם באַלעגופנטום אי די ערד, אי די געדונגענע אַרבעטסלײַט. זי האָט אַראָפּגענומען דעם פאַרבאָט פון אַנטבאַלעגופעווען. זי האָט דערלויבט די פּויערים צו קאָנפיסקירן בײַם באַלעגופנטום דאָס פי, די מאַשינעס און אַנדערן אינווענטאַר לטובת די קאָלווירטן. דאָס באַלעגופנטום איז עקספּראָ־פּריאירט געוואָרן. עס איז עקספּראָפּריאירט געוואָרן פּונקט אַזוי, ווי עס זײַ־נען אין 1918־טן יאָר עקספּראָפּריאירט געוואָרן די קאַפּיטאַליסטן אין געביט פון דער אינדוסטריע, מיט דעם אונטערשייד אָבער, וואָס די פּראָדוציר־מיטלען פונם באַלעגופנטום זײַנען דאָס מאָל אַריבער ניט אין די הענט פון דער מלוכה, נאָר אין די הענט פון די פאַראייניקטע פּויערים, אין די הענט פון די קאָלווירטן.

דאָס איז געווען אַ טיפּסטע רעוואָליוציאָנערע איבערקערעניש, אַ שפּרונג פון דעם אַלטן קוואַליטאַטיוון צושטאַנד פון דער געזעלשאַפט אין אַ נײַעם קוואַליטאַטיוון צושטאַנד, וועלכע איז לויט אירע פאָלגן גלײַכבאַדײַטיק צו דער רעוואָליוציאָנערער איבערקערעניש אין אָקטאָבער 1917־טן יאָר.

די אייגנאַרטיקייט פון דער דאָזיקער רעוואָליוציע איז באַשטאַנען דערין, וואָס זי איז דורכגעפירט געוואָרן פ ו ן א ו י ב ן לויט דער איניציאַטיוו פון דער מלוכה־מאַכט, בײַ דער דירעקטער שטיצע פ ו ן א ו נ ט ן מצד די מי־ליאָניקע מאַסן פּויערים, וואָס האָבן געקעמפט קעגן דער באַלעגופישער פאַר־קנעכטונג, פאַר אַ פרײַ קאָלווירטיש לעבן.

זי, די דאָזיקע רעוואָליוציע, האָט מיט איין קלאַפּ געלייזט דרײַ ראַדיקאַ־לע פראַגן פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג:

א) זי האָט ליקווידירט דעם סאַמע צאָלרײַכן עקספּלואַטאַטאָרישן קלאַס אין אונזער לאַנד, דעם קלאַס באַלעגופים, דעם זײַל פון דער רעסטאַווראַציע פונם קאַפּיטאַליזם;

ב) זי האָט אַריבערגעפירט פונם וועג פון דער אינדיווידועלער ווירט־שאַפט, וואָס געבווירט קאַפּיטאַליזם, אויפן וועג פון דער געזעלשאַפטלאַכער, קאָלווירטישער, סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט דעם סאַמע צאָלרײַכן אַרבעטנ־דיקן קלאַס אין אונזער לאַנד, דעם קלאַס פּויערים;

ג) זי האָט געגעבן דער סאָוועטן־מאַכט א סאָציאַליסטישע באַזע אינם סאַמע בריטן און לעבנס־גוויטיקן, נאָר אויך אינם סאַמע אָפּגעשטאַנענעם געביט פון דער פאָלקסווירטשאַפט — אין דער לאַנדווירטשאַפט.

דערמיט גופא זײַנען פאַרניכטעט געוואָרן אינעווייניק אינם לאַנד די לעצ־טע קוואַלן פון דער רעסטאַווראַציע פונם קאַפּיטאַליזם. און צוזאַמען דערמיט זײַנען געשאַפן געוואָרן נײַע, אַנטשיידנדיקע באַדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק פאַר דער אויסבויאונג פון דער סאָציאַליסטישער פאָלקסווירטשאַפט.

באַגרינדנדיק די פּאָליטיק פון דער ליקווידירונג פונם באַלעגופנטום, ווי א קלאַס, און פאַרצייכענענדיק די רעזולטאַטן פון דער מאַסן־באַוועגונג פון די פּויערים פאַר דער דורכאויסיקער קאָלעקטיוויזאַציע, האָט חבר סטאַלין אין יאָר 1929 געשריבן:

„עס קראַכט און ווערט פאַרוואַנדלט אין שטויב די לעצטע האָפע־נונג פון די קאַפּיטאַליסטן פון אַלע לענדער, וועלכע טרוימען וועגן דער אויפשטעלונג פונם קאַפּיטאַליזם אין פ.ס.ס.ר., — „דער הייליקער פּרינציפּ פון פּריוואַט־אייגנטום“. די פּויערים, וועלכע זיי באַטראַכטן פאַר א מאַטעריאַל, וואָס באַמיסטיקט דעם באָדן פאַרן קאַפּיטאַליזם, וואַרפן מאַסנווײַז די גערימטע פאָן פון „פּריוואַט־אייגנטום“ און גייען אַריבער אויף די רעלסן פון קאָלעקטיוויזם, אויף די רעלסן פון סאָציאַ־ליזם. עס קראַכט די לעצטע האָפענונג אויף דער אויפשטעלונג פונם קאַפּיטאַליזם“ (סטאַלין, פראַגן פון לעניניזם, ז. 296, רוסיש).

די פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באַלעגופנטום, ווי א קלאַס, איז פאַר־פעסטיקט געוואָרן אין דער היסטאָרישער באַשטימונג פונם צ.ק. אַל.ק.פּ.(ב.) פונם 5־טן יאַנואַר 1930־טן יאָר „וועגן דעם טעמפּ פון דער קאָלעקטיווי־זאַציע און די מאָס־מיטלען פון הילף מצד דער מלוכה דער קאָלווירטישער בויאונג“. די באַשטימונג האָט פולשטענדיק דיסקאָנטירט די פאַרשיידנאַרטי־קײַט פון די באַדינגונגען אין פאַרשיידענע ראַיאָנען פון פ.ס.ס.ר., דעם ניט אַלצאַיינעם גראַד צוגעגרייטקײַט צו דער קאָלעקטיוויזאַציע אין פאַרשיידענע געגנטן פון פ.ס.ס.ר.

עס זײַנען אײַנגעשטעלט געוואָרן פאַרשיידענע טעמפּן פון דער קאָלעקטי־וויזאַציע. דער צ.ק. אַל.ק.פּ.(ב.) האָט אײַנגעטיילט די געגנטן פון פ.ס.ס.ר. פונם שטאַנדפּונקט פון די טעמפּן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע אין דרײַ גרופּעס.

צו דער ערשטער גרופּע זײַנען פאַררעכנט געוואָרן די וויכטיקסטע תבואה־ראַיאָנען, די אַממערסטן צוגעגרייטע צו דער קאָלעקטיוויזאַציע, וואָס האָבן געהאַט מער טראַקטאָרן, מער סאָווירטן, מער דערפאַרונג אין קאַמף קעגן דעם באַלעגופנטום אין די דורכגעגאַנגענע תבואה־פאַרגרייטערישע קאַמפּאַ־ניעס, — צפון־קאַווקאַז (קובאַן, דאָן, טערעק), מיטל־וואָלגע, נידער־וואָלגע. פאַר דער דאָזיקער גרופּע תבואה־ראַיאָנען האָט דער צ.ק. פאָרגעלייגט צו פאַרענדיקן אין גרונט די קאָלעקטיוויזאַציע פרילינג 1931־טן יאָר.

די צווייטע גרופּע תבואה־ראַיאָנען, וואוהין עס זיינען אריינגעגאנגען אוק־ראאינע, די צענטראלע שווארצערדישע געגנט, סיביר, אוראל, קאזאכסטאן און אנדערע תבואה־ראַיאָנען, האָט געקאָנט פאַרענדיקן אין גרונט די קאָלעק־טיוויזאציע פרילינג 1932־טן יאָר.

די איבעריקע געגנטן, קאנטן און רעפּובליקן (מאָסקווער געגנט, טראנס־קאווקאז, די מיטל־אזיאטישע רעפּובליקן און א.וו.) האָבן געקאָנט פאַנאנדער־ציִען די טערמינען פון קאָלעקטיוויזירונג ביזן סוף פינפיאָר, דאָס הייסט, ביזן 1933־טן יאָר.

דער צ.ק. פון דער פּארטיי האָט אין צוזאמענהאנג מיט די וואקסנדיקע טעמפּן פון דער קאָלעקטיוויזאציע אָנערקענט פאַר נויטיק נאָך מער צו פאַר־שנעלערן די בויאונג פון די זאוואָדן, וואָס פּראָדוצירן טראקטאָרן, קאָמביי־נען, טראקטאָרישן צוקייטלונגס־אינווענטאר א.ד.גל. גלייכצייטיק האָט דער צ.ק. געפאָדערט צו געבן „אַן אנטשיידענעם ווידערשטאנד די טענדענצן פון ניט דערשאצן די ראָלע פון דער פערד־שלעפּ־קראפט אויף דער געגעבענער סטאדיע פון דער קאָלווירטישער באוועגונג, די טענדענצן, וואָס פירן צום צעטרענצלען און אויספארקויפן די פערד".

עס זיינען אין צוויי מאָל פארגרעסערט געוואָרן די קרעדיטן פאַר די קאָלווירטן אויפן יאָר 1929—1930 (ביז 500 מיליאָן רובל).

עס איז פאַרגעלייגט געוואָרן צו זיכערן די דורכפירונג פון דער ערד־איינאָרדענונג פון די קאָלווירטן אויפן חשבון פון דער מלוכה.

אין דער באשטימונג איז געגעבן געוואָרן א העכסט וויכטיקע אָנווייזונג, אז די הויפּט־פאָרם פון דער קאָלווירטישער באוועגונג אויפן געגעבענעם עטאפּ איז דער לאנדווירטשאפטלאכער ארטעל, אין וועלכן עס ווערן קאָלעק־טיוויזירט בלויז די גרונטיקע פּראָדוציר־מיטלען.

דער צ.ק. האָט מיט דער גאנצער ערנסטקייט געוואָרנט די פּארטיי־אָר־גאניזאציעס „קעגן א וועלכן עס זאָל ניט זיין „דעקרעטירן" פון אויבן די קאָל־ווירטישע באוועגונג, וואָס דאָס קאָן שאפן א געפאר פון פארבייטן דעם ווירק־לאָך סאָציאליסטישן געוועט אין דער אָרגאניזירונג פון די קאָלווירטן אויף א שפּיל אין קאָלעקטיוויזאציע" (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָלוציעס, טייל II, ז. 662, רוסיש).

די דאָזיקע באשטימונג פונם צ.ק. האָט אריינגעבראכט א קלאָרקייט אין דער זאך פון דורכפירן אין לעבן די נייע פּאָליטיק פון דער פּארטיי אין דאָרף.

אויפן גרונט פון דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באלעגופנטום און איינשטעלן די דורכאויסיקע קאָלעקטיוויזאציע האָט זיך פאנאנדערגעוויקלט א מעכטיקע קאָלווירטישע באוועגונג. די פּויערים זיינען גאנצע דערפערווייז און ראַיאָנענווייז אריינגעטראָטן אין קאָלווירטן און האָבן אָפּגעראמט פון וועג דאָס באלעגופנטום, באפרייענדיק זיך פון דער באלעגופישער פארקנעכטונג.

נאָר צוגלײַך מיט די קאָלאָסאַלע דערפאָלגן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע האָבן זיך אינגיכן אָנגעהויבן אַנטפּלעקן אויך דעפעקטן אין דער פּראַקטיק פון די פּאַרטיי־טוער, פאַרקריפּלונגען פון דער פּאַרטיי־פּאָליטיק אין דער קאָלווירטישער בויאונג. ניט געקוקט דערויף, וואָס דער צ.ק. האָט געוואָרנט, מע זאָל ניט פאַרכאַפּט ווערן איבער דער מאָס מיט די דערפאָלגן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע, האָבן פיל פּאַרטיי־טוער גענומען קינסטלאַך פאָרסירן די קאָלעקטיוויזאַציע, ניט רעכענענדיק זיך מיט די באַדינגונגען פון אָרט און צײַט, ניט רעכענענדיק זיך מיטן גראַד צוגעגרייטקייט פון די פּויערים צו אַרײַנטרעטן אין די קאָלווירטן.

עס האָט זיך אַרויסגעוויזן, אַז עס איז געבראָכן געוואָרן דער פּרינציפּ פון פ ר ײַ װ י ל י ק ײַ ט אין דער קאָלווירטישער בויאונג. אין אַ ריי ראַיאָנען איז די פרײַוויליקײַט פאַרביטן געוואָרן מיט צ װ י נ ג ע ן אַרײַנצוטרעטן אין די קאָלווירטן אונטער דער דראָאונג צו „אַנטבאַלעבאָטעווען", אָפּנעמען די וואַלרעכט און אַ.וו.

אין אַ ריי ראַיאָנען איז די צוגרייטונגס־אַרבעט און דאָס געדולדיקע אויפקלערן די יסודות פון דער פּאַרטיי־פּאָליטיק אין געביט פון דער קאָלעקטיוויזאַציע פאַרביטן געוואָרן אויף אַ ביוראָקראַטישן, משינאָוניקישן דעקרעטירן פון אויבן אויפגעבלאָזענע ציפער־אָנגאַבן וועגן כלומר׳שט געשאַפענע קאָלווירטן, אויף אַ קינסטלאַכן אויפבלאָזן דעם פּראָצענט קאָלעקטיוויזאַציע.

טראָץ די אָנווײַזונגען פונם צ.ק. וועגן דעם, אַז דער גרונט־רינג פון דער קאָלווירטישער באַוועגונג איז דער לאַנדווירטשאַפטלאַכער אַרטעל, אין וועלכן עס ווערן פאַרגעזעלשאַפטלאַכט בלויז די ג ר ו נ ט י ק ע פּראָדוציר־מיטלען, איז אין אַ ריי ערטער געמאַכט געוואָרן אַ לעפּישער איבערשפּרונג איבער דעם אַרטעל צו דער קאָמונע; ס׳איז דורכגעפירט געוואָרן אַ פאַרגעזעלשאַפטלאַכונג פון די וואוינונגס־געבײַדעס, פון דעם ניט־סחורה׳דיקן מילך־פי און קליין־פי, פון די שטוביקע עופות און אַ.וו.

פאַרכאַפּט פון די ערשטע דערפאָלגן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע, האָבן די אָנפירנדיקע טוער פון אייניקע געגנטן געבראָכן די דירעקטע אָנווײַזונגען פונם צ.ק. וועגן די טעמפּן און טערמינען פון דער קאָלעקטיוויזאַציע. די מאָסקווער געגנט האָט אין יאָגעניש נאָך אויפגעבלאָזענע ציפער גענומען אָריענטירן אירע טוער אויף פאַרענדיקן די קאָלעקטיוויזאַציע פרילינג 1930־טן יאָר, כאָטש זי האָט געהאַט אין איר רשות ניט ווייניקער פון דרײַ יאָר (סוף 1932־טן יאָר). אַ נאָך מער גראָבער ברוך איז דערלאָזט געוואָרן אין טראַנסקאַווקאַז, אין מיטל־אַזיע.

אויסנוצנדיק די דאָזיקע איבערבויגן צוליב פּראָוואָקאַציאָנעלע צילן, זײַנען די באַלעגופים און זייערע אונטערבאָמקער אַרויסגעטראָטן מיט פאָרשלאָגן צו אָרגאַניזירן אָנשטאָט לאַנדווירטשאַפטלאַכע אַרטעלן קאָמונעס, תיכּף צו פאַרגעזעלשאַפטלאַכן די וואוינונגס־געבײַדעס, דאָס קליין־פי, די שטוביקע

עופות. גלייכצייטיק האָט דאָס באַלעגופּנטום געפירט אַן אַגיטאַציע פאַר אויסשעכטן דאָס פי איידער מע טרעט אַריין אין די קאָלווירטן, איינרייידנדיק די פויערים, אַז אינם קאָלווירט וועט מען „סאַי־ווי־סאַי אָפּנעמען" דאָס פי. דער קלאַסן־שונא האָט אויסגערעכנט, אַז די איבערבייגן און די פעלערן, וואָס די אָרטיקע אָרגאַניזאַציעס האָבן דערלאָזט ביי דער קאָלעקטיוויזאַציע, וועלן אויפ־העצן דאָס פויערטום, וועלן אַרויסרופן בונטן קעגן דער סאָוועטן־מאַכט.

אין רעזולטאַט פון די פעלערן, וואָס זיינען דערלאָזט געוואָרן דורך די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס, און אין רעזולטאַט פון די דירעקטע פּראָוואָקאַציע־אַקטן פונם קלאַסן־שונא האָבן אין דער צווייטער העלפט פעברואַר 1930־טן יאָר אויפן פּאָן פון די אַלגעמיינע אומצווייפלהאַפטע דערפאָלגן פון דער קאָ־לעקטיוויזאַציע אין אַ ריי ראַיאָנען זיך באַוויזן געפערלאַכע סימנים פון אַן ערנסטער אומצופרידנקייט פונם פויערטום. ערגעץ־וואו האָט זיך די באַלעגופים און זייערע אַגענטן אַפילו איינגעגעבן אויפצוהעצן די פויערים צו דירעקטע אַנטיסאָוועטישע אַרויסטרעטונגען.

באַקומען אַ ריי אַלאַרמירנדיקע סיגנאַלן וועגן די פאַרקרימונגען פון דער פּאַרטיי־ליניע, וואָס האָבן געדראָעט אַראָפּצורייסן די קאָלעקטיוויזאַציע, האָט דער צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי תיכף גענומען אויסגלייכן די לאַגע, גענומען אויסקערעווען די פּאַרטיי־קאַדרען אויפן וועג פון אַמגיכסטן אויספּאַרריכטן די דערלאָזטע פעלערן. דעם 2־טן מערץ 1930־טן יאָר איז לויטן באַשלוס פונם צ.ק. פאַרעפנטלאַכט געוואָרן חבר סטאַלינס אַרטיקל „קאָפּשווינדל פון דערפאָלגן". אין דעם דאָזיקן אַרטיקל איז געמאַכט געוואָרן אַ וואָרענונג צו די אַלע, ווער עס איז, פאַרכאַפּט ווערנדיק פון די דערפאָלגן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע, אַריינגעפאַלן אין גראָבע פעלערן און האָט אָפּגע־ווייכט פון דער פּאַרטיי־ליניע, די אַלע, ווער עס האָט געפּרואווט אַריבערפירן די פויערים אויפן קאָלווירטישן וועג מיט די מאָס־מיטלען פון אַדמיניסטראַ־טיוון דרוק. אינם אַרטיקל איז מיט דער גאַנצער קראַפט אונטערגעשטראָכן געוואָרן דער פּרינציפּ פון פרייוויליקייט פון דער קאָלווירטישער בויאונג און ס'איז אָנגעוויזן געוואָרן אויף דער נויטיקייט ביים באַשטימען די טעמפּן און די מעטאָדן פון דער קאָלעקטיוויזאַציע צו דיסקאָנטירן די פאַרשיידנאַרטי־קייט פון די באַדינגונגען אין פאַרשיידענע ראַיאָנען פון פ.ס.ס.ר. חבר סטאַלין האָט דערמאָנט, אַז דער גרונט־רינג פון דער קאָלווירטישער באַוועגונג איז דער לאַנדווירטשאַפטלאַכער אַרטעל, אין וועלכן עס ווערן פאַרגעזעל־שאַפטלאַכט בלויז די גרונטיקע פּראָדוציר־מיטלען, דער עיקר, אין דער תבואה־ווירטשאַפט, און עס ווערן ניט פאַרגעזעלשאַפטלאַכט די ביהויפישע ערד, די וואוינונגס־געביידעס, אַ טייל פונם מילך־פי, דאָס קליין־פי, די שטוביקע עופות און אַזוי ווייטער.

חבר סטאַלינס אַרטיקל האָט געהאַט אַן אויסערסט גרויסע פּאָליטישע באַדייטונג. דער דאָזיקער אַרטיקל האָט געהאָלפן די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס

אויסצופאררירכטן זייערע פעלערן און האָט דערלאַנגט א שטאַרקסטן קלאַפּ די שונאים פון דער סאָוועטן־מאכט, וועלכע האָבן געהאָפט דערויף, אז אויפן באָדן פון די איבערבויגן וועט זיך זיי איינגעבן אויפצושטעלן דאָס פויערטום קעגן דער סאָוועטן־מאכט. די ברייטע מאסן פויערטום האָבן זיך איבערצייגט, אז די ליניע פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי האָט ניט קיין שום געמיינזאמס מיט די לע־פישע „לינקע" איבערבויגן, וואָס זיינען דערלאָזט געוואָרן אויף די ערטער. דער ארטיקל האָט ארייגעבראכט א באַרואיקונג אין די פויערים־מאַסן.

כדי צו דערפירן ביזן סוף די ארבעט פון אויספאררירכטן די איבערבויגן און פעלערן, וואָס איז אָנגעהויבן געוואָרן מיט חבר סטאַלינס ארטיקל, האָט דער צ.ק. אל.ק.פּ.(ב.) באשלאָסן נאָכאמאָל א קלאַפּ צו טאָן איבער די דאָזיקע פע־לערן און האָט פארעפנטלאכט דעם 15־טן מערץ 1930־טן יאָר די באשטימונג „וועגן דעם קאמף קעגן די פארקריפּלונגען פון דער פּאַרטיי־ליניע אין דער קאָלווירטישער באוועגונג".

אין דער דאָזיקער באשטימונג זיינען גענוי פאנאנדערגעקליבן געוואָרן די דערלאָזטע פעלערן, וואָס זיינען געווען א רעזולטאט פונם אָפּווייכן פון דער לעניניש־סטאַלינישער ליניע פון דער פּאַרטיי, א רעזולטאט פון דירעקטן ברעכן די דירעקטיוון פון דער פּאַרטיי.

דער צ.ק. האָט אָנגעוויזן, אז די פּראַקטיק פון די „לינקע" איבערבויגן איז א דירעקטע הילף דעם קלאַסן־שונא.

דער צ.ק. האָט פאָרגעלייגט: „די טוער, וואָס קענען ניט אָדער וואָס ווילן ניט נעמען פירן אן אנטשיידענעם קאמף קעגן די פארקריפּלונגען פון דער פּאַרטיי־ליניע, א ר אָ פּ צ ו ז ע צ ן פון די פּאָסטנס און פ א ר ב י י ט ן מיט אנדערע" (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָליוציעס, ט. II, ז. 663, רוסיש).

דער צ.ק. האָט באַגייט די אָנפירונג פון אייניקע געגנטלאכע און קאַנטישע פּאַרטיי־אָרגאַניזאציעס (מאָסקווער געגנט, טראנסקאווקאז), וואָס האָבן דער־לאָזט פּאָליטישע פעלערן און האָבן ניט געקענט זיי אויספאררירכטן.

דעם 3־טן אפּריל 1930־טן יאָר איז פארעפנטלאכט געוואָרן חבר סטאַלינס ארטיקל „אן ענטפער די חברים קאָלווירטניקעס". אין אים איז באוויזן געוואָרן דער וו אָ ר צ ל פון די פעלערן אין דער פויערים־פראַגע און די הויפּט־פעלערן אין דער קאָלווירטישער באוועגונג: דער ניט־ריכטיקער צוגאנג צום מיטלפויער, דאָס ברעכן דעם לענינישן פּרינציפּ פון פרייוויליקייט ביים בויען די קאָלווירטן, דאָס ברעכן דעם לענינישן פּרינציפּ פון דיסקאָנטירן די פארשיידנארטיקייט פון די באדינגונגען אין פארשיידענע ראיאָנען פון פ.ס.ס.ר., דאָס אריבערשפרינגען אריבערן ארטעל צו דער קאָמונע.

אין רעזולטאט פון די אלע מאָס־מיטלען האָט זיך די פּאַרטיי דערשלאָגן די ליקווידירונג פון די איבערבויגן, וואָס די אָרטיקע טוער האָבן דערלאָזט אין א ריי ראיאָנען.

ס'איז נויטיק געווען די גרעסטע פעסטקייט פונם צענטראל־קאָמיטעט, זיין

קענען גיין ק ע ג ן ד ע ם ש ט ר אָ ם, כדי רעכטצײַטיק א קער צו טאָן אויף א ריכטיקן וועג דעם באַדײַטנדיקן טייל פּאַרטיי־קאַדרען, וועלכער, זײַענדיק פּאַרכאַפּט פון די דערפאָלגן, האָט זיך האסטיק געקײַקלט אַראָפּ, אָן א זייט פון דער ליניע פון דער פּאַרטיי.

די פּאַרטיי האָט זיך דערשלאָגן דערצו, אז די פאַרקריפּלונגען פון דער פּאַרטיי־ליניע אין דער קאָלווירטישער באַוועגונג זײַנען ליקווידירט געוואָרן.

אויף דעם דאָזיקן יסוד זײַנען פאַרפעסטיקט געוואָרן די דערפאָלגן פון דער קאָלווירטישער באַוועגונג.

אויף דעם דאָזיקן יסוד איז געשאַפן געוואָרן א באָדן פאַר א נײַעם מעכטיקן וואוקס פון דער קאָלווירטישער באַוועגונג.

ביז דעם אריבערגאַנג פון דער פּאַרטיי צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באַלעבאָפּנטום, ווי א קלאַס, איז אַן ערנסטער אָנגריף קעגן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן, מיטן ציל צו ליקווידירן זיי, געגאַנגען, דער עיקר, לויט דער ליניע פון דער שטאָט, לויט דער ליניע פון דער אינדוסטריע. די לאַנדווירטשאַפט, דאָס דאָרף, איז דערווײַל אָפּגעשטאַנען פון דער אינדוסטריע, פון דער שטאָט. מחמת דעם האָט דער אָנגריף געהאַט אַן איינזײַטיקן, ניט קיין פולן, ניט קיין אַלגעמיינעם כאַראַקטער. אציגד אָבער, ווען די אָפּגעשטאַנענקײַט פונם דאָרף האָט גענומען ווערן פאַרגאַנגענהײַט, דער קאַמף פונם פויערטום פאַר דער ליקווידירונג פונם באַלעבאָפּנטום האָט זיך אָנגעצייכנט מיט דער גאַנצער קלאָרקײַט, און די פּאַרטיי איז אריבערגעגאַנגען צו דער פּאָליטיק פון ליקווידירן דאָס באַלעבאָפּנטום, — האָט דער אָנגריף קעגן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן אָנגענומען אַן אַלגעמיינעם כאַראַקטער, דער איינזײַטיקער אָנגריף איז אריבערגעגאַנגען אין אַן אָנגריף איבערן גאַנצן פראָנט. צום מאָמענט, ווען ס'איז צונויפגערופן געוואָרן דער זעכצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר, האָט זיך דער אַלגעמיינער אָנגריף אויף די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן געהאַלטן אין פאַנאַנדערוויקלען שוין איבער דער גאַנצער ליניע.

דער זעכצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר איז זיך צונויפגעקומען דעם 26־טן יוני 1930־טן יאָר. אויפן צוזאַמענפאָר זײַנען בײַגעווען 1.268 דעלעגאַטן מיט באַשטימונגס־רעכט און 891 מיט באַראַטונגס־רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 1.260.874 מיטגלידער פון דער פּאַרטיי און 711.609 קאַנדידאַטן.

דער זעכצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר איז אַרײַן אין דער געשיכטע פון דער פּאַרטיי, ווי „דער צוזאַמענפאָר פון פאַנאַנדערגעוויקלטן אָנגריף פונם סאָציאַליזם א י ב ע ר ן ג א נ צ ן פ ר אָ נ ט, פון ליקווידירן דאָס באַלעבאָפּנטום, ווי א קלאַס, און פון דורכפירן אין לעבן די דורכאויסיקע קאָלעקטיוויזאַציע“ (ס ט א ל י ן).

אינם פּאָליטישן באַריכט פונם צ.ק. האָט חבר סטאַלין באַוויזן, וואָס פאַר א גרויסע זיגן די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי האָט זיך דערשלאָגן, פאַנאַנדערוויקלענדיק דעם סאָציאַליסטישן אָנגריף.

אין געביט פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזאַציע איז דערגרייכט געוואָרן אַן איבערוואָג פון ספּעציפישן געוויכט פון דער אינדוסטריע אין דער גאַנצער ברוטאָ־פּראָדוקציע פון דער פאָלקסווירטשאַפט איבער דעם ספּעציפישן געוויכט פון דער לאַנדווירטשאַפט. אין 1929—1930 ווירטשאַפטלאַכן יאָר האָט דער חלק פון דער אינדוסטריע שוין באַטראָפן ניט ווייניקער ווי 53 פּראָצענט פון דער ברוטאָ־פּראָדוקציע פון דער גאַנצער פאָלקסווירטשאַפט, און דער חלק פון דער לאַנדווירטשאַפט — בײַ 47 פּראָצענט.

צום פופצנטן צוזאַמענפאָר, אין 1926—1927 יאָר האָט די ברוטאָ־פּראָדוקציע פון דער גאַנצער אינדוסטריע געהאַט דערגרייכט סך־הכל 102,5 פּראָצענט פונם פאַר'מלחמה־ניוואָ, צום זעכצנטן צוזאַמענפאָר, ווידער, דאָס הייסט אין 1929—1930 יאָר — בײַ 180 פּראָצענט פונם פאַר'מלחמה־ניוואָ.

עס איז אַלץ פעסטער געוואָרן די שווערע אינדוסטריע, — די פּראָדוקציע פון פּראָדוציר־מיטלען, די מאַשינבויאונג.

„...מיר געפינען זיך ערב דער פאַרוואַנדלונג פון אַ לאַנד אַן אַגראַרס אין אַ לאַנד אַן אינדוסטריעלס", — האָט דערקלערט חבר סטאַלין בײַ אַ שטורמישער באַוויליקונג פונם גאַנצן צוזאַמענפאָר.

נאָר די הויכע טעמפּן פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע, האָט דערקלערט חבר סטאַלין, האָט מען ניט געטאָרט צונויפמישן מיטן ניוואָ פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע. ניט געקוקט אויף די אומגעהערטע טעמפּן פון דער אַנטוויקלונג פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריע, זײַנען מיר לויטן ניוואָ פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע נאָך אויף אַ סך אָפּגעשטאַנען פון די פּאָרגעשריטענע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. אַזוי איז געווען מיט דער פּראָדוקציע פון עלעקטריע־ענערגיע, ניט געקוקט אויף די קאָלאָסאַלע דערפאָלגן פון דער עלעקטריפיקאַציע אין פ.ס.ס.ר. אַזוי איז עס געווען מיט דער פּראָדוקציע פון מעטאַל. די פּראָדוקציע פון טשוהון אין פ.ס.ס.ר. האָט לויטן פּלאַן געדאַרפט סוף 1929—1930 יאָר באַטרעפן 5,5 מיליאָן טאָן, בעת אין דײַטשלאַנד האָט אין 1929־טן יאָר די טשוהון־אויסשמעלצונג זיך אויסגעדריקט אין 13,4 מיליאָן טאָן, אין פראַנקרײַך—אין 10,45 מיליאָן טאָן. כדי צו ליקווידירן אינם קירצסטן טערמין אונזער טעכניש־עקאָנאָמישע אָפּגעשטאַנענקײַט, איז נויטיק געווען אַ ווײַטערדיקע פאַרשנעלערונג פון די אַנטוויקלונגס־טעמפּן פון אונזער אינדוסטריע, איז נויטיק געווען אַ העכסט אַנטשיידענער קאַמף קעגן די אָפּאָרטוניסטן, וואָס האָבן געשטרעבט אַראָפּצוזעצן די אַנטוויקלונגס־טעמפּן פון דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריע.

„...די מענשן, וואָס פּלוידערן וועגן דער נויטיקײַט אַראָפּצוזעצן דעם טעמפּ פון דער אַנטוויקלונג פון אונזער אינדוסטריע, זײַנען שונאים פונם סאָציאַליזם, אַגענטן פון אונזערע קלאַסן־שונאים", — האָט אָנגעוויזן חבר סטאַלין (פּראָגן פון לעניניזם, ז. 369).

נאָכן דערפאָלגרייכן אויספילן און איבערשטייגן דעם פּלאַן פונם ערשטן יאָר פון ערשטן פינפיאָר־פּלאַן איז אין די מאסן אויפגעקומען דער לאָזונג — „אויספילן דעם פינפיאָר אין פיר יאָר". אין א ריי פאָרגעשריטענע אינדוסטריע־צווייגן (נאפט־אינדוסטריע, טאָרף־אינדוסטריע, אלגעמיינע מאשינבויאונג, לאנדווירטשאפטלאכע מאשינבויאונג, עלעקטריע־טעכנישע אינדוסטריע) איז די אויספילונג פונם פּלאַן געגאנגען אזוי דערפאָלגרייך, אז אין די דאָזיקע צווייגן האָט מען אפילו געקאָנט פארווירקלאכן די פינפיאָר־פּראָגראם אין 2½—3 יאָר. דאָס האָט באשטעטיקט די פולע רעאלקייט פונם לאָזונג „דעם פינפיאָר אין פיר יאָר" און האָט דעמאסקירט דעם אָפּאָרטוניזם פון די סקעפּטיקער, וואָס האָבן געצווייפלט אין דער מעגלאכקייט צו פארווירקלאכן אים.

דער זעכצנטער צוזאמענפאָר האָט באאויפטראָגט דעם צ.ק. פון דער פּארטיי צו „זיכערן אויך אויף ווייטער קעמפערישע באָלשעוויסטישע טעמפּן פון דער סאָציאליסטישער בויאונג, דערשלאָגן זיך א ווירקלאכע אויספילונג פונם פינפיאָר אין פיר יאָר".

צום זעכצנטן פּארטיי־צוזאמענפאָר איז דערגרייכט געוואָרן א גאָר גרויסער איבערבראָך אין דער אנטוויקלונג פון דער לאנדווירטשאפט פון פ.ס.ס.ר. די ברייטע מאסן פויערטום האָבן א קערעווע געטאָן צום סאָציאליזם. צום 1־טן מאי 1930־טן יאָר האָט די קאָלעקטיוויזאציע אין די גרונטיקע תבואה־ראיאָנען פון די פּראָדוצירנדיקע געגנטן ארומגעכאפּט 40—50 פּראָצענט פויערשע ווירטשאפטן (אָנשטאָט 2—3 פּראָצענט אין פרילינג 1928־טן יאָר). די פארזיי־שטח'ס פון די קאָלווירטן האָבן באטראָפן 36 מיליאָן העקטאר.

אזוי־ארום איז איבערגעשטיגן געוואָרן די געהעכערטע פּראָגראם, וואָס איז באשטימט געוואָרן אינם באשלוס פונם צ.ק. פון 5־טן יאנואר 1930־טן יאָר (30 מיליאָן העקטאר). די פינפיאָריקע, ווידער, פּראָגראם פון דער קאָלווירטישער בויאונג איז אין פארלויף פון צוויי יאָר שוין געווען איבערגעשטיגן מער ווי אין אָנדערהאלבן מאָל.

די סחורה'דיקע פּראָדוקציע פון די קאָלווירטן איז אין דריי יאָר אויסגעוואקסן מער, ווי אין 40 מאָל. שוין אין יאָר 1930 האָט די מלוכה באקומען פון די קאָלווירטן, ניט רעכענענדיק די סאָווווירטן, העכער א העלפט פון דער גאנצער סחורה'דיקער תבואה־פּראָדוקציע אינם לאנד.

דאָס האָט באטייט, אז דעם גורל פון דער לאנדווירטשאפט וועלן פון היינט אָן באשטימען ניט די אינדיווידועלע פויערשע ווירטשאפטן, נאָר די קאָלווירטן און סאָווווירטן.

אויב ביז דעם מאסן־אריינטריט פונם פויערטום אין די קאָלווירטן האָט די סאָוועטן־מאכט זיך אָנגעשפּארט, דער עיקר, אויף דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע, איז פון היינט אָן האָט זי זיך גענומען אָנשפּארן אויך אויפן שנעל־וואקסנדיקן סאָציאליסטישן סעקטאָר פון דער לאנדווירטשאפט, אויף די קאָלווירטן און סאָווווירטן.

דאָס קאָלווירטישע פּויערטום איז, ווי עס האָט אָנגעוויזן דער זעכצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר אין איינעם פון זײַנע באַשלוסן, געוואָרן אַ „ווירקלאַכער און פעסטער אָנשפּאַר פון דער סאָוועטן־מאַכט".

3. די אײַנשטעלונג אויף דער רעקאָנסטרוקציע פון אַלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאַפט. די ראָלע פון דער טעכניק. דער ווײַטערדיקער וואוקס פון דער קאָלווירטישער באַוועגונג. די פּאָליטאָפּטיילן בײַ די מאַשין־טראַקטאָר־סטאַנציעס. די סך־הכל׳ען פון אויספילן דעם פינפיאָר אין פיר יאָר. דער זיג פונם סאָציאַליזם איבערן גאַנצן פראָנט. דער זיבעצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר.

נאָך דעם, ווי עס איז קלאָר געוואָרן, אַז די שווערע אינדוסטריע און, באַזונדערס, די מאַשינבויאונג זײַנען ניט בלויז געשאַפן און פאַרפעסטיקט געוואָרן, נאָר זיי אַנטוויקלען זיך אויך ווײַטער מיט אַ גאַנץ שנעלן טעמפּ, האָט זיך פאַר דער פּאַרטיי געשטעלט די אָרדנטלאַכע אויפגאַבע — רעקאָנסטרואירן אַלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאַפט אויף דער באַזע פון דער נײַער, דער מאָדערנער טעכניק. מע האָט געדאַרפט געבן אַ נײַע, מאָדערנע טעכניק, נײַע ווערקשטעלן, נײַע מאַשינעס — דער הײַצוואַרג־אינדוסטריע, דער מעטאַלורגיע, דער לײַכטער אינדוסטריע, דער שפּײַז־אינדוסטריע, דער וואַלד־אינדוסטריע, דער מיליטערישער אינדוסטריע, דעם טראַנספּאָרט, דער לאַנדווירטשאַפט. מחמת דעם קאָלאָסאַלן וואוקס פונם נאָכפרעג אויף לאַנדווירטשאַפטלאַכע פּראָדוקטן און אינדוסטריעלע אַרטיקלען איז נויטיק געווען צו פאַרצווייפאַכן, פאַרדרײַפאַכן דעם אַרויסלאָז פון דער פּראָדוקציע אין אַלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאַפט. נאָר דערשלאָגן זיך עס איז אוממעגלאַך געווען, ניט האָבנדיק באַזאָרגט די זאַוואָדן און פאַבריקן, די סאָווכאָזן און קאָלווירטן מיט אַ גענוגנדיקן סכום נײַער, מאָדערנער אויסשטאַטונג, ווײַל די אַלטע אויסשטאַטונג איז ניט בכח געווען אויפצוהייבן אַזאַ וואוקס פון דער פּראָדוקציע.

אָן דער רעקאָנסטרוקציע פון די גרונט־צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאַפט איז ניט מעגלאַך געווען צו באַפרידיקן די נײַע, אַלץ מער וואַקסנדיקע, באַדערפענישן פונם לאַנד און פון זײַן פאָלקסווירטשאַפט.

אָן דער רעקאָנסטרוקציע איז ניט מעגלאַך געווען צו דערפירן ביזן סוף דעם אָנגריף פונם סאָציאַליזם איבערן גאַנצן פראָנט, ווײַל די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פון שטאָט און דאָרף האָט מען געדאַרפט שלאָגן און דערשלאָגן ניט בלויז מיט דער נײַער אָרגאַניזירונג פון דער אַרבעט און פונם אייגנטום, נאָר אויך מיט דער נײַער טעכניק, מיט דער פאָרצוגלאַכקייט פון דער אייגענער טעכניק.

אָן דער רעקאָנסטרוקציע איז ניט מעגלאך געווען צו דעריאָגן און אריבער־יאָגן אין טעכניש־עקאָנאָמישער הינזיכט די פאָרגעשריטענע קאפּיטאַליסטישע לענדער, ווײַל אויב פונם שטאַנדפּונקט פון די טעמפּן פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע האָט פ.ס.ס.ר. איבערגעשטיגן די קאַפּיטאַליסטישע לענדער, איז אָבער פון שטאנדפּונקט פונם ניוואָ פון דער אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטריע, פון שטאנדפּונקט פון דעם סכום פון פּראָדוקציע, וואָס ווערט ארויסגעלאָזט, איז פ.ס.ס.ר. נאָך אַלץ ערנסט אָפּגעשטאנען פון זיי.

כדי צו ליקווידירן די דאָזיקע אָפּגעשטאַנענקייט, האָט מען געדאַרפט באַזאָרגן אונזער גאַנצע פאָלקסווירטשאַפט מיט נײַער טעכניק, געדאַרפט רעקאָנסטרואירן אַלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאַפט אויף דער באזע פון דער נײַער, דער מאָדערנער טעכניק.

די טעכניק האָט, אַזוי־אַרום, באַקומען אַן אַנטשיידנדיקע באַדײַטונג.

א שטערונג אין דער דאָזיקער זאַך איז געווען ניט אַזוי דער מאַנגל אין נײַע מאַשינעס און וואַרקשטעלן, — ווײַל די מאַשינבוי־אינדוסטריע האָט געהאַט די מעגלאַכקײַט צו געבן נײַע אויסשטאַטונג, — ווי די ניט־ריכטיקע באַציאונג פון אונזערע ווירטשאַפטלער צו דער טעכניק, דאָס ניט־דערשאַצן די ראָלע פון דער טעכניק אינם פּעריאָד פון דער רעקאָנסטרוקציע, די ביטול־באַציאונג צו דער טעכניק. אונזערע ווירטשאַפטלאַכע טוער האָבן געהאַלטן, אַז טעכניק — דאָס איז אַ זאַך פאַר „ספּעצן“, אַ זאַך אַ צווייטראַנגיקע, וואָס איז פאַרטרויט די „בורזשואזע ספּעצן“, אַז די ווירטשאַפטלער—קאָמוניסטן זײַנען ניט מחויב אַרײַנצומישן זיך אין דער טעכניק פון דער פּראָדוקציע, אַז זיי דאַרפן זיך באַשעפטיקן ניט מיט קיין טעכניק, נאָר מיט אַ מער וויכטיקן ענין, נעמלאַך — מיט „אַלגעמיינער“ אָנפירונג מיט דער פּראָדוקציע.

די בורזשואזע „ספּעצן“ האָט מען, אַזוי־אַרום, געלאָזט באַלעבאַטעווען מיט די ענינים פון דער פּראָדוקציע, און די ווירטשאַפטלער—קאָמוניסטן האָבן פאַר זיך איבערגעלאָזט די „אַלגעמיינע“ אָנפירונג, דאָס אונטערשרײַבן פּאַפּירן.

ס'איז נאָר איבעריק צו דערווײַזן, אַז בײַ אַזאַ באַציאונג צו דער זאַך האָט די „אַלגעמיינע“ אָנפירונג געדאַרפט דעגענערירן אין פּלוידערײַ וועגן אָנפירונג „בכלל“ און אין פּוסטער פּאַפּיר־אונטערשרײַבעכץ, אין פּאָרען זיך מיט פּאַפּיר.

ס'איז פאַרשטענדלאַך, אַז בײַ אַזאַ ביטול־באַציאונג צו דער טעכניק מצד די ווירטשאַפטלער—קאָמוניסטן וואָלטן מיר קיינמאָל ניט געקאָנט ניט בלויז אַרי־בעריאָגן, נאָר אַפילו דעריאָגן די פאָרגעשריטענע קאַפּיטאַליסטישע לענדער. אַזאַ באַציאונג צו דער טעכניק, און נאָך אינם פּעריאָד פון רעקאָנסטרוקציע, האָט פאַראורטיילט אונזער לאַנד אויף אָפּגעשטאַנענקייט, און אונזערע אַנטוויקלונגס־טעמפּן — אויף אַראָפּזעצונג. אין תוך גענומען האָט אַזאַ מין באַציאונג צו דער טעכניק פאַרדעקט, מאַסקירט דעם פאַרבאָרגענעם פאַרלאַנג פון אַ טייל ווירטשאַפטלער—קאָמוניסטן — צו פאַרלאַנגזאַמערן די אַנטוויקלונגס־טעמפּן פון

דער אינדוסטריע, אראָפּזעצן זיי און שאַפן פאַר זיך א „רואיקע אַטמאָספער“, ארויפוואַרפנדיק די פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פאַר דער פּראָדוקציע אויף די „ספּעצן“.

מע האָט געמוזט א קער טאָן די ווירטשאַפטלער—קאָמוניסטן מיטן פּנים צו דער טעכניק, איינפלאַנצן אין זיי א געשמאַק צו טעכניק, באַווייזן זיי, אַז דאָס באַהערשן די נייע טעכניק איז די לעבנס־זאַך פון די באָלשעוויקעס—ווירטשאַפטלער, אַז אָן דער באַהערשונג פון דער נייער טעכניק ריזיקירן מיר צו פאַראור־טיילן אונזער היימלאַנד אויף אָפּגעשטאַנענקייט, אויף נעבאַכדיקער עקזיסטענץ.

דאָס איז געווען אַן אויפגאַבע, וואָס אויב מע וואָלט זי ניט געלייזט, וואָלט מען ניט געקאָנט זיך באַוועגן פאָראויס.

א ביז גאָר ערנסטע ראָלע האָט אין דער דאָזיקער היניכט געשפּילט חבר סטאַלינס ארויסטרעטונג אויף דער ערשטער קאָנפערענץ פון די טוער פון דער אינדוסטריע אין פעברואַר 1931־טן יאָר.

„צומאָל פרעגט מען, האָט חבר סטאַלין געזאָגט אין זיין ארויסטרע־טונג, צי קאָן מען ניט עטוואָס פאַרלאַנגזאַמערן די טעמפּן, איינהאַלטן די באַוועגונג. ניין, מע טאָר ניט, חברים! מע טאָר ניט אראָפּזעצן די טעמפּן!.. פאַרהאַלטן די טעמפּן — הייסט אָפּשטיין. און אָפּגעשטאַנענע שלאָגט מען. מיר אָבער ווילן ניט זיין קיין געשלאָגענע. ניין, מיר ווילן ניט!

די געשיכטע פונם אַלטן רוסלאַנד איז באַשטאַנען, אגב, דערין, וואָס מע האָט עס אומאויפהערלאַך געשלאָגן פאַר אָפּגעשטאַנענקייט. געשלאָגן האָבן די מאָנגאָלישע כאַנען. געשלאָגן האָבן די טערקישע בעקן. געשלאָגן האָבן די שוועדישע פעאָדאַלן. געשלאָגן האָבן די פּויליש־ליטווישע פּאַנעס. געשלאָגן האָבן די ענגליש־פראַנצויזישע קאַפּיטאַליסטן. געשלאָגן האָבן די יאַפּאַנישע באַראָנען. געשלאָגן האָבן אַלע — פאַר אָפּגעשטאַנענקייט...

מיר זיינען אָפּגעשטאַנען פון די פאָרגעשריטענע לענדער אויף 50—100 יאָר. מיר דאַרפן דורכלויפן דעם דאָזיקן מהלך אין צען יאָר. אָדער מיר וועלן דאָס אָפּטאָן, אָדער מע וועט פון אונז מאַכן א תל...

מאַקסימום אין צען יאָר דאַרפן מיר דורכלויפן דעם מהלך, אויף וועלכן מיר זיינען אָפּגעשטאַנען פון די פאָרגעשריטענע לענדער פונם קאַפּיטאַליזם. דערצו האָבן מיר אַלע „אָביעקטיווע“ מעגלאַכקייטן. עס פעלט נאָר דאָס קענען אויסנוצן ווי געהעריק די דאָזיקע מעגלאַכקייטן. און דאָס הענגט אָפּ פון אונז. ב ל ו י ז פון אונז! שוין צייט, אַז מיר זאָלן זיך אויסלערנען אויסנוצן די דאָזיקע מעגלאַכקייטן. שוין צייט צו מאַכן א סוף צו דער פוילער איינשטעלונג פון ניט אריינמישן זיך אין דער פּראָדוקציע. שוין צייט צו באַהערשן אַן אַנדערע, א נייע איינשטע־לונג, וואָס אַנטשפּרעכט דעם איצטיקן פעריאָד: אריינמישן זיך אין אַלץ.

ביסט דירעקטאָר פון א זאוואָד — מיש זיך אריַן אין אלע ענינים, דרינג אריַן אין אלץ, לאָז קיין זאך ניט דורך, לערן זיך און נאָכאמאָל לערן זיך. די באָלשעוויקעס דארפן באהערשן די טעכניק. שוין צײַט, אז די באָלשעוויקעס זאָלן אליין ווערן ספּעציאַליסטן. די טעכניק אינם פּעריאָד פון רעקאָנסטרוקציע אנטשיידט אלץ" (סטאלין, פראגן פון לעניניזם, ז. 444—446, רוסיש).

די היסטאָרישע באדײַטונג פון חבר סטאלינס ארויסטרעטונג איז באַשטאנען דעריַן, וואָס זי האָט געמאכט א סוף צו דער ביטול־באציאונג בנוגע דער טעכניק מצד די ווירטשאפטלער—קאָמוניסטן, האָט א קער געטאָן די ווירטשאפטלער—קאָמוניסטן מיטן פּנים צו דער טעכניק, האָט געעפנט א נײַעם פּעריאָד פון קאמף פאר באהערשן די טעכניק דורך די קרעפטן פון די באָלשעוויקעס גופא און האָט דערמיט גופא פארלײַכטערט די זאך פון פאנאנדערוויקלען די רעקאָנסטרוקציע פון דער פאָלקסווירטשאפט.

פון איצט אָן איז די זאך פון טעכניק פארוואנדלט געוואָרן פון א מאָנאָפּאָליע פון די בורזשואזע „ספּעצן" אין א לעבנס־זאך פון די באָלשעוויקעס—ווירטשאפטלער גופא, און די פאראכטונגס־צונעמעניש „ספּעציאַליסט" — אין א בכבוד'דיקן נאָמען פון א באָלשעוויק, וואָס האָט באהערשט די טעכניק.

פון איצט אָן האָבן זיך געדארפט באווייזן — און עס האָבן זיך ווירקלאך נאָכדעם באוויזן — גאנצע מחנות, טויזנטער און צענדליקער טויזנטער רויטע ספּעציאַליסטן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק און זײַנען פייאיק אָנצופירן מיט דער פּראָדוקציע.

דאָס איז געווען א נײַע, סאָוועטישע, פּראָדוציר־טעכנישע אינטעליגענץ פון דעם ארבעטער־קלאס און פויערטום, וועלכע שטעלט מיט זיך איצט פאָר די גרונט־קראפט פון אונזער ווירטשאפטלאכער אָנפירונג.

דאָס אלץ האָט געדארפט פארלײַכטערן, — און האָט ווירקלאך פארלײַכטערט, — די פאנאנדערוויקלונג פון דער רעקאָנסטרוקציע פון דער פאָלקס־ווירטשאפט.

די אנטוויקלונג פון דער רעקאָנסטרוקציע איז געגאנגען ניט בלויז לויט דער ליניע פון דער אינדוסטריע און פונם טראנספּאָרט. מיט א נאָך מער פארשטארקטן טעמפּ האָט זי זיך פאנאנדערגעוויקלט לויט דער ליניע פון דער לאנדווירטשאפט. און דאָס איז פארשטענדלאך: די לאנדווירטשאפט איז געווען ווייניקער פון אנדערע צווײַגן אָנגעזעטיקט מיט מאשינעס און זי האָט זיך מער פאר אלץ גענויטיקט, מע זאָל איר געבן נײַע מאשינעס. און א פארשטארקטע באזאָרגונג פון דער לאנדווירטשאפט מיט נײַע מאשינעס איז באזונדערס נויטיק געווען איצט, ווען יעדער חודש, יעדע וואָך האָט געגעבן א נײַעם וואוקס פון דער קאָלווירטישער בויאונג, און, הייסט עס, נײַע פאָדערונגען אויף טויזנטער און טויזנטער טראקטאָרן און לאנדווירטשאפטלאכע מאשינעס.

דאָס יאָר 1931 האָט געגעבן א נײַעם וואוקס פון דער קאָלווירטישער

באוועגונג. אין די גרונטיקע תבואה־ראַיאָנען זיינען געווען פּאַראייניקט אין די קאָלווירטן שוין העכער 80 פּראָצענט פון דער אַלגעמיינער צאָל פּויערשע ווירטשאַפטן. די דורכאויסיקע קאָלעקטיוויזאַציע איז שוין דאָ אין גרונט געווען פאַרענדיקט. אין די ווייניקער וויכטיקע תבואה־ראַיאָנען און אין די ראַיאָנען פון טעכנישע קולטורן איז אין די קאָלווירטן געווען פאַראייניקט העכער 50 פּראָצענט ווירטשאַפטן. 200 טויזנט קאָלווירטן און 4 טויזנט סאָוווירטן האָבן שוין דעמאָלט פאַרזייט צוויי דריטל פונם גאַנצן פאַרזיי־שטח, און די אינדיווידועלע פּויערים — בלויז איין דריטל.

דאָס איז געווען אַ קאָלאָסאַלער זיג פונם סאָציאַליזם אין דאָרף.

דערווייל אָבער האָט זיך די קאָלווירטישע בויאונג אַנטוויקלט ניט אין דער טיף, נאָר אין דער ברייט, ניט לויט דער ליניע פון פאַרבעסערן די קוואַליטעט פון דער אַרבעט פון די קאָלווירטן און פון זייערע קאַדרען, נאָר לויט דער ליניע פון פאַרגרעסערן די צאָל קאָלווירטן און פון אַרומכאַפּן דורך די קאָלווירטן אַלץ נײַע און נײַע ראַיאָנען. דער דאָזיקער אומשטאַנד האָט זיך דערקלערט דערמיט, וואָס דער וואוקס פונם קאָלווירטישן אַקטיוו, דער וואוקס פון די קאָלווירטישע קאַדרען האָט ניט באַוויזן נאָכצויאָגן דעם צאָליקן וואוקס פון די קאָלווירטן גופא. מחמת דעם איז די אַרבעט אין די נײַע קאָלווירטן ניט שטענדיק געפירט געוואָרן צופרידנשטעליק, און אַליין די קאָלווירטן זיינען דערווייל פאַרבליבן שוואַכע, ניט פעסט געוואָרענע. עס האָבן טאָרמאָזירט די זאַך פון פאַרפעסטיקן די קאָלווירטן אויך אַזוינע פאַקטן, ווי דער מאַנגל אין גראַמאָטנע מענטשן אין דאָרף, וואָס זײַנען נויטיק פאַרן קאָלווירט (חשבון־פירער, ווירטשאַפט־פאַרוואַלטערס, סעקרעטאַרן), און די אָפּוועזנהײַט פון דערפאַרונג בײַ די פּויערים צו פירן אַ גרויסע, קאָלווירטישע ווירטשאַפט. אין די קאָלווירטן זײַנען געזעסן נעכטיקע אינדיווידואַלן. זיי האָבן געהאַט אַ דערפאַרונג פון פירן אַ ווירטשאַפט אויף קליינע ערד־באַצירקן. זיי האָבן נאָך אָבער ניט געהאַט קיין דערפאַרונג פון אָנפירן מיט אַ גרויסער, קאָלווירטישער ווירטשאַפט. עס האָט זיך געפאָדערט צײַט, כדי צו באַקומען אַזאַ דערפאַרונג.

איבער די דאָזיקע אומשטענדן האָבן זיך די ערשטע צײַט אַנטפּלעקט אין דער קאָלווירטישער אַרבעט ערנסטע פעלערן. עס איז קלאָר געוואָרן, אַז אין די קאָלווירטן איז געווען נאָך שלעכט אָרגאַניזירט די אַרבעט, ס'איז שוואַך געווען די אַרבעטס־דיסציפּלין. אין פיל קאָלווירטן זײַנען די הכנסות געטיילט געוואָרן ניט לויט די טעג אַרבעט, נאָר לויט די נפשות. אָפט איז אויסגעקומען אַזוי, אַז אַ פוילאַק האָט באַקומען מער ברויט, ווי אַ פלײַסיקער, ערלעכער קאָלווירטניק. אין צוזאַמענהאַנג מיט די דאָזיקע פעלערן פון דער קאָלווירטישער אָנפירונג האָט זיך פאַרקלענערט די פאַראינטערעסירטקייט פון די קאָלווירטניקעס אין דער אַרבעט, עס זײַנען געווען פיל פאַלן פון ניט אַרויסגיין צו דער אַרבעט אַפילו אין דער סאַמע הייסער אַרבעטס־צײַט, אַ טייל פונם קאָלווירטישן פאַרזיי פלעגט פאַרבלײַבן ניט אַראָפּגענומען ביז שניי, און דער עצם אַראָפּ־

נעם פלעגט דורכגעפירט ווערן נאכלעסיק, פלעגט געבן גוואלדיקע פארלוסטן פון די קערנער. די אנטפערזענלאכונג פון די מאשינעס און פערד, די אָפּוועזנקײַט פון פערסאָנעלער פאראנטוואָרטלאכקײַט אין דער ארבעט האָט אָפּגעשוואכט דאָס קאָלווירטישע וועזן, האָט פארקלענערט די הכנסות פון די קאָלווירטן.

באזונדערס שלעכט איז געווען אין יענע ראיאָנען, וואו די געוועזענע באלעגופים און די באלעגופישע נאָכטענצער האָט זיך אײַנגעגעבן דורכצוקריכן אין די קאָלווירטן אויף די אָדער אנדערע שטעלעס. ניט זעלטן פלעגן זיך די אנטבאלעגופעוועטע אריבערקלײַבן אין אן אנדער ראיאָן, וואו מע האָט זיי ניט געקענט, און דורכקריכן דאָרטן אין א קאָלווירט, כדי צו שעדיקן און פאסקודיען. טיילמאָל פלעגן די באלעגופים איבער דער אָפּוועזנקײַט פון וואכזאמקײַט בײַ די פארטייאישע און סאָוועטישע טוער ארײַנדרינגען אין די קאָלווירטן אויך אין זייער אייגענעם ראיאָן. דאָס ארײַנדרינגען פון געוועזענע באלעגופים אין די קאָלווירטן איז פארלײַכטערט געוואָרן דורך דעם אומשטאנד, וואָס אין קאמף קעגן די קאָלווירטן האָבן זיי שארף געענדערט זייער טאקטיק. פריִער פלעגן די באלעגופים אָפן ארויסטרעטן קעגן די קאָלווירטן, פירן א חיה'שן קאמף קעגן די קאָלווירטישע אקטיוויסטן, קעגן די פאָרגעשריטענע קאָלווירטניקעס, דערמאָרדן זיי פון הינטעראָרום, פארברענען זייערע הײַזער, שפּײַכלערס און א. וו. דערמיט האָבן די באלעגופים געוואָלט אָנשרעקן די פויערשע מאסע, ניט לאָזן זי אין די קאָלווירטן ארײַן. אצינד, ווען דער אָפענער קאמף קעגן די קאָלווירטן האָט געליטן א מפּלה, האָבן זיי געענדערט די טאקטיק זייערע. זיי האָבן שוין ניט געשאָסן פון „אָברעזן" (א ביקס מיט אן אָפּגעשניטענער רער), נאָר זיך פארשטעלט פאר שטילינקע, הכנעה'דיקע, צוגעלאָזטע, פולשטענדיק סאָוועטישע מענטשן. ארײַנדרינגענדיק אין די קאָלווירטן, האָבן זיי שטיל גראָבנדיק געבראכט שאָדן די קאָלווירטן. אומעטום האָבן זיי זיך באמיט צו צעלייגן די קאָלווירטן פון אינעווייניק, צעשיטערן די קאָלווירטישע ארבעטס-דיסציפּלין, פארפּלאָנטערן דעם דיסקאָנט פון דער גערעטעניש, דעם דיסקאָנט פון דער ארבעט. די באלעגופים האָבן פאר זיך געשטעלט דעם ציל צו פארניכטן דעם פערד-באשטאנד אין די קאָלווירטן און האָבן באוויזן אומצוברענגען א סך פערד. די באלעגופים פלעגן באוואוסטזיניק אָנשטעקן די פערד מיט סאפּ (א געפערלאכע פערדקרענק), מיט קרעץ און אנדערע קראנקײַטן, פלעגן זיי איבערלאָזן אָן שום אויפזיכט און א. וו. די באלעגופים פלעגן קאליע מאכן די טראקטאָרן און מאשינעס.

די באלעגופים פלעגט זיך אײַנגעבן אָפּצונארן די קאָלווירטניקעס און דורכצופירן אומבאשטראָפט די שעדיקערײַ דערפאר, ווײַל די קאָלווירטן זײַנען נאָך געווען שוואך און ניט-דערפארן, און די קאָלווירטישע קאדרעס האָבן נאָך ניט באוויזן קרעפטיק צו ווערן.

כדי צו מאכן א סוף צו דער באלעגופישער שעדיקערײַ אין די קאָלווירטן און פארשנעלערן די זאך פון פארפעסטיקן די קאָלווירטן, האָט מען געמוזט געבן די קאָלווירטן גיכע און ערנסטע הילף מיט מענטשן, מיט עצות, מיט אָנפירונג.

אזא הילף האָט די קאָלווירטן געגעבן די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי. אין יאנואר 1933 האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי אָנגענומען א באשלוס וועגן אָרגאניזירן **פּ אָ ל י ט י ש ע אָ פּ ט יי ל ן** בײַ די מאשין=טראקטאָר=סטאנציעס, וואָס באדינען די קאָלווירטן. עס זײַנען געשיקט געוואָרן אין דאָרף ארײַן צו הילף די קאָלווירטן 17 טויזנט פּאַרטיי=טוער אויף ארבעט אין די פּאָליטאָפּטיילן.

דאָס איז געווען אן ערנסטע הילף.

די פּאָליטאָפּטיילן פון די מאשין=טראקטאָר=סטאנציעס האָבן אין פארלויף פון צוויי יאָר (1933 און 1934) באוויזן דורכצומאכן א גרויסע ארבעט אין הינזיכט פון באזײַטיקן די פעלערן פון דער ארבעט אין די קאָלווירטן, פון אויסכאָוועז א קאָלווירטישן אקטיוו, פון פארפעסטיקן די קאָלווירטן, פון אָפּרייניקן די קאָלווירטן פון פײַנטלאכע, באלעגופישע, שעדיקערישע עלעמענטן.

די פּאָליטאָפּטיילן האָבן מיט ערע אויסגעפילט די אויפגאבע, וואָס איז פאר זיי געשטעלט געוואָרן: זיי האָבן פארפעסטיקט די קאָלווירטן אין אָרגאניזאציאָנעל=ווירטשאפטלאכער הינזיכט, אויסגעכאָוועט נײַע קאָלווירטישע קאדרען, אײַנרעגולירט די ווירטשאפטלאכע אָנפירונג פון די קאָלווירטן און אויפגעהויבן דעם פּאָליטישן ניוואָ פון די קאָלווירטישע מאסן.

א קאָלאָסאלע באדײַטונג פאר אויפהויבן די אקטיווקײַט פון די קאָלווירטישע מאסן צום קאמף פאר דער פארפעסטיקונג פון די קאָלווירטן האָבן געהאט דער ערשטער אלפארבאנדישער צוזאמענפאָר פון די קאָלווירטניקעס—שלאָגלער (פעברואר 1933=טן יאָר) און חבר סטאלינס ארויסטרעטונג אויף אים.

פארגלײַכנדיק אין זײַן ארויסטרעטונג די אלטע, די ביזקאָלווירטישע אָרדענונג אין דאָרף מיט דער נײַער, דער קאָלווירטישער אָרדענונג, האָט חבר סטאלין געזאָגט:

„בײַ דער אלטער אָרדענונג האָבן די פּויערים געארבעט אינדיווידועל, געארבעט אויף אן אלטן שטייגער, האָבן געארבעט ווי די זיידעס, מיט אלטע ארבעטס=געצײַג, געארבעט פאר די פּריצים און קאפּיטאליסטן, פאר די באלעגופים און ספּעקוליאנטן, געארבעט, לעבנדיק האלב=הונגעריק און בארײַכערנדיק אנדערע. בײַ דער נײַער, דער קאָלווירטישער אָרדענונג ארבעטן די פּויערים געמיינזאם, ארטעליש, ארבעטן מיט דער הילף פון נײַע געצײַג — פון טראקטאָרן און לאנדווירטשאפטלאכע מאשינעס, ארבעטן פאר זיך און פאר זייערע קאָלווירטן, לעבן אָן קאפּיטאליסטן און פּריצים, אָן באלעגופים און ספּעקוליאנטן, ארבעטן צוליב דעם, כדי פון טאָג צו טאָג צו פארבעסערן זייער מאטעריעלע און קולטורעלע לאגע" (פראגן פון לעניניזם, ז. 528).

אין זײַן ארויסטרעטונג האָט חבר סטאלין באוויזן, וואָס דאָס פּויערטום האָט זיך אין דער ווירקלאכקײַט דערשלאָגן, ווען עס האָט זיך געשטעלט אויפן קאָלווירטישן וועג. די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי האָט געהאָלפן די מיליאָניקע מאסן אָרעמפּויערים ארײַנצוגיין אין די קאָלווירטן, באפרײַען זיך פון דער בא=

לענופּישער פאַרקנעכטונג. האָבנדיק אָבער אַריינגעגאַנגען אין די קאָלווירטן און
באַנוצנדיק זיך דאָרטן מיט דער בעסטער ערד און מיט די בעסטע פּראָדוציר=
געצייג, האָבן די מיליאָניקע מאַסן אָרעמפּויערים, וואָס האָבן פריִער געלעבט
האַלב=הונגעריק, אַצינד זיך אויפגעהויבן אין די קאָלווירטן ביז צום ניוואָ פון
מיטלפּויערים, זיינען געוואָרן באַזאָרגטע מענשן.
דאָס איז געווען דער ערשטער שריט, די ערשטע דערגרייכונג אויפן וועג
פון דער קאָלווירטישער בויאונג.
דער צווייטער שריט, האָט געזאָגט חבר סטאַלין, וועט באַשטיין אין
אויפהויבן די קאָלווירטניקעס — אי די געוועזענע אָרעמפּויערים, אי די געווע=
זענע מיטלפּויערים — נאָך העכער און מאַכן אַלע קאָלווירטניקעס פאַר פאַר=
מעגלאַכע, און אַלע קאָלווירטן — פאַר באָלשעוויסטישע.

> „כדי די קאָלווירטניקעס זאָלן ווערן פאַרמעגלאַכע, האָט געזאָגט
> חבר סטאַלין, פאָדערט זיך איצט דערצו בלויז איינס — אַרבעטן אין
> קאָלווירט ערלאַך, ריכטיק אויסנוצן די טראַקטאָרן און מאַשינעס, ריכ=
> טיק אויסנוצן דאָס אַרבעטס=פי, ריכטיק באַאַרבעטן די ערד, היטן דאָס
> קאָלווירטישע אייגנטום“ (דאָרטן, ז. 532—533).

חבר סטאַלינס רעדע איז טיף אַריינגעדרונגען אינם באַוואוסטזיין פון מיליִ=
אָנען קאָלווירטניקעס, איז געוואָרן אַ פּראַקטישע פּראָגראַם, אַ קאַמפּס=פּראָגראַם
פון די קאָלווירטן.
צום סוף 1934=טן יאָר זיינען די קאָלווירטן געוואָרן אַ פעסטע, אומ=
באַזיגבאַרע קראַפט. זיי האָבן שוין געהאַט פאַראייניקט צו דער דאָזיקער צייט
ביי דריי פערטל פון אַלע פּויערישע ווירטשאַפטן אין גאַנץ פ.ס.ס.ר. און ביי
90 פּראָצענט פונם גאַנצן פאַרזיי=שטח.
אין 1934=טן יאָר האָבן שוין אין דער לאַנדווירטשאַפט פון פ.ס.ס.ר. גע=
אַרבעט 281 טויזנט טראַקטאָרן און 32 טויזנט קאָמביינען. דער פרילינגס=פאַרזיי
פון 1934=טן יאָר איז דורכגעפירט געוואָרן אויף 15—20 טעג שנעלער, איידער
אין 1933=טן יאָר, און אויף 30—40 טעג שנעלער, איידער אין 1932 יאָר,
און דער תבואה=פאַרגרייטונגס=פּלאַן איז אויסגעפילט געוואָרן אויף 3 חדשים
פריִער, איידער אין 1932=טן יאָר.
אָט אַזוי האָבן זיך אין משך פון צוויי יאָר פאַרפעסטיקט די קאָלווירטן אין
רעזולטאַט פון דער קאָלאָסאַלער הילף, וואָס די פּאַרטיי און די אַרבעטער=
פּויערישע מלוכה האָט זיי געגעבן.
דער פעסטער זיג פון דער קאָלווירטישער אָרדענונג און דער אויפשטייג פון
דער לאַנדווירטשאַפט, וואָס איז מיט אים פאַרבונדן, האָבן געגעבן דער סאָ=
וועטן=מאַכט די מעגלאַכקייט אָפּצושאַפן די קאַרטן=סיסטעם אויף ברויט און אויף
אַנדערע פּראָדוקטן און איינצושטעלן אַ פרייען האַנדל מיט דערנערונגס=פּראָ=
דוקטן.
אויף וויפל די פּאָליטאָפּטיילן פון די מאַשין=טראַקטאָר=סטאַנציעס, וואָס זיי=

נען געשאפן געוואָרן ווי צײַטווײַליקע פּאָליטישע אָרגאנען, האָבן אויסגעפילט זייערע אויפגאבעס, האָט דער צ.ק. אָנגענומען א באשלוס צו רעאָרגאניזירן די פּאָליטאָפּטיילן פון די מ.ט.ס. אין געוואוינלאכע פּארטיי־אָרגאנען, האָבנדיק צו־גויפגעגאָסן די פּאָליטאָפּטיילן מיט די עקזיסטירנדיקע ראיאָנע פּארטיי־קאָמי־טעטן.

אָט די אַלע דערפאָלגן, סאי אין געביט פון דער לאנדווירטשאפט, סאי אויך אין געביט פון דער אינדוסטריע, זײַנען דערגרייכט געוואָרן אדאנק דער דער־פאָלגרייכער אויספילונג פונם פינפיאָר־פּלאן.

צום אָנהויב 1933־טן יאָר איז קלאָר געוואָרן, אז דער ערשטער פינפיאָר איז שוין אויסגעפילט, אויסגעפילט פארן טערמין, אויסגעפילט אין פארלויף פון פיר יאָר מיט דרײַ חדשים.

דאָס איז געווען א קאָלאָסאלער, א וועלט־היסטאָרישער זיג פון דעם אר־בעטער־קלאס און פויערטום פון פ.ס.ס.ר.

אין זײַן פּאָרטראָג אויפן יאנואר־פּלענום פון צ.ק. און צ.ק.ק. פון דער פּאר־טיי אין 1933־טן יאָר האָט חבר סטאַלין אונטערגעצויגן די סך־הכל'ען פונם ערשטן פינפיאָר. ווי עס איז קלאָר געוואָרן פונם פּאָרטראָג, האָבן די פּארטיי און די סאָוועטן־מאכט זיך דערשלאָגן אינם פארגאנגענעם פעריאָד, אינם פּע־ריאָד פונם אויספילן דעם ערשטן פינפיאָר, פאָלגנדיקע גרונט־רעזולטאטן.

א) פ.ס.ס.ר. איז פון אן אגראר לאנד פארוואנדלט געוואָרן אין אן אינדוס־טריעל לאנד, — ווײַל דאָס ספּעציפישע געוויכט פון דער אינדוסטריעלער פּראָ־דוקציע אין דער גאנצער פּראָדוקציע פון דער פאָלקסווירטשאפט איז אויסגע־וואקסן ביז 70 פּראָצענט.

ב) די סאָציאליסטישע ווירטשאפט־סיסטעם האָט ליקווידירט די קאפּיטאַלי־סטישע עלעמענטן אין געביט פון דער אינדוסטריע און איז געוואָרן די איינציקע ווירטשאפט־סיסטעם אין דער אינדוסטריע.

ג) די סאָציאליסטישע ווירטשאפט־סיסטעם האָט ליקווידירט דאָס באלעבאָ־טישע פּויערטום, ווי א קלאס, אין געביט פון דער לאנדווירטשאפט און איז געוואָרן די הערשנדיקע קראפט אין דער לאנדווירטשאפט.

ד) די קאָלווירטישע אָרדענונג האָט פארניכטעט דעם דלות, די אָרעמקײַט אין דאָרף, — צענדליקער מיליאָנען אָרעמפּויערים האָבן זיך דערהויבן צו דער לאגע פון באזאָרגטע מענטשן.

ה) די סאָציאליסטישע סיסטעם אין דער אינדוסטריע האָט פארניכטעט די אַרבעטסלאָזיקײַט, אײַנגעהיט דעם 8־שעה'יקן ארבעטס־טאָג אין א ריי פּראָדוק־ציע־צווײַגן, איז אריבער אויף א 7־שעה'יקן ארבעטס־טאָג אין דער איבערוועגנ־דיקער מערהײַט אונטערנעמונגען, האָט אײַנגעשטעלט א 6־שעה'יקן ארבעטס־טאָג אין די אונטערנעמונגען, וואָס זײַנען שעדלאך פארן געזונט.

ו) דער זיג פונם סאָציאַליזם אין אַלע געביטן פון דער פאָלקסווירטשאפט האָט פארניכטעט די עקספּלואטאציע פון מענטש דורך מענטש.

די באַדײַטונג פון אָט די אַלע דערגרייכונגען פונם ערשטן פינפיאָר איז באַשטאַנען, פריִער פאַר אַלץ, דערין, וואָס זיי האָבן ענדגילטיק באַפרײַט די אַרבעטער און פּויערים פון דעם יאָך פון עקספּלואַטאַציע און האָבן געעפנט דעם וועג פאַר אַלע אַרבעטנדיקע פון פ.ס.ס.ר. צו זיכערן זיך אַ פאַרמעגלאַך און קולטורעל לעבן.

אין יאַנואַר 1934-טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען דער זיבעצנטער פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר. אויפן צוזאַמענפאָר זײַנען בײַגעווען 1.225 דעלעגאַטן מיט באַשטימונגס-רעכט און 736 דעלעגאַטן מיט באַראַטונגס-רעכט, וואָס האָבן פאַרטראָטן 1.874.488 מיטגלידער פון דער פּאַרטיי און 935.298 קאַנדידאַטן.

דער צוזאַמענפאָר האָט אונטערגעצויגן דעם סך-הכל פון דער אַרבעט פון דער פּאַרטיי פאַרן פאַרגאַנגענעם פּעריִאָד, האָט פאַרצייכנט די אַנטשיידנדיקע דערפאָלגן פונם סאָציִאַליזם אין אַלע צווײַגן פון דער ווירטשאַפט און קולטור און האָט פעסטגעשטעלט, אַז די גענעראַלע ליניע פון דער פּאַרטיי האָט געזיגט איבער דער גאַנצער ליניע.

דער זיבעצנטער פּאַרטיי-צוזאַמענפאָר איז אַרײַן אין דער געשיכטע, אַלס „צוזאַמענפאָר פון זיגער".

אין זײַן באַריכט-פּאָרטראָג האָט חבר סטאַלין פאַרצייכנט די ראַדיקאַלע איבערגעשטאַלטונגען, וואָס זײַנען פאָרגעקומען אין פ.ס.ס.ר. אינם באַריכט-פּעריִאָד.

„פ.ס.ס.ר. האָט זיך אין דעם דאָזיקן פּעריִאָד איבערגעשטאַלטעט ראַדיקאַל, האָבנדיק אַראָפּגעוואָרפן פון זיך דעם אויסזען פון אָפּגעשטאַנענקייט און מיטלאַלטער. פון אַ לאַנד אַן אַגראַרס איז ער געוואָרן אַ לאַנד אַן אינדוסטריעלס. פון אַ לאַנד פון קליינער אינדיווידועלער לאַנדווירטשאַפט איז ער געוואָרן אַ לאַנד פון קאָלעקטיווער גרויסער מעכאַניזירטער לאַנדווירטשאַפט. פון אַ לאַנד אַ פינסטערס, אַ ניט-גראַמאָטנעם און אומקולטורעלס איז ער געוואָרן — ריכטיקער, ווערט ער — אַ לאַנד אַ גראַמאָטנעם און אַ קולטורעלס, וואָס איז באַדעקט מיט אַ קאָלאָסאַלער נעץ הויכע, מיטעלע און נידעריקע שולן, וועלכע פונקציאָנירן אויף די שפּראַכן פון די נאַציאָנאַליטעטן פון פ.ס.ס.ר." (ס ט א ל י ן, פראַגן פון לעניניזם, ז. 553, רוסיש).

די סאָציִאַליסטישע אינדוסטריע האָט שוין צו דער דאָזיקער צײַט באַטראָפן 99 פּראָצענט פון דער גאַנצער אינדוסטריע פונם לאַנד. די סאָציִאַליסטישע לאַנדווירטשאַפט — די קאָלווירטן און סאָווווירטן האָבן פאַרנומען בײַ 90 פּראָצענט פונם גאַנצן פאַרזיי-שטח פונם לאַנד. וואָס איז שייך דעם סחורה-אומזאַץ, זײַנען די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן פולשטענדיק אַרויסגעשטויסן געוואָרן פונם האַנדל.

בײַם אײַנפירן די נײַע עקאָנאָמישע פּאָליטיק האָט לענין געזאָגט, אַז אין אונזער לאַנד זײַנען פאַראַן די עלעמענטן פון פינף געזעלשאַפטלאַך-עקאָנאָמישע

סיסטעמען. די ערשטע סיסטעם איז די פאטריארכאלע ווירטשאפט, אין א באַדײַטנדיקער מאָס א נאטורעלע ווירטשאפט, דאָס הייסט, אזא, וואָס פירט כמעט ניט קיין שום האנדל. די צווייטע סיסטעם איז די קליין־סחורה'דיקע פּראָדוקציע, די מערהײַט פויערשע ווירטשאפטן, וואָס באשעפטיקט זיך מיט פארקויפן לאנדווירטשאפטלעכע פּראָדוקטן, און האנטווערקער. די דאָזיקע ווירטשאפטלעכע סיסטעם האָט אין די ערשטע יאָרן פון נעפּ ארומגעכאפּט די מערהײַט באַפעלקערונג. די דריטע סיסטעם איז דער פּריוואט־ווירטשאפטלעכער קאפּיטאַליזם, וועלכער האָט געגומען אויפלעבן אין אָנהויב נעפּ. די פערטע סיסטעם איז דער מלוכה'שער קאפּיטאליזם, הויפּטזאכלאך, קאָנצעסיעס, וועלכע האָבן ניט באקומען קיין וויפל־ס'ניט־איז באדײַטנדיקע אנטוויקלונג. די פינפטע סיסטעם איז דער סאָציאַליזם, די סאָציאַליסטישע אינדוסטריע, וואָס איז נאָך דעמאָלט געווען שוואך; די סאָוווירטן און קאָלווירטן, וואָס האָבן אין אָנהויב נעפּ פארנומען א נישטיק אָרט אין דער פאָלקסווירטשאפט; דער מלוכה'שער האנדל און די קאָאָפּעראציע, וואָס זײַנען אויך אין אָנהויב נעפּ געווען שוואך.

לענין האָט אויפגעוויזן, אז פון אָט די אלע סיסטעמען דארף געמען די אויבערהאנט די סאָציאַליסטישע סיסטעם.

די נײַע עקאָנאָמישע פּאָליטיק איז געווען אויסגערעכנט אויף א פולשטענדיקן זיג פון די סאָציאַליסטישע ווירטשאפט־פאָרמען.

און דער דאָזיקער ציל איז צום זיבעצנטן פארטיי־צוזאמענפאָר שוין געווען פארווירקלעכט.

„מיר קאָנען איצט זאָגן, האָט מכח דעם געזאָגט חבר סטאלין, אז די ערשטע, דריטע און פערטע געזעלשאפטלעך־עקאָנאָמישע סיסטעמען עקזיסטירן שוין ניט, די צווייטע געזעלשאפטלעך־עקאָנאָמישע סיסטעם איז אָפּגעשטויסן אויף צווייטראנגיקע פּאָזיציעס, און די פינפטע געזעלשאפטלעך־עקאָנאָמישע סיסטעם — די סאָציאַליסטישע סיסטעם, איז די אבסאָליוט הערשנדיקע און די איינציק קאָמאנדירנדיקע קראפט אין דער גאנצער פאָלקסווירטשאפט“ (פראגן פון לעניניזם, ז. 555).

די פראגן פון דער אידייאיש־פּאָליטישער אָנפירונג האָבן פארנומען א וויכטיק אָרט אין חבר סטאלינס פּאָרטראָג. ער האָט געוואָרנט די פארטיי, אז כאָטש די שונאים פון דער פארטיי, די אָפּאָרטוניסטן פון אלע קאָלירן, די נאציאָנאל־אָפּנויגלער פון אלע מינים זײַנען צעקלאפּט, נאָר די רעשטלאך פון זייער אידעאָלאָגיע לעבן נאָך אין די מוחות פון באזונדערע פארטיי־מיטגלידער און גיבן וועגן זיך ניט זעלטן צו וויסן. די איבערבלײַבאכצן פונם קאפּיטאליזם אין דער עקאָנאָמיק און באזונדערס אין דעם באוואוסטזײַן פון די מענשן זײַנען א גינסטיקער באָדן פאר דער אויפלעבונג פון דער אידעאָלאָגיע פון די צעקלאפּטע אנטילענינישע גרופּעס. דער באוואוסטזײַן פון די מענשן שטייט אין זײַן אנטוויקלונג אָפּ פון זייער עקאָנאָמישער לאגע. די איבערבלײַבאכצן פון די בור־

זשואזע אָנשוויאונגען פארבלײַבן דערײַבער אין די מוחות פון די מענטשן און זיי וועלן נאָך פארבלײַבן, כאָטש אין דער עקאָנאָמיק איז שוין דער קאפּיטאליזם ליקווידירט. דערבײַ דארף מען נעמען אין אכט, אז די קאפּיטאליסטישע ארומרינגלונג, וואָס קעגן איר דארף מען דעם פּולווער האלטן טרוקן, באמיט זיך אויפלעבן און אונטערהאלטן די דאָזיקע איבערבלײַבאכצן.

חבר סטאלין האָט זיך, אגב, אָפּגעשטעלט אויף די איבערבלײַבאכצן פונם קאפּיטאליזם אינם באוואוסטזײַן פון די מענטשן אין געביט פון דער נאַציאָנאלער פראגע, דאָרטן, וואו זיי זײַנען באזונדערס לעבהאפט. די פּארטיי באָלשעוויקעס האָט געקעמפט אויף צוויי פראָנטן — סאי קעגן דעם אָפּנויג צום גרויס־רוסישן שאָוויניזם, סאי אויך קעגן דעם אָפּנויג צום אָרטיקן נאַציאָנאַליזם. אין א רײ רעפּובליקן (אוקראאינע, ווײַסרוסלאנד און אנד.) האָבן די פּארטיי־אָרגאניזאציעס אָפּגעשוואכט דעם קאמף קעגן דעם אָרטיקן נאַציאָנאַליזם, האָבן אים געלאָזט צעוואקסן זיך אזוי, אז ער האָט זיך צונויפגעשלאָסן מיט פײַנטלאכע קרעפטן, זיך צונויפגעשלאָסן מיט אינטערווענציאָניסטן, איז געוואָרן א מלוכה'שע געפאר. ענטפערנדיק אויף דער פראגע, וועלכער אָפּנויג אין דער נאַציאָנאלער פראגע איז די הויפּט־געפאר, האָט חבר סטאלין געזאָגט:

„די הויפּט־געפאר שטעלט מיט זיך פאָר יענער אָפּנויג, קעגן וועלכן מע האָט אויפגעהערט צו קעמפן און וועלכן מע האָט, אזויארום, געלאָזט צעוואקסן זיך ביז א מלוכה'שער געפאר" (דאָרטן, ז. 587).

חבר סטאלין האָט גערופן די פּארטיי צו פארשטארקן די אידייאיש־פּאָליטישע ארבעט, סיסטעמאטיש דעמאסקירן די אידעאָלאָגיע און די רעשטלאך פון דער אידעאָלאָגיע פון די פײַנטלאכע קלאסן און פון די שטרעמונגען, וואָס זײַנען פײַנטלאך דעם לעניניזם.

חבר סטאלין האָט, ווײַטער, אָנגעוויזן אין זײַן פאָרטראָג, אז דאָס אָננעמען ריכטיקע באשלוסן זיכערט נאָך ניט אָן און פאר זיך דעם דערפאָלג פון דער זאך; כדי צו זיכערן דעם דערפאָלג פון דער זאך איז נויטיק *ריכטיק פאנאנדערשטעלן די מענטשן*, וואָס זײַנען פעיאיק דורכצופירן אין לעבן די באשלוסן פון די אָנפירנדיקע אָרגאנען, און *אָרגאניזירן א קאָנטראָל פון דער אויספילונג* פון די דאָזיקע באשלוסן. אָן די דאָזיקע אָרגאניזאַציאָנעלע מאָס־מיטלען ריזיקירן די באשלוסן צו פארבלײַבן פּאפּירענע באשטימונגען, אָפּגעריסענע פונם לעבן. דאָ האָט זיך חבר סטאלין פאררופן אויף לענינס באוואוסטער הנחה וועגן דעם, אז דאָס עיקר'דיקע אין דער אָרגאניזאַציאָנעלער ארבעט איז — *צוקלײַבן די מענטשן און קאָנטראָלירן די אויספילונג*. דערבײַ האָט חבר סטאלין אונטערגעשטראָכן, אז דער אײנרײַס צווישן די אָנגענומענע באשלוסן און דער אָרגאניזאַציאָנעלער ארבעט פון אויספילן די באשלוסן, פון קאָנטראָלירן די אויספילונג פון די דאָזיקע באשלוסן בילדעט דאָס גרונט־בייז פון אונזער פּראקטישער ארבעט.

כדי צו פּאַרבעסערן די זאַך פון קאָנטראָלירן די אויספילונג פון די באַשלוסן פון דער פּאַרטיי און רעגירונג האָט דער זיבעצנטער פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר אָנגעשטאַט דער צ.ק.ק.—ר.ק.אי., וואָס האָט זיך דעם צוועלפטן פּאַרטיי־צוזאַמענפאָר שוין באַוויזן אויסצופילן אירע אויפגאַבעס, געשאַפן אַ קאָמיסיע פון פּאַרטיי־קאָנטראָל ביים צ.ק. אל.ק.פּ.(ב.) און אַ קאָמיסיע פון סאָוועטישן קאָנטראָל ביים ראַט פון די פאָלקס־קאָמיסאַרן פון פ.ס.ס.ר.

חבר סטאַלין האָט אַזוי פאָרמולירט די אָרגאַניזאַציאָנעלע אויפגאַבעס פון דער פּאַרטיי אויפן נייעם עטאַפּ:

1) צופּאַסן אונזער אָרגאַניזאַציאָנעלע אַרבעט צו די פאָדערונגען פון דער פּאָליטישער ליניע פון דער פּאַרטיי;

2) אויפהויבן די אָרגאַניזאַציאָנעלע אָנפירונג ביז צום ניוואָ פון דער פּאָליטישער אָנפירונג;

3) דערשלאָגן זיך דערצו, אַז די אָרגאַניזאַציאָנעלע אָנפירונג זאָל פולשטענדיק זיכערן דאָס דורכפירן אין לעבן די פּאָליטישע לאָזונגען און באַשלוסן פון דער פּאַרטיי.

פאַרענדיקנדיק דעם פּאָרטראָג, האָט חבר סטאַלין געוואָרנט, אַז כאָטש די דערפאָלגן פונם סאָציאַליזם זיינען גרויס און זיי רופן אַרויס אַ געפיל פון געזעצלאַכן שטאָלץ, דאַרף מען ניט פאַרכאַפּט ווערן פון די דערגרייכטע דערפאָלגן, מע טאָר זיך ניט „פאַררייסן" און איינוויגן זיך.

„...ניט איינוויגן דאַרף מען די פּאַרטיי, — נאָר אַנטוויקלען אין איר די וואַכזאַמקייט, ניט איינשלעפערן זי, — נאָר האַלטן אין אַ צושטאַנד פון שלאַכט־גרייטקייט, ניט אַנטוואָפענען, נאָר באַוואָפענען, ניט דעמאָביליזירן, — נאָר האַלטן זי אין אַ צושטאַנד פון מאָביליזאַציע צוליב פאַרווירקלאַכן דעם צווייטן פינפיאָר",—האָט אָנגעוויזן חבר סטאַלין (פראַגן פון לעניניזם, ז. 596).

דער זיבעצנטער צוזאַמענפאָר האָט אויסגעהערט פּאָרטראָגן פון די חברים מאָלאָטאָוו און קויבישעוו וועגן דעם צווייטן פינפיאָריקן פּלאַן פון דער אַנטוויקלונג פון דער פאָלקסווירטשאַפט. די אויפגאַבעס פונם צווייטן פינפיאָר־פּלאַן זיינען געווען נאָך מער גראַנדיעזע, איידער די אויפגאַבעס פונם ערשטן פינפיאָר. צום סוף צווייטן פינפיאָר, אין יאָר 1937, האָט די אינדוסטריעלע פּראָדוקציע געדאַרפט אויסוואַקסן, אין ערך, אין אַכט מאָל אַזויפיל אין פאַרגלייך מיטן פאַר'מלחמה־ניוואָ. דער פאַרנעם פון די קאַפּיטאַלע אַרבעטן אין דער גאַנצער פּאָלקסווירטשאַפט איז אָנגעמערקט געוואָרן אויפן צווייטן פינפיאָר אין דער גרויס פון 133 מיליאַרד רובל לגבי העכער 64 מיליאַרד רובל אינם ערשטן פינפיאָר.

אַזאַ מין קאָלאָסאַלער שוואונג פון די קאַפּיטאַלע אַרבעטן האָט געזיכערט אַ פולשטענדיקע טעכנישע איבערבאַוואָפענונג פון אַלע צווייגן פון דער פּאָלקסווירטשאַפט.

אינם צווייטן פינפיאָר איז אין גרונט פאַרענדיקט געוואָרן די מעכאַניזירונג פון דער לאַנדווירטשאַפט. די מעכטיקייט פונם טראַקטאָר־פּאַרק האָט זיך געדאַרפט פאַרגרעסערן פון צוויי מיט א פערטל מיליאָן פערד־קראַפט אין 1932־טן יאָר ביז העכער אכט מיליאָן פערד־קראַפט אין 1937־טן יאָר. ס'איז אָנגעמערקט געוואָרן איינצופירן ברייט די סיסטעם פון אגראָטעכנישע מאָס־מיטלען (ריכטיקע זיי־פאַרקערן, פאַרזייען מיט ריין־סאָרטיקער זריעה, אויפאַקערן פריר־ערד א.ד.גל.).

קאָלאָסאַלע ארבעטן זיינען אָנגעמערקט געוואָרן אויף רעקאָנסטרואירן טעכניש דעם טראַנספּאָרט און די פאַרבינדונג.

עס איז אָנגעמערקט געוואָרן א ברייטע פּראָגראַם פון ווייטערדיקער העכערונג פונם מאַטעריעלן און קולטורעלן ניוואָ פון די ארבעטער און פויערים.

דער זיבעצנטער צוזאַמענפאָר האָט געשענקט גרויס אויפמערקזאַמקייט די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן און האָט אָנגענומען ספּעציעלע באַשלוסן איבער די פראַגן פון דער פּאַרטייאישער און סאָוועטישער בויאונג לויטן פאָרטראָג פונם חבר קאַהאַנאָוויטש. די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגע האָט באַקומען נאָך א גרעסערע באַדייטונג, ווען די גענעראַלע ליניע פון דער פּאַרטיי האָט געזיגט, ווען די פּאָליטיק פון דער פּאַרטיי איז דורכגעקאָנטראָלירט געוואָרן דורכן לעבן, דורך דער דערפאַרונג פון מיליאָנען ארבעטער און פויערים. די נייע קאָמפּליצירטע אויפגאַבעס פונם צווייטן פינפיאָר האָבן געפאָדערט צו העכערן די קוואַליטעט פון דער ארבעט אין אַלע צווייגן.

„די גרונט־אויפגאַבעס פונם צווייטן פינפיאָר — דאָס ענדגילטיקע ליקווידירן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן, דאָס ביי קומען די איבער־בלייבאכצן פונם קאַפּיטאַליזם אין דער עקאָנאָמיק און אינם באַוואוסט־זיין פון די מענטשן, דאָס פאַרענדיקן די רעקאָנסטרוקציע פון דער גאַנצער פאָלקסווירטשאַפט אויף דער נייסטער טעכנישער באַזע, דאָס באַהערשן די נייע טעכניק און די נייע אונטערנעמונגען, דאָס מאַשיניזירן די לאַנדווירטשאַפט און דאָס אויפהויבן איר פּראָדוקטיווקייט — שטעלן מיט דער גאַנצער שאַרפקייט די פראַגע וועגן העכערן די קוואַליטעט פון דער ארבעט אין אַלע צווייגן, אין דער ערשטער ריי די קוואַליטעט פון דער אָרגאַניזאַציאָנעל־פּראַקטישער אָנפירונג", — איז געזאָגט געוואָרן אין די באַשלוסן פונם צוזאַמענפאָר איבער די אָרגאַניזאַציאָנעלע פראַגן (די אל.ק.פּ.(ב.) אין רעזאָלוציעס, ט. II, ז. 591, רוסיש).

אויפן זיבעצנטן צוזאַמענפאָר איז אָנגענומען געוואָרן א נייער פּאַרטיי־סטאַטוט, וואָס אונטערשיידט זיך פון דעם אַלטן סטאַטוט פון דער פּאַרטיי פריער פאַר אַלץ דערמיט, וואָס אינם סטאַטוט איז ארייַנגעפירט געוואָרן אן איינלייטונגס־טייל. אינם איינלייטונגס־טייל פונם סטאַטוט ווערט געגעבן א קורצע דעפינירונג פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, א דעפינירונג פון איר באַדייטונג פאַרן

קאמף פונם פראָלעטאריאט און דאָס אָרט אירס אין דער סיסטעם אָרגאַנען פון דער פראָלעטארישער דיקטאטור. דער נײַער סטאטוט רעכנט גענוי אויס די פליכטן פון א פארטיי=מיטגליד. עס זײַנען אין אים ארײַנגעפירט שטרענגערע כללים פון אויפנעמען אין דער פארטיי און א פונקט וועגן גרופעס פון מיטפילנדיקע. אינם סטאטוט איז מער גענוי פאנאנדערגעארבעט די פראגע וועגן דער אָרגאניזאציאָנעלער סטרוקטור פון דער פארטיי, עס זײַנען אויף א נײַעם אופן פאָרמולירט די פונקטן וועגן די פריערדיקע קעמערלאך פון דער פארטיי — די ערשטיקע אָרגאניזאציעס, ווי מע האָט זיי גענומען רופן פון דעם זיבעצנטן פארטיי=צוזאמענפאָר אָן. אויף א נײַעם אופן זײַנען אינם נײַעם סטאטוט אויך פאָרמולירט די פונקטן וועגן דער אינערלאך=פארטייאישער דעמאָקראטיע און דער פארטיי=דיסציפלין.

4. דער איבערגעבורט פון די בוכארינצעס אין פאָליטישע צווייפּנים׳דיקע. דער איבערגעבורט פון די טראָצקיסטישע צוויי־פּנים׳דיקע אין א ווײַסגווארדייאישע באנדע מערדער און שפּיאָנען. די רוצח׳ישע דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוון. די מאָס־מיטלען פון דער פארטיי צו פארשטארקן די וואכזאמקײַט פון די באָלשעוויקעס.

די דערפאָלגן פונם סאָציאליזם אין אונזער לאנד האָבן פארשאפט פרייד ניט בלויז דער פארטיי, ניט נאָר די ארבעטער און קאָלווירטניקעס. זיי האָבן פארשאפט פרייד אויך אונזער גאנצער סאָוועטישער אינטעליגענץ, אלע ערלאַכע בירגער פון פ.ס.ס.ר.

ניט געפרייט און אלץ מער בייז געמאכט האָבן זיי די רעשטלאך פון די צעקלאפּטע עקספּלואטאטאָרישע קלאסן.

זיי האָבן ארײַנגעבראכט אין משוגע׳נער ווילדקײַט די אונטערבאָמקער פון די צעקלאפּטע קלאסן — די נעבאכדיקע רעשטלאך פון די בוכארינצעס און טראָצקיסטן.

די דאָזיקע הערן האָבן געשאצט די דערגרייכונגען פון די ארבעטער און קאָלווירטניקעס ניט פון שטאנדפונקט פון די אינטערעסן פונם פאָלק, וואָס האָט באגריסט יעטווידע אזא דערגרייכונג, נאָר פון שטאנדפונקט פון די אינטערעסן פון זייער נעבאכדיקער, פונם לעבן אָפּגעריסענער און דורך און דורך פארפוילטער פראקציאָנעלער גרופּע. אזוי ווי די דערפאָלגן פונם סאָציאליזם אין אונזער לאנד האָבן באטײַט דעם זיג פון דער פּאָליטיק פון דער פארטיי און דעם ענדגילטיקן דורכפאל פון דער פּאָליטיק פון די דאָזיקע הערן, איז אָנשטאָט דעם, זיי זאָלן אָנערקענען די באשטימפערלאכע פאקטן און אײַנשליסן זיך אין דער אלגעמיינער זאך, האָבן זיי אָנגעהויבן נקמה נעמען פון דער פארטיי און

פונם פאָלק פאַר זייערע מפּלות, פאַר זייער דורכפאַל, האָבן אָנגעהויבן פּאַסקודיען און שעדיקן דער זאַך פון די אַרבעטער און קאָלווירטניקעס, אויפרייַסן שאַכטעס, אונטערצינדן זאַוואָדן, שעדיקן אין די קאָלווירטן און סאָוווירטן,— כדי אַראָפּצורייַסן די דערגרייכונגען פון די אַרבעטער און קאָלווירטניקעס און אַרויסרופן אינם פאָלק אַן אומצופרידנקייַט מיט דער סאָוועטן=מאַכט. און כדי דערבייַ אייַנצוהיטן זייער נישטיקע גרופּע פון אַ דעמאַסקירונג און צעשמעטערונג, האָבן זיי אַרויסגעוואָרפן אויף זיך אַ מאַסקע פון מענטשן איבערגעגעבענע דער פּאַרטיי, האָבן גענומען אַלץ מער און מער אונטער'חנפה'נען זיך צו דער פּאַרטיי, זינגען לויב=געזאַנגען דער פּאַרטיי, קריכן אויף אַלע פיר פאַר איר, פאַרזעצנדיק פאַקטיש זייער פאַרבאָרגענע אונטעררייַסערישע טעטיקייַט קעגן די אַרבעטער און פויערים.

אויפן זיבעצנטן צוזאַמענפאָר זייַנען בוכאַרין, ריקאָוו און טאָמסקי אַרויסגעטראָטן מיט תשובה=רעדעס, זינגענדיק שבחים דער פּאַרטיי, דערהויבנדיק ביזן הימל די דערגרייכונגען אירע. דער צוזאַמענפאָר האָט אָבער געפילט, אַז די רעדעס זייערע טראָגן אויף זיך דעם שטעמפּל פון ניט=אויפריכטיקייַט און צווייִ=פּנים'דיקייַט, ווייַל די פּאַרטיי פאָדערט פון אירע מיטגלידער — ניט צו זינגען לויב=געזאַנגען און שבחים אירע דערגרייכונגען, נאָר ערלאַכע אַרבעט אויפן פראָנט פונם סאָציאַליזם, וואָס דאָס, אגב, האָט מען שוין לאַנג ניט באַמערקט מצד די בוכאַרינצעס. די פּאַרטיי האָט געזען, אַז פאַקטיש רופן זיך די דאָזיקע הערן איבער אין זייערע פאַלשע רעדעס מיט זייערע אָנהענגער אויסערן צוזאַמענפאָר, זיי לערנען זיי צווייִ=פּנים'דיקייַט און רופן זיי ניט אַוועקצולייגן דאָס געווער.

אויפן זיבעצנטן צוזאַמענפאָר זייַנען אַרויסגעטראָטן אויך די טראָצקיסטן — זינאָוויעוו און קאַמענעוו, שמייַסנדיק זיך איבער דער מאָס פאַר זייערע פעלערן און זינגענדיק לויב=געזאַנגען דער פּאַרטיי — אויך איבער דער מאָס — פאַר אירע דערגרייכונגען. דער צוזאַמענפאָר האָט אָבער ניט געקאָנט ניט זען, אַז סאַי די צום האַרצן שלאָגנדיקע זעלבסט=שמייַסונג, סאַי אויך דאָס פריקרעזיסע שבחים=זינגען דער פּאַרטיי שטעלן מיט זיך פאָר די לינקע זייַט פון דעם אומרייִנעם און אומרואיקן געוויסן פון די דאָזיקע הערן. די פּאַרטיי האָט נאָך אָבער ניט געוואוסט, זיך ניט אָנגעשטויסן, אַז, אַרויסטרעטנדיק אויפן צוזאַמענפאָר מיט זיסינקע רעדעס, האָבן די דאָזיקע הערן גלייַכצייַטיק געגרייט די רוצח'ישע דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוון.

דעם 1=טן דעצעמבער 1934=טן יאָר איז אין לענינגראַד אין סמאָלני פון אַ רעוואָלווער=שאָס רוצח'יש דערמאָרדעט געוואָרן ס. מ. קיראָוו.

דער מערדער, וואָס איז פאַרהאַלטן געוואָרן אויפן אָרט פון פאַרברעכן, האָט זיך אַרויסגעוויזן, איז אַ מיטגליד פון אַ קאָנטר=רעוואָלוציאָנערער אונטערערדישער גרופּע, וואָס איז אָרגאַניזירט געוואָרן פון צווישן די אָנטיילנעמער פון דער אַנטיסאָוועטישער זינאָוויעווישער גרופּע אין לענינגראַד.

די דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוו, דעם ליבלינג פון דער פּאַרטיי, דעם ליבלינג פונם ארבעטער־קלאַס האָט ארויסגערופן א גוואלדיקן צאָרן און טיפן טרויער ביי די ארבעטנדיקע פון אונזער לאַנד.

די אויספאָרשונג האָט פעסטגעשטעלט, אז אין יאָר 1933—1934 האָט זיך אין לענינגראַד פון צווישן די געוועזענע אָנטיילנעמער פון דער זינאָוויעווישער אָפּאָזיציע אויסגעבילדעט אן אונטערערדישע קאָנטר־רעוואָלוציאָנערע טעראָ־ריסטישע גרופּע בראש מיטן אזוי גערופענעם „לענינגראַדער צענטער". די דאָ־זיקע גרופּע האָט זיך געשטעלט פאַר א ציל צו דערמאָרדן די אָנפירער פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. אלס ערשטער קרבן איז אָנגעמערקט געוואָרן ס. מ. קיראָוו. פון די באוויזן פון די אָנטיילנעמער פון דער דאָזיקער קאָנטר־רעוואָ־ליוציאָנערער גרופּע איז קלאָר געוואָרן, אז זיי זיינען געווען פארבונדן מיט פאָר־שטייער פון אויסלענדישע קאַפּיטאַליסטישע מלוכות, האָבן באקומען פון זיי געלט.

די דעמאַסקירטע אָנטיילנעמער פון דער דאָזיקער אָרגאַניזאַציע זיינען דורך דער מיליטער־קאָלעגיע פונם אויבער־געריכט פון פ.ס.ס.ר. פאַראורטיילט געוואָרן צו דער העכסטער שטראָף־מאָס—צו צעשיסונג.

אינגיכן איז פעסטגעשטעלט געוואָרן, אז ס'איז פאַראַן אן אונטערערדישער קאָנטר־רעוואָליוציאָנערער „מאָסקווער צענטער". די אויספאָרשונג און דער גע־ריכט האָבן קלאָר געמאַכט די העסלאַכע ראָלע פון זינאָוויעוו, קאַמעניעוו, יעוו־דאָקימאָוו און אנדערע אָנפירער פון דער דאָזיקער אָרגאַניזאַציע אין הינזיכט פון דערציען צווישן זייערע גענייגונגס־קאָלעגן טעראָריסטישע שטימונגען, אין הינזיכט פון צוגרייטן א דערמאָרדונג פון די מיטגלידער פונם צ.ק. און פון דער סאָוועטן־רעגירונג.

די צוויי־פּנים'דיקייט און די נידערטרעכטיקייט פון די דאָזיקע מענטשן זיינען דערגאַנגען דערצו, אז זינאָוויעוו — איינער פון די אָרגאַניזאַטאָרן און אינספּי־ראַטאָרן פונם דערמאָרדן ס. מ. קיראָוו, דער, וואָס האָט צוגעאיילט דעם מער־דער, ער זאָל וואָס גיכער אויספילן די דאָזיקע רציחה, — האָט אָנגעשריבן א לויב־נעקראָלאָג אויף קיראָווס טויט, פאָדערנדיק, מע זאָל אים אָפּדרוקן.

פאַרשטעלנדיק זיך אויפן געריכט פאַר בעלי־תשובה, האָבן די זינאָוויעוו־צעס פאַקטיש אויך אין דעם דאָזיקן מאָמענט פאָרגעזעצט צו זיין צוויי־פּנים'־דיק. זיי האָבן אויסבאַהאַלטן זייער פאַרבינדונג מיט טראָצקין. זיי האָבן אויס־באַהאַלטן, אז זיי האָבן צוזאַמען מיט די טראָצקיסטן זיך פאַרקויפט צו די פאַשיסטישע אויסשפּירונגען, האָבן אויסבאַהאַלטן זייער שפּיאָניש־שעדיקערישע טעטיקייט. די זינאָוויעווצעס האָבן אויסבאַהאַלטן אויפן געריכט זייער פאַרבינ־דונג מיט די בוכאַרינצעס, אז עס איז פאַראַן א פאַראייניקטע טראָצקיסטיש־בוכאַרינישע באַנדע געדונגענע אגענטן פונם פאַשיזם.

די דערמאָרדונג פונם חבר קיראָוו, ווי דאָס איז קלאָר געוואָרן שפּעטער, איז דורכגעפירט געוואָרן דורך דער דאָזיקער פאַראייניקטער טראָצקיסטיש־בוכאַרינ־ישער באַנדע.

שוין דעמאָלט, אין יאָר 1935, איז קלאָר געוואָרן, אַז די זינאָוויעווישע גרופּע איז אַ פאַרמאַסקירטע ווײַסגוואַרדייאישע אָרגאַניזאַציע, וואָס פאַרדינט פּולשטענדיק, מע זאָל זיך מיט אירע מיטגלידער באַגיין, ווי מיט ווײַסגוואַרדייער.

אין אַ יאָר אַרום איז באַוואוסט געוואָרן, אַז די עכטע, דירעקטע און ווירקלעכע אָרגאַניזאַטאָרן פון דערמאָרדן קיראָוון און די אָרגאַניזאַטאָרן פון די צוגרייטונגס=שריט צו דערמאָרדן די אַנדערע מיטגלידער פון צ.ק. זײַנען געווען טראָצקי, זינאָוויעוו, קאַמענעוו און זייערע קאָמפּאַניאָנען. צום געריכט זײַנען איבערגעגעבן געוואָרן זינאָוויעוו, קאַמענעוו, באַקאַיעוו, יעוודאָקימאָוו, פּיקעל, סמירנאָוו אי. נ., מראַטשקאָווסקי, טער=וואַגאַניאַן, רייינגאָלד און אַנדערע. געכאַפּטע בײַ דער האַנט, האָבן די פאַרברעכער געמוזט זיך מודה זײַן עפנטלאַך, אויפן געריכט, אַז זיי האָבן אָרגאַניזירט ניט בלויז די דערמאָרדונג פון קיראָוון, נאָר זיי האָבן צוגעגרייט אַ דערמאָרדונג אויך פון אַלע איבעריקע אָנפירער פון דער פּאַרטיי און רעגירונג. די אויספאָרשונג האָט פעסטגעשטעלט ווײַטער, אַז אָט די רוצחים האָבן זיך געשטעלט אויפן וועג פון אָרגאַניזירן דיווערסיע=אַקטן, אויפן וועג פון שפּיאָנאַזש. דאָס גרויזאַמסטע זיטלאַכע און פּאָליטישע פאַלן פון די דאָזיקע מענשן, דער ערגסטער מין נידערטרעכטיקײַט און פאַרראַט, וואָס איז צוגעדעקט מיט צוויי=פּנים'דיקע דערקלערונגען וועגן איבערגעגעבנקײַט צו דער פּאַרטיי, זײַנען אויפגעדעקט געוואָרן אויפן געריכט=פּראָצעס, וואָס איז פאָרגעקומען אין מאָסקווע אין יאָר 1936.

דער הויפּט=אינספּיראַטאָר און אָרגאַניזאַטאָר פון אָט דער גאַנצער באַנדע מערדער און שפּיאָנען איז געווען דער יודא טראָצקי. טראָצקיס מיטהעלפער און אויספילער פון זײַנע קאָנטר=רעוואָלוציאָנערע אָנווײַזונגען זײַנען געווען זינאָוויעוו, קאַמענעוו און זייער טראָצקיסטישע נאָכשלעפּעניש. זיי האָבן געגרייט אַ מפּלה פון פ.ס.ס.ר. אין פאַל פון אַן אָנפאַל אויף איר מצד די אימפּעריאַליסטן; זיי זײַנען געוואָרן מפּלה=אָנהענגער בנוגע דער אַרבעטער=פּויערשער מלוכה; זיי זײַנען געוואָרן פאַרהאַסטע דינער און אַגענטן פון די דײַטשיש=יאַפּאַנישע פאַשיסטן.

די גרונט=לעקציע, וואָס די פּאַרטיי=אָרגאַניזאַציעס האָבן זיך געדאַרפט אָפּלערנען פון די דורכגעגאַנגענע געריכט=פּראָצעסן איבערן ענין וועגן דער רוצח'ישער דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוון, איז באַשטאַנען דערין, אַז זיי זאָלן ליקווידירן זייער אייגענע פּאָליטישע בלינדקײַט, ליקווידירן זייער פּאָליטישע זאָרגלאָזיקײַט און העכערן זייער וואַכזאַמקײַט, די וואַכזאַמקײַט פון אַלע פּאַרטיי=מיטגלידער.

אין זײַן בריוו צו די פּאַרטיי=אָרגאַניזאַציעס, וואָס איז אַרויסגעגעבן געוואָרן אין צוזאַמענהאַנג מיט דער רוצח'ישער דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוון, האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטיי אָנגעוויזן:

א) „מע דאַרף פאַרענדיקן מיט דער אָפּאָרטוניסטישער ווייכמוטי=

קעמט, וואָס גייט ארויס פון דער פעלערהאפטער השערה, אז וואָס מער עס וואקסן אונזערע כחות ווערט כלומר'שט דער שונא אלץ מער צוגעלאָזט און ווייניקער געפערלאך. אזא השערה איז אין גרונט ניט ריכטיק. זי איז אן אָפּגרעביץ פונם רעכטן אָפּנויג, וואָס האָט פארזיכערט אלץ און אלעמען, אז די שונאים וועלן פּאוואָלינקע ארײַנפּויזען אין סאָציאַליזם, אז זיי וועלן ווערן סוף כל סוף עכטע סאָציאַליסטן. ס'איז ניט קיין ארבעט פאר באָלשעוויקעס צו רוען אויף די לאָרבער-קרענץ און צו גענעצן. ניט קיין ווייכמוטיקייט דארפן מיר, נאָר וואכזאמקייט, עכטע באָלשעוויסטישע רעוואָליוציאָנערע וואכזאמקייט. מע דארף געדענקען, אז וואָס מער האָפענונגסלאָז עס איז די לאגע פון די שונאים, אלץ מער גערן וועלן זיי זיך אָנכאפּן פאר „עקסטרעמסטן מיטל", ווי פאר דעם איינציקן מיטל פון די פאראורטיילטע אין זייער קאמף קעגן דער סאָוועטן-מאכט. מע דארף דאָס געדענקען און זײַן וואכזאם".

ב) „מע דארף אוועקשטעלן אויף דער געהעריקער הויך דעם אונטערריכט פון דער פּארטיי-געשיכטע צווישן די פּארטיי-מיטגלידער, דאָס דערלערנען די אלע און אלערליי אנטיפּארטייאישע גרופּירונגען אין דער געשיכטע פון אונזער פּארטיי, זייערע מעטאָדן פון קאמף קעגן דער ליניע פון דער פּארטיי, זייער טאקטיק, און — אודאי שוין — דאָס דערלערנען די טאקטיק און די מעטאָדן פונם קאמף פון אונזער פּארטיי קעגן די אנטי-פּארטייאישע גרופּירונגען, די טאקטיק און די מעטאָדן, וואָס האָבן געגעבן אונזער פּארטיי די מעגלאכקייט בײַצוקומען און צעקלאפּן ביזן גרונט די דאָזיקע גרופּירונגען. מע דארף, אז די פּארטיי-מיטגלידער זאָלן זײַן באקאנט ניט בלויז דערמיט, וויאזוי די פּארטיי האָט געקעמפט און איז בײַגעקומען די קאדעטן, די עסערן, די מענשעוויקעס, די אנארכיסטן, נאָר אויך דערמיט, וויאזוי די פּארטיי האָט געקעמפט און איז בײַגעקומען די טראָצקיסטן, די „דעמאָקראטישע צענטראליסטן"; די „ארבעטער-אָפּאָזיציע", די זינאָוויעוועצעס, די רעכטע אָפּנויגלער, די רעכט-לינקאטשישע פארזעענישן א.ד.גל. מע טאָר ניט פארגעסן, אז דאָס קענען און פארשטיין די געשיכטע פון אונזער פּארטיי איז דאָס וויכטיקסטע מיטל, וואָס איז נויטיק, כדי צו זיכערן פולשטענדיק די רעוואָליוציאָנערע וואכזאמקייט פון די פּארטיי-מיטגלידער".

א קאָלאָסאלע באדײַטונג האָט אין דעם דאָזיקן פּעריאָד געהאט די רייניקונג פון די פּארטיי-רייען, דאָס רייניקן זיי פון זיך צוגעשמירטע און פרעמדע עלעמענטן, וואָס איז אָנגעהויבן געוואָרן אין יאָר 1933, און באזונדערס — די זאָרגזאמע דורכקאָנטראָלירונג פון די פּארטיי-דאָקומענטן און דאָס איבערבײַטן די אלטע פּארטיי-דאָקומענטן אויף נײַע, וואָס איז פארגענומען געוואָרן נאָך דער רוצח'ישער דערמאָרדונג פון ס. מ. קיראָוו.

ביז דער דורכקאָנטראָלירונג פון די פּארטיי-דאָקומענטן האָט אין פיל פאר-

טײ-אָרגאַניזאַציעס געהערשט װילקיר און נאָכלעסיקײט אין באַגײן זיך מיט די פּאַרטײ-בילעטן. אין אַ רײ אָרטיקע פּאַרטײ-אָרגאַניזאַציעס איז אױפגעדעקט געװאָרן אַן אַבסאָליוט אומדערלאָזבאַרער *כאַאָס אין דיסקאָנט פון די קאָמוניסטן*, װאָס דערמיט האָבן זיך באַנוצט די שׂונאים פאַר זײערע העסלעכע צילן, אױסנוצנדיק די פּאַרטײ-בילעטן װי אַ שירמע פאַר שפּיאָנאַזש, שעדיקערײ א.ד.גל. די זאַך פון אױפנעמען אין דער פּאַרטײ און פון אַרױסגעבן פּאַרטײ-בילעטן האָבן פיל אָנפירער פון די פּאַרטײ-אָרגאַניזאַציעס איבערפאַרטרױט דריטראַנגיקע פּערזאָנען, און גאַנץ אָפט — אַבסאָליוט ניט-דורכגעקאָנטראָלירטע מיטגלידער פון דער פּאַרטײ.

אין אַ ספּעציעלן בריװ פונעם 13-טן מאַי 1935-טן יאָר צו אַלע אָרגאַניזאַציעס װעגן דיסקאָנטירן, אַרױסגעבן און אָפּהיטן די פּאַרטײ-בילעטן האָט דער צ.ק. פון דער פּאַרטײ פאָרגעלײגט דורכצופירן אין אַלע אָרגאַניזאַציעס אַ זאָרגזאַמע דורכקאָנטראָלירונג פון די פּאַרטײ-דאָקומענטן, „אײַנפירן אַ באָלשעװיסטישע אָרדענונג אין אונזער אײגענעם פּאַרטײ-הױז“.

די דורכקאָנטראָלירונג פון די פּאַרטײ-דאָקומענטן האָט געהאַט אַ גרױסע פּאָליטישע באַדײַטונג. אין דער רעזאָליוציע פונעם פּלענום פון צ.ק. פון דער פּאַרטײ פונעם 25-טן דעצעמבער 1935-טן יאָר איבערן פאָרטראָג פונעם סעקרעטאַר פון צ.ק. חבר יעזשאָװ װעגן די סך-הכּל'ען פון דער דורכקאָנטראָלירונג פון די פּאַרטײ-דאָקומענטן איז געזאָגט געװאָרן, אַז די דאָזיקע דורכקאָנטראָלירונג איז געװען אַן אָרגאַניזאַציאָנעל-פּאָליטיש מאָס-מיטל פון קאָלאָסאַלער װיכטיקײט צו פאַרפעסטיקן די רײען פון דער אַל.ק.פּ.(ב.).

נאָכן דורכפירן די דורכקאָנטראָלירונג און דעם איבערבײַט פון די פּאַרטײ-דאָקומענטן איז באַנײַט געװאָרן דער אױפנעם אין דער פּאַרטײ. דערבײַ האָט דער צ.ק. אַל.ק.פּ.(ב.) געפאָדערט, אַז מע זאָל די פּאַרטײ קאָמפּלעקטירן ניט אָהולנע, נאָר אױפן גרונט פון אַ שטרענג-אינדיװידועלן אױפנעם פון „װירקלאַך פאָרגעשריטענע, װירקלאַך איבערגעגעבענע צו דער זאַך פונעם אַרבעטער-קלאַס בעסטע מענשן פון אונזער לאַנד, פון צװישן אַרבעטער, פריער פאַר אַלץ, און אױך פון צװישן פּױערים און אַרבעטס-אינטעליגענץ, װאָס זײַנען דורכגעקאָנטראָלירט אױף פאַרשײדענע באַצירקן פון קאַמף פאַרן סאָציאַליזם“.

אָנהױבנדיק אױפסנײַ דעם אױפנעם פון נײַע מיטגלידער אין דער פּאַרטײ, האָט דער צ.ק. פאַרפליכטעט די פּאַרטײ-אָרגאַניזאַציעס צו געדענקען, אַז די פײַנטלאַכע עלעמענטן װעלן אױך װײַטער פּרואװן אַרײַנדרינגען אין די רײען פון דער אַל.ק.פּ.(ב.). מחמת דעם:

„באַשטײט די אױפגאַבע פון יעדער פּאַרטײ-אָרגאַניזאַציע דערין, אַז מע זאָל, אַלמעגלאַך העכערנדיק די באָלשעװיסטישע װאַכזאַמקײט, האַלטן הױך די פאָן פון דער לעניניסטער פּאַרטײ און גאַראַנטירן די פּאַרטײ פון דעם, אַז אין אירע רײען זאָלן ניט אַרײַנדרינגען קײן פרעמדע, פײַנטלאַ-

כע און צופעליקע עלעמענטן" (באשטימונג פונם צ.ק. אל.ק.פ.(ב.) פונם 29־טן סעפטעמבער 1936־טן יאָר. „פראוודא", נום. 270, 1936־טן יאָר).

אָפּרייניקנדיק אירע רייען און פארפעסטיקנדיק זיי, פארניכטנדיק די שונאים פון דער פארטיי און קעמפנדיק אָן רחמנות קעגן די פארקריפלונגען פון דער פארטיי־ליניע, האָט זיך די באָלשעוויסטישע פארטיי באהעפט נאָך ענגער ארום דעם צ.ק. פון דער פארטיי, וואָס אונטער זײַן אָנפירונג זײַנען די פארטיי און דאָס לאנד פון די סאָוועטן אריבערגעגאנגען צו א נײַעם עטאפ — צו פארענדיקן די בויאונג פון דער קלאסנלאָזער, סאָציאליסטישער געזעלשאפט.

קורצע אויספירן.

אין די יאָרן 1930—1934 האָט די פארטיי באָלשעוויקעס געלייזט די שווערסטע נאָכן דעראָבערן די מאכט היסטאָרישע אויפגאבע פון דער פראָלעטארישער רעוואָליוציע — דאָס אריבערפירן די מיליאָנען קליין־אייגנטימערישע ווירטשאפטן אויפן וועג פון די קאָלווירטן, אויפן וועג פונם סאָציאליזם.

די ליקווידירונג פונם באלעגופנטום, ווי דעם סאמע צאָלרײַכן עקספּלואטאטאָרישן קלאס און דאָס אריבערפירן די גרונט־מאסן פויערים אויפן וועג פון קאָלווירטן האָבן געבראכט צום פארניכטן די לעצטע וואָרצלען פונם קאפּיטאליזם אין לאנד, צום דערפירן ביזן סוף דעם זיג פונם סאָציאליזם אין דער לאנדווירטשאפט, צו דער ענדגילטיקער פארפעסטיקונג פון דער סאָוועטן־מאכט אין דאָרף.

בײַגעקומען א ריי שוועריקייטן פון אָרגאניזאציאָנעלן כאראקטער, האָבן די קאָלווירטן ענדגילטיק זיך פארפעסטיקט און זיך געשטעלט אויפן וועג פון א פארמעגלאך לעבן.

אין סך־הכל פונם אויספילן דעם ערשטן פינפיאָר־פלאן איז אויסגעבויט געוואָרן אין אונזער לאנד דער ניט־וואקלבארער פונדאמענט פון דער סאָציאליסטישער עקאָנאָמיק — די ערשטקלאסיקע שווערע סאָציאליסטישע אינדוסטריע און די קאָלעקטיווע מאשיניזירטע ערדארבעט; ס'איז פארניכטעט געוואָרן די ארבעטסלאָזיקײַט; ס'איז פארניכטעט געוואָרן די עקספּלואטאציע פון מענטש דורך מענטש; עס זײַנען געשאפן געוואָרן די באדינגונגען פאר אן אומאויפהערלאכער פארבעסערונג פון דער מאטעריעלער און קולטורעלער לאגע פון די ארבעטנדיקע פון אונזער היימלאנד.

אָט די גיגאנטישע דערפאָלגן האָבן דער ארבעטער־קלאס, די קאָלווירטניקעס און אלע ארבעטנדיקע פון אונזער לאנד דערגרייכט אדאנק דער דרייסטער, רעוואָליוציאָנערער און קלוגער פּאָליטיק פון דער פארטיי און רעגירונג.

שטרעבנדיק אָפּצושוואכן און אונטערצורײַסן די מעכטיקײַט פון פ.ס.ס.ר., פארשטארקט די קאפּיטאליסטישע ארומרינגלונג איר „ארבעט" פון אָרגאניזירן

אינעווייניק אין פ.ס.ס.ר. באַנדעס מערדער, שעדיקער, שפּיאָנען. באַזונדערס
פאַרשטאַרקט זיך די פיינטלאַכע טעטיקייט פון דער קאַפּיטאַליסטישער אַרומ=
רינגלונג בנוגע פ.ס.ס.ר., ווען צו דער מאַכט אין דייטשלאַנד, יאַפּאָניע קו=
מען די פאַשיסטן. אין פערזאָן פון די טראָצקיסטן, זינאָוויעוועצעס האָט דער
פאַשיזם באַקומען טריַיע דינער, וואָס גייען אויף שפּיאָנאַזש, שעדיקעריי, טעראָר
און דיווערסיעס, אויף א מפּלה פון פ.ס.ס.ר. — לשם אויפשטעלן דעם קאַפּי=
טאַליזם.

די סאָוועטן=מאַכט שטראָפט מיט דער פעסטער האַנט אָט די דעגענעראַטן
פונם מענשלאַכן מין און צערעכנט זיך מיט זיי אָן רחמנות, ווי מיט שונאים
פונם פאָלק און פאַררעטער פונם היימלאַנד.

קאפיטל XII

די באָלשעוויסטישע פּארטיי אין קאמף פאר פארענדיקן די בויאונג פון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאפט און דאָס דורכפירן די נײַע קאָנסטיטוציע.

(די יאָרן 1935—1937).

1. די צווישנפעלקערלאכע סיטואציע אין די יאָרן 1935—1937. די צײַטווײַליקע לינדערונג פונם עקאָנאָמישן קריזיס. דער אָנהויב פון א נײַעם עקאָנאָמישן קריזיס. דאָס פארכאפּן אביסיניע דורך איטאליע. די דײַטשיש־איטאליענישע אינטערווענציע אין שפּאניע. דאָס ארײַנרײַסן זיך פון יאפּאָניע אין צענטראל־כינע. דער אָנהויב פון דער צווייטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה.

דער עקאָנאָמישער קריזיס, וואָס האָט זיך אָנגעהויבן אין די קאפּיטאליסטישע לענדער אין דער צווייטער העלפט 1929־טן יאָר, האָט געדויערט ביזן סוף 1933־טן יאָר. נאָכדעם האָט דאָס פאלן פון דער אינדוסטריע זיך אָפּגעשטעלט, דער קריזיס איז אריבער אין א שטילשטאנד און ס'האָט זיך אָנגעהויבן דערנאָך א געוויסע אויפלעבונג פון דער אינדוסטריע, א געוויסער אויפשטײַג אירער. דער דאָזיקער אויפשטײַג איז אָבער ניט געווען יענער אויפשטײַג, וואָס נאָך אים הויבט זיך אָן אן אויפבלי פון דער אינדוסטריע אויף א נײַער, העכערער באזע. די קאפּיטאליסטישע וועלט־אינדוסטריע האָט שוין ניט געקאָנט אויפהויבן זיך אפילו ביז צום ניוואָ פונם יאָר 1929 און האָט זיך צו העלפט 1937־טן יאָר דערשלאָגן בלויז 95—96 פּראָצענט פון דעם דאָזיקן ניוואָ. און אין דער צווייטער העלפט 1937־טן יאָר האָט זיך שוין אָנגעהויבן א נײַער עקאָנאָמישער קריזיס, וואָס האָט ארומגעכאפּט, פריער פאר אלץ, די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע. צום סוף 1937־טן יאָר איז די צאָל ארבעטסלאָזע אין די פאראייניקטע שטאטן פון אמעריקע וויידער געשטיגן ביז 10 מיליאָן מאן. עס האָט זיך שנעל גענומען פארגרעסערן די צאָל ארבעטסלאָזע אין ענגלאנד.

נאָך ניט באוויזן קומען צו־זיך פון די קלעפּ פון דעם ניט־לאנג פארגע־

קומענעם עקאָנאָמישן קריזיס, האָבן זיך די קאפיטאליסטישע לענדער, אזוי־ארום, צוזאמענגעשטויסן מיטן פאקט פון א נײַעם עקאָנאָמישן קריזיס.

דער דאָזיקער אומשטאנד האָט געבראכט דערצו, אז די ווידערשפרוכן צווישן די אימפעריאליסטישע לענדער, ווי אויך צווישן דער בורזשואזיע און דעם פּראָלעטאריאט — האָבן זיך נאָך מער פארשטארקט. אין צוזאמענהאנג דערמיט, האָבן זיך אָנגעהויבן אלץ מער און מער צו פארשטארקן די פּרואוון פון די אגרעסיווע מלוכות צו דעקן אויפן חשבון פון אנדערע, שוואך באַשיצטע, לענדער די פארלוסטן פונם עקאָנאָמישן קריזיס אינעווייניק אין לאנד. דערבײַ האָט זיך צו די צוויי באוואוסטע אגרעסיווע מלוכות, צו דײַטשלאנד און יאפּאָניע, דאָס מאָל פאראייניקט א דריטע מלוכה — איטאליע.

אין יאָר 1935 איז די פאשיסטישע איטאליע אָנגעפאלן אויף אביסיניע און האָט זי פארשקלאפט. אָנגעפאלן איז זי אויף אביסיניע, ניט האָבנדיק קיין שום גרונט אָדער מאָטיוו דערצו פון שטאנדפּונקט פונם „צווישנפעלקערלאכן רעכט", אָנגעפאלן אָן א מלחמה־דערקלערונג, אויף א גנבה'ישן אופן, ווי דאָס איז איצט בײַ די פאשיסטן ארײַן אין דער מאָדע. דאָס איז געווען א קלאפּ ניט בלויז איבער אביסיניע. דער קלאפּ איז געווען געווענדט אויך קעגן ענגלאנד, קעגן ענגלאנדס ים־וועגן פון אייראָפּע קיין אינדיע, קיין אזיע. די פּרואוון פון ענגלאנד צו שטערן איטאליע זיך פארפונדעווען אין אביסיניע האָבן ניט געגעבן קיין רעזולטאטן. כדי פאנאנדערצובינדן זיך די הענט, איז איטאליע נאָכדעם ארויסגעטראָטן פון דער פעלקער־ליגע און האָט זיך געגומען אינטענסיוו באוואָפענען.

אזוי־ארום האָט אויף די קירצסטע ים־וועגן פון אייראָפּע קיין אזיע זיך פארבונדן א נײַער קנופּ פון מלחמה.

דאָס פאשיסטישע דײַטשלאנד האָט דורך אן אייגנמעכטיקן אקט צעריסן דעם ווערסאלער שלום־אָפּמאך און אָנגעמערקט צו פארווירקלאכן א פּלאן פון א געוואלטזאמען איבערקוקן די גרענעצן פון די אייראָפּעאישע מלוכות. די דײַטשישע פאשיסטן האָבן ניט אויסבאהאלטן, אז זיי ווילן זיך דערשלאָגן צו אונטערטעניקן צו זיך די שכנות'דיקע מלוכות, אָדער, ווייניקסטנס, צו פארכאפּן די טעריטאָריעס פון די דאָזיקע מלוכות, וואָס זײַנען באפעלקערט פון דײַטשן. לויט דעם דאָזיקן פּלאן ווערט פאראויסגעזעען: פון אָנהויב פארכאפּן עסטרײַך, נאָכדעם א קלאפּ איבער טשעכאָסלאָוואקיע, נאָכדעם, מעגלאך—איבער פּוילן, וואו עס איז אויך פאראן א דורכאויסיקע טעריטאָריע מיט א דײַטשישער באפעלקערונג, וואָס גרענעצט מיט דײַטשלאנד, און דערנאָך... דערנאָך „וועט מען זעען".

זומער 1936־טן יאָר האָט זיך אָנגעהויבן א קריגס־אינטערווענציע פון דײַטשלאנד און איטאליע קעגן דער שפּאנישער רעפּובליק. בלומר'שט צוליב שטיצן די שפּאנישע פאשיסטן האָבן איטאליע און דײַטשלאנד באקומען די מעגלאכקײַט בשתיקה ארײַנצופירן זייערע מיליטער־טיילן אויף דער טעריטאָריע

טאָריע פון שפאַניע, אין הינטערלאַנד ביי פראַנקרייך, און זייער ים־פּלאַט — אין די שפּאַנישע וואַסערן, אין די ראַיאָנען פון די באַלעאַרן־אינזלען און פון גיבראַלטאַר אין דרום, אין די ראַיאָנען פונם אַטלאַנטישן אָקעאַן אין מערב, אין די ראַיאָנען פונם ביסקאַיער איינגוס אין צפון. אין אָנהויב 1938־טן יאָר האָבן די דייטשישע פאַשיסטן פאַרכאַפּט עסטרייך, האָבנדיק אַריינגע־דרונגען אין מיטל־שטראָם פון דונאַי און זיך פאַרשפּרייט אין דרום־אייראָפּע, וואָס נעענטער צום אַדריאַטישן ים.

אַנטוויקלענדיק די אינטערווענציע קעגן שפּאַניע, האָבן די דייטשיש־אי־טאַליענישע פאַשיסטן אַלעמען פאַרזיכערט, אַז זיי פירן א קאַמף קעגן די „רויטע" אין שפּאַניע און פאַרפאָלגן ניט קיין שום אַנדערע צילן. דאָס איז אָבער געווען א גראָבע און ניט־קלוגע מאַסקירונג, וואָס איז אויסגערעכנט אויף דער נאַרישקייט פון פּראָסטאַקעס. אינדער'אמת'ן, האָבן זיי געצילט דעם קלאַפּ איבער ענגלאַנד און פראַנקרייך, ווייל זיי האָבן איבערגעכאַפּט די ים־וועגן פון ענגלאַנד און פראַנקרייך צו זייערע קאָלאָסאַלע קאָלאָניאַלע באַזיצן אין אַפריקע און אַזיע.

וואָס איז שייך דעם פאַרכאַפּן עסטרייך, איז דאָס האָט מען שוין בשום אופן ניט געקאָנט איינלייגן אין די ראַמען פון קאַמף קעגן דעם ווערסאַלער אָפּמאַך, אין די ראַמען פון אָפּהיטן די „נאַציאָנאַלע" אינטערעסן פון דייטש־לאַנד, וואָס באַמיט זיך אומצוקערן פאַר זיך די טעריטאָריעס, וועלכע עס האָט אָנגעוואָרן אין צוזאַמענהאַנג מיט דער ערשטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. עסטרייך איז ניט געווען אין באַשטאַנד פון דייטשלאַנד ניט פאַר דער מלחמה און ניט נאָך איר. דאָס געוואַלטזאַמע אָנשליסן עסטרייך צו דייטשלאַנד באַטייט א ברוטאַל־אימפּעריאַליסטישע פאַרכאַפּונג פון א פרעמדער טעריטאָריע. עס דעקט, אָן צווייפל, אויף די שטרעבונג פונם פאַ־שיסטישן דייטשלאַנד צו פאַרנעמען די הערשנדיקע לאַגע אויפן קאָנטינענט פון מערב־אייראָפּע.

דאָס איז, פריער פאַר אַלץ, געווען א קלאַפּ איבער די אינטערעסן פון פראַנקרייך און ענגלאַנד.

אין דרום פון אייראָפּע, אינם ראַיאָן פון עסטרייך און אַדריאַטיק, ווי אויך אין עקסטן מערב פון אייראָפּע, אינם ראַיאָן פון שפּאַניע און פון די וואַסערן, וואָס באַשווענקען זי, זיינען, אַזויאַרום, פאַרקניפּט געוואָרן נייע קנופּן פון א מלחמה.

אין יאָר 1937 האָט די יאַפּאָנישע פאַשיסטישע מיליטער־קליקע פאַר־כאַפּט פּעקין, זיך אַריינגעריסן אין צענטראַל־כינע און אָקופּירט שאַנכאַי. דאָס אַריינרייסן זיך פונם יאַפּאָנישן מיליטער אין צענטראַל־כינע איז, פּונקט ווי דאָס אַריינרייסן זיך מיט עטלאַכע יאָר צוריק אין מאַנדזשוריע, פאָרגעקו־מען אויף א יאַפּאַנישן אופן, דאָס הייסט, אויף א גנבה'ישן אופן, דורך שווינ־דלערישע צוטשעפּעניש צו פאַרשיידענע „אָרטיקע אינצידענטן", געשאַפענע

דורך די יאפּאַנער גופא, דורך א פּאקטישן ברעכן אלע און אלערליי „צווישנ־פעלקערלאכע נאָרמעס", אָפּמאכן, פארשטענדיקונגען א.ד.גל. דאָס פארכאפּן טיאנצזין און שאנכאי האָט אָפּגעגעבן דעם שליסל פונם האנדל מיט כינע מיט איר אומגעהויערן מארק — אין די הענט פון יאפּאַניע. דאָס באטײַט, אז יאפּאַניע, כל זמן זי האלט אין די הענט שאנכאי און טיאנצזין, קאָן אין יעטווידער צײַט ארויסווארפן פון צענטראַל־כינע ענגלאנד און די פאראייניק־טע שטאַטן פון אמעריקע, וועלכע האָבן דאָרטן קאָלאָסאַלע אינוועסטירונגען.

פארשטייט זיך, דער העראָאישער קאמף פונם כינעזישן פאָלק און פון זײַן ארמיי קעגן די יאפּאַנישע פארכאפּער, דער קאָלאָסאלער נאציאָנאלער אויפשטײַג אין כינע, די קאָלאָסאלע רעזערוון מענשן און טעריטאָריעס אין כינע, ענדלאך, די אנטשלאָסנקײַט פון דער כינעזישער נאציאָנאלער רעגירונג צו דערפירן דעם באפרײַאונגס־קאמף פון כינע ביזן סוף, ביזן פולשטענדיקן ארויסיאָגן די פארכאפּער פון די גרענעצן פון כינע, — דאָס אלץ רעדט אָן שום צווייפל פאר דעם, אז די יאפּאַנישע אימפּעריאַליסטן האָבן ניט און קאָ־נען ניט האָבן קיין צוקונפט אין כינע.

ס'איז אָבער אויך ריכטיק דאָס, אז יאפּאַניע האלט דערווײַל אין די הענט די שליסלען פונם האנדל מיט כינע, און איר מלחמה קעגן כינע איז אין תוך גענומען א ביז גאָר ערנסטער קלאפּ איבער די אינטערעסן פון ענגלאנד און פון די פאראייניקטע שטאַטן פון אמעריקע.

אזוי־ארום איז אויפן גרויסן אָקעאַן, אינם ראיאָן פון כינע, פאר־קנופּט געוואָרן נאָך איין קנופּ פון מלחמה.

די אלע פאקטן באווײַזן, אז די צווייטע אימפּעריאַליסטישע מלחמה האָט זיך פאקטיש שוין אָנגעהויבן. אָנגעהויבן האָט זי זיך בשתיקה, אָן א מלחמה־דערקלערונג. די מלוכות און פעלקער האָבן עפּעס אומבאמערקטערהייט ארײַנ־געפּויזעט אין דער אָרביט פון א צווייטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה. אָנגעהויבן די מלחמה האָבן אין פארשיידענע עקן וועלט דרײַ אגרעסיווע מלוכות — די פאשיסטישע רעגירנדיקע קרײַזן פון דײַטשלאנד, איטאַליע, יאפּאַניע. די מלחמה גייט אָן אויף א ריזיקן שטח — פון גיבראַלטאר ביז שאנכאי. די מלחמה האָט שוין באוויזן ארײַנצוציִען אין איר אָרביט העכער א האלבן מיליארד באפעלקערונג. זי גייט אין לעצטן סך־הכל קעגן די קאפּי־טאַליסטישע אינטערעסן פון ענגלאנד, פראנקרײַך, פון די פאראייניקטע שטאַטן פון אמעריקע, ווײַל איר ציל איז צו איבערפארטיילן די וועלט און די ווירק־קונגס־ספערן לטובת די אגרעסיווע לענדער און אויפן חשבון פון אָט די אזוי גערופענע דעמאָקראַטישע מלוכות.

דער אונטערשייד־שטריך פון דער צווייטער אימפּעריאַליסטישער מלחמה באשטייט דערין, וואָס עס פירן זי און עס וויקלען זי פאנאנדער די אגרעסיווע מלוכות, בעת די אנדערע מלוכות, די „דעמאָקראַטישע" מלוכות, וואָס קעגן זיי איינגעטלאך איז די מלחמה געווענדט, מאכן אָן אָנשטעל, אז

די מלחמה האָט צו זיי קיין שייכות ניט, אַז זיי זײַנען גאָט די נשמה שולדיק, שאַרן זיך אויף צוריק, זינגען שבחים זייער פרידנסגיריקײַט, זידלען די פאַשיסטישע אגרעסאָרן און... גיבן ביסלעכווײַז אָפּ זייערע פּאָזיציעס די אַגרעסאָרן, פאַרזיכערנדיק דערבײַ, אַז זיי גרייטן זיך צו אַ ווידערשטאַנד.

די דאָזיקע מלחמה האָט, ווי עס איז צו זען, אַ גאַנץ מאָדנעם און איינזײַטיקן כאַראַקטער. דאָס אָבער שטערט איר ניט צו זײַן אַן אכזריות'דיקע און אַ ברוטאַל=פאַרכאַפּעריש̈ע, וואָס ווערט אָפּגעשפּילט אויפֿן רוקן פון די ווייניק=באַשיצטע פעלקער פון אַביסיניע, שפּאַניע, כינע.

עס וואָלט געווען ניט ריכטיק צו דערקלערן אַזאַ איינזײַטיקן כאַראַקטער פון דער מלחמה מיט דער מיליטערישער אָדער עקאָנאָמישער שוואַכקײַט פון די „דעמאָקראַטישע" מלוכות. די „דעמאָקראַטישע" מלוכות זײַנען, פאַרשטייט זיך, שטאַרקער פון די פאַשיסטישע מלוכות. דער איינזײַטיקער כאַראַקטער פון דער וועלט=מלחמה, וואָס וויקלט זיך פונאַנדער, דערקלערט זיך מיט דער אָפּוועזנקײַט פון אַן איינהײַט=פראָנט פון די „דעמאָקראַטישע" מלוכות קעגן די פאַשיסטישע מלוכות. פאַרשטייט זיך, די אַזוי גערופענע „דעמאָקראַטישע" מלוכות באַוויליקן ניט די „עקסטרעמקײַטן" פון די פאַשיסטישע מלוכות און האָבן מורא, די לעצטע זאָלן זיך ניט פאַרשטאַרקן. נאָך מער האָבן זיי אָבער מורא פאַר דער אַרבעטער=באַוועגונג אין אייראָפּע און פאַר דער נאַציאָנאַלער באַפרײַאונגס=באַוועגונג אין אַזיע, האַלטנדיק, אַז דער פאַשיזם איז אַ „גוטער קעגנגיפט" קעגן אָט די אַלע „געפערלאַכע" באַוועגונגען. דעריבער באַגרענעצן זיך די רעגירנדיקע קרײַזן פון די „דעמאָקראַטישע" מלוכות, און באַזונדערס, די רעגירנדיקע קאָנסערוואַטיווע קרײַזן פון ענגלאַנד מיט דער פּאָליטיק פון אײַנריידן די פאַררים‎סענע פאַשיסטישע רעדלפירער — זיי זאָלן „ניט דערפירן די זאַך צו עקסטרעמקײַט", געבנדיק זיי גלײַכצײַטיק צו פאַרשטיין, אַז זיי „פאַרשטייען פולשטענדיק" און פילן אין גרונט מיט זייער רעאַקציאָנער=פּאָליציייאישער פּאָליטיק קעגן דער אַרבעטער=באַוועגונג און דער נאַציאָנאַלער באַפרײַאונגס=באַוועגונג. די רעגירנדיקע קרײַזן פון ענגלאַנד האַלטן זיך דאָ אומגעפער בײַ אַזאַ מין פּאָליטיק, בײַ וועלכער עס האָבן זיך געהאַלטן בײַם צאַריזם די רוסישע ליבעראַל=מאָנאַרכיסטישע בורזשואַ, וועלכע, מורא האָבנדיק פאַר די „עקסטרעמקײַטן" פון דער צאַרישער פּאָליטיק, האָבן זיי נאָך מער מורא געהאַט פאַרן פאָלק, און זײַנען מחמת דעם אַריבער צו דער פּאָליטיק פון אײַנריידן דעם קייסער, — צו דער פּאָליטיק, הייסט עס, פון אַן אײַנפאַרשטענדעניש מיטן קייסער קעגן דעם פאָלק. ווי באַוואוסט, האָט די ליבעראַל=מאָנאַרכיסטישע בורזשואַזיע פון רוסלאַנד טײַער באַצאָלט פאַר אָט דער צווייאיקער פּאָליטיק. מע האָרף רעכענען, אַז די רעגירנדיקע קרײַזן פון ענגלאַנד און זייערע פרײַנט אין פראַנקרײַך און אין די פאַראייניקטע שטאַטן פון אַמעריקע וועלן אויך באַקומען זייער היסטאָרישע גאָב.

פאַרשטענדלאַך, אַז, זעענדיק אַזאַ מין ווענדונג פון די צווישנפעלקערלאַ=

כע עניגים, האָט פ.ס.ס.ר. ניט געקאָנט פארבײַגיין די דאָזיקע גרויזאמע געשעענישן. יעדע מלחמה, אפילו ניט קיין גרויסע, וואָס איז אָנגעהויבן פון אַגרעסאָרן, שטעלט מיט זיך פאָר א געפאר פאר די פרידנסגיריקע לענדער, און די צווייטע אימפּעריאליסטישע מלחמה, וואָס האָט זיך אזוי „אומבאמערקט“ אונטערגע׳גנב׳עט צו די פעלקער און האָט ארומגעכאפּט העכער א האלבן מיליארד באפעלקערונג, — קאָן געווים ניט זײַן קיין ביז גאָר ערנסטע געפאר פאר אלע פעלקער און, אין דער ערשטער ריי, פאר פ.ס.ס.ר. וועגן דעם רעדט קלאָר און בולט די שאפונג פון דעם „אנטיקאָמוניסטישן בלאָק“ צווישן דײַטשלאנד, איטאליע און יאפּאָניע. דעריבער האָט אונזער לאנד, פירנדיק זײַן שלום=פּאָליטיק, צוזאמען דערמיט פאנאנדערגעוויקלט די ווײַטערדיקע פארשטארקונג פון דער שוצפייאיקײַט פון אונזערע גרענעצן און פון דער שלאכט=גרייטקײַט פון דער רויטער ארמיי און רויטן פלאָט. סוף 1934=טן יאָר איז פ.ס.ס.ר. ארײַנגעטראָטן אין דער פעלקער=ליגע, וויסנדיק, אז ניט געקוקט אויף איר שוואכקײַט, קאָן זי דאָך דינען ווי אן אָרט צו דעמאסקירן די אגרעסאָרן און ווי א געוויסער, כאָטש אפילו שוואכער, אינסטרומענט פון שלום, וואָס טאָרמאָזירט די צעבינדונג פון א מלחמה. פ.ס.ס.ר. האָט געהאלטן, אז אין אזא צײַט דארף מען ניט אוועקמאכן מיט דער האנט אפילו אזא שוואכע צווישנפעלקערלאכע אָרגאניזאציע, ווי די פעלקער=ליגע. אין מאי 1935=טן יאָר איז געשלאָסן געוואָרן אן אָפּמאך צווישן פראנקרײַך און פ.ס.ס.ר. וועגן קעגנזײַטיקער הילף קעגן א מעגלאכן אָנפאל פון די אגרעסאָרן. גלײַכצײַטיק מיט דעם איז אזא מין אָפּמאך געשלאָסן געוואָרן מיט טשעכאָסלאָוואקיע. אין מערץ 1936=טן יאָר האָט פ.ס.ס.ר. געשלאָסן מיט דער מאָנגאָלישער פאָלקס=רעפּובליק אן אָפּמאך וועגן קעגנזײַטיקער הילף. אין אויגוסט 1937=טן יאָר איז געשלאָסן געוואָרן אן אָפּמאך וועגן קעגנזײַטיקן ניט=אָנפאלן צווישן פ.ס.ס.ר. און דער כינעזישער רעפּובליק.

2. דער ווײַטערדיקער אויפשטײַג פון דער אינדוסטריע און פון דער לאנדווירטשאפט אין פ.ס.ס.ר. די פארטערמיניקע אויספילונג פונם צווייטן פינפיאָר. די רעקאָנסטרוקציע פון דער לאנדווירטשאפט און די פארענדיקונג פון דער קאָלעקטיוויזאציע. די באדײַטונג פון קאדרען. די סטאכאנאָווישע באוועגונג. דער אויפשטײַג פונם פאָלקס־וואוילשטאנד. דער אויפשטײַג פון דער פאָלקס־קולטור. די קראפט פון דער סאָוועטישער רעוואָליוציע.

אין דער צײַט, ווען אין די קאפּיטאליסטישע לענדער איז אין דרײַ יאָר ארום נאָכן עקאָנאָמישן קריזיס פון די יאָרן 1930—1933 אָנגעקומען א נײַער עקאָנאָמישער קריזיס, איז אין פ.ס.ס.ר. א י ן אָ ט ד ע ם ג א נ צ ן פּ ע=

ר:אָד כסדר געגאנגען ווײַטער דער אויפשטײַג פון דער אינדוסטריע. אויב די קאפּיטאַליסטישע וועלט־אינדוסטריע אינגאנצן גענומען האָט צום מיטן 1937־טן יאָר קוים דערגרייכט 95—96 פּראָצענט לגבי דעם ניוואָ פון 1929־טן יאָר, כדי אין דער צווייטער העלפט 1937־טן יאָר אַרײַנטרעטן אין א פּעריאָד פון א נײַעם עקאָנאָמישן קריזיס, האָט די אינדוסטריע פון פ.ס.ס.ר. אין איר אָנוואקסנדיקן אויפשטײַג דערגרייכט צום סוף 1937־טן יאָר 428 פּראָצענט לגבי דעם ניוואָ פון 1929־טן יאָר, און אין פארגלײַך מיטן פאר'מלחמה־ניוואָ איז זי אויסגעוואקסן מער, ווי אין זיבן מאָל.

די דאָזיקע דערפאָלגן זײַנען געווען א דירעקטער רעזולטאט פון דער פּאָליטיק פון רעקאָנסטרוקציע, וואָס די פּארטיי און די רעגירונג האָבן דורכ־געפירט מיט דער גאנצער אײַנגעשפּארטקײַט.

אין רעזולטאט פון די דאָזיקע דערפאָלגן איז דער צווייטער פינפיאָר־פּלאַן אין דער אינדוסטריע אויסגעפילט געוואָרן פארן טערמין. דער צווייטער פינפ־יאָר איז אויסגעפילט געוואָרן צום 1־טן אפּריל 1937־טן יאָר, דאָס הייסט, אין 4 יאָר מיט 3 חדשים.

דאָס איז געווען א העכסט גרויסער זיג פונם סאָציאַליזם.

כמעט פונקט אזא בילד פון אויפשטײַג האָט מיט זיך פאָרגעשטעלט די לאנדווירטשאפט. דער פארזיי־שטח פון אלע קולטורן איז אויסגעוואקסן פון 105 מיליאָן העקטאר אין 1913־טן יאָר (פאר'מלחמה־צײַט) ביז 135 מיליאָן העקטאר אין 1937־טן יאָר. די תבואה־פּראָדוקציע איז אויסגעוואקסן פון 4 מיליארד 800 מיליאָן פּוד אין 1913־טן יאָר ביז 6 מיליארד 800 מיליאָן פּוד אין 1937־טן יאָר, די פּראָדוקציע פון רוי־בוימוואָל — פון 44 מיליאָן פּוד ביז 154 מיליאָן פּוד, די פּראָדוקציע פון פלאקס (פיבר) — פון 19 מיליאָן פּוד ביז 31 מיליאָן פּוד, די פּראָדוקציע פון בורעקעס — פון 654 מיליאָן פּוד ביז 1 מיליארד 311 מיליאָן פּוד, די פּראָדוקציע פון אייל־קולטורן — פון 129 מיליאָן פּוד ביז 306 מיליאָן פּוד.

מע דארף פארצייכענען, אז בלויז די קאָלווירטן אליין (אָן די סאָווווירטן) האָבן אין יאָר 1937 געגעבן דעם לאנד סחורה'דיקע תבואה העכער 1 מיליארד 700 מיליאָן פּוד, דאָס הייסט, מינימום אויף 400 מיליאָן פּוד מער, ווי די פּריצים, באַלעגופים און פּויערים, צוזאמען גענומען, אין 1913־טן יאָר.

בלויז איין צווײַג פון דער לאנדווירטשאפט — די פי־צוכט — איז נאָך אלץ אָפּגעשטאנען פונם פאר'מלחמה־ניוואָ און האָט פאָרגעזעצט צו באוועגן זיך פאָראויס מיט א פארלאנגזאמערטן טעמפּ.

וואָס איז שייך דער קאָלעקטיוויזירונג פון דער לאנדווירטשאפט, האָט מען זי שוין געקאָנט האלטן פאר פארענדיקט. אין די קאָלווירטן האָבן זיך אין יאָר 1937 געפונען 18 מיט א האלבן מיליאָן פּויערישע הויפן, וואָס דאָס האָט באטראָפן 93 פּראָצענט פון אלע פּויערישע הויפן, און דער פארזיי־שטח

פון די קאָלווירטן אונטער תבואה האָט באטראָפן 99 פראָצענט פונם גאנצן פויערישן פארזײ־שטח אונטער תבואה.

די רעזולטאטן פון דער רעקאָנסטרואירונג פון דער לאנדווירטשאפט און פונם פארשטארקטן באזארגן זי מיט טראקטאָרן און לאנדווירטשאפטלעכע מאשינעס זײנען געווען א באשײמפערלאכער פאקט.

די פארענדיקונג פון דער רעקאָנסטרואירונג פון דער אינדוסטריע און פון דער לאנדווירטשאפט האָט געבראכט דערצו, אז די פאָלקסווירטשאפט האָט זיך ארויסגעוויזן בשפע באזאָרגט מיט ערשטקלאסיקער טעכניק. די אינ־דוסטריע און די לאנדווירטשאפט, דער טראנספּאָרט און די ארמײ האָבן באַ־קומען א קאָלאָסאלן סכום נײַע טעכניק, נײַע מאשינעס און וואַרקשטעלן, טראקטאָרן און לאנדווירטשאפטלעכע מאשינעס, לאָקאָמאָטיוון און דאמפשיפן, ארטילעריע און טאנקען, עראָפּלאנען און ים'ישע קריגס־שיפן. מע האָט גע־מוזט לאַזן אין גאנג צענדליקער און הונדערטער טויזנטער אויסגעשולטע קאדרען, וואָס זײַנען פייאיק צו באזאָטלען אָט די גאנצע טעכניק און ארויס־פּרעסן פון איר דעם מאקסימום דערפון, וואָס איז מעגלאך פון איר ארויס־צופּרעסן. אָן דעם, אָן א געניגנדיקער צאָל מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, האָט די טעכניק ריזיקירט צו פארוואנדלט ווערן אין א בארג טויטן מעטאל, וואָס בלײַבט ניט אויסגענוצט. דאָס איז געווען אַן ערנסטע געפאַר, וועלכע איז אנטשטאנען אין רעזולטאט פון דעם, וואָס דער וואוקס פון די קאדרען, וואָס קאָנען באזאָטלען די טעכניק, האָט ניט באוויזן נאָכצויאָגן און איז ווײַט אָפּגעשטאנען פונם וואוקס פון דער טעכניק. די זאך איז פארקאָמפּליצירט געוואָרן דערמיט, וואָס א באדײַטנ־דיקער טייל פון אונזערע טוער האָט ניט באזיגקט די דאָזיקע געפאר און האָט געהאלטן, אז די טעכניק וועט „אליין אָפּטאָן“ איר זאך. אויב פריער האָט מען ניט דערשאַצט די טעכניק און זיך באצויגן מיט ביטול צו איר, איז אצינד האָט מען זי אָנגעהויבן איבערשאצן, מע האָט זי פארוואנדלט אין א פעטיש. מע האָט ניט פארשטאנען, אז די טעכניק אָן מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, — איז טויט. מע האָט ניט פארשטאנען, אז נאָר מיט מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, קאָן די טעכניק געבן די העכסטע פּראָדוקטיוויקײַט.

די פראגע וועגן קאדרען, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, האָט, אזוי־ארום, באקומען אן ערשטראנגיקע באדײַטונג.

עס איז נויטיק געווען די אויפמערקזאמקײַט פון אונזערע טוער א קער צו טאָן פונם זײַן צופיל פארכאפּט מיט דער טעכניק, פון ניט־דערשאצן די באדײַטונג פון די קאדרען, — אין דער זײַט פון שטודירן די טעכניק, אין דער זײַט פון באהערשן די טעכניק, אין דער זײַט פון אלמעגלאכן פאר־שטארקן די ארבעט פון אויסבאָוען צאָלרײַכע קאדרען, וואָס זײַנען פייאיק צו באזאָטלען די טעכניק און ארויספּרעסן פון איר דעם מאקסימום עפעקט.

אויב פריִער, אין אָנהויב פונם רעקאָנסטרוקציעס פעריאָד, ווען אין לאנד האָט זיך געפילט א הונגער אין געביט פון טעכניק, האָט די פארטיי געגעבן דעם לאָזונג — „די טעכניק אינם פעריאָד פון רעקאָנסטרוקציע אנטשיידט אלץ“, איז איצט, ביי דער שפע טעכניק, נאָכן פארענדיקן אין גרונט דעם פעריאָד פון רעקאָנסטרוקציע, ווען אינם לאנד האָט זיך געפילט א שארפער מאנגל אין קאדרען, — האָט די פארטיי געמוזט געבן א נייעם לאָזונג, וואָס פארשארפט די אויפמערקזאמקייט שוין ניט אויף דער טעכניק, נאָר אויף די מענשן, אויף די קאדרען, וואָס זיינען פייאיק פולשטענדיק אויסצונוצן די טעכניק.

א גרויסע באדייטונג האָט אין דער דאָזיקער הינזיכט געהאט חבר סטאלינס ארויסטרעטונג אויפן ארויסלאָז פון די אקאדעמיקער פון דער רויטער ארמיי, אין מאי 1935=טן יאָר.

„פריִער, האָט געזאָגט חבר סטאלין, פלעגן מיר זאָגן, אז

> „די טעכניק אנטשיידט אלץ“. דער דאָזיקער לאָזונג האָט אונז געהאָלפן אין דער הינזיכט, וואָס מיר האָבן ליקווידירט דעם הונגער אין געביט פון טעכניק און האָבן געשאפן א ביז גאָר ברייטע טעכנישע באזע אין אלע צווייגן פון דער טעטיקייט אויף באוואָפענען אונזערע מענשן מיט אן ערשטקלאסיקער טעכניק. דאָס איז זייער גוט. נאָר דאָס איז ווייט און ווייט ניט גענוג. כדי צו ברענגען די טעכניק אין באוועגונג און אויסנוצן זי ביזן גרונט, דארף מען האָבן מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, דארף מען האָבן קאדרען, וואָס זיינען פייאיק צו באהערשן און אויסצונוצן די דאָזיקע טעכניק לויט אלע כללים פון דער קונסט. טעכניק אָן מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, — איז טויט. טעכניק בראש מיט מענשן, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק, קאָן און דארף געבן וואונדער. ווען עס וואָלט אין אונזערע ערשטקלאסיקע זאוואָדן און פאבריקן, אין אונזערע סאָווירטן און קאָלווירטן, אין אונזער רויטער ארמיי געווען א גענוגנדיקער צאָל קאדרען, וואָס זיינען פייאיק צו באזאָטלען די דאָזיקע טעכניק, וואָלט אונזער לאנד באקומען אן עפעקט אין דריי און פיר מאָל אזוי פיל, ווי עס האָט איצט. אָט פארוואָס דער אקצענט דארף איצט געשטעלט ווערן אויף די מענשן, אויף די קאדרען, אויף די ארבעטסלייט, וואָס האָבן באהערשט די טעכניק. אָט פארוואָס דער אלטער לאָזונג — „די טעכניק אנטשיידט אלץ“, וואָס איז געווען אן אָפשפיגלונג פון דעם שוין דורכגעמאכטן פעריאָד, ווען עס איז ביי אונז געווען א הונגער אין געביט פון טעכניק, — דארף איצט פארביטן ווערן מיט א נייעם לאָזונג, מיטן לאָזונג וועגן דעם, אז „ד י ק א ד ר ע ן א נ ט ש ײ ד ן א ל ץ“. דערין איז איצט דער עיקר...

מע דארף, סוף כל סוף, פארשטיין, אז פון אלע ווערטפולע קאפי=

טאלן, וואָס זײַנען פאראן אין דער וועלט, איז דער סאמע ווערטפולער און דער סאמע אנטשיידנדיקער קאפּיטאל די מענטשן, די קאדרען. מע דארף פארשטיין, אז בײַ אונזערע איצטיקע באדינגונגען איז „די קאדרען אנטשיידן אלץ“. וועלן מיר האָבן גוטע און צאָלרײַכע קאדרען אין דער אינדוסטריע, אין דער לאנדווירטשאפט, אויפן טראנספּאָרט, אין דער ארמיי, — וועט אונזער לאנד זײַן אומבאזיגבאר. וועלן מיר ניט האָבן אזוינע קאדרען — וועלן מיר הינקען אויף ביידע פיס“.

דאָס פארשנעלערטע אויסכאָוועון קאדרען פאר דער טעכניק און דאָס גיכע באהערשן די נײַע טעכניק צוליב די צילן פון ווײַטערדיקן אויפשטײַג פון דער ארבעטס-פּראָדוקטיוויקײַט איז, אזוי ארום, געוואָרן אן ערשטראנגיקע אויפגאבע.

דער אממערסטן בולט'ער בײַשפּיל פון וואוקס פון אזוינע קאדרען, א בײַשפּיל פון באהערשן די נײַע טעכניק דורך אונזערע מענטשן און פון ווײַטערדיקן וואוקס פון דער ארבעטס-פּראָדוקטיוויקײַט איז געוואָרן די סטאכאנאָווישע באוועגונג. זי איז געבוירן געוואָרן און האָט זיך פאנאנדערגעוויקלט אין דאָנבאס, אין דער קוילן-אינדוסטריע, האָט זיך אריבערגעוואָרפן אין אנדערע אינדוסטריע-צווײַגן, זיך פארשפּרייט אויפן טראנספּאָרט און האָט נאָכדעם ארומגעכאפּט די לאנדווירטשאפט. די דאָזיקע באוועגונג איז אָנגערופן געוואָרן סטאכאנאָווישע לויטן נאָמען פון איר איניציאטאָר — דעם קוילן-העקער פון דער שאכטע „צענטראלנאיא-אירמינאָ“ (דאָנבאס) אלעקסיי סטאכאנאָוו. נאָך פאר סטאכאנאָוון האָט ניקיטא איזאָטאָוו באוויזן ניט קיין געזעענע ביז דעמאָלט רעקאָרדן פון קוילן-אויסארבעטונג. דער בײַשפּיל פון סטאכאנאָוון, וועלכער האָט אויסגעהאקט פאר איין וואכטע דעם 31-טן אויגוסט 1935-טן יאָר 102 טאָן קוילן און האָט איבערגעשטיגן דערמיט גופא די געוואוינלאכע נאָרמעס פון קוילן-ארויסבאקום אין 14 מאָל, — האָט געמאכט דעם אָנהויב פון דער מאסן-באוועגונג פון די ארבעטער און קאָלווירטניקעס פאר העכערן די אויסארבעטונגס-נאָרמעס, פאר א נײַעם אויפשטײַג פון דער ארבעטס-פּראָדוקטיוויקײַט. בוסיגין — אין דער אויטאָמאָביל-אינדוסטריע, סמעטאנין — אין דער שוכווארג-אינדוסטריע, קריוואָנאָס — אויפן טראנספּאָרט, מוסינסקי — אין דער וואלד-אינדוסטריע, יעוודאָקיא ווינאָגראדאָווא און מאריא ווינאָגראדאָווא — אין דער טעקסטיל-אינדוסטריע, מאריא דעמטשענקאָ, מארינא גנאטענקאָ, פּ. אנגעלינא, פּאָלאגוטין, קאָלעסאָוו, קאָווארדאק, באָרין — אין דער לאנדווירטשאפט, — אָט דאָס זײַנען די נעמען פון די ערשטע פּיאָנערן פון דער סטאכאנאָווישער באוועגונג.

נאָך זיי זײַנען אוועק אנדערע פּיאָנערן, גאנצע מחנות פּיאָנערן, וואָס האָבן איבערגעשטיגן די ארבעטס-פּראָדוקטיוויקײַט פון די ערשטע פּיאָנערן.

א קאָלאָסאלע באדײַטונג פאר דער פאנאנדערוויקלונג פון דער סטאכאנאָווישער באוועגונג האָט געהאט די ערשטע אלפארבאנדישע בעראטונג

פון די סטאכאנאָווצעס אין קרעמל, אין נאָוועמבער 1935־טן יאָר, און די ארויסטרעטונג פונם חבר סטאלין אויף איר.

„די סטאכאנאָווישע באוועגונג, האָט געזאָגט חבר סטאלין אין זיין ארויסטרעטונג, דריקט אוים א ניעם אויפשטייג פונם סאָציאַליסטישן געוועט, א ניעם, א העכערן עטאפּ פונם סאָציאַליסטישן געוועט... אין דער פארגאנגענהייט, מיט א יאָר דריי צוריק, אינם פעריאָד פונם ערשטן עטאפּ פונם סאָציאַליסטישן געוועט, איז דער סאָציאַליסטישער געוועט ניט געווען אומבאדינגט פארבונדן מיט דער ניער טעכניק. דעמאָלט איז גאָר בא אונז, אייגנטלאך, ניט געווען כמעט קיין ניע טעכניק. דער איצטיקער עטאפּ ווידער פונם סאָציאַליסטישן געוועט — די סטאכאנאָווישע באוועגונג, איז, פארקערט, — אומבאדינגט פארבונדן מיט דער ניער טעכניק. די סטאכאנאָווישע באוועגונג וואָלט געווען ניט דענקבאר אָן דער ניער, העכערער טעכניק. איר האָט פאר זיך אזוינע מענשן, ווי די חברים סטאכאנאָוו, בוסיגין, סמעטאנין, קריוואָנאָס, די ווינאָגראדאָוואס און פיל אנדערע, מענשן ניע, ארבעטער און ארבעטערנס, וועלכע האָבן פולשטענדיק באהערשט די טעכניק פון זייער ארבעט, האָבן זי באזאָטלט און א טרייב געטאָן פאָראויס. אזוינע מענשן האָבן מיר ניט געהאט אָדער כמעט ניט געהאט מיט א יאָר דריי צוריק... די באדייטונג פון דער סטאכאנאָווישער באוועגונג באשטייט דערין, וואָס זי איז אזא באוועגונג, וועלכע ברעכט די אַלטע טעכנישע נאָרמעס, ווי ניט־גענוגנדיקע, זי שטייגט איבער אין א גאנצער ריי פאלן די ארבעטס־פּראָדוקטיוויקייט פון די פאָרגעשריטענע קאפּיטאליסטישע לענדער און עפּנט, אזוי־ארום, א פּראקטישע מעגלאכקייט ווייטער צו פארפעסטיקן דעם סאָציאַליזם אין אונזער לאנד, די מעגלאכקייט צו פארוואנדלען אונזער לאנד אין דעם סאמע פארמעגלאכן לאנד".

כאראקטעריזירנדיק די ארבעטס־מעטאָדן פון די סטאכאנאָווצעס און אויפדעקנדיק די קאָלאָסאלע באדייטונג פון דער סטאכאנאָווישער באוועגונג פאר דער צוקונפט פון אונזער לאנד, האָט חבר סטאלין געזאָגט ווייטער:

„קוקט זיך צו צו די חברים סטאכאנאָווצעס. וואָס זיינען דאָס פאר מענשן? דאָס זיינען, דער עיקר, — יונגע אָדער מיטליאָריקע ארבעטער און ארבעטערנס, מענשן קולטורעלע און טעכניש־אונטערגעשמידטע, וואָס גיבן מוסטערן פון פּינקטלאכקייט און אקוראטקייט אין דער ארבעט, וואָס קענען שעצן דעם פאקטאָר פון צייט אין דער ארבעט און וואָס האָבן זיך אויסגעלערנט צו רעכענען די צייט ניט בלויז אויף מינוטן, נאָר אויך אויף סעקונדעס. די מערהייט פון זיי האָט דורכגעמאכט דעם אזוי גערופענעם טעכנישן מינימום און זעצט פאָר צו דערגאנצן איר טעכנישע בילדונג. זיי זיינען פריי פונם קאָנסערוואטיזם

און פון דער פארגליווערטקײט פון אײניקע אינזשענירן, טעכניקער און ווירטשאפטלער; זײ גײען דרײסט פאָראױס, ברעכנדיק די פארעלטערטע טעכנישע נאָרמעס און שאפנדיק נײַע, העכערע; זײ טראָגן ארײַן אויסבעסערונגען אין די פראָיעקט-מעכטיקײטן און ווירטשאפטלאכע פלענער, וואָס עס האָבן צונויפגעשטעלט די אָנפירער פון אונזער אינדוסטריע; זײ האלטן אין אײן דערגאנצן און אויסבעסערן די אינזשענירן און טעכניקער, ניט זעלטן לערנען זײ זײ און שטויסן זײ פאָראויס, ווײַל דאָס זײַנען מענשן, וואָס האָבן פולשטענדיק באהערשט די טעכניק פון זייער ארבעט און וואָס קענען ארויספרעסן פון דער טעכניק דעם מאקסימום פון דעם, וואָס מע קאָן פון איר ארויספרעסן. הײַנט זײַנען סטאכאנאָווצעס פאראן נאָך ווייניק, ווער קאָן אָבער צווייפלען, אז מאָרגן וועלן זײ זײַן אין צען מאָל אזויפיל? עס איז דען ניט קלאָר, אז די סטאכאנאָווצעס זײַנען נאָוואטאָרן אין אונזער אינדוסטריע, אז די סטאכאנאָווישע באוועגונג שטעלט מיט זיך פאָר די צוקונפט פון אונזער אינדוסטריע, אז זי אנטהאלט אין זיך דעם קערן פון דעם קינפטיקן קולטור-טעכנישן אויפשטײַג פונם ארבעטער-קלאס, אז זי עפנט אונז יענעם וועג, וואָס בלויז אויף אים טאקע קאָן מען זיך דערשלאָגן די העכסטע צײַגער פון ארבעטס-פראָדוקטיווקײט, וואָס זײַנען נויטיק פארן אריבערגאנג פון סאָציאליזם צו קאָמוניזם און פאר דער פארניכטונג פון דעם קעגנזאץ צווישן דער אינטעלעקטועלער ארבעט און דער פיזישער ארבעט?"

די פאנאנדערוויקלונג פון דער סטאכאנאָווישער באוועגונג און די פארטערמיניקע אויספילונג פונם צווייטן פינפיאָר האָבן געשאפן באדינגונגען פאר א נײַעם אויפשטײַג פונם וואוילשטאנד און פון דער קולטור-אנטוויקלונג פון די ארבעטנדיקע.

דער רעאלער ארבעטסלוין פון די ארבעטער און אָנגעשטעלטע איז אינם צווייטן פינפיאָר אויסגעוואקסן מער ווי אין צוויי מאָל. דער פאָנד פונם ארבעטסלוין איז אויסגעוואקסן פון 34 מיליארד אין 1933-טן יאָר ביז 81 מיליארד אין 1937-טן יאָר. דער פאָנד פון מלוכה'שער סאָציאלער פארזיכערונג איז אויסגעוואקסן פון 4 מיליארד 600 מיליאָן רובל אין 1933-טן יאָר ביז 5 מיליארד 600 מיליאָן רובל אין 1937-טן יאָר. אויף דער מלוכה'שער פארזיכערונג פון די ארבעטער און אָנגעשטעלטע, אויף דער פארבעסערונג פונם שטייגער און אויף קולטור-באדערפענישן, אויף סאנאטאָריעם, קוראָרטן, אָפרוהײַזער און מעדיצינישער הילף איז בלויז אין 1937-טן יאָר אויסגעגעבן געוואָרן בײַ 10 מיליארד רובל.

אין דאָרף האָט זיך ענדגילטיק פארפעסטיקט די קאָלווירטישע אָרדענונג. דערצו האָבן שטארק מיטגעווירקט דער *סטאטוט פון דעם לאנד-ווירטשאפטלאכן ארטעל*, וואָס איז אָנגענומען געוואָרן אויפן צווייטן

צוזאמענפּאָר פון די קאָלווירטשאַפטן—שלאַגלער אין פעברואר 1935טן יאָר, און דאָס פאַרפעסטיקן פאַר די קאָלווירטן די גאַנצע ערד, וואָס זיי באַאַר־בעטן, אויף אייביקן באַנוץ. אדאַנק דער פאַרפעסטיקונג פון דער קאָלווירטשישער אָרדענונג זיינען פאַרשוואונדן די אָרעמקייט און די ניט־גענוי־בערטקייט אין דאָרף. אויב פריער, מיט א יאָר דריי צוריק, פלעגט מען ארויסגעבן צו איינעם, צו צוויי קילאָגראַם תבואה אויף א טאָג ארבעט, האָט איצט די מערהייט קאָלווירטשאַפטן אין די תבואה־ראַיאָנען אָנגעהויבן באַקו־מען אויף א טאָג ארבעט פון פינף ביז צוועלף קילאָגראַם, און פיל פון זיי—ביז צוואַנציק קילאָגראַם אויף א טאָג ארבעט, שוין אָפּגערעדט פון ארויס־געבן אַנדערע פּראָדוקטן און באַקומען געלט־הכנסות. עס האָבן זיך באַוויזן מיליאָנען קאָלווירטשישע הויפן, וואָס האָבן באַקומען פאַר א יאָר פון 500 ביז 1500 פּוד תבואה אין די תבואה־ראַיאָנען, האָבן באַקומען צענדליקער טויזנטער רובל יערלאַכע הכנסה אין די ראַיאָנען פון בוימוואָל, בורעקעס, פלאַקס, פי־צוכט, ווײַן־פּראָדוקציע, ציטרוסן, פרוכט און גרינס. די קאָל־ווירטן זײַנען געוואָרן פאַרמעגלאַכע. דאָס בויען נײַע שפּײַכלערס און שײַערס איז געוואָרן די הויפּט־זאָרג פונם קאָלווירטישן הויף, ווײַל די אלטע ערטער, וואו מע פלעגט האַלטן די פּראָדוקטן און וואָס זײַנען געווען אויסגערעכנט אויף אומבאַדײַטנדיקע יאָר־רעזערוון, האָבן ניט באַפרידיקט קיין צענט'חלק פון די נײַע באַדערפעניש פון די קאָלווירטשאַפטן.

אין יאָר 1936, אין צוזאמענהאַנג מיטן וואוקס פונם וואוילשטאַנד פון די פּאָלקס־מאַסן, האָט די רעגירונג ארויסגעגעבן א געזעץ וועגן פאַרווערן אַבאָרטן. גלײַכצײַטיק איז אָנגעמערקט געוואָרן א ברייטע פּראָגראַם פון בויען געבורט־הײַזער, יאַסליעס, מילך־קיכן, קינדער־גערטנער. אין יאָר 1936 זײַנען אויף די דאָזיקע מאָס־מיטלען אַסיגנירט געוואָרן 2 מיליאַרד 174 מיליאָן רובל לגבי 875 מיליאָן אין יאָר 1935. דורך א ספּעציעלן געזעץ איז אײַנ־געשטעלט געוואָרן באַדײַטנדיקע הילף די פאַמיליעס מיט פיל קינדער. אויפן גרונט פון דעם דאָזיקן געזעץ איז אין יאָר 1937 ארויסגעגעבן געוואָרן העכער א מיליאַרד רובל שטיצע.

אין רעזולטאַט פון אײַנפירן די אַלגעמיינע אָבליגאַטאָרישע בילדונג און פון דער נײַער שול־בויאונג האָט זיך פאַנאַנדערגעוויקלט א מעכטיקער אויפשטײַג פון דער קולטורעלקייט פון די פּאָלקס־מאַסן. עס האָט זיך פאַנאַנדערגעוויקלט איבערן גאַנצן לאַנד א גראַנדיעזע שול־בויאונג. די צאָל שילער אין די אָנ־פאַנגס־שולן און מיטל־שולן איז אויסגעוואַקסן פון 8 מיליאָן אין יאָר 1914 ביז 28 מיליאָן אין די יאָרן 1936—1937. די צאָל שטודירנדיקע אין די הויך־שולן איז אויסגעוואַקסן פון 112 טויזנט אין יאָר 1914 ביז 542 טויזנט אין די יאָרן 1936—1937.

דאָס איז געווען א קולטור־רעוואָלוציע.

אינם אויפשטײַג פון דער מאַטעריעלער לאַגע און פון דער קולטור־אַנט־

ווייקלונג פון די פּאָלקס-מאַסן האָבן זיך געלאָזט פילן די קראַפט, די מעכטי-קייט, די אומבאַזיגבאַרקייט פון אונזער סאָוועטישער רעוואָליוציע. רעוואָליו-ציעס זיינען אין דער פאַרגאַנגענהייט אומגעקומען איבער דעם, וואָס, האָבנ-דיק געגעבן דעם פאָלק פרייהייט, האָבן זיי ניט געהאַט קיין מעגלאַכקייט צוזאַמען דערמיט געבן אים אן ערנסטע פאַרבעסערונג פון דער מאַטעריעלער און קולטורעלער לאַגע. דערין איז געווען זייער גרונט-שוואַכקייט. אונזער רע-וואָליוציע אונטערשיידט זיך פון אַלע אנדערע רעוואָליוציעס דערמיט, וואָס זי האָט ניט בלויז דאָס פאָלק באַפרייט פונם צאַריזם, פונם קאַפּיטאַליזם, נאָר אויך ראַדיקאַל פאַרבעסערט זיין מאַטעריעלע און קולטורעלע לאַגע. דע-רין איז איר קראַפט און אומבאַזיגבאַרקייט.

„אונזער פּראָלעטאַרישע רעוואָליוציע, — האָט געזאָגט חבר סטאַלין אין זיין ארויסטרעטונג אויף דער ערשטער אַלפאַרבאַנדישער באַראַטונג פון די סטאַכאַנאָווצעס, — איז די איינציקע רעוואָליוציע אין דער וועלט, וואָס איר האָט זיך איינגעגעבן צו באַווייזן דעם פאָלק ניט בלויז אירע פּאָליטישע רעזולטאַטן, נאָר אויך די רעזולטאַטן די מאַטעריעלע. פון אַלע ארבעטער-רעוואָליוציעס ווייסן מיר בלויז איינע, וואָס האָט זיך ווי-עס-איז דערשלאָגן מאַכט. דאָס איז די פּאַריזער קאָמונע. זי האָט אָבער עקזיסטירט ניט לאַנג. זי האָט, אמת, גע-פּרוּווט צעברעכן די קייטן פונם קאַפּיטאַליזם, זי האָט אָבער ניט באַוויזן צו צעברעכן זיי און האָט געוויס ניט באַוויזן צו ווייזן דעם פאָלק די גוטע מאַטעריעלע רעזולטאַטן פון דער רעוואָליוציע. אונזער רעוואָליוציע איז די איינציקע, וואָס האָט ניט בלויז צעבראָכן די קייטן פונם קאַפּיטאַליזם און האָט געגעבן דעם פאָלק פרייהייט, נאָר האָט נאָך באַוויזן צו געבן דעם פאָלק מאַטעריעלע באַדינגונגען פאַר א פאַר-מעגלאַך לעבן. דערין איז די קראַפט און די אומבאַזיגבאַרקייט פון אונזער רעוואָליוציע".

3. דער אכטער סאָוועטן־צוזאַמענפאָר. דאָס אָננעמען די נייע קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר.

אין פעברואַר 1935-טן יאָר האָט דער זיבעטער צוזאַמענפאָר פון די סאָ-וועטן פונם פאַרבאַנד סאָוועטישע סאָציאַליסטישע רעפּובליקן ארויסגעטראָגן א באַשלוס וועגן ענדערן די קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר., וועלכע איז אָנגענומען געוואָרן אין 1924-טן יאָר. די נויטיקייט צו ענדערן די קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר. איז ארויסגערופן געוואָרן דורך די קאָלאָסאַלע ענדערונגען, וואָס זיינען פאָרגעקומען אינם לעבן פון פ.ס.ס.ר. זינט דעם יאָר 1924, דאָס הייסט, זינט עס איז אָנגענומען געוואָרן די ערשטע קאָנסטיטוציע פונם סאָוועטן-פאַרבאַנד ביז צו אונזערע טעג. אין די פאַרגאַנגענע יאָרן האָט זיך אַבסאָליוט געענ-

דערט די פאַרהעלטעניש פון די קלאַסן=כחות אין פ.ס.ס.ר.: עס איז געשאפן געוואָרן א נײַע סאָציאַליסטישע אינדוסטריע, ס'איז צעשמעטערט געוואָרן דאָס באלעגופנטום, עס האָט געזיגט די קאָלווירטישע אָרדענונג, עס האָט זיך באפעסטיקט, ווי א יסוד פון דער סאָוועטישער געזעלשאפט, דאָס סאָציאַליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען אין דער גאנצער פאָלקסווירטשאפט. דער זיג פונם סאָציאַליזם האָט געגעבן א מעגלאכקײַט אריבערצוגיין צו א ווײַטערדיקער דעמאָקראטיזירונג פון דער וואַל=סיסטעם, צום אײַנפירן אלגעמיינע, גלײַכע און דירעקטע וואלרעכט בײַ געהיימער אָפּשטימונג.

א ספּעציעלע קאָנסטיטוציע=קאָמיסיע אונטערן פאָרזיץ פונם חבר סטאלין האָט אויסגעארבעט דעם פּראָיעקט פון דער נײַער קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר. דער פּראָיעקט איז איבערגעגעבן געוואָרן אויף באהאנדלונג פון גאנצן פאָלק, וואָס האָט געדויערט 5 מיט א האלב חדשים. דער פּראָיעקט פון דער קאָנסטיטוציע איז געשטעלט געוואָרן אויף דער באהאנדלונג פונם אויסעראָרדנטלאכן אכטן סאָוועטן=צוזאמענפאָר.

אין נאָוועמבער 1936=טן יאָר איז זיך צונויפגעקומען דער אכטער סאָוועטן=צוזאמענפאָר, וואָס איז געווען בארופן צו באוויליקן אָדער אָפּצואווארפן דעם פּראָיעקט פון דער נײַער קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר.

אין זײַן פאָרטראָג אויפן אכטן סאָוועטן=צוזאמענפאָר וועגן דעם פּראָיעקט פון דער נײַער קאָנסטיטוציע האָט חבר סטאלין געשילדערט די גרונט=ענדערונגען, וואָס זײַנען פאָרגעקומען אינם לאנד פון די סאָוועטן, זינט עס איז אָנגענומען געוואָרן די קאָנסטיטוציע פון 1924=טן יאָר.

די קאָנסטיטוציע פון 1924=טן יאָר איז אויסגעארבעט געוואָרן אינם ערשטן פּעריאָד פון נעפּ. דעמאָלט האָט נאָך די סאָוועטן=מאכט דערלאָזט די אנטוויקלונג פונם קאפּיטאליזם צוגלײַך מיט דער אנטוויקלונג פונם סאָציאַליזם. דעמאָלט האָט די סאָוועטן=מאכט אויסגערעכנט דערויף, אז אין גאנג פונם געווער פון די צוויי סיסטעמען — פון דער קאפּיטאליסטישער און דער סאָציאַליסטישער — זאָל אָרגאניזירט ווערן און געזיכערט ווערן דער זיג פונם סאָציאַליזם איבערן קאפּיטאליזם אין געביט פון דער עקאָנאָמיק. דעמאָלט איז די פראגע „ווער—וועמען" נאָך ניט געווען געלייזט. באזירט אויף דער אלטער און ניט=רײַכער טעכניק, האָט די אינדוסטריע נאָך ניט געהאט דערגרייכט אפילו דעם פאר'מלחמה=ניוואָ. א נאָך מער ניט=צופרידנדיק בילד האָט מיט זיך דעמאָלט פאָרגעשטעלט די לאנדווירטשאפט. די סאָווווירטן און קאָלווירטן האָבן עקזיסטירט בלויז אין דער פאָרם פון איינצלנע אינזעלאך אינם אומענדלאכן אָקעאן אינדיווידועלע פּויערישע ווירטשאפטן. דעמאָלט האָט זיך געהאנדלט ניט וועגן ליקווידירן דאָס באלעגופנטום, נאָר בלויז וועגן באגרענעצן עס. אין געביט פונם סחורה=אומזאץ האָט דער סאָציאַליסטישער סעקטאָר פארנומען בלויז בײַ 50 פּראָצענט.

אן אנדער בילד האָט מיט זיך פאָרגעשטעלט פ.ס.ס.ר. אין יאָר 1936. צום

1936=טן יאָר האָט זיך אבסאָליוט געענדערט די עקאָנאָמיק פון פ.ס.ס.ר. צו דער דאָזיקער צײַט זײַנען שוין פולשטענדיק געווען ליקווידירט די קאפּיטאליס= טישע עלעמענטן,—עס האָט געזיגט די סאָציאַליסטישע סיסטעם אין אלע געביטן פון דער פאָלקסווירטשאפט. די מעכטיקע סאָציאַליסטישע אינדוסטריע האָט אין זיבן מאָל איבערגעשטיגן די פאַר'מלחמה=פּראָדוקציע און האָט פולשטענדיק ארויסגעשטויסן די פּריוואטע אינדוסטריע. אין דער לאַנדווירט= שאפט האָט געזיגט די סאמע גרויסע אין דער וועלט מאשיניזירטע, מיט א נײַער טעכניק באוואָפנטע, סאָציאַליסטישע פּראָדוקציע אין דער פאָרם פון דער סיסטעם פון קאָלווירטן און סאָווווירטן. דאָס באַלעבאָפנטום איז צום 1936=טן יאָר געווען פולשטענדיק ליקווידירט, ווי א קלאַס, און דער אינדי= ווידועלער סעקטאָר האָט שוין ניט געשפּילט קיין שום ערנסטע ראָלע אין דער עקאָנאָמיק פונם לאנד. דער גאנצער סחורה=אומזאַץ איז געווען קאָנ= צענטרירט אין די הענט פון דער מלוכה און קאָאָפּעראציע. די עקספּלואַ= טאציע פון מענש דורך מענש איז פארניכטעט געוואָרן אויף שטענדיק. דאָס געזעלשאפטלאכע, סאָציאַליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען האָט זיך באפעסטיקט, ווי אן אומוואקלבארער יסוד פון דער נײַער, סאָציאַליסטי= שער אָרדענונג אין אלע צווײַגן פון דער פאָלקסווירטשאפט. אין דער נײַער, דער סאָציאַליסטישער געזעלשאפט זײַנען אויף שטענדיק פארשוואונדן די קריזיסן, דער דלות, די ארבעטסלאָזיקײַט און די רואינירונג. עס האָבן זיך געשאפן באדינגונגען פאר א פארמעגלאך און קולטורעל לעבן פאר אלע מיטגלידער פון דער סאָוועטישער געזעלשאפט.

אין הסכם דערמיט, האָט געזאָגט אין זײַן פּאָרטראָג חבר סטאַלין, האָט זיך אויך געענדערט דער קלאסן=באשטאנד פון דער באפעלקערונג פונם סאָוועטן=פארבאנד. דער קלאַס פּריצים און די אלטע אימפּעריאַליסטישע גרויס=בורזשואזיע זײַנען ליקווידירט געוואָרן נאָך אינם פעריאָד פונם ביר= גערקריג. אין די יאָרן פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג זײַנען ליקווידירט געוואָרן אלע עקספּלואטאטאָרישע עלעמענטן — די קאפּיטאליסטן, סוחרים, באַלעבאָפים, ספּעקוליאנטן. עס זײַנען בלויז פארבליבן אומבאדײַטנדיקע רעשט= לאך פון די ליקווידירטע עקספּלואטאטאָרישע קלאסן, וואָס די פולשטענדיקע ליקווידירונג זייערע איז א פראגע פון דער נאָענטסטער צײַט.

די ארבעטנדיקע פון פ.ס.ס.ר. — די ארבעטער, די פּויערים, די אינטעלי= גענץ — האָבן זיך טיף געענדערט אין די יאָרן פון דער סאָציאַליסטישער בויאונג.

דער ארבעטער=קלאס האָט אויפגעהערט צו זײַן אן עקספּלואטירטער קלאַס, וואָס איז בארויבט פון די פּראָדוציר=מיטלען, ווי דאָס איז בײַם קאפּיטאליזם. ער האָט פארניכטעט דעם קאפּיטאליזם, אָפּגענומען בײַ די קאפּיטאליסטן די פּראָדוציר=מיטלען, פארוואנדלט זיי אין געזעלשאפטלאך אייגנטום. ער האָט אויפגעהערט צו זײַן א פּראָלעטאריאט אין דעם אייגנטלאכן, אלטן זין פון

וואָרט. דער פּראָלעטאַריאַט פֿון פ.ס.ס.ר., וואָס באַזיצט די מלוכה=מאַכט, איז פֿאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַן אַבסאָליוט נײַעם קלאַס. ער איז פֿאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ באַפֿרײַטן פֿון עקספּלואַטאַציע אַרבעטער=קלאַס, וואָס האָט פֿאַרניכטעט די קאַפּיטאַליסטישע ווירטשאַפֿט=סיסטעם און האָט אײַנגעשטעלט דאָס סאָציאַליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען, דאָס הייסט, אין אַזאַ אַרבעטער=קלאַס, וואָס פֿון אַזאַ האָט נאָך ניט געוואוסט די געשיכטע פֿון דער מענטשהײַט.

ניט ווייניקער טיפֿע ענדערונגען זײַנען פֿאָרגעקומען אויך אין דער לאַגע פֿונעם פּויערטום פֿון פ.ס.ס.ר. אין דער אַלטער צײַט האָבן העכער צוויי צענדליק מיליאָן צעוואָרפֿענע באַזונדערע פּויערישע ווירטשאַפֿטן, קליינע און מיטעלע, זיך געפּאָרקעט אײַנצלווײַז אויף זייערע ערד=חלקים. זיי האָבן זיך באַנוצט מיט אַן אָפּגעשטאַנענער טעכניק, זײַנען עקספּלואַטירט געוואָרן דורך די פּריצים, באַלעגופֿים, סוחרים, ספּעקוליאַנטן, וואוכערניקעס א.ד.גל. איצט איז אין פ.ס.ס.ר. אויסגעוואַקסן אַן אַבסאָליוט נײַ פּויערטום: ס'איז ניטאָ מער קיין פּריצים און באַלעגופֿים, קיין סוחרים און וואוכערניקעס, וואָס וואָלטן געקאָנט עקספּלואַטירן דאָס פּויערטום. די קאָלאָסאַלסטע מערהײַט פּויערישע ווירטשאַפֿטן איז אַרײַנגעטראָטן אין די קאָלווירטן, וואָס אין יסוד פֿון זיי ליגט ניט דאָס פּריוואַט=אייגנטום אויף די פּראָדוציר=מיטלען, נאָר דאָס קאָלעקטיווע אייגנטום, וואָס איז אויסגעוואַקסן אויף דער באַזע פֿון קאָלעקטיווער אַרבעט. דאָס איז אַ נײַער טיפּ פּויערטום, וואָס איז באַפֿרײַט פֿון יעטווידער עקספּלואַטאַציע. פֿון אַזאַ פּויערטום האָט נאָך אויך ניט געוואוסט די געשיכטע פֿון דער מענשהײַט.

עס האָט זיך געענדערט אויך די אינטעליגענץ פֿון פ.ס.ס.ר. אין דער מאַסע איז זי געוואָרן אַן אַבסאָליוט נײַע אינטעליגענץ. אין דער מערהײַט אירער איז זי אַרויסגעקומען פֿון דער אַרבעטער= און פּויערים=סביבה. זי דינט ניט דעם קאַפּיטאַליזם, ווי די אַלטע אינטעליגענץ, נאָר דעם סאָציאַליזם. די אינטעליגענץ איז געוואָרן אַ גלײַכבאַרעכטיקטער מיטגליד פֿון דער סאָציאַליסטישער געזעלשאַפֿט. די דאָזיקע אינטעליגענץ בויט צוזאַמען מיט די אַרבעטער און פּויערים די נײַע, סאָציאַליסטישע געזעלשאַפֿט. דאָס איז אַ נײַער טיפּ אינטעליגענץ, וואָס דינט דעם פֿאָלק און וואָס איז באַפֿרײַט פֿון יעטווידער עקספּלואַטאַציע. פֿון אַזאַ אינטעליגענץ האָט נאָך ניט געוואוסט די געשיכטע פֿון דער מענשהײַט.

אַזוי אַרום ווערן אָפּגעווישט די קלאַסן=גרענעצן צווישן די אַרבעטנדיקע פֿון פ.ס.ס.ר., עס פֿאַרשווינדט די אַלטע קלאַסאָווע אויסגעמלאַכקײַט. עס פֿאַלן און עס ווערן אָפּגעווישט די עקאָנאָמישע און פּאָליטישע ווידערשפּרוכן צווישן די אַרבעטער, די פּויערים און דער אינטעליגענץ. עס איז געשאַפֿן געוואָרן דער יסוד פֿון דער מאָראַליש=פּאָליטישער אייגנהײַט פֿון דער געזעלשאַפֿט.

אָט די טיפֿע ענדערונגען אינעם לעבן פֿון פ.ס.ס.ר., אָט די אַנטשיידנדיקע

דערפאָלגן פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר. האָבן באַקומען זייער אויסדרוק אין דער נייער קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר.

אין הסכם מיט דער דאָזיקער קאָנסטיטוציע באַשטייט די סאָוועטישע געזעלשאַפט פון צוויי פריינטלעכע קלאַסן — פון ארבעטער און פויערים, צווישן וועלכע עס האָבן זיך נאָך איינגעהיט קלאַסן־אונטערשיידן. דער פאַרבאַנד סאָוועטישע סאָציאַליסטישע רעפּובליקן איז א סאָציאַליסטישע מלוכה פון די ארבעטער און פויערים.

דעם פּאָליטישן יסוד פון פ.ס.ס.ר. בילדן די סאָוועטן פון דעפּוטאַטן פון די ארבעטנדיקע, וואָס זיינען אויסגעוואַקסן און האָבן זיך פאַרפעסטיקט אין רעזולטאַט פון אראָפּוואַרפן די מאַכט פון די פריצים און קאַפּיטאַליסטן און פון דעראָבערן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

די גאַנצע מאַכט אין פ.ס.ס.ר. געהערט די ארבעטנדיקע פון שטאָט און דאָרף אין פּערזאָן פון די סאָוועטן פון דעפּוטאַטן פון די ארבעטנדיקע.

דער העכסטער אָרגאַן פון דער מלוכה־מאַכט פון פ.ס.ס.ר. איז דער אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר.

דער אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר., וואָס באַשטייט פון צוויי גלייכבארעכטיקטע פּאַלאַטעס, פונם פאַרבאַנד־סאָוועט און פונם נאַציאָנאַליטעטן־סאָוועט, ווערט אויסגעוויילט דורך די בירגער פון פ.ס.ס.ר. אויף א טערמין פון פיר יאָר אויפן יסוד פון אלגעמיינעם, דירעקטן און גלייכן וואַלרעכט ביי געהיימער אָפּשטימונג.

די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר., ווי אויך אין אַלע סאָוועטן פון דעפּוטאַטן פון די ארבעטנדיקע, זיינען א ל ג ע מ יי נ ע. דאָס הייסט, אז אַלע בירגער פון פ.ס.ס.ר., וואָס זיינען אַלט געוואָרן 18 יאָר, אומאָפּהענגיק פון ראַסעווער און נאַציאָנאַלער אָנגעהעריקייט, פון גלויבן, פון בילדונגס־צענז, פון איינגעזעסנקייט, פון סאָציאַלער אָפּשטאַמונג, פון פאַרמעגנס־לאַגע און פון פאַרגאַנגענער טעטיקייט, — האָבן דאָס רעכט צו באַטייליקן זיך אין די וואַלן פון דעפּוטאַטן און אויסגעוויילט צו ווערן, אויסער משוגעים און פּערזאָנען, וואָס זיינען פאַר׳משפּט דורכן געריכט מיטן אָפּנעמען די וואַלרעכט.

די וואַלן פון דעפּוטאַטן זיינען ג ל יי כ ע. דאָס הייסט, אז יעדער בירגער האָט איין שטים און אַלע בירגער באַטייליקן זיך אין די וואַלן אויף גלייכע יסודות.

די וואַלן פון דעפּוטאַטן זיינען ד י ר ע ק ט ע. דאָס הייסט, אז די וואַלן אין אַלע סאָוועטן פון דעפּוטאַטן פון די ארבעטנדיקע, אָנגעהויבן פונם דאָרפישן און שטאָטישן סאָוועט פון דעפּוטאַטן פון די ארבעטנדיקע ביז צום אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר., ווערן פון די בירגער דורכגעפירט אוממיטלבאַר דורך דירעקטע וואַלן.

דער אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. ווײלט אויס אויף א געמיינזאַמער זיצונג

פון ביידע פּאלאטעס דעם פּרעזידיאום פונם אויבער־סאָוועט און דעם ראט פון די פּאָלקס־קאָמיסארן פון פ.ס.ס.ר.

דעם עקאָנאָמישן יסוד פונם סאָוועטן־פארבאנד בילדן די סאָציאליסטי־שע ווירטשאפט־סיסטעם און דאָס סאָציאליסטישע אייגנטום אויף די פּראָדו־ציר־מיטלען. אין פ.ס.ס.ר. ווערט פארווירקלאכט דער פּרינציפּ פון סאָציאליזם: „פון יעדערן — לויט זיינע פייאיקייטן, יעדערן — לויט זיין ארבעט“.

פאר אלע בירגער פון פ.ס.ס.ר. ווערט געזיכערט דאָס רעכט אויף ארבעט, דאָס רעכט אויף אָפּרו, דאָס רעכט אויף בילדונג, דאָס רעכט אויף מאטעריע־לער פארזאָרגונג אויף דער עלטער, און אויך אין פאל פון קראנקייט און פון פארלירן די ארבעטספייאיקייט.

דער פרוי ווערן געגעבן גלייכע רעכט מיטן מאנספארשוין אין אלע גע־ביטן פון טעטיקייט.

די גלייכבארעכטיקונג פון די בירגער פון פ.ס.ס.ר., אומאָפּהענגיק פון זייער נאציאָנאליטעט און ראסע, איז אן אומפארענדערלאכער געזעץ.

פאר אלע בירגער ווערט אָנערקענט די פרייהייט פון געוויסן און די פריי־הייט פון אנטירעליגיעזער פּראָפּאגאנדע.

די קאָנסטיטוציע גאראנטירט — אין די אינטערעסן פון פארפעסטיקן די סאָציאליסטישע געזעלשאפט — פרייהייט פון וואָרט, פון פּרעסע, פון פארזאמלונגען און מיטינגען, דאָס רעכט צו פאראייניקן זיך אין געזעלשאפט־לאכע אָרגאניזאציעס, אומבארירלאכקייט פון פּערזאָן, אומבארירלאכקייט פון וואוינונג און געהיימקייט פון קאָרעספּאָנדענץ, אזיל־רעכט פאר אויסלענדישע בירגער, וואָס ווערן פארפאָלגט פאר פארטיידיקן די אינטערעסן פון די ארבע־טנדיקע, אָדער פאר וויסנשאפטלאכער טעטיקייט, אָדער פאר נאציאָנאל־בא־פרייערישן קאמף.

צוזאמען דערמיט לייגט די נייע קאָנסטיטוציע ארויף אויף אלע בירגער פון פ.ס.ס.ר. ערנסטע פליכטן: אויספילן די געזעצן, אָפּהיטן די ארבעטס־דיס־ציפּלין, ערלאך באציִען זיך צו דער געזעלשאפטלאכער פליכט, אכטן די כּללים פון סאָציאליסטישן צוזאמענלעבן, אָפּהיטן און פארפעסטיקן דאָס גע־זעלשאפטלאכע סאָציאליסטישע אייגנטום, באשיצן דאָס סאָציאליסטישע פאָ־טערלאנד.

„די באשיצונג פונם פאָטערלאנד איז א הייליקער חוב פון יעדן בירגער פון פ.ס.ס.ר.“.

ריידנדיק וועגן דעם רעכט פון די בירגער צו פאראייניקן זיך אין פאר־שיידענע געזעלשאפטן, האָט די קאָנסטיטוציע אין איינעם פון אירע ארטיק־לען פארשריבן:

„די סאמע אַקטיווע און באוואוסטזיניקע בירגער פון די רייען פונם ארבעטער־קלאס און פון אנדערע שיכטן ארבעטנדיקע פאראיי־ניקן זיך אין דער אלפארבאנדישער קאָמוניסטישער פּארטיי (באָלשע־

וויקעס), וואָס איז דער אוואנגארד־אָטריאַד פון די ארבעטנדיקע אין זייער קאמף פאר דער פארפעסטיקונג און אנטוויקלונג פון דער סאָציאליסטישער אָרדענונג און וואָס שטעלט מיט זיך פאָר דעם אָנפירנדיקן קערן פון אלע אָרגאניזאציעס פון די ארבעטנדיקע, ווי פון די געזעלשאפטלאכע, אזוי אויך פון די מלוכה׳שע".

דער אכטער סאָוועטן־צוזאמענפאָר האָט איינמוטיק באוויליקט און באשטעטיקט דעם פראָיעקט פון דער נייער קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר.

דאָס לאנד פון די סאָוועטן האָט, אזויארום, באקומען א נייע קאָנסטיטוציע, די קאָנסטיטוציע פונם זיג פונם סאָציאליזם און פון דער ארבעטער־פויערישער דעמאָקראטיע.

דערמיט גופא האָט די קאָנסטיטוציע פארפעסטיקט אָט דעם וועלט־היסטאָרישן פאקט, וואָס פ.ס.ס.ר. איז ארייַנגעטראָטן אין א נייעם פעריאָד פון אנטוויקלונג, אין דעם פעריאָד פון פארענדיקן די בויאונג פון דער סאָציאליסטישער געזעלשאפט און פון שטופנווייַזן אריבערגאנג צו דער קאָמוניסטישער געזעלשאפט, וואו דער אָנפירנדיקער פרינציפ פונם געזעלשאפטלאכן לעבן דארף זייַן דער קאָמוניסטישער פרינציפ: „פון יעדערן — לויט זייַנע פייאיקייטן, יעדערן — לויט זייַנע באדערפענישן".

4. די ליקווידירונג פון די רעשטלאך פון די בוכאַריניש־טראָצקיסטישע שפּיאָנען, שעדיקער, פאררעטער פונם היימלאנד. די צוגרייטונג צו די וואלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. דער קורס פון דער פארטיי אויף א פאנאנדערגעוויקלטער אינערלאך־פארטייאישער דעמאָקראטיע. די וואלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר.

דאָס יאָר 1937 האָט אויפגעדעקט נייע פאקטן וועגן די אויסוואורפן פון דער בוכאריניש־טראָצקיסטישער באנדע. דער געריכט־פראָצעס איבערן עניין פון פיאטאקאָוון, ראדעקן און אנדערע, דער געריכט־פראָצעס איבערן עניין פון טוכאטשעווסקין, יאקירן און אנדערע, לסוף, דער געריכט־פראָצעס איבערן עניין פון בוכארינען, ריקאָוון, קרעסטינסקין, ראָזענהאָלצן און אנדערע, — די אלע פראָצעסן האָבן באוויזן, אז די בוכארינצעס און די טראָצקיסטן, ווייַזט זיך ארויס, האָבן שוין לאנג געהאט געבילדעט איין אלגעמיינע באנדע שונאים פונם פאָלק אין דער פאָרם פונם „רעכט־טראָצקיסטישן בלאָק".

די געריכט־פראָצעסן האָבן באוויזן, אז אָט דער אָפפאל פונם מענשלאכן מין צוזאמען מיט די שונאים פון פאָלק — מיט טראָצקין, זינאָוויעוון און קאמעניעוון — זייַנען געווען אין א פארשווערונג קעגן לענינען, קעגן דער פארטיי, קעגן דער סאָוועטן־מלוכה שוין פון די ערשטע טעג אָן פון דער סאָציאליסטישער אָקטאָבער־רעוואָליוציע. די פראָוואָקאטאָרישע פרואוון אראָפ־

צוריַסן דעם בריסקער שלום אין אָנהויב 1918=טן יאָר; די פאַרשווערונג קעגן לענינען און די אײַנפאַרשטענדעניש מיט די „לינקע“ עסערן וועגן ארעסטירן און דערמאָרדן לענינען, סטאַלינען, סווערדלאָוון אין פרילינג 1918=טן יאָר; דער רוצח'ישער שאָס אין לענינען און דאָס פאַרוואונדן אים זומער 1918=טן יאָר; דער בונט פון די „לינקע“ עסערן זומער 1918=טן יאָר; די בכיוון'דיקע פאַרשאַרפונג פון די מיינונגס=פאַרשיידנהײַטן אין דער פאַרטיי אין 1921=טן יאָר מיטן ציל צו צעטרייסלען און אראָפּוואַרפן פון אינעווייניק לענינס אָנפירונג; די פּרוּוון אראָפּצוּוואַרפן די אָנפירונג פון דער פאַרטיי בעת לענינס קראַנקײַט און נאָך זײַן טויט; דאָס ארויסגעבן מלוכה'שע סודות און דאָס באַזאָרגן מיט שפּיאָנישער אינפאָרמאַציע די אויסלענדישע אויסשפּירונגען; די רוצח'ישע דערמאָרדונג פון קיראָוון; די שעדיקערײַ, דיווערסיעס, אויפרײַסן; די רוצח'ישע דערמאָרדונג פון מענזשינסקין, קויבישעוון, גאָרקין, — אָט די אַלע און ענלאַכע צו זיי רציחות זײַנען, ווײַזט זיך ארויס, דורכגעפירט געוואָרן אין פאַרלויף פון 20 יאָר בײַם אָנטייל אָדער בײַ דער אָנפירונג פון טראָצקין, זינאָוויעוון, קאַמעניעוון, בוכאַרינען, ריקאָוון און פון זייערע נאָכשלעפּער — לויט די אויפגעבונגען פון די אויסלענדישע בורזשואַזע אויסשפּירונגען.

די געריכט=פּראָצעסן האָבן קלאָר געמאַכט, אַז, אויספילנדיק דעם ווילן פון זייערע באַלעבאַטים — די אויסלענדישע בורזשואַזע אויסשפּירונגען, האָבן די טראָצקיסטיש=בוכאַרינישע אויסוואורפן זיך געשטעלט פאַר א ציל צו צעשטערן די פאַרטיי און די סאָוועטן=מלוכה, אונטעררײַסן די לאַנדשוץ, פאַרלײַכטערן די אויסלענדישע קריגס=אינטערווענציע, צוגרייטן א מפּלה פון דער רויטער אַרמיי, צעגלידערן פ.ס.ס.ר., אָפּגעבן די יאַפּאַנער די סאָוועטישע פּרימאָריע (ביי=ים=פּראָווינץ), אָפּגעבן די פּאָליאַקן דאָס סאָוועטישע ווײַסרוסלאַנד, אָפּגעבן די דײַטשן די סאָוועטישע אוקראַאינע, פאַרניכטן די דערגרייכונגען פון די ארבעטער און קאָלווירטניקעס, אויפשטעלן די קאַפּיטאַליסטישע שקלאַפערײַ אין פ.ס.ס.ר.

אָט די ווײַסגוואַרדייאישע פּיגמייען, וואָס די קראַפט זייערע וואָלט מען געקאָנט צוגלײַכן סך=הכל בלויז צו דער קראַפט פון א נישטיק שנעקל, האָבן זיך, קאָנטיק, געהאַלטן — פון חוזק וועגן — פאַר באַלעבאַטים פונם לאַנד און האָבן זיך פאָרגעשטעלט, אַז זיי קאָנען באמת פאַנאַנדערגעבן און פאַרקויפן אָן א זײַט אוקראַאינע, ווײַסרוסלאַנד, פּרימאָריע.

אָט די ווײַסגוואַרדייאישע שנעקלאַך האָבן פאַרגעסן, אַז דער באַלעבאָס פונם סאָוועטישן לאַנד איז דאָס סאָוועטישע פאָלק, און די הערן ריקאָווס, בוכאַרינס, זינאָוויעווס, קאַמעניעווס זײַנען ניט מער ווי אויף צײַטווײַליקער דינסט בײַ דער מלוכה, וואָס קאָן זיי יעטווידע מינוט ארויסוואַרפן פון אירע קאַנצעליאַריעס, ווי אומנוציקע שמאָכטעס.

אָט די נישטיקע לאַקייען פון די פאַשיסטן האָבן פאַרגעסן, אַז עס איז

געגוג, דאָס סאָוועטישע פאָלק זאָל א ריר טאָן מיטן פינגער, אז עס זאָל פון זיי קיין שפור ניט פארבלייבן.

דער סאָוועטישער געריכט האָט פאר'משפט די בוכאריניש־טראָצקיסטישע אויסוואורפן צו צעשיסן.

דער קאָמיסאריאט פון אינערלאכע ענינים (נ.ק.וו.ד.) האָט דעם אורטייל אויסגעפילט.

דאָס סאָוועטישע פאָלק האָט באוויליקט די צעשמעטערונג פון דער בוכאריניש־טראָצקיסטישער באנדע און איז אריבערגעגאנגען צו די אָרדנטלאכע ענינים.

און די אָרדנטלאכע ענינים זיינען באשטאנען דעריין, מע זאָל זיך צוגרייטן צו די וואלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. און דורכפירן זיי אָרגאניזירט.

די פארטיי האָט פאנאנדערגעוויקלט אין פולן פארנעם די צוגרייטונגס־ארבעט צו די וואלן. די פארטיי האָט געהאלטן, אז דאָס איינפירן די נייע קאָנסטיטוציע פון פ.ס.ס.ר. באטייט א קער אינם פּאָליטישן לעבן פונם לאנד. די פארטיי האָט געהאלטן, אז דער דאָזיקער קער באשטייט אינם דורכפירן די פולשטענדיקע דעמאָקראטיזירונג פון דער וואל־סיסטעם, אין אריבערגאנג פון באגרענעצנדיקע וואלן — צו אלגעמיינע וואלן, פון ניט פולשטענדיק גלייכע וואלן — צו גלייכע, פון פילשטופיקע וואלן — צו דירעקטע, פון אָפענע וואלן — צו פארמאכטע.

אויב ביזן איינפירן די נייע קאָנסטיטוציע האָבן עקזיסטירט באגרענעצונגען פונם וואל־רעכט פאר דיגער פונם קולט, פאר געוועזענע ווייסגווארדייער, געוועזענע באלעגופים און פערזאָנען, וואָס באשעפטיקן זיך ניט מיט אלגעמיין־נוצלאכער ארבעט, ווארפט די נייע קאָנסטיטוציע אָפ יעטווידע באגרענעצונגען פונם וואל־רעכט פאר די דאָזיקע קאטעגאָריעס בירגער, מאכנדיק די וואלן פון דעפוטאטן פאר אלגעמיינע.

אויב פריער זיינען די וואלן פון דעפוטאטן געווען ניט קיין גלייכע, ווייל עס האָבן עקזיסטירט פארשיידענע וואל־נאָרמעס פאר דער שטאָטישער און דאָרפישער באפעלקערונג, איז אצינד די נויטיקייט צו באגרענעצן די גלייכהייט פון די וואלן אָפגעפאלן און אלע בירגער האָבן דאָס רעכט צו באטייליקן זיך אין די וואלן אויף גלייכע יסודות.

אויב פריער זיינען די וואלן פון די מיטעלע און העכערע אָרגאנען פון דער סאָוועטן־מאכט געווען פילשטופיקע, דארפן אצינד, לויט דער נייער קאָנסטיטוציע, די וואלן אין אלע סאָוועטן — פון די דאָרפישע און שטאָטישע ביז דעם אויבער־סאָוועט — דורכגעפירט ווערן פון די בירגער אוממיטלבאר דורך דירעקטע וואלן.

אויב פריער פלעגן די וואלן פון דעפוטאטן אין די סאָוועטן דורכגעפירט ווערן דורך אן אָפענער אָפשטימונג און לויט צעטלען, דארף אצינד די אָפשטימונג ביי די וואלן פון דעפוטאטן זיין א געהיימע און ניט לויט צעט־

לען, נאָר לויט באַזונדערע קאַנדידאַטורן, וואָס ווערן אַרויסגערוקט לויט די וואַל־קרײַזן.

דאָס איז געווען אַן אומצווייפלהאַפטער קער אינם פּאָליטישן לעבן פונם לאַנד.

די נײַע וואַל־סיסטעם האָט געדאַרפט ברענגען און האָט ווירקלאַך גע־בראַכט צו א פאַרשטאַרקונג פון דער פּאָליטישער אַקטיוויטעט פון די מאַסן, צו א פאַרשטאַרקונג פונם קאָנטראָל פון די מאַסן בנוגע די אָרגאַנען פון דער סאָוועטן־מאַכט, צו א פאַרשטאַרקונג פון דער פאַראַנטוואָרטלאַכקייט פון די אָרגאַנען פון דער סאָוועטן־מאַכט פאַרן פאָלק.

כדי צו באַגעגענען אָט דעם קער אין פולער באַוואָפּענונג, האָט די פּאַר־טיי געדאַרפט זיך שטעלן בראש פון דעם דאָזיקן קער און פולשטענדיק זי־כערן איר אָנפירנדיקע ראָלע אין די פּאַרשטייענדיקע וואַלן. דערצו איז אָבער געווען נויטיק, אַז די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס זאָלן אין זייער פּראַקטישער אַר־בעט אַליין ווערן ביזן סוף דעמאָקראַטישע, אַז זיי זאָלן אין זייער אינערלאַך־פּאַרטייאישן לעבן פולשטענדיק דורכפירן די יסודות פון דעמאָקראַטישן צענטראַליזם, ווי דאָס פאָדערט דער סטאַטוט פון דער פּאַרטיי, אַז אַלע פּאַרטיי־אָרגאַנען זאָלן זײַן געוויילטע, אַז די קריטיק און זעלבסטקריטיק זאָלן זיך אַנטוויקלען אין דער פּאַרטיי אין דער פולער מאָס, אַז די פאַראַנטוואָרט־לאַכקייט פון די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס פאַר דער פּאַרטייאישער מאַסע זאָל זײַן א פולשטענדיקע און אַז די פּאַרטייאישע מאַסע אַליין זאָל זײַן פול־שטענדיק אַקטיוויזירט.

פון חבר זשדאַנאָווס פּאָרטראָג אויפן פּלענום פונם צ.ק., סוף פּעב־רואַר 1937־טן יאָר, איבער דער פראַגע וועגן דער צוגרייטונג פון די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס צו די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון ס.ס.ס.ר. — איז קלאָר גע־וואָרן, אַז א גאַנצע ריי פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס ברעכן אויף טריט און שריט אין זייער פּראַקטישער אַרבעט דעם פּאַרטיי־סטאַטוט און די יסודות פון דע־מאָקראַטישן צענטראַליזם, פאַרבײַטן די געוויילטקייט — אויף קאָאָפּטירונג, דאָס אָפּשטימען לויט באַזונדערע קאַנדידאַטורן — אויף אָפּשטימען לויט א צעטל, די פאַרמאַכטע אָפּשטימונג — אויף אַן אָפענער אָפּשטימונג א.ד.גל. ס'איז פאַרשטענדלאַך, אַז אַזוינע אָרגאַניזאַציעס מיט אַזא מין פּראַק־טיק האָבן ניט געקאָנט אויספילן זייער אויפגאַבע בײַ די וואַלן אין אויבער־סאָוועט. דעריבער איז נויטיק געווען, פריִער פאַר אַלץ, צו ליקווידירן אַזא מין אַנטידעמאָקראַטישע פּראַקטיק פון די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס און איבערבויען די פּאַרטיי־אַרבעט אויפן גרונט פון פאַנאַנדערגעוויקלטער דעמאָקראַטיע.

אין צוזאַמענהאַנג דערמיט האָט דער פּלענום פון צ.ק., האָבנדיק אויס־געהערט חבר זשדאַנאָווס פּאָרטראָג, באַשטימט:

„א) איבערבויען די פּאַרטיי־אַרבעט אויפן גרונט פון אומבאַ־דינגטן און פולשטענדיקן דורכפירן אין לעבן די יסודות פונם אינער־

לאַך־פּאַרטייאישן דעמאָקראַטיזם, וואָס ווערט פאַרגעשריבן דורכן פּאַר־טיי־סטאַטוט.

ב) ליקווידירן די פּראַקטיק פון קאָאָפּטירן מיטגלידער אין די פּאַר־טיי־קאָמיטעטן און אויפשטעלן, אין הסכם מיטן פּאַרטיי־סטאַטוט, די געוויילטקייט פון די אָנפירנדיקע אָרגאַנען פון די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַ־ציעס.

ג) פאַרווערן ביים וויילן די פּאַרטיי־אָרגאַנען צו שטימען לויט א צעטל, — דורכפירן די אָפּשטימונג לויט באַזונדערע קאַנדידאַטורן, זיכערנדיק דערביי פאַר אַלע פּאַרטיי־מיטגלידער דאָס אומבאַגרענעצטע רעכט אָפּצואַווענדן די קאַנדידאַטן און קריטיקירן די לעצטע.

ד) איינשטעלן ביי די וואַלן פון די פּאַרטיי־אָרגאַנען א פאַרמאַכטע (געהיימע) אָפּשטימונג פון די קאַנדידאַטן.

ה) דורכפירן אין אַלע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס וואַלן פון די פּאַר־טיי־אָרגאַנען, אָנגעהויבן פון די פּאַרטיי־קאָמיטעטן פון די ערשטיקע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס און געענדיקט מיט די קאַנטישע, געגנטלאַכע קאָ־מיטעטן און מיט די צ.ק. פון די נאַציאָנאַלע קאָמפּאַרטייען, האָבנדיק פאַרענדיקט די וואַלן ניט שפּעטער פונם 20־טן מאַי.

ו) פאַרפליכטן אַלע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס שטרענג אָפּצוהיטן אין הסכם מיטן פּאַרטיי־סטאַטוט די טערמינען פון די וואַלן פון די פּאַר־טיי־אָרגאַנען: אין די ערשטיקע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס — 1 מאָל א יאָר, אין די ראַיאָנע און שטאָטישע אָרגאַניזאַציעס — 1 מאָל א יאָר, אין די געגנטלאַכע, קאַנטישע און רעפּובליקאַנישע—1 מאָל אין 1½ יאָר.

ז) זיכערן, אַז אין די ערשטיקע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס זאָל שטרענג אָפּגעהיט ווערן די אָרדענונג פון די וואַלן פון די פּאַרטיי־קאָמיטעטן אויף די אַלגעמיין־זאַוואָדישע פאַרזאַמלונגען, ניט דערלאָזנ־דיק צו פאַרבייטן די לעצטע מיט קאָנפערענצן.

ח) ליקווידירן די פּראַקטיק, וואָס איז פאַראַן אין א ריי ערשטיקע פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס, פון פאַקטיש אָפּשאַפן די אַלגעמיינע פאַרזאַמ־לונגען און פון פאַרבייטן די אַלגעמיינע פאַרזאַמלונג מיט צעכאָווע פאַר־זאַמלונגען און קאָנפערענצן".

אַזוי האָט זיך אָנגעהויבן די צוגרייטונג פון דער פּאַרטיי צו די פּאַר־שטייענדיקע וואַלן.

די דאָזיקע באַשטימונג פונם צ.ק. האָט געהאַט א קאָלאָסאַלע פּאָליטישע באַדייטונג. די באַדייטונג אירע איז באַשטאַנען ניט בלויז דערין, וואָס זי האָט געמאַכט דעם אָנהויב פון דער וואַל־קאַמפּאַניע פון דער פּאַרטיי צו די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. איר באַדייטונג איז, פריִער פאַר אַלץ, באַשטאַנען דערין, וואָס זי האָט געהאָלפן די פּאַרטיי־אָרגאַניזאַציעס איבער־צובויען זיך, דורכפירן דעם קורס אויף דער אינערלאַך־פּאַרטייאישער דע־

מאָקראַטיע און באַגעגענען אין פולער באוואָפענונג די וואלן אין אויבער־סאָוועט.

פאַנאַנדערוויקלענדיק די וואל־קאמפאניע, האָט די פארטיי באשלאָסן אוועקצושטעלן אין צענטער פון איר וואל־פּאָליטיק די אידייע פון א וואל־בלאָק פון די קאָמוניסטן און די אומפארטייאישע. די פארטיי איז געגאנגען צו די וואלן אין בלאָק מיט די אומפארטייאישע, אין בונד מיט די אומפאר־טייאישע, האָבנדיק באשלאָסן ארויסצושטעלן צוזאמען מיט די אומפארטיי־אישע אלגעמיינע קאנדידאטורן לויט די וואל־קרייזן. דאָס איז געווען עפּ־וואָס ניט געזעענס און אבסאָליוט אוממעגלאכס אין דער פּראַקטיק פון די וואל־קאמפאניעס פון די בורזשואזע לענדער. דער בלאָק פון די קאָמוניסטן און די אומפארטייאישע האָט זיך אָבער ארויסגעוויזן פאר א פולשטענדיק נאטירלאכער דערשיינונג פאר אונזער לאנד, וואו עס זיינען ניטאָ מער קיין פיינטלאכע קלאסן און וואו די מאָראליש־פּאָליטישע איינהייט פון אלע שיכטן פונם פאָלק שטעלט מיט זיך פאָר אן אומבאשטרייטבארן פאקט.

דעם 7־טן דעצעמבער 1937־טן יאָר האָט דער צ.ק. פון דער פארטיי ארויסגעלאָזט א ווענדונג צו אלע וויילער. אין דער דאָזיקער ווענדונג איז געזאָגט געוואָרן:

„דעם 12־טן דעצעמבער 1937־טן יאָר וועלן די ארבעטנדיקע פונם סאָוועטן־פארבאנד אויפן גרונט פון אונזער סאָציאַליסטישער קאָנסטי־טוציע וויילן דעפּוטאטן אין אויבער־סאָוועט פונם פארבאנד ס.ס.ר. די פארטיי באָלשעוויקעס טרעט ארויס אין די וואלן אין א בלאָק, אין א בונד מיט די אומפארטייאישע ארבעטער, פויערים, אָנגעשטעלטע, אינטעליגענץ... די פארטיי באָלשעוויקעס צאמט זיך ניט אָפּ פון די אומפארטייאישע, נאָר, פארקערט, זי גייט צו די וואלן אין א בלאָק, אין א בונד מיט די אומפארטייאישע, זי גייט אין א בלאָק מיט די פראָפעסיאָנעלע פאראיינען פון די ארבעטער און אָנגעשטעלטע, מיטן קאָמוניסטישן יוגנט־פארבאנד און מיט די אנדערע אָרגאניזאציעס און געזעלשאפטן פון די אומפארטייאישע. אלזאָ, די קאנדידאטן פאר דעפּו־טאטן וועלן זיין געמיינזאמע סאי פאר די קאָמוניסטן, סאי אויך פאר די אומפארטייאישע, יעדער אומפארטייאישער דעפּוטאט וועט אויך זיין א דעפּוטאט פון די קאָמוניסטן, פונקט ווי יעדער קאָמוניסטישער דעפּוטאט וועט זיין א דעפּוטאט פון די אומפארטייאישע“.

די ווענדונג פונם צ.ק. האָט זיך פארענדיקט מיט פאָלגנדיקן רוף צו די וויילער:

„דער צענטראל־קאָמיטעט פון דער אלפארבאנדישער קאָמוניסטי־שער פארטיי (באָלשעוויקעס) רופט אלע קאָמוניסטן און מיטפילנדיקע צו שטימען פאר די אומפארטייאישע קאנדידאטן מיט פונקט אזא איינ־

מוטיקײַט, מיט װעלכער זײ דאַרפֿן שטימען פֿאַר די קאַנדידאַטן—קאָמוניסטן.

דער צענטראַל־קאָמיטעט פֿון דער אַלפֿאַרבאַנדישער קאָמוניסטישער פּאַרטײ (באָלשעװיקעס) רופֿט אַלע אומפּאַרטײאישע װײלער צו שטימען פֿאַר די קאַנדידאַטן—קאָמוניסטן מיט פּונקט אַזאַ אײנמוטיקײַט, מיט װעלכער זײ װעלן שטימען פֿאַר די אומפּאַרטײאישע קאַנדידאַטן.

דער צענטראַל־קאָמיטעט פֿון דער אַלפֿאַרבאַנדישער קאָמוניסטישער פּאַרטײ (באָלשעװיקעס) רופֿט אַלע װײלער צו קומען אַלע, װי אײנער, דעם 12־טן דעצעמבער 1937־טן יאָר צו די װאַל־קעסטלאַך אויסצואװײלן דעפּוטאַטן אין פֿאַרבאַנד־סאָװעט און אין נאַציאָנאַליטעטן־סאָװעט.

עס דאַרף ניט זײַן קײן אײן װײלער, װעלכער זאָל ניט אויסנוצן זײַן בכבֿוד'יק רעכט אויסצואװײלן דעפּוטאַטן אין דעם אויבער־אָרגאַן פֿון דער סאָװעטן־מלוכה.

עס דאַרף ניט זײַן קײן אײן אַקטיװער בירגער, װאָס זאָל ניט האַלטן פֿאַר זײַן בירגערלאַכן חובֿ מיטצואװירקן דער באַטײליקונג פֿון אַלע אָן אויסנאַם װײלער אין די װאַלן אין אויבער־סאָװעט.

דער טאָג פֿונעם 12־טן דעצעמבער 1937־טן יאָר דאַרף װערן אַ טאָג פֿון גרויסן יום־טובֿ פֿון אײניקונג פֿון די אַרבעטנדיקע פֿון אַלע פֿעלקער פֿון פּ.ס.ס.ר. אַרום דער זיגערישער פֿאָן פֿון לענין—סטאַלין".

דעם 11־טן דעצעמבער 1937־טן יאָר, ערבֿ די װאַלן, איז חבֿר סטאַלין אַרויסגעטראָטן אין זײַן װאַל־קרײַז און האָט באַרירט אין זײַן רעדע די פֿראַגע װעגן דעם, װאָס פֿאַר אַ מין טוער עס דאַרפֿן זײַן די אויסדערװײלטע פֿונעם פֿאָלק, די דעפּוטאַטן פֿונעם אויבער־סאָװעט פֿון פּ.ס.ס.ר. חבֿר סטאַלין האָט געזאָגט:

„די װײלער, דאָס פֿאָלק דאַרפֿן פֿאָדערן פֿון זײערע דעפּוטאַטן, אַז זײ זאָלן פֿאַרבלײַבן אויף דער הויך פֿון זײערע אויפֿגאַבעס; אַז זײ זאָלן אין זײער אַרבעט זיך ניט אַראָפּלאָזן ביז דער שטופֿע פֿון פּאָליטישע באַלעבעסלאַך; אַז זײ זאָלן פֿאַרבלײַבן אויפֿן פּאָסטן פֿון פּאָליטישע טוער פֿונעם לענינישן טיפּ; אַז זײ זאָלן זײַן פּונקט אַזעלכע קלאָרע און באַשטימטע טוער, װי לענין; אַז זײ זאָלן זײַן פּונקט אַזעלכע שרעקלאָזע אין שלאַכט און אָנ'רחמנות'דיקע צו די שונאים פֿון פֿאָלק, װי עס איז געװען לענין; אַז זײ זאָלן זײַן פֿרײַ פֿון יעטװידער פּאַניק, פֿון יעטװידן סימן פֿון פּאַניק, װען די זאַך הױבט אָן צו װערן קאָמפּליצירט און אויפֿן האָריזאָנט מערקט זיך אָן אַ װעלכע־עס־איז געפֿאַר, אַז זײ זאָלן זײַן פּונקט אַזױ פֿרײַ פֿון יעטװידן סימן פֿון פּאַניק, װי עס איז פֿרײַ געװען לענין; אַז זײ זאָלן זײַן פּונקט אַזױ קלוג און ניט־

איליק בײַם לייזן קאָמפּליצירטע פראַגן, וואו מע דאַרף האָבן אן אַלזײַטיקע אָריענטאַציע און אן אַלזײַטיקן דיסקאָנט פון אַלע פּליוסן און מינוסן, ווי עס איז געווען לענין; אז זיי זאָלן זײַן פּונקט אזוי אמת'דיק און ערלאַך, ווי עס איז געווען לענין; אז זיי זאָלן פּונקט אזוי ליב האָבן זייער פאָלק, ווי עס האָט עס ליב געהאַט לענין".

דעם 12־טן דעצעמבער זײַנען פאָרגעקומען די וואַלן אין אויבער־סאָוועט פון פ.ס.ס.ר. די וואַלן זײַנען דורכגעגאַנגען מיט א קאָלאָסאַלן ענטוזיאַזם. דאָס זײַנען געווען ניט פּשוט וואַלן, נאָר א גרויסער יום־טוב, א טריאומף פונם סאָוועטישן פאָלק, א דעמאָנסטראַציע פון דער גרויסער פרײַנטשאַפט פון די פעלקער פון פ.ס.ס.ר.

פון 94 מיליאָן וויילער האָבן זיך באַטייליקט אין די וואַלן העכער 91 מיליאָן, דאָס הייסט, 96,8 פּראָצענט. פון זיי האָבן פאַרן בלאָק פון די קאָמוניסטן און אומפּאַרטייאישע געשטימט 89 מיליאָן 844 טויזנט מאַן, דאָס הייסט, 98,6 פּראָצענט. בלויז 632 טויזנט מאַן, דאָס הייסט, ווייניקער פון איין פּראָצענט, האָבן געשטימט קעגן די קאַנדידאַטן פונם בלאָק פון די קאָמוניסטן און די אומפּאַרטייאישע. אַלע אָן אויסנאַם קאַנדידאַטן פונם בלאָק פון די קאָמוניסטן און די אומפּאַרטייאישע האָבן זיך ארויסגעוויזן פאַר אויסגעוויילטע.

אזויאַרום האָבן 90 מיליאָן מענטשן באַשטעטיקט מיט זייער אייגנמוטיקער אָפּשטימונג דעם זיג פונם סאָציאַליזם אין פ.ס.ס.ר.

דאָס איז געווען א מערקווירדיקער זיג פונם בלאָק פון די קאָמוניסטן און די אומפּאַרטייאישע.

דאָס איז געווען א טריאומף פון דער פּאַרטיי באָלשעוויקעס.

די מאָראַליש־פּאָליטישע אייניקײַט פונם סאָוועטישן פאָלק, וועגן וועלכער עס האָט געערדט חבר מאָלאָטאָוו אין זײַן היסטאָרישער רעדע צום 20־טן יאָרטאָג פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע, האָט דאָ באַקומען איר גלענצנדיקע באַשטעטיקונג.

שלוס.

וואָס זײַנען די גרונט=סך=הכל'ען פון דעם היסטאָרישן וועג, וואָס עס האָט דורכגעמאַכט די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי?

וואָס לערנט אונז די געשיכטע פון דער אל.ק.פּ.(ב.)?

1) די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, פריִער פאַר אַלץ, אַז דער זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע, דער זיג פון דער דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט איז אוממעגלאַך אָן אַ רעוואָליוציאָנערער פּאַרטיי פונם פּראָלעטאַריאַט, וועלכע איז פרײַ פון אָפּאָרטוניזם, וועלכע איז אום'בשלום'דיק בנוגע די פּשרה=מאַכער און קאַפּיטולאַנטן, וועלכע איז רעוואָליוציאָנער בנוגע דער בורזשואַזיע און איר מלוכה=מאַכט.

די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, אַז איבערלאָזן דעם פּראָלעטאַריאַט אָן אַזאַ פּאַרטיי — הייסט איבערלאָזן אים אָן אַ רעוואָליוציאָנערער אָנפירונג, און איבערלאָזן אים אָן אַ רעוואָליוציאָנערער אָנפירונג — הייסט דורכוואַרפן די זאַך פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע.

די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, אַז אַזאַ פּאַרטיי קאָן ניט זײַן אַ געוויינלעכע סאָציאַל=דעמאָקראַטישע פּאַרטיי פון מערב=אייראָפּעאישן טיפּ, וועלכע איז דערצויגן אין די באַדינגונגען פון בירגער=פרידן, וועלכע שלעפּט זיך אין עק נאָך די אָפּאָרטוניסטן, וועלכע טרוימט וועגן „סאָציאַלע רעפאָרמען" און האָט מורא פאַר אַ סאָציאַלער רעוואָליוציע.

די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, אַז אַזאַ פּאַרטיי קאָן זײַן בלויז די פּאַרטיי פון דעם נײַעם טיפּ, די מאַרקסיסטיש=לענינישע פּאַרטיי, די פּאַרטיי פון סאָציאַלער רעוואָליוציע, די פּאַרטיי, וואָס איז פעיִק צוצוגרייטן דעם פּראָלעטאַריאַט צו אַנטשיידענע געראַנגלען קעגן דער בורזשואַזיע און אָרגאַניזירן דעם זיג פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע.

אַזאַ פּאַרטיי איז אין פ.ס.ס.ר. די באָלשעוויסטישע פּאַרטיי.

„אינם פאָררעוואָליוציאָנערן פעריאָד, זאָגט חבר סטאַלין, אינם פעריאָד פון מער אָדער ווייניקער פרידלאַכער אַנטוויקלונג, ווען די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל האָבן אין דער אַרבעטער=

באוועגונג פאַרגעשטעלט די הערשנדיקע קראַפט, און די פּאַרלאַמענטי־שע פאַרמען פון קאַמף האָבן זיך געדרעכנט פאַר די גרונט־פאַרמען, — אין די דאָזיקע באַדינגונגען האָט די פּאַרטיי ניט געהאַט און ניט גע־קאָנט האָבן יענע ערנסטע און אַנטשיידנדיקע באַדײַטונג, וואָס זי האָט באַקומען דערנאָך, אין די באַדינגונגען פון אָפענע רעוואָלוציאָנערע גערעגלעכן. פאַרטיידיקנדיק דעם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל קעגן אָנ־פאַלן, זאָגט קאַוטסקי, אַז די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל זײַנען אַן אינסטרומענט פון שלום און ניט פון מלחמה, אַז דעריבער טאַקע זײַנען זיי ניט אימשטאַנד געווען צו אונטערנעמען עטוואָס ערנ־סטעס אין דער צײַט פון דער מלחמה, אינם פּעריאָד פון די רעוואָלוציאָ־נערע אַרויסטרעטונגען פונם פּראָלעטאַריאַט. דאָס איז אַבסאָלוט ריכ־טיק. נאָר וואָס באַטײַט דאָס? דאָס באַטײַט, אַז די פּאַרטייען פונם צווייטן אינטערנאַציאָנאַל טויגן ניט צום רעוואָלוציאָנערן קאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט, אַז זיי זײַנען ניט קיין קאַמפס־פּאַרטייען פונם פּראָ־לעטאַריאַט, וואָס פירן די אַרבעטער צו מאַכט, נאָר אַ וואַל־אַפּאַראַט, וואָס איז צוגעפּאַסט צו פּאַרלאַמענטס־וואַלן און צו פּאַרלאַמענטישן קאַמף. דערמיט אייגנטלעך דערקלערט זיך עס דער פאַקט, וואָס אינם פּעריאָד פון דער הערשאַפט פון די אָפּאָרטוניסטן פונם צווייטן אינ־טערנאַציאָנאַל איז די גרונטיקע פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פונם פּראָלע־טאַריאַט געווען ניט די פּאַרטיי, נאָר די פּאַרלאַמענטס־פראַקציע. עס איז באַוואוסט, אַז פאַקטיש איז די פּאַרטיי אין דעם דאָזיקן פּעריאָד גע־ווען אַ צוגאָב און אַ באַדינענדיקער עלעמענט פון דער פּאַרלאַמענטס־פראַקציע. ס'איז קוים נויטיק צו דערווײַזן, אַז בײַ אַזוינע באַדינגו־גען און מיט אַזאַ פּאַרטיי אין דער שפּיץ האָט אפילו קיין רייד ניט געקאָנט זײַן וועגן דער צוגרייטונג פונם פּראָלעטאַריאַט צו רעוואָלוציע.

די זאַך האָט זיך אָבער ראַדיקאַל געענדערט, ווען עס איז אָנגעקומען דער נײַער פּעריאָד. דער נײַער פּעריאָד איז אַ פּעריאָד פון אָפענע צוזאַמענשטויסן פון די קלאַסן, אַ פּעריאָד פון רעוואָלוציאָ־נערע אַרויסטרעטונגען פונם פּראָלעטאַריאַט, אַ פּעריאָד פון פּראָלע־טאַרישער רעוואָלוציע, אַ פּעריאָד פון דירעקטן צוגרייטן די קרעפטן צו אַראָפּוואַרפן דעם אימפּעריאַליזם, צו פאַרכאַפּן די מאַכט דורכן פּראָלעטאַריאַט. דער דאָזיקער פּעריאָד שטעלט פאַרן פּראָלעטאַריאַט נײַע אויפגאַבעס וועגן איבערבויען די גאַנצע פּאַרטיי־אַרבעט אויף אַ נײַעם, אַ רעוואָלוציאָנערן שטייגער, וועגן דערציִען די אַרבעטער אין גײַסט פון רעוואָלוציאָנערן קאַמף פאַר מאַכט, וועגן צוגרייטן און אונ־טערציִען די רעזערוון, וועגן אַ בונד מיט די פּראָלעטאַריער פון די שכנות'דיקע לענדער, וועגן אײַנשטעלן פעסטע פאַרבינדונגען מיט דער באַפרײַאונגס־באַוועגונג פון די קאָלאָניעס און אָפּהענגיקע לענדער און

א. ו. א.ד.גל. מיינען, אַז אַט די נײַע אויפגאַבעס קאָנען געלייזט ווערן דורך די כחות פון די אַלטע סאָציאַל-דעמאָקראַטישע פּאַרטייען, וואָס זײַנען דערצויגן געוואָרן אין די פרידלאַכע באַדינגונגען פון פּאַרלאַמענטאַריזם, — הייסט פּאַראורטיילן זיך אויף האָפענונגסלאָזער פאַרצווייפלונג, אויף אַן אומפאַרמײַדלאַכער מפּלה. פאַרבלײַבן מיט אַזוינע אויפגאַבעס אויף די אַקסלען, האָבנדיק אין דער שפּיץ די אַלטע פּאַרטייען, — הייסט פאַרבלײַבן אין אַ צושטאַנד פון פולשטענדיקער אָנטוואָפענונג. ס'איז קוים נויטיק צו דערווײַזן, אַז דער פּראָלעטאַריאַט האָט ניט געקאָנט שלום מאַכן מיט אַזאַ מין לאַגע.

דערפון שטאַמט די נויטווענדיקײַט פון אַ נײַער פּאַרטיי, פון אַ פּאַרטיי אַ קעמפערישער, אַ פּאַרטיי אַ רעוואָליוציאָנערער, אַ גענוג דרייסטער צוליב דעם, כדי צו פירן די פּראָלעטאַריער צום קאַמף פאַר מאַכט, אַ גענוג דערפאַרענער צוליב דעם, כדי פאַנאַנדערצוקלײַבן זיך אין די קאָמפּליצירטע באַדינגונגען פון דער רעוואָליוציאָנערער סיטואַציע, און אַ גענוג בויגעוודיקער צוליב דעם, כדי אויסצומײַדן אַלע און אַלערליי אונטערוואַסער-שטיינער אויפן וועג צום ציל.

אָן אַזאַ פּאַרטיי איז אַפילו ניטאָ וואָס צו טראַכטן וועגן אַראָפּוואַרפן דעם אימפּעריאַליזם, וועגן דעראָבערן די דיקטאַטור פונם פּראָלעטאַריאַט.

אַט די נײַע פּאַרטיי איז די פּאַרטיי פון לעניניזם" (סטאַלין, פּראַגן פון לעניניזם, ז. 62—63, רוסיש).

2) די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, ווײַטער, אַז די פּאַרטיי פונם אַרבעטער-קלאַס קאָן ניט אויספילן די ראָלע פון אַן אָנפירער פון איר קלאַס, קאָן ניט אויספילן די ראָלע פון אַן אָרגאַניזאַטאָר און אָנפירער פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע, אויב זי האָט ניט באַהערשט די פאָרגעשריטענע טעאָריע פון דער אַרבעטער-באַוועגונג, אויב זי האָט ניט באַהערשט די מאַרקסיסטיש-לענינישע טעאָריע.

די קראַפט פון דער מאַרקסיסטיש-לענינישער טעאָריע באַשטייט דערין, וואָס זי גיט דער פּאַרטיי די מעגלאַכקײַט צו אָריענטירן זיך אין דער סיטואַציע, פאַרשטיין די אינערלאַכע פאַרבינדונג פון די אַרומיקע געשעענישן, פאָראויסזעען דעם גאַנג פון די געשעענישן און דערקענען ניט בלויז דאָס, וויאַזוי און וואוהין די געשעענישן אַנטוויקלען זיך אין דער קעגנוואַרט, נאָר אויך דאָס, וויאַזוי און וואוהין זיי דאַרפן זיך אַנטוויקלען אין דער צוקונפט.

בלויז די פּאַרטיי, וואָס האָט באַהערשט די מאַרקסיסטיש-לענינישע טעאָריע, קאָן זיך באַוועגן פאָראויס זיכער און פירן דעם אַרבעטער-קלאַס פאָראויס.

און, פאַרקערט, אַ פּאַרטיי, וואָס האָט ניט באַהערשט די מאַרקסיסטיש-לענינישע טעאָריע, איז געצוואונגען צו בלאָנקען טאַפּנדיק דעם וועג, זי פאַר-

לירט די זיכערקייט אין אירע אקציעס, איז ניט פייאיק צו פירן פאַראויס דעם ארבעטער־קלאַס.

עס קאָן זיך אויסדרוקן, אז באהערשן די מארקסיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע — הייסט געוויסנהאַפט איינ׳חזר׳ן באזונדערע אויספירן און הנחות, וואָס זיינען פאראן אין די ווערק פון מארקס—ענגעלס—לענין, אויסלערנען זיך צו דער צייט ציטירן זיי און בארואיקן זיך דערויף, האָפנדיק, אז די איינגע׳חזר׳טע אויספירן און הנחות וועלן צוגיצקומען פאר יעטווידער סי־טואציע, אויף אלע פאלן פון לעבן. נאָר אזא צוגאנג צו דער מארקסיסטיש־לעניניסטישער טעאָריע איז אן אבסאָליוט ניט־ריכטיקער. די מארקסיסטיש־לעני־נישע טעאָריע קאָן מען ניט באטראכטן, ווי א זאמלונג פון דאָגמאטן, ווי א קאטעכיזיס, ווי א גלויבנס־סימבאָל, און די מארקסיסטן ,גופא, — ווי פע־דאנטן און סכאָלאסטיקער. די מארקסיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע איז א וויסנ־שאפט וועגן דער אנטוויקלונג פון דער געזעלשאפט, א וויסנשאפט וועגן דער ארבעטער־באוועגונג, א וויסנשאפט וועגן דער פראָלעטארישער רעוואָליוציע, א וויסנשאפט וועגן דער בויאונג פון דער קאָמוניסטישער געזעלשאפט. ווי א וויסנשאפט, שטייט זי ניט און קאָן ניט שטיין אויף איין אָרט, — זי אנט־וויקלט זיך און פארפולקומט זיך. פארשטענדלאך, אז אין איר אנטוויקלונג קאָן זי ניט ניט בארייכערט ווערן מיט נייער דערפארונג, מיט נייע קענטענישן, און באזונדערע אירע הנחות און אויספירן קאָנען ניט ניט געענדערט ווערן מיטן לויף פון דער צייט, קאָנען ניט ניט פארביטן ווערן אויף נייע אויספירן און הנחות, וואָס אנטשפרעכן די נייע היסטאָרישע באדינגונגען.

באהערשן די מארקסיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע הייסט כלל ניט — איינ־חזר׳ן אלע אירע פאָרמולעס און אויספירן און קלאמערן זיך אָן יעדן בוכ־שטאב פון די דאָזיקע פאָרמולעס און אויספירן. כדי צו באהערשן די מארק־סיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע, דארף מען, פריער פאר אלץ, אויסלערנען זיך צו אונטערשיידן צווישן איר בוכשטאב און איר תוך.

באהערשן די מארקסיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע — הייסט באנעמען דעם ת ו ך פון דער דאָזיקער טעאָריע און אויסלערנען זיך צו באנוצן זיך מיט דער דאָזיקער טעאָריע ביים לייזן די פראקטישע פראגן פון דער רעוואָליו־ציאָנערער באוועגונג אין פארשיידענע באדינגונגען פונם קלאסנקאמף פונם פראָלעטאריאט.

באהערשן די מארקסיסטיש־לעניניסטישע טעאָריע — הייסט קענען בארייכערן די דאָזיקע טעאָריע מיט דער נייער דערפארונג פון דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג, קענען בארייכערן זי מיט נייע הנחות און אויספירן, קענען אנט־וויקלען זי און באוועגן פאָראויס, ניט אָפשטעלנדיק זיך פאר דעם, אז מע זאָל, ארויסגייענדיק פונם תוך פון דער טעאָריע, פארבייטן איי־ניקע הנחות און אויספירן אירע, וואָס זיינען שוין געוואָרן פארעלטערט, מיט נייע הנחות און אויספירן, וואָס אנטשפרעכן דער נייער היסטאָרישער סיטואציע.

די מאַרקסיסטיש-לעניניסטישע טעאָריע איז ניט קיין דאָגמע, נאָר א ריכט-ליניע צו טאָט.

ביז דער צווייטער רוסישער רעוואָלוציע (פעברואַר 1917-טן יאָר) זײַנען די מאַרקסיסטן פון אַלע לענדער אַרויסגעגאַנגען דערפון, אַז די פּאַרלאַמענטאַרישע דעמאָקראַטישע רעפּובליק איז די אַממערסטן צוועקמעסיקע פאָרם פון פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע פון דער געזעלשאַפט אינעם פּעריאָד פונעם איבערגאַנג פון קאַפּיטאַליזם צו סאָציאַליזם. אמת, מאַרקס האָט אין די 70-ער יאָרן אָנגעוויזן, אַז ניט די פּאַרלאַמענטאַרישע רעפּובליק, נאָר די פּאָליטישע אָרגאַניזאַציע פון דעם טיפּ פּאַריזער קאָמונע איז די אַממערסטן צוועקמעסיקע פאָרם פון דער דיקטאַטור פונעם פּראָלעטאַריאַט. צום באַדויערן אָבער, האָט די דאָזיקע אָנווײַזונג מאַרקס'ס ניט באַקומען קיין ווײַטערדיקע אַנטוויקלונג אין מאַרקס'ס ווערק, און מע האָט עס געלאָזט פאַרגעסן גיין. חוץ דעם, האָט ענגעלסעס אויטאָריטעטע דערקלערונג אין זײַן קריטיק פונעם פּראָיעקט פון דער ערפורטער פּראָגראַם אין יאָר 1891 וועגן דעם, אַז „די דעמאָקראַטישע רעפּובליק... איז... א ספּעציפישע פאָרם פאַר דער דיקטאַטור פונעם פּראָלעטאַריאַט", ניט איבערגעלאָזט קיין ספק, אַז די מאַרקסיסטן האַלטן נאָך אַלץ די דעמאָקראַטישע רעפּובליק ווי א פּאָליטישע פאָרם פאַר דער דיקטאַטור פונעם פּראָלעטאַריאַט. די דאָזיקע הנחה ענגעלסעס איז נאָכדעם געוואָרן אַן אָנפירנדיקער פּרינציפּ פאַר אַלע מאַרקסיסטן, דערונטער אויך פאַר לענינען. נאָר די רוסישע רעוואָלוציע פון 1905-טן יאָר און, באַזונדערס, די רעוואָלוציע אין פעברואַר 1917-טן יאָר האָט אַרויסגערוקט א נײַע פאָרם פון פּאָליטישער אָרגאַניזאַציע פון דער געזעלשאַפט — די סאָוועטן פון די אַרבעטער- און פּויערים-דעפּוטאַטן. אויפן גרונט פון דערלערנען די דערפאַרונג פון די צוויי רעוואָלוציעס אין רוסלאַנד איז לענין, אַרויסגייענדיק פון דער טעאָריע פונעם מאַרקסיזם, געקומען צום אויספיר, אַז די סאַמע בעסטע פּאָליטישע פאָרם פון דיקטאַטור פונעם פּראָלעטאַריאַט איז ניט די פּאַרלאַמענטאַרישע דעמאָקראַטישע רעפּובליק, נאָר די רעפּובליק פון די סאָוועטן. אויף דעם דאָזיקן גרונט האָט לענין אין אַפּריל 1917-טן יאָר, אינעם פּעריאָד פון איבערגאַנג פון דער בורזשואַזער רעוואָלוציע צו דער סאָציאַליסטישער, אַרויסגערוקט דעם לאָזונג פון אָרגאַניזירן א רעפּובליק פון סאָוועטן, ווי די בעסטע פּאָליטישע פאָרם פון דער דיקטאַטור פונעם פּראָלעטאַריאַט. די אָפּאָרטוניסטן פון אַלע לענדער האָבן זיך געכאַפּט אָן דער פּאַרלאַמענטאַרישער רעפּובליק, באַשולדיקנדיק לענינען אין אָפּווײַכן פונעם מאַרקסיזם, אין צעשטערן די דעמאָקראַטיע. נאָר אָן עכטער מאַרקסיסט, וואָס האָט באַהערשט די טעאָריע פונעם מאַרקסיזם, איז, פאַרשטייט זיך, געווען לענין און ניט די אָפּאָרטוניסטן, ווײַל לענין האָט באַוויזן פאָראויס די מאַרקסיסטישע טעאָריע, באַרײַכערנדיק זי מיט דער נײַער דערפאַרונג, און די אָפּאָרטוניסטן האָבן זי געצויגן צוריק, פאַרוואַנדלט איינע פון אירע הנחות אין א דאָגמע.

וואָס וואָלט געווען מיט דער פּארטיי, מיט אונזער רעוואָליוציע, מיטן מארקסיזם, ווען לענין וואָלט זיך דערשראָקן פארן בוכשטאב פונם מארקסיזם און וואָלט זיך ניט אנטשלאָסן צו פארבייטן איינע פון די אלטע הנחות פונם מארקסיזם, וואָס איז פאָרמולירט געוואָרן דורך ענגעלסן, מיט א נייער הנחה וועגן דער רעפּובליק פון סאָוועטן, א הנחה, וועלכע אנטשפּרעכט דער נייער היסטאָרישער סיטואציע? די פּארטיי וואָלט געבלאָנקעט אין דער פינסטער, די סאָוועטן וואָלטן דעזאָרגאניזירט געוואָרן, מיר וואָלטן ניט געהאט קיין סאָוועטן-מאכט, די מארקסיסטישע טעאָריע וואָלט געליטן אן ערנסטן שאָדן. פארשפּילט וואָלט דער פּראָלעטאריאט, געוואונען וואָלטן די שונאים פונם פּראָלעטאריאט.

דערלערנענדיק דעם פּאָר-אימפּעריאליסטישן קאפּיטאליזם, זיינען ענגעלס און מארקס געקומען צום אויספיר, אז די סאָציאליסטישע רעוואָליוציע קאָן ניט זיגן אין איין, באזונדער גענומען, לאנד, אז זי קאָן זיגן בלויז ביי א גלייכצייטיקן קלאפּ אין אלע אָדער אין דער מערהייט ציוויליזירטע לענדער. דאָס איז געווען אינמיטן XIX יאָרהונדערט. דער דאָזיקער אויספיר איז נאָכדעם געוואָרן אן אָנפירנדיקע הנחה פאר אלע מארקסיסטן. נאָר צום אָנהויב XX יאָרהונדערט איז דער קאפּיטאליזם דער פּאָר-אימפּעריאליסטישער אריבערגעוואקסן אין דעם קאפּיטאליזם דעם אימפּעריאליסטישן, דער קאפּיטאליזם דער אויפגייענדיקער איז פארוואנדלט געוואָרן אין דעם קאפּיטאליזם. דעם שטארבנדיקן. אויפן גרונט פון דער דערלערנונג פונם אימפּעריאליסטישן קאפּיטאליזם איז לענין, ארויסגייענדיק פון דער מארקסיסטישער טעאָריע, געקומען צום אויספיר, אז די אלטע פאָרמול פון ענגעלסן און מארקסן אנטשפּרעכט שוין ניט דער נייער היסטאָרישער סיטואציע, אז די סאָציאליסטישע רעוואָליוציע קאָן פולשטענדיק זיגן אין איין, באזונדער גענומען, לאנד. די אָפּאָרטוניסטן פון אלע לענדער האָבן זיך גענומען קלאמערן אָן דער אלטער פאָרמול פון ענגעלסן און מארקסן, באשולדיקנדיק לענינען אין אָפּווייכן פונם מארקסיזם. נאָר אן עכטער מארקסיסט, וואָס האָט באהערשט די טעאָריע פונם מארקסיזם, איז, פארשטייט זיך, געווען לענין און ניט די אָפּאָרטוניסטן, ווייל לענין האָט באוועגט פאָראויס די מארקסיסטישע טעאָריע, באקרייכערנדיק זי מיט דער נייער דערפארונג, און די אָפּאָרטוניסטן האָבן זי געצויגן צוריק, פארוואנדלט זי אין א מומיע.

וואָס וואָלט געווען מיט דער פּארטיי, מיט אונזער רעוואָליוציע, מיטן מארקסיזם, ווען לענין וואָלט זיך דערשראָקן פארן בוכשטאב פונם מארקסיזם, ווען עס וואָלט אים ניט געקלעקט קיין טעאָרעטישע מוט אָפּצוּוואַרפן איינעם פון די אלטע אויספירן פונם מארקסיזם, האָבנדיק אים פארביטן מיט א נייעם אויספיר וועגן דער מעגלאכקייט פונם זיג פונם סאָציאליזם אין איין, באזונדער גענומען, לאנד, מיט אן אויספיר, וואָס אנטשפּרעכט דער נייער היסטאָרישער סיטואציע? די פּארטיי וואָלט געבלאָנקעט אין דער פינסטער, די

פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע וואָלט געבליבן אָן אָן אָנפירונג, די מאַרקסיסטישע טעאָריע וואָלט אָנגעהויבן צאַנקען. פאַרשפּילט וואָלט דער פּראָלעטאַריאַט, געוואונען וואָלטן די שונאים פונם פּראָלעטאַריאַט.

אָפּאָרטוניזם באַטײַט ניט שטענדיק א דירעקטע לייקענונג פון דער מאַרקסיסטישער טעאָריע אָדער פון באַזונדערע הנחות און אויספירן אירע. דער אָפּאָרטוניזם אנטפּלעקט זיך טיילמאָל אין די פּרוּוון אָנצוקלאַמערן זיך אָן באַזונדערע הנחות פונם מאַרקסיזם, וואָס זײַנען שוין געוואָרן פאַרעלטערט, און פאַרוואַנדלען זיי אין דאָגמעס, כדי צו פאַרהאַלטן דערמיט די ווײַטערדיקע אַנטוויקלונג פונם מאַרקסיזם, — פאָלגלאַך, — פאַרהאַלטן אויך די אַנטוויקלונג פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג פונם פּראָלעטאַריאַט.

מע קאָן זאָגן אָן גוזמא, אז נאָך ענגעלסעס טויט איז דער גרעסטער טעאָרעטיקער לענין, און נאָך לענינען — סטאַלין און אַנדערע שילער לענינס — זײַנען געווען די איינציקע מאַרקסיסטן, וואָס האָבן באַוועגט פאָראויס די מאַרקסיסטישע טעאָריע און זי באַרײַכערט מיט דער נײַער דערפאַרונג אין די נײַע באַדינגונגען פונם קלאַסנקאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט.

און טאַקע הערפאַר, ווײַל לענין און די לענינצעס האָבן א רוק געטאָן פאָראויס די מאַרקסיסטישע טעאָריע, איז דער לעניניזם א ווײַטערדיקע אַנטוויקלונג פונם מאַרקסיזם, דער מאַרקסיזם אין די נײַע באַדינגונגען פונם קלאַסנקאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט, דער מאַרקסיזם פון דער עפּאָכע פון אימפּעריאַליזם און פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציעס, דער מאַרקסיזם פון דער עפּאָכע פונם זיג פון סאָציאַליזם אויף איין זעקסטל־חלק פון דער ערד.

די פּאַרטיי באָלשעוויקעס וואָלט ניט געקאָנט זיגן אין אָקטאָבער 1917־טן יאָר, ווען די פאָרגעשריטענע קאַדרען אירע וואָלטן ניט באַהערשט די טעאָריע פונם מאַרקסיזם, ווען זיי וואָלטן זיך ניט אויסגעלערנט צו קוקן אויף דער דאָזיקער טעאָריע, ווי אויף א ריכט־ליניע צו טאַט, ווען זיי וואָלטן זיך ניט אויסגעלערנט צו באַוועגן פאָראויס די מאַרקסיסטישע טעאָריע, באַרײַכערנדיק זי מיט דער נײַער דערפאַרונג פונם קלאַסנקאַמף פונם פּראָלעטאַריאַט.

קריטיקירנדיק די דײַטשישע מאַרקסיסטן אין אַמעריקע, וואָס האָבן אויף זיך גענומען די אַרבעט פון אָנפירן מיט דער אַמעריקאַנישער אַרבעטער־באַוועגונג, האָט ענגעלס געשריבן:

„די דײַטשן האָבן ניט באַוויזן צו מאַכן פון זייער טעאָריע א הויבער, וואָס זאָל ברענגען אין באַוועגונג די אַמעריקאַנישע מאַסן. אין דער מערהײַט פאַלן פאַרשטייען זיי אַליין ניט די דאָזיקע טעאָריע און באַציִען זיך צו איר דאָקטרינעריש און דאָגמאַטיש, האַלטנדיק, אַז מע דאַרף זי אויס־חזר'ן אויף אויסווייניק, — און דאָס איז שוין גענוג אויף אַלע פאַלן פון לעבן. פאַר זיי איז דאָס א דאָגמע און ניט קיין ריכט־ליניע צו טאַט" (ק. מאַרקס און פ. ענגעלס, ב. XXVII, ז. 606).

קריטיקירנדיק קאמעניעוון און אייניקע אלטע באָלשעוויקעס, וואָס האָבן
אין אפריל 1917=טן יאָר זיך געקלאמערט אָן דער אלטער פאָרמול פון רע=
וואָליוציאָנערער דעמאָקראטישער דיקטאטור פון פראָלעטאריאט און פויערטום,
אין דער צײַט, ווען די רעוואָליוציאָנערע באוועגונג איז אוועק פאָראויס, פאָ=
דערנדיק אן אריבערגאנג צו דער סאָציאליסטישער רעוואָליוציע,—האָט לענין
געשריבן:

„אונזער לערע איז ניט קיין דאָגמע, נאָר א ריכט=ליניע צו טאט —
אזוי האָבן שטענדיק געזאָגט מארקס און ענגעלס, וועלכע האָבן מיט
רעכט חוזק געמאכט איבער דער אײַנ'חזר'ונג און אייגפאכער איבער'=
חזר'ונג פון די „פאָרמולעס“, וואָס זײַנען אין בעסטן פאל פייאיק
בלויז אָנצוצייכענען די אלגעמיינע אויפגאבעס, וואָס ווערן אומ=
באדינגט געענדערט דורך דער קאָנקרעטער עקאָנאָמישער און פאָ=
ליטישער סיטואציע פון יעדן באזונדערן פּעריאָד פונם היסטאָרישן
פּראָצעס... עס איז נויטיק צו באנעמען יענעם אומבאשטרײַטבארן
אמת, אז דער מארקסיסט דארף דיסקאָנטירן דאָס לעבעדיקע לעבן, די
פּינקטלאכע פאקטן פון דער ווירקלאכקײַט און ניט פאָרזעצן צו
קלאמערן זיך אָן דער טעאָריע פונם נעכטיקן טאָג...“ (לעגין,
ב. XX, ז. 100—101, רוסיש).

3) די געשיכטע פון דער פארטיי לערנט, ווײַטער, אז אָן א צעשמעטע=
רונג פון די קלייבנבירגערלאכע פארטייען, וואָס זײַנען טעטיק אין די רייען
פונם ארבעטער=קלאס, וואָס שטויסן די אָפּגעשטאנענע שיכטן פונם ארבע=
טער=קלאס אין די אָרעמס פון דער בורזשואזיע און וואָס צעקלאפּן, אזוי=
ארום, די איינהײַט פונם ארבעטער=קלאס, — איז אוממעגלאך דער זיג פון
דער פּראָלעטארישער רעוואָליוציע.

די געשיכטע פון אונזער פארטיי איז א געשיכטע פון קאמף און צע=
שמעטערונג פון די קליינבירגערלאכע פארטייען: פון די עסערן, מענשעווי=
קעס, אנארכיסטן, נאציאָנאליסטן. אָן דעם בײַקומען אזוינע פארטייען און
אָן דעם ארויסיאָגן זיי פון די רייען פונם ארבעטער=קלאס וואָלט אוממעג=
לאך געווען צו דערשלאָגן זיך די איינהײַט פונם ארבעטער=קלאס, און אָן דער
איינהײַט פונם ארבעטער=קלאס — וואָלט אוממעגלאך געווען צו פארווירק=
לאכן דעם זיג פון דער פּראָלעטארישער רעוואָליוציע.

אָן א צעשמעטערונג פון די דאָזיקע פארטייען, וואָס זײַנען צוערשט גע=
שטאנען פאר אײַנהיטן דעם קאפּיטאליזם, און נאָכדעם, נאָך דער אָקטאָבער=
רעוואָליוציע — פאר אויפשטעלן דעם קאפּיטאליזם, וואָלט אוממעגלאך געווען
אײַנצוהיטן די דיקטאטור פונם פּראָלעטאריאט, צו באזיגן די אויסלענדישע
קריגס=אינטערווענציע, אויסצובויען דעם סאָציאליזם.

מע קאָן ניט האלטן פאר קיין צופעליקײַט דאָס, וואָס אלע קליינבירגער=
לאכע פארטייען, וועלכע האָבן זיך, כדי אָפּצונארן דאָס פאָלק, אָנגערופן „רע=

וואָליוציאָנערע" און „סאָציאַליסטישע" פּאַרטייען — די עסערן, מענשעווי־קעס, אַנאַרכיסטן, נאַציאָנאַליסטן, — זײַנען געוואָרן קאָנטער־רעוואָליוציאָנערע פּאַרטייען שוין פאַר דער סאָציאַליסטישער אָקטאָבער־רעוואָליוציע, און שפּע־טער זײַנען זיי פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַגענטן פון די אויסלענדישע בור־זשואַזע אויסשפּירונגען, אין אַ באַנדע שפּיאָנען, שעדיקער, דיווערסאַנטן, מערדער, פאַררעטער פונעם היימלאַנד.

„די איינהייט פונעם פּראָלעטאַריאַט, זאָגט לענין, אין דער עפּאָכע פון דער סאָציאַלער רעוואָליוציע קאָן פאַרווירקלאַכט ווערן בלויז דורך דער עקסטרעמער רעוואָליוציאָנערער פּאַרטיי פונעם מאַרקסיזם, בלויז דורכן אומ'ברחמנות'דיקן קאַמף קעגן אַלע איבעריקע פּאַרטייען" (לענין, ב. XXVI, ז. 50, רוסיש).

4) די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, ווײַטער, אַז אָן אַן אומ'בשלום'־דיקן קאַמף קעגן די אָפּאָרטוניסטן אין אירע אייגענע רייען, אָן אַ צעשמע־טערונג פון די קאַפּיטולינאַנטן אין איר אייגענער סביבה קאָן די פּאַרטיי פונעם אַרבעטער־קלאַס ניט אײַנהיטן די איינהייט און די דיסציפּלין פון אירע רייען, קאָן ניט אויספילן איר ראָלע פון אַן אָרגאַניזאַטאָר און אָנפירער פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע, קאָן ניט אויספילן איר ראָלע פון אַ בוי־ער פון דער נײַער, סאָציאַליסטישער געזעלשאַפט.

די געשיכטע פון דער אַנטוויקלונג פונעם אינערלאַכן לעבן פון אונזער פּאַרטיי איז אַ געשיכטע פון קאַמף און צעשמעטערונג פון די אָפּאָרטוניס־טישע גרופּעס אינעווייניק אין דער פּאַרטיי — פון די „עקאָנאָמיסטן", מענ־שעוויקעס, טראָצקיסטן, בוכאַרינצעס, נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער.

די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, אַז אָט די אַלע קאַפּיטוליאַנטישע גרופּעס זײַנען אין תוך געוועזן אַגענטן פונעם מענשעוויזם אינעווייניק אין אונזער פּאַרטיי, אַ נאָכשלעפּ זײַנער, אַ פאָרזעצונג זײַנע. זיי האָבן אויך, אַזוי ווי דער מענשעוויזם, אויסגעפילט די ראָלע פון דורכפירער פון דעם בורזשואַזן אײַנפלוס אינעם אַרבעטער־קלאַס און אין דער פּאַרטיי. דעריבער איז דער קאַמף פאַר דער ליקווידירונג פון די דאָזיקע גרופּעס אין דער פּאַרטיי געווען אַ פאָרזעצונג פונעם קאַמף פאַר דער ליקווידירונג פונעם מענשעוויזם.

ניט האָבנדיק צעקלאַפּט די „עקאָנאָמיסטן" און די מענשעוויקעס, וואָלטן מיר ניט געקאָנט אויסבויען די פּאַרטיי און אָנפירן דעם אַרבעטער־קלאַס צו דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע.

ניט האָבנדיק צעקלאַפּט די טראָצקיסטן און די בוכאַרינצעס, וואָלטן מיר ניט געקאָנט צוגרייטן די באַדינגונגען, וואָס זײַנען נויטיק פאַר דער אויס־בויאונג פונעם סאָציאַליזם.

ניט האָבנדיק צעקלאַפּט די נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער פון אַלע און אַלערליי קאָלירן, וואָלטן מיר ניט געקאָנט דערציִען דאָס פאָלק אין גײַסט פון אינ־

טערנאַציאָנאַליזם, וואָלטן מיר ניט געקאָנט פאַרטיידיקן די פאָן פון גרויסער פּרינציפּ פון די פעלקער פון פ.ס.ס.ר., וואָלטן מיר ניט געקאָנט אויסבויען דעם פאַרבאַנד סאָוועטישע סאָציאַליסטישע רעפּובליקן.

עס קאָן זיך אויסדאַכטן, אַז די באָלשעוויקעס האָבן צופיל צייט אָפּגעגעבן דעם קאַמף קעגן די אָפּאָרטוניסטישע עלעמענטן אין דער פּאַרטיי, אַז זיי האָבן איבערגעשאַצט זייער באַדייטונג. נאָר דאָס איז אַבסאָלוט ניט ריכטיק. מע טאָר ניט דולדן אין דער אייגענער סביבה קיין אָפּאָרטוניזם, ווי מע טאָר ניט דולדן קיין געשוויר אין אַ געזונטן אָרגאַניזם. די פּאַרטיי איז דער אָנפירנדיקער אָטריאַד פונם אַרבעטער־קלאַס, זיין פאָדערשטע פעסטונג, זיין שלאַכט־שטאַב. מע טאָר ניט דערלאָזן, אַז אינם אָנפירנדיקן שטאַב פונם אַרבעטער־קלאַס זאָלן זיצן סקעפּטיקער, אָפּאָרטוניסטן, קאַפּיטוליאַנטן, פאַררעטער. פירן אַ טויט־קאַמף קעגן דער בורזשואַזיע, האָבנדיק קאַפּיטוליאַנטן און פאַררעטער אינם אייגענעם שטאַב, אין דער אייגענער פעסטונג — הייסט אַריינפאַלן אין דער לאַגע פון מענשן, וואָס ווערן באַשאָסן אי פון פראָנט, אי פון הינטערלאַנד. עס איז ניט שווער צו פאַרשטיין, אַז אַזאַ מין קאַמף קאָן זיך ענדיקן בלויז מיט אַ מפּלה. פעסטונגען ווערן לייכטער פאַר אַלץ גענומען פון אינעווייניק. כדי צו דערשלאָגן זיך אַ זיג, דאַרף מען, פריער פאַר אַלץ, די פּאַרטיי פונם אַרבעטער־קלאַס, איר אָנפירנדיקן שטאַב, איר פאָדערשטע פעסטונג אָפּרייניקן פון קאַפּיטוליאַנטן, פון דעזערטירן, פון שטרייקברעכער, פון פאַררעטער.

מע קאָן ניט האַלטן פאַר קיין צופעליקייט, וואָס די טראָצקיסטן, בוכאַרינצעס, נאַציאָנאַל־אָפּנויגלער האָבן, קעמפנדיק קעגן לענינען, קעמפנדיק קעגן דער פּאַרטיי, געענדיקט מיט דעם זעלבן, מיט וואָס עס האָבן געענדיקט די פּאַרטייען פון די מענשעוויקעס און עסערן, — זיי זיינען געוואָרן אַגענטן פון די פאַשיסטישע אויסשפּירונגען, זיינען געוואָרן שפּיאָנען, שעדיקער, מערדער, דיווערסאַנטן, פאַררעטער פונם היימלאַנד.

„האָבנדיק אין די אייגענע רייען רעפאָרמיסטן, מענשעוויקעס, זאָגט לענין, קאָן מען ניט זיגן אין דער פּראָלעטאַרישער רעוואָליוציע, קאָן מען ניט פאַרטיידיקן זי. דאָס איז פּרינציפּיעל קלאָר. דאָס איז באַשיינפּערלאַך באַשטעטיקט דורך דער דערפאַרונג אי פון רוסלאַנד, אי פון אונגאַרן... אין רוסלאַנד זיינען פיל מאָל געווען שווערע לאַגעס, ווען עס וואָלט אויף געוויס אַראָפּגעוואָרפן געוואָרן דער סאָוועטישער רעזשים, אויב די מענשעוויקעס, די רעפאָרמיסטן, די קליינבירגערלאַכע דעמאָקראַטן וואָלטן פאַרבליבן אינעווייניק אין אונזער פּאַרטיי...“ (לענין, ב. XXV, ז. 462—463, רוסיש).

„אויב דער פּאַרטיי אונזערער, זאָגט חבר סטאַלין, האָט זיך איינגעגעבן צו שאַפן אין זיך אַן אינערלאַכע איינהייט און אַן אומגעהערטע באַהעפטקייט פון אירע רייען, — איז דאָס, פריער פאַר אַלץ,

דערפאר, ווײַל זי האָט באַוויזן באַצײַטנס אָפּצורייניקן זיך פון דער אומרייניקײַט פונעם אָפּאָרטוניזם, האָט באַוויזן אַרויסצוטרײַבן פון דער פּאַרטיי די ליקווידאַטאָרן, די מענשעוויקעס. דער וועג פון אַנט־וויקלונג און פאַרפעסטיקונג פון די פּראָלעטאַרישע פּאַרטייען גייט דורך דורכן אָפּרייניקן זיי פון אָפּאָרטוניסטן און רעפאָרמיסטן, פון סאָציאַל־אימפּעריאַליסטן און סאָציאַל־שאָוויניסטן, פון סאָציאַל־פּאַטריאָטן און סאָציאַל־פּאַציפיסטן. די פּאַרטיי ווערט פאַרפעסטיקט דורך דעם, וואָס זי רייניקט זיך אָפּ פון די אָפּאָרטוניסטישע עלעמענטן" (סטאַלין, פראַגן פון לעניניזם, ז. 72, רוסיש).

5) די געשיכטע פון דער פּאַרטיי לערנט, ווײַטער, אַז די פּאַרטיי קאָן ניט אויספילן איר ראָלע פון אַן אָנפירער פונעם אַרבעטער־קלאַס, אויב, פאַר־כאַפּט ווערנדיק פון די דערפאָלגן, הויבט זי אָן זיך גרויסהאַלטן, אויב זי הערט אויף צו באַמערקן די חסרונות פון איר אַרבעט, אויב זי האָט מורא צו אָנערקענען אירע פעלערן, האָט מורא רעכטצײַטיק אויסצובעסערן זיי אָפן און ערלאַך.

די פּאַרטיי איז אומבאַזיגבאַר, ווען זי האָט קיין מורא ניט פאַר קריטיק און זעלבסטקריטיק, ווען זי פאַרשמירט ניט די פעלערן און די חסרונות פון איר אַרבעט, ווען זי לערנט און דערציט די קאַדרען אויף די פעלערן פון דער פּאַרטיי־אַרבעט, ווען זי קען רעכטצײַטיק אויסבעסערן אירע פעלערן.

אַ פּאַרטיי קומט אום, אויב זי באַהאַלט אויס אירע פעלערן, פאַרטושט די ווייטעקדיקע פראַגן, דעקט צו אירע בלויזן מיט אַ פאַלשן פּאַראַד פון בשלום'דיקײַט, דולדעט ניט קיין קריטיק און זעלבסטקריטיק, דרינגט זיך דורך מיטן געפיל פון זעלבסטצופרידנקײַט, גיט זיך איבער דעם געפיל פון זעלבסטפאַרליבטקײַט און הויבט אָן צו רוען אויף די לאָרבער־קרענץ.

„די באַציאונג פון אַ פּאָליטישער פּאַרטיי, זאָגט לענין, צו אירע פעלערן איז איינער פון די וויכטיקסטע און ריכטיקסטע קריטעריען פון דער ערנסטקײַט פון דער פּאַרטיי און פון דעם, וויאַזוי זי פילט אויס פּ אַ ק ט י ש אירע פליכטן צו איר אייגענעם ק ל אַ ס און צו די אַרבעטנדיקע מ אַ ס ן. אָפן אָנערקענען אַ פעלער, אויפדעקן זיינע סי־בות, דורכאַנאַליזירן די סיטואַציע, וואָס האָט אים געבוירן, באַהאַנד־לען אויפמערקזאַם די מיטלען פון אויסבעסערן דעם פעלער — אָט דאָס איז אַ סימן פון אַן ערנסטער פּאַרטיי, אָט דאָס הייסט, אַז זי פילט אויס אירע פליכטן, אָט דאָס הייסט — דערציִען און לערנען דעם ק ל אַ ס, און דערנאָך אויך די מ אַ ס ע" (ל ע נ י ן, ב. XXV, ז. 200, רוסיש).

און ווײַטער:

„אַלע רעוואָלוציאָנערע פּאַרטייען, וואָס זײַנען ביז אַהער אומגע־קומען, זײַנען אומגעקומען דערפון, וואָס זיי האָבן זיך ג ע נ ו מ ע ן

גרויסהאלטן און האָבן ניט געקענט זעען, אין וואָס באשטייט זייער קראפט, און האָבן מורא געהאט צו ריידן וועגן זייערע שוואכקייטן; מיר וועלן אָבער ניט אומקומען, ווייל מיר האָבן קיין מורא ניט צו ריידן וועגן אונזערע שוואכקייטן, און מיר וועלן זיך אויסלערנען ביים צוקומען די שוואכקייטן" (לענין, ב. XXVII, ז. 260—261, רוסיש).

6) ענדלאך, לערנט די געשיכטע פון דער פארטיי, אז אָן ברייטע פאר־בינדונגען מיט די מאסן, אָן א שטענדיקער פארפעסטיקונג פון די דאָזיקע פארבינדונגען, אָן דעם קענען זיך צוהערן צו דער שטים פון די מאסן און פארשטיין זייערע אָנגעווייטיקטע באדערפעגישן, אָן דער גרייטקייט ניט בלויז צו לערנען די מאסן, נאָר אויך צו לערנען זיך ביי די מאסן, — קאָן די פארטיי פונם ארבעטער־קלאס ניט זיין קייןווירקלאכע מאסן־פארטיי, וואָס איז פייאיק צו פירן נאָך זיך די מיליאָנען פונם ארבעטער־קלאס און פון אלע ארבעטנדיקע.

די פארטיי איז אומבאזיגבאר, ווען זי קען, ווי לענין זאָגט, „פארבינדן זיך, דערנעענטערן זיך, ביז א געוויסער מאָס, אויב איר ווילט, צונויפגיסן זיך מיט דער סאמע ברייטער מאסע ארבעטנדיקע, צום אלעם ערשטן מיט דער פראָלעטארישער, נאָר אויך מיט דער ניט־פראָלעטארישער ארבעטנדי־קער מאסע" (לענין, ב. XXV, ז. 174, רוסיש).

א פארטיי קומט אום, אויב זי שליסט זיך איין אין איר שמאָל־פארטיי־אישער שאָלאכץ, אויב זי רייסט זיך אָפּ פון די מאסן, אויב זי באדעקט זיך מיט א ביוראָקראטיש היי‌טל.

„מע קאָן האלטן פאר א כלל, זאָגט חבר סטאלין, אז כל זמן די באָלשעוויקעס היטן איין די פארבינדונג מיט די ברייטע מאסן פונם פאָלק, וועלן זיי זיין אומבאזיגבאר. און, פארקערט, עס איז גענוג, די באָלשעוויקעס זאָלן זיך אָפּרייסן פון די מאסן און פארלירן די פאר־בינדונג מיט זיי, עס איז גענוג, זיי זאָלן באדעקט ווערן מיט ביוראָ־קראטישן זשאווער, אז זיי זאָלן פארלירן יעטווידע קראפט און פאר־וואנדלט ווערן אין א פוסטער זאך.

ביי די פארצייטיקע גריכן איז אין דער סיסטעם פון זייער מיטאָ־לאָגיע געווען איינער א בארימטער העלד — אנטעאוס, וועלכער איז געווען, ווי די מיטאָלאָגיע דערציילט, א זון פון פּאָסיידאָן — דעם גאָט פון די ימים, און פון געא — דער געטין פון דער ערד. ער האָט גע־פילט א באזונדערע צוגעבונדנקייט צו דער מוטער זיינער, וואָס האָט אים געבוירן, אויפגעהאָדעוועט און דערצויגן. ס'איז ניט געווען אזא העלד, וואָס ער זאָל אים ניט באזיגן — דער דאָזיקער אנטעאוס. ער האָט זיך גערעכנט פאר אן אומבאזיגבארן העלד. אין וואָס איז באַ־שטאנען זיין קראפט? זי איז באשטאנען דערין, וואָס יעדעס מאָל,

ווען ער פלעגט האלטן שמאָל אין קאמף קעגן דעם קעגנער, פלעגט ער זיך צורירן צו דער ערד, צו דער מוטער זײַנער, וואָס האָט אים געבוירן און אויפגעהאָדעוועט, און פלעגט באקומען נײַע קראפט. ער האָט אָבער פונדעסטוועגן געהאט אויך זײַן שוואך אָרט — דאָס איז די געפאר אָפּגעריסן צו ווערן אויף וועלכן־עס־איז אופן פון דער ערד. די שונאים האָבן גענומען אין אכט די דאָזיקע שוואכקײַט זײַנע און האָבן אויף אים געלויערט. און אָט האָט זיך געפונען א שונא, וואָס האָט אויסגענוצט די דאָזיקע שוואכקײַט זײַנע און האָט אים באזיגט. דאָס איז געווען הערקולעס. וויאזוי אָבער האָט ער אים באזיגט? ער האָט אים אָפּגעריסן פון דער ערד, אויפגעהויבן אינדערלופטן, אָפּגענומען בײַ אים די מעגלאכקײַט צוצורירן זיך צו דער ערד און האָט אים, אויף אזא אופן, דערשטיקט אינדערלופטן.

איך מיין, אז די באָלשעוויקעס דערמאָנען אונז אָן דעם העלד פון דער גריכישער מיטאָלאָגיע, אנטעאוס. פונקט ווי אנטעאוס, זײַנען זיי שטארק הערמיט, וואָס זיי האלטן פארבינדונג מיט דער מוטער זייערער, מיט די מאסן, וואָס האָבן זיי געבוירן, אויפגעהאָדעוועט און דערצויגן. און כל זמן זיי האלטן די פארבינדונג מיט זייער מוטער, מיטן פאָלק, האָבן זיי אלע שאנסן צו פארבלײַבן אומבאזיגבאר.

דערין איז דער שליסל פון דער אומבאזיגבארקײַט פון דער באָלשעוויסטישער אָנפירונג" (סטאלין, „וועגן די חסרונות פון דער פארטיי־ארבעט").

אָט דאָס זײַנען די גרונט־לעקציעס פון דעם היסטאָרישן וועג, וואָס עס האָט דורכגעמאכט די באָלשעוויסטישע פארטיי.

ס ו ף.

אָנמערקונגען (לויטן אלף-בית).

אוקראאינישע ראדע — די רעגירונג פון דער נאציאָנאליסטישער קאָנטר-רעוואָליוציאָנערער אוקראאינישער בורזשואזיע, וואָס האָט אראָפּגעבראכט קיין אוקראאינע דאָס מיליטער פון די עסטרייך-דייטשישע אימפּעריאליסטן אויף צו דערשטיקן די רעוואָליוציע.

איקאָנע — א זאך פון רעליגיעזן קולט, אָפּבילדער פון געטער אָדער הייליקע.

באָראָטביסטן — דער לינקער פליגל פון דער נאציאָנאל-שאָוויניסטישער פּארטיי פון די אוקראאינישע סאָציאל-רעוואָליוציאָנערן, וועלכער האָט ביזן 1918-טן יאָר ארויסגעגעבן זיין צענטראל-אָרגאן „באָראָטבא“.

דעקאבריסטן — רעוואָליוציאָנערן פון צווישן אדל, וואָס זיינען ארויסגעטראָטן קעגן דער זעלבסטהערשונג און לייבאייגנטום אין דעצעמבער 1825-טן יאָר.

זעמסקי סאָבאָר — א פארזאמלונג פון פאָרשטייער פון די שטאנדן אין רוסלאנד; פלעגט צונויפגערופן ווערן אין XVI—XVII יאָרהונדערטן צוליב באראטונג מיט דער רעגירונג.

זעמסקער נאטשאלניק — א נאטשאלניק (א שעף) פון צווישן אדל. אים פלעגן איבערגעגעבן ווערן פּאָליצייאישע און געריכטלאך-אדמיניסטראטיווע רעכט.

טעכנישער מינימום — א מינימום נויטיקע טעכנישע קענטעניש, וואָס זיינען איינגעשטעלט פאר די ארבעטער אין דער סאָציאליסטישער אינדוסטריע.

טרודאָוויקעס — א קליינבירגערלאכע גרופּירונג, וועלכע עס האָט געבילדעט אין 1906-טן יאָר אין דער ערשטער מלוכה-דומע א טייל פּויערישע דעפּוטאטן, וואָס בראש פון איר זיינען געשטאנען עסערישע אינטעליגענטן.

מאנילאָווששינע — זעלבסטצופרידנהייט, אומטעטיקייט, פּוסטע טרוימעריי. מאנילאָוו — איינער פון גאָגאָלס העלדן אין זיין ווערק „טויטע נפשות“ („מיאָרטוויע דושי“).

געפּמאן — א פּריוואטער אונטערנעמער, א הענדלער, א ספּעקוליאנט אינם ערשטן פּעריאָד פון דער נייער עקאָנאָמישער פּאָליטיק.

צארישע אָכראנקע — דער אנשטאלט פון דער געהיימער פּאָליטישער פּאָליציי אינם צארישן רוסלאנד; געשאפן געוואָרן צו קעמפן קעגן דער רעוואָליוציאָנערער באוועגונג.

איבערזעצער.